

Дан Симънс

Триумфът на Ендимион

Авторът би желал да благодари на следните хора: на Кевин Кели за описанието на еволюцията на а-живот от 80-байтови същества в книгата му „Извън контрол“; на Жан-Даниел Брек и Моник Лабейли за това, че лично ме разведоха из парижките катакомби; на изключителния киберкаубой Джеф Ор за това, че смело проникна в киберпространството, за да върне четирийсетината страници от този разказ, отвлечени от Техно центъра; на моя издател Том Дюпре за търпението, ентузиазма и добрия му вкус, проявен в обичта му към „Театър на тайнствените науки 3000“.

Ние не сме податлива материя, а увековечаващи се модели.

Норберт Винер

„Кибернетика или контрол и комуникации при животното и машината“

Универсалният характер на универсалната материя, сякаш е во-сък, сега оформя фигурата на кон и когато я разваля, използва материала за дърво, после за човек, после за нещо друго и всяко от тези неща съществува съвсем кратко време. Но за съда не е трудно да се счупи, тъй като нищо в неговото същество не е свързано помежду си.

Марк Аврелий „Размисли“

Но ето го пръстът Божи, проблясък на волята, която може, която съществува зад всички закони, която ги е създала и ето, те съществуват! И аз не зная дали такъв дар човекът да получи може, че от три звука не четвърти звук, а звезда да сътвори.

Робърт Браунинг „Абт Воглер“

Ако онова, което казах, не е достатъчно ясно, както се страхувам, ще се върна там, откъдето започнах тези размисли... Искам да кажа, че ще започна с това, доколко човек се оформя от обстоятелствата... А какво са обстоятелствата?... Освен пробни камъни на сърцето му?... А какво са пробните камъни?... Освен изпитания на сърцето му?... А какво са изпитанията на сърцето му, освен неща, които утвърждават или променят характера му? А какво е промененият му характер, освен душата му?... А какво е била душата му преди да се появи на този свят и да изтърпи Тези изпитания, промени и усъвършенствания?... Разум... без идентичност... А как се постига тази Идентичност? С помощта на сърцето? А как го постига сърцето в този свят, изграден от обстоятелства?... Ето тук, струва ми се, наред с Поезията и Теологията, можеш да благодариш и на своите Звезди, че перото ми не е склонно към досадни размисли...

Джон Кийтс в писмо до брат си

ЧАСТ ПЪРВА

1.

– Папата умря! Да живее папата!

Викът отекна из ватиканския двор на Сан Дамасо. В папските покои току-що бяха открили тялото на папа Юлий XIV. Светият отец беше починал в съня си. Вестта за броени минути се разнесе из сградите, все още наричани Ватикански дворец, след което обиколи Ватикана със скоростта на огън в чиста кислородна среда. Слухът за смъртта на папата забушува в официалния ватикански комплекс, прескочи през оживената порта на „Св. Ана“ до Апостолическия дворец и съседния Правителствен дворец и откри жадни уши сред вярващите в ризницата на базиликата „Св. Петър“. Стигна се дотам, че служещия месата архиепископ наистина обърна глава, за да погледне през рамо безпрецедентното шушукане на множеството и после напусна храма заедно с излизащите богомолци, за да потъне сред още по-големите тълпи на площад „Св. Петър“, където осемдесет до сто хиляди туристи и функционери от Мира научаваха слуха като критична маса плутоний, доведена до състояние на термоядрена реакция.

Когато излезе през главната порта на Арката на камбаните, новината набра скоростта на електрони, после достигна светлинна скорост и накрая излетя от планетата Пацем със скоростта на хокингов двигател, хиляди пъти по-висока от тази на светлината. Телефони и инфотерми зазвучаха точно извън древните стени на Ватикана, в грамадния, душен замък Сант Анджело, в който кабинетите на Светата служба на инквизицията бяха дълбоко погребани в планината от камък, някога построена като мавзолей на Адриан. Цяла сутрин се разнасяше тракане на броници и шумолене на колосани раса – ватиканските функционери припряно се връщаха в кабинетите си, за да следят шифрованите си мрежи и да чакат заповеди отгоре. Лични комуникатори звъняха, бръмчаха и вибрираха в униформите и имплантите на хиляди мирски администратори, военни командири, политици и висши представители на Търговския мир. Трийсет минути след откриването на безжизненото тяло на папата новината научиха информационните организации около Пацем: те приготвиха роботизираните си холокамери, приведоха в действие всичките си излъчвателни сателити в системата, пратиха в пресслужбата на Ватикана

най-добрите си хора-репортери и зачакаха. В това междузвездно общество, в което Църквата имаше абсолютна власт, информационните агенции се нуждаеха не само от независимо потвърждение, но и от официално разрешение за съществуване.

Два часа и десет минути след откриването на тялото на папа Юлий XIV Църквата потвърди смъртта му с изявление на кабинета на ватиканския външен министър кардинал Лурдъсами. Секунди по-късно записаното изявление бе пратено до всяка радиостанция и холовизия на многолюдния свят Пацем. Със своето население от един и половина милиарда души, всички преродени християни, носещи кръстоида, повечето работещи във Ватикана или в огромната гражданска, военна или търговска бюрокрация на държавата на Мира, планетата Пацем поспря, за да го чуе с известен интерес. Още преди официалното изявление дванайсет от новите космически кораби клас „архангел“ бяха напуснали орбиталните си бази и се бяха прехвърлили през малката човешка сфера на галактическия ръкав. Техните почти светкавични двигатели мигновено убиха екипажите им, но отнесоха съобщението за смъртта на папата в компютрите и кодираните си транспондери в шейсетината най-важни архидиоцезни светове и звездни системи. Тези архангелски куриерски кораби щяха да върнат неколцина от имащите право на глас кардинали на Пацем навреме за избора, но повечето от избирателите щяха да предпочетат да останат на родните си светове – за да избягнат смъртта, въпреки сигурното обещание за възкръсване – и вместо това да изпратят кодираните си интерактивни холодискосове с гласа си за следващия папа.

Други осемдесет и пет кораба на Мира от хокингов клас се приготвиха за достигане на релативистичната си скорост и после за спускателно конфигуриране. Времето им за път щеше да възлиза на дни или месеци, относителния им време-дълг на седмици или години. Тези кораби щяха да изчакаат в пространството на Пацем петнайсетте до двайсет дни до избора на новия папа и после да отнесат вестта на сто и трийсетината по-маловажни системи в Мира, в които за милиардите вярващи се грижеха архиепископи. На свой ред тези архидиоцезни светове щяха да имат задължението да пратят съобщението за смъртта, възкресението и преизбирането на папата на по-малките системи, далечните светове и безбройните колонии в Периферията. И накрая от складовете в огромната астероидна база на Мира в системата Пацем беше извадена флота от над двеста работи-куриери, чиито вестителски кораби чакаха само официалното съобщение за прераждането и преизбирането на папа Юлий, за да излетят в хокинговото пространство и да отнесат новината на

подразделенията на Мирския флот, ангажирани с патрулиране или сражения с прокудените по така наречената отбранителна сфера „Велика стена“ далеч извън границите на космоса на Мира.

Папа Юлий бе умираше вече осем пъти. Сърцето на Светия отец беше слабо и той не позволяваше да го излекуват – било чрез операция или нанопластика. Смяташе, че папата трябва да изживее естествения си живот и – след смъртта му – да се избере нов папа. Фактът, че същият този папа е бил избран осем пъти, не можеше да промени мнението му. Дори в момента, докато приготвяха тялото на папа Юлий за официално поклонение преди да го отнесат в частния възкресителен параклис зад „Св. Петър“, кардиналите и техните заместници правеха приготовления за избора.

Сикстинската капела бе затворена за туристи и подготвена за гласуването, което щеше да се проведе след по-малко от три седмици. За осемдесет и тримата кардинали, които лично щяха да присъстват, бяха донесени древни тронове, докато за онези, които щяха да гласуват с пълномощно, бяха инсталирани холографски проектори и интерактивни инфоравнинни връзки. Масата за преброителите бе поставена пред високия олтар на Капелата. Върху нея внимателно бяха наредени малки карти, игли, конец, урна, поднос, ленени кърпи и други предмети, завити с по-голямо парче лен. Масата за инфирмариите и ревизорите бе встрани от олтара. Главните порти на Сикстинската капела бяха затворени, заключени и запечатани. Пред вратите на Капелата и пред брониранияте портали на папския възкресителен анекс в „Св. Петър“ застанаха командоси от швейцарската гвардия в пълно бойно снаряжение.

Според древния протокол изборът трябваше да стане не по-малко от петнайсет и не повече от двама дни по-късно. Онези кардинали, които постоянно обитаваха Пацем или живееха на разстояние от три седмици време-дълг, отмениха обичайните си ангажменти и се приготвиха за конклава. Всичко останало беше готово.

Някои дебели хора носят тялото си като слабост, като признак за задоволяване на собствените си страсти и леност. Други дебели хора го правят царствено, външен белег за нарастващата им власт. Симон Аугустино, кардинал Лурдъсами се отнасяше към втората категория. Едър мъж, истинска планина от алено в официалната си кардиналска роба, Лурдъсами изглеждаше в края на петдесетте си стандартни години и този му вид не се бе променял в продължение на повече от два века активен живот и успешно възкръсване. С яка челюст, съвсем плешив и склонен да говори с мек басов тътен, който можеше да се издигне до мощен

рев, изпълващ базиликата „Св. Петър“ без помощта на усилвателна система, Лурдъсами оставаше нарицателно за здраве и жизненост във Ватикана. Мнозина във вътрешните кръгове на църковната йерархия вярваха, че Лурдъсами – тогава млад, второстепенен функционер във ватиканския дипломатически апарат – е насочил измъчения и тласкан от болка някогашен хиперионски поклонник отец Ленар Хойт да открие тайната, превърнала кръстоида в инструмент на възкресението. И смятаха, че има също толкова голяма заслуга за предотвратяване на залеза на Църквата, колкото и блаженопочившия папа.

Каквато и да бе истината в тази легенда, през този първи ден след деветата смърт на Светия отец и пет дни преди възкресението на Негово светейшество Лурдъсами бе в прекрасна форма. Като кардинал, министър на външните работи, председател на комитета, контролиращ дванайсетте Свети конгрегации, и префект на онази от тях, от която най-много се страхуваха и която не разбираха – Светата конгрегация за Доктрината на вярата, след повече от хилядолетно междуцарствие отново официално известна като Света служба на универсалната инквизиция, – Лурдъсами бе най-влиятелното човешко същество в Курията. В този момент, докато Негово светейшество папа Юлий XIV лежеше в базиликата „Св. Петър“ – тялото му щеше да бъде преместено във възкресителния анекс веднага, щом паднеше нощта, – Симон Аугустино, кардинал Лурдъсами със сигурност бе най-влиятелното човешко същество в галактиката.

И тази сутрин кардиналът отлично го съзнаваше.

– Тук ли са вече, Лукас? – изтътна той към мъжа, който беше негов секретар повече от двеста години. Колкото кардинал Лурдъсами бе едър, дебел, като че ли без възраст и муден, толкова монсиньор Лукас Оди беше слаб, костелив, доста стар наглед и припрян в движенията си. Пълната му титла като заместник-министър на външните работи на Ватикана беше „заместник и пазител на тайната“, но хората обикновено го познаваха само като „заместника“. „Тайнствен“ също бе съвсем подходящо определение за високия, ъгловат бенедектински администратор, защото през двайсет и двете десетилетия безупречна служба, които бе отдал на господаря си, никой – дори самият Лурдъсами – нямаше представа за личното му мнение или чувства. Отец Лукас Оди беше силната дясна ръка на Лурдъсами от толкова много време, че кардиналът-министър отдавна бе престанал да мисли за него другояче, освен като за придатък на собствената си воля.

– Току-що заеха местата си в най-вътрешната чакалня – отвърна

монсиньор Оди.

Кардинал Лурдъсами кимна. В продължение на повече от хиляда години – много преди Хеджира, бягството на човечеството от умиращата Земя и колонизирането на звездите – във Ватикана имаше обичай важните срещи да се провеждат в чакалните на високопоставените личности, вместо в личните им кабинети. Най-вътрешната чакалня на министъра на външните работи кардинал Лурдъсами беше малка – не повече от пет квадратни метра – и гола, освен кръглата мраморна маса без вградени комуникационни средства, един прозорец, който гледаше към външна галерия с великолепни фрески, разбира се, ако не бе поляризиран до непрозрачност, и две картини от гения на трийсети век Каро-тан – едната, изобразяваща мъките на Христа в Гетсиманската градина, а другата представяща папа Юлий (като отец Ленар Хойт), който получава първия кръстоид от могъщ, но безполов наглед архангел, докато Сатаната (под формата на Шрайка) безпомощно гледа отстраня.

Четиримата в чакалнята – трима мъже и една жена – представляваха Изпълнителния съвет на Панкапиталистическия съюз на независимите католически трансзвездни търговски организации, по-известен като Търговския мир. Двама от мъжете можеха да са баща и син – г. Хелвиг Арон и г. Кенет Хей-Моудино – еднакви дори до фините си, скъпи пелерини, скъпите, консервативни прически, фините, биоскулптирани лица със северноевропейски черти от Старата Земя и до още по-фините червени карфици, които показваха, че са членове на Суверенния военен орден на болницата на св. Йоан Йерусалимски, Родоски и Малтийски – древното общество, известно сред народа като „Малтийските рицари“. Третият мъж имаше азиатски произход и носеше проста памучна роба. Казваше се Кензо Исозаки и в момента бе вторият по влияние човек в Мира след Симон Аугустино, кардинал Лурдъсами. Последният представител на Търговския мир, жена на петдесетина стандартни години с небрежно подстригана тъмна коса и остри черти, носеща евтин работен костюм от фибропластмаса, бе г. Анна Пели Коняни, която се смяташе за очевидна наследница на Исозаки и за която от години се носеше слухът, че е любовница на архиепископката на Ренесанс Вектор.

Когато кардинал Лурдъсами влезе и зае мястото си на масата, четиримата се изправиха и леко се поклониха. Монсиньор Лукас Оди беше единственият външен присъстващ и стоеше настрана от масата, сключил костеливите си ръце пред расото си. Измъчените очи на Христос в Гетсиманската градина се взираха над рамото му към събралите се.

Г. г. Арон и Хей-Моудино пристъпиха, за да коленичат и целунат

скосения сапфирен пръстен на кардинала, но преди Кензо Исозаки и жената да успеят да се приближат, Лурдъсами махна с ръка, за да сложи край на протокола. Когато четиримата представители на Търговския мир отново заеха местата си, кардиналът каза:

– Всички ние сме стари приятели. Знаете, че макар на това съвещание да представлявам папския двор, докато Светия отец временно отсъства, абсолютно всичко, казано днес, трябва да остане между тези стени. – Лурдъсами се усмихна. – А тези стени, приятели мои, са най-надеждните и обезопасени срещу подслушване в Мира.

Арон и Хей-Моудино напрегнато се усмихнаха. Приятното изражение на г. Исозаки не се промени. Г. Анна Пели Коняни още повече се намръщи.

– Ваше високопреосвещенство – заговори тя, – мога ли да говоря откровено?

Лурдъсами протегна топчестата си длан. Никога не бе вярвал на хора, които искат разрешение да говорят откровено, които се кълнат да говорят честно или използват думата „искрено“.

– Разбира се, скъпа моя приятелко – отвърна той. – Съжалявам, че днешните обстоятелства ни отпускат толкова малко време.

Анна Пели Коняни напрегнато кимна. Бе разбрала заповедта да говори кратко и точно.

– Ваше високопреосвещенство – каза тя, – поискахме да проведем това съвещание, за да разговаряме с вас не само като лоялни членове на Панкапиталистическия съюз на Негово светейшество, но и като приятели на Папския престол и на самия вас.

Лурдъсами любезно кимна. Тънките му устни бяха извити в лека усмивка.

– Разбира се.

Г. Хелвиг Арон прочисти гърлото си.

– Ваше високопреосвещенство, Търговският мир проявява разбираем интерес към предстоящия избор на папа. Кардиналът чакаше.

– Нашата цел днес – продължи г. Хей-Моудино, – е да уверим Ваше високопреосвещенство – и като министър на външните работи, и като потенциален кандидат за папския престол, – че след предстоящия избор Съюзът с абсолютна лоялност ще продължи да провежда политиката на Ватикана.

Кардинал Лурдъсами отново кимна. Отлично разбираше. По някакъв начин Търговският мир – разузавателната мрежа на Исозаки – беше надушил евентуален преврат във ватиканската йерархия. По някакъв

начин бяха подслушали най-тихото шепнене в звукоизолираните стаи: че е дошло време да заменят папа Юлий с нов първосвещеник. И Исозаки знаеше, че това ще е Симон Аугустино Лурдъсами.

– По време на това скръбно междуцарствие – каза г. Коняни, – ние смятаме за наш дълг да дадем лични и публични уверения, че Съюзът ще продължи да служи на интересите на Светия престол и на Светата майка Църквата, както е правил през последните повече от два стандартни века.

Кардинал Лурдъсами отново кимна и продължи да чака, но четиримата водачи на Търговския мир не казаха нищо повече. За миг той си позволи да помисли защо Исозаки е дошъл лично. „За да види реакцията ми, вместо да се довери на информацията на подчинените си – отговори си кардиналът. – Старецът вярва на сетивата и инстинкта си повече, отколкото на когото и каквото и да е друго. – Лурдъсами се усмихна. – Правилна политика.“ Преди да заговори, той остави още една минута да изтече в мълчание.

– Приятели мои – изтъгна накрая кардиналът, – нямате представа колко стопляте сърцето ми вие, четирима толкова заети и важни люде, като посещавате този беден отец по време на общата ни скръб.

Лицата на Исозаки и Коняни останаха безизразни и инертни като аргон, но кардиналът можеше да долови зле прикрития блясък на очакване в очите на другите двама мъже от Търговския мир. Ако Лурдъсами приемеше подкрепата им, макар и фино, Съюзът щеше да се издигне на равнището на ватиканските заговорници – да се превърне в заговорник и фактически да се изравни със следващия папа.

Кардиналът се наведе към масата. Той забеляза, че през целия разговор г. Кензо Исозаки не е премигнал нито веднъж.

– Приятели мои – продължи Лурдъсами, – като добри преродени християни – той кимна към г. г. Арон и Хей-Модио, – като рицари хоспиталиери, вие несъмнено знаете процедурата за избор на следващия ни папа. Но нека освежа паметта ви. След като кардиналите и техните интерактивни аналози се съберат и заключат в Сикстинската капела, има три начина, по които можем да изберем папа – с акламиране, делегиране или преброяване на гласовете. При акламирането Светият дух кара всички кардиналиизбиратели да обявят един човек за първосвещеник. Всички ние викаме „eligo“ – „избирам“ – и името на онзи, когото единодушно избираме. При делегирането избираме неколцина сред нас – да речем дванайсет кардинали – да вземат решение от името на всички. При преброяването на гласовете кардиналите-избиратели тайно

гласуват, докато един от кандидатите получи мнозинство от две трети плюс един. Тогава е избран нов папа и очакващите милиарди виждат „sfumata“ – вълмата бял дим, – което означава, че семейството на Църквата отново има Свети отец.

Четиримата представители на Търговския мир мълчаха. Всеки един от тях отлично знаеше процедурата за избор на папа – не само древните механизми, разбира се, но и предварителната кампания, натиска, сделките, блъфирането и чистото изнудване, често съпътствали процедурата през вековете. И започваха да разбират защо в момента кардинал Лурдъсами подчертава очевидното.

– При последните девет избора – с мощен, тътнещ глас продължи едрият кардинал, – папата беше избиран с акламиране... с прякото посредничество на Светия дух. – Лурдъсами направи продължителна, напрегната пауза. Зад него монсиньор Оди ги наблюдаваше, неподвижен като нарисувания Христос зад гърба му и немигащ като Кензо Исозаки.

– Нямам основание да смятам – най-после каза Лурдъсами, – че този избор ще бъде различен.

Представителите на Търговския мир не помръдваха. Накрая г. Исозаки съвсем леко наведе глава. Посланието бе чуто и разбрано. Сред стените на Ватикана нямаше да има преврат. А ако имаше, Лурдъсами контролиреше положението и не се нуждаеше от подкрепата на Съюза. Ако беше вярно първото и времето на кардинал Лурдъсами още не бе дошло, папа Юлий за пореден път щеше да оглави Църквата и Мира. Групата на Исозаки беше поела ужасен риск заради неизброимите облаги и огромната власт, които щяха да са техни, ако бяха успели да се съюзят с бъдещия папа. Сега те бяха изправени единствено пред последствията от ужасния риск. Един век преди това папа Юлий бе отлъчил предшественика на Кензо Исозаки заради подробна грешка, беше анулирал тайнството на кръстоида и бе осъдил водача на Търговския мир на изгнание от католическата общност – която, разбира се, включваше всеки мъж, жена и дете на Пацем и на повечето от световите в Мира, – последвано от истинската смърт.

– А сега, съжалявам, че неотложните ми задължения трябва да ме лишат от любезното ви присъствие – изтътна кардиналът.

Преди да успее да се изправи и противно на обичайния протокол за излизане в присъствието на църковен принц, г. Исозаки бързо се приближи до него, коленичи и целуна пръстена му.

– Ваше преосвещенство – промълви старият милиардер от Търговския мир.

Този път Лурдъсами не се изправи, докато всеки един от могъщите търговски лидери не пристъпи, за да изрази почитта си.

В деня след смъртта на папа Юлий в пространството на Божия горичка се прехвърли космически кораб клас „архангел“. Това беше единственият архангел, който не изпълняваше куриерски задължения – той бе по-малък от новите кораби и се наричаше „Рафаил“.

Минути след като архангелът установи орбита около пепелявата планета, от него се отдели спускателен кораб и се вряза в атмосферата. На борда пътуваха двама мъже и една жена. Тримата приличаха на братя и сестра по стройните си фигури, бледа кожа, тъмни, късо подстригани коси, присвити очи и тънки устни. Носеха червено-черни космически костюми със сложни инфотерми на китките. Присъствието им на спускателния кораб бе странно – космическите кораби клас „архангел“ неизбежно убиваха човешките същества по време на мигновеното си прехвърляне през пространството на Планк и на корабните възкресителни ясли обикновено им трябваша три дни, за да съживят човешкия екипаж.

Тези трима не бяха хора.

Спускателният кораб прибра криле, заглади всички повърхности, за да придобие аеродинамична форма и пресече линията към осветената половина на планетата на 3 март. Под него се въртеше някогашният храмерски свят Божия горичка – маса от изгорени белези, пепелни полета, мочурища, отстъпващи ледници и зелени секвои, които отчаяно се мъчеха отново да хвърлят семена по опустошената земя. Преминал към свръхзвукова скорост, спускателният кораб полетя над тесния пояс с умерен климат и жизнеспособна растителност край екватора на планетата и проследи течението на река, която водеше към дънера на някогашното Световно дърво. С диаметър осемдесет и три километра и все още висок километър, дори в опустошеното си състояние дънерът се издигаше над хоризонта на юг като черен хълм с отвесни стени. Корабът заобиколи Световното дърво, продължи на запад над реката, докато накрая се приземи върху скала, близо до мястото, на което реката навлизаше в тясна клисура. Двамата мъже и жената слязоха по спусналата се стълба и се огледаха наоколо. В тази част на Божия горичка беше сутрин, реката кънтеше при навлизането си в бързеите, птици и невидими дървесни създания цвъртяха в гъстите клони надолу по течението. Въздухът ухаеше на борови иглички, неопределими чуждопланетни миризми, влажна почва и пепел. Повече от два и половина века преди това този свят бе унищожен от орбита. Онези двестаметрови храмерски дървета, които не бяха избягали в космоса, изгоряха в пожар, продължил да вилнее почти

цял век и най-сетне угасен от ядрена зима.

– Внимателно – каза единият от мъжете, когато тримата поеха надолу по склона към реката. – Моновлакната, които е опънала тук, би трябвало още да си стоят.

Стройната жена кимна и извади от течнопреновия калъф, който носеше, лазерно оръжие. Тя настрои лъча на най-широко разпространение и го прокара над реката. Невидимите влакна заблестяха като паяжина на утринната роса. Те пресичаха реката и се увиваха около скалите, изчезваха под водата и отново изплуваха от бялата пяна.

– Там, където трябва да работим, няма влакна – съобщи жената, когато изключи лазера. Тримата пресякоха нисък участък до реката и се изкачиха по скалист склон. Тук гранитът беше стопен и се бе стекъл надолу като лава по време на опустошаването на Божия горичка, но на един от терасираните скалисти склонове имаше още по-скорошни следи от катастрофа. До върха на една от скалите на десет метра над реката беше прогорен кратер. Съвършено кръгла, връзана на половин метър под равнището на скалата, дупката имаше диаметър пет метра. Откъм югоизточната ѝ страна, където надолу към реката се бе стекъл водопад от стопена скала, се бяха образували естествени стъпала от черен камък. Скалният пълнеж на кръглият кратер на върха бе по-тъмен и гладък и приличаше на полиран оникс в гранитна пота.

Един от мъжете влезе във вдлъбнатината, легна в цял ръст върху гладкия камък и прилепи ухо до скалата. Секунда по-късно той се изправи и кимна на другите двама.

– Да се връщаме – каза жената и докосна лентата на инфотерма на китката си.

Тримата бяха направили пет крачки назад, когато изстреляното от космоса копие от чиста енергия прогори въздуха. Птиците и дървесните създания в гъстата гора панически се втурнаха да бягат. Въздухът за секунди се йонизира и се свръхнагорещи, разпращайки във всички посоки ударна вълна. Клони и листа избухнаха в пламъци на петдесет метра от мястото на контакт на лъча. Конусът от чиста светлина точно съответстваше на диаметъра на кръглата дупка в скалата и превърна гладкия камък в езеро от течен огън.

Двамата мъже и жената дори не трепнаха. Космическите им костюми започнаха да тлеят от ужасната топлина, но специалната материя не се запали. Нито пък плътта им.

– Време е – заяви жената сред рева на енергийния лъч и придобиващия все по-големи размери пожар. Златистият лъч изчезна. Вихрено

нахлу горещ въздух, за да запълни вакуума. Вдлъбнатината в скалата представляваше кръг от клокочеща лава.

Един от мъжете застана на едно коляно и като че ли се заслуша. После кимна на другите и се фазоизмести. В един миг беше от плът, кост, кръв, кожа и коса, в следващия – хромирано-сребриста скулптура във формата на човек. Синьото небе, пламтящата гора и езерото от течен огън съвършено се отразяваха върху преливащата му сребриста кожа. Той пхна едната си ръка във втечнения камък, наведе се, бръкна още по-надълбоко и после се дръпна назад. Сребристите му длан изглеждаше така, сякаш се бе сляла с повърхността на друга сребриста човешка фигура – само че на жена. Мъжката хромирана скулптура изтегли женската хромирана фигура от съскащия, хвърлящ пръски котел с лава и я отнесе на петдесет метра до място, където тревата не гореше и камъкът бе достатъчно студен, за да издържи тежестта им. Другият мъж и жената ги последваха.

Мъжът се измести от хромирано-сребристите си форма и секунда по-късно фигурата, която носеше, направи същото. Жената, изплувала от живака, сякаш беше близначка на късокосата жена в космическия костюм.

– Къде е детето на кучката? – попита спасената. Някога се бе наричала Радамант Немес.

– Няма го – отвърна спасителят ѝ. Двамата с другия мъж можеха да са братя или клонинги. – Минаха през последния телепортатор.

Радамант Немес леко сбърчи лице. Тя свиваше пръсти и мърдаше ръце, сякаш се опитваше да преодолее изтръпване в крайниците си.

– Поне успях да убия проклетия андройд.

– Не – възрази другата жена, нейната близначка. Тя нямаше име. – Те заминаха със спускателния кораб на „Рафаил“. Андройдът загуби едната си ръка, но автохирургът запази живота му.

Немес кимна и погледна назад към скалистия склон, по който продължаваше да се стича лава. Блясъкът на пожара осветяваше лъскавата паяжина от моноvlakно над реката. Гората зад тях гореше.

– Там... не беше... приятно. Не можех да се движа с цялата сила на корабното копие, което ме изгаряше, и после не успях да се фазоизместя с цялата тази скала около мен. Трябваше невероятна концентрация, за да запазя енергията си и да поддържам активен фазоизместващ интерфейс. Колко време бях заровена там?

– Четири земни години – отговори мъжът, който до този момент бе мълчал.

Радамант Немес повдигна тънките си вежди, по-скоро въпросително, отколкото от изненада.

– И все пак Техноцентърът знаеше къде съм...

– Техноцентърът знаеше къде си – каза другата жена. Гласът и изражението на лицето ѝ бяха абсолютно еднакви с тези на спасената. – Техноцентърът знаеше също, че си се провалила.

Немес едва забележимо се усмихна.

– Значи тези четири години са били наказание.

– Напомняне – поправи я мъжът, който я бе изтеглил от скалата.

Радамант Немес направи две крачки, сякаш проверяваше способността си да пази равновесие. Гласът ѝ бе спокоен.

– Тогава защо дойдохте сега за мен?

– Заради момичето – отвърна другата жена. – То се връща. Ние трябва да възобновим мисията ти.

Немес кимна.

Мъжът, който я беше спасил, постави длан върху слабото ѝ рамо.

– И те моля да си помислиш за това – каза той, – че четири години, погребана в огън и камък, няма да са нищо в сравнение с онова, което можеш да очакваш, ако отново се провалиш.

Немес продължително го изгледа, без да отговори. После със съвършено отмерено движение се извърна от лавата и пламъците и четиримата в абсолютен синхрон закрачиха към спускателния кораб.

На пустинния свят Мадредедиос, на високото плато, наречено Ляно Естакадо заради атмосферните генераторни пилони, пресичащи като решетка пустинята на равни, десеткилометрови интервали, отец Федерико де Соя се готвеше за ранната утринна меса.

Пустинното градче Нуево Атлан имаше по-малко от триста жители – предимно мирски миньори в бокситните мини, очакващи да умрат преди да се приберат вкъщи, смесени с неколцина покръстени марияисти, които с мъка изкарваха прехраната си като пастири на коргори в отровната пустош – и отец де Соя знаеше точно колко души ще има в параклиса за ранната меса: четирима – възрастната г. Санчес, старата вдовица, за която се говореше, че шейсет и две години преди това е убила съпруга си по време на прашна буря, близнаците Перел, които – поради неизвестни причини – предпочитаха старата, порутена черква пред чистия и климатизиран параклис на компанията в миньорския резерват, и тайнственият старец с обезобразено от радиация лице, който коленичеше на последния ред и никога не взимаше причастие.

Бушуваше прашна буря – тук винаги бушуваше прашна буря – и

отец де Соя трябваше тичешком да вземе последните трийсет метра от кирпичения си енорийски дом до черковната ризница, покрил главата и раменете си с качулка от прозрачна фибропластмаса, за да предпази расото и квадратната си шапка, пъхнал молитвеника дълбоко в джоба си. Всяка вечер, когато сваляше расото или окачваше шапката си на закачалката, пясъкът се стичаше от тях като червен водопад, като засъхнала кръв от строшен пясъчен часовник. И всяка сутрин, когато отваряше молитвеника си, между страниците скърцаше пясък и полепваше по пръстите му.

– Добро утро, отче – каза Пабло, когато свещеникът припряно влезе в ризницата и затвори пропуканата херметична врата.

– Добро утро, Пабло, мой най-верни дяконе – отвърна отец де Соя. Всъщност, мислено се поправи свещеникът, Пабло беше единственият му дякон. Простодушие дете – простодушие в древния смисъл на думата, не особено умно, както и в смисъл на честно, искрено, вярно и добро, – Пабло бе там, за да помага на де Соя да отслужва месата всяка делнична сутрин в 0630 ч. и два пъти в неделя – макар че на ранната неделна меса идваха само същите четирима души, а втората посещаваха и дванайсетина миньори.

Момчето кимна и отново се усмихна. Усмивката му изчезна за миг, докато навличаше чистата, колосана стола върху робата си на дякон.

Отец де Соя мина покрай детето, като разреши тъмната му коса, и отвори високия шкаф. Утрото беше също толкова тъмно, колкото и нощта във височинната пустиня, тъй като прашната буря бе погълнала изгрева и единствената светлина в студената гола стая идваше от премигващата лампа. Де Соя коленичи, сериозно се помоли за миг и започна да облича професионалните си одежди.

В продължение на две десетилетия като отец-капитан де Соя от мирския флот, командир на фотонни кораби като „Балтазар“, Федерико де Соя се бе обличал в униформи, чийто единствен признак за свещеническият му сан бяха кръстът и якичката. Бе носил пласкевна бойна броня, космически костюми, тактически комуникационни импланти, инфоравнинни очила, богоръкавици – всички отличия на капитан на фотонен кораб, – но нито едно от тези неща не го бяха трогвали колкото тези прости дрехи на енорийски свещеник. През четирите години, откакто бяха отнели капитанския ранг на отец-капитан де Соя и го бяха свалили от служба във флота, той преоткри първоначалното си призвание.

Де Соя си сложи ризата, която се плъзна над главата му като тога и падна до глезените му. Тя бе от бял лен и по нея нямаше нито петънце,

въпреки постоянните прашни бури, както и стихарът, който облече после. Той нагласи пояса на кръста си, като мълвеше молитва. След това извади от шкафа белия епитрахил, почтително го поддържа за миг в две ръце и го постави на шията си, като кръстоса двете копринени ленти. Зад него Пабло се суетеше из малката стая, събу мръсните си обувки и обу евтините фибропластмасови гуменки, които майка му беше казала да държи тук само за месата.

Отец де Соя облече и последната връхна дреха с кръста отпред. Тя бе бяла с фини лилави нишки: тази сутрин щеше да отслужи меса на благословия и тайно щеше да извърши тайнството на епитимията за вдовицата от първия ред, за която се предполагаше, че е убийца, и за обезобразения от радиация непознат на последния.

Пабло се приближи до него. Момчето се усмихваше и се задъхваше. Отец де Соя постави длан върху главата му и се опита да приглади кичур непокорна коса, докато в същото време успокояваше хлапето. Де Соя взе потира, свали дясната си ръка от главата на момчето, за да я постави върху покритата чаша и тихо каза:

– Добре. – Усмивката на Пабло изчезна, когато осъзна сериозността на момента, и момчето поведе двучленната им процесия от ризницата към олтара.

Де Соя веднага забеляза, че в параклиса има петима души, а не четирима. Обичайните богомолци бяха тук – всички бяха коленичили, после се изправиха и накрая отново коленичиха на обичайните си места, но имаше и още някой, висока фигура, мълчаливо застанала в най-тъмните сенки – там, където малкото преддверие влизаше в наоса.

По време на цялата меса присъствието на непознатия разсейваше отец де Соя, колкото и да се опитваше да мисли единствено за светото тайнство, в което участваше.

– *Domini vobiscum* – каза отец де Соя. В продължение на повече от три хиляди години, вярваше той, Бог бе с тях... с всички тях.

– *Et cum spiritu tuo* – продължи отец де Соя и когато Пабло повтори думите, свещеникът леко обърна глава, за да види дали светлината е паднала върху високата, слаба фигура в мрака в предната част на наоса. Не беше.

По време на канона отец де Соя забрави за тайнствената фигура и успя да насочи цялото си внимание към нафората, която държеше в изтърпналите си пръсти.

– *Nos est enim corpus meum* – отчетливо произнесе йезуитът, като чувстваше силата на тези думи и за десетхиляден път се молеше кръвта

и милостта на Спасителя да измият греховете му като капитан от мирския флот.

Единствено близнаците Перел излязоха напред, за да получат причастието. Както винаги. Де Соя каза думите и даде нафора на младежите. Той устоя на порива да вдигне поглед към фигурата в сенките в дъното на черквата.

Месата завърши в почти пълен мрак. Воят на вятъра заглуши последните молитви и отговори. В малката църквица нямаше електричество – никога не бе имало – и десетте мъждукащи свещи на стената не успяваха да разсеят тъмнината. Отец де Соя даде последната благословия, отнесе потира в мрачната ризница и го остави върху по-малкия олтар вътре. Пабло побърза да свали столата и да навлече анорака си.

– До утре, отче!

– Да, благодаря ти, Пабло. Не забравяй... – Прекалено късно. Момчето бе излязло навън и тичаше към мелницата за подправки, където работеше заедно с баща си и чичовците си. Червен прах изпълни въздуха около развалената херметична врата.

При нормални обстоятелства отец де Соя щеше да съблече одеждите си и да ги прибере в шкафа. По-късно през деня щеше да ги отнесе в енорийския дом, за да ги почисти. Но тази сутрин той остана по епитрахил, стихар и риза. Поради някаква причина усещаше, че се нуждае от тях, също както се нуждаеше от пласкевната бойна броня при абордажните операции по време на кампанията във Вьглищния чувал¹.

Все още скрита в сенките, високата фигура стоеше на прага на ризницата. Отец де Соя чакаше и я гледаше, като се съпротивляваше на желанието да се прекръсти или да вдигне останалата нафора, сякаш за да се защити от вампири или от Дявола. Воят на вятъра навън се превърна в писък на банши².

Фигурата пристъпи под хвърляната от лампата рубинена светлина. Де Соя позна капитан Марджит Уу, лична адютантка и свързка на адмирал Маръсин, главнокомандващият мирския флот. Де Соя за втори път тази сутрин се поправи – сега тя беше адмирал Марджит Уу. Звездичките на яката ѝ едва се виждаха на червената светлина.

– Отец-капитан де Соя? – попита адмиралът. Йезуитът бавно поклати глава. На тази планета с денонощие от двайсет и три часа бе едва 0730 ч., но вече се чувстваше уморен.

1. Мъглявина в Южния кръст. – Б.пр.

2. Дух от ирландския фолклор, който се явява във формата на виеща жена и предвещава смърт в семейството. – Б.пр.

– Само отец де Соя – отвърна той.

– Отец-капитан де Соя – повтори адмирал Уу и този път това не беше въпрос. – От този момент сте възстановен на действителна служба. Имате десет минути да съберете вещите си и да дойдете с мен. Заповедта влиза в сила незабавно.

Федерико де Соя въздъхна и затвори очи. Доплака му се. „Моля те, мили Боже, нека ме отмине тая чаша.“ Когато вдигна клепахи, нафората все още бе на олтара и адмирал Марджит Уу продължаваше да го чака.

– Да – тихо каза той и бавно, внимателно започна да съблича светите одежди.

На третия ден след смъртта на папа Юлий XIV във възкресителната му ясла настъпи раздвижане. Тънките системи и фини механични сонди се плъзнаха назад и изчезнаха от поглед. Тялото върху плочата отначало лежеше безжизнено, освен надигането и спадането на голата му гръд, после видимо потръпна, след това простена и – след много дълги минути – се приповдигна на лакът. Накрая седна и копринено-лененото покривало с богата бродерия се плъзна около кръста на голия мъж.

В продължение на няколко минути той поседя на ръба на мраморната плоча, стиснал глава в треперещите си ръце. После вдигна поглед, когато с едва доловимо съскане в стената на възкресителния параклис се отвори тайна врата. С шумолене на коприна и тракане на броеница един кардинал в официална червена роба пресече слабо осветеното помещение. До него вървеше висок, красив мъж със сива коса и сиви очи. Облечен бе в прост, но елегантен гащеризон от сива каша. На три крачки зад кардинала и мъжа влязоха двама швейцарски гвардейци в средновековна оранжево-черна униформа. Не носеха оръжие.

Голият мъж на плочата премигна, сякаш очите му не бяха свикнали дори със слабата светлина в сумрачния параклис. Накрая погледът му се фокусира.

– Лурдъсами – каза възкресеният.

– Отец Дюре – отвърна кардинал Лурдъсами. Той носеше огромен сребърен потир.

Голият мъж раздвижи устни и език, сякаш се бе събудил с неприятен вкус в устата. Той беше старец със слабо, аскетично лице, тъжни очи и стари белези по нововъзкресеното си тяло. На гърдите му светеха в червено и се издуваха два кръстоида.

– Коя година сме? – най-после попита той.

– Лето Господне 3131-о – все още застанал до седналия мъж, отвърна кардиналът. Отец Пол Дюре затвори очи.

– Петдесет и седем години след последното ми възкресяване. Двеста седемдесет и девет години след падането на телепорталите. – Той отвори очи и погледна към кардинала. – Двеста и седемдесет години след като ти ме отрови и уби папа Тейлхард Първи.

Кардинал Лурдъсами мощно се засмя.

– Бързо се възстановяваш от възкресителната дезориентация, щом толкова добре се справяш с аритметиката. Отец Дюре премести поглед от кардинала към високия мъж в сиво.

– Албедо. Да свидетелстваш ли си дошъл? Или да окуражаваш страхливия си Юда?

Високият не отвърна нищо. И без това тънките устни на кардинал Лурдъсами се свиха почти до невидимост върху червендалестото му лице.

– Имаш ли да кажеш още нещо преди да се върнеш в ада, антипапа такъв?

– Не и на теб – промълви отец Дюре и затвори очи в молитва.

Двамата швейцарски гвардейци хванаха тънките му ръце. Йезуитът не оказа съпротива. Единият от войниците натисна назад главата на възкресения старец и опъна тънката му шия.

Кардинал Лурдъсами грациозно отстъпи малко назад. От гънките на копринения му ръкав се появи нож с рогова дръжка. Докато гвардейците държаха все още пасивния Дюре, чиято адамова ябълка като че ли все повече изпъкваше, Лурдъсами вдигна ръка и замахна с ловко движение. От разрязаната сънна артерия на Дюре бликна кръв.

Отстъпил назад, за да не изцапа робата си, кардиналът скри ножа обратно в ръкава си, повдигна големия потир и го постави под бликащата на тласъци струя кръв. Когато чашата почти се напълни и кръвта престана да тече, той кимна на швейцарския гвардеец, който незабавно пусна главата на отец Дюре.

Возкресеният мъж отново беше труп с олюляваща се глава, все още затворени очи и отворена уста. Прорязаното му гърло зееше като начервени устни на ужасна, разкривена усмивка. Двамата швейцарски гвардейци поставиха тялото върху плочата и махнаха покривалото. Голият мъртвец изглеждаше блед и уязвим – с прорязано гърло, обезобразена гръд, дълги, бели пръсти, блед корем, отпуснати гениталии, мършави крака. Смъртта – дори в епохата на възкресяването – не оставя никакво достойнство дори у онези, които са водили живот на строг самоконтрол.

Докато войниците махаха красивото покривало, за да не се изцапа, кардинал Лурдъсами изля кръвта от тежкия потир върху очите на

мъртвеца, в зейналата му уста, в отворената рана и надолу по гърдите, корема и слабините на трупа. Алената течност съответстваше и дори превъзхождаше по наситеност цвета на робата на кардинала.

– Sie aber seid nicht fleischlich, sondern geistlich – каза той. – Ти не си направен от плът, а от дух. Високият мъж повдигна вежди.

– Бах, нали?

– Разбира се – потвърди кардиналът и остави вече празния потир до трупа. Той кимна на швейцарските гвардейци и те покриха мъртвеца със сгънатото надве покривало. Кръвта незабавно започна да се пропива в красивата тъкан. – Jesu, meine Freunde – прибави Лурдъсами.

– И аз така си помислих – обади се по-високият мъж. Той отправи въпросителен поглед към кардинала.

– Да – съгласи се Лурдъсами. – Сега.

Мъжът в сиво заобиколи плочата и застана зад двамата войници, които дооправяха просмуканото с кръв покривало. Когато гвардейците се изправиха и отстъпиха назад от мраморната плоча, той повдигна големите си длани към тила на всеки от тях. Очите и устите на войниците широко се отвориха, но нямаха време да извикат: миг по-късно отворените им очи и усти проблеснаха в нажежена до бяло светлина, кожата им стана прозрачна от оранжевия пламък в телата им и после двамата изчезнаха – изпариха се, пръснати на частички, по-фини от пепел.

Мъжът в сиво изтупа ръце една в друга, за да ги почисти от тънкия пласт микропепел.

– Жалко, съветник Алbedo – измърмори кардинал Лурдъсами с тънещия си глас.

Другият погледна към едва забележимия прах във въздуха, който се стелеше на слабата светлина, и после върна очи към кардинала. Веждите му отново въпросително се повдигнаха.

– Не, не, не – изтъгна Лурдъсами. – Имам предвид покривалото. Петната никога няма да излязат. След всяко възкресяване трябва да тъчем ново. – Той се обърна и тръгна към тайната врата, като шумолеше с робата си. – Ела, Алbedo. Трябва да поговорим, а преди пладне смятам да отслужа и благодарствена меса.

След като вратата се плъзна зад двама им, възкресителният параклис потъна в тишина. Само покритото тяло лежеше върху плочата и на бледата светлина едва се забелязваше сива мъгла, движеща се, изчезваща влага, която загатваше за отлитащите души на още по-скорошните мъртъвци.

2.

През седмицата, в която папа Юлий умря за девети и за пети път убиха отец Дюре, двамата с Енея се намирахме на разстояние 160000 светлинни години на отвлечената планета Земя – Старата Земя, истинската Земя, – обикаляща около звезда от тип О, която не бе слънцето в Малкия Магеланов облак, галактика, която не беше родната галактика на Земята.

За нас това бе странна седмица. Не знаехме, че папата е умрял, разбира се, тъй като между тази преместена Земя и космоса на Мира нямаше връзка, освен заспалите телепортали. Всъщност, сега разбирам, че Енея е узнала за смъртта на папата по начин, за който тогава не подозирахме, но тя не ни каза за събитията в Мира и на никого не му дойде наум да я попита. Животът ни на Земята през онези години на изгнание беше прост, мирен и значим по начин, който сега трудно може да се измери и споменът за който ми причинява болка. Във всеки случай, точно тази седмица бе значима, но не и проста или мирна за нас: Стария архитект, при когото през последните четири години учеше Енея, беше починал в понеделник и погребението щу в пустинята в онази студена вторник вечер мина тъжно и бързо. В сряда Енея навърши шестнайсет години, но това събитие бе помрачено от скръбта и смута в братството Талиезин и само ние с А. Бетик се опитахме да отпразнуваме деня заедно с нея.

Андроидът беше опекал шоколадова торта, любимата на Енея, а аз дни наред бях работил, за да издялам покрит с богата резба бастун от як клон, който бяхме намерили по време на един от импулсивните пикници на Стария архитект до близката планина. Онази вечер изяхме тортата и пийнахме малко шампанско в красивия малък чирашки заслон на Енея в пустинята, но тя бе мрачна и разсеяна заради смъртта на стареца и настаналата в братството паника. Сега разбирам, че разсеяността ѝ до голяма степен трябва да се е дължала на това, че е знаела за смъртта на папата, за ужасните събития, трупащи се на хоризонта на бъдещето, и за края на най-мирните четири години, които щяхме да преживеем заедно.

Спомням си разговора онази вечер, на шестнайсетия рожден ден на Енея. Беше се стъмнило рано и въздухът захладня. Вън от удобния дом от камък и брезент, който тя бе построила четири години по-рано за чиракуването си, навяваше прах и пелинът и юката шумоляха и се извиваха в прегръдката на вятъра. Седяхме до съскащия фенер, сменили

чашите шампанско с топъл чай, и тихо разговаряхме под,стърженето на пясъка в брезента.

– Странно е – казах аз. – Знаехме, че е стар и болен, но изглежда никой не вярваше, че ще умре. – Говорех за Стария архитект, естествено, а не за далечния папа, който не означаваше нищо за нас. И, подобно на всички ни от заточената Земя, наставникът на Енея не бе носил кръстоида. Смъртта му беше окончателна, за разлика от тази на папата.

– Той сякаш знаеше – тихо отвърна Енея. – През последния месец привикваше всичките си чираци. И им предаваше последните си мъдрости.

– Какви мъдрости сподели с теб? – попитах аз. – Искам да кажа, ако не е тайна или прекалено лично. Енея се усмихна над димящата чаша чай.

– Напомни ми, че щом строителството започне и сградата постепенно придобие форма, клиентът винаги ще е съгласен да плати двойно първоначално договорената цена, ако му прашаш сметките за извънредните разходи малко по малко. Каза, че вече нямало да има връщане, така че клиентът щял да е като пъстърва, закачена на здрава кукичка.

Двамата с А. Бетик се засмяхме. Смехът ни не беше проява на неуважение – Стария архитект бе от онези рядко срещани хора, истински гений, съчетан с изключителна индивидуалност, – но дори когато мислехме за него с тъга и обич, можехме да разпознаем егоизма и неискреността, които също бяха част от личността му. И нямам намерение да проявявам презрение, като го наричам само „Стария архитект“: личността модел на киборга бе възстановен от доходжирски човек, наречен Франк Лойд Райт, работил през деветнайсети и двайсети век сл. Хр. Но докато всички в братството Талиезин почтително го наричаха господин Райт, включително дори онези от по-възрастните му чираци, които бяха на неговите години, аз винаги мислех за него като за Стария архитект заради нещата, които Енея бе разказала за бъдещия си наставник преди да пристигнем тук, на Старата Земя.

Сякаш мислил за същото, А. Бетик каза:

– Странно е, нали?

– Кое? – попита Енея.

Андроидът се усмихна и потърка лявата си ръка на мястото, на което завършваше с гладък кочан точно над лакътя. През последните няколко години беше развил този навик. Автохирургът на спускателния кораб, с който бяхме минали през телепортала на Божия горичка, бе запазил живота му, но химичният му състав беше много различен и

корабът не можа да му направи нова ръка.

– Искам да кажа – продължи той, – че въпреки господството на Църквата над човечеството, въпросът дали човешките същества имат душа, която напуска тялото след смъртта, все още не е получил окончателен отговор. И все пак в случая с господин Райт знаем, че личността на киборга му продължава да съществува отделно от тялото му – или поне, че е съществувала известно време след момента на смъртта му.

– Знаем ли го със сигурност? – усъмних се аз. Чаят бе топъл и хубав. Бяхме го купили двамата с Енея – всъщност, бяхме го получили чрез размяна – от индианския пазар, разположен в пустинята на мястото, на което трябва да се е намирал град Скотсдейл³.

На въпроса ми отговори Енея.

– Да. Личността на киборга на баща ми е оцеляла след унищожаването на тялото му и се е съхранила в шрьоновата верига в черепа на майка ми. Известно ни е, че дори след това самостоятелно е съществувал в мегасферата и после известно време е обитавал кораба на Консула. Личността на един киборг оцелява като някаква холистична вълна, разпространяваща се напред по матриците на инфоравнината или мегасферата, докато се превърне в ИИ източник в Техноцентъра.

Знаех това, но никога не го бях разбирали.

– Добре – кимнах аз, – но къде е отишла основаната на ИИ личностна вълна на господин Райт? Тук, в Магелановия облак, няма никаква връзка с Техноцентъра. Няма инфосфери.

Енея остави празната си чаша.

– Трябва да има връзка, иначе господин Райт и другите възстановени киборгови личности, събрани тук, на Земята, не биха могли да съществуват. Спомни си, че Техноцентърът е използвал пространството на Планк между телепорталите като своя среда и скривалище преди загиващата Хегемония да унищожи телепортаторните отвори към него.

– Празнотата, Която Обвързва – отвърнах аз, като повторих израза от „Песните“ на стария поет.

– Да – потвърди Енея. – Макар че винаги съм смятала това име за тъпо.

– Както и да се нарича – казах аз, – не разбирам как може да стигне дотук... до друга галактика.

– Средата, която Техноцентърът е използвал за телепортаторите, стига навсякъде – обясни Енея. – Прониква през пространството и

3. Град в централна Аризона, близо до Финикс. – Б.пр.

времето. – Младата ми приятелка се намръщи. – Не, не е така, пространството и времето са обвързани в нея... Празнотата, Която Обвързва обхваща пространството и времето.

Огледах се наоколо. Светлината на фенера беше достатъчна, за да изпълни малката палатка, но навън бе тъмно и вятърът виеше.

– В такъв случай Техноцентърът може да достигне дотук?

Енея поклати глава. Вече бяхме водили този разговор. Тогава не бях разбрал концепцията. Не я разбирах и сега.

– Тези киборги са свързани с ИИ, които всъщност не са част от Техноцентъра – отвърна тя. – Личността на господин Райт не беше част от него. Също и баща ми... вторият киборг на Кийтс.

Тъкмо този момент все не можех да разбера.

– В „Песните“ се казва, че киборгите на Кийтс – включително баща ти – са били създадени от Ъмон, ИИ от Техноцентъра. Ъмон е казал на баща ти, че киборгите са експеримент на Техноцентъра.

Енея се изправи и се приближи до отвора на заслона. Вятърът огъваше брезента от двете страни, но палатката запазваше формата си и не позволяваше на пясъка да прониква вътре. Беше построила дома си добре.

– Чичо Мартин е написал „Песните“ – отвърна тя. – Казал е истината, доколкото е можел. Но е имало неща, които не разбира.

– Аз също – признах аз и се отказах да разговарям повече на тази тема. Приблжих се и прегърнах Енея, усещайки фините промени, настъпили в гърба, рамото и ръката ѝ от първия път, когато четири години преди това я бях прегърнал. – Честит рожден ден, хлапе.

Тя вдигна поглед към мен и отпусна глава на гърдите ми.

– Благодаря ти, Рол.

От първата ни среща в младата ми приятелка бяха настъпили и други промени. Тогава тя тъкмо навършваше дванайсет стандартни години. Бих могъл да кажа, че през тези години е станала жена, но въпреки заоблените ѝ хълбоци и ясно очертаващите се гърди под стария анцуг, който носеше, аз все още не я възприемах като жена. Вече не беше дете, разбира се, но все още не бе и жена. Беше... Енея. Блестящите ѝ, тъмни очи бяха същите – интелигентни, въпросителни, малко тъжни от някаква тайна, която знаеше – и усещането за физически допир, когато насочеше погледа си към мен, бе също толкова силно, колкото винаги. През последните няколко години кестенявата ѝ коса беше станала малко по-тъмна, миналата пролет я бе подстригала – сега беше по-къса от моята по времето, когато преди дванайсет години служех в планетарната гвардия

на Хиперион, и като поставех ръка върху главата ѝ, косата ѝ едва се подаваше между пръстите ми, – но можех да видя в нея проблясъка на старите руси кичури, показали се след дългите дни на работа под слънцето на Аризона.

Докато стояхме, заслушани в навяващия и стържещ брезента пясък – А. Бетик беше само безмълвна сянка зад нас, – Енея хвана ръката ми в дланите си. Този ден можеше и да е на шестнайсет, по-скоро млада жена, отколкото момиче, но ръцете и все още бяха съвсем мънички в моята голяма длан.

– Рол? – каза тя.

Погледнах я и зачаках.

– Ще направиш ли нещо за мен? – тихо, съвсем тихо попита Енея.

– Да. – Не се поколебах нито за миг.

Тогава тя стисна дланта ми и се взря в очите ми.

– Ще направиш ли утре нещо за мен?

– Да.

Енея нито свали погледа си, нито пусна ръката ми.

– Ще направиш ли всичко за мен?

Този път вече се поколебах. Знаех какво може да означава такава клетва, макар че това странно и прекрасно дете никога не ме бе молило да направя всичко за него – не ме беше молило да дойда заедно с него на тази безумна одисея. Това бе нещо, което бях обещал на стария поет, на Мартин Силенъс, още преди да срещна Енея. Знаех, че има неща, които не съм в състояние да се насилия да извърша. Но на първо място сред тези неща стоеше фактът, че не можех да откажа нищо на Енея.

– Да – отвърнах аз, – ще направя всичко, каквото поискаш. – В този момент разбрах, че съм загубен... и възкръснал.

Енея не каза нищо, само кимна, стисна за последен път ръката ми и се обърна назад към светлината, тортата и нашия чаканскач ни приятел-андроид. На следващия ден щях да науча какво всъщност означава молбата ѝ и колко трудно ще ми е да изпълня обещанието си.

Ще спра за момент. Разбирам, че може да не знаете за мен, освен ако не сте чели първите неколкостотин страници от разказа ми, които вече не съществуват другаде, освен в паметта на това перо, тъй като трябваше да рециклирам микропергамента, върху който ги бях написал. На онези загубени страници казах истината. Или поне истината, каквато тогава ми бе известна. Или поне се опитах да кажа истината. В общи линии.

След като рециклирах микропергаментовите страници на онзи

първи опит да разкажа историята на Енея и тъй като изобщо не съм загубвал перото от погледа си, трябва Да допусна, че никой не ги е чел. Фактът, че бяха написани в шрьодингерова котешка кутия в изгнаническа орбита около пустинния свят – Армагаст – котешката кутия е само обвивка от фиксирана енергия, задържаща моята атмосфера, устройствата за рециклиране на въздух и храна, леглото, масата, перото и стъкленницата с цианиден газ, който чака да бъде освободен от случайно излъчване на изотоп – като че ли гарантира, че не сте чели онези страници.

Но не съм сигурен.

Тогава се случваха странни неща. Оттогава се случват странни неща. Ще си спестя преценката дали онези страници – а и тези – изобщо са можели и дали някога ще могат да бъдат прочетени.

Междувременно отново ще се представя. Казвам се Рол ЕНДИМИОН. Малкото ми име се римува с Пол, а фамилията ми произлиза от „изоставения“ университетски град Ендимион на затънтения свят Хиперион. Поставям думата „изоставен“ в кавички, защото тъкмо онзи поставен под карантина град е мястото, където срещнах стария поет – Мартин Силенъс, древният автор на забранената епична поема „Cantos“ – и откъдето започнаха приключенията ми. Използвам думата „приключения“ с известна ирония и навярно в смисъл, че целият живот е приключение. Защото е вярно, че макар пътуването да започна като приключение – опит да избява дванайсетгодишната Енея от Мира и да я придружа до далечната Стара Земя, – оттогава то се превърна в живот, изпълнен с обич, загуба и почуда.

Така или иначе, по времето, когато се развива този разказ, през седмицата на смъртта на папата и на Стария архитект, на тъжния шестнайсети рожден ден на Енея, аз бях на трийсет и две години, все още висок, все още силен, все още опитен най-вече в лова, кавгите и в това да гледам как други ме водят, все още незрял и колебаещ се пред опасността завинаги да се влюбя в момичето-дете, което трябваше да закрилям като малка сестричка и което – очевидно за една нощ – се беше превърнало в момиче-жена, която сега познавах като приятел.

Трябва също да кажа, че другите неща, за които пиша тук – събитията в космоса на Мира; убийството на Пол Дюре, възвръщането на женското същество, наречено Радамант Немес, размислите на отец Федерико де Соя – не са догадки, екстраполации или измислици като в старите художествени романи от времето на Мартин Силенъс. Аз зная тези неща, известни са ми дори мислите на отец де Соя и облеклото на съветник Албедро през онзи ден, не защото съм всезнаещ, а заради по-късни

събития и разкрития, дали ми достъп до тази информация.

По-късно всичко ще се изясни. Поне така се надявам.

Извинявам се за това тромаво повторно представяне.

Еталонът за киборговия баща на Енея – поет на име Джон Кийтс – казва в последното си, прощално писмо до приятелите си: „Винаги съм се покланял тромаво“. Всъщност, аз също – било то на сбогуване, при поздравяване или, какъвто навярно е случаят тук, при невероятна среща.

Затова ще се върна към спомените си и ще помоля за вашето снихождение, ако не ви изглеждат съвсем логични при първия ми опит да ги споделя и изложа.

Вятърът виеше и пясъкът навяваше в продължение на три денонощия след шестнайсетия рожден ден на Енея. През цялото това време момичето отсъстваше. През последните четири години бях свикнал с нейните „почивки“, както сама ги наричаше, и обикновено не се ядосвах толкова, колкото първите няколко пъти, когато изчезваше с дни наред. Този път, обаче, бях по-загрижен: смъртта на Стария архитект бе оставила двайсет и седемте чираци и шейсетината помощници в пустинния лагер – който Стария архитект наричаше „Талиезин-запад“ – тревожни и неспокойни. Прашната буря усилваше тази тревога, както винаги правят прашните бури. Повечето семейства и поддържащият персонал живееха наблизко, в една от каменните пустинни спални, които господин Райт бе накарал учениците си да построят на юг от главните сгради. Самият лагерен комплекс беше почти като крепост със стените, дворовете и покритите си пасажи – удобни за претичване между сградите по време на прашна буря, – но всеки следващ ден без слънчева светлина и Енея все повече ме изнервяше.

По няколко пъти на ден ходех до чирашкия ѝ заслон:

той бе най-отдалеченият от главния лагер, почти половин километър на север към планината. Енея я нямаше – беше оставила вратата незавързана и вътре открих писмо, в което ми казваше да не се тревожа, че това е само една от нейните екскурзии и че е взела много вода, – но с всеки следващ път, когато отивах там, все по-високо оценявах заслона.

Четири години преди това, когато двамата за първи път пристигнахме тук със спускателен кораб, откраднат от боен кораб на Мира, изтощени, натъртени и обгорени, да не споменавам за андроида, който се лекуваше в корабния автохирург, Стария архитект и другите чираци топло и гостоприемно ни бяха посрещнали. Господин Райт не изглеждаше изненадан, че едно дванайсетгодишно дете е минавало през телепортали от свят на свят, за да го открие и да го помоли да стане негов

чирак. Спомням си онзи първи ден, когато Стария архитект я попита какво знае за архитектурата. „Нищо – тихо отвърна Енея, – освен, че ти си онзи, от когото трябва да се уча.“

Очевидно това беше верният отговор. Господин Райт ѝ каза, че е карал всички чираци, дошли преди нея – всичките двама и шестима, както се оказа, – да проектират и построят свои собствени заслони в пустинята, нещо като приеман изпит. Стария архитект ѝ предложи груби материали от лагера – брезент, камък, цимент, негодни дървени трупи, – но проектът и усилията бяха задължение на момичето.

Преди тя да се захване на работа (тъй като не бях чирак, аз се задоволих с палатка в близост до главния лагер) двамата с Енея обиколихме заслоните на другите чираци. Повечето бяха разновидности на палатки и бараки. Бяха издръжливи и някои показваха стил – един от тях имаше отличен план, но както ми посочи Енея, нямаше да издържи на пясък или дъжд, придружени дори от най-слабия вятър, – обаче никой не се отличаваше с нещо изключително.

Енея работи по заслона си единайсет дни. Аз ѝ помогнах да свърши част от черната работа (по това време А. Бетик все още се възстановяваше – първо в автохирурга, после в лагерния лазарет), но момичето само планира и свърши повечето работа. Резултатът бе този прекрасен заслон, който посещавах по четири пъти на ден по време на това ѝ последно изчезване в пустинята. Енея изкопа заслона така, че по-голямата му част да е под земното равнище. После плътно подреди плоски плочи, за да си осигури равен под. Покри го с пъстри килими и одеяла, които получи чрез размяна на индианския пазар, отдалечен на двама и пет километра от лагера. Около вкопания в земята център на заслона издигна високи близо метър стени, но тъй като основното помещение беше под земното равнище, те изглеждаха по-високи. Бяха построени от същата груба „пустинна зидария“, използвана от господин Райт при строежа на стените на сградите в главния лагер. Енея приложи същата техника, макар че никога не го бе чувала да я описва.

Първо събра камъни от пустинята и от многобройните клисури и нанеси около разположения на върха на хълм лагер. Скалите бяха с всевъзможни размери и цвят – лилави, черни, ръждивочервени и тъмнокафяви. По някои имаше петроглифи и фосили. След товастрои дървени рамки и нареди по-големите камъни с плоската страна към вътрешното лице на рамката. После прекара дни под изгарящото слънце, като копаеше пясък от наносите, прекарваше го с ръчна количка до строежа и го смесваше с цимент, за да получи бетон за спояване на камъните.

Спийката беше груба – господин Райт я наричаше „пустинна зидария“, – но по някакъв странен начин бе и красива. Пъстрите камъни се виждаха през повърхността на бетона, целите покрити с пукнатини и жилки. Стените бяха високи около метър и достатъчно дебели, за да издържат на пустинната горещина денем и да запазват вътрешната температура нощем.

Заслонът ѝ беше по-сложен, отколкото изглеждаше на пръв поглед – минаха месеци, докато оценя фините трикове, които бе приложила в плана си. Човек трябваше да се наведе, за да влезе през вестибюла от камък и брезент с три широки стъпала, които водеха надолу към портала от дърво и зидария, служещ за вход към централното помещение. Този лъкатушеш, спускащ се вестибюл играеше ролята на нещо като херметична камера, която не пропускаше вътре пустинния пясък. Начинът, по който бе поставила брезента – почти като застъпващи се триъгълни платна на кораб, – подсилваше херметичния ефект. „Централното помещение“ беше само три метра широко и пет дълго, но изглеждаше много по-голямо. Енея беше използвала вградени пейки около издигната каменна маса, за да оформи участъка за хранене и седене и бе поставила още ниши и каменни столове край огнище, изградено в северната стена на заслона. В стената беше вграден истински каменен комин, който никъде не се докосваше до брезент или дърво. Между каменните стени и брезента – приблизително на височина на очите в седнало положение – имаше прозорци, които минаваха по цялата дължина на северната и южната стена. Тези панорамни прозорци можеха да се затварят отвътре и с брезент, и с плъзгащи се дървени капаци. Отгоре бе поставила стари фибростъкдени летви, открити на лагерното сметище, за да придаде на брезента формата на арки, внезапни издигания, катедрални сводове и странно нагънати ниши.

Беше направила спалня за себе си, отново отделена от Централното помещение с две стъпала, извити под шейсет градуса. Цялата ниша бе вградена в плавно издигания се склон и допряна до огромна скала, която беше намерила на мястото. Тук нямаше вода или канализация – всички използвахме общите душеве и тоалетни край лагера, – но Енея бе поставила до леглото си (платформа от шперплат с дюшек и одеяла) прекрасен малък каменен леген и вана и няколко пъти седмично затопляше вода в централната кухня и кофа по кофа я отнасяше в заслона си, за да вземе гореща вана.

Светлината, която се процеждаше през брезентовите тавани и стени, беше топла по изгрев слънце, мека по пладне и оранжева вечер. Енея

съзнателно бе разположила заслона си в близост до високите кактуси и бодливите крушови храсти, така че различните сенки да падат върху различните равнини на брезента в различните часове на деня. Мястото беше удобно и приятно. И ужасно пусто, когато младата ми приятелка отсъстваше.

Споменах, че след смъртта на Стария архитект чираците и поддържащият персонал бяха неспокойни. Може би по-точно е да се каже, че бяха объркани. Прекарах по-голямата част от тези дни на отсъствието на Енея, като слушах загрижените разговори на близо деветдесет души – никога заедно: дори смените за хранене в трапезарията бяха разделени, тъй като господин Райт не обичаше да се храни с големи тълпи – и паниката като че ли нарастваше с изминаването на дните и прашните бури. Отсъствието на Енея беше повод за голяма част от истерията: тя бе най-младият чирак в Талиезин – всъщност и най-малка на възраст, – но другите бяха свикнали да се обръщат към нея за съвет и да я слушат, когато говори. За една седмица те бяха загубили и учителя, и наставника си.

На четвъртата сутрин след рождения ѝ ден прашните бури свършиха и Енея се върна. Случайно правех крос след изгрев слънце и я видях да идва през пустинята откъм планината Макдауел: силуетът ѝ се очертаваше на утринната светлина, слаба фигура с къса коса на фона на блестящия ореол, и в този миг си спомних за първия път, когато я бях видял в Долината на гробниците на времето на Хиперион.

Като ме видя, Енея се усмихна.

– Здравсти, момче – извика тя. Това бе стара шега, водеща началото си от някаква книга, която беше чела като съвсем малка.

– Здравсти, скаут – също шеговито извиках в отговор аз. Щом се доближихме на пет крачки един от друг, двамата спряхме. Изпитвах желание да я прегърна, силно да я притисна към себе си и да я помоля никога повече да не изчезва. Не го направих. Богатата, коса светлина на утрото хвърляше дълги сенки зад кактусите и пелиновите храсти и окъпваше и без това загорялата ни кожа в оранжеви отблясъци.

– Как е войската? – попита Енея. Можех да видя, че въпреки обещанията си, през последните три дни е постила. И иначе си беше слаба, но сега ребрата ѝ почти се четяха през тънката ѝ памучна риза. Устните ѝ бяха сухи и напукани. – Разстроена ли е?

– Прави тухли от говна – отвърнах аз. Години наред бях избягвал да употребявам в близост до хлапето придобития си в планетарната гвардия речник, но тя вече бе на шестнайсет. Освен това Енея винаги

беше използвала доста по-солен речник от моя.

Тя се усмихна. Ярката светлина огряваше пясъка в късата ѝ коса.

– Това е добре за шайка архитекти, струва ми се.

Потърках брадичката си и усетих наболото стърнище.

– Сериозно, хлапе. Адски са разстроени.

Енея кимна.

– Да. Не знаят какво да правят и къде да идат, след като господин Райт вече го няма. – Тя примижа по посока на лагера на Братството, който се виждаше само като асиметрични очертания от камък и брезент над кактусите и храстите. – Хайде да съберем всички в музикалния павилион и да поговорим – каза тя и закрачи към Талиезин.

И така започна нашият последен цял ден заедно на Земята.

Тук ще прекъсна. Чувам собствения си глас над перото и си спомням паузата в разказа на това място. Тук исках да разкажа всичко за четирите години изгнание на Старата Земя – всичко за чираците и другите хора в братството Талиезин, всичко за Стария архитект, за неговите капризи и дребни жестокости, както и за неговата изключителност и детински ентузиазъм. Исках да опиша многобройните разговори с Енея през онези четирийсет и осем местни месеца (които – както никога не се уморих да се удивлявам – точно отговаряха на хегемонийските и мирските стандартни месеци!) и за това как бавно започвах да разбирам невероятната ѝ проникателност и способности. Накрая исках да разкажа за всичките си – пътешествия през това време – за пътуването си около Земята в спускателния кораб, за дългите приключения в Северна Америка, за беглия си контакт с другите островчета на човечеството, скупчено около киборги от човешкото минало (завинаги Ще запомня множеството в Израел и Нова Палестина около киборговия Иисус от Назарет), но на първо място, когато чувам краткото мълчание на перото, заемащо мястото на тези разкази, си спомням причината за моя пропуск.

Както вече казах, аз написах тези думи в шрьодингеровата котешка кутия, орбитираща около Армагаст, докато очаквах едновременното излъчване на изотопна частица и активирането на детектора на частици. Когато тези две събития съвпаднат, вграденият в статично-енергийното поле около уредите за рециклиране цианиден газ ще бъде освободен. Смъртта ще е мигновена, но също толкова ефикасна. Макар преди да заявявах, че спокойно ще разказвам нашата история – моята и на Енея, – сега осъзнавам, че съм съкратил някои неща, че съм се опитал да изложа важните моменти преди частицата да се разпадне и да потече газът.

Няма да променям това си решение, само ще отбележа, че четирите

години на Земята си струват да разкажа за тях някой друг път: деветдесетте души от Братството бяха разбрани, сложни, колебливи и интересни, каквито са всички разумни човешки същества, и техните истории трябва да бъдат разказани. По същия начин пътуванията ми около Земята, и със спускателния кораб, и с микробуса от 1948-а, който ми даде назаем Стария архитект, могат да се опишат в самостоятелна епическа поема.

Но аз не съм поет. Когато работех като ловен водач, бях следотърсач, а работата ми тук е да следвам пътя на превръщането на Енея в жена и месия, без да се отклонявам прекалено много. Така и ще сторя.

Стария архитект винаги наричаше лагера на Братството „пустинния лагер“. Повечето от чираците го наричаха „Талиезин“ – което на уелски означава „блестящо чело“. (Господин Райт беше от уелски произход. Прекарах седмици в опити да си спомня планета в Мира или Периферията, наречена Уелс, но накрая ми дойде наум, че Стария архитект е живял и умрял преди епохата на космическите полети.) Енея често наричаше мястото „Талиезин-запад“, което предполагаше дори за някой толкова тъп, колкото мен, че трябва да има и Талиезин-изток.

Когато три години преди това я попитах, Енея ми бе обяснила, че истинският господин Райт построил първия си лагер на братството Талиезин в началото на трийсетте години на двайсети век сл. Хр. в Спринг Грийн, Уисконсин – Уисконсин бил една от политическите и географски съставни части на древната северноамериканска национална държава, наречена Съединени американски щати. Когато попитах Енея дали първият Талиезин е бил като този, тя отговори:

– Не съвсем. Имало цяла поредица от уисконсински Талиезини – и къщи, и лагери на братства – и повечето загинали от пожар. Това е една от причините, поради които господин Райт е поставил толкова много басейни и фонтани в този лагер – водоизточници за борба срещу неизбежните пожари.

– И първият му Талиезин е бил построен през трийсетте години на двайсети век, така ли? – попитах аз. Енея поклати глава.

– Основал първото си братство Талиезин през 1932-а – каза тя. – Но това най-вече било начин да накара учениците си да се бършат като роби – и за да построят мечтата му, и за да го изхранват – по време на Голямата депресия.

– Какво е „Голямата депресия“?

– Лоши икономически времена в чисто капиталистическата им национална държава – поясни Енея. – Спомни си, че тогава икономиката

не е била глобална и че е зависела от частни парични институции, наречени банки и златни резерви, както и от стойността на физическите пари – истински монети и парчета хартия, които се предполагало, че струват нещо. Всичко това било всеобща халюцинация, разбира се, и през трийсетте години на двайсети век халюцинацията се превърнала в кошмар.

– Господи! – възкликнах аз.

– Точно така – потвърди Енея. – Във всеки случай, много по-рано, през 1909 г. сл. Хр., когато бил на средна възраст, господин Райт напуснал съпругата и шестте си деца и избягал в Европа с омъжена жена.

Признавам, че тези думи ме накараха да запремигвам. Трябваше ми известно време, за да свикна с мисълта, че Стария архитект – около осемдесет и пет годишен старец, когато четири години по-рано се бяхме запознали с него – е водил полов живот, при това скандален. Чудех се също какво общо има всичко това с въпроса ми за Талиезин-изток.

Енея скоро щеше да стигне и дотам.

– Когато се върнал с другата жена – продължи тя, като се усмихна на унесената ми съсредоточеност, – той започнал да строи първия Талиезин – своя дом в Уисконсин – за Мама...

– За майка си ли? – вече напълно объркан попитах аз.

– За Мама Бортуик – отвърна Енея. – Госпожа Чейни. Другата жена.

– А-ха.

Усмивката ѝ се стопи и тя продължи:

– Скандалът сложил край на архитектурната му кариера и завинаги го дамгосал. Но той построил Талиезин и продължил напред, като се опитвал да си намери нови покровители. Първата му съпруга Катрин не искала да му даде развод. Вестниците – това са били инфобанки, отпечатвани върху хартия и редовно разпространявани – подхванали клюката и разпространили пламъците на скандала, без да му позволяват да угасне.

Когато зададох на Енея простия въпрос за Талиезин, вече влизахме в двора и си спомням, че в този момент от отговора ѝ спряхме до фонтана. Винаги се удивлявах на онова, което знаеше това хлапе.

– После – каза тя, – на 15 август 1914-а, един от работниците в Талиезин полудял, убил със секира Мама Бортуик, сина ѝ Джон и дъщеря ѝ Марта, изгорил трупове им, опожарил лагера и после убил четирима от приятелите и учениците на господин Райт, преди самият той да изпие киселина. Всичко изгоряло.

– Мили Боже – промълвих аз и погледнах към трапезарията, където

в момента киборговият Стар архитект обядваше с неколцина от най-старите си чираци.

– Той обаче не се отказал – продължи Енея. – Няколко дни по-късно, на 18 август, господин Райт се разхождал край изкуственото езеро на територията на Талиезин, когато стената, върху която стоял, поддала и той бил отнесен в придошлата от дъждовете река. И въпреки всичко успял да изплува. Няколко седмици след това започнал отново да строи.

Тогава си помислих, че разбирам онова, което Енея ми разказва за Стария архитект.

– Защо не сме в онзи Талиезин? – попитах аз, докато се отдалечавахме от фонтана в пустинния двор. Енея поклати глава.

– Чудесен въпрос. Съмнявам се, че той изобщо съществува на Земята в този възстановен вариант. За господин Райт, обаче, е било много важно. Той е починал тук... край Талиезин-запад... на 9 април 1959 г., но е бил погребан близо до уисконсинския Талиезин.

Тогава спрях да вървя. Мисълта за смъртта на Стария архитект беше нова и смущаваща. Всичко в нашето изгнание бе сигурно и спокойно, но сега Енея ми беше напомнида че всеки и всичко си има край. Или че поне така е било преди Мирът да даде на човечеството кръстоида и физическото възкресяване. Но никой в Братството – навярно никой на тази отвличена Земя – не се бе подчинил на кръстоида.

Този разговор беше отпреди три години. Тази сутрин, през седмицата след смъртта на киборговия Стар архитект и нелепото му погребение в малкия мавзолей, който бе построил в пустинята, ние бяхме готови да посрещнем последствията от смърт без възкресяване и края на всичко.

Докато Енея отиде до банята и пералнята да се измие, аз открих А. Бетик и двамата започнахме да разпространяваме съобщението за срещата в музикалния павилион. Синьокожият андроид не изглеждаше изненадан, че Енея, най-младата сред нас, свиква и води срещата. През последните няколко години с него мълчаливо бяхме наблюдавали как момичето се превръща в център на Братството.

Изтичах до спалните, после до кухнята – където започнах да бия голямата камбана във фантастичната камбанария над стълбището, водещо към етажата за гости. Онези чираци и работници, с които не се свързах лично, трябваше да чуят звъна и да дойдат да проверят какво става.

От кухнята, където оставих готвачите и неколцина от чираците да свалят престилките и да си измият ръцете, съобщих за срещата на хората, събрани на кафе в голямата трапезария на Братството (тази красива

стая гледаше на север към върховете на Макдауел, така че някои бяха видели двама ни с Енея да се връщаме и знаеха, че става нещо), после надникнах в по-малката, лична трапезария на господин Райт – празна – и след това изтичах до чертожната. Това навярно беше най-привлекателното помещение в лагера с дългите си редове чертожни маси и шкафове, разположени под косия брезентов покрив. Утринната светлина се процеждаше през двете редици владени прозорци. Слънцето вече се бе издигнало достатъчно нависоко, за да огрява покрива и мирисът на затоплен брезент беше също толкова приятен, колкото силната светлина. Веднъж Енея ми бе казала, че тъкмо усещането за лагер на открито – за работа сред светлина, брезент и камък – е истинската причина господин Райт да дойде на запад, за да основе втория Талиезин.

В чертожната заварих десетина-дванайсет от чираците. Всички те се мотаеха наоколо и не работеха, след като Стария архитект вече го нямаше, за да им предлага проекти. Казах им, че Енея би искала да се съберем в музикалния павилион. Никой не възрази. Никой не замърмори, никой не направи забележка, че някакво си шестнайсетгодишно хлапе вика деветдесет по-възрастни от него да се съберат по средата на работния ден. Напротив, чираците изглеждаха облекчени от новината, че се е върнала и е поела командването.

От чертожната стая отидох в библиотеката, в която бях прекарал толкова много щастливи часове, а после минах и през заседателната зала, осветена само от четири панела на пода, и съобщих за срещата на хората, които открих и на двете места. След това изтичах по бетонната покрита галерия от пустинна зидария и надникнах в кабаретния театър, където Стария архитект обичаше да гледа развлекателни филми в съботните вечери. Това място винаги ме бе развеселявало – дебелите му каменни стени и покрив, дългото наклонено пространство с шперплатови пейки, покрити с червени възглавници, изгърканият червен килим на пода и стотиците бели лампи по тавана. Когато пристигнахме на Земята, двамата с Енея с удивление открихме, че Стария архитект изисква от чираците си и техните семейства „да се обличат за вечеря“ в съботите – в древни смокинги и черни вратовръзки, каквито могат да се видят в най-старите исторически холоси. Жените носеха странни антични рокли. Господин Райт осигуряваше официални дрехи за онези, които не бяха успели да си ги донесат по време на бягството си на Земята през Гробниците на времето или телепортаторите.

Онази първа събота Енея се бе появила облечена в смокинг, риза и черна вратовръзка, а не с някоя от предложените ѝ рокли. Когато видях

шокираното изражение на Стария архитект, аз бях сигурен, че ще ни изхвърли от Братството и ще ни остави да се мъчим в пустинята, но после старческото му лице се сбръчка в усмивка и секунди по-късно той се заливаше в смях. Никога не помоли Енея да облече нещо друго.

След официалните съботни вечери ние ходехме или на музикално представление, или се събирахме в кабаретния театър, за да гледаме филм – един от древните, целулоидни видове, които трябваше да се прожектират с машина. Все едно да се научиш да се наслаждаваш на пещерно изкуство. И двамата с Енея харесвахме филмите, които Стария архитект избираше – древни плоски образи от дваисети век, много от които черно-бели – и поради някаква причина, която не ни обясни, господин Райт предпочиташе да ги гледа със „звуковия запис“, оптични криволици, които играеха по екрана. Всъщност, вече бяхме гледали филми в продължение на цяла година, когато един от другите чираци ни каза, че са направени, за да бъдат гледани без да се вижда звуковият запис.

Днес кабаретният театър пустееше и лампите бяха угасени. Продължих да тичам нататък, като обикалях стая след стая, сграда след сграда, съобщавах на чираци, работници и на членовете на семействата им, докато се срещнах с А. Бетик до фонтана и двамата се присъединихме към другите в големия музикален павилион.

Павилионът представляваше голямо пространство с широка сцена и шест редици с по осемнайсет седалки. Стените бяха от секвоя, боядисана в индианско червено (любимият цвят на Стария архитект) и обичайната дебела пустинна зидария. Единствените неща на застланата с червен килим сцена бяха роялът и няколко растения в саксии. Над решетка от дърво и стоманени ребра бе силно опънат обичайният бял брезент. Веднъж Енея ми беше казала, че след смъртта на първия господин Райт брезентът бил заменен с пластмаса, за да не се налага на всеки няколко години да го подменят. Но при завръщането на този господин Райт пластмасата била демонтирана – както и стъклото над централната чертожна зала – така че проникващата през белия брезент чиста светлина отново се превърнала в правило.

Двамата с А. Бетик останахме прави в дъното на музикалния павилион, докато мърморещите чираци заемаха местата си. Неколцина от строителните работници застанаха на стъпаловидната пътека между редовете или при нас с андроида, сякаш се притесняваха да не изцапат скъпия килим и тапицерията с кал и прах. Когато Енея влезе през страничните завеси и скочи на сцената, всички разговори замлъкнаха.

Акустиката в музикалния павилион на господин Райт беше добра, но гласът на Енея и без това винаги се чуваше, като че ли без тя да го повишава. Хлапето тихо се обърна към множеството:

– Благодаря ви, че се събрахте. Помислих си, че трябва да поговорим.

Джейвъ Питърс, един от по-старите чираци, незабавно се изправи на петия ред.

– Ти изчезна, Енея. Пак в пустинята.

Момичето на сцената кимна.

– Разговаря ли с Лъвовете, Тигрите и Мечките?

Никой от публиката не се изкикоти. Въпросът беше за даден абсолютно сериозно и деветдесетте души в павилиона очакваха също толкова сериозен отговор. Може би ще трябва да ви обясня.

Всичко започнало в „Песните“, които два века преди това написал Мартин Силенъс. В разказа за хиперионските поклонници, Шрайка и битката между човечеството и Техноцентъра се обясняваше как първите киберпространствени мрежи се превърнали в планетарни инфосфери. По времето на Хегемонията ИИ Техноцентър използвал тайните си технологии за телепортиране и векторно предаване, за да свърже стотици инфосфери в една-единствена, тайна междוזвездна среда, наречена „мегасфера“. Според „Песните“, обаче, под формата на безплатна инфоличност бащата на Енея – киборговият Джон Кийтс – стигнал до центъра на мегасферата и открил, че там има по-голяма инфоравнинна среда, навярно по-голяма дори от нашата галактика, която се страхували да изследват дори ИИ от Техноцентъра, защото била пълна с „лъвове, тигри и мечки“ – както се изразил Ъмон. Тъкмо те били съществата – или разумите, – или боговете, – които отвлекли Земята и я докарали тук преди Техноцентърът да успее да я унищожи хиляда години по-рано. Тези Лъвове, Тигри и Мечки били страшните пазители на нашия свят. Никой от Братството не бе виждал което и да е от тези създания, нито беше разговарял с тях или пък имаше каквито и да е сериозни доказателства за тяхното съществуване. Никой, освен Енея.

– Не – отвърна момичето на сцената, – не съм разговаряла с тях. – Тя сведе поглед, сякаш засрамена. Винаги проявяваше нежелание да приказва по този въпрос. – Но ми се струва, че ги чух.

– Те ли ти говориха? – попита Джейвъ Питърс. Павилионът затаи дъх.

– Не – поклати глава Енея. – Не исках да кажа това, Просто... ги чух. Почти като да дочуеш нечий разговор през стената на спалнята.

Тези думи предизвикаха весело раздвижване. В сравнение с дебели-те каменни стени на територията на Братство то, преградните стени на спалните бяха значително по-тънки.

– Добре – обади се от първия ред Бетс Кимбал. Тя бе главната готвачка, едра, разумна жена. – Кажете ни какво си чула.

Енея пристъпи до ръба на покритата с червен килим сцена и погледна към колегите си.

– Това мога да ви кажа – тихо отвърна тя. – Вече няма да има храна и други стоки от индианския пазар. Той не съществува.

Сякаш в музикалния павилион беше паднала граната. Когато глъчката започна да стихва, един от най-едрите строителни работници, мъж на име Хъсан, се опита да надвика врявата.

– Какво искаш да кажеш с това, че не съществува? Откъде ще намираме храна?

Имаше всички основания за паника. По времето на господин Райт през двайсети век, пустинният лагер на Братството бил отдалечен на петдесетина километра от голям град, наречен Финикс. За разлика от уисконсинския Талиезин от периода на Голямата депресия, когато чираците обработвали плодородната почва едновременно с работата по строителните планове на господин Райт, този пустинен лагер не бил в състояние сам да си осигурява храна. Затова ходели до Финикс и разменяли или заплащали с примитивните си монети и хартиени пари стоките от първа необходимост. Стария архитект винаги бил зависим от щедростта на покровителите си и никога не връщал големите заеми, които взимал.

Тук, около нашия възроден пустинен лагер, нямаше градове. Единственият път – два настлани с чакъл коловоза – водеше на запад към стотици километри пустош. Знаех това, защото бях прелетял над района със спускателния кораб и го бях обиколил с наземната кола на Стария архитект. Но на трийсетина клика от лагера имаше ежеседмичен индиански пазар, където разменяхме занаятчийски изделия за храна и материали. Бяха ни казали, че съществувал от години, преди да пристигнем двамата с Енея и очевидно всички очакваха завинаги да си остане там.

– Какво искаш да кажеш с това, че не съществува? – с дрезгав вик повтори Хъсан. – Къде са отишли индианците? Не бяха ли и те просто киборгови илюзии, също като господин Райт?

Енея направи с ръце жеста, с който бях свикнал през годините – грациозно отстраняващо движение, което възприемах като физически аналог на дзен-израза „му“. В подходящ контекст той може да означава „остави този въпрос“.

– Пазарът го няма, защото вече няма да се нуждаем от него – заяви Енея. – Индианците са съвсем истински – навахо, апахи, хопи и зуни, – но те имат свой собствен живот, имат да провеждат свои собствени експерименти. Търговията им с нас беше... услуга.

Тези думи предизвикаха гняв в множеството, но накрая всички отново се успокоиха. Бетс Кимбал се изправи.

– Какво ще правим, дете?

Енея седна на ръба на сцената, сякаш се опитваше да се присъедини към изпълнената с очакване публика.

– Братството вече не съществува – каза тя. – Тази част от живота ни трябва да свърши.

Един от по-младите чираци извика от дъното на павилиона:

– Не, няма! Господин Райт може пак да се завърне! Той беше киборг, не забравяй... продукт. Техноцентърът... или Лъвовете, Тигрите и Мечките... който и да го е направил, може пак да го прати при нас...

Енея тъжно, но твърдо поклати глава.

– Не. Господин Райт го няма. Братството не съществува. Без храната и материалите, които индианците носеха толкова отдалече, този пустинен лагер не е в състояние да издържи и месец. Трябва да си вървим.

– Къде, Енея? – тихо попита сред настъпилата тишина младо момиче на име Пере, чирак при господин Райт.

Навярно именно в този момент за първи път осъзнах до каква степен цялата тази група се е оставила в ръцете на младата жена, която познавах още като дете. Когато Стария архитект беше тук, изнасяше лекции, водеше семинари и спонтанни дискусии в чертожната стая, водеше хората си на пикници и на излети с плуване в планината, изисквайки постоянни грижи и най-добрата храна, реалността на водачеството на Енея донякъде не се забелязваше. Но сега съвсем ясно се виждаше.

– Да – извика някой от средните редове, – къде, Енея? Моята приятелка разпери ръце в друг жест, който бях научил. За разлика от „Остави този въпрос“, той означаваше: „Сам трябва да отговориш на собствения си въпрос“. После Енея каза:

– Има две възможности. Всеки от вас е пристигнал тук или с телепортатор, или през Гробниците на времето. Можете да се върнете или с телепортатор...

– Не!

– Не е възможно!

– Никога... предпочитам да умра!

– Не! Мирът ще ни открие и ще ни убие! Виковете бяха

непосредствени и искрени. Това бе звукът на ужаса, придобил словесна форма. Усещах страха в помещението така, както някога го бях надувал при животни, попаднали в капани по полетата на Хиперион. Енея повдигна ръка и виковете секнаха.

– Можете да се върнете в космоса на Мира с телепортатор а можете да останете на Земята и да се опитате сами да се грижите за себе си.

Разнесе се шепот, в който долавях облекчението им от възможността да не се връщат в Мира. Разбирах това чувство – Мирът се бе превърнал в страшилище и за самия мен. Мисълта да се върна там поне веднъж седмично ме караше да се събуждам облян в пот.

– Но ако останете тук – заговори пак момичето, седнало на ръба на музикалната сцена на господин Райт, – ще бъдете аутсайдери. Всички групи човешки същества на Земята участват в свои собствени проекти, провеждат свои собствени експерименти. Вие няма да се впишете в тях.

При тези думи хората започнаха да викат, да задават въпроси, да искат отговори на загадки, които не бяха разбирали по време на дългия си престой тук. Но Енея продължи с онова, което им говореше:

– Ако останете тук, ще загубите онова, на което ви научи господин Райт и което сте разбрали за самите себе си. Земята не се нуждае от архитекти и строители. Поне засега. Трябва да се върнем обратно.

Джейвъ Питърс отново се обади. Гласът му бе остър, но не гневен.

– А Мирът се нуждае от строители и архитекти, така ли? За да строят проклетите му черкви?

– Да – отвърна Енея.

Джейвъ удари с големия си юмрук по облегалката на седалката пред него.

– Но те ще ни заловят или ще ни избият, ако разберат кои сме... и къде сме били! – Да – повтори Енея.

– Ти ще се върнеш ли, дете? – попита Бетс Кимбал. – Да – потрети Енея и се отгласна от сцената. Сега всички се изправиха, като викаха или разговаряха със съседите си. Джейвъ Питърс беше онзи, който изрази мислите на деветдесетте сираци от Братството. – Можем ли да дойдем с теб, Енея? Момичето въздъхна. Загорялото му от слънцето и напрегнато лице изглеждаше уморено.

– Не – каза тя. – Мисля, че напускането на това място е като да умреш и отново да се родиш. Всеки от нас трябва да го направи сам. – Енея се усмихна. – Или на съвсем малки групи.

Залата се смълча. Когато Енея заговори, сякаш засвири самотен инструмент след внезапно замлъкване на оркестъра.

– Рол ще тръгне пръв – обясни тя. – Довечера. Един по един всеки от вас ще намери съответния телепортал. Аз ще ви помагам. И последна ще напусна Земята. Но ще я напусна, само след няколко седмици. Всички трябва да си тръгнем.

Тогава хората пристъпиха напред. Макар мълчаливо, те се приближиха към момичето с късата коса.

– Но някои от нас отново ще се срещнем – заяви Енея. – Сигурна съм, че някои от нас отново ще се срещнем.

Разбрах и другата страна на това успокоително предсказание: някои от нас няма да оцелеят, за да се срещнат отново.

– Е – прегърнала с огромната си ръка Енея, изкънтя Бетс Кимбал, – в кухнята имаме достатъчно храна за една последна гощавка. Обедът днес ще е такъв, че ще си го спомняте години наред! Щом се налага да заминеш, както казваше майка ми, никога не тръгвай на гладен стомах. Кой ще ми помогне в кухнята?

После множеството се раздели, семействата и приятелите на групички, самотниците, застанали като замаяни, и всички се приближаваха до Енея, докато излизахме от музикалния павилион. В този момент исках да я сграбча, да я разтърся, докато изпаднат мъдреците ѝ и да я попитам:

„Какво искаш да кажеш, по дяволите, с това «Рол ще тръгне пръв... довечера»? Коя си ти, по дяволите, че да ми казваш да те оставя сама? И как си мислиш, че ще ме принудиш да го направя?“ Но тя беше прекалено далеч и около нея се притискаха прекалено много хора. Единственото, което можех да сторя, бе да следвам тълпата, която се насочваше към кухнята и трапезарията. Гневът ясно личеше по лицето, юмруците, мускулите и походката ми.

После видях, че Енея поглежда назад и се мъчи да ме открие над главите на хората около нея. Очите ѝ ме умоляваха: „Остави ме да ти обясня“.

Отвърнах ѝ с леден поглед.

Когато тя дойде при мен в големия гараж, построен по нареждане на господин Райт половин клик на изток от лагера, вече почти се смрачаваше. Сградата беше отворена отстрани, като се изключат брезентовите завеси, но дебели каменни колони поддържаха постоянния покрив от дърво на секвоя. Гаражът бе предназначен за спускателния копяб с който бяхме пристигнали тримата с Енея и А. Бетик.

Бях дръпнал главната брезентова завеса и стоях на отвопената врата на кораба, когато видях Енея да се приближава към мен откъм

пустинята. На китката ми беше гривната на инфотерма, който не бях носил повече от година: уредът, който съдържаше по-голямата част от паметта на някогашния ни кораб – корабът на Консула отпреди векове. Когато се учех да управлявам спускателния кораб, той бе мой наставник и комуникационно средство. Сега не се нуждаех от него – паметта на инфотерма беше качена в инфобанките на спускателния кораб и аз бях станал доста добър в пилотирането му, – но инфотермът ме караше да се чувствам по-сигурен. Той също извършваше проверка на корабните системи: би могло да се каже, че разговаряше със самия себе си.

Енея застана под събрания брезент. Залезът хвърляше дълги сенки зад нея и облагяше платното в червено.

– Как е спускателният кораб? – попита ме тя. Сведох очи към данните на инфотерма.

– Добре е – изсумтях, без да поглеждам към нея.

– Има ли достатъчно гориво и електричество за още един полет?

Все още без да вдигам очи, като си играех с уредите на страничната облегалка на пилотското кресло в кабината, аз отвърнах:

– Зависи докъде ще лети.

Енея се приближи до стълбичката на кораба и докосна крака ми.

– Рол?

Този път се налагаше да я погледна.

– Не се ядосвай – помоли тя. – Трябва да направим тези неща. Дръпнах си крака.

– По дяволите, стига си ми казвала какво трябва да правим. Ти си просто хлапе. Може да има неща, които някои от нас не трябва да правят. Може би едно от тях е да не заминавам и да не те оставям сама. – Отстъпих от стълбата и почуках инфотерма. Тя се прибра обратно в корабния корпус. Излязох от гаража и се насочих към палатката си. слънцето се виждаше на хоризонта като свършена червека сфера. Под последните, коси лъчи камъните и брезентът на главния лагер приличаха на обхванати от пожар – най-ужасният кошмар на Стария архитект.

– Почакай, Рол! – Енея изтича, за да ме настигне. Дорд само един поглед в нейна посока ми показа колко е изтощена. През целия следобед тя се срещаше с хората, разговаряше с тях, обясняваше им, успокояваше ги, прегръщаше ги. Бях започнал да мисля за Братството като за гнездо от емоционални вампири и за Енея като техен единствен източник на енергия.

– Ти каза, че ще... – започна тя.

– Да, да – прекъснах я аз. Внезапно изпитах усещането, че Енея е

възрастната, а аз съм капризното дете. За да скрия смущението си, отново се обърнах и се загледах към вече почти залязлото слънце. Известно време и двамата мълчахме и наблюдавахме избледняващата светлина и смрачаващото се небе. Бях разбрал, че земните залеzi са по-бавни и по-красиви от тези на Хиперион, които бях гледал като дете, и че залеzите в пустинята са особено прекрасни. Колко залеzi бяхме наблюдавали заедно с това дете през последните четири години? Колко лениви вечери бяхме прекарвали и колко разговори бяхме водили под блестящите пустинни звезди? Наистина ли беше възможно това да е последният залез, който заедно щяхме да видим? Тази мисъл ме правеше нещастен и бесен.

– Рол – повтори тя, когато сенките се съгъстиха и започна да захлаждана, – ще дойдеш ли с мен?

Не казах да, но я последвах през скалистото поле, като избягвах в мрака острите шипове на юката и бодлите на ниските кактуси. Накрая стигнахме до осветения район на лагера. „След колко време ще свърши горивото за генераторите?“ – зачудих се аз. Този отговор ми бе известен – част от задълженията ми беше да ги поддържам и зареждам. В основните резервоари имахме запас за шест дни и за още десет в резервните, които бяха само за екстрени случаи. С изчезването на индианския пазар повече доставки нямаше да има. Почти три седмици с електрическо осветление и хладилници, а после...? Мрак, загниване и край на непрекъснатото строителство, събаряне и ново изграждане – край на четиригодишния ни живот в Талиезин.

Помислих си, че навярно отиваме в трапезарията, но само минахме покрай осветените ѝ прозорци – групи хора все още седяха край масите, сериозно разговаряха и проследиха с поглед Енея, докато минавахме (в паниката им аз оставах невидим за тях) – и после приближихме до личното чертожно студио на господин Райт, без да спираме там. Не спряхме и в красивата малка заседателна, зала, в която няколко души за последен път гледаха кино – след три седмици киномашината вече нямаше да работи, – не се отбихме и в главната чертожна стая.

Нашата цел беше работилницата от камък и брезент, разположена далеч откъм южната страна на лагера, полезна сграда за работа с токсични химикали или шумни машини. През първите две години в Братството често бях работил там, но не и през последните месеци.

А. Бетик ни очакваше на вратата. Върху приятното синьо лице на андроида се бе изписала лека усмивка, почти като тогава, когато носеше тортата, за да изненада Енея на рождения ѝ ден.

– Какво има? – все още раздразнен попитах аз и преместих поглед от умореното лице на момичето към андроида. Енея влезе в работилницата и включи осветлението. Върху работната маса по средата на помещението лежеше малка лодка, не по-дълга от два метра. Имаше формата на семе, заострена в двата края, изцяло затворена, освен кръглия отвор с найлонова изолация, която очевидно можеше да се стегне около кръста. На масата до лодката бе оставено двойно гребло. Приближих се и прокарах длан по корпуса: полирано фибростъкло с вътрешни алуминиеви скоби и връзки. Само един в цялото Братство беше способен на такава фина работа. Почти обвинително погледнах към А. Бетик. Той кимна.

– Нарича се „кайк“ – обясни Енея и прокара собствената си ръка по полирания корпус. – Стар земен модел.

– Виждал съм различни варианти – като се опитвах да не изглеждам особено впечатлен, отвърнах аз. – Въстаниците от Ледената лапа на Урсус използват подобни малки лодки.

Енея продължаваше да гали корпуса, насочила към него цялото си внимание. Сякаш не бях казал нищо.

– Помолих А. Бетик да я направи за теб – продължи тя. – Работи по нея седмици наред.

– За мен – тъпо повторих аз. Стомахът ми се сви, когато осъзнах какво следва.

Енея се приближи към мен. Застана точно под висящата лампа и сенките под очите и по скулите ѝ я правеха да изглежда много по-възрастна от шестнайсетте си години.

– Вече нямаме сал, Рол.

Знаех за кой сал говори. За сала, пренесъл ни през толкова много светове, докато не бе унищожен при засадата на Божия горичка, когато едва не ни убиха. За сала, пренесъл ни по реката под леда на Сол Драконни Септем, през пустините на Хеброн и Ком-Рияд и през океанския свят на Mare Infinitum. Знаех за кой сал говори. Знаех и какво означава тази лодка.

– Значи трябва да се върна с това по същия път, по които дойдохме? – Повдигнах ръка, сякаш за да докосна лодката, но не го направих.

– Не по същия път – отвърна Енея. – Но по река Тетида. През различни светове. През толкова много светове колкото трябва, за да намериш кораба.

– Кораба ли? – попитах аз. Бяхме оставили космическия кораб на Консула скрит под повърхността на реката за да ремонтира повредите, нанесени му по време на бягството ни от Мира, на свят, чието име и

местоположение не знаехме.

Младата ми приятелка кимна. Сенките под уморените ѝ очи изчезнаха, после отново се появиха.

– Ще ни трябва корабът, Рол. Бих искала да се отправя с този каяк по река Тетида и да откриеш кораба, после да дойдеш с него на планетата, на която ще те чакаме с А. Бетик.

– Свят в космоса на Мира? – попитах аз и стомахът ми още повече се сви от опасността, която се съдържаше в това кратко изречение.

– Да.

– Защо аз? – Многозначително погледнах към А. Бетик. И незабавно се засрамах от мисълта си: „Защо пращаш човешко същество... своя най-добър приятел... когато може да иде андроидът?“. Сведох очи.

– Пътуването ще е опасно – отговори Енея. – Сигурна съм, че можеш да се справиш, Рол. Вярвам, че ще намериш кораба, а после ще откриеш и нас.

Усетих, че раменете ми увисват.

– Добре – съгласих се. – На мястото, откъдето излязохме през телепортатора ли отиваме? – От Божия горичка бяхме пристигнали до малък поток, който течеше край сградата-шедьовър на Стария архитект, Фолингуотър.

– Не – отвърна Енея. – По-близо. Река Мисури.

– Добре – повторих аз. Бях летял над Мисури. Намираше се на почти две хиляди клика на изток оттук. – Кога заминавам? Утре ли?

Енея ме докосна по китката.

– Не – уморено, но твърдо каза тя. – Тази вечер. Сега. Не възразих. Не се опитах да споря. Без да кажа нищо, хванах каяка за носа, А. Бетик го вдигна за кърмата ѝ двамата отнесохме проклетата лодка на спускащия кораб в съгъстващата се пустинна нощ.

3.

Великият инквизитор закъсняваше.

Ватиканският въздушно-космически пътен контрол съпроводи ЕМПС-то на инквизитора през иначе затвореното въздушно пространство до космодрума, блокира цялото въздушно движение откъм източната страна на Ватикана и задържа трийсет хиляди тонен роботизиран товарен кораб в орбита, докато ЕМПС-то на инквизитора прелети през югоизточния ъгъл на приземителната решетка.

Седнал в специалното бронирано ЕМПС, великият инквизитор – Негово високопреосвещенство Джон Доменико, кардинал Мустафа – не наблюдаваше нито през прозореца, нито на видеомониторите прелестната гледка на приближаващия се Ватикан, чиито стени розовееха под утринната светлина. Не гледаше и към двайсетлентовата магистрала, наречена „Понте Виторио Емануеле“, под тях, блестяща като обляна от слънце река заради слънчевите лъчи по противовятърните щитове и балоновидните покриви. Вниманието на великия инквизитор беше съсредоточено единствено върху разузнавателната сводка, която течеше по инфотерма му.

Когато прочете последния ред и информацията бе запаметена, за да бъде по-късно унищожена и забравена, великият инквизитор попита секретаря си отец Фарел:

– И не е имало повече срещи с представители на Търговския мир, така ли?

Отец Фарел, слаб мъж с безизразни сиви очи, не се усмихна, но кардиналът забеляза опита за симулиране на хумор по потръпването на мускула на скулата му.

– Не.

– Сигурен ли си?

– Абсолютно.

Великият инквизитор се отпусна назад на възглавниците на ЕМПС-то и си позволи кратка усмивка. Търговският мир беше направил само този ранен, неуспешен опит да се съюзи с един от кандидатите за папа – сондажът при Лурдъсами – и инквизиторът бе изслушал пълния запис на тази среща. Кардиналът си позволи да се усмихне в продължение на още няколко секунди: Лурдъсами беше прав да смята, че заседателната му зала е обезопасена откъм подслушване – по какъвто и да е начин. Всяко записващо устройство в помещението – дори имплантирано в някой от участниците – щеше да бъде засечено и обезвредено. Всеки опит за теснолъчево предаване щеше да бъде засечен и блокиран. Получаването на пълния видео и аудиозапис на тази среща бе един от най-приятните мигове за великия инквизитор.

Две местни години преди това монсиньор Лукас Оди беше постъпил във ватиканската болница за рутинно заменяне на очите, ушите и сърцето. Отец Фарел отиде при хирурга и му даде да разбере, че върху шията на нещастния медик ще се стовари цялата тежест на Светата служба, ако не имплантира в тялото на монсиньора някои модерни устройства. Лекарят се подчини и скоро след това умря от истинската

смърт – без възможност за възкресяване – по време на транспортен инцидент високо над Големите северни плитчини.

Монсиньор Лукас Оди нямаше в тялото си електронни или механични подслушватели, но с очния му нерв бяха свързани седем изцяло биологични нанозаписващи устройства. Четири аудионаноустройства бяха вмъкнати в слуховата му нервна система. Те не предаваха в тялото му, а съхраняваха информацията в химичен вид и физически го пренасяха по кръвоносната система до впръскващия преподавател – също изцяло органичен, – имплантиран в лявата сърдечна камера на монсиньор Оди. Десет минути след като той беше напуснал обезопасения район на кабинета на кардинал Лурдъсами, преподавателят прати компресирания запис на срещата до един от близките транспондери на великия инквизитор. Обезопасените покои на Лурдъсами не можеха да се подслушват в момента на събитието – факт, който продължаваше да безпокои кардинал Мустафа, – но с помощта на най-съвременната техника повече не бе възможно.

– Исозаки е уплашен – каза отец Фарел. – Мисли си...

Великият инквизитор повдигна показалец. Фарел спря по средата на изречението.

– Ти не знаеш, че е уплашен – възрази кардиналът. – Не знаеш какво си мисли. Можеш да знаеш само онова, което казва и прави, и на тази основа да извеждаш заключения за мислите и реакциите му. Никога недей да правиш необосновани предположения за враговете си, Мартин. Това може да е фатално за теб.

Отец Фарел наведе глава в знак на съгласие и покорство.

ЕМПС-то се приземи на площадката на покрива на замъка Сант Анджело. Великият инквизитор излезе навън и се спусна по рампата толкова бързо, че Фарел трябваше да подтичва, за да настигне господаря си. Облечени в червената бронетъкан на Светата служба, командосите от охраната понечиха да оформят ескорт пред и зад тях, но кардиналът им махна с ръка да се отстранят. Искаше да довърши разговора си с отец Фарел. Той докосна секретаря си по лявата ръка – не в знак на привързаност, а за да затвори костните проводници, за да могат да разговарят, без никой друг да ги чува – и каза:

– Исозаки и лидерите на Търговския мир не са уплашени. Ако Лурдъсами искаше да ги очисти, вече щяха да са мъртви. Исозаки трябваше да предаде на кардинала предложението си за подкрепа и го направи. Уплашени са обаче мирските военни.

Фарел се намръщи и предаде по костната верига:

– Военните ли? Но те още не са разиграли картите си. Не са извършили нищо нелоялно.

– Точно така – потвърди великият инквизитор. – Водачите на Търговския мир направиха своя ход и знаят, че когато настъпи моментът, Лурдъсами няма да се обърне към тях. Мирският флот и останалите от години се страхуват до смърт, че могат да направят погрешен избор. Сега се страхуват, че са чакали прекалено дълго.

Фарел кимна. Бяха взели спускателната шахта, отвела ги дълбоко в каменните недра на замъка Сант Анджело, и сега вървяха по тъмен коридор покрай въоръжени стражи и през смъртоносни силови полета. Двама облечени в червено командоси стояха мирно и с вдигнати енергийни пушки пред врата без никакви обозначения.

– Оставете ни – каза великият инквизитор и притисна длан до идентификационната плоскост. Стоманената врата се плъзна нагоре и изчезна.

Каменният коридор беше мрачен. Всичко в стаята бе ярко осветено – и инструментите, и стерилните повърхности. При влизането на великият инквизитор и Фарел техниците вдигнаха поглед. Една от стените беше заета от квадратни врати, които много приличаха на многоетажни камери в древна морга. Една от тези врати бе отворена и на изтеглената от камерата носилка лежеше гол мъж.

Великият инквизитор и Фарел застанаха от двете ѝ страни.

– Добре се възстановява – съобщи техникът, който стоеше пред пулта. – Държим го точно под повърхността. Можем да го извадим навън за секунди.

– Колко време продължи последният му студен сън? – попита отец Фарел.

– Шестнайсет местни месеца – отвърна техникът. – Тринайсет и половина стандартни.

– Извадете го – нареди великият инквизитор. Секунди по-късно клепачите на мъжа започнаха да потрепват. Той бе дребен на ръст, мускулест и набит. По тялото му нямаше белези. Китките и глезените му бяха завързани. Точно зад лявото му ухо беше имплантиран кортикален шунт, свързан с пулта чрез почти невидими микровлакна.

Мъжът на носилката простена.

– Капрал Басин Кий – заговори великият инквизитор. – Чуваш ли ме?

Капрал Кий издаде нечленоразделен звук. Кардинал Мустафа кимна, сякаш задоволен.

– Капрал Кий – любезно каза той, – искате ли да продължим оттам, откъдето прекъснахме?

– Колко... – промълви Кий между сухите си, вцепенени устни. – Колко време съм бил...

Отец Фарел се бе приближил до пулта на техника. Сега той кимна на великия инквизитор.

Без да обръща внимание на въпроса, Джон Доменико, кардинал Мустафа тихо попита:

– Защо двамата с отец-капитан де Соя пуснахте момичето да си иде?

Капрал Кий бе отворил очи и премигваше, като че ли светлината му причиняваше болка, но сега отново ги затвори. Не каза нищо.

Великият инквизитор кимна на секретаря си. Отец Фарел прокара ръка над иконките по пулта, но не активира нито една от тях.

– Пак те питам – рече великият инквизитор. – Защо двамата с де Соя позволихте на момичето и на престъпните му съюзници да избягат на Божия горичка? За кого работехте? Каква беше мотивацията ви?

Капрал Кий лежеше по гръб със свити юмруци и плътно затворени очи. Той не отговори.

Великият инквизитор леко наклони глава наляво и отец Фарел махна с два пръста над една от иконките на пулта. За неопитното око те бяха абстрактни като йероглифи, но Фарел отлично ги познаваше. Онази, която избра, можеше да се преведе като „смазани тестиси“.

Проснат на носилката, капрал Кий ахна и отвори уста да изкрещи, но невралните прекъсватели блокираха тази реакция. Челюстите на ниския мъж се отвориха до максимум и отец Фарел можеше да чуе опъването на мускулите и сухожилията.

Великият инквизитор кимна и Фарел свали пръстите си от активиращата зона над иконката. Цялото тяло на капрал Кий се сгърчи на носилката и коремните му мускули видимо се раздвижиха от напъгане.

– Това е само виртуална болка, капрал Кий – прошепна великият инквизитор. – Неврална илюзия. Тялото ти не е обезобразено.

На носилката Кий се мъчеше да се приповдигне, за да погледне надолу към тялото си, но залепващата лента държеше главата му неподвижна.

– А е възможно и друго – продължи кардиналът. – Възможно е този път да сме прибегнали към по-стари, не толкова фини методи. – Той се приближи до носилката, така че мъжът да може да вижда лицето му. – Пак те питам... защо с отец-капитан де Соя пуснахте момичето на

Божия горичка? Защо нападнахте Радамант Немес, която беше член на собствения ви екипаж?

Устата на капрал Кий бавно се отвори, докато накрая се видяха задните му зъби.

– М... м... мамка ти – успя да изрече той, като напрягаше челюстите си, за да се пребори с треперенето.

– Разбира се – отвърна великият инквизитор и кимна на отец Фарел.

Този път иконката, която Фарел активира, можеше да се преведе като „гореща тел зад дясното око“.

Капрал Кий отвори уста в безмълвен писък.

– Пак те питам – тихо каза великият инквизитор. – Кажете ни.

– Извинете ме, Ваше високопреосвещенство – обади се отец Фарел, като погледна към инфотерма си, – но конклавната меса започва след четирийсет и пет минути.

Великият инквизитор махна с ръка.

– Имаме време, Мартин. Имаме време. – Той докосна капрал Кий по предмишницата. – Кажете ни само тези факти, капрал, и ще бъдеш изкъпан, облечен и освободен. С това предателство ти прегреша спрямо своята Църква и своя Господ, но същността на Църквата се състои в прошката. Обясни ни причините за предателството си и всичко ще ти се прости.

За негово удивление, макар мускулите му все още да се гърчеха от шок, капрал Кий се засмя.

– Мамка ти – изръмжа той. – Вече ме принуди да ти кажа всичко, което зная, с наркотика на истината. Известно ти е защо убихме онази кучка и оставихме детето да избяга. И никога няма да ме пуснеш. Мамка ти.

Великият инквизитор сви рамене и отстъпи назад. Той погледна към собствения си златен инфотерм и тихо каза:

– Имаме време. Много време. – После кимна на отец Фарел.

Иконката на пулта за виртуална болка, която приличаше на двойни скоби, означаваше „широко, нагорещено острие по хранопровода“. Отец Фарел я активира с изящно движение на пръстите си.

Отец-капитан Федерико де Соа беше върнат към живот на Пацем и прекара две седмици като фактически затворник във ватиканския дом на легионерите на Христа. Домът бе удобен и спокоен. Пълният дребен възкресителен капелан, който се грижеше за нуждите му – отец Баджо, – беше любезен и внимателен, както винаги. Де Соа намрази и мястото,

и свещеника.

Никой не съобщи на отец-капитан де Соя, че не може да напуска дома на легионерите, но му дадоха да разбере, че трябва да остане там, докато не го повикат. След като за една седмица възстанови силите и възвърна ориентацията си след възкресяването, той беше повикан в щаб-квартирата на мирския флот, където се срещна с адмирал Уу и нейния началник адмирал Маръсин.

По време на срещата отец-капитан де Соя не направи нищо друго, освен да отдаде чест, да стои мирно и да слуша. Адмирал Маръсин му обясни, че проверката на материалите от военния съд на отец-капитан де Соя отпреди четири години е показала някои незаконосъобразности и противоречия в обвинението. Последвалото преразглеждане довело до промяна на присъдата: на отец-капитан де Соя незабавно трябвало да бъде възстановен предишния чин на капитан от мирския флот. В момента му търсели кораб за изпълнение на воинските задължения.

– Старият ви фотонен кораб „Балтазар“ е на сух док за една година – обясни адмирал Маръсин. – Цялостен ремонт – за да бъде преоборудван по стандартите на архангелски ескорт. Вашата заместничка, майка капитан Стоун, отлично се справи като капитан.

– Да, сър – отвърна де Соя. – Стоун е отличен командир. Сигурен съм, че се е представила както трябва.

Адмирал Маръсин разсеяно кимна, докато прелистваше пергаментовите страници на бележника си.

– Да, да – каза той. – Всъщност, представи се толкова добре, че я препоръчахме за капитан на един от новите архангели от планетен клас. Имаме предвид архангел и за вас, отец-капитан.

Де Соя премигна и се опита да не реагира.

– „Рафаил“ ли, сър?

Адмиралът вдигна поглед. На загорялото му и набръчкано лице се изписа лека усмивка.

– Да, „Рафаил“, но не онзи, който командвахте преди. Прехвърлихме онзи прототип за куриерски цели и го преименувахме. Новият архангел „Рафаил“ е... хм, чували ли сте за архангелите от планетен клас, отец-капитан?

– Не, сър. Не съвсем. – Бе чувал някои слухове на своя пустинен свят, когато миньорите високо разговаряха в единствения бар в града.

– Четири стандартни години – измърмори адмиралът и поклати глава. Бялата му коса бе сресана зад ушите. – Въведете Федерико в новата обстановка, адмирале.

Марджит Уу кимна и докосна диска на стандартния тактически пулт, вграден в стената на адмирал Маръсин. Между нея и де Соя се появи холос на космически кораб. Отец-капитанът веднага можеше да види, че е по-голям, по-гладък, по-фин и по-смъртоносен от стария му „Рафаил“.

– Негово светейшество помоли всеки промишлен свят в Мира да построи – или поне да финансира – един от тези архангелски бойни крайцери от планетен клас, отец-капитан – делово каза адмирал Уу. – През последните четири години бяха завършени и започнаха действителна служба двайсет и един такива кораби. Скоро ще са готови още шейсет.

Холосът започна да се върти и уголемява, после внезапно се появи разрез на главната палуба. Сякаш лазерно копие беше срязало кораба надве.

– Както виждате – продължи Уу, – жилищните отсеци, командните мостици и тактическите центрове три-К са с много повече помещения от първия „Рафаил“... с повече помещения дори от стария ви фотонен кораб. Размерът на двигателите – и на мигновения Гидеонов двигател С-плюс, и на вътрешно системната термоядрена централа – е намален с една трета, като в същото време са направени по-ефикасни и по-лесни за поддръжка. Новият „Рафаил“ носи три атмосферни спускателни кораба и един скоростен разузнавателен кораб. На борда са инсталирани автоматични възкресителни ясли, предназначени за екипаж от двайсет и осем души, плюс двайсет и двама морски пехотинци или пътници.

– Отбранителни системи? – все още застанал мирно, със сключени зад гърба ръце, попита отец-капитан де Соя.

– Сдържачи полета клас десет – отсечено отвърна Уу. – Най-новата камуфлажна технология. Електронно противодействие клас „Омега“ и възможност за притискане. Както и обичайните хиперкинетични и енергийни отбранителни системи.

– Нападателни способности? – продължи де Соя. И сам виждаше отворите и оръжията на холоса, но искаше да го чуе.

Адмирал Маръсин гордо отговори, сякаш се хвалеше с новото си внуче:

– СПБ, разбира се, но със захранване от двигателя С-плюс, вместо от ядрения. Стопява всичко на разстояние от половин АЕ. Нови хокингови хиперкинетични ракети – миниатюризирани, – приблизително наполовина толкова големи и тежки, колкото онези, които сте носили на „Балтазар“. Плазмени игли с почти два пъти повече бойни глави,

отколкото онези преди пет години. Лъчи на смъртта...

Отец-капитан де Соя се опита да не реагира. Лъчите на смъртта бяха забранени в мирския флот.

Маръсин забеляза нещо на лицето на другия мъж.

– Положението се промени, Федерико. Тази битка е на живот и смърт. Прокудените се размножават като плодни мушици на тъмно и ако не ги спрем, след година-две ще унищожат Пацем.

Отец-капитан де Соя кимна.

– Имате ли нещо против да попитам кой свят е платил за построяването на този нов „Рафаил“, сър?

Маръсин се усмихна и посочи към холоса. Увеличението на образа предизвикваше усещането, че корпусът на кораба се носи към де Соя. Фокусът се премести върху тактическия мостик и се насочи към холо-яката на тактическия център. Накрая отец-капитанът успя да различи малка бронзова плочка с надпис „ХХК «РАФАИЛ»“, а отдолу, с по-дребен шрифт – „ПОСТРОЕН И ДАРЕН ОТ НАРОДА НА РАЙСКА ПОРТА ЗА ОТБРАНАТА НА ЦЯЛОТО ЧОВЕЧЕСТВО“.

– Защо се усмихвате, отец-капитан? – попита адмирал Маръсин.

– Ами, сър, просто... хм, бил съм на Райска порта, сър. Разбира се, това беше преди повече от четири стандартни години, но планетата беше пуста, освен десетината предприемачи и орбиталния мирски гарнизон. Там не е имало истинско население от нашествието на прокудените преди триста години, сър. Просто не мога да си представя, че този свят е бил в състояние да финансира построяването на един от тези кораби. Струва ми се, че за един-единствен архангел е необходим брутен национален продукт като този на Ренесанс Вектор. Маръсин не престана да се усмихва.

– Точно така, отец-капитан. Райска порта е истински ад – отровна атмосфера, киселинен дъжд, безкрайни тресавища и серни равнини. Тя изобщо не се е възстановила от нападението на прокудените. Но Негово светейшество сметна, че ще е по-добре да прехвърли управлението на този свят на частно предприятие. Планетата все още е изключително богата на тежки метали и химикали. Затова я продадохме.

Този път де Соя премигна.

– Продали ли сте я, сър? Цял свят?

Докато Маръсин широко се усмихваше, адмирал Уу поясни:

– На Opus Dei, отец-капитан.

Де Соя не отвърна нищо, но не показа и разбиране.

– Някога „Божие дело“ беше малка религиозна организация –

продължи Уу. – Тя е... хм, струва ми се... на около хиляда и двеста години. Основана е през 1920 г. сл. Хр. През последните няколко години се превърна не само в изключително важен съюзник на Светия престол, но и в достоен съперник на Търговския мир.

– А, да – кимна отец-капитан де Соя. Можеше да си представи, че Търговският мир купува цели светове, но не и че съюзът е позволил на свой конкурент да набере такава мощ през няколкото години, през които новините от Мира не бяха стигали до него. Нямаше значение. Той се обърна към адмирал Маръсин. – Един последен въпрос, сър.

Адмиралът погледна към хронометъра на инфотерма си и отсечено кимна.

– Не служи във флота вече четири години – тихо каза де Соя. – През цялото това време не съм носил униформа и не съм в течение на техническото развитие. Светът, на който служих като свещеник, беше толкова отдалечен от цивилизацията, че все едно съм бил в криогенен сън. Как бих могъл да поема командването на архангелски космически кораб от ново поколение, сър? Маръсин се намръщи.

– Ще ви осведомя за всичко, отец-капитан. Мирският флот си знае работата. Да не би да отказвате това назначение?

Отец-капитан де Соя видимо се поколеба.

– Не, сър – накрая отвърна той. – Оценявам доверието, което вие и мирският флот ми оказвате. Ще дам всичко от себе си, господин адмирал. – Два пъти го бяха обучавали на дисциплина – веднъж като свещеник и йезуит и после като офицер от флота на Негово светейшество.

Каменното лице на Маръсин омекна.

– Разбира се, че ще дадете всичко от себе си, Федерико. Радваме се, че се връщате при нас. Бихме искали да останете в дома на легионерите тук, на Пацем, докато сме готови да ви пратим на кораба ви, ако не възразявате.

„По дяволите – помисли си де Соя. – Пак затворник при онези проклети легионери.“

– Разбира се, сър – отвърна той. – Мястото е много приятно.

Маръсин отново погледна инфотерма си. Очевидно разговорът бе завършил.

– Някакви желания преди официално да получите назначението, отец-капитан?

Де Соя отново се поколеба. Знаеше, че не е прието да изрази желание, но въпреки това каза:

– Да, сър... едно. На стария „Рафаил“ с мен служиха трима мъже.

Командоси от швейцарската гвардия, които доведох със себе си от Хиперион... Копиеносец Ретиг, хм, той загина, сър... но сержант Григорийс и капрал Кий бяха с мен до края и се чудя...

Маръсин нетърпеливо кимна.

– Искате ги със себе си на новия „Рафаил“. Струва ми се разумно. И аз някога имах готвач, когото мъкнех от кораб на кораб... бедното момче беше убито по време на втората операция във Вьглищния чувал. Не зная за тези мъже... – Адмиралът погледна към Марджит Уу.

– По някаква невероятна случайност – заговори адмирал Уу, – попаднах на досиетата им, когато преглеждах документите за възстановяването ви в чин, отец-капитан. Сержант Григорийс в момента служи на Пръстените. Сигурна съм, че можем да го прехвърлим. Страхувам се, че капрал Кий...

Стомахът на де Соя се сви. Кий бе с него на Божия горичка – Григорийс беше върнат в яслата след неуспешно възкресяване – и за последен път йезуитът видя енергичния дребен капрал след завръщането им в космоса на Пацем, когато след арестуването им военната полиция се готвеше да ги отведе в отделни килии. Де Соя стисна ръката на капрала и го увери, че двамата пак ще се срещнат.

– Страхувам се, че капрал Кий е умрял преди две стандартни години – довърши Уу. – Загинал по време на нападение на прокудените на Изпъкналостта на Стрелец. Разбрах, че е получил сребърната звезда на св. Михаил... посмъртно, разбира се.

Де Соя напрегнато кимна.

– Благодаря ви – каза той.

Адмирал Маръсин му отправи бащинската си усмивка на политик и му протегна ръка над бюрото.

– Успех, Федерико. Дайте им да разберат с „Рафаил“.

Централата на Търговския мир не се намираще точно на Пацем, а бе разположена на троянския пункт L5, който следваше планетата под около шейсет орбитални градуса. Между ватиканския свят и огромния, кух троянски пункт – въглеродно-въглеродна поничка с двеста и седемдесет метра дебелина, цял клик широчина и диаметър двайсет и шест километра, чиято вътрешност бе оплетена като с паяжина от сухи докове, комуникационни антени и товарни отсеци – се носеше половината от цялата орбитална огнева мощ на мирския флот. Веднъж Кензо Исозаки беше изчислил, че опитът за преврат от централата на Търговския мир би продължил 12,06 наносекунди, преди въстаническите сили да бъдат изпарени.

Кабинетът на Исозаки се намираше в прозрачен балон на върха на тънко въглеродно цветно стъбло, издигащо се на около четиристотин метра над външния ръб на троянския пункт. Заобления корпус на балона можеше да става матов в зависимост от желанието на човека в него. Днес той беше прозрачен, освен част от него, поляризирана, за да приглушава блясъка на жълтото слънце на Пацем. В момента космосът изглеждаше черен, но с въртенето на пункта балонът щеше да попадне в сянката на пръстена и Исозаки щеше да види мигновената поява на звездите, сякаш някой е дръпнал тежка черна завеса, за да разкрие хиляди ярки, непремигващи свещи, „Или безбройните лагерни огънове на моите врагове“, помисли си той, когато мракът се спусна за двайсети път през работния му ден.

Щом стените станеха абсолютно прозрачни, със скромното си бюро, столове и меко осветление овалният му кабинет като че ли се превръщаше в застлана с килим платформа, самотно носеща се в безкрая на космоса, осветявана от отделни звезди и от дългата лента на Млечния път. Но не този познат спектакъл накара лидера на Търговския мир да вдигне поглед: сред звездното поле можеха да се различат три ядрени опашки на приближаващи се товарни кораби, които приличаха на петна по астрономически холос. Исозаки беше толкова опитен в преценяването на разстоянията и делта-ускоренията по ядрените опашки, че можеше само с поглед да определи след колко време ще кацнат тези кораби... и дори кои точно са те. ТМ „Молдахар Изпълнител“ се бе презаредил, минавайки покрай газов гигант в системата Епсилон Еридани, и опашката му изглеждаше по-червена от обикновено. НСК „Ема Констант“ както винаги бързаше да отнесе товара си от реактивни метали от Пегас 51 на троянския пункт и намаляваше скоростта си с цели петнайсет процента повече от препоръчаните от Търговския мир. И накрая, най-малкото петънце можеше да е само НСК „*Elemosineria Apostolica*“⁴, току-що прехвърлил се от системата Ренесанс: Исозаки знаеше всичко това само от поглед, също както познаваше и тристатината други точки на прехвърляне, които се виждаха в тази част от небето на системата Пацем.

Асансьорната тръба се издигна от долу и се превърна в прозрачен цилиндър, чийто пътник беше осветен от звездите. Исозаки знаеше, че цилиндърът е прозрачен само отвън: хората вътре стояха заобиколени с огледала, не виждаха кабинета му и гледаха собствените си отражения, докато Исозаки не им отключеше вратата.

4. Апостолическа благотворителност (лат.). – Б.пр.

Анна Пели Коняни бе единственият човек в асансьора. Исозаки кимна и личният му ИИ отвори вратата. Неговата колежка и протеже дори не погледна към движещото се звездно поле, а направо се приближи към него.

– Добър ден, Кензо-сан.

– Добър ден, Анна. – Той ѝ посочи към най-удобния стол, но Коняни поклати глава и остана изправена. Никога не сядаше в кабинета на Исозаки. А той никога не преставаше да я кани да седне.

– Конклавната мяса почти свърши – съобщи тя. Исозаки кимна. В този миг личният му ИИ затъмни стените на балона и включи ватиканското теснолъчево предаване.

Тази сутрин базиликата „Св. Петър“ беше пълна с алено, лилаво, черно и бяло, докато осемдесет и тримата кардинали, които скоро щяха да бъдат заключени в Конклава, се кланяха, молеха, коленичиха, изправяха и пееха. Зад това множество от теоретични кандидати за папа имаше стотици епископи и архиепископи, дякони и членове на курията, висши мирски военни и граждански администратори, мирски планетарни губернатори и висши изборни служители, случайно оказали се на Пацем по време на смъртта на папата или намирали се на разстояние от три седмици време-дълг, делегати от доминиканците, йезуитите, бенедиктинците, легионерите на Христа, марияистите, селезианците и единствен делегат представляващ малцината останали францисканци. И накрая, тук бяха „високите гости“ на задните редове – почетни делегати от Търговския мир, Opus Dei, Istituto per Opere di Religione – също известен като „Ватиканската банка“, делегати от ватиканските административни крила на Prefettura, Servizio Assistenziale del Santo Padre – социалната служба на Светия отец, от УИСП – Управлението на имотите на Светия престол, както и от апостолическата камара на кардинал Камерленго. На задните пейки също бяха почетните гости от Папската академия на науките. Папската комисия за междузвезден мир и справедливост, много папски академии като, например, Папската духовна академия и други квазитеологични организации, необходими за управлението на огромните имоти на Мира. Накрая бяха ярките униформи на *Cornus Helvetica* – швейцарската гвардия, – както и командирите на възстановената от папа Юлий палатинска стража. Тук за първи път се появяваше командирът на до този момент тайната знатна гвардия – блед, тъмнокож мъж в солидна червена униформа.

Исозаки и Коняни наблюдаваха тази картина с разбиращи погледи. Всеки от тях бе получил покана за месата, но през последните векове

беше станало традиция ръководителите на Търговския мир да почитат важните църковни церемонии като отсъстват... и като пращат само официалните си делегати. Двата гледаха как кардинал Кеснонгле отслужва тази меса на Светия дух и видяха кардинал Камерленго като марионетка без никаква власт. Погледите им обходиха кардинал Лурдъсами, кардинал Мустафа и още пет-шест големи играчи на първите пейки.

Месата завърши с последния благослов и имащите право на глас кардинали се отправиха в тържествена процесия към Сикстинската капела. Холокамерите показаха запечатването на вратите. Вратата беше заключена с резе отвътре и с катинар отвън и запечатването ѝ официално бе обявено от коменданта на швейцарските гвардейци и префекта на папския двор. Камерите останаха насочени към вратата, а репортерите се отплеснаха в коментари и разсъждения.

– Достатъчно – каза Кензо Исозаки. Предаването прекъсна, балонът стана прозрачен и в помещението нахлу слънчева светлина под черно небе.

Анна Пели Коняни леко се усмихна.

– Гласуването не би трябвало да продължи прекалено дълго.

Исозаки се бе върнал на стола си и почука с пръсти по долната си устна.

– Анна – заговори той, – смятате ли, че ние – всички ние от председателството на Търговския мир – имаме някаква действителна власт?

Неутралното изражение на Коняни се промени в изненада.

– През последната фискална година, Кензо-сан – отвърна тя, – моят отдел даде приход от трийсет и шест милиарда марки.

Исозаки продължаваше да потупва устната си.

– Г. Коняни – каза той, – бихте ли свалили самото и ризата си?

Неговото протеже дори не мигна. През двайсет и осемте години, през които бяха колеги – всъщност, подчинена и шеф, – г. Исозаки никога не беше направил, казал или намекнал нещо, чийто смисъл би могъл да се изтъкува като сексуален. Тя се поколеба само за миг, после откопча самото си, изхлузи го, остави го на стола, на който никога не седнаше, и откопча ризата си. След това я постави върху самото на облегалката на стола.

Исозаки се изправи, излезе иззад бюрото си и застана само на метър от нея.

– И бельото – каза той, като се освободи от собственото си сако и започна да разкопчава старомодната си риза. Гърдите му бяха силни, мускулести, но абсолютно голи.

Коняни съблече комбинезона си. Гърдите ѝ бяха малки, но съвършено оформени и с розови връхчета.

Кензо Исозаки повдигна ръка, сякаш искаше да я докосне, посочи, после върна длан към собствените си гърди и докосна кръстоида, който обхващаше мястото от гръдната кост до над пъпа му.

– Ето това – заяви той, – е власт. – После се извърна и започна да се облича. Миг по-късно Анна Пели Коняни обгърна раменете си с ръце, сетне го последва.

Когато и двамата бяха облечени, Исозаки отново седна зад бюрото си и посочи към другия стол. За негово безмълвно удивление, г. Анна Пели Коняни седна.

– Искате да кажете – започна Коняни, – че независимо какви успехи постигаме, за да станем необходими на новия папа – ако някога има нов папа, – Църквата винаги ще има абсолютната власт над възкресяването.

– Не съвсем – възрази Исозаки и пак потупа с пръсти устната си, сякаш предишното отклонение изобщо не се бе случвало. – Искам да кажа, че властта, контролираща кръстоидите, контролира човешката вселена.

– Църквата... – започна Коняни и замълча. – Разбира се, кръстоидът е само част от уравнението на властта. Техноцентърът дава на Църквата тайната на успешното възкресяване. Но той е в съюз с Църквата от двеста и осемдесет години...

– За свои собствени цели – тихо я прекъсна Исозаки. – Какви са тези цели, Анна?

Въртящият се кабинет отново потъна в нощта. Появиха се звезди. Коняни вдигна лице към Млечния път и се замисли.

– Никой не знае – най-после отговори тя. – Законът на Ом. Исозаки се усмихна.

– Много добре. Пътят на най-малкото съпротивление може да минава не през Църквата, а през Техноцентъра.

– Но съветник Албедро не се среща с никой друг, освен с Негово светейшество и с Лурдъсами.

– С никой друг, за когото да ни е известно – поправи я Исозаки. – Но тук става въпрос за идването на Техноцентъра в човешката вселена.

Коняни кимна. Разбираше намека: незаконният ИИ, който Търговският мир разработваше, можеше да открие инфоравнинния път и той да го отведе до Техноцентъра. В продължение почти на триста години първата заповед, наложена от Църквата и Мира, беше следната: „Не прави

мислеща машина, равна или по-висша от човека“. Използваните от Мира „ИИ“ бяха по-скоро „изпълнителни инструменти“, а не „изкуствени интелекти“ от вида, създаден от човечеството почти хилядолетие преди това: идиотски мислещи машини като ИИ в кабинета на Исозаки или кретенския корабен компютър на стария кораб на де Соя „Рафаил“. Но през последните дванайсет години тайни научни отдели в Търговския мир бяха пресъздали автономен ИИ, равен или по-висш от масово използваните по времето на Хегемонията. Рискът и изгодата от проекта бяха почти неизмерими – абсолютно доминиране на търговията в Мира и нарушаване на старото равновесие на силите между мирския флот и Търговския мир в случай на успех и отлъчване, мъчения в занданите на Светата служба и екзекуция, в случай че Църквата научеше. А сега и тази перспектива. Анна Пели Коняни се изправи.

– Боже мой – тихо каза тя, – това ще е окончателното финтиране.

Исозаки кимна и отново се усмихна.

– Знаете ли откъде произлиза терминът, Анна?

– Финтиране ли? Не... от някакъв спорт, предполагам.

– Много древен, заместващ войната спорт, наречен футбол – обясни Исозаки.

Коняни знаеше, че тази маловажна забележка е всичко друго, но не и маловажна. Рано или късно шефът ѝ щеше да ѝ обясни защо е важна тази информация. Тя зачака.

– Църквата е имала нещо, което Техноцентърът е искал... от което се е нуждаел – продължи Исозаки. – Култивирането на кръстоидите е било тяхната част от сделката. Църквата е трябвало да им даде нещо със същата стойност.

Коняни се замисли. „Равно по стойност на безсмъртието на един трилион човешки същества?“

– Винаги съм смятала, че когато преди два века са се свързали с оцелелите елементи от Техноцентъра, Ленар Хойт и Лурдъсами са обещали Църквата тайно да възстанови Техноцентъра в човешкото пространство.

Исозаки разпери ръце.

– С каква цел, Анна? Каква е изгодата за Техноцентъра?

– Когато е бил съставна част от Хегемонията – отвърна тя, – управляваща Мрежата на световите и векторните връзки, Техноцентърът е използвал невроните в милиардите минаващи през телепорталите човешки мозъци като своего рода неврална мрежа, част от проекта им за създаване на Абсолютен интелект.

– О, да – каза шефът ѝ. – Но сега няма телепортатори. Ако използват човешки същества... как? И къде?

Без изобщо да има такова намерение, Анна Пели Коняни вдигна ръка към гръдната си кост.

Исозаки се усмихна.

– Дразнещо, нали? Като дума, която е на върха на езика ти, но не ти идва наум. Мозайка с липсващи елементи. Но един от липсващите елементи току-що беше открит. Коняни повдигна вежди.

– Момичето ли?

– Върнало се е в пространството на Мира – съобщи по-възрастният лидер на Търговския мир. – Нашите агенти около Лурдъсами са потвърдили, че Техноцентърът е разкрил тази информация. Случило се е след смъртта на Негово светейшество... знаят само министърът на външните работи, великият инквизитор и висшите командири на мирския флот.

– Къде е тя?

Исозаки поклати глава.

– Даже да знае, Техноцентърът не го е съобщил на Църквата или на друга човешка институция. Но мирският флот е привикал онзи капитан – де Соя – заради новината.

– Техноцентърът е предсказал, че той ще участва в залавянето на момичето – каза Коняни. В ъгълчетата на устата ѝ се очертаваха заченките на усмивка.

– И? – горд с ученичката си попита Исозаки.

– Законът на Ом – отвърна Коняни.

– Точно така.

Жената несъзнателно докосна гърдите си.

– Ако първи открием момичето, ще имаме възможност да започнем преговори с Техноцентъра. А също средствата – с новите технологии, с които ще разполагаме. – Нито един от лидерите на Търговския мир, които знаеха за тайния ИИ проект, никога не говореше гласно за това, въпреки обезопасените срещу подслушване кабинети.

– Ако успеем да открием какво получава от Църквата Техноцентърът в замяна на контрола над кръстоида – измърмори Исозаки. – И предложим същото или нещо по-добро.

Коняни разсеяно кимна. Разбираше, че всичко това е свързано с целите и усилията ѝ като ръководител на Opus Dei. „Във всички отношения“, осъзна тя.

– Междувременно трябва да открием момичето преди другите... Мирският флот трябва да използва средства, които никога няма да

разкрие на Ватикана.

– И обратно – добави Исозаки. Тази надпревара му доставяше огромно удоволствие.

– И ние ще трябва да направим същото – прибави Коняни и се насочи към асансьора. – Всички възможни средства. – Тя се усмихна на началника си. – Това е играта и тя има трима участници, нали, Кензо-сан?

– Точно така – потвърди Исозаки. – Победителят печели всичко – власт, безсмъртие и невъобразимо богатство. За загубилия остава унищожение, истинската смърт и вечно робство на потомството му. – Той повдигна показалец. – Но участниците не са трима, Анна. А шестима.

Коняни спря пред вратата на асансьора.

– Виждам четвъртия – каза тя. – И Техноцентърът има мотиви пръв да открие момичето. Но... Исозаки отпусна ръка.

– Трябва да допуснем, че детето има свои собствени цели в тази игра, нали? А който или каквото я е направило участник в играта... е, това трябва да е шестият ни участник.

– Или един от другите петима – усмихната отвърна Коняни. Тя също обичаше игрите с високи залози.

Исозаки кимна и завъртя стола си, за да проследи следващия изгрев. Той не се обърна, когато вратата на асансьора се затвори и Анна Пели Коняни изчезна.

Над олтара, със строго и непреклонно лице, Исус Христос разделяше хората на добри и лоши – на възнаградени и прокълнати. Трета група нямаше.

Кардинал Лурдъсами седеше на трона си в Сикстинската капела и гледаше към фреската на Микеланджело „Страшният съд“. Лурдъсами винаги бе смятал, че този Христос е арогантна, надменна, безмилостна фигура – навярно тъкмо онзи образ, който можеше да контролира избора на нов Христов наместник.

Малкият параклис бе претъпкан с осемдесет и трите трона, на които седяха осемдесет и тримата лично присъстващи кардинали. Оставеното празно пространство позволяваше активирането на холосите, представляващи отсъстващите трийсет и седем кардинали – по един холос на трон.

Това беше първата сутрин след „заковането“ на вратата на Ватиканския дворец. Лурдъсами се бе наспал и нахранил добре – негово легло беше кушетката във ватиканския му кабинет, а приготвената от монахините в дома за гости храна беше проста: проста храна и евтино червено вино, поднесени в пищните покои на Борджия. Сега всички се бяха

събрали в Сикстинската капела, седнали на покритите си с балдахини тронове. Лурдъсами знаеше, че тази прекрасна гледка е липсвала от Конклава в продължение на много векове – още откакто някъде преди Хеджира, през деветнайсети или двайсети век сл. Хр. броят на кардиналите станал прекалено голям, за да позволява събирането на тронове в малкия параклис, помисли си той, – но към края на Падането на Телепортаторите Църквата бе станала толкова малка, че четирийсетината кардинали отново лесно можеха да се събират тук. Папа Юлий запази броя им малък – никога повече от сто и двайсет кардинали, въпреки разрастването на Мира. И тъй като почти четирийсет от тях не бяха в състояние навреме да стигнат за конклава, Сикстинската капела можеше да побере тронове на онези, които постоянно живееха на Пацем.

Моментът беше настъпил. Всички кардинали с право на глас в параклиса седяха един до друг. В празното пространство край масата на преброителите до олтара блестяха холосите на трийсет и седмината отсъстващи кардинали. Тъй като мястото бе толкова тясно, холосите бяха малки – големи почти колкото кукли човешки фигури на кукленски дървени тронове – всички носещи се във въздуха като призраци на някогашни кардинали.

Папа Юлий винаги беше избран с акламиране. Един от тримата кардинали преброители повдигна ръка: Светият дух може би бе готов да движи тези мъже и жени, но имаше нужда и от известно координиране. Когато ръката на преброителя се спусна, осемдесет и тримата кардинали и трийсет и седемте холоса трябваше да заговорят като един.

– Eligo отец Ленар Хойт! – извика кардинал Лурдъсами и видя, че кардинал Мустафа вика същите думи изпод балдахина на трона си.

Преброителят пред олтара замръзна. Акламирането бе високо и ясно, но очевидно не единодушно. Това беше нещо ново. От 270 години насам акламирането бе ставало незабавно.

Лурдъсами внимаваше да не се усмихва или оглежда наоколо. Знаеше кои от по-новите кардинали не са извикали името на папа Юлий. Знаеше колко пари са отишли за подкупването на тези мъже и жени. Знаеше ужасния риск, който поемаха и заради който почти със сигурност щяха да страдат. Лурдъсами знаеше всичко това, защото имаше пръст в неговото инсцениране.

След кратко съвещание сред преброителите, онзи, който бе вдигнал ръка за акламирането, каза:

– Ще продължим с преброяване на гласовете.

Докато приготвяха и раздаваха бюлетините, кардиналите възбудено

разговаряха помежду си. Това никога не се бе случвало през живота на повечето от тези принцове на Църквата. Акламиращите холоси на отсъстващите кардинали незабавно бяха загубили значението си. Макар че неколцина от тях бяха приготвили интерактивните си чипове за гласуването, повечето не си бяха направили този труд.

Церемониалмайсторите обиколиха троновете и раздадоха бюлетини – по три на всеки кардинал. Преброителите обиколиха гората от тронове, за да проверят дали всеки има писалка. Когато всичко беше готово, кардинал-дяконът сред преброителите отново повдигна ръка, този път, за да даде знак за гласуване.

Лурдсами погледна към бюлетината си. Горевляво бяха отпечатани думите „*Eligo in Summum Pontificem*“⁵. Отдолу имаше място за едно име. Кардинал Лурдсами написа „Ленар Хойт“, сгъна листа и го хвана така, че да се вижда. Минута по-късно всички осемдесет и трима кардинали държаха бюлетините си нависоко, както и шест от интерактивните холоси.

Преброителят започна да вика кардиналите според старшинството им. Кардинал Лурдсами беше пръв. Той напусна трона си и се приближи до масата на преброителите пред олтара под погледа на ужасния Христос от фреската. Кардиналът коленичи пред олтара и преклони глава в безмълвна молитва. После се изправи и каза:

– Призовавам за свой съдник Христос, че давам гласа си за оногова, който смятам, че трябва да бъде избран. – Той тържествено остави сгънатата си бюлетина на сребърния поднос, сложен върху урната. После повдигна подноса и пусна бюлетината си в урната. Кардинал-дяконът кимна. Лурдсами се поклони към олтара и се върна на трона си.

Великият инквизитор кардинал Мустафа величествено се приближи към олтара, за да пусне втория глас.

Мина повече от час, докато всички пуснат бюлетините си. Първият преброител разклати урната, за да ги разбърка. Вторият преброител ги преброи – включително шестте гласа, копирани от интерактивните холоси – и постави всяка бюлетина в друга урна. Броят им се равняваше на гласуващите кардинали от Конклава. Преброяването на гласовете продължи.

Първият преброител разгъна една от бюлетините, записа името от нея и я подаде на втория преброител, който направи същото и я предаде на третия и последен преброител. Този човек – както се оказа, кардинал

5. Избирам за първосвещеник (лат.). – Б.пр.

Кеснонгле гласно произнесе името, преди да го отбележи.

Кардиналите на троните си записваха името в бележници, раздадени им от преброителите. Накрая бележниците щяха да бъдат събрани и файловете им изтрити, така че да не остане нито следа от гласуването.

Преброяването продължаваше. Лурдъсами и всички останали присъстващи кардинали се вълнуваха само дали кардиналите, провалили акламирането, наистина ще вкарат в играта нечие друго име.

Когато прочиташе всяка бюлетина, последният преброител прокарваше игла през думата „eligo“ и пускаше листчето надолу по края. Когато всички бюлетини бяха прочетени, в двата края на нишката бяха завързани възли.

Победилният кандидат беше допуснат в параклиса. Застанал пред олтара по обикновено черно расо, мъжът изглеждаше смирен и малко изтощен.

Кардинал-дяконът се изправи пред него и каза:

– Приемаш ли каноничния ти избор за първосвещеник?

– Приемам го – отвърна свещеникът. В този момент донесоха трон и го поставиха зад него. Кардинал-дяконът повдигна ръка и напевно произнесе:

– Приемайки каноничния ти избор, събралите се тук пред погледа на всемогъщия Бог те признават за епископ на Римската църква, за истински папа и за глава на епископската колегия. Нека Господ те напътства и ти даде цялата си и абсолютна власт над Църквата на Исус Христос.

– Амин – пропя кардинал Лурдъсами и дръпна възето, което спускаше балдахина над трона му. Всички осемдесет и три физически и трийсет и седемте холографски балдахини едновременно се спуснаха и само този на новия папа остана вдигнат. Свещеникът – вече първосвещеник – седна под папския балдахин.

– Какво име си избираш като папа? – попита Кардинал-дяконът.

– Избирам името Урбан Шестнайсети – отвърна седналият свещеник.

От троните на кардиналите се разнесе шепот. Кардинал-дяконът протегна ръка и заедно с другите преброители изведе свещеника от параклиса. Ропотът и шепотът се усили.

Кардинал Мустафа се наведе навън от трона си и каза на Лурдъсами:

– Сигурно си мисли за Урбан Втори. Урбан Петнайсети е бил хленчещ дребен страхливец, живял през двайсет и девети век, които само

четял детективски романи и пишел любовни писма на бившата си метреса.

– За Урбан Втори – замислено повтори Лурдъсами. – Да, разбира се.

Няколко минути по-късно преброителите се върнаха със свещеника – сега папата бе облечен в чисто бяло – бяло расо, бяло гиспеНо или шапчица, нагръден кръст и бял пояс. Когато новият папа даде първата си благословия, Лурдъсами падна на колене на каменния под на параклиса, както и всички останали истински и холографски кардинали.

После преброителите и присъстващите кардинали отидоха до пещта, за да изгорят вече завързаните с черен конец бюлетини и прибавиха достатъчно избелващо вещество, за да се уверят, че sfumata наистина ще е бял дим.

Кардиналите излязоха от Сикстинската капела и тръгнаха по древните алеи и коридори към „Св. Петър“, където кардинал-дяконът се качи сам на балкона, за да съобщи името на новия папа на очакващото множество.

Сред петстотинхилядното множество на и около площад „Св. Петър“ тази сутрин беше и отец-капитан Федерико де Соя. Само няколко часа по-рано го бяха освободили от фактическото му затворничество в дома на легионерите. По-късно следобед трябваше да се яви на космодрума на мирския флот, за да бъде откаран на новия си кораб. Докато минаваше през Ватикана, де Соя бе следван от тълпи – после беше погълнат от тях, – когато мъже, жени и деца се бяха стекли като огромна река към Площада.

Когато се показаха вълмата бял дим, се надигнаха мощни викове. Невероятно гъстата навалица под балкона на „Св. Петър“ някак си стана още по-гъста, когато около колонадите и покрай статуите се стекоха още десетки хиляди. Стотици швейцарски гвардейци задържаха тълпата назад от входа на базиликата.

Когато се появи кардинал-дяконът и съобщи, че новият папа трябва да бъде наричан Негово светейшество Урбан XVI, от тълпата се разнесе ахване. Де Соя също ахна от изненада и удивление. Всички бяха очаквали Юлий XV. Мисълта, че някой друг е станал папа, беше... хм, немислима.

После новият първосвещеник излезе на балкона и ахването се превърна в овации, които продължаваха сякаш безкрай.

Това бе папа Юлий – познатото лице, високото чело, тъжните очи. Отец Ленар Хойт, спасителят на Църквата, отново беше избран. Негово

светейшество повдигна ръка в познатия благослов и изчака тълпата да престане да го аплодира, за да може да говори, но хората не спираха. ре-вът се надигаше от половин милион гърла и продължаваше ли продъл-жаваше да се носи.

„Защо Урбан XVI?“ – зачуди се отец-капитан де Соя. В йезуитските си години бе чел и учил достатъчно история на Църквата. Той бързо прехвърли мислените си бележки за папите с това име... повечето бяха отдавна забравени или още по-лошо. Защо...

– По дяволите – гласно каза отец-капитан де Соя. Тихото му прок-лятие се загуби под продължаващия рев на вярващите, изпълнили пло-щادا „Св. Петър“. – По дяволите – повтори той.

Още преди тълпата да утихне достатъчно, така че новият стар папа да може да говори, да обясни избора си на име, да съобщи онова, което де Соя знаеше, че трябва да бъде съобщено, отец-капитанът бе разбрал. И това накара сърцето му да се вледени.

Понтификатът на Урбан II беше продължил от 1088 до 1099 г. сл. Хр. На събора, който папата свикал в Клермон през... ноември 1095 г., помисли си де Соя, Урбан II бе призовал за свещена война срещу мю-сюлманите в Близкия изток, за освобождаване на Константинопол и на всички източнохристиянски свети места от мюсюлманска власт. Този призив беше довел до Първия кръстоносен поход... първата от много кървави кампании.

Тълпата най-после утихна. Папа Урбан XVI започна да говори. Познатият, но придобил нова енергия глас се издигаше и спадаше над главите на половин милион вярващи, които слушаха лично, и милиарди-те, които слушаха предаването на живо.

Отец-капитан де Соя се обърна, още преди папата да започне да го-вори. Той си запробива път с лакти през неподвижното множество в опит да избяга от внезапно сторилия му се тесен площад „Св. Петър“.

Нямаше смисъл. Тълпата унесено и щастливо слушаше и де Соя не можеше да се измъкне от капана ѝ. Думите на новия папа също бяха щастливи и страстни. Неспособен да избяга, отец-капитан де Соя засти-на на място и сведе глава. Когато тълпата започна да аплодира и да вика „Deus le voit!“ – „Бог го иска!“ – де Соя заплака.

Кръстоносен поход. Слава. Окончателно решаване на проблема с прокудените. Невъобразима смърт. Невъобразимо унищожение. Отец-капитан де Соя стисна очи колкото можеше по-силно, но образът на смъртоносните лъчи, проблясващи на фона на космическия мрак, на це-ли светове в пламъци, на океани, превръщащи се в пара, и континенти,

потичащи в стопени реки от лава, образи на орбитални гори, избухващи в дим, на овъглени тела, премятащи се в нулевата гравитация, на крехки, крилати същества, пламтящи, почерняващи и превръщащи се в пепел... Докато милиардите аплодираха, де Соя плачеше.

4.

От собствен опит знаех, че заминаването и сбогуването късно вечер е най-тежко за душата.

Военните имаха навика да започват важните пътувания посред нощ. Когато служех в хиперионската планетарна гвардия, ми се струваше, че всички сериозни войскови придвижвания започват в малките часове. Свикнах да свързвам онази странна смесица от страх и възбуда, ужас и очакване с мрака преди зазоряване и с аромата на късната нощ. Енея беше казала, че ще тръгна в нощта на обръщението ѝ към Братството, но трябваше известно време, за да натоварим каяка, да си събера вещите, да реша какво завинаги да оставя тук, да вдигна палатката си и да закрия работния си участък в лагера, така че успяхме да се издигнем със спускателния кораб едва, когато минаваше два часа сутринта, и стигнахме до целта си почти по изгрев слънце.

Признавам, че заявлението на Енея ме накара да се чувствам непълноценен. През четирите часа, които прекарахме в Талиезин-запад, при Енея бяха дошли много хора да искат напътствие и съвети, но аз не бях сред тях. Бях на трийсет и две години. Енея бе на шестнайсет. Мое задължение беше да я пазя, да я закрилям и – ако се стигнеше дотам – да ѝ казвам какво да прави и кога да го прави. Този обрат на нещата ни най-малко не ми харесваше.

Бях предположил, че А. Бетик ще дойде с нас до мястото, от където се предполагаше, че трябва да замина, но Енея каза, че андроидът ще остане в лагера, така че изгубих още двацет минути, за да го открия и да се сбогувам с него.

– Г. Енея казва, че когато му дойде времето, пак ще се срещнем – рече синият мъж, – и аз съм уверен, че наистина ще стане така, г. Ендимион.

– Рол – за петстотен път го поправих аз. – Наричай ме Рол.

– Разбира се – отвърна А. Бетик с онази лека усмивка, която предполагаше покорство.

– Мамка му – красноречиво казах аз и протегнах ръка. Андроидът я

стисна. Испитах желание да прегърна нашия стар спътник, но знаех, че това ще го смути. Андронидите не бяха буквално програмирани да се държат сковано и раболепно – в края на краищата, те бяха живи, органични същества, а не машини, – но между ДНК-обучението и дългата практика, те бяха безнадеждно официални създания. Поне този.

И после ние поехме, двамата с Енея. Изкарахме спускателния кораб от хангара му в пустинната нощ и го издигнахме във въздуха с колкото може по-малко шум. Бях се сбогувал с всички други чираци и работници от Братството, които успях да открия, но вече беше късно и хората се бяха пръснали по спалните, палатките и чирашките си заслони. Надявах се, че отново ще се срещна с някои от тях – особено с някои от строителните работници и работнички, мои колеги в продължение на четири години, – ала всъщност почти не вярвах в това.

Спускателният кораб можеше сам да ни отведе до целта ни – само с помощта на координатите, които Енея му бе дала, – но аз оставих контролния пулт на полуавтоматично управление, за да мога да се преструвам, че имам някаква работа по време на полета. От координатите разбрах, че разстоянието, което трябва да изминем, е около хиляда и петстотин клика. Някъде по река Мисури, беше казала Енея. Корабът можеше да вземе това разстояние за десет суборбитални минути, затова когато разпънахме крилето до максимум, установихме свръхзвукова скорост на безопасната височина от десет хиляди метра и по този начин избягнахме необходимостта след приземяването отново да преобразуваме кораба. Наредихме на личността на звездния кораб на Консула – която много преди това бях качил от инфотерма си на ИИ на спускателния кораб – да мълчи, освен ако не се налага да ни съобщи нещо важно, и Двамата се настанихме под червения блясък на уредите, за да поговорим и погледаме тъмния континент под нас.

– Хлапе – казах аз, – защо е цялото това ужасно бързане?

Енея направи неловкия, отхвърлящ жест, който за първи път я бях видял да използва почти пет години по-рано.

– Струваше ми се важно да задвижим нещата. – Гласът ѝ бе тих, почти безжизнен, лишен от енергията, която беше подчинила цялото Братство на волята ѝ. Навярно аз бях единственият жив човек, който можеше да го долови, но думите ѝ звучаха така, сякаш още малко и щеше да се разплаче.

– Не може да е чак толкова важно – не се съгласих аз. – Да ме караш да тръгвам посред нощ...

Енея поклати глава и за миг се загледа през тъмното стъкло.

Разбрах, че плаче. Когато най-после отново погледна към мен, блясъкът на уредите правеше очите ѝ да изглеждат много влажни и зачервени.

– Ако не тръгнеш тази нощ, ще загубя смелостта си и никога няма да те помоля да го направиш. Ако не тръгнеш, ще загубя смелостта си и ще остана на Земята... за да не се върна никога.

Тогава изпитах желанието да стисна ръката ѝ, но вместо това огромната ми лапа остана върху омниконтролера.

– Ами тогава можем да се върнем заедно. Струва ми се безсмислено да се разделяме.

– Не е безсмислено – възрази Енея толкова тихо, че трябваше да се наведе надясно, за да я чувам.

– А. Бетик би могъл да иде и да докара кораба – продължих аз. – Ние с теб можем да останем на Земята, докато се приготвим да се върнем...

Енея поклати глава.

– Никога няма да съм готова да се върна, Рол. Самата мисъл за това ме плаши до смърт.

Спомних си за дивото преследване, което ни бе принудило да бягаме през пространството на Мира от Хиперион, едва успявайки да се измъкнем от мирските звездни и фотонни кораби, изстребителни, морски пехотинци, швейцарски гвардейци и Бог знае още какво – включително онова същество, което едва не ни уби на Божия горичка – и казах:

– Чувствам се по същия начин като теб, хлапе. Навярно би трябвало да останем на Земята. Тук не могат да ни достигнат.

Енея ме погледна и аз разбрах изражението ѝ: това не бе обикновено упорство, а слагане на край на обсъждането на вече решен въпрос.

– Добре – кимнах, – но все още не си ми обяснила защо А. Бетик не може да вземе този каяк и да иде да докара кораба, докато ние двамата с теб се телепортираме обратно.

– Обясних ти – въздъхна Енея. – Но ти не ме слушаше внимателно. – Тя се завъртя настрана на голямата седалка. – Рол, ако заминеш и се договорим да се срещнем в определен момент на определено място в пространството на Мира, аз трябва да мина през телепортатора и да направя каквото е необходимо. И се налага да съм сама, за да извърша онова, което трябва да направя сега.

– Енея – погледнах я аз.

– Да?

– Това наистина е тъпо. Знаеш ли?

Шестнайсетгодишното хлапе не отговори. Долу вляво, някъде в

западен Канзас, се виждаше кръг от лагерни огньове. Погледнах към светлинките сред целия този мрак.

– Имаш ли някаква представа що за експеримент са дошли да извършат тук извънземните ти приятели? – попитах.

– Не – отвърна Енея. – И не са ми извънземни приятели.

– Какво точно не са? Извънземни или приятели?

– И двете – каза Енея. Разбрах, че това е най-конкретната информация, която изобщо ми бе давала за богоподобните интелекти, отвлекли Старата Земя – и нас, както от време на време ми се струваше, сякаш ни бяха напъдили и прекарвали през телепортаторите като добитък.

– Би ли ми казала нещо повече за тези неизвънземни неприятели? – полюбопитствах аз. – В края на краищата, нещо може да се обърка... Възможно е да не успея да стигна на срещата ни. Искане ми се преди да замина да науча тайната на нашите домакини.

Съжалих, че го казах, веднага щом произнесох думите. Енея се дръпна назад, сякаш я бях зашлевил.

– Извинявай, хлапе – отстъпих аз. Този път наистина сложих ръка върху дланите ѝ. – Не исках да кажа това. Просто съм ядосан.

Енея кимна и отново видях в очите ѝ сълзи. Като продължавах мислено да се ритам отзад, продължих:

– Всички от Братството бяха сигурни, че извънземните са благосклонни, богоподобни същества. Хората ги наричаха „Лъвове, Тигри и Мечки“, но всъщност ги мислеха за „Иисус, Яхве и И Ти“ от онзи стар плоскообразен филм, който ни показва господин Райт. Всички бяха сигурни, че когато настъпи краят на Братството, извънземните ще се появят и ще ни отведат обратно в Мира с голям кораб-майка. Безопасно. Без хаос. Без суетня.

Енея се усмихна, но очите ѝ продължаваха да блестят.

– Хората очакват Иисус, Яхве и И Ти да им спасят задниците още отпреди да си покрият задниците с мечи кожи и да излязат от пещерите – отвърна тя. – Ще се наложи да продължават да чакат. Това си е наша работа... наша битка... и ние трябва сами да се погрижим за себе си.

– Кои ние? Тримата с теб и А. Бетик срещу около осемстотин милиарда преродени вярващи ли? – тихо попитах аз.

Енея отново направи грациозния жест с ръка.

– Да – каза тя. – Засега.

Когато пристигнахме, беше не само тъмно, но и валеше като из ведро – студен дъжд от края на есента. Мисисипи бе голяма река – една от най-големите на Старата Земя – и спускателният кораб направи кръг над

нея, преди да се приземи в малък град на западния бряг. Видях всичко това на наблюдателния екран, който изчистваше образа: дъждът и мракът скриваха гледката през предния прозорец на кораба.

Когато прелетяхме над висок хълм, покрит с голи дървета и пресечен от пуста магистрала, която минаваше през Мисисипи по тесен мост, ние се приземихме в открит, настлан участък на петдесетина метра от реката. Градчето беше разположено в долина между гористи хълмове и аз успях да различа на екрана малки, дървени сгради, по-големи тухлени складове и няколко по-високи постройки край реката, които можеха да са силози за зърно. През деветнайсети, двайсети и двайсет и първи век в тази част на Старата Земя често са се срещали такива сгради: нямах представа защо този град е бил пощаден от земетресенията и пожарите на Премеждията или защо Лъвовете, Тигрите и Мечките са го възстановили. По тесните улички не се виждаха хора, инфрачервените ленти не показваха и топлинни следи – нямаше нито живи същества, нито наземни коли с техните свръхнагорещени двигателни системи с вътрешно горене, – но пък часът бе почти четири и половина сутринта в студена, дъждовна нощ. Никой с капчица здрав разум не би излязъл в това отвратително време.

Двамата си облякохме по едно пончо, аз нарамих малката си раница, казах: „Доскоро, Кораб. Не прави нищо, което аз не бих направил“ и ние се спуснахме по стълбите под дъжда.

Енея ми помогна да изтегля каяка от товарния отсек в търбуха на спускателния кораб и ние поехме по мократа улица към реката. По време на предишното ни речно приключение бях носил очила за нощно виждане, различни оръжия и цял сал, пълен с всевъзможни приспособления. Тази нощ имах само лазерното фенерче, нашият единствен спомен от пътуването до Земята – настроено на най-слабата си, съхраняваща енергията мощност, то осветяваше около два метра от лъскавата от дъжда улица, – индиански ловен нож в раницата ми, няколко сандвича и сушени плодове. Бях готов да се изправя срещу Мира.

– Кой е този град? – попитах.

– Ханibal⁶ – отвърна Енея, като се мъчеше да не изпуска хлъзгавия каяк, докато се спускахме надолу по улицата.

В този момент трябваше да прехвърля лазерното фенерче между зъбите си и да хвана с две ръце носа на тъпата малка лодка. Когато

6. Пристанищен град в североизточната част на щата Мисури, в който е преминало детството на Марк Твен. – Б.пр.

стигнахме мястото, на което улицата се превръщаше в товарна рампа, спускаща се в черните води на Мисисипи, аз оставих каяка на земята, извадих фенерчето от зъбите си и казах:

– Сейнт Питърсбърг. – Бях прекарал безброй часове в богатата библиотека с печатни книги на Братството.

На отразената светлина на фенерчето видях, че Енея кима със скритата си под качулката глава.

– Това е лудост – въздъхнах аз и завъртях лъча по пустата улица, стените на тухлените складове и тъмната река. Мощното течение на черните води беше ужасяващо. Безумна бе всяка мисъл за плаване по тях.

– Да – отвърна Енея. – Лудост е. – Студеният дъжд биеше по качулката на пончото й. Заобиколих каяка и я хванах за ръка.

– Ти виждаш бъдещето. Кога ще се видим отново? Главата й беше сведена. На отразената светлина можех да видя само слабия блясък на бледата й страна. Ръката, която стисках през ръкава на пончото, спокойно можеше да е клон на сухо дърво. Не усещах в нея нито капчица живот. Момичето каза нещо толкова тихо, че за мен то се сля с шума на дъжда и реката.

– Какво? – попитах.

– Казах, че не виждам бъдещето – повтори Енея. – Спомням си части от него.

– Каква е разликата?

Енея въздъхна и още повече се приближи към мен. Бе достатъчно студено и дъхът ни наистина се сливаше във въздуха. Усетих, че адреналинът ми се покачва от тревога, страх и очакване.

– Разликата е – отвърна тя, – че да виждаш е форма на яснота, а да си спомняш е... нещо друго. Поклатих глава. Дъждът валеше в очите ми.

– Не разбирам.

– Рол, спомняш ли си рождения ден на Бетс Кимбал? Когато Джейвъ свири на пиано и Кики се напи като тараба?

– Да – отвърнах аз, раздразнен от този разговор посред нощта, наред бурята, наред нашето заминаване.

– Кога беше това?

– Какво?

– Кога беше това? – повтори тя. Зад нас Мисисипи се появяваше от мрака и после отново се скриваше в него със скоростта на маглевен влак.

– През април – свих рамене. – Или в началото на май. Не зная.

Скритата под качулка фигура пред мен кимна.

– А какво носеше онази вечер господин Райт? Никога не бях изпитвал желание да ударя, зашлевя или да изкрещя на Енея. Не и до този момент.

– Откъде да зная? Защо трябва да си спомням това?

– Опитай.

Въздъгнах и извърнах поглед към тъмните хълмове в черната нощ.

– Мамка му, не зная... сивия си вълнен костюм. Да, спомням си как стоеше до пианото в него. Онзи сив костюм с големите копчета.

Енея отново кимна.

– Рожденият ден на Бетс беше в средата на март – каза тя над тропането на дъжда по качулките ни. – Господин Райт не дойде, защото беше настинал.

– И какво от това? – попитах, като отлично разбирах какво иска да ми каже.

– По същия начин аз си спомням мигове от бъдещето – обясни Енея. Гласът ѝ звучеше така, сякаш още малко и щеше да се разплаче. – Страхувам се да вярвам на тези спомени. Ако ти кажа кога ще се видим отново, може да се получи като със сивия костюм на господин Райт.

Дълго време не казах нищо. Дъждът удряше като малки юмручета по капаци на ковчези.

– Да – промълвих накрая.

Енея направи две крачки към мен. Гънките на дрехите ни се сляха. Докато несръчно се прегръщахме, можех да усетя колко напрегнат е гърбът ѝ и колко мека е станала гърдата ѝ.

Тя отстъпи назад.

– Би ли ми подал фенерчето за малко?

Подадох ѝ го. Енея дръпна назад найлоновата изолация на малкия отвор на каяка и освети тясната ивица полирано дърво под фибростъклото. Под прозрачния защитен панел светеше червен бутон.

– Виждаш ли го?

– Да.

– Каквото и да правиш, не го докосвай.

Признавам, че тези думи ме накараха да се изсмея. Сред нещата, които бях чел в талиезинската библиотека, имаше пиеси на абсурда като „В очакване на Годо“. Имах чувството, че сега сме долетели в някаква географска ширина на абсурда и сюрреалистичното.

– Говоря сериозно – настоя Енея.

– Защо да слагаш някакъв бутон, щом не трябва да се докосва? – попитах аз, като избърсах влагата от лицето си.

Тя поклати глава.

– Искам да кажа да не го докосваш, докато не стане абсолютно наложително.

– Как ще разбере, че е станало абсолютно наложително, хлапе?

– Ще разбереш – отвърна тя и отново ме прегърна. – Най-добре да пускаме това нещо в реката.

После се наведох да я целуна по челото. През последните няколко години бях правил това десетки пъти – когато ѝ пожелавах успех преди изчезванията ѝ, когато беше болна от треска или полумъртва от изнемога. Но щом се наведох да я целуна, Енея повдигна лице и за първи път, откакто се бяхме срещнали наред пясъка и хаоса в Долината на Гробниците на времето, аз я целунах по устните.

Струва ми се, вече споменах, че погледът на Енея е по-силен и осезаем от физическото докосване на повечето хора... че докосването ѝ е като електрически удар. Тази Целувка беше... тя надхвърляше всичко това. Бях на трийсет и две години през онази нощ в Ханибал, на западния бряг на реката, известна като Мисисипи, на света, някога известен като Земя, сега загубен някъде в По-малкия Магеланов облак, сред мрака и дъжда, и никога не бях изпитвал толкова разтърсващо усещане като онази първа целувка. Отдръпнах се назад шокиран. Лазерното фенерче се бе вдигнало нагоре помежду ни и можех да видя блясъка на тъмните ѝ очи... които навярно изглеждаха палави, вероятно облекчени, сякаш беше завършило дълго очакване и... нещо друго.

– Довиждане, Рол – каза тя и повдигна своя край на каяка.

Замаян, аз пузнах носа в тъмната вода под рампата и се пхнах в отвора на лодката. А. Бетик го бе направил специално за мен като добре ушит костюм. Докато се намествах, внимавах да не натисна червения бутон. Енея отблъсна каяка и той заплава в двайсет сантиметра вода. Тя ми подаде двойното гребло, после раницата и накрая лазерното фенерче.

Насочих лъча към тъмната вода помежду ни.

– Къде е телепорталът? – попитах. Чух думите сякаш в далечината, като че ли ги бе изрекъл трети човек. Мислите и чувствата ми продължаваха да са насочени към целувката. Бях на трийсет и две години. Това дете едва беше навършило шестнайсет. Моята работа бе да я закрилям и да пазя живота ѝ, докато някой ден успееш да се върнем при стария поет на Хиперион. Това беше лудост.

– Ще го видиш – отвърна тя. – По някое време след разсъмване.

Следователно на часове разстояние. Това бе театър на абсурда.

– И какво да правя, след като открия кораба? Къде ще се срещнем?

– Има един свят, наречен Тянь Шан – каза Енея. – Това означава „Райска планина“. Корабът ще знае как да го открие.

– В Мира ли е? – попитах аз.

– На границите му – отговори тя. Дъхът ѝ висеше в студения въздух. – Преди беше в Периферията на Хегемонията. Мирът го е включил в Протектората и е обещал да прати там мисионери, но още не е цивилизован.

– Тянь Шан – повторих аз. – Добре. Как да те открия? Планетите са големи неща.

Под подскачащия лъч на фенерчето можех да видя тъмните ѝ очи. Бяха влажни от дъжда или от сълзи, а може би и от двете.

– Намери планината, наречена Хенг Шан, Свещената планина на Севера, Близо до нея ще има място, наречено Хсуан-кунг Ссу. Това означава „Храм, висящ във въздуха“. Аз ще съм там. Направих груб жест с юмрук.

– Страхотно, значи само ще трябва да се отбия до местния мирски гарнизон, да помоля да ме упътят към Храма, висящ във въздуха, и ти ще висиш там и ще ме чакаш.

– На Тянь Шан има само няколко хиляди планини – тъжно отвърна Енея. – И само няколко... града. Корабът може да открие Хенг Шан и Хсуан-кунг Ссу от орбита. Няма да си в състояние да се приземиш там, но ще успееш да се спуснеш.

– Защо да не съм в състояние да се приземя? – попитах аз, раздразнен от всички тези плетеници в кодирани загадки.

– Ще разбереш, Рол – каза тя. Гласът и беше изпълнен със сълзи, също като очите ѝ. – Моля те, тръгвай.

Течението се опитваше да ме отнесе, но аз започнах да гребя и върнах лекия малък каяк обратно. Енея вървеше покрай брега успоредно с мен. Небето на изток като че ли леко изсветляваше.

– Сигурна ли си, че ще се срещнем там? – надвиках отслабващия дъжд аз.

– Не съм сигурна в нищо, Рол.

– Дори, че ще преживеем това ли? – Не бях наясно какво разбирах под „това“. Дори не знаех какво разбирах под „ще преживеем“.

– Особено за това – отвърна момичето и аз видях старата усмивка, изпълнена с дяволитост, очакване и нещо като тъга, примесена с неволна мъдрост.

Течението ме отнасяше.

– Колко време ще ми трябва, за да открия кораба?

– Няколко дни, струва ми се – извика Енея. Вече бяхме на няколко метра един от друг и течението ме отнасяше навътре в Мисисипи.

– А когато намеря кораба, колко време ще ми трябва, за да стигна до... до Тян Шан?

Енея ми отговори, но думите се загубиха в шума на вълните, плискащи се в корпуса на малкия ми каяк.

– Какво? – провикнах. – Не те чух.

– Обичам те – извика Енея и гласът ѝ беше ясен и чист над тъмните води.

Реката ме понесе. Не можех да говоря. Ръцете ми не помръднаха, когато си помислих да загреба срещу мощното течение.

– Енея? – Насочих фенерчето към брега, зърнах пончото ѝ под светлината на лъча, бледия овал на лицето ѝ в сянката на качулката. – Енея!

Тя извика нещо и ми махна. Отвърнах ѝ.

За миг течението стана ужасно силно. Усърдно загребах, за да не се блъсна в цяло дърво, заседнало в пясъчна плитчина и после се озовах встрани от централното течение. Носех се на юг. Погледнах назад, но стените на последните сгради в Ханибал скриваха скъпото ми момиче.

Минута по-късно чух бръмчене като от електромагнитните тласкачи на спускателния кораб, но когато вдигнах очи, видях само сянка. Можеше да е тя. Можеше да е и нисък облак в нощта.

Реката ме отнасяше на юг.

5.

Отец-капитан де Соя беше откаран от системата Пацем с НСК „Рагил“, крайцер от клас „архангел“, подобен на кораба, чието командване му бяха наредили да поеме. Убит от ужасното ускорение на мигновения двигател, сега известен в мирския флот като „гидеонов“, де Соя бе възкресен за два, вместо за обичайните три дни – възкресителните капелани поеха допълнителния риск от неуспешно възкресяване заради спешното назначение на отец-капитана – и се озова на стратегическата станция на мирския флот Омикрон2 – Епсилон3, в орбита около безлюден, скалист свят, въртящ се в мрака отвъд Епсилон Еридани в Старите територии, само на няколко светлинни години от мястото, на което някога беше съществувала Старата Земя.

Де Соя получи един ден за възстановяване на уменията си и след това се качи на совалка, за да стигне до зоната за дислоциране на Омикрон2 – Епсилон3, разположена на сто хиляди клика от военната база. Момичето-юнкер, което пилотираше совалката, се отклони от пътя си, за да може отец-капитанът добре да разгледа новия си кораб и въпреки желанието си, де Соя се развълнува от онова, което видя.

НСК „Рафаил“ беше очевиден продукт на свръхмодерна технология, която вече не бе вариант – както всички предишни мирски кораби, на които беше служил де Соя – на преоткрити хегемонийски модели отпреди Падането. Изглеждаше прекалено крехък, за да е практичен в условията на вакуум и прекалено сложен за работа в атмосфера, но предизвикваше цялостно впечатление за аеродинамична смъртоносност. Корпусът бе изграден от видоизменящи се сплави и участъци на чиста фиксирана енергия, позволяващи бързи промени на формата и функциите, което само допреди няколко години не беше възможно. Когато совалката мина покрай „Рафаил“ в бавна балистична дъга, де Соя видя, че дългият кораб се превръща от хромово-сребрист в матовочерен и на практика изчезва от поглед. В същото време няколко работни помещения и жилищни каюти бяха погълнати в гладкия централен корпус и останаха само оръжейните балони и сондите на съдържащите полета. Или корабът се готвеше за проверка преди прехвърляне извън системата, или офицерите на борда отлично знаеха, че на совалката се намира новият им командир и искаха малко да се поперчат.

Де Соя знаеше, че почти със сигурност са верни и двете му предположения.

Преди крайцерът да помътнее и изчезне, отец-капитанът забеляза, че сферите на ядрените двигатели са групирани като перли около централната ос на кораба, вместо да са съсредоточени в една-единствена издупчина като на стария му фотонен кораб „Балтазар“. Забеляза също, че шестоъгълният гидеонов двигател е много по-малък, отколкото на първия „Рафаил“. Последното, което зърна, преди корабът да стане невидим, бяха светлините на владените прозрачни жилищни каюти и прозрачния купол на командния мостик. От прочетеното на Пацем и от инструктажните РНК-инжекции, които му бяха направили в щаба на мирския флот, де Соя знаеше, че по време на сражение прозрачните стени на тези отсеци стават по-дебели и бронирани, но винаги се бе наслаждавал на гледките и щеше да се радва на прозорците към космоса.

– Приближаване към „Уриил“, сър – съобщи пилотът-юнкер.

Де Соя кимна. НСК „Уриил“ приличаше почти на близък на новия

„Рафаил“, но когато совалката се приближи към него, отец-капитанът можеше да различи допълнителните омега-генератори, светещите заседателни кабинни и по-сложните комуникационни антени, които правеха този съд флагмански кораб на спецчастта.

– Предупреждение за скачване, сър – каза юнкерът. Де Соя отново кимна и зае мястото си на втората ускорителна кушетка. Скачването ми-на съвсем гладко и когато скачващите скоби се заключиха и корпусът на кораба се затвори около совалката, той не усети каквото и да е разтърсване. Де Соя се изкушаваше да похвали момичето, но старите командирски навици напомниха за себе си.

– Следващия път – каза той, – се опитай да се приближиш без да да-ваш тласък в последния момент. Забелязва се и шефовете на флагмана се мръщят на такива неща.

Лицето ѝ помрачня.

Де Соя постави ръка на рамото ѝ.

– Но иначе свърши отлична работа. Някой ден бих искал да слу-жиш при мен като пилот на спускателен кораб. Оклюмалото момиче прося.

– Само бих могла да си мечтая за това, сър. Тази служба на станци-ята... – Тя замълча, осъзнала, че е отишла прекалено далеч.

– Зная – отвърна де Соя, застанал до херметичния люк. – Зная. Но засега се радвай, че не участваш в този кръстоносен поход.

Люкът се отвори и почетен гвардеец го придружи на борда на НСК „Уриил“ – архангелът, ако отец-капитанът вярно си спомняше, когото Старият завет описваше като водач на райските ангели.

На деветдесет светлинни години разстояние, в звездна система, от-далечена само на три светлинни години от Пацем, първият „Рафаил“ се прехвърли в реалното пространство със сила, която би изсмукала мозъ-ка от човешките кости, би разкъсала човешките клетки като нож-паяжи-на и би разпръснала човешките неврони като топчета по стръмен склон. За Радамонт Немес и нейните клонирани близнаци това усещане не бе-ше приятно, но те нито изпъшкаха, нито сбърчиха лица.

– Къде е това място? – попита Немес, като следеше екрана, на кой-то се уголемяваше кафява планета. „Рафаил“ намаляваше ускорението си под двеста и трийсет гравитации. Немес не седеше на ускорителната си кушетка, а висеше на скоба с небрежната лекота на човек, пътуващ за работа в препълнен наземен автобус.

– Свобода – отвърна един от мъжките ѝ близнаци. Немес кимна. Никой от четиримата не проговори отново, докато архангелът бе в

орбита и спускателният кораб не се отдели, за да се понесе през редкия въздух.

– Той тук ли ще бъде? – попита Немес. От слепоочията ѝ излизаха микровлакна, които водеха направо към пулта на кораба.

– О, да – отвърна близначката ѝ.

На Свобода живееха съвсем малко хора, но след Падането те се бяха скупчили под куполи от силови полета в зоната на здрача и не разполагаха с необходимата техника, за да проследят архангела или спускателния му кораб. В тази система нямаше мирски бази. Междувременно огряната от слънцето страна на скалистия свят кипеше и оловото течеше като вода, а рядката атмосфера откъм тъмната страна се носеше на ръба на замръзването. Под повърхността на безполезната планета обаче, минаваха осемстотин хиляди километра тунели, като всеки от коридорите беше широк трийсет метра. Свобода бе един от деветте лабиринтни свята, открити в началото на Хеджира и проучени по време на Хегемонията. Хиперион беше друга от деветте планети. Нито едно човешко същество – живо или мъртво – не знаеше тайната на лабиринтите или техните създатели.

Немес прекара спускателния кораб през бушуваща амонячна буря откъм тъмната страна, спря за миг пред ледена скала, виждаща се само на инфрачервените и увеличителните екрани, после сви крилете на кораба и го насочи напред в квадратния отвор на лабиринта. Този тунел завиваше веднъж и после продължаваше километри право напред. Дълбочинният радар показва безброй други проходи под него. Немес продължи три клики напред, зави наляво при първия разклон, спусна се на половин километър под повърхността още пет километра на юг и накрая приземи кораба.

Тук инфрачервеният сензор показва само слаба топлина от вулканичните отвори и на увеличителните екрани не се виждаше нищо. Немес се намръщи към радарните дисплеи и включи външните светлини на спускателния кораб.

Докъдето ѝ стигаше погледът, стените на безкрайно правия тунел се заобляха към редица от хоризонтални каменни плочи. Върху всяка от плочите лежеше голо човешко тяло. Плочите и телата продължаваха напред и изчезваха в мрака. Немес погледна към дисплея на дълбочинния радар: по-долните равнища също бяха покрити с плочи и тела.

– Навън – каза мъжкият близък, който беше изтеглил Немес от лавата на Божия горичка.

Немес не си направи труда да се занимава с херметичната камера.

Въздухът напусна кораба с постепенно отслабващ рев. В пещерата имаше слабо налягане – достатъчно, за да не ѝ се налага да се фазоизмества, за да оцелее, – но атмосферата бе много по-рядка, отколкото на Марс преди Да го тераформират. Личните сензори на Немес показаха, че температурата е постоянна: минус 162 градуса Целзий. Под прожекторите на спускателния кораб стоеше човешка фигура.

– Добър вечер – каза съветник Алbedo. Високият мъж беше безупречно облечен в сив костюм, ушит по модата на Пацем. Той предаваше директно на честота 75 мегахерца. Устата му не се движеше, но усмивката му разкриваше съвършените му зъби.

Немес и нейните близнаци зачакаха. Тя знаеше, че няма да има повече укори и наказания. Трите сектора я искаха жива и функционираща.

– Момичето Енея се е върнало в пространството на Мира – заяви Алbedo.

– Къде? – попита близначката на Немес. В безизразния ѝ глас се долавяше нещо като нетърпение. Съветник Алbedo разпери ръце.

– Порталът... – започна Немес.

– Този път не ни казва нищо – прекъсна я съветник Алbedo. Усмивката му дори не потрепна.

Немес се намръщи. През всички векове на хегемонийската Мрежа на световите Трите сектора на съзнание на Техноцентъра не бяха открили начин да използват портала на Празнотата – онзи мигновен интерфейс, който хората познаваха като телепортатори, – без да оставя следа от модулирани неутрино в нагънатата матрица.

– Другото нещо... – започна тя.

– Разбира се – махна с ръка Алbedo, сякаш за да отхвърли безполезната част от този разговор. – Но все пак можем да регистрираме връзката. Сигурни сме, че момичето е сред онези, които се завръщат от Старата Земя през старата телепортаторна мрежа.

– Има и други? – попита един от мъжете. Алbedo кимна.

– Отначало бяха неколцина. Сега са повече. По последни данни по-не петдесет активирания. Немес скръсти ръце.

– Смятате ли, че Другото нещо прекратява експеримента на Старата Земя?

– Не – отвърна Алbedo. Той се приближи до най-близката плоча и погледна надолу към голото човешко тяло върху нея. Беше на млада жена, на не повече от седемнайсет-осемнайсет стандартни години. Косата ѝ бе червена. По бледата кожа и отворените очи имаше бял скреж. – Не – повтори той. – Секторите са съгласни, че се завръща само групата на

Енея.

– Как да я открием? – попита близначката на Немес. Очевидно просто гласно размишляваше на честота 75 мегахерца. – Можем да се прехвърлим на всеки свят, който е имал телепортатор по време на Хегемонията, и лично да проверим телепорталите.

Албедро кимна.

– Другото нещо може да скрие крайната точка на телепортиране – каза той, – но Техноцентърът е почти сигурен, че не е в състояние да скрие самия факт на матрично нагъване.

„Почти сигурен“, забеляза необичайното определение за възприятията на Техноцентъра Немес.

– Искаме ти... – започна Албедро и посочи към близначката на Немес. – Стабилният сектор не ти е дал име, нали?

– Не – отвърна тя. Слаби, тъмни следи на вълнение паднаха върху бледото ѝ чело. Тънките ѝ устни не се усмихваха.

Албедро се подсмихна.

– Радамант Немес имаше нужда от име, за да мине за човешко същество на „Рафаил“. Мисля, че останалите от вас също трябва да получат имена, дори само за мое удобство. – Той посочи към жената. – Сцила. – После се обърна към всеки един от мъжете поред и каза: – Гиес. Бриарей.⁷

Никои от тримата не реагира на кръщаването си, но Немес скръсти ръце и подхвърли:

– Това забавлява ли ви, съветник?

– Да – отвърна Албедро.

Атмосферата от спускателния кораб кръжеше и се виеше около тях като зловеща мъгла. Мъжът, който вече носеше името Бриарей, заговори:

– Ще задържим този архангел и ще претърсим всички светове от старата Мрежа на световите. Предполагам, че ще започнем с планетите по река Тетида.

– Да – потвърди Албедро.

Сцила почука с нокти по замръзналата материя на гащеризона си.

– С четири кораба претърсването ще е четири пъти по-бързо.

– Очевидно – отвърна Албедро. – Има няколко причини, поради които трябва да се откажем от тази възможност – първата е, че Мирът няма

7. Сцила – морско чудовище, изобразявано с дванайсет ръце и крака, с шест глави и бесни кучета около корема. Гиес – един от сторъките великани, който бил запрятан в подземния Тартар, Бриарей – морски бог със сто ръце и петдесет глави. – Б.пр.

много свободни архангели, за да ни ги заеме.

Немес повдигна вежди.

– А кога Техноцентърът е молил Мира за заеми?

– Откакто се нуждаем от парите, фабриките и човешките им ресурси, за да строим корабите – безизразно отговори Алbedo. – Втората и последна причина е, че искаме четиримата да сте заедно, в случай че се сблъскате с някой или нещо, с което сами не бихте могли да се справите.

Веждите на Немес останаха вдигнати. Тя очакваше Алbedo да спомене за провала ѝ на Божия горичка, но Гиеc попита:

– С какво в Мира не бихме могли да се справим, съветник?

Мъжът в сиво отново разпери ръце. Виещите се зад него пари отначало избледняха, после разкриха бледите тела върху плочите.

– С Шрайка – отвърна той. Немес издаде груб звук.

– Аз победих това нещо с една ръка – каза тя.

Алbedo поклати глава. Влудяващата усмивка на устните му не потрепваше.

– Не – отвърна той. – Не го победи. Използва хиперентропичното устройство, което ти дадохме, за да го пратиш пет минути напред в бъдещето. Това не означава, че си го победила.

– Шрайка вече не е ли под контрола на АИ? – попита Бриарей.

Алbedo за сетен път разпери ръце.

– Боговете от бъдещето вече не ни шепнат, скъпи ми приятелю. Те се бият помежду си и глъчката на битката им отеква назад във времето. Ако работата на нашия бог трябва да се свърши в нашето време, налага се да я свършим сами. – Той погледна към четиримата клонинги. – Ясни ли са ви инструкциите?

– Да открием момичето – отвърна Сцила.

– И? – попита съветникът.

– Незабавно да го убием – каза Гиеc. – Без колебание.

– Ами ако учениците ѝ се намесят? – попита Алbedo и се усмихна още по-широко. Гласът му беше карикатура на гласа на човешки учител.

– Да ги убием – отвърна Бриарей.

– Ами ако се появи Шрайка? – добави Алbedo и усмивката му внезапно изчезна.

– Да го унищожим – отвърна Немес. Алbedo кимна.

– Някакви последни въпроси преди всеки от нас да поеме пътя си?

– Колко човеци има тук? – попита Сцила. Тя посочи към плочите и

телата. Съветник Албедо докосна брадичката си.

– В тази част от тунелите на този лабиринтен свят са няколко десетки милиона. Но тук има още много тунели. – Той отново се усмихна. – И още осем лабиринтни свята.

Немес бавно завъртя глава и погледна към виещата се мъгла и безрайната редица от каменни плочи на различни равнища на спектъра. Нито едно от телата не проявяваше каквито и да е признаци на топлина над околната температура на тунела.

– И това е работа на Мира – каза тя. Албедо се изкиска.

– Разбира се – отвърна той. – За какво са им на Трите сектора на съзнание или на нашия бъдещ АИ купчина човешки тела? – Той се приближи до тялото на младата жена и почука замръзналите ѝ гърди. Въздухът в пещерата беше прекалено рядък, за да пренесе звука, но Немес си представи еката на студен мрамор, по който са почукали с нокти.

– Други въпроси? – изгледа ги Албедо. – Имам важна среща.

Без да кажат нито дума по 75-мегагерцовата честота – или по която и да е друга, – четиримата близнаци се обърнаха и се прибраха в спускащия кораб.

В кръглия балон на тактическия съвещателен център на НСК „Уриил“ се бяха събрали двама офицери от мирския флот, включително всички капитани и командири от спецчаст „ГИДЕОН“. Сред тях беше командир Хоуган „Хоуг“ Либлър. Той бе на трийсет и шест стандартни години, прероден след кръщението си на Ренесанс Минор, потомък на някога великия земевладелски род Либлър, чиито имения бяха обхващали около два милиона хектара – и чийто сегашен дълг достигаше почти пет марки на хектар. Либлър бе посветил личния си живот на служба на Църквата и бе отдал професионалния си живот на мирския флот. Освен това беше шпионин и потенциален убиец.

Либлър с интерес бе наблюдавал пристигането на новия си командир на борда на „Уриил“. Всички от спецчастта – почти всички от мирския флот – бяха чували за отец-капитан де Соя. Пет стандартни години преди това бившият командир на фотонен кораб беше получил папски диск – означаващ почти неограничена власт – за изпълнението на някакъв таен проект и мисията му се бе провалила. Никой не беше сигурен каква е била тази мисия, но начинът, по който де Соя бе използвал онзи диск, му беше създал врагове сред флотските офицери из целия Мир. Провалът и изчезването на отец-капитана бяха станали причина за разпространяването на нови слухове в съблекарните и служебните стаи на флота: най-разпространеният от тях бе, че де Соя е бил предаден на

Светата служба, тайно отлъчен и навярно екзекутиран.

Но сега той беше тук и му поверяваха командването на едно от най-ценните оръжия в арсенала на мирския флот: един от двайсетте и един оперативни архангелски крайцера.

Видът на де Соя изненада Либлър: отец-капитанът бе нисък, тъмно-кос, с големи, тъжни очи, по-подходящи за икона на мъченик, отколкото за капитан на боен крайцер. Адмирал Алдикакти, набитата лусусианка, ръководеща и съвещанието, и спецчастта, бързо го представи.

– Отец-капитан де Соя – каза адмиралът, когато де Соя зае мястото си на сивата, кръгла маса в сивата, кръгла стая. – Мисля, че познавате неколцина от тези офицери. – Алдикакти беше известна с липсата си на такт, както и със свирепостта си по време на битка.

– Майка капитан Стоун е моя стара приятелка – отвърна де Соя и кимна към бившата си заместничка. – Капитан Хърн беше член на последната ми спецчаст и съм се срещал с капитан Сати и капитан Лемприе. Освен това съм имал честта да работя заедно с командирите Учикава и Барнс-Авне.

Адмирал Алдикакти изсумтя.

– Командир Барнс-Авне е тук, за да представлява присъствието на морската пехота и швейцарската гвардия в спецчаст „ГИДЕОН“ – каза тя. – Познавате ли своя заместник, отец-капитан де Соя?

Свещеникът-капитан поклати глава и Алдикакти представи Либлър. Командирът се изненада от твърдото ръкостискане на дребничкия отец-капитан и от властния му поглед. „С очи на мъченик или не – помисли си Хоуг Либлър, – този човек е свикнал да командва.“

– Добре – изръмжа адмирал Алдикакти, – да започваме. Капитан Сати ще ни информира за обстановката.

През следващите двайсет минути балонът на съвещателния център беше замъглен от холоси и карти с траектории. Инфотерми и бележници се пълнеха с данни и бележки. Тихият глас на Сати бе единственият звук, освен случайните въпроси.

Либлър също си водеше бележки, изненадан от мащабите на мисията на спецчаст „ГИДЕОН“ и зает с работата на всеки помощник-командир – записване на всички налични факти и подробности, които по-късно капитанът можеше да поиска от него.

„ГИДЕОН“ беше първата спецчаст, изцяло съставена от архангелски крайцери. В тази мисия участваха седем от архангелите. Месеци порано бяха пратени конвенционални фотонни кораби от хокингов клас, за да се срещнат с тях при първата им отправна точка в Периферията, на

двайсетина светлинни години отвъд защитната сфера на Великата стена, и да участват в учебно сражение, но след онзи първи скок спецчастта от седем кораба щеше да действа самостоятелно.

– Подходящо сравнение е маршът на генерал Шърман⁸ през Джорджия по време на дохеджирската северноамериканска Гражданска война през деветнайсети век – каза капитан Сати и с това накара половината от офицерите около масата да почукат по дисковете на инфотермите си, за да се информират за този неизвестен момент от военната история.

– По-рано – продължи Сати, – нашите битки с прокудените се водеха или в ничията територия край Великата стена, или в покрайнините на пространствата на Мира или на прокудените. Само няколко пъти сме прониквали дълбоко в техните територии. – Сати направи пауза. – Преди около пет стандартни години спецчастта на отец-капитан де Соя „ВЛЪХВИ“ извърши едно от най-дълбоките нападения.

– Някакви забележки по въпроса, отец-капитан? – попита адмирал Алдикакти. Де Соя се поколеба за миг.

– Изгорихме орбитален горски пръстен – най-после отвърна той. – Не срещнахме никаква съпротива.

На Хоуг Либлър му се стори, че гласът на отец-капитана звучи смътно засрамено.

Сати кимна, сякаш задоволен.

– Надяваме се, че и по време на цялата тази мисия ще е същото. Разузнаването ни показва, че прокудените са разгърнали голямата част от отбранителните си сили по сферата на Великата стена и са оставили съвсем малко за въоръжена съпротива в сърцето на колонизираните си райони извън Мира. В продължение почти на три века те са разполагали силите, базите и вътрешните си системи с ограниченията на технологията на хокинговия двигател като основен определящ фактор.

Балонът се изпълни с тактически холоси.

– Досега – продължи Сати, – Мирът имаше преимуществото на вътрешните транспортни и комуникационни връзки, докато прокудените притежаваха отбранителната сила на скритостта и отдалечеността. Дълбокото проникване в тяхното пространство беше абсолютно невъзможно поради уязвимостта на нашите поддържащи линии и тяхната готовност да нападнат и избягат от основните ни сили – често извършващи нападения с унищожителен резултат, – когато частите ни прекалено се отдалечат от Великата стена.

8. Уилям Текумзе Шърман (1820–1891) – генерал от армията на Севера. – Б.пр.

Сати замълча и погледна към офицерите около масата.

– Дами и господа, тези дни свършиха. – Появиха се нови холоси. Червената линия на траекторията на спецчаст „ГИДЕОН“ излизаше и се връщаше в сферата на Мира, разсичайки слънца като лазерен нож. – Нашата мисия е да унищожим всички поддържащи бази на прокудените в системата и колониите им в дълбокия космос, които открием – заяви Сати. Мекият му глас бе набрал сила. – Кометни ферми, градове, астероидни бази, орбитални горски пръстени, възпроизвеждащи се астероиди, балонни рояци... всичко.

– Включително цивилните ангели ли? – попита отец-капитан де Соя.

Въпросът накара Хоуг Либлър да премигне. В мирския флот неофициално наричаха РНК-изменените за космическите условия мутанти „Луциферови ангели“. Обикновено дори им казваха само „ангели“, ирония, граничеща с богохулство, но изразът рядко се използваше пред началниците.

– Особено ангелите, отец-капитан – отвърна адмирал Алдикакти. – Негово светейшество папа Урбан нарече това кръстоносен поход срещу нечовешките пародии, които прокудените отглеждат в мрака. В своята енциклика за кръстоносния поход Негово светейшество заяви, че тези нечестиви мутации трябва да бъдат изтрети от лицето на Божията вселена. Цивилни прокудени не съществуват. Трудно ли ви е да разберете тази заповед, отец-капитан де Соя?

Офицерите около масата като че ли затаиха дъх, докато де Соя най-после отговори:

– Не, адмирал Алдикакти. Разбирам енцикликата на Негово светейшество. Съвещанието продължи.

– В мисията ще участват следните архангелски крайцери – каза Сати. – На Негово светейшество кораб „Уриил“ като флагман, „Рафаил“, „Михаил“, „Гавриил“, „Рагил“, „Ремиил“ и „Сариил“. Във всички случаи, корабите ще използват гидеоновите си двигатели, за да извършват внезапен скок в следващата система и за два или повече дни ще намалят ускорението в системата. През това време екипажът ще може да бъде възкресен. Негово светейшество ни даде разрешение да използваме новите ясли с двудневен възкресителен цикъл... които гарантират деветдесет и два процента вероятност за успешно възкресяване. След прегрупирането на нападателната част ние ще нанасяме максимални щети на всички сили и системи на прокудените, преди да се прехвърлим в следващата система. Всеки мирски кораб, повреден до степен, не

позволяваща ремонтирането му, ще бъде изоставян, екипажът прехвърлян на други кораби от спецчастта, а крайцерът унищожаван. Не можем да си позволим риска прокудените да заловят технологията на гидеонския двигател, въпреки че без тайнството на възкресяването, тя ще е безполезна за тях. Мисията трябва да продължи три стандартни месеца. Някакви въпроси?

Отец-капитан де Соя повдигна ръка.

– Извинявам се – каза той. – Няколко стандартни години не съм бил в течение на нещата, но забелязвам, че тази спецчаст е съставена от архангелски кораби, носещи имената на архангелите, споменати в Стария завет.

– Да, отец-капитан? – нетърпеливо се обади адмирал Алдикакти. – Какъв е въпросът ви?

– Само това, адмирале. Струва ми се, си спомням, че в Библията са споменати имената само на седем архангели. Ами останалите архангелски кораби, които са били произведени?

Около масата се разнесе сподавен кикот и де Соя видя, че е облекчил напрежението, каквото беше и намерението му.

Усмивната, адмирал Алдикакти отвърна:

– Ние приветстваме нашия блуден капитан и го информираме, че ватиканските теолози потърсиха в книгата на Енох и в останалите неканонични писания, за да открият онези други ангели, които може да са били въздигнати в „почетни архангели“. Самата Света служба позволи на мирския флот да използва техните имена. Сметнахме за... хм... подходящо първите седем построени архангели от планетен клас да бъдат наречени на имената, които се споменават в Библията и да отнесем свещения им огън при врага.

Кикотът на командирите и техните заместници се превърна в одобрителен шепот и накрая в тихо аплодиране.

Други въпроси нямаше. Адмирал Алдикакти каза:

– А, още една подробност, ако видите този кораб... – Над средата на масата увисна холос на странен наглед космически кораб. Беше по-малък от стандартните за мирския флот, имаше аеродинамична форма, сякаш бе построен за проникване в атмосфера и до ядрените му дюзи се виждаха перки.

– Какво е това? – попита майка капитан Стоун, като продължаваше да се усмивва. – Някаква шега на прокудените ли?

– Не – тихо и монотонно отвърна отец-капитан де Соя, – това е кораб от епохата на Мрежата. Частен космически кораб... собственост на

един-единствен човек. Неколцина от офицерите отново се подсмяхнаха. Адмирал Алдикакти сложи край на смеха, като махна с дебелата си ръка през холоса.

– Отец-капитанът е прав – изтътна лусусианката. – Това е стар кораб от епохата на Мрежата, някога притежаван от хегемонийски дипломат. – Тя поклати глава. – Тогава са били достатъчно богати, за да правят такива жестове. Във всеки случай, той има хокингов двигател, модифициран от техниците на прокудените, спокойно може да е въоръжен и трябва да се смята за опасен.

– Какво да правим, ако го срещнем? – попита майка капитан Стоун.
– Да го вземем като плячка ли?

– Не – отвърна адмирал Алдикакти. – Незабавно да го унищожите. Да го превърнете в пара. Някакви въпроси?

Нямаше. Офицерите се пръснаха по корабите си, за да се приготвят за първото си прехвърляне. В совалката на път за „Рафаил“ командир Хоуг Либлър водеше приятен разговор с новия си капитан за готовността на кораба и високия дух на екипажа и през цялото време си мислеше: „Надявам се, че няма да ми се наложи да убия този човек“.

6.

От опит знай, че веднага след болезнена раздяла – например, напускане на семейството, за да отидеш на война, смърт на член на семейството, откъсване от любим без гаранции, че ще го видиш отново – те обзема странно спокойствие, почти чувство на облекчение, сякаш най-лошото вече се е случило и няма от какво повече да се страхуваш. Така беше и в дъждовното утро преди разсъмване, когато оставих Енея на Старата Земя.

Каякът бе малък, а река Мисисипи голяма. Отначало гребях в мрака с изключително внимание, почти със страх, с очи, напрегнати се да различат препятствия, пясъчни плитчини и плаващи останки по бушуващото течение. Тук реката беше много широка, почти цяла миля – Стария архитект използваше архаичните английски мерни единици футове, ярдове, мили и повечето от нас в Талиезин бяхме свикнали да му подражаваме – и бреговете изглеждаха наводнени. Мъртви дървета се извисяваха от водите, излезли на стотици метри от коритото си и достигащи чак до високите скали от двете страни на реката.

Около един час след раздялата с моята приятелка утрото бавно

започна да изсветлява. Първо различих сив облак и черно-сива скала от дясната ми страна, после слънцето взе да хвърля студена светлина по повърхността на самата река. Бях прав да се страхувам в мрака: реката беше пълна с препятствия и дълги пясъчни ивици. Големи, пропити с вода дървета с чудовищни глави от корени профучаваха покрай мен по централните течения, смазвайки всичко по пътя си със силата на гигантски тарани. Избрах, както ми се струваше, най-спокойното течение, силно загребах, за да не се сблъскам с плаващите останки и се опитах да се насладя на изгрева.

Цялата сутрин гребях на юг, без да видя следи от хора и по двата бряга. Само веднъж бегло зърнах древни, някога бели сгради, потънали сред мъртвите дървета и мътните води на някогашния западен бряг и настоящо блато в подножието на скалите. Два пъти слизах на острови: веднъж, за да се облекча, а втория път, за да сваля малката раница, която беше единственият ми багаж. По време на второто спиране – късно сутринта, когато слънцето стопляше реката и самия мен – седнах върху дънер на пясъчния бряг и изядох един от сандвичите със студено месо и горчица, които Енея ми бе приготвила през нощта. Бях си взел две бутилки с вода – едната носех на колана си, другата в раницата – и пиех умерено, тъй като не знаех дали водата на Мисури става за пиене и кога ще намеря безопасен водоизточник.

Вече беше следобед, когато видях пред себе си града и арката.

Известно време преди това от дясната ми страна в Мисисипи се бе вляла друга река и значително беше разширила коритото ѝ. Бях сигурен, че това трябва да е Мисури и когато попитах инфотерма, корабната памет потвърди предположението ми. Малко по-късно видях арката.

Този телепортал изглеждаше различен от онези, през които се бяхме прехвърляли по време на пътуването си до Старата Земя: по-голям, по-стар, по-мътен, по-ръждив. Някога може би се беше намирал на сухо на западния бряг на реката, но сега металът на арката се издигаше от водата на стотици метри от брега. От мудните води също стърчаха останки от потънали сгради – ниски „небостъргачи“ от дохеджирските дни, според новите ми архитектурни познания.

– Сейнт Луис – каза гривната на инфотерма, когато попитах корабния ИИ. – Разрушен още преди Премеждията. Изоставен преди Голямата грешка от '08-а.

– Разрушен ли? – учудих се аз и насочих каяка към гигантския обръч на арката. Чак сега видях, че западният бряг зад нея се извива в съвършен полукръг и оформя плитко езеро. Покрай брега растяха древни

дървета. Кратер, помислих си, макар че не можех да определя дали е от метеорит, бомба, стопяване от енергиен източник или нещо друго. – Как е бил разрушен? – попитах инфотерма.

– Информация липсва – отговори гривната. – Но разполагам с данни, които се отнасят за арката пред нас.

– Това е телепортал, нали? – казах аз, като се борех със силното течение откъм западната страна, за да насоча каяка към гледащата на изток арка.

– Отначало не е бил – отвърна тихият глас от китката ми. – Големината и ориентацията му съвпадат с положението и размерите на така наречената „Входна арка“, архитектурна особеност, построена в Сейнт Луис по време на националната държава Съединени американски щати в средата на двайсети век сл. Хр. Трябвало да символизира западната експанзия на господстващите, протонационалистки пионери от европейски произход, които мигрирали през тези земи в усилията си да заместят истинските северноамерикански местни обитатели.

– Индианците – задъхано уточних аз, докато насочвах подскачащия каяк през последните метри от съпротивляващото се течение и се изравнявах с огромната арка. Слънцето грееше силно от един, два часа, но студеният вятър и сивите облаци започнаха да се завръщат. По фибростъклото на лодката зачукаха дъждовни капки и заплюяха по вълните от двете ми страни. Сега течението носеше каяка към средата на арката и аз за миг отпуснах греблото, като внимавах случайно да не натисна тайнствения червен бутон. – Значи този телепортал е бил построен в памет на хората, избили индианците – казах аз и се облегнах напред на лакти.

– Първоначалната Входна арка не е изпълнявала функцията на телепортатор – превзето отвърна гласът на кораба.

– Оцеляла ли е след катастрофата, която... е направила всичко това? – попитах аз и посочих с греблото към кратера и потъналите сгради.

– Информация липсва – каза инфотермът.

– И не знаеш дали е телепортатор? – Отново се задъхах от усилено гребане. Арката се извисяваше високо пред мен и до върха ѝ имаше поне стотина метра. Студеното слънце мътно блестеше по ръждивите ѝ страни.

– Не – отвърна корабната памет. – Няма данни за каквито и да е телепортатори на Старата Земя.

Разбира се, че нямаше да има такива данни. По време на Голямата грешка Старата Земя беше попаднала в черна дупка – или бе отвлечена

от Львовете, Тигрите и Мечките, – поне век и половина преди Техноцентърът да даде телепортаторната технология на Хегемонията. Над онази река обаче – всъщност, поток – в западна Пенсилвания имаше малка, но много функционална телепортаторна арка, през която четири години преди това двамата с Енея се бяхме прехвърлили от Божия горичка. А по време на пътешествията си бях виждал и други.

– Е – казах по-скоро на себе си, отколкото на идиотския ИИ на инфотерма, – ако не е телепортал, просто ще продължим нататък по реката. Енея е имала нещо предвид, като ни е пратила по този път.

Не бях толкова сигурен. Под тази арка не се забелязваше издайническото искрене на телепортатор... а зад него не се виждаше слънчева или звездна светлина. Само смрачаващото се небе и черната ивица на гората на брега отгатък езерото.

Облегнах се назад и погледнах нагоре към арката. С удивление видях, че липсват плоскости и отдолу се показват стоманени ребра. Какът вече беше минал под нея и не се бях прехвърлил, нямаше внезапна промяна на светлина и гравитация, не усещах чуждопланетни миризми. Това нещо бе просто порутен стар архитектурен изрод, случайно напомнящ на...

Всичко се промени.

В един миг какът подскачаше по брулената от вятъра Мисисипи и се насочваше към плиткото кратерно езеро, някога представлявало града Сейнт Луис, а в следващия беше нощ и малката фибростъклена лодка се плъзгаше по тесен канал в каньони от осветени сгради под тъмно небе на половин километър над главата ми.

– Иисусе – промълвих аз.

– Древен месия – каза инфотермът. – Сред религиите, които се основават на неговото учение, са християнството, дзен-християнството, древният и модерният католицизъм и такива протестантски секти като...

– Млъквай – прекъснах го аз. – Превключи на „доброто дете“. – Тази команда означаваше инфотермът да говори само, когато се обръщат към него.

По този канал – ако това наистина беше канал – плаваха и други хора. По и срещу течението се носеха десетки гребни лодки, малки платноходки и други каяци. Наблизо, по речни пътища и алеи, по небесни магистрали, кръстосващи над ярко осветените води, на двойки и малки групички вървяха още стотици хора. Набити индивиди в ярки облекла тичаха сами.

Когато се опитах да повдигна греблото, усетих, че гравитацията прави ръцете ми по-тежки – беше поне един път и половина по-голяма от земната – и бавно вдигнах лице към онези стотици... хиляди осветени прозорци и кулички, алеи, балкони и площадки за приземяване, към още светлини, а през прозрачните тръби над водата тихо профучаваха хромово-сребристи мотриси, ЕМПС-та разцепваха въздуха, левитационни платформи и въздушни фериботи пренасяха хора през този невероятен каньон... и тогава разбрах.

Лусус. Това трябваше да е Лусус.

Бях срещал лусусианци: богати ловци, дошли на Хиперион на лов за патици, още по-богати комарджии в казината на Деветте опашки, където бях работил като крупие, дори неколцина изгнаници в нашата част на планетарната гвардия, най-вероятно престъпници, бягащи от мирското правосъдие. Всички те приличаха на тези расли при висока гравитация, ниски, набити, изключително мускулести мъже, които правеха крокове по алеите и крайречните улици като някакви примитивни, но мощни парни машини.

Очевидно никой не обръщаше каквото и да е внимание нито на каяка ми, нито на самия мен. Това ме изненада: от гледна точка на местните аз трябва да се бях появил от нищото, материализирайки се под телепортала зад мен.

Погледнах назад и разбрах защо появата ми е останала незабелязана. Телепорталът беше стар, разбира се, част от падналата Хегемония и някогашната река Тетида и арката бе вградена в стените на Кошерния град – платформи и алеи осейваха повърхността му и висяха над него, – така че този сектор от канала или реката точно под арката бе единствената видима част от този град, която лежеше в дълбока сянка. В момента, в който погледнах назад, малка моторна лодка се появи от тази сянка, попадна в блясъка на висящите над речния път лампи и като че ли изникна отникъде, също като мен преди това.

Навлечен с пуловер и яке, здраво увит с найлоновата изолация на малкия каяк, аз навярно изглеждах също толкова набит, колкото и лусусианците, които виждах от двете си страни. Мъж и жена на реактивни ски ми махнаха, когато префучаха покрай мен.

Махнах им в отговор.

– Иисусе – отново промълвих аз, по-скоро молитвено, отколкото богохулствено. Този път инфотермът не коментира.

Тук ще прекъсна.

Въпреки стимулиращия ме да побързам цианиден газ, който всеки

момент можеше да засъска в шрьодингеровата котешка кутия, в този момент от разказа се изкушавах подробно да опиша пътуването си сред световите. И наистина, откакто четири стандартни години по-рано двамата с Енея бяхме пристигнали на безопасната Стара Земя, то много се доближаваше до действително приключение.

През трийсетината стандартни часа, откакто Енея категорично беше съобщила за незабавното ми заминаване през телепортатор, аз естествено бях предполагал, че пътуването ще е подобно на предишното – от Ренесанс Вектор до Старата Земя, през пусти или изоставени земи, през светове като Хеброн, Нова Мека, Божия горичка и безименни планети като онази джунгла, където бяхме оставили кораба на Консула. На една от няколкото планети, с чиито обитатели се бяхме срещнали – по ирония на съдбата на *Mare Infinitum*, рядко заселеният океански свят, – сблъсъкът ни имаше катастрофални последствия и за двете страни: аз взривих по-голямата част от плаващата им платформа, а те ме заловиха, намушкаха, простреляха и едва не ме удавиха. По време на всичко това загубих някои от най-ценните неща, които бяхме взели със себе си за пътуването, включително древното хокингово килимче, предавано от ръка на ръка от дните на легендата за Сайри и Мерин, и също толкова древния 45-калибров пистолет, който ми се искаше да вярвам, че някога е принадлежал на майката на Енея Брон Ламиа.

Но през по-голямата част от пътуването ни река Тетида носеше трима ни с Енея и А. Бетик през пусти земи – зловещо пусти на Хеброн и Нова Мека, сякаш някакъв ужас бе унищожил населението – и ние бяхме оставени на мира.

Но не и тук. Лусус бе жив и кипящ. За първи път разбирах защо тези планетарни плетеници са наречени „кошери“.

Когато пътувахме през безлюдни райони, ние с момичето и андроида можехме да правим каквото поискаме. Сега, сам и на практика невъоръжен в малкия си каяк, аз махах на мирските полицаи и преродените лусусиански свещеници, които минаваха покрай мен. Тук каналът беше широк не повече от трийсет метра, бреговете му бяха облицовани с бетон и пластмаса, нямаше притоци и скрити места. Под мостовете и прелезите падаха сенки, също като под телепортала нагоре по течението, но речният трафик минаваше през тях в постоянен поток. Нямаше къде да се скрия.

За първи път се замислих за безумието на телепортаторното пътуване. Дрехите ми бяха чуждоземни и щяха да привлекат вниманието, веднага щом излезех от каяка. Тялото ми не приличаше на лусусианско.

Хиперионският ми диалект щеше да се различава от местния. Нямах пари, идентификационен чип, книжка за управление на ЕМПС и кредитни карти, мирски енорийски документи и местожителство. Когато спрях за малко каяка до някакъв крайречен бар – от вентилаторите се носеше мизма на пържоли на скара или подобна храна и караше слюнките ми да текат, а дъхът на мая загатваше за пивоварни и студена бира, – аз разбрах, че почти със сигурност ще ме арестуват две минути след като вляза в подобно заведение.

Между световите в Мира пътуваха хора – главно милионери, бизнесмени и авантюристи, готови да прекарат месеци в криогенна сомния и да съберат години време-дълг в транспортните кораби на Търговския мир, самодоволни в кръстоидната си увереност, че когато се върнат, работата, домът и семейството ще ги чакат в стабилната им християнска вселена, – но това се случваше рядко и никой не сновеше между планетите без пари и разрешение от Мира. Две минути след като влезех в това кафене, бар, ресторант или каквото там беше, някой навярно щеше да съобщи в местната полиция или на мирските военни. Веднага щяха да разберат, че нямам кръстоид – езичник във вселена на преродени християни.

Като облизвах устни и с къркорец стомах, с натежали от изтощение и местната гравитация ръце, с очи, сълзящи от безсъние и силно раздразнение, аз загребях надалеч от крайречното кафене и продължих надолу по течението, като се надявах, че следващият тедепортатор ще е по-близо.

И тук ще устоя на изкушението да разкажа за всички прелестни гледки и звуци, за странните хора, които виждах и с които се срещах. Никога не бях ходил на толкова уреден, оживен и затворен свят като Лусус и спокойно бих могъл да остана тук месец в разглеждане на кипящия Кошер, който зърнах от реката.

След шест часа път по течението в канала на Лусус минах под благословената арка и излязох на Фройд, забързан, гъсто заселен свят, за който не знаех почти нищо и който дори не бих могъл да разпозная, ако не бяха навигационните файлове на инфотерма. Тук най-после успях да поспя, след като скрих каяка във висока пет метра отходна тръба, а самият аз се свих под пипала от промишлена фибропластмаса, заседнали в телената решетка.

Спах на Фройд цяло стандартно денонощие, но дните тук се равняваха на трийсет и девет стандартни часа и когато по-малко от пет клика нататък по реката открих следващия телепортал и отново се

прехвърлих, денят на пристигането ми едва завършваше.

От слънчевия Фройд, населен с мирски граждани в сложни пъстри тъкани и ярки пелерини, реката ме отнесе на Невърмор с неговите връзани в скалите села и каменните му замъци, кацнали върху стените на каньони под вечно мрачни небеса. През нощта на Невърмор комети разцепваха небето и подобни на врани летящи същества – по-скоро гигантски прилепи, отколкото птици – размахваха ципести криле ниско над реката и скриваха блясъка на кометите с черните си тела.

По пътя ме поздравиха салджии и аз им отвърнах, докато гребях към участък с бързеи, които едва не преобърнаха каяка ми и определено поставиха на изпитание уменията ми на гребец. Сирени свиреха от замъците на Невърмор, когато яростно гребях под следващия телепортал и се оказах изнемогващ от зной под пустинното слънце на оживен малък свят, който инфотермът нарече Витъс-Грей-Балианъс Б. Никога не бях чувал за него, не го бях срещал дори в старите атласи от епохата на Хегемонията, които Баба държеше в караваната си и които тайно разглеждах под лъча на светлинния жезъл винаги, когато имах възможност.

По пътя ни към Старата Земя река Тетида беше пренесла трима ни с Енея и А. Бетик през пустинни светове, но това бяха странно пустите Хеброн и Нова Мека – с лишени от живот пустини и с изоставени градове. Но тук, на Витъс-Грей-Балианъс Б, край речния бряг се гушеха кирпичени къщи и на всеки клик имаше шлюзове, които отклоняваха водата за напояване към зелените поля, следващи течението на реката. За щастие тук тя служеше за главен път и аз се появих от арката на древния телепортатор в сянката на огромен мост и спокойно продължих да гребя наред оживения речен трафик – лодки, салове, шлепове, влекачи, електрически лодки и от време на време дори ЕМ левитационни ладии, движещи се на три-четири метра над повърхността.

Тук гравитацията беше слаба, навярно по-малко от две трети от тази на Старата Земя и на Хиперион. Понякога си мислех, че ударите на греблото ми ще издигнат каяка и мен над водата. Но ако гравитацията бе слаба, светлината – слънчевата светлина – беше силна и ме притискаше като с гигантска, потна длан. След час и половина гребане бях изчерпал и последните остатъци от втората ми бутилка и знаех, че ще трябва да спра, за да намеря вода.

Човек би си помислил, че обитателите на свят с по-слаба гравитация ще са високи и слаби – вертикална противоположност на бъчвовидната лусусианска фигура, – но повечето от мъжете, жените и децата, които видях по оживените платна и крайречни улици, бяха почти също

толкова ниски и набити, колкото лусусианците. Дрехите им бяха ярки като пъстрото облекло на жителите на Фройд, но тук всеки носеше само един ярък цвят – тесни, тъмночервени тоика, наметала и пелерини от наситено небесносиньо, рокли и костюми от яркозелено със сложни зелени шапки и шалчета, развяващи се воали от жълт шифон и яркочехлибарени тюрбани. Разбрах, че вратите и капациите на прозорците на кирпичените къщи, магазини и странноприемници също са боядисани в тези отличителни цветове и се зачудих какво може за означава това – някакви касти? Политически предпочитания? Обществено или икономическо положение? Някакви родови белези? Каквото и да беше, когато слезех на брега, за да намеря вода, с дрехите си от изтъркан памук в убито какви нямаше да се слея с местните.

Но или трябваше да слеза на брега, или да умра от жажда. До един от многобройните самообслужващи се шлюзове отбих към вълнолома, завързах подскачащия каяк, докато от шлюза зад мен излизаше тежък шлеп и се насочих към кръгла постройка от дърво и кирпич, която, надявах се беше артезиански кладенец. Бях видял няколко от жените в яркочълти роби да носят оттам предмети, които можеха да са стомни с вода, така че бях почти сигурен във функцията на постройката. Онова, в което се съмнявах, бе, че ще успея да си наляя вода, без да наруша някой закон, кастов принцип, религиозна забрана или местен обичай. По крайречните улици не бях забелязал мирско присъствие – нито черните свещенически раса, нито червено-черните стандартни мирски полицейски униформи, – но това не означаваше нищо. Почти нямаше светове, дори в Периферията, където според инфотерма се намираше Витъс-Грей-Балианъс Б, в които Мирът да няма определено присъствие. Тайно бях извадил от раницата канията с ловния си нож и го бях пхнал в задния си джоб. Имах намерение да използвам оръжието, за да си пробия път до лодката, ако се събереше тълпа. А пристигнеше ли мирската полиция със зашеметители или иглени пистолети, пътуването ми щеше да свърши тук.

И наистина скоро щеше да свърши – поне за известно време, – поради съвсем различни причини, но за това нямаше никакво предупреждение – освен болките в кръста, които изпитвах още отпреди да напусна Лусус, – докато неуверено се приближавах към кладенеца, ако наистина беше такъв.

Наистина се оказа кладенец.

Никой не реагира на високата ми фигура или на убитите цветове на дрехите ми. Никой – дори децата, облечени в яркочервено и яркосиньо,

които прекъснаха играта си за да ме погледнат и извърнаха очи – не ми попречи и като че ли не забеляза очевидния чужденец. Докато жадно пиех и после пълнех двете си бутилки, останах с впечатлението – не зная на какво се дължеше, – че жителите на Витъс-Грей-Балианъс Б или поне на това село край участъка на отдавна изоставения телепортаторен път по река Тетида, просто са прекалено любезни, за да ме сочат, зяпат или разпитват. Докато затварях втората бутилка и се обръщах, за да се върна на каяка си, имах чувството, че в този приятен пустинен следобед от артезианския кладенец би могъл да пие триглав чуждопланетен мутант или дори самият Шрайк, без местните да го заговорят.

Бях направил три крачки по прашния път, когато болката ме преряза. Първо се превих надве и се задъхах, неспособен да си поема въздух, после паднах на едно коляно и накрая настрани. Свих се на топка. Щях да закрепя, ако от ужасната болка ми беше останал дъх или енергия. Не го направих. Задъхан като речна риба, хвърлена на този прашен бряг, аз се свих още по-силно в ембрионално положение и заплувах по вълни от страдание.

Трябва да кажа, че болката и неудобството не бяха абсолютно непознати за мен. Когато служех в планетарната гвардия, извършеното от хиперионската армия проучване показа, че повечето от новобранците, пратени на юг да се бият с бунтовниците на Ледената лапа, не издържат на силна болка. Градските момчета от северна Аквила и Деветте опашки рядко или никога не бяха изпитвали болка, която да не са в състояние да облекчат с помощта на хапче, като повикат автохирург или отидат до най-близката болница.

Като пастир и провинциалист, аз имах малко повече опит в това отношение: случайни порязвания с нож, счупен крак от настъпил ме 'брид, натъртвания и контузии от падания далеч навътре в скалистата пустош, мозъчно сътресение, докато се борех по време на номадския събор, циреи от яздене, дори подути устни и насинени очи от сбивания край лагерния огън. А на Ледения шелф бях раняван три пъти – два пъти от шрапнел, след като бели мини бяха убили приятелите ми, и веднъж от лазерно копие, изстреляно от далечен снайперист – последната рана беше достатъчно сериозна, за да доведат свещеник, който искаше да приема кръстоида, преди да е станало прекалено късно.

Но никога не бях изпитвал такава болка.

Както стенех и се задъхвах, любезните местни жители най-последно нямаше как да не забележат чужденеца. Повдигнах китката си и попитах инфотерма какво става с мен. Той не отговори. Между пристъпите

на непоносима болка отново го попитах. Никакъв отговор. Тогава си спомних, че съм наредил на проклетото нещо да се превключи в режим „доброто дете“. Повиках го по име и повторих въпроса си.

– Мога ли да активирам биосензорната функция, г. Ендимион? – попита идиотският ИИ.

Не знаех, че устройството има биосензорна функция. Издадох дрезгав звук в знак на съгласие и още по-силно се присвих. Сякаш някой ме беше пробол в горната част на кръста и въртеше вътре извитото острие. Болката се разливаше по цялото ми тяло. Повърнах в праха. Красива жена в чисто бяла роба направи крачка назад и повдигна белия си сандал.

– Какво ми има? – задъхано повторих аз в един от кратките промеждутъци между пронизващите болки. – Какво става? – попитах инфотерма. С другата си ръка опипах кръста си, като търсех кръв или рана. Очаквах да открия стрела или копие, но нямаше нищо.

– Изпадате в шок, г. ЕНДИМИОН – отвърна видиотеното късче от корабния ИИ на Консула. – В полза на това говорят кръвното налягане, кожното съпротивление, пулсът и атропинът.

– Защо? – попитах аз и провлачих късата дума в продължителен стон, когато болката от кръста се плъзна по цялото ми тяло. Отново повърнах. Стомахът ми бе празен, но повръщането продължаваше. Облечените в ярки дрехи хора запазваха разстоянието си, без да се събират на любопитна тълпа, без да проявяват лошите маниери да зяпат или мърморят, но очевидно чакаха нещо.

– Какво ми има? – опитах се да прошепна аз на инфотерма. – Какво би могло да причини това?

– Огнестрелна рана – отвърна тъпичкият, металически глас. – Прободна рана. Копие, нож, стрела. Рана от енергийно оръжие. Лазер, омега нож, пулсово острие. Концентриран изстрел с игломет. Навярно дълга, тънка игла, пробела горната част на бъбрека, черния дроб и далака.

Като се гърчех от болка, отново опипах кръста си, извадих собствения си нож и го хвърлих настрани. Жилетката и ризата отдолу като че ли бяха непокътнати. Никакви остри предмети не бяха прободили плътта ми.

Болката отново ме прониза и аз високо изстенах. Не го бях правил нито когато снайперистът на Ледения шелф ме прониза с лазерно копие, нито когато 'бридът на вуйчо Ваня ми чупи крака.

Открих, че ми е трудно да довършвам мислите си, но посоката им беше: „Жителите на Витъс-Грей-Балианъс Б... някак си... мисловна енергия... отрова... водата... невидими лъчи... наказват ме... за...“

Отказах се от усилието и отново простенах. Някой в яркосиня пола или тога и безупречни сандали, от които се показваха лакирани в синьо нокти, се приближи към мен.

– Извинете ме, господине – каза тих глас на английски от старата Мрежа. – Вие очевидно сте в затруднение.

– Аааррргггхххггггххххх – измучах аз и отново мъчително повърнах.

– Тогава мога ли да ви помогна с нещо? – попита същият мек глас над синята тога.

– О... аххрргггах... нннрреххакк – отвърнах аз и почти припаднах от болка. Черни петна затанцуваха пред очите ми и вече не можех да виждам сандалите и сините нокти, но ужасната болка не ме оставяше... Не можех да избягам, като изпадна в безсъзнание.

Около мен зашумоляха роби и тоги. Долових аромат на парфюм, одеколон, сапун... усетих, че силни длани хващат ръцете, краката и страните ми. Опитът им да ме повдигнат накара нагорещената жица да пониже кръста ми и да продължи нагоре към основата на черепа ми.

7.

Великият инквизитор беше получил заповед да се яви със секретаря си на аудиенция при папата в 0800 ч. ватиканско време. В 0752 ч. черно-то му ЕМПС пристигна на пропуската на „Via del Belvedere“, входът към папските покои. Инквизиторът и секретарят му отец Фарел бяха преведени през детекторните портали и проверени с ръчни сензори – първо на пропуската на швейцарската гвардия, после на палатинската гвардия и накрая на новата знатна гвардия.

Когато минаваха през тази последна проверка, Джон Доменико, кардинал Мустафа, великият инквизитор отправи скрит многозначителен поглед към секретаря си. В този момент знатната гвардия очевидно се състоеше от клонирани близнаци – слаби мъже и жени с прави коси, бледа кожа и безизразни погледи. Мустафа знаеше, че хиляда години преди това швейцарската гвардия била наемана, за да охранява папата и че палатинската гвардия се състояла от доверени местни жители, винаги с римска кръв, които давали почетна стража на публичните прояви на Негово светейшество. Знатната гвардия се избирала от аристокрацията като форма на папско възнаграждение за вяност. Днес швейцарската гвардия беше най-елитната сила от мирския флот, палатинците бяха възстановени само година по-рано от папа Юлий XIV, а сега папа Урбан

очевидно разчиташе за личната си безопасност на странното братство на новата знатна гвардия.

Великият инквизитор знаеше, че близнаците от знатната гвардия наистина са клонинги, първи прототипи на тайния Легион в процес на сформирание и авангард на нова бойна сила, поръчана от папата и неговия външен министър и създадена от Техноцентъра. Инквизиторът скъпо бе платил за тази информация и знаеше, че може да загуби поста си – ако не и живота си, – в случай че Лурдъсами или Негово светейшество разберат за това.

Когато минаха покрай стражите на долния етаж и докато отец Фарел правяше гънките на расото си след претърсването, кардинал Мустафа махна с ръка, за да отпрати папския прислужник, предложил им да ги придружи догоре. Кардиналът лично отвори вратата на древния асансьор, който щеше да ги отведе в папските покои.

Този частен път до жилището на папата всъщност започваше в мазето, тъй като възстановеният Ватикан беше построен на хълм и „Via del Belvedere“ се падаше под равнището на обичайния първи етаж. Докато се издигаха в проскързващата клетка, отец Фарел нервно прехвърляше в ръце бележника и папката си. Когато минаха двора на Сан Дамасо, великият инквизитор се отпусна. Минаха и покрай втория етаж с фантастичните покои на Борджия и Сикстинската капела, с официалните папски апартаменти, залата на Консистерията, библиотеката, апартамента за аудиенции и красивите стаи на Рафаело. На третия етаж спряха и вратата на клетката се отвори.

Кардинал Лурдъсами и неговият секретар монсиньор Лукас Оди им кимнаха и се усмихнаха.

– Доменико – каза Лурдъсами, хвана ръката на великия инквизитор и силно я стисна.

– Симон Аугустино – с поклон отвърна великият инквизитор. Значи на срещата щеше да присъства и министърът на външните работи. Мустафа бе подозирал и се беше страхувал от това. Когато излезе от асансьора и заедно с другите се насочи към личните покои на папата, великият инквизитор погледна нататък по коридора към кабинетите на външното министерство и – за десетхиляден път – завидя на достъпа на този човек до папата.

Папата ги посрещна в широката, ярко осветена галерия, свързваща кабинетите на външното министерство с двата етажа, които бяха личен домен на Негово светейшество. Обикновено сериозният Свети отец се усмихваше. Днес бе облечен в бяло расо с качулка, бяла шапчица на

главата и бял пояс на кръста. Белите му обувки издаваха съвсем лек шум по покрития с плочки под.

– А, Доменико – заговори папа Урбан XVI и протегна ръка, за да целунат пръстена му. – Симон. Колко мило, че дойдохте.

Отец Фарел и монсиньор Оди изчакаха, застанали на едно коляно, докато Светият отец се обърне към тях и им позволи да целунат пръстена на св. Петър.

Негово светейшество изглежда добре, помисли си великият инквизитор, определено по-млад и по-отпочинал, отколкото преди последната си смърт. Високото чело и пламтящите очи бяха същите, но на Мустафа му се стори, че тази сутрин възкресеният папа е по-припрян и в същото време – по-доволен.

– Тъкмо се канехме да излезем за утринната си разходка в градината – каза Негово светейшество. – Бихте ли желали да дойдете с нас?

Четиримата мъже кимнаха и изравниха крачка с папата, докато минаваше по галерията и после изкачваше гладките, широки стъпала към покрива. Личните секретари на Негово светейшество ги следваха на разстояние, швейцарските гвардейци на входа на градината стояха мирно и гледаха право напред, Лурдъсами и великият инквизитор вървяха само на крачка зад Светия отец, докато монсиньор Оди и отец Фарел изоставаха на две крачки.

Папските градини представляваха лабиринт от цветни решетки, бликащи фонтани, съвършено подкастрирани живи плетове и подрязани в различни форми дървета от триста свята в Мира, каменни алеи и фантастични цъфтящи храсти. Сдържащото поле от десета степен – прозрачно от тази страна и матово за външните наблюдатели – отгоре осигуряваше и уединеност, и защита. Тази сутрин небето на Пацем беше лазурносиво, без нито едно облаче.

– Някой от вас спомня ли си времето – започна Негово светейшество, шумолейки с расото си, докато енергично вървяха по градинската алея, – когато нашето небе тук беше жълто?

Кардинал Лурдъсами издаде дълбок тътнещ звук, които при него минаваше за кикот.

– О, да – отвърна той, – спомням си времето, когато небето беше гадно жълто, въздухът не ставаше за дишане, постоянно беше студено и непрекъснато валеше дъжд. Периферен свят, това беше тогава Пацем. Единствената причина, поради която старата Хегемония изобщо позволи на Църквата да се засели тук.

Папа Урбан XVI леко се усмихна и посочи към синьото небе и

топлото слънце.

– Значи нашата служба тук е донесла известно подобрене, а, Симон Аугустино?

Двамата кардинали тихо се засмяха. Бяха направили бърза обиколка на покрива и сега Негово светейшество пое по нов път през средата на градината. Като стъпваха от камък на камък по тясната алея, двамата кардинали и техните секретари следваха папата в колона по един. Неочаквано Светият отец спря и се обърна. Зад него тихо блбукаше фонтан.

– Чули сте – каза той с глас, в който вече не се долавяше каквато и да е веселост, – че спецчастта на адмирал Алдикакти се прехвърли отвъд Великата стена, нали?

Двамата кардинали кимнаха.

– Това ще е само първото от много такива внезапни нападения – продължи Светият отец. – Ние не се надяваме... не предполагаме... ние знаем, че ще е така.

Главата на Светата служба, министърът на външните работи и техните секретари мълчаливо чакаха.

Папата погледна всеки от мъжете поред.

– Днес следобед, приятели мои, възнамеряваме да отпътуваме за замъка Гандолфо...

Великият инквизитор се въздържа да погледне нагоре, тъй като знаеше, че папският астероид не се вижда през деня. Знаеше, че папата използва царственото „ние“, а не ги кани с Лурдъсами да го придружат.

– ...където ще се молим и медитираме няколко дни, докато съставяме нашата следваща енциклика – продължи Негово светейшество. – Тя ще бъде озаглавена „Redemptor Hominiis“ и ще е най-важният ни документ като пастир на нашата Света майка Църква.

Великият инквизитор наведе глава. „Спасителят на човечеството – помисли си той. – Можеше да се отнася за каквото и да е.“

Когато кардинал Мустафа вдигна поглед, Негово светейшество се усмихваше, сякаш бе прочел мислите му.

– Ще се отнася за нашия свещен дълг да съхраним човечеството като такова, Доменико – допълни папата. – Тя ще доразвие, доизясни и разшири енцикликата ни за кръстоносния поход. Ще изрази волята на нашия Господ... не, Неговата заповед... човекът да запази формата и вида си и да не бъде оскверняван от съзнателно мутиране и осакатяване.

– Окончателно решение на проблема с прокудените – измърмори кардинал Лурдъсами.

Негово светейшество нетърпеливо кимна.

– И не само това. „Redemptor Hominis“ ще разгледа ролята на Църквата в определянето на бъдещето, скъпи приятели. В известен смисъл енцикликата ще представи модел за развитие през следващите хиляда години.

„Майко Божия“, помисли си великият инквизитор.

– Мирът беше полезен инструмент – продължи Светият отец, – но в следващите дни, месеци и години ние ще положим основата за пътя, по който Църквата ще стане по-активна в ежедневиия живот на всички християни.

„Иска да осъществи още по-силен контрол над световите в Мира – изтълкува последното великият инквизитор, все още свел поглед в замислена съсредоточеност върху думите на папата. – Но как... чрез какъв механизъм?“

Папа Урбан XVI отново се усмихна. Кардинал Мустафа не за първи път забелязваше, че усмивките на Светия отец никога не докосват тъжните му, предпазливи очи.

– След издаването на енцикликата – продължи Негово светейшество, – по-ясно ще разберете ролята, която ние виждаме за Светата служба, за нашата дипломатическа служба и за такива недостатъчно използвани организации и институции като *Opus Dei*, Папската комисия за справедливост и мир и *Cor Unum*.

Великият инквизитор се помъчи да скрие изненадата си. *Cor Unum*? Векове наред папската комисия, официално известна като *Pontificum Consilium „Cor Unum“ de Humana et Christiana Progressione Foventa*, бе почти безсилна институция. Мустафа трябваше да се замисли, за да си спомни кой е неин председател... кардинал Дю Нойе, предположи той. Дребна ватиканска бюрократка. Старица, която никога до този момент не беше играла съществена роля във ватиканската политика. „Какво става тук, по дяволите?“

– Времената са вълнуващи – отбеляза кардинал Лурдъсами.

– Наистина – съгласи се великият инквизитор и си спомни древното китайско проклятие.

Папата отново пое напред и четиримата забързаха, за да не изостанат. През съдържащото поле проникваше ветрец и люлееше златистите цветове по подкастрения светидъб.

– Енцикликата ни също ще се занимава с нарастващия проблем с лихварството в новата ни епоха – каза Негово светейшество.

Великият инквизитор едва не се закова на място. Трябваше бързо

да направи половин крачка, за да не изостане. Костваше му огромно усилие да запази изражението си неутрално. Зад себе си долавяше удивлението на отец Фарел.

„Лихварство? – помисли си кардинал Мустафа. – Църквата стриктно контролира Мира и Търговския мир от три века насам... никой не желае, а и никой няма да допусне връщане назад към дните на чистия капитализъм... но този контрол се осъществява с лека ръка. Дали подобен ход не цели консолидирането на целия политически и икономически живот пряко под властта на Църквата? Дали Юлий... Урбан... прави този ход, за да ликвидира гражданската автономия на Мира и свободите на търговците? И каква е ролята на армията във всичко това?“

Негово светейшество спря до красив храст с бели цветове и яркосини листа.

– Нашата илирийска тинтява отлично се справя тук – тихо каза той. – Подари ни я архиепископ Поске на Галабия Пескасъс.

„Лихварство! – безкрайно объркан си помисли великият инквизитор. – И заплахата от отлъчване... загубване на кръстоида... при нарушаване на стриктните закони за търговия и печалба. Пряка намеса на Ватикана. Майко Божия...“

– Но не за това ви повиках тук – продължи папа Урбан XVI. – Симон Аугустино, ще бъдеш ли така любезен да споделиш с кардинал Мустафа смушаващите разузнавателни сведения, които получи вчера?

„Те знаят за биоподслушвателите ни – панически си помисли Мустафа. Сърцето му учестено биеше. – Те знаят за агентите ни... за опита на Светата служба пряко да се свърже с Техноцентъра... за сондирането на кардиналите преди избора... за всичко!“ Той успя да запази подходящо изражение на лицето – будно, заинтригувано, разтревожено само в професионален смисъл от използваната от Светия отец дума „смушаващи“.

Огромната маса на кардинал Лурдъсами сякаш се повдигна нагоре. Тежкия тътен на думите като че ли идваше по-скоро от гърдите или корема, отколкото от устата му, Фигурата на монсиньора зад него напомняше на Мустафа за плашилата из нивите в младостта му на земеделския свят Ренесанс Минор.

– Шрайка отново се е появил – започна кардиналът. „Шрайка ли? Какво общо има това с...“ Обикновено острият ум на Мустафа зацикли, неспособен да следва всички обрати и разкрития. Все още подозираше клопка. Осъзнал, че министърът на външните работи е замълчал в очакване на отговор, великият инквизитор тихо каза:

– В състояние ли са военните власти на Хиперион да се справят с това, Симон Аугустино?

Челюстите на кардинал Лурдъсами завибрираха, когато поклати огромната си глава.

– Демонът не се е появил на Хиперион, Доменико. Мустафа изобрази подходящо удивление. „От разпита на капрал Кий ми е известно, че преди четири стандартни години чудовището се е появило на Божия горичка, очевидно в опит да осуети убийството на детето, наречено Енея. За да получи тази информация, трябваше да инсценирам смъртта и отвлечането на Кий след новото му назначение в мирския флот. Дали знаят за това? И защо ми го казват сега?“ Великият инквизитор продължаваше да очаква метафоричният меч да се спусне над съвсем реалната му шия.

– Преди осем стандартни дни – продължи Лурдъсами, – на Марс се е появило чудовищно създание, което може да е само Шрайка. Убитите... загинали от истинската смърт, защото създанието взема кръстоидите от телата на жертвите си... са ужасно много.

– На Марс – глуповато повтори кардинал Мустафа. Той погледна към Светия отец в търсене на обяснение, напътствие, дори на осъждането, от което се страхуваше, но папата разглеждаше пъпките на един от розовите храсти. Зад него отец Фарел направи крачка напред, но великият инквизитор махна с ръка на секретаря си да се върне. – На Марс? – отново каза той. От десетилетия, навярно дори от векове не се беше чувствал толкова глупав и неинформиран.

Лурдъсами се усмихна.

– Да... един от тераформираните светове в системата на Старата Земя. Преди Падането там е бил командният център на „ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ“, но в Мира тази планета не е от никаква полза или значение. Прекалено е отдалечена. Нямах причини да знаеш това, Доменико.

– Зная къде е Марс – възрази великият инквизитор с по-остър тон, отколкото възнамеряваше. – Просто не разбирам как Шрайка може да е бил там. – „И какво общо има това с мен, по дяволите?“ – мислено прибави той.

Лурдъсами закима с глава.

– Вярно е, че според нашата информация демонът Шрайк никога преди не е напускал планетата Хиперион. Но не може да има съмнение. Този ужас на Марс... губернаторът е обявил бойна готовност и архиепископ Робсън лично е помолил Негово светейшество за помощ.

Великият инквизитор потърка брадичката си и загрижено кимна.

– Мирският флот...

– Дислоцираните в Старите територии подразделения на флота вече са пратени, разбира се – заяви външният министър. Светият отец се бе навел над дръвче бонзай и прокарваше длан по малкия, извит клон, сякаш го благославяше. Той като че ли не чуваше нищо.

– Корабите ще получат подкрепления от морски пехотинци и швейцарски гвардейци – продължи Лурдъсами. – Надяваме се, че ще отблъснат и/или ще унищожат създаването...

„Майка ми ме научи никога да не се доверявам на човек, който използва израза и/или“, помисли си Мустафа и каза на глас:

– Разбира се. Ще отслужи месеца специално за този случай.

Лурдъсами се усмихна. Светият отец вдигна поглед, както беше приведен над малкото дръвче.

– Точно така – отвърна външният министър и в тези две думи Мустафа чу шума от преялата котка, нахвърляща се върху нещастната мишка на великия инквизитор. – Съгласни сме, че това е по-скоро въпрос на вяра, отколкото на флота. Шрайка – според откровението, получено преди два века от Светия отец – наистина е демон, навярно главен агент на Сатаната.

Мустафа можеше само да кимне.

– Ние смятаме, че само Светата служба притежава необходимия опит, оборудване и готовност – и духовна, и материална – да проучи както трябва появата му... и да спаси нещастните мъже, жени и деца на Марс.

„Как ме прееба само!“ – помисли си Джон Доменико, кардинал Мустафа, велик инквизитор и префект на Светата конгрегация за доктрината на вярата, известна също като Върховна конгрегация за света инквизиция на еретични грешки. Той автоматично се разказя за неприличния израз.

– Разбирам – гласно отвърна великият инквизитор, без да забелязва, че почти се усмихва на изобретателността на враговете си. – Незабавно ще назнача комисия...

– Не, не, Доменико – прекъсна го Негово светейшество и се приближи, за да докосне кардинала по ръката. – Трябва веднага да тръгнеш. Това... материализиране... на демона заплашва цялото Тяло Христово.

– Да тръгна... – тъпо повтори Мустафа.

– Мирският флот осигури звезден кораб от архангелски клас, един от нашите най-нови кораби – енергично поясни Лурдъсами. – На борда ще има двайсет и осем души екипаж, но ти можеш да вземеш със себе

си до двайсет и един човека от собствените си хора и служба за сигурност... двайсет и един, плюс самия теб, разбира се.

– Разбира се – повтори кардинал Мустафа и вече наистина се усмихна. – Разбира се.

– Мирският флот се сражава с материалните агенти на Сатаната... прокудените... дори в този момент – изтътна Лурдъсами. – Но тази демонична заплаха трябва да бъде спряна – и ликвидирана – от свещената сила на самата Църква.

– Разбира се – потрети великият инквизитор. „На Марс – помисли си той. – Най-далечната планета в самия край на цивилизованата вселена. Преди три века бих могъл да се свържа по векторната връзка, но сега няма да съм в контакт, докато ме държат там. Никакво разузнаване. Никакъв начин да насочвам хората си. И Шрайка... ако все още е контролирано от богохулния Абсолютен интелект на Техноцентъра, чудовището спокойно може да бъде програмирано да ме убие веднага, щом пристигна. Блестящо.“ – Разбира се – отново каза кардиналът. – Свети отче, кога трябва да замина? Ако е възможно да получа няколко дни или седмици, за да поставя текущите дела на Светата служба в съответен...

Папата се усмихна и стисна предмишницата на Мустафа.

– Архангелът е готов да откара теб и избраните от теб хора още днес, Доменико. Казаха ни, че най-подходящо е да заминете след шест часа.

– Разбира се – за сетен път рече кардинал Мустафа. Той падна на едно коляно и целуна папския пръстен.

– Бог ще е с теб и ще те пази, както винаги – каза Светият отец и докосна сведената глава на кардинала, докато произнасяше по-официалния благослов на латински.

Като целуна пръстена и усети неприятния хлад на камък и метал в устата си, великият инквизитор мислено се усмихна на хитростта на онези, които бе имал намерение да надхитри.

Отец-капитан де Соя получи възможност да разговаря със сержант Грегориъс едва в последните минути преди първия скок на „Рафаил“ извън Периферията.

Този първи скок представляваше прехвърляне в непозната система на двайсет светлинни години отвъд Великата стена. Подобно на Еpsilon Еридани, звездата в тази система беше слънце тип „К“, но за разлика от оранжевото джудже на Еридани, това слънце бе подобен на Арктур гигант.

Спецчаст „ГИДЕОН“ се прехвърли без инциденти, новите

двудневни автоматични възкресителни ясли функционираха безупречно и третият ден завари седемте архангела да намаляват ускорението си в системата на гиганта, играейки си тактически на котка и мишка с деветте фотонни кораба от хокингов клас, изпреварили ги след пътуване от месеци време-дълг, Фотонните кораби бяха получили заповед да се скрият в системата. Задачата на архангелите беше, да ги открият и унищожат.

Три от фотонните кораби бяха далеч в Ойортния облак и се носеха сред протокометите в него с изключени двигатели и комуникатори и със сведени до минимум вътрешни системи. „Уриил“ ги засече на разстояние от 0,86 светлинни години и изстреля три виртуални хокингови хиперкинетични ракети. Заедно с другите шестима капитани, де Соя стоеше в тактическото пространство. Слънцето на системата бе на равнището на кръста им, а двестакилометровите огнени опашки на седемте архангела приличаха на високи до гърдите диамантени драскотини върху черно стъкло. Той видя как холосите в Ойортния облак се замъгляват, оформят и дематериализират, проследи с поглед теоретичните хиперкинетични самонасочващи се ракети, които излязоха от хокинговото пространство, откриха дрейфащите фотонни кораби и регистрираха на тактическото табло две виртуални унищожения и една „тежка повреда с висока вероятност за унищожение“.

В тази система нямаше истински планети, но четири от останалите фотонни кораба бяха открити да дебнат в засада в дисковидното планетарно струпуване по равнината на еклиптиката. „Ремиил“, „Гавриил“ и „Рафаил“ стреляха от голямо разстояние и ги унищожиха, още преди сензорите на фотонните кораби да успеят да регистрират присъствието на архангелите.

Последните два фотонни кораба се криеха в хелиосферата на гигантската звезда, защитени със сдържащи полета клас десет и отвеждащи топлината чрез моноvlakна с дължина половин милион километра. Мирският флот не одобряваше такива маневри по време на симулирани битки, но де Соя трябваше да се усмихне на дързостта на командирите на двата кораба: десет стандартни години преди това той би могъл да направи същото.

Тези последни фотонни кораби изскочиха от звездата с пълна скорост. Полетата им отвеждаха топлината във видимия спектър – две пламтящи, нажежени до бяло протозвезди, изхвърлени от огромния си родител. Те се опитаха да се приближат до специалта, носеща се през системата с три четвърти от скоростта на светлината. Най-близкият

архангел – „Сариил“ – ги унищожи, без да отклонява нито ерг енергия от полето клас трийсет, което трябваше да поддържа на сто клика пред носа си, за да си разчиства път през плътно молекулярната система. Такива ужасни скорости изискваха ужасна цена, ако полетата бъдеха свалени дори за миг.

После, докато адмирал Алдикакти мърмореше за „вероятното“ в Ойортния облак, спецчастта силно намали ускорението по огромна дъга около гигантската звезда, така че всички командири и техните помощници да се срещнат в тактическото пространство, за да обсъдят симулацията преди корабите от „ГИДЕОН“ да се прехвърлят в космоса на прокудените.

Де Соя винаги бе смятал тези съвещания за проява на самодоволство: трийсетина мъже и жени в мирски униформи, изправени като гиганти – или в този случай седнали като гиганти, тъй като използваша равнината на еклиптиката като виртуална маса, – дискутиращи попадения, стратегия, технически повреди и скорост на действие, докато яростното слънце пламтеше по средата на пространството и увеличените кораби се движеха по бавните си, нютонови елипси като въгленчета, прегарящи черно кадифе.

По време на тричасовото съвещание решиха, че „вероятното унищожаване“ не е приемливо, че по толкова трудни цели е трябвало да изстрелят поне пет пилотирани от ИИ хиперкинетични ракети и че след като се уверят в унищожаването и на трите кораба, е трябвало да прибегнат всички неизползвани ракети. Последва дискусия за изразходваните средства, скоростта на стрелба и уравненията попадение/разход/резерви по време на такава мисия, при която не можеха да получават нови доставки. Възприе се стратегия, според която един от архангелите щеше да влиза във всяка система трийсет светлинни минути преди другите и да привлича вниманието на сензорите и електромагнитното противодействие, докато останалите го последват половин светлинен час по-късно и очистят всички „вероятни“.

След като бяха прекарвали по-голямата част от продължилия двайсет и два часа ден на бойните постове и целият личен състав се бореше с поствъзкресителното емоционално напрежение, от „Уриил“ се получиха координатите за скока в системата, в която се знаеше, че има прокудени. Седемте архангела ускориха към точката си на прехвърляне и отец-капитан де Соя отиде да поговори с новия си екипаж и да окуражи всички. Той остави сержант Грегориъс и петимата си швейцарски гвардейци за накрая.

По време на дългото им пътуване из спиралния ръкав по следите на момичето-дете на име Енея и след като бяха прекарали месеци заедно на стария „Рафаил“, отец-капитан де Соя беше решил, че му е писнало да нарича сержант Грегориъс толкова официално и повика досието му, за да научи малкото му име. За своя изненада де Соя откри, че той няма малко име. Едрият сержант бе израснал на северния континент на бла-тистия свят Патауфа в култура на воители, където всеки се раждал с по осем имена – седем от които „имена на слабостта“ – и където единствено оцелелите от „седемте изпитания“ имали привилегията да оставят имената на слабостта си и да станат известни само с името на силата си. Корабният ИИ беше съобщил на отец-капитана, че само по един воин на около три хиляди, подложили се на „седемте изпитания“, оцелявал и успявал да се избави от имената на слабостта си. Компютърът нямаше информация за характера на изпитанията. Освен това Досието бе показало, че Грегориъс е първият патауфски шотландо-маор, приет в морската пехота и след това избран да постъпи в елитната швейцарска гвардия. На де Соя винаги му се бе искало да попита сержанта какви са „седемте изпитания“, но никога не бе събирал смелост.

Този ден, когато отец-капитанът се спусна по шахтата с нулева гравитация и мина през ирисовия вход на кают-компанията, сержант Грегориъс изглеждаше толкова щастлив да го види, че сякаш се канеше да го притисне в мечешките си обятия. Вместо това сержантът пхна босите си крака под задържащата летва, изпъна се и извика:

– Мирно! – Петимата му войници зарязаха заниманията си – четене, почитване или разглобяване на оръжието – и се опитаха да пхнат крака под летвата. За миг кают-компанията се изпълни с летящи бележници, пълнители, пулсови ножове, броня и разглобени енергийни копиемети.

Отец-капитан де Соя кимна на сержанта и огледа петимата командоси – трима мъже, две жени, всички ужасно, ужасно млади. Освен това бяха стройни, мускулести, съвършено приспособени към нулева гравитация и очевидно готови за битка. Всички те бяха ветерани. Всеки от тях се бе отличил достатъчно, за да бъде избран за тази мисия. Де Соя виждаше нетърпението им да влязат в сражение и това го натъжи.

След няколко минути на проверка, представяне и разговор с личния състав, отец-капитанът каза на Грегориъс да го последва и се оттласна през задния ирисов кръг към оръжейната каюта. Когато останаха сами, де Соя протегна ръка.

– Адски се радвам да те видя, сержант.

Грегориъс стисна дланта му и се ухили. Плоското, покрито с белези лице на едрият мъж и късо подстриганата му коса си бяха същите и усмивката му беше също толкова широка, колкото си я спомняше де Соя.

– Адски се радвам да ви видя, отец-капитан. Откога започнахте да използвате ругатни, сър?

– Откакто ме пратиха да командвам този кораб, сержант – отвърна де Соя. – Как си?

– Добре, сър.

– Участвал си в операцията на Св. Антоний и на Изпъкналостта на Стрелец – отбеляза де Соя. – С капрал Кий ли бяхте преди да го убият?

Сержант Грегориъс потърка брадичката си.

– Не, сър. Бях на Изпъкналостта преди две години, но изобщо не съм се срещал с Кий. Чух, че неговият транспортен кораб бил унищожен, но не съм го виждал. На борда му имаше още неколцина мои приятели, сър.

– Съжалявам – каза де Соя. Двамата несръчно се носеха до една от кабините за складиране на хиперкинетични ракети. Отец-капитанът се улови за най-близката ръкохватка и се завъртя така, че да може да погледне Грегориъс в очите.

– Нормално ли минаха разпитите, сержант? Грегориъс сви рамене.

– Държаха ме на Пацем няколко седмици, сър. Постоянно ми задаваха едни и същи въпроси по различни начини. Като че ли не ми вярваха за онова, дето се случи на Божия горичка – за жената-дявол, за Шрайка. Накрая очевидно им писна да ме разпитват, разжалваха ме в капрал и ме изритаха на кораба.

Де Соя въздъхна.

– Съжалявам, сержант. Бях те препоръчал за повишение и награда. – Той мрачно се усмихна. – Имахме късмет, че не ни отлъчиха и екзекутираха.

– Да, сър – отвърна Грегориъс и отправи очи към движещите се звезди зад илюминатора. – Не бяха доволни от нас, това е сигурно. – Той погледна към де Соя. – Ами вие, сър? Чух, че са ви разжалвали и така нататък.

Отец-капитан де Соя се усмихна.

– Разжалваха ме в енорийски свещеник.

– На някакъв мръсен, пустинен, безводен свят. Чух за това, сър. Място, където ботуш с пикня се продава за десет марки.

– Вярно е – все още усмихнат отвърна де Соя. – Мадредедиос. Това е моята родна планета.

– О, мамка му, сър – изпшка сержант Грегориъс и засрамено стисна огромните си юмуци. – Не исках да ви обидя, сър. Исках... аз не... аз не бих...

Де Соя докосна едрия мъж по рамото.

– Не съм се обидил, сержант. Прав си. Само че там пикнята върви... по петнайсет марки ботуша, не по десет.

– Да, сър – измърмори Грегориъс. Той се изчерви и тъмната му кожа придоби още по-плътен цвят.

– А, сержант...

– Да, сър?

Имплантът на де Соя сигнализира в същия миг, в който по всички корабни комуникатори се разнесе звън.

– До прехвърлянето остават трийсет минути – каза отец-капитанът. – Прати хлапетата си в яслите им, сержант. След този скок ни очакват истински битки.

– Да, да, сър. – Сержантът се отблъсна към кают-компанията, но спря точно, когато се отвори ирисовият кръг. – Отец-капитан?

– Да, сержант.

– Това е само предчувствие, сър – смръщил вежди, каза швейцарският гвардеец. – Но съм се научил да вярвам на предчувствията си, сър.

– И аз съм се научил да вярвам на твоите предчувствия сержант. Какво има?

– Пазете си гърба, сър – рече Грегориъс. – Искам да кажа... нищо определено, сър. Но си пазете гърба.

– Да, да – отвърна отец-капитан де Соя. Той изчака Грегориъс да се върне в кают-компанията и да се затвори ирисовият кръг. После се отблъсна към главната спускателна шахта и към собствената си смъртна кушетка във възкресителната си ясла.

Системата Пацем гъмжеше от съдове на Търговския мир, бойни кораби на мирския флот, големи естествени обекти като троянския пункт, мирски военни бази и разузнавателни постове, пренасочвани и терофармирани астероиди като замъка Гандолфо, евтини орбитални херметични градове за милионите желязци да живеят близо до центъра на властта, но прекалено бедни, за да плащат огромните цени на Пацем, както и най-голямата концентрация на частни вътрешносистемни космически кораби в познатата вселена. И когато г. Кензо Исозаки, директор и председател на Изпълнителния съвет на Панкапиталистическия съюз на независимите католически трансзвездни търговски организации, поиска да остане абсолютно сам, трябваше да се качи на частен кораб и да измине

разстояние от трийсет и два часа до външния пръстен от мрак, далеч от звездата на Пацем.

Проблем представляваше дори изборът на кораб. Търговският мир поддържаше малка флотилия от скъпи вътрешносистемни совалки, но Исозаки трябваше да приеме, че въпреки опитите им да прочистват подслушвателите, не са постигнали особен успех. За тази среща беше обмислил възможността да пренасочи един от товарните кораби на Търговския мир, който циркулираше между орбиталните обекти, но реши, че враговете му – Ватиканът, Светата инквизиция, разузнавателните служби на мирския флот, Opus Dei, конкурентите на Търговския мир и безброй други – са в състояние да монтират подслушватели във всички кораби от огромния търговски флот на Съюза.

Накрая Кензо Исозаки се дегизира, отиде на обществените докове на троянския пункт, купи на място древна астероидна сонда и заповяда на незаконния си ИИ да насочи машината извън обитаемата зона на еклиптиката. По време на пътуването на шест пъти го спираха мирски патрули и охранителни станции, но сондата бе регистрирана, там, накъдето се отправяше, имаше астероиди – с отдавна изчерпани залежи, разбира се, но все пак законна цел за всеки отчаян предприемач – и той беше пропуснат без лично да го разпитват.

Исозаки смяташе всичко това за мелодраматично и за губене на ценното му време. Ако другият се бе съгласил, щеше да проведе срещата в кабинета си на троянския пункт. Другият не се беше съгласил и председателят трябваше да признае, че за да иде на тази среща, би пропъзлял и до Алдебаран.

Трийсет и два часа след напускането на троянския пункт сондата спусна вътрешното си съдържащо поле, изпразни резервоара си с висока гравитация и го извади от сън. Корабният компютър бе прекалено глупав, за да направи нещо друго, освен да му даде координатите и данните за местните скали, но интерфейсът на незаконния ИИ инфотерм сканира целия район за кораби – дрейфащи или активни – и съобщи, че тази сфера от системата Пацем е пуста.

– Тогава как ще пристигне, щом наоколо няма кораби? – измърмори Исозаки.

– Няма друг начин, освен с кораб, сър – отвърна ИИ. – Освен ако вече не е тук, което не ми се струва вероятно...

– Тишина – нареди Кензо Исозаки. Той седеше в миришеция на смазка сумрак на командния балон на сондата и наблюдаваше отдалечения на половин клик астероид. Машината и скалата бяха изравнили

скоростта си на въртене и изглеждаше така, като че ли се движи познатото звездно небе на системата Пацем отвъд изчерпания и надупчен астероид. Освен него навън нямаше нищо друго – само вакуум, силна радиация и студена тишина.

Изведнъж на външния херметичен шлюз се почука.

8.

По времето, когато ставаха всички тези войскови придвижвания, по същото време, по което огромните армади от матовочерни звездни кораби пробиваха дупки във времево-пространствения континуум на космоса, точно в момента, в който великият инквизитор на Църквата беше пратен да се приготви за заминаване на опустошения от Шрайка Марс и ръководителят на Търговския мир пътуваше сам за тайната си среща с нечовешки събеседник в дълбокия космос, аз безпомощно лежах на легло и кръстът и коремът ми бяха разкъсвани от невероятни болки.

Болката е интересно и досадно нещо. Малко неща в живота толкова цялостно и ужасно съсредоточават вниманието ни и в същото време са толкова отегчителни за слушане или четене.

Тази болка бе всепоглъщаща. Бях удивен от начина, по който обсебваше мислите ми. През часовете на мъки, които вече бях преживял и ми предстоеше да преживея, аз се опитвах да се концентрирам върху обкръжението си, да мисля за други неща, да контактувам с хората около себе си, дори да правя прости изчисления, но болката проникваше във всички кътчета на съзнанието ми като стопена стомана в цепнатините на пропукана пота.

В момента смътно съзнавах следното: че се намирам на свят, който инфотермът ми беше определил като Витъс-Грей-Балианъс Б и че болката се бе стоварила отгоре ми, докато вадех вода от кладенец; че докато се гърчех, проснат в праха, жена в синя роба и със сини нокти на пръстите на краката беше повикала други в сини роби и рокли и че тези хора ме бяха отнесли в кирпичената къща, в която продължавах да се боря с болката на меко легло; че в къщата има още няколко души – жена в синя рокля и шалче на главата, по-млад мъж със синя роба и тюрбан, поне две деца, също облечени в синьо; и че тези великодушни хора не само търпят стонове и оплакванията ми, както и нечленоразделните ми пышкания, докато се свивах и отпусках от болка, но и че постоянно ми говорят и потупват, че поставят влажни компреси на челото ми, че са

ми свалили ботушите, чорапите и жилетката и че продължават успокоително да ми шепнат на мекия си диалект, докато аз се мъча да запазя достойнството си, въпреки яростните пристъпи в кръста и корема ми.

Няколко часа след като ме донесоха в дома си – през прозореца виждах, че синьото небе е избледняло в розова вечер – жената, която ме бе открила край кладенеца, каза:

– Гражданино, помолихме за помощ свещеника от местната мисия и той отиде да доведе лекар от мирската база в Бомбасино. Поради някаква причина в момента всички мирски плъзгачи и други машини са заети, тъй че свещеникът и докторът... ако изобщо дойде доктор... трябва да изминат петдесет разтега по реката, но с малко късмет би трябвало да са тук преди изгрев слънце.

Не знаех колко е дълъг един разтег и за колко време могат да се изминат петдесет, не знаех дори колко продължава нощта на този свят, но мисълта, че страданията ми могат да свършат беше достатъчна, за да ме накара да се просълзя. Въпреки това промълвих:

– Моля ви, госпожо, не искам мирски лекар. Жената докосна челото ми с хладните си пръсти.

– Трябва. Тук, в шлюза Ламонд, вече няма медик. Страхуваме се, че без медицинска помощ можете да умрете.

Простенах и се претърколих на другата страна. Болката плъзна по тялото ми като нажежена жица по прекалено тънки капилляри. Мирският лекар незабавно щеше да разбере, че не съм от тази планета и да съобщи за мен на мирската полиция или армия – ако вече не го бе направил „свещеникът от местната мисия“. Тогава със сигурност щяха да ме разпитат и арестуват. Поставената ми от Енея задача щеше да свърши преждевременно и с провал. Когато преди четири и половина стандартни години ме изпращаше на това пътуване, старият поет Мартин Силе-нъс вдигна тост за мен с чаша шампанско: „За героите“. Само да знаеше колко далеч от действителността са тези две думи. А може и да го знаеше.

Нощта изтече бавно като плъзгането на ледник. На няколко пъти идвах да видят как съм двете жени, друг път децата. Облечени в сини рокли, които можеха да са нощници, те надникваха от тъмния коридор. Тогава не носеха на главите си нищо и забелязах, че русата коса на момиченцето е почти същата като на Енея по време на първата ни среща, когато тя беше почти на дванайсет, а аз на двайсет и осем стандартни години. Момиченцето – по-малко от момичето, което вероятно бе негова сестра – изглеждаше особено бледо и главата му беше напълно

обръсната. Винаги, когато идваше да ме види, то срамежливо ми помахваше с пръсти. Аз немощно му отвърщах между мъчителните пристъпи, но всеки път, щом отворех очи, за да погледна отново, детето го нямаше.

Изгревът дойде и отмина, без да се появи лекар. Отчаянието ми растеше като прииждащ прилив. Повече не бях в състояние да издържам тази ужасна болка. Инстинктивно разбирах, че ако имаха някакво болкоуспокояващо, любезните хора в този дом отдавна щяха да са ми го дали. Бях прекарал нощта в опити да се сетя за нещо, което съм донесъл със себе си в каяка, но единствените лекарства в аптекката ми бяха дезинфектант и аспириин. Знаех, че аспириинът изобщо няма да ми помогне.

Реших, че мога да почакам още десетина минути. Бяха ми свалили гривната на инфотерма и знаех, че са я оставили върху кирпичена лавица до леглото ми, но не се бях сетил да измервам часовете на нощта с нея. Сега обаче, мъчително протегнах ръка – болката се гърчеше в мен като нажежена жица, – поставих гривната обратно на китката си и прошепнах на корабния инфотерм в нея:

– Все още ли е активирана биомониторната функция?

– Да – отвърна гривната.

– Умирам ли?

– Жизнените признаци не са критични – с обичайния си равен глас каза корабът. – Но изглежда сте в шок. Кръвното налягане е... – Той продължи да дудне техническа информация, докато не му наредих да млъкне.

– Разбра ли какво ми става? – попитах задъхано. Болката последваха вълни на гадене. Отдавна бях изповръщал всичко от стомаха си, но сега отново се превих.

– Не е невъзможно да се касае за пристъп на апендицит – отвърна инфотермът.

– Апендицит... – Човечеството отдавна беше генетично освободено от тези безполезни израстъци. – Имам ли апендикс? – прошепнах на гривната аз. С изгрева в тихата къща бе започнало шумолене на роби и жените на няколко пъти бяха идвали да ме видят.

– Не – каза инфотермът. – Вероятността за това е извънредно малка, освен ако не сте генетично изключение. Шансът е...

– Тишина – изсъсках аз. В стаята влязоха двете жени в сини роби. С тях вървеше друга жена, по-висока, по-слаба и очевидно родена на друга планета. Носеше тъмен гащеризон с кръста и кадуцей на медицинския корпус от мирския флот на лявото рамо.

– Аз съм доктор Молина – представи се жената и отвори малка черна чанта. – Всички плъзгачи в базата са на учебни маневри и трябваше да дойда с фицлодка заедно с младежа, който ме доведе. – Тя постави самозалепващи се диагностични ленти на голите ми гърди и корем. – И не се залъгвайте, че съм изминала целия този път заради вас... един от плъзгачите в базата катастрофира до Кероа Тамбат осемдесет клика южно оттук и трябваше да се погрижа за пострадалия мирски екипаж, докато чакаха да ги евакуират. Нищо сериозно, само натъртвания и един счупен крак. Не искаха да изваждат плъзгача от ученията само заради това. – Лекарката извади от чантата си голям колкото длан уред и провери постъпващата от диагностичните ленти информация. – А ако сте от онези търговци, които се приземиха на космодрума преди няколко седмици – продължи тя, – не си и помисляйте да ми откъмвате лекарства или пари. Пътувам с двама души охрана и те ме чакат отвън. – Жената си сложи слушалки. – Сега ми кажете какво ви е, млади човече?

Поклатих глава и заскърцах със зъби от болката, която точно в този момент разкъсваше кръста ми. Когато най-после бях в състояние, аз отвърнах:

– Не зная, докторе... кръстът ми... и гадене... Тя не ми обърна внимание, докато наблюдаваше малкия екран. После неочаквано се наведе над мен и натисна лявата страна на корема ми.

– Боли ли?

Едва не изкрещях.

– Да – казах, когато си възвърнах дар словото. Лекарката кимна и се обърна към жената в синьо, която ме бе спасила.

– Кажете на свещеника, който ме доведе, да донесе по-голямата чанта. Този човек е напълно обезводнен. Трябва да му направим интравенозно вливане. После ще му дам ултраморфин.

Тогавя осъзнах онова, което знаех още от дете. Докато гледах как майка ми умира от рак – а именно, че отвъд идеологията и амбицията, отвъд мисълта и чувството има само болка. И спасение от нея. В този момент бих направил всичко за тази грубовата, разговорчива лекарка от мирския флот.

– Какво ми има? – попитах, докато тя монтираше банката и системите. – Откъде идва тази болка?

Жената държеше в ръка старомодна спринцовка и я пълнеше от малко шишенце ултраморфин. Даже да ми кажеше, че съм се заразил със смъртоносна болест и че ще умра до края на същия ден, пак щях да съм доволен, стига първо да ми дадеше болкоуспокоителното.

– Бъбречен камък – отвърна д-р Молина. Трябва да съм проявил някакъв признак на неразбиране, защото тя продължи:

– Малко камъче в бъбрека ви... прекалено голямо, за да премине... навярно е от калций. Имали ли сте затруднения при уриниране напоследък?

Прехвърлих в паметта си цялото пътуване и дните преди него. Не бях пил достатъчно вода и отдавах случайната болка и затруднение на този факт.

– Да, но...

– Бъбречен камък – повтори тя и дезинфектира лявата ми китка. – Малко ще ви заболи. – Лекарката вкара интравенозната игла и я залепи на място. Убождането на иглата напълно се загуби сред хаотичните болки в кръста ми. Известно време тя си поигра със системата и накрая свърза иглата с нея. – Ще подейства след около минута – каза д-р Молина. – Но би трябвало да сложи край на неудобството.

„Неудобство“. Затворих очи, за да не може никой да види сълзите ми на облекчение. Жената, която ме бе открила до кладенеца, хвана ръката ми в дланите си.

Минута по-късно болката започна да отслабва. През целия си живот не бях посрещал нищо друго с такова удоволствие. Сякаш някой беше намалил мощен и ужасен шум и най-после можех да мисля. Когато болката стигна до равнището, известно ми от раните с нож и счупените кости, отново се превърнах в самия себе си. Нея можех да търпя и в същото време да запазя достойнството си. Докато ултраморфинът подейства, жената в синьо галеше китката ми.

– Благодаря ти – казах ѝ през сухите си, напукани устни и стиснах дланта ѝ. – Благодаря и на вас, доктор Молина – обърнах се към мирската лекарка.

Д-р Молина се надвеси над мен и леко ме потупа по бузите.

– Ще заспите за известно време, но първо трябва да ви задам няколко въпроса. Не заспивайте, докато разговаряте с мен.

Немощно кимнах.

– Как се казвате?

– Рол Ендимион. – Осъзнах, че не съм в състояние да я лъжа. Трябва да беше сложила в интравенозната банка наркотик на истината или нещо подобно.

– Откъде сте, Рол ЕНДИМИОН? – Тя използваше големия колкото длан диагностичен уред като записващо устройство.

– От Хиперион. От континента Аквила. Кланът ми беше...

– Как стигнахте до шлюза Чайлд Ламонд на Витъс-Грей-Балианъс Б, Рол? Да не сте от онези търговци, които миналия месец се спуснаха от товарния кораб на Търговския мир?

– С каяк – чух се да отговарям. Започвах да усещам всичко по различен начин. Изпълваше ме силна топлина, почти неразличима от чувството на облекчение, което ме беше обзело. – Гребях по реката с каяк – избъбрих аз. – През телепортала. Не, не съм от търговците...

– През телепортал ли? – чух да повтаря лекарката с озадачен глас. – Какво искате да кажете с това, че сте дошли през телепортала, Рол Ендимион? Че сте минали под него с лодката си като нас ли? Че просто сте го подминали, докато сте гребали по течението?

– Не – отвърнах аз. – Дойдох през него. От друга планета.

Д-р Молина погледна към жената в синьо и отново се обърна към мен.

– Дошли сте през телепортала от друга планета? Искате да кажете, че той... функционира? Че ви е телепортирал тук?

– Да.

– Откъде? – попита лекарката и измери пулса ми с лявата си ръка.

– От Старата Земя – отговорих аз. – Дойдох от Старата Земя.

За миг се понесох, блажено отпуснат без болка, докато лекарката излезе в коридора да поговори с жените. Чух части от разговора.

– ...очевидно е умствено неуравновесен – казваше гласът на д-р Молина. – Не е възможно да е дошъл през... заблудата за Старата Земя... навярно е наркоман от търговците...

– Щастлива съм, че той е... – казваше жената в синята роба. – Ще се грижим за него, докато...

– Свещеникът и един от охраната ще останат тук... – продължи гласът на лекарката. – Когато санитарният плъзгач евакуира пострадалите от Кероа Тамбат, на обратния път за базата ще спрем тук да го вземем... утре или вдругиден... не му позволявайте да си тръгне... военната полиция навярно ще иска да го...

Понесъл се върху издигация се гребен от блаженство, аз престанах да се боря с течението и се отпуснах в протегнатите ръце на съня.

Сънувах разговор, който няколко месеца преди това бяхме водили двамата с Енея. Беше хладна лятна вечер във високата пустиня и ние седяхме във вестибула на заслона и, пиехме чай и гледахме изгрева на звездите. Бяхме разговаряли за Мира, но на всичко лошо, което й разказах за него, Енея отговаряше с нещо хубаво. Накрая се ядосах.

– Виж – казах и, – ти говориш за Мира, като че ли не се опита да те

залови и убие. Като че ли мирските кораби не ни преследваха из половината спирален ръкав и не ни обстрелваха на Ренесанс Вектор. Ако не бяха телепортаторите...

– Онзи, който ни преследваше, обстрелваше и се опитваше да ни убие – меко възрази момичето, – не беше Мирът. А само части от него. Мъже и жени, които изпълняваха заповедите на Ватикана или на някой друг.

– Е – уморен и раздразнен отвърнах аз, – достатъчни са и само части от него, за да ни обстрелват и убият... – За миг замълчах. – Какво искаш да кажеш с това „на Ватикана или на някой друг“? Мислиш ли, че има и други, които дават заповеди? Искам да кажа, освен Ватикана?

Енея сви рамене. Движението ѝ бе грациозно, но изключително дразнещо. Един от най-неприятните от не толкова приятните ѝ тий-нейджърски навици.

– Има ли и други? – повторих настоятелно, по-остро, отколкото обикновено разговарях с младата си приятелка.

– Винаги има други – тихо отговори Енея. – Имаха основание да се опитват да ме заловят, Рол. Или да ме убият.

В съня си, също както и в действителността, аз оставих чашата си на каменния под на вестибюла и погледнах към момичето.

– Искаш да кажеш, че е трябвало ти... и аз... да бъдем заловени или убити... като зверове! Че те са имали основание?

– Разбира се, че не – отвърна Енея и скръсти ръце пред гърдите си. Чаят вдигаше пара в студения нощен въздух.

– Искам да кажа, че Мирът е прав – от своя гледна точка – да използва извънредни мерки, за да се опита да ме спре. Поклатих глава.

– Не съм те чувал да казваш нещо чак толкова подривно, че да пратят ескадри космически кораби след теб, хлапе. Всъщност, най-подривното и еретично нещо, което съм те чувал да казваш, е, че любовта е основна сила във вселената, също като гравитацията или електромагнетизма. Но това са само...

– Глупости ли? – прекъсна ме Енея.

– Двусмислености – отвърнах аз.

Тя се усмихна и прокара пръсти през късата си коса.

– Рол, приятелю мой, опасност за тях представлява не онова, което говоря. А което върша. На което уча, като правя... като докосвам.

Погледнах към нея. Почти бях забравил всички онези неща за Онази, която учи, вплетени от чичо ѝ Мартин Силенъс в неговия епос „Cantos“. Енея трябваше да стане месията, за който около два века

преди това старият поет бе пророкувал в дългата си, объркана поема... или поне така ми бе казал. До този момент не бях забелязал нищо в момичето да предполага месианство, ако не се смяташе пътуването ѝ напред във времето през Сфинкса и невероятното желание на Мира да я залови или убие... да залови и убие и мен, тъй като бях неин пазител по време на трудния път към Старата Земя.

– Не съм те чувал да учиш на нещо, което да е еретично или опасно – почти намусено повторих аз. – И не съм те виждал да правиш нещо, което да представлява заплаха за Мира. – Посочих към нощта, пустинята и далечните осветени сгради на Талиезинското братство и сега – в ултраморфиновия си сън, който бе по-скоро спомен – се видях да правя този жест, сякаш се наблюдавах от мрака извън светлия заслон.

Енея поклати глава и отпи от чая си.

– Ти не виждаш, Рол, но те виждат. Вече са ме определили като вирус. И са прави... за Църквата бих могла да съм тъкмо това. Вирус, като древния HIV на Старата Земя или Червената смърт, която се развихри в Периферията след Падането... Вирус, който прониква във всяка клетка на организма и препрограмира РНК в нея... или поне заразява достатъчно клетки, така че организъмът да се разруши... и умре.

В съня си аз се носех над брезентово-каменния заслон на Енея като ястреб в нощта, виех се високо сред непознатите звезди над Старата Земя и ни виждах – момичето и мъжа – седнали под светлината на керосиновата лампа във вестибюла като изгубени души на изгубен свят. И ние бяхме точно такива.

През следващите два дни болката и съзнанието ме връхлитаха и се изгубваха, сякаш бях лодка сред океана, носеща се по вълните сред бури и после огряна от слънчева светлина. Пиех огромни количества вода, която жените в синьо ми носеха в стъклени чаши. Влачих се до тоалетната и уринирах през филтър, за да се опитам да хвана камъчето, предизвикало ужасните ми мъки. Камъче нямаше. И всеки път се дотъртях обратно до леглото и чаках болката отново да започне. Тя никога не закъсняваше. Дори тогава съзнавах, че героичните приключения не би трябвало да са такива.

Преди да продължи по реката към мястото на катастрофата лекарката ми даде да разбере, че и мирският страж, и местният свещеник имат комуникатори и че ще съобщят в базата, ако предизвиквам каквито и да е проблеми. Д-р Молина ми обясни точно колко сериозно ще стане положението ми, ако се наложи командирът от мирския флот да извади плъзгач от ученията, само за да докара някакъв арестант.

Междувременно ми каза да продължавам да пия много вода и да пикая винаги, когато мога. Ако камъчето не излезело, щяла да ме закара в лазарета на ареста и да го разбие със звукови вълни. Тя остави на жената в синьо още четири дози ултраморфин и замина, без да се сбогува. Стражът – лусусианец на средна възраст, два пъти по-тежък от мен, с иглен пистолет в кобура си и с неврален остен на колана си – надникна в стаята, озъби ми се и излезе навън, за да застане пред входната врата.

Ще престана да наричам главата на дома „жената в синьо“. През първите няколко часа страдания за мен тя беше само това – освен моя спасителка, разбира се, – но до следобедна на първия цял ден, който прекарах в дома ѝ, научих, че се нарича Дем Риа, че главният ѝ брачен партньор е другата жена, Дем Лоа, че третият член на тройния им брак е много по-младият мъж Алем Микаил Дем Алем, че момиченцето в къщата е Сее Амбре, дъщеря на Алем от предишен трибрак, че бледото момче без коса – което изглеждаше на около осем стандартни години – се нарича Бин Риа Дем Лоа Алем и е дете от сегашното им партньорство, макар изобщо да не успях да разбера на коя от жените е биологична рожба – и че умира от рак.

– Медицинският старейшина в нашето село... той почина миналия месец и никой не го замести... миналата зима пратихме Бин в собствената ни болница в Кероа Тамбат, но можеха да му направят само радиационна и химиотерапия и да се надяват на най-доброто – седнала онзи следобед до леглото ми, каза Дем Риа.

Дем Лоа седеше наблизо на друг стол с права облегалка. Бях попитал за момчето, за да не приказваме за собствените ми проблеми. Сложните роби на жените блестяха в кобалтовосиньо, въпреки че слънчевите лъчи огряваха кирпичените стени зад тях в тъмно и кървавочервено. Дантелени завеси разчленяваха светлината и сенките на сложни негативни пространства. Разговаряхме в промеждутъците между пристъпите ми. Тогава кръстът ме болеше така, сякаш някой ме е ударил с тежка тояга, но това бе съвсем слаба болка в сравнение с нажеженото страдание, когато камъчето се придвижваше. Лекарката беше казала, че болката е добър признак – когато ме боли най-силно, камъчето се движи. И болките като че ли бяха съсредоточени в долната част на стомаха ми. Но д-р Молина също бе казала, че докато го изпикая, могат да минат месеци, ако е достатъчно малко, за да мине от само себе си. Ако са много, бе обяснила тя, камъните трябва да се разбият или извадят по хирургичен път. Насочих мислите си обратно към здравето на детето, за което говорехме.

– Радиационна и химиотерапия – с отвращение повторих аз.

Сякаш Дем Риа беше казала, че медикът е предписал на момчето пиявици и дози живак. Хегемонията бе знаела как да лекува рака, но след Падането повечето познания и техники за генно изменение бяха забравени. А онова, което не беше забравено, бе прекалено скъпо за обикновените хора, след като Мрежата на световите завинаги беше изчезнала: Търговският мир разнасяше стоки между звездите, но процесът бе бавен, скъп и ограничен. Медицината се беше върнала с няколко века назад. Собствената ми майка бе починала от рак – отказвайки радиационна и химиотерапия след поставяне на диагнозата в мирската клиника „Мурс“.

Но защо да лекуват смъртоносна болест, щом човек можеше да се избави от нея като умре и бъде възкресен от кръстоида? Докато преструктурираше тялото по време на възкресяването, той можеше да лекува дори някои генетично получени болести. А смъртта, както постоянно отбелязваше Църквата, беше също такава тайнство, като самото възкресяване. Днес средният човек можеше да превърне болката и безнадеждността на болестта и смъртта в изкупителната саможертва на Христос. Стига средният човек да носеше кръстоид.

Прочистих гърлото си.

– А... Бин няма... искам да кажа... – Когато момчето ми беше махнало с ръка през нощта, широката му роба се бе разтворила, разкривайки бледи гърди без кръстоид.

Дем Лоа поклати глава. Синята качулка на робата ѝ беше направена от прозрачна, подобна на коприна тъкан.

– Никой от нас още не е приел кръста. Но отец Клифтън ни... убеждава.

Можех само да кимна. Болката в кръста и слабините ми отново се завръщаше като електрически ток през нервите ми.

Трябва да обясня за различните на цвят роби, които носеха гражданите на шлюза Чайлд Ламонд на света Витъс-Грей-Балианъс Б. С мелодичния си шепот Дем Риа ми бе Разказала, че малко повече от век преди това повечето от хората, които сега живеели покрай реката, мигрирали тук от недалечната звездна система Ласайл 9352. Тамошната планета, първоначално наречена Горчивина на Сибиату била повторно колонизирана от мирски религиозни фанатици, които я преименували на Неизбежна милост и започнали да покръстват оцелелите след Падането местни общността. Общността на Дем Риа – нежна, философска и наблюдаваща на сътрудничеството – предпочела отново да мигрира, вместо да се

покръсти. Двайсет и седем хиляди души от народа й дали състоянието си и рискували живота си, за да ремонтират древен семенен кораб от времето на Хеджира. В продължение на четирийсет и девет години, прекарани в криогенна сомния, всички – мъже, жени, деца, домашни любимци, добитък – се прехвърлили на недалечния Витъс-Грей-Балианъс Б, чиито обитатели от епохата на Мрежата на световите били измрели след Падането.

Народът на Дем Риа наричал себе си Спирален спектър на Амојет по името на епичната философска симфонична холопоема на Халпъл Амојет. В поемата си той използвал цветовете на спектъра като метафора за човешките ценности и показвал спиралните сближавания, взаимодействия, съдействия и сблъсъци, предизвиквани от тези ценности. Симфонията „Спирален спектър“ била предназначена за изпълнение – музиката, поезията и холосите представлявали философската взаимоотноверзаност. Дем Риа и Дем Лоа ми обясниха, че тяхното общество заело цветовете значения от Амојет – бяло за чистотата на интелектуалната честност и физическата любов; червено за отдадеността на изкуството, политическата убедителност и физическата смелост; синьо за вгълбениите откровения на музиката, математиката, личностната терапия, даващи възможност да помагаш на другите; смарагдовозелено за съзвучието с природата, използването на удобството на техниката и съхраняването на застрашените от изчезване форми на живот; плътночерното за създаването на човешки загадки и така нататък. Трибраковете, ненасилието и другите културни особености се развили отчасти от философията на Амојет и най-вече от изключително сътрудническото си общество, което народът на Спектъра бил създал на Горчивина на Сибиату.

– Значи отец Клифтън ви убеждава да приемете кръста? – попитах аз, когато болката ме отпусна и отново можех да мисля и говоря.

– Да – потвърди Дем Лоа. Техният трипартньор Алем Микаил Дем Алем беше влязъл в стаята и седеше на кирпичения перваз на прозореца. Той слушаше разговора, но рядко се намесваше.

– И какво мислите по този въпрос? – казах и леко се преместих, за да разпределя равномерно болката в кръста. От няколко часа не бях искал ултраморфин. В момента направо копнеех за болкоуспокоително.

Дем Риа повдигна ръка в сложно движение, което ми напомни за любимия жест на Енея.

– Ако всички ние приемем кръста, малкият Бин Риа Дем Лоа Алем ще получи право на пълно медицинско лечение в мирската база в Бомбасино. Даже да не се излекува от рака... после... Бин ще... се върне

при нас. – Тя сведе очи и скри изразителните си ръце в гънките на робата си.

– Те няма да позволят само Бин да приеме кръста – досетих се аз.

– О не – потвърди Дем Лоа. – Позицията им винаги е била че трябва да се покръсти цялото семейство. Разбираме ги Това много натъжава отец Клифтън, но той се надява, че ще приемем кръщението на Исус Христос, преди за Бин да стане прекалено късно.

– Как се отнася момиченцето ви – Сес Амбре – към това да стане преродена християнка? – попитах, като съзнавах колко лични са тези въпроси. Но бях заинтригуван и мисълта за болезненото решение, което им предстоеше, откъсваше ума ми от съвсем реалната ми, но много по-маловажна болка.

– Сес Амбре харесва идеята да влезе в Църквата и да стане пълноправна гражданка на Мира – отвърна Дем Лоа и повдигна лице под меката си, синя качулка. – Тогава ще получи право да постъпи в духовната академия в Бомбасино или Керао Тамбат и смята, че сред момичетата и момчетата там ще открие много повече интересни брачни перспективи.

Понечих да заговоря, замълчах и накрая все пак казах:

– Но трибрактът няма да... искам да кажа, дали Мирът ще позволи...

– Не – отвърна от мястото си до прозореца Алем. Той се намръщи и видях тъгата в сивите му очи. – Църквата не позволява бракове на партньори от един и същи пол или на повече от двама души. Нашето семейство ще бъде унищожено.

Забелязах разменените за миг три погледа и ще запомня завинаги обичта и чувството за загуба в тях.

Дем Риа въздъхна.

– Но това така или иначе не е възможно. Мисля, че отец Клифтън е прав... че сега трябва да го направим заради Бин, а не да чакаме, докато умре от истинската смърт и завинаги да го загубим... а после да влезем в Църквата. Предпочитам в неделя да водя момчето ни на служба и после да се смея заедно с него под слънчевите лъчи, вместо да ходя в катедралата, за да паля свещ в негова памет.

– Защо да е неизбежно? – тихо попитах аз. Дем Лоа отново направи грациозния си жест.

– Нашето общество зависи от всичките си членове... всички стъпала и съставни части на Спиралата трябва да са на местата си, така че взаимодействието да води към човешки прогрес и морална доброта. Все повече и повече хора от Спектъра изоставят цветовете си и се присъединяват към Мира. Центърът няма да издържи.

Дем Риа ме докосна по предмишницата, сякаш за да подчертае следващите си думи.

– Мирът по никакъв начин не ни принуждава – промълви тя. Прелестният ѝ диалект се издигаше и спускаше като шумоленето на вятъра сред дантелените завеси зад нея. – Ние уважаваме факта, че пазят лекарствата и чудото на възкресяването за онези, които се присъединят към тях... – Дем Риа замълча.

– Но е трудно – прибави Дем Лоа. Плавният ѝ глас внезапно беше станал дрезгав.

Алем Микаил Дем Алем се изправи и се приближи, за да коленичи между двете жени. Той с безкрайна нежност докосна китката на Дем Лоа. После прегърна Дем Риа. За миг тримата се откъснаха от света, заобиколени от собствената си обич и мъка.

И тогава болката отново се завърна като яростно копие в кръста и слабините ми, разкъсвайки ме като лазер. Простенах.

Тримата се разделиха с грациозни, решителни движения. Дем Риа отиде да донесе следващата ултраморфинова инжекция.

Сънят започваше също като преди – летях в нощта над аризонската пустиня и гледах надолу към Енея и самия себе си във вестибула на нейния заслон, – но този път разговорът излизаше далеч извън спомени-те за действителните думи, които бяхме разменили онази вечер.

– Защо да си вирус? – питах тийнейджърката до себе си аз. – Възможно ли е нещо, на което си учила, да е заплаха за такава огромна сила като Мира?

Енея гледаше към пустинния мрак и вдишваше уханието на цъфтящите през нощта растения. Когато заговори, тя не обърна очи към мен.

– Знаеш ли каква е основната грешка в „Песните“ на чичо Мартин, Рол?

– Не – отвърнах аз. През последните няколко години Енея ми беше показвала някои грешки, пропуски или неверни предположения и по време на пътуването си до Старата Земя заедно бяхме открили още няколко.

– Тя е двойна – тихо продължи момичето. Някъде в пустинната нощ се обади ястреб. – Първо, той смяташе, че Техноцентърът е разказал на баща ми.

– За това, че тъкмо те са отвлекли Земята ли?

– За всичко – поклати глава Енея. – А Ъмон е излъгал киборга на Джон Кийтс.

– Защо? – учудих се аз. – Нали са се готвели да го унищожат?

Девојката погледна към мен.

– Но майка ми е присъствала на разговора. И Техноцентърът е знаел, че ще го предаде на стария поет. Бавно кимнах.

– И че той ще го изложи като истина в епичната поема, която е пишел – прибавих. – Но защо им е било да лъжат за...

– Втората му грешка е по-фина и сериозна – без да повишава глас ме прекъсна тя. Зад планините на север и запад все още се просветляваха бледи отблясъци. – Чичо Мартин е смятал Техноцентъра за враг на човечеството.

Оставих чашата си на каменния под.

– Защо това да е грешка? – попитах. – Не е ли наистина така?

Когато Енея не отговори, аз повдигнах ръка и разперих петте си пръста.

– Първо, според „Песните“ Техноцентърът е бил действителната сила зад нападението срещу Хегемонията, довело до Падането на телепорталите. Не прокудените... а Техноцентърът. Църквата го отрича, обявява за виновни прокудените. Да не би да искаш да кажеш, че Църквата е права, а старият поет грешил?

– Не – отвърна Енея. – Техноцентърът организира нападението.

– Милиарди убити – напомних аз, като едва не се изплюх от ярост. – Хегемонията била унищожена. Мрежата също. Векторните връзки прекъснали...

– Техноцентърът не е прекъснал векторните връзки – тихо ме поправи тя.

– Добре. – Поех си дъх. – Направила го е някаква тайнствена сила... да речем твоите Лъвове, Тигри и Мечки. Но пак е резултат от нападението на Техноцентъра.

Енея кимна и си наля още чай.

Свих палец и докоснах показалеца си.

– Второ, Техноцентърът не е ли използвал телепортаторите като някаква космическа пиявица, за да изсмуква човешки неврални мрежи за проклетия си Абсолютен интелект? Всеки път, когато са се телепортирали, хората са били... използвани... от тези проклетии независими интелекти. Прав ли съм?

– Прав си – съгласи се Енея.

– Трето – продължих аз, като свих показалец и докоснах средния си пръст, – в поемата Рахил – дъщерята на поклонника Сол Уайнтрауб, която се върнала от бъдещето с Гробниците на времето – разказала за някакво предстоящо време, в което... – промених интонацията на гласа си

и цитирах: – „...„бушуваше последната война между създадения от Техноцентъра АИ и човешкия дух“. Това грешка ли е?

– Не.

– Четири – казах, като започвах да се чувствам глупаво с това брое-не на пръсти, но бях достатъчно ядосан, за да продължа, – Техноцентърът не е ли признал на баща ти, че го е създал... че е създал киборга на Джон Кийтс... просто като капан за... как го наричаха?... за състрадателния компонент на човешкия Абсолютен интелект, който трябвало да се появи някъде в бъдещето?

– Така са заявили те – съгласи се Енея и отпи от чая си. Изглеждаше почти развеселена. Това още повече ме ядоса.

– Пето – свих последния си пръст така, че дясната ми ръка се превърна в юмрук. – Нима Техноцентърът и Мирът – по дяволите, Техноцентърът заповядва на Мира – не се опитаха да те заловят и убият на Хиперион, Ренесанс Вектор, Божия горичка... в половината спирален ръкав?

– Да – тихо отвърна тя.

– И нима Техноцентърът – яростно продължих аз, забравил за брое-нето и за факта, че разговаряме за грешките на стария поет, – не създаде онази жена... онова нещо... заради което бедният А. Бетик загуби ръката си на Божия горичка, а ти щеше да загубиш главата си, ако не се беше намесил Шрайка? – Наистина разтърсих юмрук, толкова бях бесен. – Нима шибаният Техноцентър не се опита да убие и мен, както и теб, и навярно щеше да ни убие, ако бяхме достатъчно глупави, че да се върнем в космоса на Мира?

Енея кимна.

Почти се задъхвах и се чувствах така, като че ли току-що съм спринтирал петдесет метра.

– Е? – неубедително попитах аз и отпуснах юмрук. Енея ме докосна по коляното. Както винаги, допирът ѝ имаше въздействието на електрически удар.

– Рол, не съм казала, че Техноцентърът е вършил добрини. Казах просто, че чичо Мартин е допуснал грешка, обрисувайки го като враг на човечеството.

– Но ако всички тези факти са верни... – Озадачен, поклатих глава.

– Елементи на Техноцентъра са атакували Мрежата преди Падането – заговори Енея. – От посещението на баща ми при Ъмон знаем, че Техноцентърът не е бил единадушен в много от решенията си.

– Но... – започнах аз.

– Използвали са нашите неврални мрежи за проекта си за създаване на АИ – каза тя, – но няма никакви свидетелства, че това по някакъв начин е навредило на хората.

Тези думи едва не ме накараха да зяпна. Повръщаше ми се от мисълта, че онези проклетии ИИ са използвали човешките мозъци като неврални балони за шибания си проект.

– Те не са имали право!

– Не, разбира се – съгласи се Енея. – Трябвало е да искат разрешение. Ти какво би им отговорил?

– Щях да им отговоря да си го начукат – отвърнах и веднага осъзнах абсурдността на израза по отношение на самостоятелни интелекти.

Енея отново се усмихна.

– Навярно си спомняш, че повече от хиляда години и ние сме използвали тяхната умствена енергия за собствените си цели. Струва ми се, че не сме искали разрешение от предците им, когато сме създали първите силиконови ИИ... или първия магнитен балон и РНК-същностите.

Ядосано махнах с ръка.

– Това е друго.

– Разбира се – отвърна Енея. – Групата от ИИ, която се нарича Абсолютните, е създавала проблеми на човечеството в миналото, ще продължи и за в бъдеще – освен всичко друго, ще се опита да убие и нас двамата с теб, – но тя е само една част от Техноцентъра.

Поклатих глава.

– Не разбирам, хлапе – вече по-мeko признах аз. – Наистина ли искаш да кажеш, че има добри и лоши ИИ? Не си ли спомняш, че те наистина са обмисляли дали да не унищожат човешката раса? И че пак могат да го направят ако им се изпречим на пътя? Това според мен ги прави врагове на човечеството.

Енея отново ме докосна по коляното. Тъмните ѝ очи бяха сериозни.

– Не забравяй, Рол, че самото човечество също за малко не е унищожило човешката раса. Капиталистите и Комунистите са били готови да вдигнат Земята във въздуха когато е била единствената обитавана от нас планета. И то за какво?

– Да – неуверено отвърнах аз, – но...

– Църквата също е готова да унищожи прокудените дори в този момент. Геноцид... с мащаби, каквито расата ни никога досега не е виждала.

– Църквата... и много други... не смятат прокудените за човешки

същества – възразих аз.

– Глупости – изръмжа Енея. – Разбира се, че са. Еволюирали са от общ земен произход, също като Техноцентъра. И трите раси са сираци сред бурята.

– И трите раси... – повторих аз. – Исусе Христе, Енея, да не би да включваш Техноцентъра в определението си за човечеството?

– Ние сме ги създали – тихо каза тя. – В началото сме използвали човешка РНК, за да увеличим мощността им... интелекта им. Имали сме работи. Те са създали киборги от човешка ДНК и ИИ личности. В момента ни управлява човешка институция, която триумфира и изисква цялата власт заради вратата си и връзката си с Бог... с човешкия Абсолютен интелект. Управляван от Абсолютните, навярно Техноцентърът е в подобно положение. Можех само да зяпна момичето. Не разбирах. Енея постави и другата си ръка на коляното ми. През конопената тъкан на панталона си усетих силните ѝ пръсти.

– Рол, спомняш ли си какво е казал на втория киборг на Кийтс ИИ Ъмон? Това е предадено вярно в „Песните“. Ъмон е говорел в нещо като дзен коани... или поне така е превел разговора чичо Мартин.

Затворих очи, за да си припомня тази част от епичната поема. Откакто с Баба се редувахме да я рецитираме край лагерния огън бе минало много време.

Енея изрече думите в момента, в които започваха да се оформят в паметта ми.

– Ъмон казал на втория киборг на Кийтс:

„[Трябва да разбереш/
Кийтс/
че единственият ни шанс
бе да създадем хибрид/
Син Човешки/
Син на Машината\
И да направим това убежище толкова привлекателно/
че бягащото Състрадание
да не помисли за друг дом\
Едно съзнание вече толкова божествено/
колкото човечеството беше предполагало през трийсет
поколения\
въображение което може да обхване
пространството и времето\
]

И предполагайки така/
и свързвайки/
създава връзка между световете/
която може да позволи
на този свят да съществува
и за двамата]“

Потърках брадичката си и се замислих. Нощният вятър раздвижваше брезентовите гънки на входа на заслона и донасяше от пустинята сладки ухания. Непознати звезди висяха над старите земни планини на хоризонта.

– Предполага се, че Състраданието е бягащият елемент от човешкия AI – бавно казах аз, сякаш решавах словесна загадка. – Част от нашето еволюирало в бъдещето съзнание, върнало се назад във времето.

Енея ме погледна.

– Хибридът е бил киборгът на Джон Кийтс – продължих аз. – Син Човешки и Син на Машината.

– Не – тихо възрази Енея. – Това е втората грешка на чичо Мартин. Киборгите на Кийтс не са създадени, за да станат убежище за Състраданието през тази епоха. Създадени са, за да станат инструмента за това сливане на Техноцентъра и човечеството. С други думи, да имат дете. Погледнах към ръцете на момичето на коляното ми. – Значи ти си съзнанието „... толкова божествено, колкото човечеството беше предполагало през тристот години“?

Енея сви рамене.

– И имаш „... въображение, което може да обхване пространството и времето“?

– Всички човешки същества го имат – отвърна тя. – Просто в сънищата и във въображението си аз мога да виждам неща, които наистина ще се сбъднат. Помниш ли когато ти казах, че си спомням бъдещето?

– Да.

– Е, в момента си спомням, че след няколко месеца ти ще сънуваш този разговор, докато лежиш на легло – в ужасни болки, страхувам се – на свят със сложно име, в дом, чиито обитатели са облечени в синьо.

– Какво?

– Няма значение. Когато се случи, ще разбереш. Всички невероятни неща стават логични, когато вероятностните вълни съвпадат в събитие.

– Енея – чух се да изричам, докато летях на още по-високи кръгове над пустинния заслон и гледах момичето и самия себе си долу, – кажи

ми каква е тайната ти... тайната, която те прави този месия, „тази връзка между два свята“.

– Добре, Рол, обич моя – отвърна тя и внезапно я видях като зряла жена в мига, преди да се издигна прекалено нависоко, за да мога да различавам подробности или да чувам отделни думи над шума на вятъра по крилето на съня ми. – Ще ти я кажа. Слушай.

9.

Когато се прехвърли в петата си система с прокудени, спецчаст „ГИДЕОН“ вече беше превърнала клането в наука.

От лекциите си по военна история в командната школа на мирския флот отец-капитан де Соя знаеше, че почти всички сражения, водени на повече от половин АЕ от планета, луна, астероид или стратегическа база в космоса, са започвали по взаимно съгласие. Спомняше си, че същото се е отнасяло за примитивните океански флоти на дохеджирската Стара Земя, където повечето големи морски битки се бяха водили близо до сушата и по един и същи убийствен начин, като корабите само бавно се усъвършенствали – от гръцката трирема до бойния кораб със стоманен корпус. С възможностите си за далечна атака самолетносачите завинаги бяха променили това положение – позволявайки на армадите да си нанасят удари на огромни разстояния, но тези сражения коренно се различаваха от легендарните морски битки, в които корабите пряко се бяха сражавали помежду си. Още преди изобретяването на самонасочващите се ракети, тактическите ядрени бойни глави и грубо насочваните енергийни оръжия завинаги бяха сложили край на епохата на преките океански стълкновения и бяха оставили морските флоти на Старата Земя с носталгия да си спомнят за тях.

С космическата война взаимното съгласие за влизане в сражение се беше върнало. Великите битки от дните на Хегемонията – било то междуособните войни с генерал Хорас Гленън-Хайт и подобни на него или вековните стълкновения между световите от Мрежата и рояците на прокудените – обикновено бяха водени близо до планета или космически телепортал. И разстоянията между противниците бяха абсурдно малки – стотици хиляди кликове, често десетки хиляди, а понякога и още по-малко – в сравнение със светлинните години и парсеци, пропътувани от враждуващите страни. Но тази близост до врага бе задължителна, като се имаше предвид времето, за което задвижването с термоядрен

двигател лазерно копие, СПБ или обикновената ракета изминаваше дори само една АЕ – светлината вземаше разстоянието между нападателя и неговата цел за седем минути, а дори на най-мощната ракета ѝ трябваше много повече време, като се прибавеха дните на търсене, преследване и унищожаване. Корабите с двигател С-плюс нямаше защо да висят във вражеското пространство и да чакат тези самонасочващи се ракети, пък и наложеното от Църквата ограничение върху използването на ИИ в бойни глави правеше ефективността на тези оръжия меко казано проблематична. Принципът на космическите битки през вековете на Хегемонията беше прост – флотите се прехвърляха в оспорваното пространство и откриваха Други прехвърлили се флоти или по-статични вътрешно-системни отбранителни формирания, бързо се приближаваха на посмъртоносно разстояние, следваше кратка, но ужасна размяна на енергия и неизбежното отстъпление на понеслите повече щети сили... или пълно унищожение, ако отбраняващите се кораби нямаха накъде да отстъпват. Накрая флотът-победител събираше плячката.

От техническа гледна точка по-бавните кораби, на които беше служил де Соя, имаха огромно тактическо преимущество пред архангелските крайцери с мигновен двигател. Възстановяването от криогенна сомния отнемаше в най-лошия случай само няколко часа, а в най-добрия няколко минути, така че капитанът и екипажът на кораб с хокингов двигател можеха да се приготвят за битка малко след прехвърлянето. Въпреки папското разрешение за рискованите двудневни възкресителни цикли, човешките елементи на архангелите бяха готови за бой едва петдесет или повече часа по-късно. Теоретично, това даваше огромно преимущество на защитниците. Теоретично, Мирът би могъл да оптимизира използването на кораби с гидеонов двигател, като праща във вражеското пространство машини, пилотирани от ИИ, които внезапно да се появяват, да предизвикват опустошения и отново да изчезват, още преди противниците да са разбрали, че ги нападат.

Но тази теория не се отнасяше за случая. Църквата никога не би допуснала съществуването на самостоятелни интелекти, способни на толкова съвършено, абстрактно мислене. Мирският флот бе разработил нападателни стратегии, за да реши проблема с възкресяването, така че защитниците да не могат да го използват като преимущество. Просто казано, битките нямаше да се водят по взаимно съгласие. Седемте архангела бяха предназначени да се спускат над врага като юмрук Божи и в момента те прехаха тъкмо това.

По време на първите три прониквания на спецчаст „ГИДЕОН“ в

пространството на прокудените корабът на майка капитан Стоун „Гавриил“ се прехвърляше първи и рязко намаляваше ускорението в системата, привличайки всички далекообхватни електромагнитни, неутринови и други сензори. Ограничените ИИ на борда на „Гавриил“ бяха достатъчни, за да определят положението и вида на всички отбранителни позиции и обитаеми центрове в системата, като в същото време следяха бавното придвижване на нападателните и търговските съдове на прокудените.

Трийсет минути по-късно в системата се прехвърляха „Уриил“, „Рафаил“, „Ремиил“, „Сариил“, „Михаил“ и „Рагил“. Като понижаваше скоростта само до три четвърти от светлинната, спецчастта се понасяше като куршум в сравнение с тътреците се като охлови фотонни кораби на прокудените. Получавайки разузнавателните сведения и насочващи данни чрез теснолъчево предаване от „Гавриил“, „ГИДЕОН“ откриваше огън с оръжия, които не хранеха никакво уважение към ограниченията на светлинната скорост. Усъвършенстваните хиперкинетични ракети с хокингови двигатели проблясваха сред вражеските кораби и над населените центрове, някои се насочваха точно, за да унищожат целите, а други се взривяваха във внимателно оформени но случайни плазмени или термоядрени експлозии. В същия миг в реалното пространство се прехвърляха скоростни сонди с хокингови двигатели, изстрелваха конвенционални лазерни копия и СПБ като многобройни смъртоносни морски таралежи и унищожаваша абсолютно всичко в радиус от сто хиляди клика.

Но най-ужасни бяха лъчите на смъртта, които архангелите използваша като невидими коси. Те се разпространяваха по следите от хокинговите двигатели на сондите и ракетите и се прехвърляха в реалното пространство като страшен меч Божи. За миг се изпаряваха безброй трилиони синапси и десетки хиляди прокудени умираха, без изобщо да разберат, че са били нападнати.

И тогава спецчаст „ГИДЕОН“ се появяваше в системата с огнени опашки, простиращи се на хиляди километри, и се приближаваше, за да довърши врага окончателно.

Всяка от седемте звездни системи, които трябваше да бъдат атакувани, беше проучена от сонди-роботи с мигновени двигатели, потвърждаващи присъствието на прокудени и определящи предварителните цели. Всяка от седемте звездни системи си имаше наименование – обикновено просто буквено-цифрено обозначение според Новия ревизиран общ каталог, – но командният състав на борда на НСК „Уриил“ им бе дал кодови имена – имената на седемте архидемона, споменати в Стария

завет.

Цялата тази кабалистична нумерология се струваше на отец-капитан де Соя малко прекалена – седем архангела, седем звездни системи, седем архидемона, седем смъртни гряха. Но скоро свикна да нарича целите със съкратените им имена.

Системите бяха следните: Велфегор (леност), Левиатан (завист), Велзевул (лакомия), Сатана (гняв), Асмодей (разврат), Мамон (алчност) и Луцифер (горделивост).

Велфегор беше система с червено джудже, която напомняше на де Соя за звездната система на Бърнард, но вместо прелестния, изцяло теораформиран Свят на Бърнард, носещ се близо до слънцето, единствената планета на Велфегор бе газов гигант, сходен с Вихрушка, забравеното дете на звездата на Бърнард. Около този безименен газов гигант имаше истински военни обекти: станции за презареждане на фотонните кораби на рояците на прокудените, насочващи се за нападение на мирската Велика стена, гигантски танкери, пренасящи газ от планетата до орбитата ѝ ремонтни докове. Де Соя без колебание даде заповед „Рафаил“ да ги атакува и ги превърна в орбитална лава.

„ГИДЕОН“ откри повечето действителни населени центрове на прокудените да се носят в троянските пунктове отвъд газовия гигант – безброй малки орбитални гори, изпълнени с десетки хиляди приспособени към космоса „ангели“, повечето панически разперили крилетата си от силово поле под слабата, червена слънчева светлина при появата на спецчастта. Седемте архангела превърнаха тези деликатни екоконструкции в развалини, унищожиха всички гори, астероиди-пастири и напоителни комети, изгаряйки бягащите прокудени ангели като мушици в пламък и без много да се бавят между входните и изходните си точки на прехвърляне. Въпреки внушителното си име втората система, Левиатан, бе бяло джудже от типа на Сириус В и близо до бледия му огън се бяха скупчили само десетина астероида на прокудените. Тук нямаше нито един от очевидните военни обекти, които де Соя с такава готовност беше атакувал в системата Велфегор: астероидите нямаха никаква защита и навярно представляваха кухи скали с атмосфера, предназначени за онези прокудени, които бяха избрали да не се адаптират към вакуума и силната радиация. Спецчаст „ГИДЕОН“ ги помете с лъчи на смъртта и продължи напред.

Третата система, Велзевул, беше червено джудже, подобно на Алфа Центавър С, и в нея нямаше планети или колонии. Една-единствена военна база на прокудените се въртеше в мрака на трийсетина АЕ и

петдесет и седем кораба на рояците бяха хванати в момент на презареждане и ремонт. За бой със спецчаст „ГИДЕОН“ бяха готови трийсет и девет от тези бойни съдове, вариращи по големина и въоръжение от малки разузнавателни тарани до изстребителноносачи клас „Орион“. Сражението продължи две минути и осемнайсет секунди. Всичките петдесет и седем кораба на прокудените и комплексът на базата бяха превърнати в газови молекули или безжизнени саркофази. Не пострада нито един от архангелите. Спецчастта продължи напред.

В четвъртата система, Сатана, нямаше кораби, а само размножителни колонии, пръснати чак до Ойортния облак. „ГИДЕОН“ остана в тази система единайсет дни, превръщайки Луциферовите ангели в живи факли.

Разположена около приятно оранжево джудже от типа на Епсилон Еридани, петата система, Асмодей, прати в защита на населения си астероиден пояс вълни от вътрешносистемни фотонни кораби. Вълните бяха ликвидирани с родена от опита икономичност. „Гавриил“ съобщи за осемдесет и две обитаеми скали в пояса с предполагаемо население от милион и половина адаптирани и неадаптирани прокудени. Осемдесет и един от астероидите бяха унищожени или покосени с лъчи на смъртта от голямо разстояние. После адмирал Алдикакти нареди да вземат пленници. Спецчаст „ГИДЕОН“ намали ускорението си в дълга, четиридневна елипса, която я върна обратно при пояса и единствената му оцеляла обитаема скала – астероид с формата на картоф, с дължина по-малко от четири клика и един клик в най-широката си, покрита с кратери част. Доплеровият радар показваше, че орбитираща в случайни модели, разбираеми единствено за боговете на хаоса, но че се върти около оста си при внимателно поддържана една десета g. Дълбочинният радар показваше, че е куха. Сондите съобщаваха, че е населена от десет хиляди прокудени. Анализът предполагаше, че е родилен астероид.

Срещу спецчастта се понесоха шест невъоръжени астероидни сонди. „Уриил“ ги превърна в плазма от разстояние осемдесет и шест хиляди клика. Хиляда прокудени ангела, някои от които въоръжени със слаби енергийни оръжия или безоткатни пушки, разпериха крилетата си и полетяха към далечните мирски кораби в дълги елипси по хребета на слънчевия вятър. Скоростта им беше толкова ниска, че щяха да им трябват дни, за да изминат разстоянието. „Гавриил“ получи задачата да ги изгори с хиляди премигвания на кохерентна светлина.

Архангелите установиха теснолъчева връзка. „Рафаил“ и „Гавриил“ приеха заповедта и се приближиха на хиляда клика от стихналия

астероид. Херметичните им люкове се отвориха и оранжевото джудже освети дванайсет мънички фигурки – по шест от всеки кораб – когато към скалата с реактивни раници се понесоха командоси от швейцарската гвардия, морски пехотинци и войници. Не срещнаха съпротива. Войниците откриха два херметични портала. С точно разчитане на времето те взривиха външните врати и проникнаха вътре на групи по трима.

– Благослови ме, отче, защото съгреших. От последната ми изповед изминаха два стандартни месеца. – Продължавай. – Отче, днешната акция... тя ме безпокои, отче.

– Да?

– Чувствам се... странно.

Отец-капитан де Соя мълчеше. По виртуалните тактически канали беше проследил атаката на сержант Грегориъс. След мисията бе информирал хората си. Сега знаеше, че в мрака на изповедалнята отново ще го чуе.

– Продължавай, сержант – тихо каза той.

– Да, сър – отвърна сержантът от другата страна на преградата. – Искам да кажа, да, отче.

Отец-капитан де Соя чу, че едрият мъж си поема дъх.

– Стигнахме до скалата без да срещнем съпротива – започна сержант Грегориъс. – Аз и петимата младоци, искам да кажа. Бяхме в теснолъчева връзка с взвода на сержант Клюдж от „Гавриил“. И разбира се, с командирите Барнс-Авне и Учикава.

В своята част от изповедалнята де Соя мълчеше. Каютата бе сглобяема и можеше да се демонтира, когато „Рафаил“ набираше скорост или влизаше в сражение, с други думи през повечето време, но сега миришеше на дърво, пот, кадифе и грях, като всички истински изповедални. Отец-капитанът бе намерил този свободен половин час през последния етап от изкачването им към точката на прехвърляне в шестата система на прокудените Мамон и предложи на екипажа си време за изповед, но беше откликнал единствено сержант Грегориъс.

– Та когато се приземихме, сър... отче, наредих на жените от моя взвод да се заемат с херметичната камера на южния полюс. Взривихме вратите без проблем, отче, и после активирахме собствените си полета за боя в тунелите.

Де Соя кимна. Бойните костюми на швейцарската гвардия винаги бяха най-добрите в човешката вселена – предназначени за оцеляване, движение и бой във въздух, вода, вакуум и силна радиация, годни да издържат на удар, енергийно копие и експлозивни до един килотон. Новите

екипи на командосите обаче имаха собствени съдържащи полета клас четири, които можеха да се сливат с по-мощните полета на кораба.

– Прокудените ни нападнаха там, отче, в тъмния лабиринт на входните тунели. Някои от тях бяха създания, адаптирани към космоса, сър... ангели със затворени криле. Но повечето бяха просто приспособени към слаба гравитация и носеха пластокостюми... слаба защита, меко казано, отче. Опитаха се да използват срещу нас лазерни копия, пушки и лъчи, но носеха очила за нощно виждане, за да усилят слабата светлина в астероида, сър, и ние първи ги видяхме с филтрите си. Първи ги видяхме и първи стреляхме. – Сержант Грегориъс отново си пое дъх. – Само за няколко минути си пробихме път до вътрешните шлюзове, отче. Всички прокудени, които се опитаха да ни спрат в тунелите, останаха да се носят там...

Отец-капитан де Соя мълчеше.

– Вътре, отче... хм... – Грегориъс прочисти гърлото си. – Двата взвода едновременно взривиха вътрешните врати, сър... на северния и южния полюс. Междинните глобуси, които оставяхме в тунелите, предаваха теснолъчевите съобщения, така че нито за миг не сме преставали да поддържахме връзка с взвода на Ключ... нито пък с корабите както знаете, отче. На вътрешните врати имаше резервни системи, точно както предполагаме, но и тях ги взривихме, а също и аварийните мембрани секунда по-късно. Цялата вътрешност на скалата беше куха, отче... е, ние го знаехме, разбира се... но никога преди не бях влизал в родилен астероид, отче. Бил съм в много военни скали, да, но никога в родилна...

Де Соя мълчеше.

– Диаметърът ѝ беше около един клик и по средата имаше много от техните паяжинни нискогравитационни бамбукови кули, отче. Отвътре астероидът не беше сферичен или гладък, а повече или по-малко следваше външната форма на скалата, нали разбирате.

– Картоф – отвърна отец-капитан де Соя.

– Да, сър. И отвътре целият беше надупчен, отче. С много пещери и кухни навсякъде... бърлоги за бременните прокудени, предполагам.

Де Соя кимна в мрака и погледна към хронометъра си, като се чудеше дали обикновено лаконичният сержант ще успее да стигне до извършените си грехове, преди да се наложи да демонтират изповедалнята за прехвърлянето.

– За прокудените трябва да беше истински хаос, отче... с ужасния рев от излизането на въздуха през двата взривени херметични шлюза

като вода по канал. Въздухът беше пълен с прах, останки и убити прокудени като въртоп от листа в буря. Носехме външните си слушалки, отче, и шумът беше невероятен, докато въздухът прекалено не се разре-ди, за да го пренася – бучеше вятър, прокудените крещяха, техните и нашите копия прасяха като пламнали съчки, избухваха плазмени гранати и ехото кънтеше в онази огромна пещера минути наред – беше шумно, отче.

– Да – отвърна в мрака отец-капитан де Соя.

Сержант Грегориъс отново си пое дъх.

– Така или иначе, отче, имахме заповед да донесем по две проби от всичко... възрастни мъжки, адаптирани и неадаптирани към космоса, възрастни женски, бременни или не, по две прокудени хлапета, в предпубертета и бебета... и от двата пола. Затова двата ни взвода имаха много работа, трябваше да ги зашеметяваме и прибираме в чували. Гравитацията във вътрешността на астероида едва беше достатъчна... една десета g... за да задържа чувалите там където ги оставяхме.

Последва миг на мълчание. Отец-капитан де Соя тъкмо се канеше да заговори, да сложи край на изповедта, когато сержант Грегориъс прошепна през паравана и мрака които ги разделяха:

– Извинете ме, отче, знай, че всичко това ви е известно. Просто... трудно е да... както и да е, това беше най-ужасната част, отче. Тогава повечето от прокудените, които не бяха видоизменени... адаптирани към космоса... вече бяха мъртви или умираха. От декомпресията, лазерните копия или гранатите. Не използвахме жезлите на смъртта. Нито Ключ, нито аз бяхме казали каквото и да е на момчетата... просто никой от нас не ги използва.

После онези адаптирани прокудени станаха ангели и телата им целите заблестяха, когато активираха личните си силови полета. Вътре не можеха напълно да разперят крилете, разбира се, и това нямаше да им свърши никаква работа... нямаше слънчева светлина и гравитацията беше прекалено висока, за да я преодолеят, даже да имаше слънчев вятър... но така или иначе, станаха ангели. Някои от тях се опитаха да използват крилете си като оръжие срещу нас.

Сержант Грегориъс издаде дрезгав звук, който можеше да е пародия на смях.

– Ние имахме полета клас четири, отче, а те ни удряха с онези паяжинни криле... Както и да е, изгорихме ги, пратихме по три от всяка група в чувалите и двамата с Ключ накарахме останалите ни момчета да разчистят пещерите, както ни беше наредено...

Де Соя мълчеше. До края на изповедта оставаше по-малко от минута.

– Знаехме, че това е родилна скала, отче. Знаехме... всички знаеха... че прокудените, даже онези, които бяха вкарали в клетките и кръвта си машини и които изобщо не приличаха на хора... че са се научили женските им да носят и раждат децата си при нулева гравитация и силна радиация, отче. Когато влязохме в проклетия астероид – извинете ме, отче, – ние знаехме, че е родилна скала...

Де Соя мълчеше.

– Но въпреки това, отче... онези пещери бяха като домове... легла, тоалетни, плоскоекранни видеоустройства, кухни... а не нещата, които ние сме свикнали да си мислим че използват прокудените, отче. Но повечето от пещерите бяха...

– Ясли – каза отец-капитан де Соя.

– Да, сър. Ясли. Мънички легълца с бебента... а не прокудени чувовища, отче, не онези бледи, блестящи неща, срещу които се бием, не онези проклети Луциферови ангели с криле, широки по сто клика под звездната светлина... просто... бебета. Със стотици, отче. С хиляди. Пещера след пещера. Повечето от помещенията вече бяха декомпресирани и мъничетата бяха загинали както са си лежали. Някои от мъничките телца бяха разкъсани от декомпресията, но повечето бяха свити на топка. В други помещения, обаче, все още имаше въздух, отче. Ние взривихме вратите. Майките... жени по нощници, бременни жени с разчорлени коси, които се развяваха при ниската гравитация... те се нахвърлиха отгоре ни с нокти и зъби, отче. Не им обръщаме внимание, докато вихърът не ги отнесе или не умряха от задушаване, но някои от бебетата... безброй бебета, отче... бяха в онези малки пластмасови дихателни кутии...

– Инкубатори – каза отец-капитан де Соя.

– Да – най-после останал без глас, промълви сержант Грегориъс. – И ние попитахме по теснолъчевата връзка какво да правим с тях. С всички тези безброй прокудени бебета в инкубаторите. И командир Барнс-Авне ни отговори...

– Да продължавате – прошепна отец-капитан де Соя.

– Да, отче... и ние...

– Вие изпълнихте заповедта, сержант.

– И ние използвахме последните си гранати в тези ясли, отче. И когато плазмените гранати свършиха, продължихме да обстрелваме онези инкубатори с лазерни копия. Стая след стая, пещера след пещера.

Пластмасата се топеше по бебетата и ги покриваше. Запалваха се одеяла. Кутиите трябва да бяха пълни с чист кислород, отче, защото много от тях се взривиха като гранати... трябваше да активираме личните си полета, отче, и въпреки това... необходими ми бяха два часа, за да почистя бойната си броня... но повечето от инкубаторите не експлодираха, отче, те просто горяха като сухи съчки, горяха като факли, всичко в тях гореше като малки пещи. И всички стаи и пещери вече бяха във вакуум, но кутиите... малките инкубатори... в тях продължаваше да има въздух, докато горяха... и ние изключихме външните си слушалки, сър. Всички ние. Но и през съдържащите полета и шлемовете някак си продължавахме да чуваме плача и писъците. Още ги чувам, отче...

– Сержант – с твърд и безизразен командирски глас каза де Соя.

– Да, сър?

– Вие изпълнявахте заповед, сержант. Всички ние изпълнявахме заповед. Негово светейшество отдавна постанови, че прокудените са предали човешкото в себе си на наноустройствата, които вкарват в кръвта си, на промените, които са извършили с хромозомите си...

– Но писъците, отче...

– Сержант... Ватиканският съвет и Светият отец постановиха, че този кръстоносен поход е наложителен, за да спасим човечеството от заплахата на прокудените. Ние получихме заповеди. Ти ги изпълни. Ние сме войници.

– Да, сър – промълви в мрака сержантът.

– Нямаме повече време, сержант. По-късно ще поговорим за това. А сега ти налагам изкупление... не за това, че си бил войник и си изпълнил заповедта, а че си се усъмнил в нея. Петдесет пъти „Аве Мария“, сержант, и сто пъти „Отче наш“. И искам да се молиш за този... много да се молиш за просветление.

– Да, отче.

– Сега кажи искрено молитвата за разкаяние... бързо... Когато сержантът зашепна думите, отец-капитан де Соя повдигна ръка за благословия и му даде опрощение.

– Ego te absolvo...

Осем минути по-късно отец-капитанът и екипажът му лежах в ускорителните си кушетки/възкресителни ясли, докато гидеоновият двигател на „Рафаил“ се активираше и мигновено ги пренасяше в системата Мамон чрез ужасна смърт и бавно, болезнено преграждане.

Великият инквизитор бе умрял и попаднал в ада. Това бяха втората

му смърт и възкресяване и нито едното, нито другото му бяха доставили удоволствие. А Марс наистина беше ад.

Джон Доменико, кардинал Мустафа и неговата свита, състояща се от двайсет и един администратори и стражи от Светата служба – включително незаменимият му секретар отец Фарел, – бяха пътували до системата на Старата Земя с новия архангелски кораб „Ибрил“ и след възкресяването си великодушно получиха четири дни за възстановяване и събиране на мислите, преди да започнат работа на повърхността на самия Марс. Великият инквизитор достатъчно бе чел и слушал за червената планета, за да си изгради твърдо мнение – Марс беше ад.

– Всъщност – отвърна отец Фарел първия път, когато кардинал Мустафа гласно бе отбелязал заключението си, – една от другите планети в тази система... Венера... по-добре отговаря на това определение, Ваше високопреосвещенство. Температури на кипене, смазващо налягане, езера от течен метал, ветрове като изхвърлени от ракета газове...

– Млъкни – с уморено завъртане на глава го прекъсна великият инквизитор.

Марс: първият свят, колонизиран от човешката раса, въпреки ниската си стойност от 2,5 по старата скала на Солмев, първият опит за тераформиране, първото провалило се тераформиране – свят, изоставен след гибелта на Старата Земя в черната дупка заради хокинговия двигател, заради императивите на Хеджира, защото никой не искал да живее на тази вечно замръзнала ръждивокафява сфера, след като галактиката предлагала почти неограничен брой по-приятни, по-здравословни и по-обитаеми светове.

Векове наред след гибелта на Старата Земя Марс бил толкова зътнута планета, че Мрежата на световите не установила на него телепортали – пустинен свят, представляващ интерес единствено за сираците от Нова Палестина (легендарният полковник Федман Касад беше роден в един от палестинските бежански лагери там, с изненада научи Мустафа) и за дзенхристияните, периодично завръщащи се в долината Елада, за да драматизират просветлението на учителя Шрьодер при планината Дзен. В продължение на около век изглеждало, че мащабният проект за тераформиране ще постигне успех – морета изпълнили гигантските кратери и край река Маринерис избуяли цикладпапрати, – но после започнали провалите, нямало средства за борба с ентропията и настъпила следващата ледникова епоха, продължила шейсет хиляди години.

От висотата на цивилизацията на Мрежата на световите военното крило на Хегемонията, „ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ“, Докарало на червената

планета телепортатори и превърнали голяма част от огромния вулкан Олимп в своята Олимпийска командна школа. Изолираността на Марс от търговията и културата на Мрежата вършела отлична работа на „ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ“ и планетата останала военна база до Падането на телепорталите. През стоте години след Падането останките от „ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ“ установили жестока военна диктатура – така наречената „Марсианска бойна машина“, – която разширила владенията си чак до системите Кентавър и Тау Сети и спокойно би могла да се превърне в семенния кристал за втора междузвездна империя, но пристигнал Мирът, бързо победил марсианските флоти, отблъснал Бойната машина обратно в системата на Старата Земя, пратил свалените военни господари да се крият из развалините на орбиталните бази на „ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ“ и в старите тунели под планината Олимп, заменил присъствието на Бойната машина в системата на Старата Земя с бази на мирския флот в астероидния пояс и сред луните на Юпитер и накрая пратил на омиротворения Марс миссионери и мирски губернатори.

На ръждивия свят не било останало почти нищо, което мисонерите да покръстват и мирските администратори да управляват. Въздухът станал рядък и студен, големите градове били ограбени и изоставени, върнали се страшните бури симум, вилнеещи от полюс до полюс, из ледените пустини дебнели чуми и епидемии, покосяващи – или още поужасно – последните номадски групи, потомци на някога гордата раса на марсианците. Там, където преди много време се простирали огромни ябълкови градини, сега растяха само бодливи кактуси.

Странно, че оцеляло и процъфтяло тъкмо угнетеното и потъпквано общество на палестинците, обитаващо замръзналото плато Тарзис. Сираците на древната Ядрена диаспора от 2038 г. сл. Хр. се приспособили към суровите условия на Марс и по времето, когато пристигнали мирските миссионери, ислямската им култура обхващала много от оцелелите номадски племена и свободни градове-държави. Съпротивлявали се в продължение на повече от век срещу безпощадната Марсианска бойна машина, новопалестинците не пожелали да се откажат от независимостта си в полза на Църквата.

И Шрайка се беше появил именно в палестинската столица Арафаткафийе⁹, убивайки стотици... навярно хиляди... хора.

9. Арабска кърпа за глава, носена от мъжете и представляваща прихванат с лента диагонално сгънат квадрат. – Б.пр.

Великият инквизитор се посъветва с помощниците си, срещна се с командирите на орбитиращите части на мирския флот и накрая се приземи на планетата. Главният космодрум в столицата Св. Малахия бе отворен само за военни кораби – което не беше голяма загуба, тъй като в продължение на цяла марсианска седмица нямаше да пристигне нито един търговски или пътнически спускателен кораб. Спускателният кораб на великия инквизитор беше предшестван от шест бойни лодки и когато кардинал Мустафа стъпи на марсианска земя – или по-точно на мирски асфалт, – космодрума бяха блокирали сто швейцарски гвардейци и командоси от Светата служба. Преди да я пуснат, официалната марсианска делегация по посрещането, включваща архиепископ Робсън и губернатор Клеър Пало, беше подложена на претърсване и аудиосканиране.

От космодрума групата от Светата служба бе откарана с наземни совалки по разпадащите се улици до новия, построен от Мира губернаторски дворец в предградията на Св. Малахия. Бяха взети невероятни мерки за сигурност. Освен личната охрана на великия инквизитор, морските пехотинци от мирския флот, губернаторските войници и швейцарските гвардейци на архиепископа, около двореца беше разгърнат боен мотопехотен полк от планетарната гвардия. Там показаха на великия инквизитор свидетелствата от появата на Шрайка на платото Тарзис две стандартни седмици по-рано.

– Това е абсурдно – каза кардинал Мустафа вечерта, преди да отлети до мястото на нападението на Шрайка. – Всички холоси и видеозаписи са с давност от две стандартни седмици или са направени от голяма височина. Видях тези няколко холоса на нещо, което трябва да е Шрайка, и няколко мъгляви сцени на клане. Видях снимки на труповете на хората от мирската милиция, открити при първото влизане в града. Но къде са местните? Къде са свидетелите? Къде са две хиляди и седемстотинте жители на Арафат-кафийе?

– Не знаем – отвърна губернатор Клеър Пало.

– Докладвахме на Ватикана с роботизиран архангел и когато се върна, той донесе заповед да не пипаме следите – обясни архиепископ Робсън. – И да чакаме пристигането ви.

Великият инквизитор поклати глава и повдигна плоскообразната снимка.

– А това какво е? – попита той. – База на мирския флот в предградията на Арафат-кафийе ли? Този космодрум е по-нов от тукашния.

– Това не е космодрум на мирския флот – отвърна капитан Уолмак,

капитан на „Ибрил“, наскоро назначен за командир на спецчастта в системата на Старата Земя. – Макар да смятаме, че през седмицата преди появата на Шрайка са го използвали от трийсет до петдесет спускателни кораби дневно.

– От трийсет до петдесет спускателни кораба дневно – повтори великият инквизитор. – И не е мирски космодрум. На кого е тогава?

Той се намръщи към архиепископ Робсън и губернатора.

– На Търговския мир ли? – попита кардиналът, след като не получи отговор.

– Не – след кратко колебание отвърна архиепископът. – Не е на Търговския мир.

Великият инквизитор скръсти ръце и зачака.

– Спускателните кораби са били наети от Opus Dei – тихо каза губернатор Пало.

– С каква цел? – настоятелно продължи великият инквизитор. В този апартамент на двореца бяха допуснати само стражите от Светата служба и те стояха на интервали от шест метра покрай каменната стена.

Губернаторът разпери ръце.

– Не знаем, Ваше високопреосвещенство.

– Доменико – с леко треперещ глас се обади архиепископът, – беше ни наредено да не разпитваме. Великият инквизитор ядосано пристъпи напред.

– Било ви-наредено да не... от кого? Кой притежава властта да заповядва на управляващия архиепископ и мирския губернатор „да не се месят“? – Той кипеше от гняв. – В името на Христа! Кой има такава власт?

Архиепископът болезнено, но предизвикателно вдигна очи към кардинал Мустафа.

– В името на Христа... точно така, Ваше високопреосвещенство. Представителите на Opus Dei имаха официални дискове от Папската комисия за справедливост и мир – отвърна той. – Казаха ни, че проблемът в Арафат-кафийе е свързан със сигурността. Казаха ни, че това не е наша работа. Казаха ни да не се месим.

Великият инквизитор усети, че лицето му се зачервява от едва държана ярост.

– Въпросите, свързани със сигурността на Марс и където и да е другаде в Мира, са отговорност на Светата служба! – с равен глас каза той. – Папската комисия за справедливост и мир няма работа тук! Къде са представителите на Комисията? Защо не присъстват на тази среща?

Губернатор Клеър Пало повдигна слабата си ръка и посочи към плоскообразната снимка в дланта на кардинала.

– Там, Ваше високопреосвещенство. Там са представителите на Комисията.

Кардинал Мустафа погледна надолу към лъскавата фотография. По червените прашни улици на Арафат-кафийе можеха да се видят облечени в бяло трупове. Въпреки че снимките бяха зърнести, беше очевидно, че телата са смазани в гротескни фигури и са подути от процеса на разложение. Великият инквизитор тихо заговори, като съдържаше желанието си да закрещи и после да заповяда тези идиоти да бъдат подложени на мъчения и застреляни.

– Защо – попита той, – тези хора не са били възкресени и разпитани? Архиепископ Робсън наистина се опита да се усмихне.

– Утре ще разберете това, Ваше високопреосвещенство. Утре всичко ще ви стане пределно ясно.

На Марс ЕМПИС-тата бяха безполезни. За полета си до платото Тарзис използваха бронирани плъзгачи на мирските служби за сигурност. Придвижването им се наблюдаваше от фотонни кораби и „Ибрил“. В космоса и въздуха патрулираха изстребителите „Скорпион“. На двеста клика от платото от плъзгачите се спуснаха пет взвода морски пехотинци и ниско полетяха напред, като проверяваха района с акустични сонди и заемаха огневи позиции.

В Арафат-кафийе не помръдваше нищо друго, освен подвижните пясъци.

Първи кацнаха плъзгачите на охраната на Светата служба. Приземителните им крачета потънаха в пясъка, покриващ овалния градски площад, по който някога беше расла трева. Външните кораби установиха и свързаха съдържачо поле клас шест, което накара околните сгради да заискрят в топлинна мъгла. Морските пехотинци бяха образували около площада отбранителен кръг. Осемте швейцарски гвардейци на архиепископа осигуряваха кръга точно извън съдържачото поле. Накрая охраната на Светата служба се приземи върху плъзгачните рампи и установи вътрешен периметър от коленичили фигури в черна бойна броня.

– Чисто е – разнесе се по тактическия канал гласът на сержанта, командващ морските пехотинци.

– В диаметър от един километър около обект едно не се движи нищо и няма никакъв живот – дрезгаво съобщи лейтенантът от планетарната гвардия. – По улицата лежат трупове.

– Тук е чисто – каза капитанът от швейцарската гвардия.

– Потвърждавам, че освен вашите хора, в Арафат-кафийе не се движи нищо – разнесе се гласът на капитана на „Ибрил“.

– Ясно – отвърна командир Браунинг от охраната на Светата служба.

Великият инквизитор се чувстваше глупаво и беше недоволен. Той се спусна по рампата и застана на покрития с пясък площад. Тъпата осмозна маска, която трябваше да носи, не поправяше настроението му. Кръглият ѝ микрофон висеше над рамото му като медальон.

Отец Фарел, архиепископ Робсън, губернатор Пало и придружаващият ги иконом от двореца трябваше да изтичат, за да настигнат кардинал Мустафа, който закрочи покрай коленичилите войници и с категорично махване на ръка нареди да отворят портал в съдържашото поле. После мина през него, въпреки възраженията на командир Браунинг и другите фигури в черна броня, които се затичаха, за да го настигнат.

– Къде е първият от... – започна великият инквизитор, когато заподскача по тясната уличка срещу площада. Все още не бе свикнал със слабата гравитация тук.

– Точно зад този ъгъл... – задъхано отговори архиепископът.

– Наистина би трябвало да изчакаме външните полета... – каза губернатор Пало.

– Там – прекъсна го отец Фарел и посочи нататък по улицата, на която бяха излезли.

Петнайсетчленната група спря толкова внезапно, че помощниците и войниците отзад едва не се сблъскаха с високопоставените персони.

– Мили Боже – промълви архиепископ Робсън и се прекръсти. През прозрачната осмозна маска се виждаше, че лицето му е пребледняло.

– Господи! – прошепна губернатор Клеър Пало. – Цели две седмици гледах онези холоси и снимки, но... Господи.

– О – рече отец Фарел и пристъпи към първия труп. Великият инквизитор се приближи до него и застана на едно коляно върху червения пясък. Изкривеното тяло в праха изглеждаше така, сякаш някой бе изваял абстрактна скулптура от плът, кост и хрущял. Не биха могли да я разпознаят като човешка, ако не бяха зъбите, проблясващи в широко отворената уста, и едната ръка, лежаща наблизко в подвижния марсиански пясък. След миг великият инквизитор попита:

– Дали това отчасти не се дължи на лешояди или плъхове?

– Не – отвърна майор Пайит, командир на губернаторските наземни сили от мирския флот. – На платото Тарзис няма птици, тъй като преди два века атмосферата е започнала да оредява. Няма и плъхове... откакто

се случи това, детекторите не са засекали каквото и да е движение.

– Направил го е Шрайка – каза великият инквизитор. Гласът му не звучеше убедено. Той се изправи и се насочи към втория труп. Можеше да принадлежи на жена. Изглеждаше така, сякаш го бяха обърнали с вътрешността навън и после разкъсали на парчета.

– И това ли?

– Така смятаме – потвърди губернатор Пало. – Милицията, която откри всичко това, е направила онези холоси.

– Като че ли десетки Шрайкове са убили десетки хора – отбеляза отец Фарел. – Пълна бъркотия.

– Имаше пясъчна буря – поясни майор Пайт. – И е бил само един Шрайк... проучихме отделните образи. Просто се е движел из тълпата толкова бързо, че е изглеждал като много създания.

– Движел се е из тълпата – измърмори великият инквизитор. Той застана до трети труп, който можеше да е на дете или дребна жена. – И е правел това.

– И е правел това – повтори губернатор Пало. Тя погледна към архиепископ Робсън, който бе потърсил опората на една от съседните стени.

В тази част на улицата имаше двайсетина-трийсет трупа.

Отец Фарел коленичи и прокара облечената си в ръкавица ръка по гърдите на първия труп, после я пхна в гръдния кош. Плътта бе замръзнала, както и кръвта, напомняща на черен ледопад.

– И нямаше и следа от кръстоида? – тихо попита той. Губернатор Пало поклати глава.

– В нито един от двата трупа, които милицията върна за възкресяване. Нямаше и следа от кръстоида. Ако изобщо е имало някакви останки... дори само милиметър тъкан, късче нишка в основата на мозъка или...

– Знаем това – изръмжа великият инквизитор и сложи край на обясненията.

– Много странно – обади се епископ Ердъл, специалистът на Светата служба по възкресителната методика. – Доколкото ми е известно, никога не се е случвало трупът да е толкова запазен и въпреки това да не сме в състояние да открием никакви останки от кръстоида. Губернатор Пало е права, разбира се. За тайнството на възкресяването е нужно съвсем малко парченце от кръстоида.

Великият инквизитор спря, за да разгледа един от труповете, запретен към желязна ограда с такава сила, че металът го беше пробол на

десетина места.

– Сякаш Шрайка е търсел кръстоидите. Откъснал е от труповете и последната частичка от тях.

– Не е възможно – възрази епископ Ердъл. – Просто не е възможно. В клетъчната тъкан има над петстотин метра микровлакна...

– Не е възможно – съгласи се кардинал Мустафа. – Но се обзалагам, че когато откараме обратно тези трупове, няма да успеете да възкресите нито един от тях. Шрайка може да е откъснал сърцата, белите дробове и гръклянните им, но едва след като е извадил кръстоидите им.

Изад ъгъла се появи командир Браунинг с петима войници в черни брони.

– Ваше високопреосвещенство – каза той по тактическия канал, който можеше да чува само великият инквизитор. – Най-ужасното е една пресечка по-нататък...

Макар и бавно, неохотно, свитата последва мъжа в черна броня.

Преброиха триста шейсет и два трупа. Много от тях лежаха по улиците, но повечето бяха в градските сгради или в навесите, хангарите и корабите на новия космодрум край Арафат-кафийе. Заснеха холоси и криминологските екипи на Светата служба документираха всеки обект, преди да отнесат труповете в моргата на мирската база до Св. Малахия. Установи се, че всички тела са на хора от други светове – тоест, че сред тях няма местни палестинци или марсианци.

Космодрумът най-много заинтригува експертите от мирския флот.

– Осем спускателни кораба са обслужвали самия космодрум – каза майор Пайит. – Това е сериозен брой. Космодрумът в Св. Малахия използва само два. – Той вдигна очи към лилавото марсианско небе. – Ако се приеме, че съдовете им са имали собствени спускателни кораби – поне по два, ако са били товарни, – очевидно става дума за значителни сили.

Великият инквизитор погледна към архиепископа на Марс, но Робсън само разпери ръце.

– Не знаехме нищо за тези операции – заяви дребният мъж. – Както вече ви обясних, това беше проект на Opus Dei.

– Е – отвърна кардинал Мустафа, – доколкото можем да кажем, целият персонал на Opus Dei е загинал... от истинската смърт... така че сега отговорността е на Светата служба. Никаква представа ли нямате за какво са построили този космодрум? Може би за тежки метали? За някакви минерали?

Губернатор Пало поклати глава.

– Полезните изкопаеми на този свят са били разработвани повече от хиляда години. Не са останали достатъчно тежки метали, че да си струват труда. Нито пък минерали.

Майор Пайит вдигна визъора си и потърка наболата по брадичката му четина.

– Нещо е било товарено тук в огромни количества, Ваши светлости. Осем спускателни кораба... сложна решетъчна система... автоматична система за сигурност.

– Ако Шрайка... или каквото и да е било... не беше унищожил компютрите и записващите системи... – започна командир Браунинг.

Майор Пайит поклати глава.

– Не е бил Шрайка. Компютрите вече са били унищожени с насочени заряди и изкуствени ДНК-вируси. – Той огледа пустата административна сграда. Червеният пясък бе започнал да прониква през порталите и цепнатините. – Предполагам, че тези хора са унищожили собствените си записи преди пристигането на Шрайка. Мисля, че са се готвели за заминаване. Затова всички спускателни кораби бяха в готовност за изливане... с настроени на работен режим бордови компютри.

Отец Фарел кимна.

– Но единственото, с което разполагаме, са орбиталните координати. Няма данни с кого или с какво са се готвели да се срещнат там.

Майор Пайит погледна през прозореца към вилнеещата пясъчна буря.

– На онзи паркинг има двайсет наземни буса – измърмори той, сякаш говореше на себе си. – Всеки от тях може да вози осемдесет души. Прекалено много техника, ако контингентът на Opus Dei тук е възлизал само на онези триста шейсет и няколко души, чиито трупове открихме. Губернатор Пало се намръщи и скръсти ръце.

– Не знаем колко хора са имали тук Opus Dei, майоре. Както сам отбелязахте, записите са унищожени. Навярно са били с хиляди...

В кръга от високопоставени персони влезе командир Браунинг.

– Моля за извинение, губернаторе, но казармите в района на космодрума биха могли да поберат около четиристотин души. Мисля, че майорът е прав... труповете, които открихме, вероятно са на целия персонал на Opus Dei.

– Не можете да сте сигурен, командир – с недоволен глас възрази губернатор Пало.

– Не, госпожо.

Тя посочи към пясъчната буря, която замъгляваше паркираните

бусове.

– И имаме свидетелства, че са се нуждаели от транспорт за много повече хора.

– Навярно са били предварителна група – предположи командир Браунинг. – И са подготвяли условията за много по-голям контингент.

– Тогава защо са унищожили записите и ограничените ИИ? – попита майор Пайит. – Защо изглежда така, като че ли са се готвели за окончателно заминаване?

Великият инквизитор пристъпи в кръга и вдигна облечената си в черна ръкавица ръка.

– Засега ще сложим край на обсъждането. Утре Светата служба ще започне да взема показания и да провежда разпити. Губернаторе, можем ли да използваме кабинета ви в двореца?

– Разбира се, Ваше високопреосвященство. – Пало сведе лице от уважение или за да скрие очите си, а може би и двете.

– Много добре – каза великият инквизитор. – Командире, майоре, повикайте плъзгачите. Ще оставим тук криминаложките групи и хората от моргата. – Кардинал Мустафа надникна навън към усилящата се буря. Воят ѝ вече можеше да се чуе през десетте пласта пластмаса на прозореца. – Каква е местната дума за тази пясъчна буря?

– Симум – отвърна губернатор Пало. – Преди бурите обхващали цялата планета. Сега с всяка марсианска година стават все по-силни.

– Местните казват, че това са старите марсиански богове – промълви архиепископ Робсън. – Че вземат своето.

На по-малко от четиринайсет светлинни години от системата на Старата Земя, над света, наречен Витъс-Грей-Балианъс Б, космическият кораб, който някога се бе наричал „Рафаил“, но сега нямаше име, завърши влизането си в геосинхронна орбита. Четирите живи същества на борда се носеха в нулева гравитация, впили поглед в образа на пустинния свят на наблюдателния екран.

– Доколко достоверна е информацията ни за смущенията в телепорторното поле напоследък? – попита жената, наречена Сцила.

– По-достоверна от повечето други данни – отвърна нейната близначка Радамант Немес. – Ще проверим.

– С някоя от мирските бази ли ще започнем? – попита мъжът на име Гиес.

– С най-голямата – каза Немес.

– Това трябва да е мирската база Бомбасино – съобщи Бриарей, като провери кода на екрана. – В северното полукълбо. По главния канал.

Населението е...

– Няма значение колко е населението – прекъсна го Радамант Немес. – От значение е единствено дали детето Енея, андроидът и онова копеле ЕНДИМИОН са минали оттук.

– Спускателният кораб е готов – съобщи Сцила. Те се врязаха в атмосферата, разпънаха криле точно, когато пресичаха терминатора, съобщи по предавателя кода на ватиканския диск, за да си разчистят път за приземяване и кацнаха сред „Скорпиони“, транспортни плъзгачи и бронирани ЕМПС-та. Посрещна ги объркан лейтенант, който ги придружи до кабинета на командира на базата.

– Твърдите, че сте от знатната гвардия, така ли? – попита командир Солзников, като проучваше едновременно лицата им и данните на дисковия интерфейс.

– Твърдим го – безизразно отвърна Радамант Немес. – Твърдят го нашите документи, чиповете със заповедите ни и дискът. Колко пъти трябва да го повторим, командире?

Лицето и вратът на Солзников над високата яка на туниката му почервеняха. Вместо да отговори, той погледна надолу към интерфейския холос. От техническа гледна точка тези офицери от знатната гвардия – членове на една от екзотичните нови части на папата – имаха по-висок ранг от него. От техническа гледна точка те биха могли да наредят да го застрелят или отлъчат, тъй като ранговете им на водачи на кохорта в знатната гвардия съчетаха властта и на мирския флот, и на Ватикана. От техническа гледна точка – според изразите и кодовете на диска – ранговете им бяха по-високи от този на планетарен губернатор и биха могли да диктуват църковната политика на управляващия света архиепископ. От техническа гледна точка на Солзников му се искаше тези бледи изроди никога да не са се появявали на неговия затънтен свят. Командирът се насили да се усмихне.

– Нашите сили тук са на ваше разположение. С какво мога да ви помогна?

Слабата, бледа жена на име Немес вдигна холокарта над бюрото на командира и я активира. Изведнъж в пространството между тях се появи главите на трима души – или по-скоро на двама души, тъй като третото лице очевидно принадлежеше на синьокож андроид.

– Мислех си, че в Мира не са останали андроиди – отбеляза Солзников.

– Получаваха ли сте съобщения за някой от тези тримата на ваша територия, командире? – попита Немес, като не обърна внимание на

забележката му. – Възможно е да са ги видели по основната река, която тече от северния ви полюс до екватора.

– Всъщност, това е канал... – започна Солзников и замълча. Очевидно никой от четиримата не проявяваше интерес към общи разговори или допълнителна информация. Той повика в кабинета си своя помощник полковник Винара.

– Имената им? – попита Солзников, когато Винара застана пред него с инфотерма си.

Немес даде трите имена, които не говореха нищо на командира.

– Не са местни имена – каза той, докато полковник Винара проверяваше данните. – Членовете на туземното общество – нарича се Спирален спектър на Амойет – имат навик да трупат имена, както ловното ми куче на Патауфа събираше бълхи. Виждате ли, те имат тази трибрана система, при която...

– Те не са местни – прекъсна го Немес. Тънките й устни изглеждаха също толкова безкръвни, колкото и останалата част от бледото й лице над яката на червената й униформа. – Те са от друга планета.

– А, добре – кимна Солзников, изпълнен с облекчение, че няма да му се наложи да се занимава с тези изроди от знатната гвардия повече от минута-две, – тогава не можем да ви помогнем. Разбирате ли, Бомбасино е единственият действащ космодром на Витъс-Грей-Балианъс Б, след като затворихме местния в Керао Тамбат и освен неколцина търговци, които свършиха в нашия карцер, тук няма никаква имиграция. Всички местни са от Спиралния ръкав... и хм... обичат цветовете, определено ги обичат, но един андроид би изпъкнал като... хм, полковник? Полковник Винара вдигна поглед от инфотерма си.

– Нито образите, нито имената отговарят на нещо в данните ни, освен на полицейско съобщение за издирване, пратено чрез мирския флот преди четири и половина стандартни години. – Той въпросително погледна към знатните гвардейци.

Немес и нейните близнаци го изгледаха без коментар.

Командир Солзников разпери ръце.

– Съжалявам. През последните две местни седмици бяхме заети с голямо учение, но ако тук беше пристигнал някой, който да отговаря на тези описания...

– Сър – прекъсна го полковник Винара, – не забравяйте за онези четирима избягали търговци.

„По дяволите!“ – помисли си Солзников. После се обърна към знатните гвардейци.

– Четирима души от Търговския мир, които скочиха от кораба, за да не бъдат обвинени в употреба на наркотици. Доколкото си спомням, и четиримата бяха мъже на шейсетина години и... – той многозначително се обърна към полковник Винара, като и с погледа, и с тона си се опитваше да му каже да мълчи, – и открихме трупове им в Голямата тиня, нали, полковник?

– Само три трупа, сър – каза полковник Винара, без да забелязва знаците на командира си. Той отново проверяваше в инфотерма. – Един от плъзгачите ни е ходил до Кероа Тамбат, за да откара лекар... хм... доктор Абне Молина... да се погрижи за пострадалия екипаж.

– По дяволите, какво общо има това, полковник? – изръмжа Солзников. – Тези офицери търсят тийнейджърка, трийсетинагодишен мъж и андроид.

– Да, сър – отвърна Винара и сепнато вдигна поглед от инфотерма си. – Но доктор Молина предаде по радиостанцията, че в шлюза Чайлд Ламонд е лекувала болен мъж от Друга планета. Ние решихме, че става дума за четвъртия търговец...

Радамант Немес пристъпи напред толкова бързо, че командир Солзников неволно премигна. В движенията на слабата жена имаше нещо не съвсем човешко.

– Къде се намира шлюзът Чайлд Ламонд? – попита Немес.

– Това е село край канала на осемдесетина клика южно оттук – обясни командирът. Той се обърна към полковник Винара, сякаш целият този смут бе по вина на помощника му. – Кога ще докарат арестанта?

– Утре сутрин, сър. В 0600 ч. медицински плъзгач ще прибере екипажа в Кероа Тамбат и ще минат през... – Полковникът замълча, когато четиримата офицери от знатната гвардия се завъртяха и се насочиха към вратата.

Немес спря само колкото да каже:

– Командир, осигурете ни чисто трасе за полет до шлюза Чайлд Ламонд. Ще вземем спускателния кораб.

– А, това не е задължително! – отвърна командирът, като погледна екрана на бюрото си. – Този търговец е под арест и ще бъде доведен... хей!

Четиримата офицери от знатната гвардия бяха изтичали по стъпалата пред кабинета му и пресичаха асфалтовата настилка. Солзников изскочи на пистата и извика към тях:

– Забранено е спускателни кораби да се движат в атмосферата, освен за да се приземят в Бомбасино. Хей! Ще пратим плъзгач. Хей! Този

търговец почти със сигурност не е от вашите... той е под охрана... хей!

Четиримата изобщо не погледнаха назад. Когато стигнаха до кораб си, повикаха ескаватора и изчезнаха вътре. Из базата се разнесоха сирени и персоналът се затича да се скрие, когато тежкият спускателен кораб се издигна на тласкачите си, премина на ЕМ и ускори на юг над космодрума.

– Мамка му! – промълви командир Солзников.

– Моля, сър? – попита полковник Винара. Солзников му хвърли свиреп поглед, който можеше да стопи олово.

– Незабавно пратете два бойни плъзгача... не, нека са три. Искан на всеки от тях да има по един взвод морски пехотинци. Това си е наша територия и не искам да ни се бъркат тези анемични пикльовци от знатната гвардия. Искан плъзгачите първи да стигнат там и да приберат онзи шибан търговец... даже това да означава да осакатят всеки местен от Спиралния спектър чак до шлюза Чайлд Ламонд. Ясно ли е, полковник?

Винара можеше само да зяпне командира си.

– Действай! – извика командир Солзников. Полковник Винара се подчини.

10.

Бях буден през цялата тази дълга нощ и през следващия ден, гърчех се от болка, час по час тичах до тоалетната, като носех банката с интравенозната система, болезнено се мъчех да уринирам и после проверявах абсурдния филтър за някакви следи от бъбречния камък, който ме убиваше. Изхвърлих го някъде късно сутринта.

В продължение на цяла минута не можех да повярвам. През последния половин час болката беше отслабнала, всъщност, само ехо от болка в кръста и слабините ми, но докато зяпах мъничкото, червеникаво нещо в коничния филтър – по-голямо от зрънце пясък, но много по-малко от камъче – не можех да повярвам, че то е било в състояние да ми причини толкова страдания в продължение на толкова много време.

– Повярвай – каза Енея, която седеше на ръба на плота и гледаше как си загащвам пижамата. – В живота често най-малките неща ни причиняват най-силна болка.

– Да – отвърнах аз. Смътно разбирах, че Енея не е тук – че никога не бих уринирал пред когото и да е, още по-малко пред това момиче. Халюцинирах присъствието ѝ още от първата ултраморфинова

инжекция.

– Поздравления – кимна халюцинацията на Енея. Усмивката ѝ изглеждаше съвсем истинска – онази малко дяволита, малко дразнеща извивка на дясното ъгълче на устата ѝ, с която бях свикнал – и можех да видя, че е със зелените дочени панталони и бялата памучна блуза, които често носеше за работа в пустинния пек. Но през нея виждах и мивката и меките хавлии.

– Благодаря – въздъхнах аз и се затътрих обратно, за да се стоваря на леглото. Не можех да повярвам, че болката няма да се върне. Всъщност, доктор Молина ми беше казала, че е възможно да има няколко, камъчета.

Енея бе изчезнала, когато в стаята влязоха Дем Риа, Дем Лоа и оставеният да ме пази войник.

– О, това е чудесно! – възкликна Дем Риа.

– Толкова се радваме – прибави Дем Лоа. – Надявахме се, че няма да се наложи да те оперират в мирския лазарет.

– Сложи си дясната ръка тук – нареди войникът. Той закопча китката ми за месинговата табла на леглото. – Арестант ли съм? – изтощено попитах аз.

– Винаги си бил такъв – изсумтя войникът. Тъмната му кожа беше потна под визъора на шлема му. – Плъзгачът ще дойде да те вземе утре сутрин. Нали не искаш да пропуснеш возенето? – Той отново излезе навън под сянката на голямото дърво пред къщата.

– О – каза Дем Лоа и докосна с хладните си пръсти закопчаната ми с белезници китка. – Съжаляваме, Рол Ендимион.

– Вината не е ваша – отвърнах аз. Чувствах се толкова уморен и упоен, че езикът ми не искаше да ми се подчинява. – Вие бяхте много любезни. Изключително любезни. – Разсейващата се болка не ми позволяваше да заспя.

– Отец Клифтън би искал да дойде и да поговори с теб. Имаш ли нещо против?

В този момент еднакво бих се зарадвал и на плъхопаяци, загризали пръстите на краката ми, и на идеята за разговор с мисионер.

– Естествено – усмихнах се аз. – Защо не?

Отец Клифтън беше по-млад от мен, нисък – но не толкова нисък, колкото Дем Риа, Дем Лоа и тяхната раса – и топчест, с оредяваща, пясъчноруса коса и добродушно, червендалесто лице. Помислих си, че познавам този тип хора. Капеланът в планетарната гвардия малко приличаше на отец Клифтън – сериозен, в общи линии безобиден, малко

нещо мамино синче, станало свещеник, така че никога да не му се налага да порасне и наистина да поеме отговорността за себе си. Баба бе човекът, който ми посочи, че енорийските свещеници в селата из мочурищата на Хиперион имат склонност донякъде да запазват детинските си черти: енориашите им се отнасяха към тях с почит, около тях се суетяха икономки и жени от всякакви възрасти и никога не влизаха в реално съперничество с други възрастни мъже. Струва ми се, че въпреки отказа й да приеме кръста, Баба не беше настроена действително антиклерикално, а просто се забавляваше с тази особеност на енорийските свещеници от великата и могъща мирска империя.

Отец Клифтън искаше да разговаряме за теология. Мисля, че тогава изпъшках, но добрият свещеник трябва да го бе приел като реакция към бърбрения камък, защото само се наведе към мен, потупа ме по ръката и измърмори:

– Спокойно, спокойно, синко.

Споменах ли, че беше поне с пет-шест години по-млад от мен.

– Рол... мога ли да те наричам Рол?

– Естествено, отче. – Затворих очи, сякаш заспивах.

– Какво е мнението ти за Църквата, Рол? Обелих очи под клепачите си.

– За Църквата ли, отче?

Отец Клифтън чакаше.

Свих рамене. Или по-точно, опитах се да свия рамене – не е толкова лесно, когато китката ти е закопчана над главата ти, а в другата ти ръка е вкарана интравенозна система.

Отец Клифтън трябва да бе разбрал несръчното ми движение.

– Тогава си безразличен към нея, така ли? – меко попита той.

Толкова безразличен, колкото може да е човек към организация, опитала се да го залови или убие, помислих си аз.

– Не съм безразличен, отче – отвърнах на глас. – Просто Църквата... хм, в много отношения изобщо не е свързана с живота ми.

Мисионерът леко повдигна пясъчнорусата си вежда.

– Божичко, Рол... Църквата е много неща... не всички от тях са безупречно добри, сигурен съм... но смятам, че едва ли можеш да я обвиняваш, че няма връзка с живота.

Помислих си дали отново да не свия рамене, но реших, че е достатъчно и едно такова несръчно сгърчване.

– Разбирам какво имаш предвид – отвърнах аз, като се надявах, че с това разговорът ще приключи.

Отец Клифтън се наведе още по-близо към мен, облегна лакти на коленете си и сключи длани пред себе си – но по-скоро в убеждаваща, отколкото в молитвена поза.

– Рол, ти знаеш, че утре сутрин ще те отведат в базата Вомбасино. Кимнах. Поне главата ми беше свободна.

– Знаеш, че наказанието за дезертърство от мирския флот и Търговския мир е смърт.

– Да, но едва след справедлив процес.

Отец Клифтън не обърна внимание на сарказма ми. По челото му се появиха бръчки, които можеха да изразяват единствено тревога – макар че не бях сигурен дали за съдбата ми или за вечната ми душа. Навярно и за двете.

– За христианиците... – започна той и замълча за миг. – За христианиците такава екзекуция е наказание, известно неудобство, навярно дори моментен ужас, но после те продължават пътя си. За теб...

– Небитие – казах аз, за да му помогна да довърши мисълта си. – Голямото поглъщане. Вечен мрак. Нищо. Превръщам се в обиталище за червен.

Отец Клифтън не се засмя.

– Не трябва да е така, синко.

Въздъгнах и погледнах през прозореца. На Витъс-Грей-Балианъс Б беше ранен следобед. Тук слънцето светеше различно от световите, които познавах добре – Хиперион Старата Земя, дори Mare Infinitum и другите места, посещенията ми на които бяха кратки, но напрегнати. Разликата обаче беше толкова фина, че ми е трудно да я опиша. Но бе красиво. Няма спор. Погледнах към кобалтовосиньото небе, прошарено с лилави облаци, към обилната светлина, която падаше по розовия кирпич и дървения перваз. Заслушах се в глъчката на децата, които играеха на улицата, в кроткия разговор между Сее Амбре и нейния болен брат Бин, във внезапния им, тих смях, когато нещо в играта им ги развесели, и си помислих: „Завинаги да загубя всичко това?“

И халюцинирах гласа на Енея, който казваше: „Завинаги да загубиш всичко това е същността на човешкото, обич моя“.

Отец Клифтън прочисти гърлото си.

– Чувал ли си някога за залога на Паскал, Рол?

– Да.

– Наистина ли? – Отец Клифтън изглеждаше изненадан. Имах чувството, че съм прекъснал предварително подготвената му линия на убеждение. – Тогава знаеш защо има смисъл – доста необуедително каза той.

Отново въздъгнах. Сега болката бе постоянна, а не на приливите, които ме бяха поглъщали през последните няколко дни. Спомнях си първата си среща с Блез Паскал в разговорите с Баба, когато бях хлапе. По-късно го обсъждахме с Енея в аризонския здрач и накрая бях потърсил неговите „Pensees“¹⁰ във великолепната библиотека на Талиезин-запад.

– Паскал е бил математик – казваше отец Клифтън, – преди Хеджира... от средата на осемнайсети век, струва ми се.

– Всъщност е живял в средата на седемнайсети век – поправих го аз. – От 1623 до 1662 г. – Малко блъфирах с датите. Изглеждаха ми верни, но не бих заложил живота си за това. Спомнях си епохата, защото една зима двамата с Енея бяхме прекарвали няколко седмици в разговори за Просвещението и за неговото въздействие върху дохеджирските, домирските хора и институции.

– Да – съгласи се отец Клифтън, – но времето, в което е живял, не е толкова-важно, колкото така нареченият му „залог“. Помисли си, Рол – от една страна възможността за възкресяване, безсмъртие, вечност в рай и в Христовата светлина. От друга страна... как го каза ти?

– Голямото поглъщане. Небитие.

– Още по-лошо – със сериозна убеденост заяви младият свещеник. – Небитие означава празнота. Сън без сънища. Но Паскал е разбирал, че липсата на Христовото изкупление е по-ужасна. Тя е вечно съжаление... копнеж... безкрайна тъга.

– И ад ли? – попитах аз. – Вечно наказание? Отец Клифтън стисна длани, очевидно почувствал се неудобно от тази страна на уравнението.

– Навярно – отвърна той. – Но дори адът да е просто вечно разбиране на пропуснатите възможности... защо да поемаш този риск? Паскал е разбирал, че дори Църквата да греши, няма да загуби нищо, ако прегърне надеждата ѝ. А ако е права...

Усмигнах се.

– Малко цинично, нали, отче?

Светлите очи на свещеника се впиха право в моите.

– Не толкова цинично, колкото да идеш на смърт без причина, Рол. Не и когато можеш да приемеш Христа като свой Господ, да вършиш добри дела сред другите човешки същества, да служиш на обществото и на своите братя и сестри во Христе и така да спасиш физическия си живот и безсмъртната си душа.

10. Размисли (фр.). – Б.пр.

Кимнах. След малко казах:

– Може би все пак е важно времето, в което е живял. Отец Клифтън премигна.

– Имам предвид Блез Паскал – поясних аз. – Живял е по време на интелектуална революция, каквато човечеството рядко е преживявало. И отгоре на това Коперник, Кеплер и другите като тях са разкривали, че вселената е много по-сложна. Слънцето се е превръщало... е... просто в слънце, отче. Всичко се е премествало и отдалечавало от Центъра. Веднъж Паскал казал: „Ужасен съм от вечната тишина на тези безкрайни пространства“.

Отец Клифтън се наведе още по-близо към мен. Можех да усетя мириса на сапун и крем за бръснене от гладката му кожа.

– Още една причина да помислиш за мъдростта на този залог, Рол.

Премигнах. Искаше ми се да се отдръпна от розовото му и свежо избръснато лице. Страхувах се, че мириша на пот болка и страх. Не бях си мил зъбите от двацет и четири часа.

– Струва ми се, че не искам да правя каквото и да е залог, ако това означава да си имам работа с Църква, която е станала толкова покварена, че изисква покорство и подчинение като цена за спасяването на живота на нечие дете – отвърнах аз.

Отец Клифтън отскочи назад, сякаш го бях зашлевил. Гладкото му лице стана тъмночервено. После се изправи и ме потупа по ръката.

– Поспи. Преди да заминеш утре пак ще поговорим. Но не стана така. Ако в този момент бях навън и гледах точно към съответния квадрат на късното следобедно небе, щях да видя по кобалтовия купол пламъка от спускателния кораб на Немес, който се готвеше да се приземи в базата Бомбасино.

Когато отец Клифтън си тръгна, аз заспах.

Гледах как двамата с Енея седим във вестибула на заслона й в пустинната вечер и продължаваме своя разговор.

– Вече съм сънувал това – отбелязах аз, като се огледах наоколо и докоснах камъка под брезента на заслона й. Скалата все още беше топла от слънцето през деня.

– Да – отвърна Енея. Тя отпиваше от нова чаша чай.

– Щеше да ми казваш тайната, която те прави месия – чух се да изричам аз. – Тайната, която те прави „връзката между два свята“, за която е говорил ИИ Ъмон.

– Да – повтори младата ми приятелка и отново кимна, – но първо ти ми кажи дали смяташ, че отговорът ти на въпроса на отец Клифтън е

адекватен.

– Адекватен ли? – свих рамене аз. – Бях ядосан. Енея отпи от чая си. От чашата се издигаше пара и докосваше миглите ѝ.

– Но ти всъщност не отговори на въпроса му за залога на Паскал.

– Нямахше какво повече да му отговарям – леко раздразнен, казах аз. – Малкият Бин Риа Дем Лоа Алем умира от рак. Църквата използва кръстоида си като принуда. Това е поквара... мерзост. Не я искам.

Енея ме погледна над димящата чаша.

– Но ако Църквата не беше покварена, Рол... ако предлагаше кръстоида без никаква цена или уговорки. Щеше ли да го приемеш?

– Не. – Категоричността на отговора ми ме изненада. Момичето се усмихна.

– Значи в основата на отказа ти не е покварата на Църквата. Ти отхвърляш самото възкресяване.

Понечих да заговоря, поколебах се, намръщих се и после изразих мислите си по друг начин.

– Отхвърлям това възкресяване. Да.

Без да престава да се усмихва, Енея попита:

– А има ли друго?

– Някога Църквата е смятала, че има – отвърнах аз. – В продължение на почти три хиляди години тя е предлагала възкресение на душата, не на тялото.

– А ти вярваш ли в това друго възкресяване?

– Не – отново отсякох, също толкова бързо, колкото и преди. Поклатих глава. – Залогът на Паскал никога не ме е привличал. Изглежда ми... плитък от гледна точка на логиката.

– Навярно защото дава само две възможности – каза Енея. Някъде в пустинната нощ бухал издаде кратък, остър звук. – Духовно възкресение и безсмъртие или смърт и проклетие.

– Последните две неща не са едно и също – възразих аз.

– Не, но навярно за човек като Блез Паскал са били. За човек ужасен от „вечната тишина на тези безкрайни пространства“.

– Духовна агорафобия – отбелязах аз. Енея се засмя. Смехът ѝ бе толкова искрен и спонтанен, че не можеше да не ми харесва. Не можех да не я обичам.

– Религията като че ли винаги ни е предлагала тази измамна двойственост. – Тя остави чашата си на плоския камък. – Тишината на безкрайните пространства или приятното спокойствие на вътрешната сигурност.

Издадох грубо възклицание.

– Мирската Църква предлага по-прагматична сигурност. Енея кимна.

– Може би днес това е единственото убежище. Навярно запасите ни от духовна вяра са се изчерпали.

– Навярно е трябвало отдавна да се изчерпат – строго отвърнах аз. – Суеверието е взело ужасна дан от човечеството. Войните... погроми-те... съпротивата срещу логиката, науката и медицината... да не споме-навам все по-голямата власт на хората, които управляват Мира.

– Цялата религия ли е суеверие, Рол? Цялата вяра ли е безумие?

Погледнах към нея с присвити очи. Слабата светлина от вътреш-ността на заслона и още по-слабата светлина на звездите в небето навън играеше по изпъкналите ѝ скули и по нежната заобленост на брадичката ѝ.

– Какво искаш да кажеш? – попитах аз. С основание очаквах капан.

– Ако ти вярваше в мен, това щеше ли да е безумие?

– Да вярвам в теб... в какъв смисъл? – казах аз и чух, че гласът ми звучи подозрително, почти нацупено. – Като на приятел или като на месия?

– Каква е разликата? – вдигна рамене Енея и отново се усмихна по онзи начин, който обикновено означаваше определено предизвикателство.

– Вярата в приятел е... приятелство – опитах се да обясня. – Вяр-ност. – Поколебах се. – Обич.

– А вярата в месия? – настоя Енея. Очите ѝ блестяха на светлината.

Направих безцеремонен, отхвърлящ жест.

– Това е религия.

– Ами ако твоята приятелка е месията? – вече открито усмихната попита тя.

– Искаш да кажеш: „Ами ако твоята приятелка смята, че е месия-та?“ – поправих я аз. Отново свих рамене. – Предполагам, че ѝ оставаш верен и се опитваш да не я допускаш до това убежище.

Усмивката на Енея изчезна, но усещах, че това не е заради грубата ми забележка. Погледът ѝ се бе насочил навътре към нея.

– Иска ми се да беше толкова просто, скъпи ми приятелю.

Трогнат, изпълнен с вълна на тревога, истинска като пристъп на га-дене, аз омекнах.

– Щеше да ми казваш защо си избрана за този месия, хлапе. Какво те прави връзката между два свята.

Момичето – млада жена, съзнавах аз – тържествено кимна.

– Бях избрана, просто защото съм първото дете на Техноцентъра и човешкия род.

Бе казвала това и преди. Този път кимнах.

– Значи това са двата свята, които свързваш... Техноцентъра и нас, така ли?

– Два от световите, да – отвърна Енея и отново вдигна поглед към мен. – Но не единствените. Тъкмо това правят месиите, Рол... хвърлят мост между различни светове. Между различни епохи. Осигуряват връзката между две несъвместими концепции.

– И връзката ти с тези два свята те прави месията? – отново попитах аз.

Енея бързо, почти нетърпеливо поклати глава. В очите ѝ проблясна нещо като гняв.

– Не – рязко отвърна тя. – Аз съм месията заради онова, което мога да правя. Премигнах от яростта ѝ.

– Какво можеш да правиш, хлапе?

Енея протегна ръка и нежно ме докосна.

– Спомняш ли си, когато ти казах, че Църквата и Мирът са прави за мен, Рол? Че съм вирус?

– А-ха.

Тя ме стисна за китката.

– Мога да предавам този вирус, Рол. Мога да заразявам други. В геометрична прогресия. Епидемия от заразоносители.

– Заразоносители на какво? – попитах аз. – На месианство ли?

Тя поклати глава. Изражението ѝ бе толкова тъжно, че ми се прииска да я утеша, да я прегърна. Ръката ѝ продължаваше да стиска китката ми.

– Не – заяви тя. – Просто на следващата стъпка в онова, което сме. В онова, което можем да бъдем. Поех си дъх.

– Говориш за учението за физиката на любовта – казах аз. – За възприемането на любовта като основна сила на вселената. Това ли е вирусът?

Без да пуска китката ми, тя продължително ме изгледа.

– Това е източникът на вируса – тихо отвърна Енея. – А аз уча как да използваме тази енергия.

– Как? – прошепнах.

Енея бавно премигна, сякаш тя беше онзи, който сънуваше и скоро щеше да се събуди.

– Да речем, че има четири стъпки – каза тя. – Четири етапа. Четири равнища.

Закахах. Пръстите ѝ оформиха примка около китката ми.

– Първата стъпка е да научиш езика на мъртвите – продължи Енея.

– Какво общо има...

– Шт! – Тя притисна към устните си показалеца на свободната си ръка.

– Втората е да научиш езика на живите – каза момичето.

Кимнах, без да разбирам нищо.

– Третата е да чуеш музиката на сферите – промълви тя.

По време на заниманията си в библиотеката в Талиезин-запад бях попадал на този древен израз: той бе съвсем объркан с астрология, с до-научната епоха на Старата Земя, с Кеплеровите малки дървени модели на слънчевата система, представляващи съвършени форми, обвивки на звезди и планети, движени от ангели... безброй тонове с двусмислености. Нямах представа за какво говори младата ми приятелка и какво може да е значението на думите ѝ в епоха в която човечеството се движе-ше през спиралния ръкав на галактиката по-бързо от светлината.

– Четвъртата стъпка – отново насочила поглед към себе си, продължи Енея – е да научиш как да направиш първата стъпка.

– Първата стъпка – объркан, повторих аз. – Искаш да кажеш първата стъпка, за която спомена... каква беше тя? Да научим езика на мъртвите ли?

Енея поклати глава и погледът ѝ бавно ме фокусира. Сякаш за миг бе отишла някъде другаде.

– Не – отвърна тя. – Искам да кажа да направиш първата стъпка.

Почти затаил дъх, аз прошепнах:

– Добре. Готов съм, хлапе. Научи ме.

Енея отново се усмихна.

– Тъкмо това е иронията, Рол, обич моя. Ако реша да го направя, винаги ще бъда известна като Онази, която учи. Но глупавото е, че няма нужда да уча на това. Трябва само да предам този вирус, за да обясня всеки от етапите на онези, които искат да се научат.

Погледнах надолу към тънките ѝ пръсти около китката ми.

– Значи вече си ми предала този... вирус? – попитах. Не усещах нищо друго, освен обичайното електрическо изтръпване, което докосването ѝ винаги предизвикваше у мен.

Приятелката ми се засмя.

– Не, Рол. Ти не си готов. За да предам вируса е нужна

съпричастност, не само контакт. И още не съм решила какво да правя... дали трябва да го направя.

– Да го споделиш с мен ли? – запитах аз, като си мислех: „Съпричастност?“

– Да го споделя с всеки – отново станала сериозна, промълви тя. – С всеки, който е готов да се учи. – Енея пак ме погледна право в очите. Някъде в пустинята лаеше койот. – Тези... равнища, етапи... не могат да съществуват заедно с кръстоид, Рол.

– Значи преродените не могат да се учат, така ли? – попитах аз. Това изключваше мнозинството от човешките същества.

Тя поклати глава.

– Могат да се учат... просто не могат да останат преродени. Кръстоидът трябва да си отиде.

Въздъгнах. Не разбирах повечето от думите ѝ, но това се дължеше на факта, че ми се струваха двусмислени. „Нима всички месии не говорят двусмислено?“ – попита циничната част от мен с равния глас на Баба. Гласно заявих:

– Не е възможно да се свали кръстоида, без да убиеш човека, който го носи. С истинската смърт. – Винаги се бях чудил дали този факт не е главната причина, поради която не желяех да приема кръста. Или навярно се дължеше просто на младежката ми вяра в собственото ми безсмъртие?

Енея не отговори директно.

– Ти харесваш народа на Спиралния спектър на Амойет, нали?

Премигнах и се опитах да разбера въпроса ѝ. Дали бях сънувал това име, тези хора, тази болка? Или сънувах сега? Или това беше спомен за истински разговор? Но Енея не знаеше за Дем Риа, Дем Лоа и другите. Нощта и каменно-брезентовият заслон сякаш се надипляха като разпадащ се сън.

– Харесвам го – отвърнах аз и усетих, че моята приятелка сваля пръсти от китката ми. „Китката ми не беше ли закопчана за таблата на леглото?“

Енея кимна и отпи от изстиващия си чай.

– За народа на Спиралния спектър има надежда. И за хилядите други общества, изостанали или напреднали след Падането. Хегемонията е означавала хомогенност, Рол. Мирът означава още повече. Човешкият геном... човешката душа... не вярва на хомогенността, Рол. Тя... те... винаги са готови да използват възможност, да рискуват промяна и разнообразие.

– Енея – казах аз и протегнах ръка към нея. – Аз не... ние не можем... – Последва ужасяващо усещане за пропадане и сънят се разкъса на части като тънък картон под проливен дъжд. Не можех да видя приятелката си.

– Събуди се, Рол. Идва за теб. Мирът идва. Опитях се да се събудя, драпайки към съзнанието като тромава машина, катереща се по склон, но тежестта на изтощението и болкоуспокоителните постоянно ме натискаше надолу. Не разбирах защо Енея иска да съм буден. Толкова добре си разговаряхме в съня ми.

– Събуди се, Рол Ендимион. – Това не беше Енея. Още преди напълно да се събудя и да се съсредоточа познах мекия глас и особеността на диалекта на Дем Риа.

Седнах на леглото. Жената ме събличаше! Разбрах, че е свалила широката нощница и ми навлича долната фанелка – сега чиста и ухаеща на свеж ветрец, но все пак собствената ми долна фанелка. Вече ми бе обула гашетата. Габардиновите ми панталони, горната ми риза и жилетката бяха оставени до леглото. Как ли бе успяла с белезниците на...

Погледнах към китката си. Белезниците лежах разкопчани върху завивките. Ръката ми бе болезнено изтръпнала от възстановяването на кръвообращението. Облизах си устните и се помъчих да говоря, без да провлачвам думите.

– Мирът ли? Идва ли?

Дем Риа ми навлече ризата, сякаш бях момчето й Бин... или още по-малък. Дадох й знак да си дръпне ръцете и се опитах да се закопчая. Пръстите ми внезапно бяха загубили подвижността си. В Талиезин-запад на Старата Земя използваша копчета, вместо самозалепващи се ленти. Мислех си, че съм свикнал с тях, но сега усилието ми продължаваше цяла вечност.

– ...и ние чухме по радиото, че в Бомбасино се е приземил спускателен кораб. Имало четирима души в непознати униформи – двама мъже и две жени. Разпитвали коменданта за теб. После просто отлетели – спускателният кораб и три плъзгача. Ще пристигнат тук след четири минути. Може би и след по-малко.

– По радиото ли? – глупаво попитах аз. – Струва ми се, каза, че радиото не работело. Нали затова свещеникът ходи до базата, за да доведе лекар?

– Радиостанцията на отец Клифтън не работеше – прошенна Дем Риа, като ми помогна да се изправя на крака и ме придържаше, докато си нахлузвах панталона. – Ние имаме радиостанции... теснолъчеви

сателитни предавателите ли... за които Мирът нищичко не знае. Имаме и шпиони. Един от тях ни предупреди... побързай, Рол Ендимион. Корабите ще са тук след минута.

Тогава окончателно се разбудих, буквално зачервен от прилив на гняв и безпомощност, който заплашваше да ме отнесе. „Защо тези копе-лета не ме оставят на мира?“ Четирима души в непознати униформи. Очевидно Мирът. Явно, когато преди повече от четири години отец-капитанът – де Соя – ни остави да избягаме от клопката на Божия горичка, не бяха престанали да преследват Енея, А. Бетик и мен.

Погледнах хронометъра на инфотерма ми. Корабите щяха да се приземят след около минута. За това време нямаше къде да избягам.

– Остави ме – казах аз и се дръпнах от ниската жена в синя роба. Прозорецът беше отворен и следобедният ветрец нахлуваше през завесите. Сякаш можех да чуя почти свръхзвуковото бръмчене на плъзгачите. – Трябва да се махна от дома ви... – Представих си как хората от Мира палят къщата, заедно с малките Сес Амбре и Бин.

Дем Риа ме дръпна назад от прозореца. В този момент влезе мъжът от семейството – младият Алем Микаил Дем Алем, – заедно с Дем Лоа. Мъкнеха едрото лусусианско тяло на оставения да ме пази мирски войник. Сес Амбре, чиито тъмни очички блестяха, държеше краката му, докато Бин се мъчеше да издърпа огромния ботуш на мъжа. Лусусианецът спеше с отворена уста и по високата яка на бойната му униформа се стичаше слюнка.

Погледнах към Дем Риа.

– Преди петнайсетина минути Дем Лоа му даде малко чай – тихо обясни тя и направи грациозен жест, от който тъканта на сините ръкави на робата ѝ се развълнува. – Страхувам се, че използвахме остатъка от ултраморфина ти, Рол Ендимион.

– Трябва да вървя... – започнах аз. Болката в кръста ми бе поносива, но краката ми трепереха.

– Не – прекъсна ме Дем Риа. – Ще те хванат за няколко минути. – Тя посочи към прозореца. Отвън се разнасяше характерният тътен на спускателен кораб с ЕМ двигател, последван от тъпия звук и лая на дюзите. Машината трябва, да кръжеше точно над селото в търсене на място за приземяване. Миг по-късно прозорецът отекна от троен екот и над съседните кирпичени сгради се появиха два черни плъзгача.

Алем Микаил беше съблякъл лусусианеца по термобельо и го остави на леглото. После закопча с белезниците масивната му дясна китка. Дем Лоа и Сес Амбре смъкнаха пластовете на униформените му дрехи,

телесната броня и огромните му ботуши и ги натъпкаха в торба за пране. Малкият Бин Риа Лоа Алем хвърли вътре шлема на войника. Слабото момче носеше тежкия иглен пистолет. Тази гледка ме сепна – бях свикнал да избягвам комбинацията деца и оръжие, още когато самият аз бях дете и се учех да използвам енергийни оръжия, докато керванът ни се влачеше из хиперионските поля, – но Алем се усмихна, взе пистолета от момчето и го потупа по гърба. От начина, по който Бин държеше оръжието – без да докосва спусъка, с цев, насочена настрани, и с поглед, отпращан към индикатора на предпазителя, докато подаваше пистолета на баща си, – беше очевидно, че и по-рано си е имал работа с такова устройство.

Бин ми се усмихна, взе тежката торба с дрехите на войника и изтича от стаята. Шумът навън достигна кресчендо и аз се обърнах да погледна през прозореца.

На по-малко от трийсет метра нататък по улицата, която минаваше покрай канала, вдигаше прах черен плъзгач. Можех да го видя през пролуката между къщите. По-големият спускателен кораб се снишаваше и изчезваше от очи някъде на юг, навярно за да се приземи на тревистото открито пространство до кладенеца, където бях загубил съзнание от болка от бъбречния камък.

Тъкмо бях завързал обувките си и си закопчавах жилетката, когато Алем ми подаде игления пистолет. По навик проверих индикаторите на предпазителя и заряда, но после поклатих глава.

– Не – казах аз. – Чисто самоубийство ще е да нападна мирски войници само с това. Броните им... – Всъщност в този момент не мислех за броните им, а по-скоро за ответния огън на автоматичните им оръжия, които само за миг щяха да сравнят със земята тази къща. Помислих си за момчето с торбата за пране, в която бе униформата на войника. – Бин... – прибавих аз. – Ако го хванат...

– Знаем, знаем – прекъсна ме Дем Риа, дръпна ме от леглото и ме поведе към тесния коридор. Не си спомнях тази част от къщата. През последните четирийсетина часа моята вселена се свеждаше до спалнята и съседната тоалетна. – Хайде, ела.

Отново се освободих от ръката ѝ и подадох пистолета на Алем.

– Просто ме оставете да избягам – помолих с разтуптяно сърце и посочих към хъркащия лусусианец. – И за миг няма да го помислят за мен. Могат да се свържат с лекарката – ако вече не е в някой от онези плъзгачи, – за да ме идентифицира. Просто им кажете... – погледнах към приятелските лица в техните сини роби – ...кажете им, че съм

надвил пазача и съм ви държал под прицел... – После замълчах, осъзнал, че веднага щом се събуди, войникът ще опровергае версията ми. Съучастничеството на семейството в бягството ми щеше да е очевидно. Отново хвърлих поглед към игления пистолет и понечих да протегна ръка към него. Само един изстрел със стоманените иглички и спящият войник никога нямаше да се събуди, за да опровергае каквото и да е и да изложи на опасност тези добри хора.

Само че просто не можех да го сторя. Бях способен да убия мирски войник в честен двубой – наистина, адреналиновият пристъп на гняв, който се надигаше от слабостта и уплахата ми, подсказваше, че тази възможност ще е добре дошло облекчение, – но не бях в състояние да убия този спящ човек.

Честен двубой обаче нямаше да има. В бойните си брони мирските войници, а още по-малко онези тайнствени четирима със спускателния кораб – швейцарски гвардейци? – щяха да са неуязвими за игличките ми и изобщо за каквото и да е друго, освен за мирско автоматично оръжие. А швейцарските гвардейци щяха да са неуязвими и за него. Бях обречен. Бяха обречени и тези добри хора, които се бяха отнесли толкова мило към мен.

Отвори се задна врата и в коридора се вмъкна Бин. Робата му се беше повдигнала нагоре, разкривайки покритите му с прах тънки крачета. Погледнах към него и си помислих, че момчето няма да получи своя кръстоид и ще умре от рак. Възрастните спокойно можеха да прекарат следващите стандартни десет години в някой мирски затвор.

– Съжалявам... – заекнах аз, без да мога да открия нужните думи. Чувах смута на улицата, докато войниците бързаха сред привечерната навалица навън.

– Рол Ендимион – каза с мекия си глас Дем Лоа и ми подаде раницата, която бяха донесли от каяка ми, – моля те, млъкни и ни последвай. Незабавно.

Под пода на коридора имаше тунел. Винаги бях смятал, че такива тайни проходи има само в холодрамите, но сега съвсем доброволно последвах вътре Дем Риа. Представлявахме странна процесия – Дем Риа и Дем Лоа, които се спускаха по стръмното стълбище пред мен, след това аз с игления пистолет в ръка и с подскачащата раница на гръб, малкият Бин, следван от сестра си Сес Амбре и накрая Алем Михаил Дем Алем, който грижливо заключи капака зад себе си. В къщата не остана никой, освен хъркащия лусусиански войник.

Стълбището се спускаше по-надълбоко от обикновено мазе и

отначало си помислих, че стените са кирпичени като тези отгоре. После разбрах, че проходът е изсечен в мека скала, навярно пясъчник. Двайсет и седем стъпала надолу стигнахме дъното на вертикалната шахта и Дем Риа ни поведе по тесен тунел, осветен от бледи химични светлоглобуси. Зачудих се защо този дом на средно семейство от работническата класа има подземен проход.

Сякаш прочела мислите ми, синята качулка на Дем Лоа се обърна и тя прошепна:

– Спиралният спектър на Амойет изисква... хм... дискретни входи-ве към къщите на другите. Особено по време на Двукратния мрак.

– На Двукратния мрак ли? – промълвих аз, като се приведох, за да мина под един от глобусите. Вече бяхме изминали два-сет-двайсет и пет метра – в посока, обратна на канала, струваше ми се – и тунелът продължаваше надясно.

– Бавната, двойна елипса на слънцето край двете луни на тази планета – поясни Дем Лоа. – Тя продължава точно деветнайсет минути. Това е основната причина, поради която избрахме този свят.

– Ах – възкликнах аз. Не разбрах нищо, но в този момент като че ли нямаше значение. – Мирските войници имат сензори, с които могат да откриват такива тайници – прошепнах на жената пред мен. – Имат дълбочинен радар, с който могат да проникват през скала. Имат...

– Да, да – прекъсна ме Алем, – но кметът и другите ще ги задържат няколко минути.

– Кметът ли? – доста тъпо повторих аз. Краката ми все още бяха слаби от двудневния ми престой в леглото. Боляха ме кръстът и слабите, но това беше незначителна болка – несъществена – в сравнение с онова, през което бях преминал (и онова, което бе преминало през мен) последните два дни.

– Кметът оспорва правото на Мира на обиск – прошепна Дем Риа. Проходът се разшири и се изправи поне стотина метра напред. Отминахме две разклонения. Това не беше единичен тунел – бяха проклети катакомби. – Мирът признава властта на кмета в шлюза Чайлд Ламонд – продължи тя. Сините копринени роби на петимата члена на семейството също шепнеха в пясъчника, докато бързахме напред. – На Витъс-Грей-Балианъс Б все още имаме закони и съдилища, така, че те нямат право да извършват обиск, без специална заповед и да отнемат гражданските ни права.

– Но те ще получат разрешение от съответната институция – възразих аз, като бързах, за да не изоставам от жените. Стигнахме до ново

разклонение и те завиха надясно.

– Накрая, да – съгласи се Дем Лоа, – но в момента улиците са пълни с всички цветове на Спектъра в шлюза Чайлд Ламонд – червено, бяло, зелено, абаносово, жълто – хиляди хора от селото ни. А от съседните шлюзове идват и други. Никой няма да издаде в коя къща си бил. Прилягахме отец Клифтън да напусне селото, така че няма да може да помогне на мирските войници. Доктор Молина е била задържана от наши хора в Кероа Тамбат и в момента не е в контакт с началниците си. А твоят пазач ще спи още поне час. Насам.

Завихме наляво по по-широк тунел, спряхме при първата врата, която видяхме, изчакахме Дем Риа да я отвори, като долепи длан до сензорната ключалка и влязохме в просторно, кънтящо пространство, изсечено в скалата. Стояхме на метално стълбище, гледащо към нещо, което приличаше на подземен гараж: вътре бяха наредени шест дълги, тънки машини в основните цветове с огромни колела, криле на кърмите, платна и педали. Приличаха на коли, задвижвани с вятър и мускулна сила и покрити с дърво, ярки копринено-полимерни тъкани и перспекс.

– Ветроциклети – каза Сес Амбре.

Неколцина мъже и жени в смарагдово-зелени роби и високи ботуши подготвиха колите за път. В дъното на една от тях беше поставен моят каяк.

Всички се запуснаха по тракащото стълбище, но аз останах горе. Спирането ми бе толкова внезапно, че бедният Бин и Сес Амбре едва не се блъснаха в мен.

– Какво има? – попита Алем Микаил.

Бях пхнал игления пистолет в колана си и сега разперих ръце.

– Защо правите това? Защо всички ми помагат? Какво става?

Дем Риа се върна по металното стълбище и се облегна на перилата. Очите ѝ блестяха също като на дъщеря ѝ по-рано.

– Ако те хванат, Рол ЕНДИМИОН, ще те убият.

– Откъде знаеш? – попитах аз. Гласът ми беше тих, но акустиката на подземния гараж накара мъжете и жените в зелено да вдигнат поглед от работата си.

– Говореше насън – отвърна Дем Риа.

Отметнах глава, без да разбирам нищо. Бях сънувал Енея и нашия разговор. Какво би могло да каже това на тези хора?

Дем Риа се качи още едно стъпало назад и ме докосна по китката със студената си ръка.

– Спиралният спектър на Амойет е предрекъл появата на онази

жена, Рол Ендимион. На онази, наречена Енея. Ние я наричаме Онази, която учи.

В този миг усетих, че настръхвам под ледената светлина на глобуса. Старият поет – чичо Мартин – беше говорил за младата ми приятелка като за месия, но цинизмът му се просмукваше във всичко, което казваше или правеше. Народът на Талиезин-запад уважаваше Енея... но чак пък да вярва, че енергичното шестнайсетгодишно хлапе наистина е Световна историческа фигура? Не ми се струваше вероятно. Дватама с нея бяхме разговаряли за това и в действителния живот, и в ултраморфиновите ми сънища, но... Боже мой, намирах се на свят на стотици светлинни години от Хиперион и на цяла вечност от По-малкия Магеланов облак, където бе скрита Старата Земя. Откъде тези хора...

– Когато е композирал спиралната симфония, Халпъл Амоет е знаел за Онази, която учи – обясни Дем Лоа. – Целият народ на Спектъра произхожда от хора със съпреживителни способности. Спиралата е била и е начин за тяхното усъвършенстване.

Поклатих глава.

– Извинявай, но не разбирам...

– Моля те, разбери го, Рол ЕНДИМИОН – каза Дем Риа и пръстите ѝ почти болезнено стиснаха китката ми. – Ако не избягаш оттук, Мирът ще залови душата и тялото ти. А Онази, която учи се нуждае и от двете.

Примижах и погледнах към жената, като си мислех, че се шегува. Но приятното ѝ, гладко лице бе спокойно и сериозно.

– Моля те – обади се малкият Бин, като пхна ръчичката си в моята и ме задържа. – Моля те, побързай, Рол.

Бързо се заспуках по стъпалата. Един от мъжете в зелено ми подаде червена роба. Алем Микаил ми помогна да я облека върху собствените си дрехи. Само с няколко точни движения на ръцете си той ме уви в червения бурнус. Сам никога нямаше да успее да го направя както трябва. С удивление осъзнах, че цялото семейство – двете жени, Сес Амбре и малкият Бин – са съблекли сините си роби и обличат червени. Видях, че не съм бил прав да ги оприличавам с лусусианците – защото макар да бяха по-ниски и мускулести от средните обитатели на Мира, телата им бяха съвършено пропорционални. Никой от възрастните нямаше космично нито по главата си, нито където и да е другаде. Това някак си правеше дребните им тела по-привлекателни.

Извърнах се, осъзнах, че съм се изчервил. Сес Амбре се засмя и ме докосна по ръката. Алем Микаил последен се бе облякъл и сега всички бяхме в червени роби. Един поглед към мускулестия му торс ми показа,

че не бих издържал и петнайсет секунди в схватка с този по-нисък от мен мъж. Но пък навярно, осъзнах аз, не бих издържал повече от трийсет секунди и срещу Дем Лоа или Дем Риа.

Протегнах игления пистолет на Алем, но той ми даде знак да го задържа и ми показа как да го пхна в един от многобройните джобове на дългата тъмночервена роба. Сетих се за отсъствието на оръжия в малката ми раница – индианският ми ловен нож и малкото ми лазерно фенерче – и кимнах в израз на благодарност.

Последвах жените и децата в задната част на ветроциклета, на който бе натоварен каякът ми. Колата беше покрита със здраво опъната червена тъкан. Трябваше да приклепнем ниско, когато над нас поставиха второ парче плат и ни заобиколиха с дъски, щайги и бъчви. Светлина се процеждаше само между задната дъска на каросерията и червения платнен покрив. Вслушах се в стъпките по камъка, когато Алем се качи отпред и зае една от седалките с педали. Чух, че един от другите мъже – вече също в червена роба – се намести до него от другата страна на централната скоба.

С все още спуснати мачти и завързани платна, ние потеглихме нагоре по дълга рампа.

– Къде отиваме? – прошепнах на Дем Риа, която лежеше почти до мен. Дървото миришеше на кедръ.

– Към арката на телепортатора надолу по канала – също шепнешком ми отвърна тя.

Премигнах.

– И за това ли знаете?

– Те ти дадоха наркотика на истината – поясни Дем Лоа от другата страна на една от щайгите. – И ти говореше насън.

Бин лежеше точно до мен в мрака.

– Ние знаем, че Онази, която учи ти е възложила мисия – почти радостно каза той. – Знаем, че трябва да стигнеш до следващата арка. – Момчето потупа каяка до нас. – Искане ми се да можех да дойда с теб.

– Това е прекалено опасно – изсъсках аз. Усетих, че колата излиза от тунела. Коси слънчеви лъчи осветиха плата над нас. Ветроциклетът спря за миг, докато двамата мъже изправяха мачтата и опъваха платното. – Прекалено опасно.

Говорех за откарването ми до телепортатора, разбира се, а не за мисията, на която ме бе пратила Енея.

– Щом знаят кой съм – прошепнах на Дем Риа аз, – те ще наблюдават арката.

Можех да видя силуета на качулката ѝ, когато ми кимна.

– Ще я наблюдават, Рол Ендимион. И наистина е опасно. Но мракът почти се е спуснал. След четиринайсет минути.

Погледнах към инфотерма си. Според наблюденията ми от предишните два дни до здрачаване оставаха най-малко деветдесет минути. И още почти цял час до падането на истинската нощ.

– До арката са само шест километра – прошепна Сес Амбре от другата страна на каяка. – Селата ще са пълни с празнуващия народ на Спектъра. Тогава разбрах.

– Двукратният мрак ли? – попитах.

– Да – потвърди Дем Риа. Тя ме потупа по ръката. – Сега трябва да пазим тишина. Навлизаме в движението по солния път.

– Прекалено опасно – за пореден път прошепнах аз, докато колата със скърцане се вливаше в трафика. Чувах тътненето на веригите под дъсчения под и усещах как вятърът изпълва платното. – Прекалено опасно.

Ако знаех какво става на неколкостотин метра от нас, щях да разбега колко опасно е в действителност.

Докато се носехме по солния път, аз надникнах през процепа между задната дъска и платнения покрив на ветроциклета. Изглежда, че пътят от твърда като скала сол свързваше селата покрай канала и продължаваше на север през пустинята, докдето ми стигаше погледът.

Пустинята Уахаби – прошепна Дем Риа, когато набрахме скорост и се понесохме на юг по солния път. Изпреварваха ни други ветроциклети с напълно разперени платна и яко натискащи педалите мъже. Други коли с още по-ярки платнища пътуваха на север. Техните платна бяха поставени по друг начин и водачите им се бяха навели силно настрани, за да пазят равновесие, докато ветроциклетите се носеха на две колела, а другите две безполезно се въртяха във въздуха.

Изминахме шестте километра за десет минути и се отклонихме от солния път по павирана рампа, която минаваше през група от къщи – този път от бял камък, а не от кирпич. Алем и другият мъж навиха платното и бавно подкараха колата по облите камъни между сградите и реката. По бреговете на канала растяха високи папрати между сложно оформени вълноломи, беседки и кейове, на които бяха завързани украсени лодки. Градчето изглежда свършваше там, където каналът се разширяваше и много повече заприличваше на река, отколкото на изкуствен воден път. Повдигнах глава достатъчно, за да различа огромната, ръждива теплоторна арка на неколкостотин метра надолу по течението. През

нея се виждаше само папратовата гора по брега и пустошта на изток и запад. Алем насочи ветроциклета по тухлена товарна рампа и спря под високите папрати.

Погледнах инфотерма си. До Двукратния мрак оставаха по-малко от две минути.

В този миг усетих полъх на топъл въздух и над нас прелетя сянка. Всички се наведохме още по-ниско, когато черният мирски плъзгач мина над реката на по-малко от сто метра височина. Аеродинамичната осморковидна форма на машината ясно се виждаше, докато рязко завиваше и се спускаше ниско над корабите, минаващи на север и на юг през арката. Тук речният трафик беше оживен: дълги състезателни лодки с четирима до дванайсетима гребци, лъскави моторни лодки, оставящи зад себе си пенливи следи, платноходки с всевъзможни размери, канута, безшумни електрически гравитолодки, носещи се в ореолите си от пръски, и дори няколко сала, които ми напомниха за предишното ми пътуване с Енея и А. Бетик.

Плъзгачът прелетя ниско над тях, мина над телепортаторната арка, продължи на юг, после се върна, мина през нея в обратната посока и изчезна към шлюза Чайлд Ламонд.

– Хайде – каза Алем Микаил, като отдръпна платненото покривало над нас и започна да сваля каяка. – Трябва да побързаме.

Внезапно отново усетих полъх на топъл въздух, последван от похладен вятър, който вдигна прах на брега, разклати папратите и небето стана първо лилаво, после черно. Появиха се звезди. Погледнах нагоре точно навреме, за да видя мънистена корона около едната от луните и пламтящия диск на втората по-голям сателит, който минаваше зад първия.

От север по реката по посока на дългия град, включващ шлюза Чайлд Ламонд, се разнесе най-натрапчивият и тъжен звук, който някога бях чувал: протяжен, виещ и по-скоро издаван от човек, отколкото от сирена, последван от тон, който ставаше все по-дълбок и по-дълбок, докато накрая се превърна в недоловим за човешкия слух. Разбрах, че съм чул стотици – навярно хиляди – рогове, надути в хор с хиляди, а може би и десетки хиляди човешки гласове.

Мракът около нас се съгъстяваше. Звездите блестяха. Дискът на по-ниската луна приличаше на огромен купол, който заплашваше всеки момент да се стовари върху потъналия в чернота свят. Изведнъж многобройните кораби по канала надуха собствените си сирени – какофоничен вой, пълна противоположност на съвършената хармоничност на

първоначалния хор – и после започнаха да изстрелват сигнални ракети и фейерверки: пъстроцветни звезди, ревящи колела на св. Катрин, червени парашутни ракети, сплотени ленти от жълти, сини, зелени, червени и бели огньовете – Спиралният спектър? – и безброй въздушни бомби. Шумът и светлината бяха невъобразими.

– Побързай – повтори Алем и свали каяка от колата. Скочих долу да му помогна, като смъкнах робата си и я хвърлих в задната част на ветроциклета. Следващата минута представляваше мъгла от координирани движения, докато с Дем Риа, Дем Лоа, Сее Амбре и Бин помагахме на Алем и непознатия мъж да отнесат каяка до брега и да го спуснат в реката. Нагазих до колене в топлата вода, оставих раницата и игления пистолет в лодката, задържах я с ръка и погледнах към двете жени, двете деца и двамата мъже в надиплените им роби.

– Какво ще стане с вас? – попитах. Кръстът ме болеше от последиците от бъбречния камък, но в момента по-болезнена беше буцата в гърлото ми.

Дем Риа поклати глава.

– Няма да ни се случи нищо лошо, Рол ЕНДИМИОН. Ако мирските власти се опитат да ни сторят нещо, просто ще изчезнем в тунелите под пустинята Уахаби, докато не дойде време да се влеем в Спектъра някъде другаде. – Тя се усмихна и намести робата на рамото си. – Но искам да ни обещаеш нещо, Рол ЕНДИМИОН.

– Каквото пожелаеш – отвърнах аз. – Стига да мога, ще го направя.

– Ако е възможно, помоли Онази, която учи да се върне заедно с теб на Витъс-Грей-Балианъс Б при народа на Спиралния спектър на Амојет. Ще се помъчим да не приемаме християнството на Мира, докато тя не дойде, за да ни говори.

Кимнах и погледнах към бръснатия череп на Бин Риа Дем Лоа Алем, към червената му качулка, чиято тъкан се гънеше на вятъра, към съсухрените му от химиотерапията страни, към очите му, които блестяха по-скоро от вълнение, отколкото от отраженията на фейерверките.

– Да – казах аз. – Ако изобщо е възможно, ще го направя.

После всички те ме докоснаха – не се ръкуваха, просто допряха пръсти до жилетката, ръката, лицето или гърба ми. Аз също ги докоснах в отговор, насочих носа на каяка към течението и седнах в лодката. Веслото беше на скобата, където го бях оставил. Стегнах изолацията около кръста си, сякаш пред мен имаше бързеи, неволно закачих с ръка прозрачния пластмасов капак на червения „паникьорски бутон“, който

Енея ми беше показала – щом тази интерлюдия не ме бе накарала да изпадна в паника, не бях сигурен какво друго ще успее, – стиснах веслото в лявата си ръка и магнах за сбогом с дясната. Докато какякт се отдалечаваше към средата на реката, шестте облечени в роби фигури се сляха в сенки под папратите.

Телепортаторната арка ставаше все по-голяма. В небето първата луна започна да се отмества от диска на слънцето, но втората, по-голяма луна покри и двете светила. Фойерверките и сирените продължаваха, дори ставаха все по-ожесточени. Гребях по-близо до десния бряг, докато се приближавах към телепортатора и се опитвах да се движа сред помалките лодки надолу по течението, но без прекалено да се приближавам към никого.

„Ако изобщо ще ме пресрещат – казах си аз, – ще трябва да го направят тук.“ Без да се замислям, поставих игления пистолет върху корпуса на каяка пред себе си. Бързото течение ме носеше напред и аз пуснах греблото в очакване да мина през телепортала. Когато се активираше, под него нямаше да има други плавателни съдове. Над мен арката се издигаше като подковообразна чернота на фона на звездното небе.

Внезапно на няма и двайсетина метра от дясната ми страна от брега се разнесе силен шум.

Грабнах пистолета и погледнах натам, без да разбирам какво виждам и чувам.

Две експлозии като звукови бомби. Проблясъци бяла светлина.

„Още фойерверки ли? – Не, тези проблясъци бяха много по-ярки. – Енергийни оръжия?“ Прекалено ярки. Прекалено нефокусирани. Повече приличаше на взривяване на малки плазмени експлозии.

Тогава за миг зърнах нещо, по-скоро остатъчен образ, отколкото истинска гледка: две фигури, вкопчени в мощна прегръдка, като негатив на древна снимка, внезапно, яростно движение, още един звуков взрив, бял проблясък, който ме ослепи, преди мозъкът ми да регистрира сцената – шипове, тръни, две притиснати една до друга глави, шест размахващи се ръце, летящи искри, човешка фигура и нещо по-голямо, звук от раздиране на метал, нечий писък, по-силен от сирените, виещи в реката зад мен. Ударната вълна от онова, което се случваше на брега, се понесе над водата, едва не преобърна каяка ми и продължи нататък като завеса от бели пръски.

Сетне се озовах под телепортаторната арка, последва проблясък и вече познатият ми от по-рано миг на замаяване, ослепително ярка светлина, която ме заобикаляше отвсякъде, и какякт започна да пада.

Наистина започна да пада. Да се върти в пространството. Част от водата, която се беше телепортирала под мен, падаше като малък водопад, но после лодката продължи да пада свободно и в паниката си аз изпуснах вътре игления пистолет и се вкопчих в корпуса на каяка, което само го накара да се завърти още по-бясно.

Запремигнах, за да проясня погледа си от проблясъците и се помъчих да видя още колко надолу ще падам.

Над мен имаше синьо небе. Навсякъде наоколо – огромни облаци, които се издигаха на хиляди метри нагоре и се спускаха на още хиляди надолу.

Нямаше нищо друго, освен небе и аз падах в него. Под мен малкият отсек от реката се бе разделил на гигантски капки, сякаш някой бе излял стотина кофи вода в бездънна пропаст.

Каякът се въртеше и заплашваше да започне да се премята. Преместих се напред, за да запазя равновесие и едва не изпаднах навън. Задържах ме само кръстосаните ми крака и мократа изолация около кръста ми.

Отчаяно се вкопчих в ръба на лодката. Студен въздух шибаше лицето ми и реवेशе край мен, докато каякът набираше скорост. Между мен и пронизаните от слънчеви лъчи облаци долу имаше хиляди метри пуст въздух. Двойното гребло се откъсна от скобата си и се запремята в пространството.

Направих единственото, което можех при тези обстоятелства. Отворих уста и закрещях.

11.

Кензо Исозаки откровено можеше да каже, че никога преди не се е страхувал. Отгледан като бизнес-самурай на папратовите острови на Фуджи, той беше научен и трениран да презира страха и всеки, който го изпитва. Предпазливостта бе допустима – за него тя се беше превърнала в задължително за бизнеса оръжие, – но страхът бе чужд на природата му и на грижливо изгражданата му личност.

До този момент.

Г. Исозаки чакаше прав, докато вратата на херметичния шлюз се отвори. Каквото и да го чакаше вътре, минута по-рано се беше намирало на безвъздушен, премятащ се в космоса астероид. И не носеше космически костюм.

Исозаки бе решил да не носи оръжия на малката астероидна сонда: нито той, нито корабът бяха въоръжени. В този момент, докато ледените кристали се вълнуваха като мъгла от отварящия се херметичен шлюз и вътре влизаше хуманоидна фигура, Кензо Исозаки се зачуди дали решението му е било разумно.

Хуманоидната фигура беше човешка... или поне човешка на външен вид. Загоряла кожа, грижливо подстригана сива коса, съвършено ушит сив костюм, сиви очи под все още покрити със скреж мигли и бяла усмивка.

– Г. Исозаки – каза съветник Алbedo.

Исозаки се поклони. Бе овладял туптенето на сърцето и дишането си и сега се съсредоточи да накара гласа си да звучи спокойно, равно и безизразно.

– Много мило от ваша страна да отвърнете на поканата ми.

Алbedo скръсти ръце. Усмивката не напускаше загорялото му, красиво лице, но не можеше да заблуди Исозаки. Моретата около папратовите острови на Фуджи бяха пълни с акули, произхождащи от ДНК рецепти и замразени ембриони, донесени с първите бусардови семенни кораби.

– Покана? – попита с дълбокия си глас съветник Алbedo. – Или заповед?

Главата на Исозаки остана леко наведена. Ръцете му висяха свободно отстрани.

– В никакъв случай заповед, г...

– Струва ми се, знаете името ми – прекъсна го Алbedo.

– Според слуховете вие сте същият онзи съветник Алbedo, който съветвал Мейна Гладстоун преди почти три века, сър – отвърна шефът на Търговския мир.

– Тогава бях по-скоро холограма, отколкото материя – отвърна Алbedo и отпусна ръцете си. – Но... личността... е същата. И няма нужда да ме наричате „сър“.

Исозаки леко се поклони.

Съветник Алbedo пристъпи по-навътре в малката сонда. Той прокара яките си пръсти по пултовете, единствената пилотска седалка и ръба на празния високогравитационен резервоар.

– Скромнен кораб за толкова влиятелна личност, г. Исозаки.

– Помислих си, че ще е най-добре да проявя дискретност, съветник. Мога ли да ви наричам така?

Вместо да отговори, Алbedo агресивно се приближи към него.

Исозаки не трепна.

– Смятате ли, че е проява на дискретност да пускате ИИ вирус в примитивната инфосфера на Пацем, за да търси възлите на Техноцентъра? – Гласът на Алbedo изпълни кабината на сондата.

Кензо Исозаки вдигна очи, за да срещне яростния сив поглед на високия мъж.

– Да, съветник. Ако Техноцентърът все още съществуваше, аз... Търговският мир... трябваше да установи личен контакт. Вирусът беше програмиран да се самоунищожи, ако бъде засечен от мирски антивирусни програми и да се активира единствено, ако получи сигурен отговор от Техноцентъра.

Съветник Алbedo се засмя.

– Вашият ИИ вирус беше приблизително също толкова фин, колкото метафоричното лайно в пословичната купа за пунш, Исозаки-сан.

Грубите думи накараха шефа на Търговския мир изненадано да премигне.

Алbedo се отпусна на ускорителната кушетка, опъна се и каза:

– Седнете, приятелю. Вие си навлякохте всички тези неприятности, за да ни откриете. Рискувахте да ви подложат на мъчения, да ви отлъчат, да ви екзекутират и да загубите мястото си за паркинг във Ватикана. Щом искате да разговаряме... говорете.

Временно изваден от равновесие, Исозаки потърси друга повърхност, където да седне, и се настани на свободен участък от чертожната маса. Не обичаше нулевата гравитация, затова примитивното вътрешно съдържащо поле бе настроено на едно g, но въпреки това Исозаки се клаушкаташе на ръба на замайването. Той си пое дъх и събра мислите си.

– Вие служите на Ватикана... – започна шефът на Търговския мир.

– Техноцентърът не служи на никого, търговец – незабавно го прекъсна Алbedo. Исозаки си пое дъх и повторно започна:

– Вашите и ватиканските интереси се застъпват до такава степен, че Техноцентърът осигурява съвети и техника, жизненоважни за оцеляването на Мира... Съветник Алbedo се усмихваше и чакаше. С мисълта „За онова, което ще кажа сега, Негово светейшество ще ме предаде на великия инквизитор. Ще ме включат за сто живота на машината за мъчения“ Исозаки продължи:

– Някои от нас в Изпълнителния съвет на Панкапиталистическия съюз на независимите католически трансзвездни търговски организации смятат, че интересите на Техноцентъра може би имат много повече общо със Съюза, отколкото с Ватикана. Според нас... хм... анализването

на тези общи цели и интереси ще е от полза и за двете страни.

Съветник Албедро показва още повече от свършените си зъби. И продължи да мълчи.

Усещайки конопеното въже на примката, която затягаше около собствената си шия, Исозаки каза:

– В продължение на близо три века Църквата и гражданските власти на Мира се придържаха към официалната версия, че Техноцентърът е бил унищожен по време на Падането на телепортаторите. Милиони близки до властта хора на световите измирския космос са чували слухове за оцеляването на Техноцентъра...

– Слуховете за нашата смърт са изключително преувеличени – прекъсна го съветник Албедро. – И?

– И – продължи Исозаки, – като разбираме, че този съюз между личностите от Техноцентъра и Ватикана е бил изгоден за двете страни, съветник, Търговският мир би искал да предложи възможности за подобен пряк съюз с нашата търговска организация, който ще донесе по-непосредствена и осезаема изгода на вашата... хм... общност.

– Предлагайте, Исозаки-сан – каза съветник Албедро и се отпусна още по-назад на пилотската седалка.

– Първо – вече с по-твърд глас заговори Исозаки, – Търговският мир се разраства по начини, които не са възможни за никоя религиозна организация, колкото и йерархична или универсално разпространена да е. Капитализмът възвръща мощта си в Мира. Той е истинската спойка, която съединява стотиците светове.

Второ, Църквата продължава да води безкрайната си война с прокудените и с бунтовниците в сферата на влияние на Мира. Търговският мир смята всичко това за загуба на енергия и скъпоценни човешки и материални ресурси. Нещо повече, така Техноцентърът се замесва в човешки конфликти, които нито отговарят на интересите му, нито могат да доведат до осъществяване на целите му.

Трето, макар че Църквата и Мирът използват такива очевидно произхождащи от Техноцентъра технологии като мигновения гидеонов двигател и възкресителните ясли, Църквата не отдава дължимото на Техноцентъра за тези изобретения. Всъщност, тя продължава да го представя пред милиардите вярващи за враг и твърди, че същностите на Техноцентъра са били унищожени, защото са се съюзили с дявола. Търговският мир не се нуждае от такива предубеждения и измами. Ако след съюзяването си с нас Техноцентърът предпочете да продължи да се крие, ние ще уважим тази политика, но ще бъдем готови открито да го представим

като ценен партньор, когато и ако вие решите така. Междувременно, обаче, Съюзът завинаги ще сложи край на демонизирането на Техноцентъра в историята, фолклора и умовете на човешките същества.

Съветник Алbedo изглеждаше замислен. За миг той отправи поглед през илюминатора към въртящия се астероид, после каза:

– Значи ще ни направите богати и уважавани?

Кензо Исозаки не отговори. Чувстваше, че собственото му бъдеще и равновесието на властта в човешкия космос се колебаят на острието на бръснач. Не можеше да разчете изражението на Алbedo: сарказмът на киборга спокойно можеше да е прелюдия към преговори.

– А какво да правим с Църквата? – попита съветникът. – След повече от два и половина човешки века на тайно сътрудничество?

Исозаки отново успокои ускореното туптене на сърцето си.

– Не желаем да се намесваме в каквато и да е връзка, която Техноцентърът намира за полезна или изгодна – тихо отвърна той. – Като делови хора, ние в Съюза сме обучени да разбираме ограниченията на всяко основано на религия междузвездно общество. Догмата и йерархията са характерни за такива структури... всъщност, такива са и структурите на която и да е теокрация. Като делови хора, посветили се на взаимноизгодното сътрудничество, ние виждаме възможности за второ равнище на партньорство между Техноцентъра и човека, макар и тайно и ограничено, което би трябвало и ще бъде изгодно и за двете страни.

Съветник Алbedo отново кимна.

– Исозаки-сан, спомняте ли си, когато вашата колежка Анна Пели Коняни се съблече в кабинета ви?

Исозаки запази неутрално изражение, но само с крайно усилие на волята. Фактът, че Техноцентърът наблюдава личния му кабинет и записва всяка сделка, накара кръвта му буквално да се вледени.

– Тогава попитахте – продължи Алbedo, – защо сме помогнали на Църквата да усъвършенства кръстоида. С каква цел, попитахте вие. Каква е изгодата за Техноцентъра?

Исозаки наблюдаваше мъжа в сиво, но повече отвсякога усещаше, че е заключен в малката астероидна сонда с кобра, която се е изправила и е разперила качулката си.

– Някога имали ли сте куче, Исозаки-сан? – попита Алbedo.

Все още замислен за кобрите, шефът на Търговския мир можеше само да го зяпне.

– Куче ли? – след малко каза той. – Не. Не лично. На родния ми свят кучетата не бяха разпространени.

– А, точно така – кимна съветникът и отново показа белите си зъби. – На вашия остров домашни любимци са били акулите. Струва ми се, че на около шестгодишна възраст вие сте имали бебе акулка, която сте се мъчили да опитомите. Ако не греша, сте я нарекли Кейго.

Исозаки не би могъл да произнесе нито звук, дори в този момент от това да зависеше животът му.

– И какво правехте, за да не позволите на вашата растяща акулка да ви изяде, когато плувахте заедно в лагуната Шиоко, Исозаки-сан?

С огромни усилия Исозаки успя да промълви:

– Нашийник.

– Моля? – наведе се към него съветник Албедро.

– Нашийник – повтори шефът на Търговския мир. Пред очите му танцуваха малки, съвършено черни петна. – Шоков нашийник. Трябваше да носим излъчвателни ключове. Същите устройства, каквито използваха нашите рибари.

– А, да – без да престава да се усмихва каза Албедро. – Когато вашият любимец се е държал непослушно, вие сте го връщали в правия път. Само с едно докосване с пръст. – Той протегна ръка и я сви в шепа, сякаш държеше невидим излъчвателен ключ. Загорелият му пръст натисна невидимия бутон.

Тялото на Кензо Исозаки не бе разтърсено от електрически удар, а по-скоро го обляха вълни от чиста агония – започваха в гърдите му, в кръстоида под кожата, плътта и костта му и се разляха настрани като телеграфни сигнали от болка, течачи през десетките метри нишки, нематоди и възли кръстоидна тъкан, пуснала метастази в тялото му като тумори.

Исозаки изкрещя, преви се надве от болка и се стовари на пода.

– Струва ми се, че вашите излъчвателни ключове са могли да разтърсват стария Кейго с все по-силни удари, когато е ставал агресивен – замислено каза съветник Албедро. – Нали така, Исозаки-сан? – Пръстите му отново натиснаха празния въздух.

Болката стана още по-силна. Исозаки се изпусна в костюма си и би изпразнил червата си, ако вече не бяха празни. Опита се отново да извика, но челюстите му бяха здраво стиснати, сякаш в пристъп на тетанус. Емайълът на зъбите му се пропука и се отцепи. Той прехапа върха на езика си и усети в устата си вкус на кръв.

– По десетобалната скала за стария Кейго това ще е някъде около две, предполагам – продължи съветник Албедро. Той се изправи, приближи се до херметичния шлюз и набра комбинацията за отваряне.

Сгърчен на пода, с тяло и мозък, превърнали се в безполезни придавци на кръстоид от ужасяваща болка, Исозаки се помъчи да изкрещи през стиснатите си челюсти. Очите му бяха изскочили от орбитите си. От носа и ушите му течеше кръв.

Набрал комбинацията, киборгът отново натисна невидимия ключ в дланта си.

Болката изчезна. Исозаки повърна. Всички мускули в тялото му се гърчеха, докато нервите му като че ли напълно се бяха объркали.

– Ще предам предложението ви на Трите елемента на Техноцентъра – официално заяви съветник Албедро. – То ще бъде обсъдено и разгледано изключително сериозно. Междувременно, приятелю мой, ще разчитаме на вашата дискретност.

Исозаки се опита да издаде членоразделен звук, но успя само да се сгърчи и да повърне на металния под. За негов ужас, червата му шумно отделиха газ.

– И повече няма да има ИИ вируси в чиято и да е инфосфера, нали, Исозаки-сан? – Албедро влезе в херметичната камера и затвори шлюза.

Навън безименният астероид се премятеше и въртеше с динамика, известна единствено на боговете на хаотичната математика.

Спускателният кораб на Радамант Немес и тримата ѝ близнаци само за няколко минути стигна от мирската база Бомбасино до шлюза Чайлд Ламонд на безводния свят Витъс-Грей-Балианъс Б, но задачата им се усложни от присъствието на три военни плъзгача, които онзи глупак командир Солзников беше пратил да ги ескортират. От „секретната“ теснолъчева връзка между базата и плъзгачите Немес знаеше, че командирът е пратил своя заместник полковник Винара лично да оглави експедицията. Нещо повече, Немес знаеше, че полковникът няма да оглавява нищо – тоест, че Винара ще е толкова зает с постоянен холо и теснолъчев контакт с базата, че всъщност Солзников ще ръководи мирските войници, без да показва ъгловатото си лице.

Когато закръжиха над съответното село – макар че „село“ изглеждаше прекалено официално наименование за няколкото кирпичени къщи по западния бряг на реката, същите като десетките други сгради по пътя от базата, – плъзгачите вече ги бяха настигнали и се спускаха надолу, докато Немес търсеше достатъчно просторно и твърдо място, за да приземи спускателния кораб.

Вратите на кирпичените къщи бяха боядисани в основните цветове. Хората по улицата носеха роби в същите окраски. Немес знаеше причината за това: бе влязла и в корабната памет, и в кодираните архиви на

Бомбасино, за да получи информация за народа на Спиралния спектър. Данните представляваха интерес само в онази си част, според която тези странни хора бавно се обръщаха към кръста и още по-бавно приемаха властта на Мира. С други думи имаше голяма вероятност да са помогнали на бунтовно дете мъж и еднорък андроид да се скрият от властите.

Плъзгачите кацнаха на пътя край канала. Немес приземи спускателния кораб в някакъв парк и частично разруши артезиански кладенец.

Гиес се размърда на другата пилотска седалка и повдигна вежди.

– Сцила и Бриарей ще отидат да извършат официалното претърсване – гласно каза Немес. – Ти оставаш тук с мен. – Без гордост или суетност беше забелязала, че клонираните ѝ близнаци отдавна се подчиняват на заповедите ѝ, въпреки смъртната заплаха, която бяха донесли от Трите елемента, и увереността, че ще я изпълнят, ако тя отново се провали.

Другата жена и мъжът се спуснаха по рампата и си запробиваха път сред навалицата от хора в цветни роби. Насреща им закрачиха войници в бойна броня със спуснати визьори. Немес ги наблюдаваше по общия оптичен канал, а не по теснолъчевото предаване и позна гласа на полковник Винара, разнесъл се по високоговорителя на шлема му.

– Кметът – жена на име Сес Гиа – отказва да ни даде разрешение за претърсване на къщите.

Немес можеше да види презрителната усмивка на Бриарей, отразена в лъскавия визьор на полковника. Все едно, че виждаше собственото си отражение с малко по-изразена костна структура.

– И вие ще позволите на този... кмет... да ви заповядва, така ли? – попита Бриарей.

Полковник Винара вдигна облечената си в бойна ръкавица ръка.

– Мирът признава местните власти, докато станат... част от Мирския протекторат.

– Споменахте, че доктор Молина е оставила мирски войник да пази... – каза Сцила.

Винара кимна. Дишането му се чуваше усилено през видеоизменящия се, кехлибарен шлем.

– Няма и следа от този войник. Опитваме се да установим връзка с него още откакто напуснахме Бомбасино.

– Не му ли е бил имплантиран проследителен чип? – попита Сцила.

– Не, втъкан е в бойната му броня.

– И?

– Открихме я в кладенец няколко улици по-нататък – отговори

полковник Винара. Гласът на Сцила остана безизразен.

– Предполагам, че войникът не е бил в бронята.

– Не – потвърди Винара, – там бяха само бронята и каската. В кладенеца нямаше труп.

– Жалко – рече Сцила. Тя понечи да се извърне, но после пак погледна към мирския полковник. – Само бронята, казвате. А оръжието?

– Нищо повече – мрачно отвърна Винара. – Наредих да претърсят улиците и ще разпитаме гражданите, докато някой не ни съобщи местонахождението на къщата, в която доктор Молина е арестувала изчезналия търговец. После ще я обкръжим и ще заповядаме на всички вътре да се предадат. Аз... хм... поисках от гражданските съдилища в Бомбасино да обмислят молбата ни за заповед за обиск.

– Чудесен план, полковник – каза Бриарей. – Само докато издадат вашата заповед да не настъпи следващата ледникова епоха.

– Ледникова епоха ли? – зяпна полковник Винара.

– Няма значение – махна с ръка Сцила. – Ако не възразявате, ще ви помогнем да претърсите съседните улици и ще изчакаме съответното разрешение за претърсване на къщите. – После предаде по вътрешния канал на Немес:

„А сега какво?“

„Останете с него и направете точно каквото му предложихте – нареди Немес. – Бъдете любезни и спазвайте закона. И без това не искаме да открием ЕНДИМИОН или момичето, докато тези идиоти са наоколо. С Гиес преминаваме на бързо време.“

„Успешен лов“, предаде Бриарей.

Гиес вече чакаше при шлюза на спускателния кораб.

– Аз взимам града – каза Немес, – а ти се спускаш по реката до телепорторнатата арка и внимаваш нищо да не премине през нея – нито нагоре, нито надолу, – без да си го проверил. Фазоизмествай се, за да ми пращаш съобщения. Аз също периодично ще се фазоизмествам, за да проверявам канала. Сигнализирай ми, ако откриеш Ендимион или момичето. – Докато се фазоизместваха, можеха да се свързват по общия канал, но енергийният разход бе ужасно голям – надхвърляше дори невъобразимото количество енергия, необходимо за самото фазоизместване, – така че беше далеч по-икономично периодично да преминават към нормално време, за да проверяват общия канал. Дори само сигналът за тревога щеше да използва равностойността на целия едногодишен енергиен бюджет на тази планета.

Гиес кимна и двамата едновременно се фазоизместиха,

превърщайки се в хромирани скулптури на голи мъж и жена. Въздухът навън като че ли се сгъсти и светлината стана по-силна. Звуците изчезнаха. Движението спря. Човешките фигури станаха малко размити статуи. Нагънатите им от вятъра роби замръзнаха като дипли на бронзови изваяния.

Немес не разбираше физиката на фазоизместването. Нямаше нужда да го разбира, за да го използва. Знаеше, че това не е нито антиентропично, нито хиперентропично манипулиране на времето – макар бъдещият AI да разполагаше и с двете наглед вълшебни технологии, – нито пък някакъв вид „ускоряване“, съпътствано от звукови експлозии и вероятно повишаване на температурата зад тях. Фазоизместването бе нещо като отстъпване встрани в издълбаните граници на пространство/времето.

– Вие ще се превърнете – в най-добрия смисъл на израза – в плъхове, лутащи се из стените на стаите на времето – беше казала същността от Техноцентъра, която носеше основната отговорност за тяхното създаване.

Двете лъскави фигури се спуснаха по рампата и се разделиха в противоположни посоки – Гиес на юг към телепортатора, Немес покрай замръзналите си близнаци и скулптурите на мирските войници и гражданите на Спектъра, за да навлезе сред кирпичените къщи.

Буквално за нула време откри сградата със закопчания с белезници мирски войник, който спеше в ъгловата спалня, гледаща към канала. Тя претърси файловете, качени от мирската база в Бомбасино, за да го идентифицира – лусусианец на име Джерин Поуц, трийсет и осем стандартни години, мързелив, неинициативен, пристрастен към алкохола, още две години до пенсия, шест разжалвания и три осъждания на затвор – и после изтри файла. Войникът не представляваше интерес за нея.

След като се увери, че къщата е празна, Радамант Немес се прехвърли към нормално време и за миг застана в спалнята. Звукът и движението се върнаха: хъркането на войника, пешеходците по крайбрежната улица, тихият ветрец поклащаш белите завеси, тътенът на далечен трафик и дори шумоленето на самурайските брони на мирските войници, които тичаха из съседните улици в безполезното си претърсване.

Застанала до мирския войник, Немес протегна ръка и сякаш посочи с показалец към шията му. Изпод нокътя ѝ се появи игла, измина десетте сантиметра до гърлото на Джерин Поуц и прониза кожата и плътта му, оставяйки само капчица кръв. Войникът не се събуди.

Немес изтегли иглата и анализира кръвта в нея: опасна

концентрация на $C_{27}H_{45}OH$ – лусусианците често бяха заплашени от високо равнище на холестерол, – както и наличие на ранен стадий на имунна тромбоцитна пурпура, навярно предизвикана от прекараните ранни години в силно радиационна среда на някой от гарнизонните светове, алкохолно съдържание 122 mg/100 ml – войникът беше пиян, маркар че миналото му на алкохолик навярно му позволяваше да крие повечето от видимите ефекти – и voila! – наличие на изкуствен опиат, наречен ултраморфин, комбиниран със завишено равнище на кофеин. Немес се усмихна. Някой го бе упоил със съответно количество ултраморфин, смесен с чай или кафе, но се беше погрижил дозата да не е убийствена.

Тя подуши въздуха. Способността ѝ да регистрира и разпознава специфични органични молекули във въздуха – тоест, обонянето ѝ – беше около три пъти по-голяма от тази на нормалния газов хроматографен спектрометър: с други думи някъде над обонянето на порода кучета от Старата Земя, наречени хрътки. Стаята бе изпълнена с характерните миризми на много хора. Някои от тях бяха стари, други съвсем скорошни. Немес идентифицира алкохолната смрад на лусусианеца, няколко фини, мускусни женски аромата, молекулният отпечатък поне на два деца – едното отдавна навлязло в пубертета, другото по-малко, но болно от някакъв вид рак, изискващ химиотерапия – и на двама мъже, единият с особености на потта, дължащи се на хранителните специфики на планетата, Другият едновременно познат и чужд. Чужд, защото мъжът носеше мириса на свят, който Немес никога не бе посещавала, познат, защото това бе характерната човешка миризма, която тя специално си бе отбелязала: Рол Ендимион все още носеше със себе си миризмата на Старата Земя.

Немес обиколи всички стаи, но нямаше и следа от особения мирис, който за пръв път беше усетила четири години по-рано, на момичето на име Енея, нито пък антисептичната андройдна миризма на слугата, наречен А. Бетик. Тук бе идвал само Рол Ендимион. Но си беше тръгнал няколко минути преди това.

Немес проследи миризмата до капак на пода в коридора. Тя го разби, въпреки многобройните му ключалки, и спря преди да се спусне по стълбата, за да провери информацията по общия канал. От Гиес нямаше нищо. Бяха напуснали кораба едва преди деветдесет секунди. Немес се усмихна. Можеше да му сигнализира и той щеше да е тук, преди Рол ЕНДИМИОН и другите в тунела да успеят да отброят десет удара на сърцата си.

Но Радамант Немес искаше сама да уреди тази сметка. Без да престава да се усмихва, тя скочи в дупката и падна до дъното, което бе на осем метра дълбочина.

Проходът беше осветен. Тя подуши въздуха и отдели богатия на адриналин мирис на Рол Ендимион от другите човешки миризми. Роденият на Хиперион беглец бе нервен. А също болен или ранен – Немес различи едва доловимия мирис на пот, пропит с ултраморфин. Ендимион определено беше лекуваният от д-р Молина чужденец и някой бе използвал предписаните му болкоуспокоителни, за да приспи нещастния лусуиански войник.

Немес се фазоизмести и се затича по тунела, сега изпълнен с все по-силна светлина. Независимо каква преднина имаха Ендимион и неговите съюзници, тя щеше да ги настигне. Би й доставило удоволствие да отсече главата му, докато е фазоизместена – за наблюдателите в реалното време изпълненото от невидим палач обезглавяване изглеждаше свръхестествено, – но трябваше да получи от Ендимион известна информация. Най-лесно осъществимата възможност беше да го отвлече от неговите приятели от Спиралния спектър, като го заобиколи със същото фазирано поле, което пазеше и самата нея, да вкара в мозъка му игла, за да го обездвижи, да го върне на спускателния кораб, да го напъха във възкресителната ясла и после да изиграе малък театър пред полковник Винара и командир Солзников, като им благодари за помощта. Когато корабът им напуснеше орбита, можеха да „разпитат“ Рол Ендимион:

Немес щеше да вкара в мозъка му микровлакна и да извлече РНК и спомените му. Ендимион никога повече нямаше да се върне в съзнание: когато заедно с близнаците си научеше от спомените му каквото й трябваше, щеше да го унищожи и да изхвърли трупа му в космоса. Целта й бе да открие детето на име Енея.

Внезапно светлините угаснаха.

„Докато съм фазоизместена – помисли си Немес. – Невъзможно.“ Нищо не можеше да се случи толкова бързо.

Тя рязко спря. В тунела нямаше абсолютно никаква светлина, нищо, което тя да е в състояние да усили. Премина на инфрачервено виждане и огледа прохода пред и зад себе си. Празен. Отвори уста и издаде сонарен вик, после бързо се обърна, за да направи същото и в обратната посока. Нищо – ултразвуковият писък отекна и се върна обратно. Тя измени полето около себе си, за да прати в двете посоки дълбочинно радарен импулс. Тунелът беше празен, но дълбочинният й радар регистрира

лабиринт от подобни тунели цели километри наоколо. Зад дебела метална врата на трийсет метра пред нея имаше подземен гараж, пълен с коли и човешки фигури.

Все още предпазливо, Немес премина за миг към реално време, за да види как така светлините са угаснали само за микросекунда.

Фигурата бе точно пред нея. Немес имаше по-малко от една десетохилядна от секундата, за да се фазоизмести отново, когато четири покрити с шипове юмука я удариха със силата на сто хиляди булдозера. Беше отхвърлена назад до началото на тунела, прелетя през разбитата стълба, през твърдата каменна стена на прохода и потъна дълбоко в самата скала.

Светлините останаха угасени.

През двайсетте стандартни дни, през които остана на Марс, великият инквизитор го намрази много повече, отколкото би могъл да мрази дори самия ад.

Планетните прашни бури симум бушуваха по време на целия му престой. Въпреки факта, че заедно с придружителите си бе отведен в Губернаторския дворец в предградията на Св. Малахия, че теоретично сградата беше запечатана също толкова херметично, колкото мирски космически кораб, че въздухът се филтрираше и пречистваше, че прозорците бяха от петдесет и два пласта издръжлива пластмаса и че входовете представляваха по-скоро херметични шлюзове, отколкото врати, марсианският прах все пак проникваше вътре.

Когато сутрин Джон Доменико, кардинал Мустафа взимаше игления си душ, натрупалият се през нощта по тялото му прах се стичаше в канала на червени кални ручей.

Когато камериерът му помагаше да облече расото и робата – след като всичките му дрехи бяха почистени през нощта, – в копринените дупли винаги имаше следи от червен пясък. Когато Мустафа закусваше – сам в губернаторската трапезария, – между зъбите му скърцаше пясък. По време на разговорите и разпитите, провеждани от Светата служба в кънтящата бална зала на двореца, великият инквизитор можеше да усети праха, наслагващ се в чорапите, яката и косата му, под съвършения маникюр на ноктите му.

А навън беше пълен абсурд. Плъзгачите и скорпионите бяха приземени. Космодрумът работеше само няколко часа дневно по време на редките периоди на затишие. Паркираните наземни коли скоро се превръщаха в преспи червен пясък и дори филтрите с мирско качество не бяха в състояние да задържат червените песъчинки навън от двигателите,

моторите и електронните модули. Няколко стари всъдехода и ядрени со-валки снабдяваха столицата с храна и информация, но в действителност мирското управление и военно командване на Марс бяха замрели.

На петия ден от симума се получиха съобщения за палестински нападения на мирски бази на платото Тарзис. Майор Пайит, лаконичният командир на наземните сили на губернатора, взе рота, съставена от мирски войници и планетарни гвардейци, и се отправи натам с всъдеходи и бронетранспортъори. Сто клика преди платото ги нападнаха от засада и Пайит се върна в Св. Малахия само с половината от хората си.

На втората седмица се получиха съобщения за палестински нападения на десетина гарнизонни поста и в двете полукълба. С военния контингент на Елада бяха прекъснати всякакви връзки и станцията на южния полюс предаде по радиостанцията на „Ибрил“, че има намерение да се предаде на вражеските сили.

Губернатор Клеър Пало – която работеше в малък кабинет, принадлежал на един от помощниците ѝ – се посъветва с архиепископ Робсън и великия инквизитор и отпусна на обкръжените гарнизони тактически ядрени и плазмени оръжия. Кардинал Мустафа се съгласи да използват „Ибрил“ в битката срещу палестинците и Първа станция на южния полюс беше унищожена от орбита. Планетарната гвардия, мирските части, морската пехота, швейцарската гвардия и командосите на Светата служба се съсредоточиха върху защитата на столицата Св. Малахия, нейната катедрала и Губернаторския дворец. По време на безмилостната прашна буря всички местни, които се приближаваха на осем клика от града и не носеха раздадените мирски транспондери, бяха унищожавани с лазерно копие и трупове се докарваха по-късно. Само неколцина от тях бяха палестински партизани.

– Симумът не може да продължи вечно – изръмжа командир Браунинг, началник на силите за сигурност на Светата служба.

– Но може да продължи от три до четири стандартни месеца – отвърна майор Пайит. – А навярно и повече.

Работата на Светата инквизиция не водеше доникъде:

войниците от милицията, които първи бяха открили трупове в Арафат-кафийе, отново бяха подложени на разпит с наркотик на истината и невросонда, но разказите им останаха непроменени. Патолозите на Светата служба работиха заедно с колегите си от лазарета на Св. Малахия, само за да потвърдят, че никой от треста шейсет и двата трупа не може да се възкреси – Шрайка бе откъснал всяко възелче и миливлакно на кръстоидите им. По робот с мигновен двигател пратиха запитване до

Пацем във връзка със самоличността на жертвите и – което беше важно – с характера на операциите на Opus Dei на Марс и причините за изграждане на модерния космодрум. Но когато четиринайсет местни дни по-късно се върна, роботът донесе само идентификациите на убитите, без обяснение за връзката им с Opus Dei или за мотивите за действията на организацията на планетата.

След петнайсет дни прашна буря, постоянни съобщения за нови палестински нападения срещу конвои и гарнизони, дълги разпити и пресяване на свидетелски показания, които не водеха доникъде, великият инквизитор се зарадва, когато капитан Уолмак се обади по секретния теснолъчев канал от „Ибрил“, за да съобщи, че се налага колкото е възможно по-скоро кардиналът да се върне в орбита, заедно с антуража си.

„Ибрил“ беше един от най-новите космически кораби от архангелски клас и докато спускателните им кораби изминаваха последните няколко километра до мястото на срещата, кардинал Мустафа си мислеше, че изглежда функционален и смъртоносен. Великият инквизитор не знаеше нищо за мирските бойни кораби, но дори той можеше да види, че капитан Уолмак е преобразувал „Ибрил“ за бойна готовност: различните антени и сензори бяха скрити под корпуса, грамадният гидеонов двигател бе покрит с лазерна броня и оръжейните портове бяха прочистени за действие. Зад архангела се въртеше Марс – скрит в прах диск с цвят на засъхнала кръв. Кардинал Мустафа се надяваше че за последен път вижда планетата.

Отец Фарел отбеляза, че и осемте фотонни кораба от спецчастта в системата на Марс са в обсег от петстотин клика от „Ибрил“ – според космическите стандарти плътно отбранително групирани – и великият инквизитор разбра, че предстои нещо сериозно.

Спускателният кораб на Мустафа пристана пръв и Уолмак го посрещна зад херметичния шлюз. Вътрешното съдържащо поле им осигуряваше гравитация.

– Извинявам се, че прекъснах разследването ви, Ваше високопреосвещенство... – започна капитанът.

– Оставете това – каза кардинал Мустафа, като отърсваше пясъка от дилите на робата си. – Какво се е случило, капитане?

Уолмак премига към антуража на великия инквизитор, който излизаше от херметичния шлюз зад гърба на кардинала: отец Фарел, разбира се, следван от шефа на силите за сигурност командир Браунинг, трима секретари от Светата служба, сержанта на морските пехотинци Нел

Каснър, възкресителният капелан епископ Ердъл и майор Пайит, бившият командир на губернаторските наземни сили, когото кардинал Мустафа беше освободил от служба на Марс.

Великият инквизитор забеляза колебанието на капитана.

– Можете спокойно да говорите, капитане. Светата служба е дала на всички от тази група право на достъп до секретна информация.

Уолмак кимна.

– Открихме кораба, Ваше високопреосвещенство. Изражението на кардинал Мустафа явно показваше неразбирането му.

– Тежкотоварният кораб, който трябваше да е напуснал орбитата на Марс в деня на клането, Ваше високопреосвещенство – продължи капитанът. – Знаехме, че през този ден спускателните им кораби са се срещнали с някакъв кораб.

– Да – отвърна великият инквизитор, – но предполагаме, че той отдавна ще е изчезнал – че ще се е прехвърлил в звездната система, която е била цел на пътуването му.

– Да, сър – потвърди Уолмак, – ала като разчитах на вероятността изобщо да не е преминал към С-плюс, пратих спускателните кораби да проверят системата. Открихме го в астероидния пояс.

– Това ли е била целта му? – попита Мустафа. Капитанът поклати глава.

– Струва ми се, че не, Ваше високопреосвещенство. Корабът е студен и мъртъв. Върти се. Уредите ни показват, че на борда няма живот, системите са изключени... не работи дори ядреният двигател.

– Но наистина е тежкотоварен космически кораб, така ли? Капитан Уолмак се обърна към високия, слаб мъж.

– Да, отче. НСТК „Сайгон Мару“. Кораб с тримилionen тонаж, служил още от дните на Хегемонията.

– Търговският мир – тихо каза великият инквизитор. Уолмак мрачно го погледна.

– Първоначално, Ваше високопреосвещенство. Но нашите данни показват, че преди осем стандартни години „Сайгон Мару“ е бил свален от търговския флот и предаден за скрап.

Кардинал Мустафа и отец Фарел размениха погледи.

– Качихте ли се на борда на кораба, капитане? – попита командир Браунинг.

– Не – отвърна Уолмак. – Заради политическите последствия реших, че ще е най-добре Негово високопреосвещенство да е тук и да даде разрешение за такава проверка.

– Много добре – кимна великият инквизитор.

– Освен това – продължи капитан Уолмак, – исках на борда да са всички морски пехотинци и швейцарски гвардейци.

– Защо, сър? – попита майор Пайит. Униформата му изглеждаше огромна върху противорадиационната му броня.

– Нещо не е наред – обясни капитанът, като погледна към майора и после към великия инквизитор. – Нещо категорично не е наред.

На повече от двеста светлинни години от системата на Марс спецчаст „ГИДЕОН“ завършваше задачата си по унищожаването на Луцифер.

Седмата и последна система на прокудените в тяхната наказателна експедиция беше най-сложна за прочистване. С жълта звезда тип G, с шест планети, две от които обитаеми без тераформиране, системата гъмжеше от прокудени: военни бази край астероидите, родилни скали в астероидния пояс, ангелски среди около най-вътрешния воден свят депа за презареждане в ниска орбита около газовия гигант и орбитална гора, отглеждана между аналозите на Венера и Старата Земя в сравнение със Старата Слънчева система. На „ГИДЕОН“ му трябваша десет стандартни дни, за да претърси и унищожи повечето от тези възли на прокуден живот.

Когато свършиха, адмирал Алдикакти нареди на седмината капитани лично да се явят на борда на кораба на Негово светейшество „Уриил“ и им съобщи, че в плана е настъпила промяна: експедицията постигнала толкова голям успех, че щели да потърсят нови цели и да продължат нападението. Алдикакти била пратила робот с гидеонов двигател в системата на Пацем и получила разрешение за удължаване на мисията. Седемте архангела щели да се прехвърлят в най-близката мирска база в системата Тау Сети, където щели да попълнят снаряжението си, да ремонтират корабите, да ги презаредят и към тях щели да се присъединят още пет архангела. Сонди вече проучвали десетина нови системи на прокудените, нито една от които още не била получила съобщение за клането по унищожителния курс на спецчаст „ГИДЕОН“. Като извадели времето за възкресяване, щели отново да започнат атаката десет стандартни дни по-късно.

Седемте капитана се върнаха на корабите си и се приготвиха за прехвърляне от система Луцифер в базата на Тау Сети Сентър.

Командир Хоуган „Хоуг“ Либлър на борда на НСК „Рафаил“ беше неспокоен. Освен официалната си длъжност на офицер, втори по чин след отец-капитан де Соя, Либлър получаваше заплата, за да шпионира

отец-капитана и да докладва за каквото и да е подозрително поведение – първо на шефа на силите за сигурност на Светата служба на борда на флагманския кораб на адмирал Алдикакти „Уриил“ и после – доколкото знаеше – по целия път нагоре по веригата до легендарния кардинал Лурдъсами. В момента проблемът на Либлър бе, че изпитва подозрения, но не е в състояние да определи причината за тях.

Шпионинът не можеше да предаде по теснолъчевия канал на „Уриил“ опасната новина, че екипажът на „Рафаил“ прекалено често се изповядва, но тъкмо това беше една от причините за тревогата на Либлър. Разбира се, той не бе шпионин нито по професия, нито по призвание: беше благородник, изпаднал в затруднено положение, първо принуден от финансови трудности да се възползва от правото на благородниците на Ренесанс Минор да постъпи в армията, и после задължен – по-скоро от вяност към своя Мир и Църквата, опитваше се да се убеди Либлър, отколкото от постоянната нужда от пари, за да възвърне и възстанови именията си – да шпионира своя капитан.

Изповедите изобщо не бяха необичайни – екипажът се състоеше от набожни преродени християнски войници, разбира се, и обстоятелствата, в които се бяха оказали, вероятността за истинска и вечна смърт в случай, че някое от ядрените оръжия на прокудените или к-лъчите проникнеха през защитните съдържащи полета, подсилваха изискванията на вярата им, – но Либлър усещаше, че след системата Мамон всички тези изповеди се дължат и на още един фактор. По време на затишията между яростните битки тук, в системата Луцифер, целият екипаж и швейцарските гвардейци на „Рафаил“ – общо двайсет и седем души, без да се смята обърканият командир Либлър – минаваха през изповедалнята като космонавти през бардак в някое от пристанищата в Периферията.

А изповедалнята беше единственото място, което дори вторият по чин офицер на кораба не бе в състояние да подслушва.

Либлър не можеше да си представи какъв заговор се готви. Бунтът нямаше смисъл. Първо, беше немислимо – близо три века наред не се бе бунтувал нито един екипаж от мирския флот. Второ, беше абсурдно – бунтовниците не се събираха в изповедалнята, за да обсъждат греха на бунта с капитана на кораба.

Навярно отец-капитан де Соя готвеше тези мъже и жени за някакво зло дело, но Хоуг Либлър не можеше да си представи какво би могъл да предложи свещеникът, за да подкупи тези верни мирски космонавти и швейцарски гвардейци. Екипажът не обичаше Хоуг Либлър – бе свикнал да не го обичат, това беше проклятието на потомствения му

аристократизъм, знаеше го, – но не можеше да си представи, че готвят някакво зло дело, насочено срещу него. Ако отец-капитан де Соя някак си беше прильгал екипажа да извърши предателство, най-ужасното, което можеха да направят, бе да се опитат да откраднат архангела – Либлър подозираше, че тази нищожна вероятност е причината да го пратят да шпионира на борда, – но с каква цел? „Рафаил“ никога не прекъсваше връзката си с другите архангели от спецчаст „ГИДЕОН“, освен в мига на прехвърлянето към С-плюс и в двата дни на възкресяване, така че ако екипажът извършеше измяна и направеше опит да открадне кораба, другите шест архангела щяха да го пресекат на мига.

От тази мисъл на Хоуг Либлър буквално му се гадеше. Не обичаше да умира и нямаше желание да го прави по-често от необходимото. Нещо повече, ако го запомнеха като член на Екипажа, Извършил Измяна, това нямаше да е в полза на кариерата му като възстановен лорд на имението на Ренесанс Минор. Имаше вероятност, той знаеше, кардинал Лурдъсами – или онзи, който стоеше на върха на неговата шпионска верига – да го подложи на мъчения, да го отлъчи и екзекутира с истинската смърт заедно с останалите от екипажа, само за да скрие факта, че Ватиканът е пратил на борда шпионин.

А това предизвикваше у Хоуг Либлър нещо повече от гадене.

Утешаваше се с мисълта, че такова предателство просто не е вероятно, че е пълно безумие. Разбира се, беше чел истории за пирати на Старата Земя или други водни светове, издебващи търговски кораби и тероризиращи пристанищата, но тези дни отдавна бяха отминали. Един откраднат архангел нямаше къде да избяга, нямаше къде да се скрие, нямаше къде да попълни снаряжението си и да се ремонтира. Мирският флот незабавно щеше да го залови.

И въпреки цялата тази насилена логика, командир Хоуг Либлър продължаваше да се чувства неспокоен.

Седеше в контролната зала четири часа след завъртането им към точката на прехвърляне към системата Тау Сети, когато от „Уриил“ се получи приоритетно съобщение: пет унищожителя от фотонен клас на прокудените се били скрили в прашния облак от заредени частици на вътрешната луна на газовия гигант и сега се насочвали към собствените си точки на прехвърляне, използвайки слънцето като щит между себе си и спецчаст „ГИДЕОН“. „Гавриил“ и „Рафаил“ трябвало да се отклонят от дъгите си, за да открият траектория за стрелба с останалите си хиперкинетични ракети С-плюс, да унищожат фотонните кораби и после да подновят прехвърлянето си от системата Лупифер. „Уриил“ смяташе, че

двата архангела са в състояние да стигнат до прехвърляне около осем часа след заминаването на другите пет кораба.

Отец-капитан де Соя потвърди получаването на съобщението и нареди промяна на курса. Командир Либлър следеше теснолъчевия канал, докато майка капитан Стоун на борда на „Гавриил“ правеше същото. „Адмиралът не оставя «Рафаил» сам – помисли си командирът. – Господарите ми не са единствените, които не се доверяват на де Соя.“

Преследването не бе вълнуващо – всъщност, когато се стигна до там, нямаше каквото и да е преследване. Като се вземеше предвид гравитационната динамика на тази система, на задвижваните със стари хокингови двигатели фотонни кораби на прокудените щяха да им трябват около четиринайсет часа, за да достигнат относителна скорост преди завъртането. Двата архангела щяха да заемат позиция за стрелба след четири часа. Прокудените не разполагаха с оръжия, които да изминат целия път през системата, за да поразят мирските кораби: и „Гавриил“, и „Рафаил“ имаха достатъчно ракети, за да унищожат десет пъти повече фотонни кораби. Ако не успееш с нищо друго, щяха да използват омразните лъчи на смъртта.

Когато двата архангела заобиколиха слънцето, за да заемат позиции за стрелба, командването беше в ръцете на командир Либлър – отец-капитанът бе отишъл да поспи няколко часа в каютата си. Останалите кораби от спецчаст „ГИДЕОН“ отдавна се бяха прехвърлили. Либлър се обърна на ускорителното си кресло, за да сигнализира на капитана, когато ирисовият портал внезапно се отвори и вътре влезе отец-капитан де Соя, заедно с още неколцина други. За миг Либлър забрави подозрението си – забрави дори, че му плащат, за да е подозрителен – и се облеши към групата. С капитана бяха онзи сержант от швейцарската гвардия – Грегориус – и двама от войниците му. Тук бяха също офицерът по оръжейните системи командир Карел Шан, офицерът по енергийните системи лейтенант Пол Дениш, офицерът по екологичните системи командир Бетц Арджайл и инженерът по двигателните системи лейтенант Илайджа Хюсеин Майер.

– Какво, по дяволите... – започна Либлър и после замълча. Сержантът от швейцарската гвардия държеше в ръка неврален зашеметител и се целеше право в лицето му.

Хоуг Либлър вече седмици наред криеше в ботуша си иглен пистолет, но в този момент съвсем забрави за него. Никога преди не бяха насочвали към него оръжие – дори зашеметител – и сега едва не се изпусна в панталона си.

Една от жените войници се приближи до него и извади пистолета от ботуша му. Либлър го зяпна така, сякаш го виждаше за пръв път.

– Съжалявам, Хоуг – каза отец-капитан де Соя. – Гласувахме и решихме, че нямаме време да се мъчим да те убедим да се присъединиш към нас. За известно време ще се наложи да си идеш.

Като се мъчеше да си спомни диалозите от всички холодрами, които някога бе слушал, Либлър запелтечи:

– Няма да успеете. „Гавриил“ ще ви унищожи. Ще бъдете подложени на мъчения и обесени. Ще ви откъснат кръстоидите от...

Зашеметителят в ръката на гиганта изжува. Хоуг Либлър щеше да падне по очи, но жената го хвана и внимателно го положи на пода.

Отец-капитан де Соя зае мястото му на командното кресло.

– Излезте от този курс – каза той на лейтенант Майер, който пое управлението. – Наберете координатите на прехвърлянето ни. Пълно ускорение. Пълна бойна готовност. – Отец-капитанът спря поглед на Либлър. – Отнесете го във възкресителната му ясла и я включете на „съхранение“.

Войниците изнесоха спящия командир.

Още преди да нареди да превключат вътрешното съдържащо поле на кораба на нулева гравитация, отец-капитан де Соя изпитваше онова кратко, но ободрително усещане за полет, което човек чувства в мига след скачането си от скала, преди гравитацията отново да предяви категоричните си изисквания. Всъщност, сега корабът им пъшкаше под ускорение от повече от шестстотин g, почти сто и осемдесет процента от нормалното. Всеки пробив в съдържащото поле би ги убил само за миг. Но точката на прехвърляне вече беше на по-малко от четирийсет минути.

Де Соя не бе сигурен, че постъпва правилно. Мисълта, че предава своята Църква и мирския флот беше най-ужасното нещо на света. Но знаеше, че ако душата му наистина е безсмъртна, за него друг избор няма.

Всъщност, онова, което караше отец-капитан де Соя да смята, че се е случило чудо – или поне, че го е сполетял невероятен късмет, – бе фактът, че още седем души се бяха съгласили да се присъединят към него в този обречен бунт. Осем – като броеше и себе си – от двайсет и осемчленен екипаж. Другите двайсет бяха във възкресителните си ясли, след като ги приспаха с неврален зашеметител. Де Соя знаеше, че при повечето обстоятелства тези осем души могат да се справят със системите на „Рафаил“: имаше късмет – или беше благословен, – че го бяха

последвали неколцина от основните офицери на борда. В началото си мислеше, че ще е само с Грегориъс и двамата му млади войника.

Първото загатване за бунт беше дошло от тримата швейцарски гвардейци, след като „прочистиха“ втория родилен астероид в системата Луцифер. Въпреки клетвите им към Мира, Църквата и швейцарската гвардия, умъртвяването на бебета прекалено им приличаше на убийство. Копиеносците Дона Фу и Енос Делрино първо бяха отишли при сержанта си и после дойдоха заедно с Грегориъс в изповедалнята на отец-капитан де Соя със своя план за дезертиране. Първоначално те бяха поискали опрощение, ако решат да избягат в системата на прокудените. Де Соя ги помоли да обмислят алтернативна възможност.

Инженерът по двигателните системи лейтенант Майер дойде да се изповяда за същото. Ужасното клане на красивите ангели – което бе наблюдавал в тактическото пространство – беше отвратило младия мъж и в резултат му се искаше да се върне към религиите на дедите си – юдаизъм и ислям. Вместо това, той отиде в изповедалнята, за да признае душевната си слабост. Отец-капитан де Соя го удиви, като му каза, че тревогите му не са в противоречие с истинското християнство.

На другия ден офицерите по екологичните и енергийните системи командир Бетц Арджайл и лейтенант Пол Дениш последваха съвестта си в изповедалнята. Дениш се бе убедил най-трудно, но дългите спотаени разговори с лейтенант Майер, с когото спяха в една каюта, в крайна сметка го включиха в плана.

Последен беше офицерът по оръжейните системи командир Карел Шан: той вече не бе в състояние да дава заповед за изстрелване на лъчи на смъртта. Не беше спал от три седмици.

През последния им ден в системата Луцифер де Соя разбра, че никой от другите офицери няма да дезертира. Те смятаха работата си за отвратителна, но необходима. Когато настъпеше моментът, мнозинството от офицерите и останалите трима швейцарски гвардейци щяха да застанат на страната на заместник командира Хоуг Либлър. Отец-капитан де Соя и сержант Грегориъс решиха да не им дават тази възможност.

– „Гавриил“ ни вика, отец-капитан – съобщи Дениш. Освен в собствения си пулт за контрол на енергийните системи, лейтенантът се беше включил в тактическия канал.

Де Соя кимна.

– Всички да се уверят, че яслите им са включени. – Това бе необходима заповед, знаеше го. Всеки член на екипажа влизаше в бой или се прехвърляше към С-плюс на ускорителното си кресло, приспособено

като автоматична възкресителна ясла.

Преди да се включи в тактическото пространство, де Соя провери траекторията им на главния дисплей. Отдалечаваха се от „Гавриил“, макар че другият архангел беше преминал към ускорение триста g и бе променил курса си, за да се движи успоредно с „Рафаил“. В другия край на слънчевата система Луцифер петте фотонни кораба на прокудените все още бавно се приближаваха към собствените си точки на прехвърляне. Де Соя мислено им пожела успех, макар да знаеше, че единствената причина да не са унищожени е озадачаващата промяна на курса на „Рафаил“, която временно бе отклонила вниманието на „Гавриил“. Той се включи в командната тактическа симулация.

И мигновено се превърна във възправил се в космоса гигант. Шестте планети, безбройните луни и горящите орбитални гори на Луцифер достигаха до пояса му. Далеч отвъд пламтящото слънце петте точки на корабите на прокудените балансираха на мъничките си ядрени опашки. Опашката на „Гавриил“ бе много по-дълга, но най-голяма беше тази на „Рафаил“ и яркостта ѝ съперничеше на слънцето. На няколко гигантски крачки от де Соя стоеше и го чакаше майка капитан Стоун.

– За Бога, какво правиш, Федерико? – попита тя.

Де Соя бе смятал да не отговаря на въпросите на „Гавриил“. Щеше да мълчи, ако това можеше да им предложи още няколко минути. Но познаваше Стоун. Тя нямаше да се колебае. По отделен тактически канал отец-капитанът погледна към данните за прехвърлянето. Трийсет и шест минути до точката на прехвърляне.

„Капитане! Засечено е изстрелване на четири ракети! Прехвърляне... сега!“ Това беше офицерът по оръжейните системи командир Шан, който го викаше по секретния канал.

Отец-капитан де Соя бе сигурен, че не е трепнал видимо, нито пък е реагирал по какъвто и да е друг начин пред майка капитан Стоун в тактическото пространство. По собствената си връзка той предаде: „Всичко е наред, Карел. Виждам ги. Прехвърлиха се към корабите на прокудените.“ После каза на Стоун по тактическия канал:

– Ти стреля срещу прокудените.

На симулираната светлина лицето ѝ изглеждаше напрегнато.

– Разбира се. А ти защо не стреля, Федерико? Вместо да отговори, де Соя пристъпи към слънцето и видя как ракетите се появяват от хокинговото пространство точно пред фотонните кораби на прокудените. Взривиха се секунди по-късно: две ядрени експлозии, последвани от два по-широкомащабни плазмени взрива. И петте кораба на прокудените

бяха включили защитните си съдържащи полета на максимум – оранжево сияние в тактическата симулация, – но близките експлозии ги пренатовариха. От оранжеви, образите първо станаха червени, после бели и три от корабите просто престанаха да съществуват като материални обекти. Два се превърнаха в парченца, които се премятаха в пространството към вече безкрайно далечните си точки на прехвърляне. Един фотонен кораб остана непокътнат, но съдържащото му поле угасна и ядрената му опашка изчезна. Дори някой на борда да беше оцелял от взрива, той вече бе унищожен от забушувалата в кораба радиационна буря.

– Какво правиш, Федерико? – повтори майка капитан Стоун.

Де Соя знаеше, че малкото име на Стоун е Хейлън, но предпочиташе тази част от разговора да е на официално равнище.

– Изпълнявам заповеди, майко капитан. Дори в тактическата симулация лицето на Стоун изрази съмнение.

– За какво говорите, отец-капитан де Соя? – И двамата знаеха, че разговорът се записва. Онзи, който оцелееше през следващите няколко минути, щеше да разполага със записа.

Де Соя се насили да отговори спокойно.

– Десет минути преди да се прехвърли флагманският кораб на адмирал Алдикакти се свърза с нас по теснолъчевия канал и внесе промяна в плана. Сега изпълняваме новите заповеди.

Лицето на Стоун остана безизразно, но де Соя знаеше, че се свързва със своя заместник командир, за да провери дали по това време между „Уриил“ и „Рафаил“ е бил осъществяван контакт. Контакт беше осъществяван. Но по съвсем тривиален въпрос: за актуализиране на координатите на срещата в системата на Тау Сети.

– И какви са тези заповеди, отец-капитан де Соя?

– Те са лични, майко капитан Стоун. Не засягат „Гавриил“. – По вътрешния канал отец-капитанът предаде на командир Шан: „Набери координатите на лъча на смъртта, както се уговорихме.“ Миг по-късно усети в дясната си ръка тактикосимулираната тежест на енергийното оръжие. То бе невидимо за Стоун, но съвършено осезаемо за де Соя. Той се опита да държи дланта си върху приклада на оръжието така, че да изглежда отпусната, докато показалецът му докосваше невидимия спусък. По небрежния начин, по който ръката на майка капитан Стоун висеше на известно разстояние от тялото ѝ, отец-капитанът можеше да каже, че тя също носи виртуално оръжие. Стояха на около три метра един от друг в тактикосимулирания космос. Дългата ядрена опашка на „Рафаил“ и по-късата колона от огън на „Гавриил“ помежду им се

издигаха от равнината на еклиптиката на височината на гърдите им.

– Отец-капитан де Соя, новата ви точка на прехвърляне няма да ви отведе в системата на Тау Сети, както ви беше заповядано.

– Тази заповед беше отменена, майко капитан Стоун. – Де Соя гледаше бившата си заместничка в очите. Хейлън винаги бе успявала да крие чувствата и намеренията си. На стария им фотонен кораб „Балтазар“ неведнъж беше губил от нея на покер.

– Каква е новата ви цел, отец-капитан?

Трийсет и три минути до точката на прехвърляне.

– Поверителна информация, майко капитан. Мога да ви кажа само, че „Рафаил“ ще се присъедини към спецчастта в системата на Тау Сети след като изпълним мисията си.

Стоун поглади бузата си с лявата си ръка. Де Соя следеше с поглед свития ѝ десен показалец. Тя нямаше нужда да вдига невидимото оръжие, за да изстреля лъча на смъртта, но човешкият инстинкт навярно щеше да я накара да го насочи срещу противника си.

Отец-капитанът мразеше лъчите на смъртта и знаеше, че Стоун изпитва същото чувство. Това бяха оръжия на страхливци, забранени от мирския флот и Църквата до мисията на тази експедиционна спецчаст. За разлика от жезлите на смъртта от хегемонийската епоха, които всъщност бяха изстрелвали подобен на коса неврален лъч, лъчът на смъртта не се основаваше на кохерентно излъчване. Мощните акумулатори на гидеонския двигател образуваха конус със С-плюс изкривяване на пространство/времето. В резултат се получаваше фино усукване на реалновременната матрица – нещо подобно на неуспешно прехвърляне в старото хокингово пространство, – но повече от дрстатъчно, за да унищожи деликатния енергиен танц, който представляваше човешкият мозък.

Но каквато и омраза да изпитваше към лъча на смъртта, сега Стоун беше готова да го използва. В „Рафаил“ бе вложено смайващо количество мирски капитали: основната ѝ цел щеше да е без да навреди на кораба, да не позволи на екипажа да го открадне. Проблемът ѝ обаче беше, че като убиеше екипажа с лъчи на смъртта, навярно нямаше да попречи на „Рафаил“ да се прехвърли – в зависимост от това до каква степен офицерите бяха успели да програмират въртенето. По традиция капитанът извършваше самото прехвърляне ръчно – или поне имаше готовност да изключи корабния компютър, – но Стоун не бе сигурна дали де Соя ще спазва традицията.

– Моля ви, нека разговарям с командир Либлър – каза майка капитан Стоун. Де Соя се усмихна.

– Моят заместник командир изпълнява задълженията си – отвърна той и си помисли: „Значи Хоуг е бил шпионинът. Тъкмо от това потвърждение се нуждаехме.“

„Гавриил“ вече не можеше да ги настигне, дори да ускореше до шестстотин g. „Рафаил“ щеше да изпълни изискванията за прехвърляне преди другият кораб да успее да влезе в обсега на опашката му. Не, за да ги спре, Стоун трябваше да унищожи екипажа, като използва последното оръжие от физическия си арсенал и да пренатовари външните съдържащи полета на архангела. Ако грешеше – ако де Соя наистина изпълняваше заповед, получена в последния момент, – тя почти със сигурност щеше да бъде изправена пред трибунал и изхвърлена от мирския флот. Ако не направеше нищо и де Соя откраднеше един от мирските архангели, Стоун щеше да бъде съдена от трибунал, разжалвана, отлъчена и почти сигурно екзекутирана.

– Федерико – тихо каза тя, – моля те, намали ускорението, така че скоростите ни да се изравнят. Пак ще можеш да се прехвърлиш до секретните си координати и да изпълниш заповедта. Моля те само преди това да се кача на борда на „Рафаил“ и да се уверя, че всичко е наред.

Де Соя се поколеба. Не можеше да оправдае с новополучени заповеди припряното си заминаване с шестстотин g, тъй като накъдето и да се насочваше корабът му, преди мисията да може да продължи, щяха да изминат два дни за възкресяване на екипажа. Той не откъсваше поглед от очите на Стоун и в същото време следеше малкия образ на „Гавриил“, изправил се върху колона от бял пламък. Тя можеше да се опита да пренатовари съдържащите му полета, като изстреля останалите си конвенционални оръжия.

Де Соя нямаше желание да отвръща на ракетен или лазерен огън: да превърне „Гавриил“ в пара за него беше неприемливо решение. Сега той бе предател на Църквата и държавата, но нямаше намерение да се превръща в носител на истинската смърт.

Тогава му оставаха лъчите на смъртта.

– Добре, Хейлън – спокойно отвърна отец-капитанът. – Ще кажа на Хоуг да премине на двеста g за достатъчно време, че да успееш да се изравниш с нас. – Той обърна глава, сякаш даваше заповеди по вътрешния канал.

Дланта му трябва да бе трепнала. Ръката на Стоун направи същото и невидимото оръжие леко се повдигна, когато пръстът ѝ се напрегна върху спусъка.

В мига преди унищожението отец-капитан де Соя видя осем. искри

да напускат тактикосимулацията „Гавриил“:

Стоун не искаше да рискува – щеше да изпари „Рафаил“ за да не му позволи да избяга.

Виртуалният образ на майката капитан отлетя назад и се изпари, когато лъчът на смъртта се врязва в кораба ѝ, прекъсвайки всички комуникационни връзки и убивайки всички хора на борда.

По-малко от секунда по-късно отец-капитан де Соя усети, че самият той изскача от симулацията космос, докато невроните в мозъка му буквално се пържеха. От очите, устата и ушите му потече кръв, но той вече беше мъртъв, както и всяко друго разумно същество на „Рафаил“ – сержант Грегориъс и двамата му войника, лейтенант Майер, командир Арджайл, лейтенант Дениш и командир Шан.

Шестнайсет секунди по-късно осемте ракети с хокингови двигатели проблеснаха в реалния космос и се взривиха от двете страни на безмълвния „Рафаил“.

Гиес наблюдаваше в реално време, докато Рол Ендимион се сбогуваше със семейството в червени роби и насочваше каяка си към телепортаторната арка. Планетата се намираше в двойна лунарна еклиптика. Над канала избухваха фойерверки и от дългия град се носеше странен вой, издаван от хиляди гърла. Гиес се готвеше да пресече реката и да измъкне мъжа от каяка му. Бяха се разбрали, че ако Рол ЕНДИМИОН е сам, трябва да запази живота му, за да го разпитат на кораба – целта на мисията им беше да открият местонахождението на момичето Енея, – но никой не му бе забранявал да затруднява способността на човека да се съпротивлява или бяга. Докато все още беше фазоизместен, Гиес реши да пререже коленните сухожипия на ЕНДИМИОН, както и тези на предмишниците му. Можеше да го направи само за миг, при това така, че да няма опасност кръвта му да изтече преди да го поставят в корабния лекар.

Гиес за нула време бе пробягал шестте клика до телепортаторната арка, проверявайки пешеходците и странните вятърни коли, докато минаваше покрай замръзналите форми и фигури. Когато стигна при арката и се скри сред върбите на високия бряг на канала, той се измести към бавно време. Задачата му беше да пази задната врата. Немес щеше да му сигнализира, когато откриеше изчезналия търговец.

През двайсетте минути, докато чакаше, Гиес се свърза по вътрешния общ канал със Сцила и Бриарей, но от Немес нямаше никакви съобщения. Това го изненада. И тримата бяха смятали, че тя ще открие изчезналия мъж през първите няколко секунди реално време, след като се

фазоизмести. Гиес не се тревожеше – всъщност, не бе способен да се тревожи в истинския смисъл на думата. Предполагаше, че Немес търси беглеца в разширяващи се дъги, като постоянно се фазоизмества и че отправените му по общия канал въпроси са попаднали тъкмо в периодите на фазоизместване. Освен това разбираше, че макар да е негова клонирана близначка, тя първа е била извадена от цистерната. Не бе свикнала с общия канал толкова, колкото Сцила, Бриарей и него. Честно казано, Гиес не би имал нищо против, ако им бяха наредили просто да измъкнат Немес от скалата на Божия горичка и незабавно да я убият.

По реката се движеха безброй плавателни съдове. Всеки път, когато от изток или запад до телепортаторната арка се приближеше кораб, Гиес се фазоизместваше и минаваше по гъбестата повърхност на канала, за да го претърси и провери пътниците му. Налагаше се да съблича робите на някои, за да се увери, че не са ЕНДИМИОН, андройдът А. Бетик или момичето Енея. За всеки случай ги подушваше и им правеше биопсия, за да анализира тяхната ДНК и да открие, че са местни жители на Витъс-Грей-Балианъс Б.

След всяка проверка се връщаше на брега и подновяваше наблюдението си. Осемнайсет минути след като бе напуснал кораба, около телепортаторната арка прелетя мирски плъзгач, после мина през нея. За Гиес би било отегчително да се качва на борда му, но Сцила и без това вече беше там, заедно с мирските войници, така че поне това усилие му бе спестено.

„Ужасно е досадно“ – предаде му тя по общия канал.

„Да“ – съгласи се Гиес.

„Къде е Немес?“ – попита от града Бриарей. Тромавите войници бяха получили по радиостанцията заповед за обиск и минаваха от къща на къща.

„Още нямам съобщение от нея“ – отвърна Гиес.

Еклиптиката и съпътстващите я церемониални глупости вече бяха започнали, когато видя вятърната кола да спира и от нея се появи Рол Ендимион. Гиес беше сигурен че е той. Не само, че отговаряше на външното описание, но и долови личната му миризма, която Немес им бе качила. Гиес можеше незабавно да се фазоизмести, да се приближи до замръзналите фигури и да му направи ДНК-биопсия, но нямаше нужда. Това беше техният човек.

Вместо да съобщава по общия канал или да сигнализира на Немес, той изчака още една минута. Беше му приятно. Не искаше да си разваля удоволствието, като го споделя с другите. Пък и смяташе, че ще е най-

добре да отвлече Ендимион, след като се раздели със семейството от Спиралния спектър, което в момента махаше за сбогом на мъжа в каяка.

Гиес следеше с поглед Рол Ендимион, който насочи абсурдната малка лодка по течението на разширяващия се канал. Разбираше, че трябва да вземе каяка заедно с мъжа: хората от Спиралния спектър го наблюдаваха и ако знаеха, че се опитва да избяга през телепортала, сигурно очакваха да изчезне. От тяхна гледна точка щеше да проблесне светлина и Ендимион да се скрие от погледа им. В действителност Гиес все още щеше да е фазиозместен и да носи в разширеното си фазиозместващо поле мъжа и лодката му. Каякът можеше да се окаже полезен и за да открият къде се крие момичето Енея: издайническите миризми на планетата, методите на производство.

Той се изправи, плавно се протегна и се приготви за фазиозместване.

Внезапно нещото се оказа само на сантиметри от него – беше високо поне три метра и се извисяваше над главата му.

„Невъзможно – помисли си Гиес. – Щях да усетя изкривяванията при фазиозместването.“

Експлодиращите в небето ракети хвърляха кървавочервени отблясъци по хромираната коруба. Метални зъби и лъскави шипове изкривяваха отразяващите се жълти, бели и червени цветя по живачните плоскости. Гиес зърна за миг собственото си отражение, изкривено и сепнато, после се фазиозмести и самият той.

Това отне по-малко от микросекунда. Една от четирите ноктести ръце на създаването някак успя да проникне в полето, още преди да завърши формирането му. Остри пръсти се впиха в синплътта и мускулите му и затърсиха едно от сърцата му.

Гиес не обърна внимание и нападна съществото, замахвайки със сребрилата си фазиозместена ръка като с хоризонтална гилотина. Беше в състояние да разсече въглеродна сплав, сякаш е влажен картон. Но не успя да разсече високата фигура пред него. Ръката му отскочи с искри и трясък, пръстите му се вцепниха и двете кости на подлакътницата му се пропукаха.

Ноктестата ръка в тялото му откъсна километри микрооптични влакна. Гиес осъзна, че от пъпа до гръдната му кост зее отвор. Нямаше значение. Все още можеше да функционира.

Той сви дясната си ръка и замахна с нея като с боздуган към пламтящите червени очи. Ударът беше убийствен. Но огромните челюсти се отвориха и затвориха по-бързо, отколкото ако бяха фазиозместени и

дясната длан на Гиес внезапно изчезна.

Гиес се хвърли към създаването в опит да слее полето си с неговото, да доближи собствените си зъби до плътта му. Две огромни ръце го сграбчиха и острите пръсти потънаха през фазоизместващото поле и плътта, за да го стегнат в хватката си. Хромираният череп проблясна напред: шипове пронизаха дясното око на Гиес и проникнаха в десния фронтален лоб на мозъка му.

Тогава Гиес изкрещя – не от болка, макар че за първи път в краткия си живот изпитваше нещо подобно, – а от чиста ярост. Зъбите му засъргнаха като стомана, докато търсеха гърлото на създаването, но то продължаваше да го държи на три ръце разстояние от себе си.

После чудовището изтръгна двете сърца на Гиес и ги запрати далеч във водата. Наносекунда по-късно то се хвърли напред, захапа гърлото му и с едно-единствено стискане на дългите си зъби прекъсна изработения му от въглеродна сплав гръбначен стълб. Главата на Гиес беше отделена от тялото му. Той се опита да премине на дистанционно управление и да продължи да се съпротивлява, като гледаше през кръвта, която се стичаше от оцелялото му око, и предаваше по общия канал, но предавателят в черепа му бе пробит от шиповете и приемникът в далака му беше изтръгнат.

Светът се завъртя – първо ореолът на показващото се иззад втората луна слънце, после ракетите в небето, изпъстрената с отражения водна повърхност, отново небето и накрая мрак. С избледняваща последователност Гиес осъзна, че главата му е запратена далеч в реката. Последното нещо, което видя, преди да потъне в мрак, беше собственото му обезглавено и безполезно гърчещо се тяло, притиснато към корубата на създаването и набучено на шиповете и тръните. После проблясна светлина, Шрайка се фазоизмести от бързо време, главата на Гиес цопна във водата и потъна под тъмните вълни.

Радамант Немес пристигна пет минути по-късно и се върна в бавно време. Речният бряг пустееше, освен обезглавеното тяло на нейния близък. Ветроциклетът и облеченото в червени роби семейство бяха изчезнали. В тази част на реката не се виждаха лодки. Слънцето започваше да изплува иззад втората луна.

„Гиес е тук“ – предаде тя по общия канал. Бриарей и Сцила все още бяха с войниците в града. Бяха открили упоения мирски войник и му бяха свалили белезниците. Никой от разпитаните граждани не искаше да каже на кого е къщата. Сцила настояваше полковник Винара да се откаже от по-нататъшни издирвания.

Когато излезе от фазоизместващото поле, Немес изпита безпокойство. Всичките ѝ ребра – от кост и стоманена сплав – бяха спукани или огънати. Няколко от вътрешните ѝ органи бяха превърнати в пихтия. Лявата ѝ ръка не функционираше. Беше останала в безсъзнание в продължение почти на двайсет стандартни минути. Безсъзнание! Не бе губила съзнание нито за миг през четирите години, през които беше лежала в скалата на Божия горичка. И сега всичко това се бе случило, въпреки непробиваемото фазоизместващо поле.

Нямаше значение. Щеше да остави тялото си само да се възстанови през дните на бездействие, след като напуснеха този забравен от Техноцентъра град. Немес коленичи до тялото на близка си. Беше издрано, обезглавено и изкормено – почти обезкостено. Все още потреперваше и натрошените пръсти се мъчеха да сграбчат изчезналия противник.

Немес потръпна – не от съчувствие към Гиес или от отвращение заради гледката, тя професионално оценяваше принципа на нападение на Шрайка и ако изобщо изпитваше нещо, то бе възхищение, – а от раздрънение, че е пропуснала този сблъсък. Атаката в тунела беше станала прекалено бързо, за да успее да реагира – намираше се напред фазоизместването – нещо, което бе смятала за невъзможно.

„Ще го открия“ – предаде тя и се фазоизмести. Въздухът се съгъсти като тиня. Немес се спусна до брега, преодоля съпротивата на водната повърхност и тръгна по дъното като пращаше сигнали по общия канал и сондираше с дълбочинния радар.

Намери главата на Гиес почти един клик надолу по реката. Тук течението бе силно. Сладководни ракообразни вече бяха изяли устните и оцелялото му око и проучваха орбитите му. Немес ги изтръска и отнесе главата обратно на брега.

Предавателят на Гиес беше смачкан и гласните му струни липсваха. Немес извади фиброоптично влакно и се свърза директно с центъра на паметта му. Лявата страна на черепа му бе разбита и оттам се сипеше мозъчно вещество и ДНК-обработващ гел.

Не му зададе никакви въпроси. Тя се върна в забавено време и качи паметта му, като в същото време я предаде и на другите си двама близкаци.

„Шрайка“ – излъчи Сцила.

„Как позна, Шерлок?“ – отвърна Бриарей.

„Тишина – заповяда Немес. – Свършвайте с онези идиоти. Аз ще разчистя тук и ще ви чакам при спускателния кораб.“

Главата на Гиес – ослепена, сипеца течности – се мъчеше да

говори, като използваше остатъка от езика си, за да оформя съскащи и гърлени срички. Немес я вдигна към ухото си.

– Сс... мм... ля. – Моля. – Сс... пом... гни. – Помогни. – Ссс... ми. – Ми.

Немес отпусна главата и разгледа проснатото на брега тяло. Липсваха много органи. Сред буренаците и тинята се точеха стотици метри микровлакно. Наоколо бяха пръснати сиви вътрешности и неврални гел-пакети. Парчета кост проблясваха под светлината на изплуващото от Двукратния мрак слънце. Нито спускателният кораб, нито лекарят на стария архангел можеха да помогнат на създание, родено в цистерна. А на Гиес може би щяха да му трябват Цели стандартни месеци, за да се самовъзстанови.

Немес остави главата на земята, докато увиваше тялото в собствените му микровлакна и завързваше за тях камъни. Като се увери, че по реката все още няма кораби, тя го запрати далеч навътре. Беше видяла, че каналът гъмжи от гладни и непридирчиви гадинки. Въпреки това в близнака ѝ имаше части, които нямаше да им се сторят вкусни.

После взе главата на Гиес. Езикът продължаваше да се движи. Немес пхна палеца и показалеца си в очните му орбити, замахна и хвърли главата надалеч. Тя веднага потъна.

Немес изтича до телепортаторната арка, откъсна скрита плочка от ръждясалата и „непробиваема“ външна повърхност и измъкна от китката си микровлакно, което включи в телепортатора.

„Не разбирам – предаде по общия канал Бриарей. – Не се е отворил наникъде.“

„Не наникъде – възрази Немес, като се изключи и прибра обратно влакното. – Никъде в старата Мрежа. Никъде, където Техноцентърът е строил телепортали.“

„Това не е възможно – излъчи Сцила. – Не съществуват други телепортали, освен построените от Техноцентъра.“

Немес въздъхна. Близнаците ѝ бяха идиоти.

„Млъкнете и се върнете при спускателния кораб – нареди тя. – Трябва незабавно да докладваме. Съветник Албедро ще иска лично да качи тази информация.“

Немес се фазоизмести и се затича обратно към спускателния кораб през съгъстения тъмнокафеникав въздух.

12.

Не бях забравил, че има „паникьорски бутон“. Проблемът е прост – когато те обземе истинска паника, не се сещаш веднага за бутоните.

Каякът падаше в бездънна бездна сред облаци, които се издигаха на десетки хиляди метри от тъмнолилавите глъбини до млечния покров от други облаци на хиляди метри над мен. Бях изпуснал греблото си и го гледах как се премията във въздуха. Падах по-бързо от него поради причини, свързани с аеродинамиката и крайната скорост, които точно в този момент не бях в състояние да изчисля. Огромни овални маси вода от реката, която бях оставил на Витъс-Грей-Балианъс Б, падаха пред и зад мен, като се разделяха и придобиваха яйцевидна форма – явление, което бях наблюдавал при нулева гравитация, – но после се разпадаха на части заради вятъра. Сякаш падах в собствената си дъждовна буря. Игленият пистолет, който бях взел от упоения войник в спалнята на Дем Лоа, беше притиснат между бедрото ми и заоблената вътрешна ключалка на изолацията. Бях вдигнал ръце като птица, готвеща се за полет. Ужасът ме караше да стискам юмруци. След като веднъж бях извикал, открих, че съм стиснал челюсти и скърцам със зъби. И продължавах безкрайно да падам.

Бях зърнал телепортаторната арка над и зад себе си, макар че „арка“ вече не бе точната дума: огромното, свободно носещо се във въздуха устройство представляваше метален пръстен, ръждива поничка. За миг видях през блестящия кръг небето на Витъс-Грей-Балианъс Б и после образът избледня. Зад отдалечаващия се телепортал имаше само облаци. Той беше единственото материално нещо в цялото небе и вече бях паднал повече от хиляда метра под него. В паническия шемет ми дойде наум фантастичната мисъл, че ако бях птица, бих могъл да полетя обратно до пръстена, да кацна на широката му долна половина и да чакам...

„Какво да чакам?“ Вкопчих се в каяка, когато той едва не ме обърна с главата надолу, насочвайки се с нос към лилавите глъбини на кликове под мен.

И тъкмо тогава си спомних за бутона. „Каквото и да правиш, не го докосвай – бе казала Енея, когато се разделяхме в Ханибал. – Искам да кажа да не го докосваш, докато не стане абсолютно наложително.“

Лодката отново се завъртя по дългата си ос и едва не ме изхвърли навън. Задникът ми вече не докосваше тапицираната седалка. Летях в

тясното пространство в корпуса сред свободно падащо съзвездие от вода, премятащо се гребло и забил надолу нос каяк. Реших, че моментът наистина е „абсолютно наложителен“. Отворих пластмасовия капак и натиснах с палец червения бутон.

Близко до носа и зад мен се отвориха плоскости. Приведох глава, когато навън заизскачаха въжета и огромно количество плат. Каякът се изправи и после спря толкова рязко, че едва не изхвърчах навън. Отчаяно се вкопчих в страните на фибростъклената лодка, която бясно се разлюля. Безформената маса над главата ми се превръщаше в нещо по-сложно от парашут. Въпреки прилива на адреналин и паниката си, разпознах материята: запаметяващото платно, което двамата с А. Бетик бяхме купили на индианския пазар до Талиезин-запад. Действащият със слънчева енергия пиезоелектрически материал беше почти прозрачен, свръхлек, свръхяк и можеше да запаметява до дванайсет предварително програмирани конфигурации. Бяхме имали намерение да купим повече и да го използваме, за да заменим брезента, които покриваше главното студио, тъй като бе провиснал, прогнил и постоянно трябваше да се кърпи. Но г-н Райт беше настоял да го запази, защото предпочиташе меката светлина. А. Бетик бе прибрал десетината метра запаметяващо платно в работилницата си и повече не се бях сещал за него.

До този момент.

Падането беше спряло. Сега каякът висеше под триъгълно пароплатно, опънато на десетина найлонови въжета, завързани за внимателно подбрани места по горната част на корпуса. Лодката продължаваше да се спуска надолу, но вече съвсем бавно. Вдигнах поглед нагоре – запаметяващото платно бе достатъчно прозрачно, за да мога да виждам през него, – но телепортаторният пръстен беше прекалено далеч и скрит зад облаците. Вятърът и въздушните течения ме отнасяха в посока, обратна на телепортала.

Предполагам, че би трябвало да съм благодарен на приятелите си, на момичето и андроида, защото някак си бяха предвидили този момент, но първата ми мисъл бе едно непреодолимо „Мамка ви!“. Идваше ми прекалено много. Да падам в свят от облаци и въздух без да виждам земята – това наистина беше прекалено много. Щом Енея е знаела, че ще се телепортирам тук, защо не...

„Без да виждам земята ли?“ Наведох се над ръба на каяка и погледнах надолу. Навярно планът беше внимателно да се спусна върху някаква невидима повърхност.

Не. Под мен имаше километри празен въздух, а далечината бе

лилаво-черна, мрак, разкъсан само от яростните проблясъци на светкавици. Налягането долу трябваше да е ужасно. Което ме подсети за нещо друго: ако това беше Юпитеров свят – Вихрушка, Юпитер или някой от другите, – как така дишах кислород? Доколкото знаех, всички известни на човечеството газови гиганти се състояха от вредни газове – метан, амоняк, хелий, въглероден моноксид, водороден цианид и други гадости с известни примеси на вода. Никога не бях чувал за газов гигант с годна за дишане кислородно-азотна атмосфера, но въпреки това дишах. Въздухът тук беше по-рядък, отколкото на другите светове, които бях посещавал, и малко смърдеше на амоняк, но определено дишах въздух. Значи трябваше да не е газов гигант. Къде се намирах, по дяволите?

Вдигнах китката си и попитах инфотерма:

– Къде се намирам, по дяволите?

Последва колебание и за миг си помислих, че устройст вото се е счуило на Витъс-Грей-Балианъс Б. После лентата заговори с надменния глас на кораба:

– Неизвестно, г. ЕНДИМИОН. Разполагам с някои данни, но не са достатъчни.

– Казвай.

Инфотермът бързо изстреля цял списък от температури по Келвин, атмосферно налягане в милибарове, средна плътност в грамове на кубичен сантиметър, вероятна минимална скорост за излизане от орбита в километри на секунда и магнитно поле в гауси, последван от изброяване на атмосферни газове и съотношения на елементи.

– Минимална скорост за излизане от орбита петдесет и четири цяло и две десети клика на секунда – казах аз. – Това е траектория на газов гигант, нали така?

– Най-вероятно – отвърна гласът на кораба. – Стандартната Юпитерова скорост е петдесет и девет цяло и пет десети километра в секунда.

– Но атмосферата не е като на газов гигант, нали? – Виждах образувания се пред мен облак, който напомняше на естествен холос, проектиран на бързи обороти. Трябва да се извисяваше десетина клика над мен и основата му изчезваше в лилавите глъбини. В подножието му проблесна светкавица. Слънчевата светлина от отсрещната му страна изглеждаше богата и коса: привечерна светлина.

– Атмосферата не прилича на нищо, с което разполагам в паметта си – отвърна инфотермът. – Въглеродният моноксид, етанът, ацетиленът и другите водовъглероди, нарушаващи стойностите на равновесието на Солмев, лесно могат да се обяснят с разпадането на метана под

въздействието на молекулната кинетична енергия и слънчевата радиация, а наличието на въглероден моноксид е обичаен резултат от смесването на метана и водната пара в дълбоките пластовете, в които температурата надвишава хиляда и двеста градуса по Келвин, но равнината на кислород и азот...

– Да?

– Показват живот – завърши инфотермът. Завъртях се на сто и осемдесет градуса и погледнах към облаците и небето, сякаш нещо там ме дебнеше.

– Живот на повърхността ли? – попитах аз.

– Съмнително – отвърна равният глас. – Ако този свят следва нормите на Юпитер и Вихрушка, налягането на така наречената повърхност ще е под седемдесет милиона атмосфери от Старата Земя при температура около двайсет и пет хиляди градуса по Келвин.

– На каква височина се намираме?

– Не е ясно – призна уредът, – но тъй като в момента атмосферното налягане е нула цяло и седемдесет и шест стотни от средното за Старата Земя, ако се намираме на стандартен Юпитеров свят, бих казал, че сме над тропосферата, всъщност, в долните слоеве на стратосферата.

– На такава височина не трябва ли да е по-студено? Та това е почти в космоса.

– Не и на газов гигант – обясни инфотермът с непоносимо професорския си глас. – Парниковият ефект води до образуването на пласт с температурна инверсия и загрява слоевете на стратосферата почти до оптималните за човека температури. Макар че разликата от няколко хиляди метра може да доведе до силно изразени повишавания или спадове на температурата.

– Няколко хиляди метра – тихо повторих аз. – Колко въздух има над и под нас?

– Не е ясно – отново каза инфотермът, – но като екстраполирам данните, предполагам, че радиусът на екватора от центъра на този свят до горния край на атмосферата е приблизително седемдесет хиляди километра, а този кислородно-азотно-въглеродно-диоксиден пласт продължава от три до осем хиляди километра – приблизително две трети от разстоянието от хипотетичния център на планетата.

– От три до осем хиляди клика – тъпо повторих аз. – Около петдесет хиляди клика над повърхността...

– Приблизително – подчерта инфотермът, – но трябва да отбележа, че при налягането близо до ядрото молекулният водород се превръща в

метал...

– Да – прекъснах го аз. – Засега това е достатъчно. – Чувствах се така, като че ли щях да повърна.

– Трябва да отбележа аномалията, че интересното оцветяване на близките облаци предполага наличие на амониев моносулфид или полисулфиди, макар че на такава височина би трябвало да се допусне само наличие на амонячни облаци. Облаците от истинска вода не се образуват, докато дълбочината не достигне около десет стандартни атмосфери, поради...

– Достатъчно – повторих аз.

– Отбелязвам това само заради интересния атмосферен парадокс, включващ...

– Млъквай – отсякох накрая.

След залез слънце стана студено. А самия залез ще помня до смъртта си.

Синьото небе високо, високо над мен беше потъмняло до хиперионско лазурносино и после до тъмнолилаво. Облаците навсякъде около какяка изсветляха на фона на висините и дълбините. Казвам облаци, но думата е смехотворно неспособна да изрази силата и великолепието, разкрили се пред погледа ми. Бях израснал в номадски пастирски керван сред голите мочурища между Великото южно море и Платото на зъбера на Хиперион: добре познавах облаците.

Перестите облаци високо над мен улавяха здрача в пастелен хаос от меки розови отблясъци и лилави тонове на златист фон. Сякаш бях в храм с висок розов таван, поддържан от хиляди неравномерно разположени колони и стълбове. Основите им чезнеха в мрачните глъбини на стотици или хиляди километри под какяка ми, а заоблените им върхове се извисяваха на стотици или хиляди километри над главата ми. Всяка колона от облаци улавяше косата, богата светлина, преминаваща през отвори в облака на много хиляди клика на запад и лъчите сякаш възпламеняваха облаците, като че ли повърхността им бе от невероятно възпламенима материя.

„Моносулфид или полисулфиди“ беше казал инфотермът: е, от каквото и да се състояха тези жълтокафеникави облаци, залезът ги обагреше с ръждивочервена светлина. Яркочервени и кървави жилки струяха от главните облачни маси като мускулни влакна под плътта на живо тяло и пращаха вълни по облаци с такава белота, че ме караха да премигвам, сякаш заслепен от сняг, по златисти облаци, напомнящи на руси коси, разсипани по бледи, обърнати наопаки лица. Светлината се съгъсти,

стана по-богата и толкова силна, че от очите ми бликнаха сълзи, а после заблестя още по-ярко. Огромни, почти хоризонтални снопове божествена светлина прегаряха колоните, осветяваха някои от тях, другаде хвърляха сянка, преминаваха по пътя си през ледени облаци и ивици вертикален дъжд и образуваха стотици прости и хиляди съставни дъги. После сенките започнаха да изплуват от лилаво-черните гълбини, като поглъщаха все повече от все още вълнуващите се облаци, и накрая покриха всичко, но отначало не носеха сивота или мрак, а безкрайна палитра от нюанси: сияйно злато, потъмняващо към бронз, чисто бяло, което превръщаше в кремаво и после в тъмносино, тъмночервено като кръв, бавно угасващо в ръждиво и сетне изсветляващо до есенно жълто-кафеникаво. Корпусът на каяка ми загуби лъскавината си и параплатното над мен престана да отразява светлината. Сенките бавно пълзяха нагоре – сигурно минаха поне трийсет минути, макар да бях прекалено погълнат от гледката, за да проверявам инфотерма си – и когато стигнах до тавана от облаци, сякаш някой изключи светлините в храма.

Залезът беше невероятен.

Спомням си, че тогава премигнах, поразен от комбинацията от светлина, сенки и странно смушаващото постоянно движение на тези кипящи облачни маси, готов да затворя очи и да събера мислите си. И тъкмо тогава започна играта на светкавиците и сиянието.

На Хиперион нямаше северно сияние – или ако е имало, не съм го виждал. Затова пък бях виждал северното сияние на Старата Земя, на полуострова, който някога бе представлявал Скандинавската република, по време на околосветското ми пътешествие: светлините искряха и ме караха да настръхвам, танцуваха по северния хоризонт като прозрачна рокля на призрачна танцьорка.

Сиянието на този свят беше различно. Високо в небето, в посоката, която бях определил като юг, затанцуваха ивици светлина, напомнящи клавиши на вертикално пиано. Други завеси от зелено, златно, червено и кобалтовосино заискриха на тъмния фон под мен. Те се издължиха, станаха по-широки и по-високи, за да се слоят с други завеси от бързо движещи се електрони. Сякаш планетата режеше хартиени фигури от искряща светлина. След минути цялото небе оживя и затанцува от вертикални, коси и почти хоризонтални пъстри ленти. Кулите от облаци отново станаха видими и безбройните багри се отразяваха в тях. Почти чувях съскането и дращенето на слънчевите частици по ужасяващите линии магнитна сила, озаряваща този гигантски свят.

Наистина можех да ги чуя: сблъсъци, тътени, щракане, високи

пропуквания, дълги вериги от пращане. Завъртях се и се наведох, за да погледна право надолу. Светкавиците и гръмотевиците бяха започнали.

Като дете из мочурищата бях виждал достатъчно гръмотевични бури. На Старата Земя тримата с Енея и А. Бетик често седяхме вечер пред заслона ѝ и гледахме страшните електрически бури над планините на север. Но нищо не би могло да ме подготви за тази гледка.

Глъбините, както ги бях нарекъл, бяха просто тъмен под, толкова далеч под мен, че обещавахе ужасно налягане и още по-ужасни температури. Но сега тези дълбини бяха оживели от светлина, от светкавици, които пронизваха разстоянието от единствения видим хоризонт до всичко останало като верига от ядрени експлозии. Можех да си представя как дори само един от тези верижни взривове ущожава цели полукълба с градуве. Вкопчих се в страната на каяка и се успокоих с мисълта, че бурите са на стотици кликове под мен.

Светкавиците придвижваха нагоре стълбове от облаци. Проблясъци бяла светлина си съперничеха с пъстрата светлина на сиянието. Отначало гръмотевиците бяха недоловими, после започнаха да се чуват и накрая станаха ужасяващи. Лодката и парaplатното рязко се разлюляваха от внезапни пристъпи на вятър. Отчаяно стисках страните на каяка с ръце и се молах на Господ да съм на всеки друг свят, освен на този.

После светкавиците започнаха да се разреждат от една облачна кула на друга.

Инфотермът и собствената ми логика вече бяха преценили мащабите на това място – атмосфера, дълбока десетки хиляди клика и толкова далечен хоризонт, че между мен и залеза можеха да се вместят стотици Стари Земи и Хипериони, – но светкавиците окончателно ме убедиха, че това е планета, създадена за гиганти и богове, а не за хора.

Електрическите заряди бяха по-широки от Мисисипи и по-дълги от Амазонка. Бях виждал тези реки, а сега можех да наблюдавам тези мълнии. И го знаех.

Приведох се надолу, сякаш това щеше да ми помогне, когато някоя от тези мълнии уцелеше малкия ми летящ каяк. Космите по ръцете ми се бяха изправили и разбрах, че пълзящите по тила и скалпа ми тръпки се дължат тъкмо на това – косата ми се гърчеше като змийско гнездо. По дисплея на инфотерма проблясваха сигнали за пренатоварване. Уредът навярно ми викаше, но в тази буря не бих могъл да чуя и лазерен залп на десет сантиметра от ухото ми. Парaplатното се вълнуваше и опъваше въжетата, докато нагорещеният въздух ме подмяташе във всички посоки. По едно време, яхнала опашката на ослепителна мълния,

лодката се издигна в хоризонтално положение по-високо от параплатното. Бях сигурен, че въжетата ще се скъсат и ще започна да падам в продължение на минути – часове, – докато налягането и горещината не сложат край на виковете ми.

Какъктъ взе да се люлее назад-напред като полудяло махало... но под платното.

Освен гръмотевичната буря под мен, освен издигащата се верига от експлозии във всяка кула от облаци, освен разцепващите въздуха мълни, които сега приличаха вя паяжина от реагиращи неврони в мозък на берсерк, от облаците внезапно започнаха да се отделят кълбовидни мълни и заплуваха в тъмните простори край каяка ми.

Една от тези гънещи се, прииждащи електрически сфери се носеше на няма и сто метра под мен: беше голяма колкото малък кръгъл астероид – малък електрически спътник. Шумът, който издаваше, не подлежеше на описание, но изведнъж в главата ми неканени нахлуха спомени за горския пожар в блатата на Аквила, за торнадото което се пренесе над кервана ни в мочурищата, когато бях петгодишен, за плазмените гранати, избухващи на фона на огромния син ледник на ледения шелф на Нокътя. Но тези спомени не можеха да се сравняват с енергийния ураган, който подмяташе каяка като камъче по водна повърхност от синя и златна светлина.

Бурята продължи повече от осем часа. Мракът продължи още осем. Останах жив. После заспах. Когато се събудих, потресен и жаден, изпълнен със сънища за светлина и шум, все още отчасти оглушал, изпитвах невероятна нужда да облекча мехура си и притеснен да не изпадна от лодката, докато го правя, видях, че утринната светлина обагря срещу-положната страна на стълбовете от облаци, заместили колоните на храма от предишната вечер. Изгревът бе по-прост от залеза: яркочяло и златисто запълзяха надолу от облачния покров и стигнаха до пласта от облаци, сред който плувах, разтреперан от студ. Кожата, дрехите и косата ми бяха мокри. По някое време през нощта беше ваяло, при това силно.

Застанах на колене, здраво се хванах за лодката с лявата си ръка, уверих се, че люлеенето на каяка малко се е успокоило и се заех за работа. Тънка, златиста струя отрази утринната светлина, докато пропадеше в безкрайността. Гълбините бяха черни, лилави и отново неразгадаеми. Болеше ме кръстът и си спомних за кошмара с бъбречния камък от предишните няколко дни. Сега това ми се струваше сякаш в друг живот, случило се много отдавна и някъде надалеч. „Е – помислих си аз, – ако съм изпикал друго малко камъче, днес няма да го хвана.“

Закопчавах панталона си и се намествах обратно в лодката, като се мъчех да протегна изтръпналите си крака без да изпадна навън, замислен за невъзможността да открия друг телепортаторен пръстен някъде в това безбрежно небе, след като през нощта се бях отклонил от курса си – сякаш изобщо бях имал курс, – когато внезапно осъзнах, че не съм сам. От дълбините се издигаха живи същества и кръжаха около мен.

Отначало видях само едно създание и няхах мащаб, с който да преценя размерите на посетителя. Можеше да е голям няколко сантиметра и да се намира само на метри от каяка ми или да е много километри и на огромно разстояние от мен. После организъмът заплува между далечен облачен стълб и още по-далечна облачна кула и тогава разбрах, че е вероятно големината му да се измерва в километри. Когато се приближи, видях безброй по-малки фигури, които го придружаваха в утринно небе.

Преди да се опитам да опиша съществата, трябва да кажа, че историята на човешката експанзия в този ръкав на галактиката не ни е подготвила за описание на големи извънземни организми. В основната си част местният живот, открит на стотиците планети, проучени и колонизирани по време на и след Хеджира, се е състоял от растения и някои много прости организми като сияйните паяжини на Хиперион. Малкото големи еволюирали животински форми – да речем, светлоустите на *Mare Infinitum* или зеплините на Вихрушка – обикновено бяха избивани до окончателното им изстребване. Най-често срещаният резултат беше свят, пълен с безброй адаптирани от човека видове и няколко местни форми на живот. Човечеството бе тераформирало всички тези планети, носейки със себе си бактерии, земни червеи, риби, птици и земни животни под формата на ДНК, размразявайки ембрионите в първите семенни кораби и изграждайки родилни фабрики по време на по-късните експедиции. Пример за този резултат бе Хиперион – жизнените местни растения като тесловите и чалмовите дървета и някои оцелели местни насекоми съществуваха заедно с процъфтяващите пренесени растения и биоизменени видове от Старата Земя като тритрепетликата, вечносините дървета, дъбовете, дивите патици, акулите, колибриите и елените. Не бяхме свикнали с извънземни животни.

А сега насреща ми се издигаха определено извънземни животни.

Най-голямото ми напомняше за сепия – още едно от адаптираните животни от Старата Земя, – която изобилстваше в топлите плитчини на Великото южно море на Хиперион. Това създание обаче беше почти прозрачно и вътрешните му органи ясно се виждаха, макар да

признавам, че ми бе трудно да разгранича външните от вътрешните му части – то пулсираше и променяше формата си всяка секунда, почти като космически кораб, преобразуващ се за битка. Съществото нямаше глава, дори нямате сплеснатата издаденост на сепията, която можеше да се смята за глава, но бях в състояние да различа разнообразни пипала, въпреки че навярно е по-точно да опиша постоянно люлеещите се, трептящи, свиващи се и разтягащи се издатъци като папратовидни вейки или нишки. Но тези нишки се намираха в светло, прозрачно тяло и не бях сигурен дали движението на създаването във въздуха е резултат от покращането им, или се дължи на газове, изхвърляни при разширяването и свиването на гигантската сепия.

Доколкото си спомнях от старите книги и обясненията на Баба, зеплините на Вихрушка бяха много по-прости на вид – пълни с газ тела с форма на дирижабъл, прости клетки със смес от водород и метан, съхраняващи и метаболизиращи хелий, гигантски медузи, плуващи във водородно-амондчно-метановата атмосфера на Вихрушка. Доколкото си спомнях, зеплините се хранеха с някакъв атмосферен планктон, носещ се из отровната атмосфера като огромно количество въздушна манна. На Вихрушка нямаше хищници... до появата на хората с техните летящи батискафи, дошли заради ценните редки газове.

Когато сепията се приближи, видях колко сложни са вътрешностите ѝ: светли, пулсиращи очертания на органи, напомнящи на черва спирали, неща, които може би бяха хранителни влакна, тръби, навярно за възпроизводство или отделяне, и издатъци, които можеха да са полови органи или очи. И през цялото време нещото се нагъваше в себе си и свиваше увитите си нишки, а после отново се разгъваше и изцяло разтягаше пипалцата си като сепия, която плува в прозрачна вода. Дължината му бе пет-шестстотин метра.

Започнах да забелязвам и другите създания. Около сепията се рояха стотици или хиляди златисти дисковидни същества, вариращи по големина от съвсем мънички, навярно колкото дланта ми, до по-големи от тежките речни манти, използвани за теглене на шлепове по хиперионските реки. Тези същества също бяха почти прозрачни, макар че вътрешностите им бяха скрити от някакво зеленикаво сияние, което може би представляваше инертен газ, луминисциращ поради собствените им биоелектрически полета. Създанията се рояха около сепията и понякога сякаш бяха поглъщани или поливани през един или друг отвор, само за да се появят отново навън. Не бих могъл да се закълна, че съм видял сепията да изяжда който и да е от дисковете, но по едно време ми се

стори, че забелязвам облак от сияещи в зеленикаво същества, движещ се във вътрешността на огромното нещо като призрачни кръвни телца в прозрачна вена.

Чудовището и облакът от неговите придружители се издигаше и приближаваше към мен, докато слънчевата светлина не премина през тялото му. Коренно промених преценката си за големината му – трябва да беше дълго поне цял клик и около триста метра широко. Сега живите дискове се носеха от двете ми страни. Можех да видя, че се въртят и нагъват като манти.

Извадих игления пистолет, който ми бе дал Алем, и вдигнах предпазителя. Ако чудовището ме нападнеше, щях да изстрелям половин пълнител иглички в светлата му страна с надеждата, че е също толкова тънка, колкото и прозрачна. Може би имаше вероятност да изпусна газовете, които му позволяваха да лети в пласта от кислородна атмосфера.

В този момент змиевидните нишки на съществото се протегнаха във всички посоки – някои от тях минаха само на метри от параплатното на каяка ми – и аз осъзнах, че няма да успея да убия чудовището или да го накарам да потъне, преди то да унищожи платното ми с едно-единствено замахване с пипало. Зачаках. Почти очаквах всеки момент да бъда погълнат в търбуха на сепията – ако изобщо имаше търбух.

Нищо не се случи. Лодката ми се носеше в посоката, която смятах за запад, топлите въздушни течения издигаха параплатното ми, а по-студените го караха да се спуска надолу, облаците се извисяваха и сепията и нейните спътници – без каквото и да е основание ги смятах за паразити – летяха неколкостотин метра на „север“ и на стотина метра над мен. Чудех се дали съществото ме следва от любопитство, или от глад. Чудех се дали зелените дискове наоколо ми биха могли да ме атакуват всеки момент.

Тъй като нямаше какво друго да правя, оставих безполезния иглен пистолет в скута си, изядох последните бисквити от раницата и отпих от бутилката си. Оставаше ми вода за по-малко от ден. Проклех се за това, че не се бях опитал да я напълня с дъждовни капки по време на ужасната нощна буря, макар да няхах представа дали водата на този свят е годна за пиене.

Дългото утро измина и започна дълъг следобед. Параплатното на няколко пъти ме отнасяше в облачни кули и аз вдигах лице към мъглата, като облизвах водните капчици от устните и брадичката си. Водата имаше вкус на вода. Всеки път, щом изплувах от облака, очаквах сепията да е изчезнала, но тя запазваше позицията си от дясната ми страна.

Веднъж, точно след като сиянието, което представляваше слънцето, беше преминало зенита си, какъктъ попадна в особено бързо издигащ се облак и параплатното едва не се сгъна от силното течение. Но после възстанови стабилността си и когато изплувах навън, вече бях километри по-нависоко. Въздухът бе по-рядък и по-студен. Сепията ме беше последвала.

„Навярно още не е гладна. Навярно се храни нощем.“

Постоянно оглеждах пустото небе между облаците с надеждата да зърна друг телепортаторен пръстен, но напразно. Изглежда от моя страна бе глупаво да очаквам да откроя телепортал – въздушните течения ме носеха най-общо на запад и юг. Как бих могъл да вдяна конец в толкова тънка игла след такова безцелно носене из облаците? Не ми се струваше вероятно. Но все пак оглеждах небето.

По средата на следобеда осъзнах, че далеч на юг и надолу се виждат други живи същества. Още сепии, движещи се в основата на огромна облачна кула. Слънчевите лъчи пронизваха глъбините достатъчно надалеч, за да осветят прозрачните им тела на фона на черната бездна под тях. В подножието на облака трябва да имаше десетки – не, стотици – пулсиращи, носещи се във въздуха създания. Бях прекалено далеч, за да различа дисковидните паразити наоколо им, но разсеяната светлина край тях – като прах – предполагаше, че са хиляди или милиони. Зачудих се дали чудовищата обикновено летят в по-ниските атмосферни пластове, а това тук – което продължаваше да ме следва в обсега на пипалата си – се е издигнало от любопитство.

Мускулите ми бяха изтръпнали. Измъкнах се от седалката и се опитах да се протегна върху корпуса на каяка, като се държах за въжетата на параплатното. Беше опасно, но трябваше да се раздвижи. Легнах по гръб и започнах да въртя педалите на въображаем велосипед. После направих лицеви опори, вкопчил пръсти в ръба на лодката. Когато свърших, пропъльзях обратно на седалката и задряхах.

Навярно е странно да го призная, но през целия онзи следобед мислите ми блуждаеха, дори докато извънземната сепия плуваше до мен и дисковидните създания танцуваха и кръжаха само на метри от каяка и параплатното. Човешкият ум съвсем бързо свиква със странността, ако в поведението ѝ не се забелязват никакви особености.

Замислих се за последните няколко дни, месеци и години. Мислех си за Енея – за това, че я бях оставил сама – и за всички други хора, с които се бях разделил: А. Бетик и другите в Талиезин-запад, стария поет на Хиперион, Дем Лоа, Дем Риа и тяхното семейство на Витъс-Грей-

Балианъс Б, отец Главк в замръзналите въздушни тунели на Сол Драко-ни Септем, Кучиат, Чиаку, Кучту, Чичтику и другите читчатуки на съ-щия онзи свят – Енея беше сигурна, че отец Главк и нашите читчатуцки приятели са били убити, след като напуснахме планетата им, макар че никога не ми обясни откъде го знае – мислех си и за други хора, с ко-ито се бях разделил, върнах се чак до мига, в който за последен път зър-нах Баба и махашите ми за сбогом членове на Клана, когато заминавах, за да постъпя в планетарната гвардия преди толкова много години. И мислите ми постоянно се връщаха към това, че бях оставил Енея сама.

„Оставил съм прекалено много хора. И съм позволил на прекалено много хора да вършат моята работа и да се сражават заради мен. Отсега нататък сам ще се бия за себе си. Ако някога отново откроя момичето, завинаги ще остана с него.“ Тази решимост запламтя в мен като гняв, възпламенена от невъзможността да намеря друг телепортаторен пръс-тен сред тези безкрайни облаци.

ТИ ПОЗНАВАШ ОНАЗИ, КОЯТО УЧИ ТЯ ТЕ Е ДОКОСНАЛА (!?!?)

Думите не бяха изречени със звук, нито пък ги чух с ушите си. По-скоро бяха като удари във вътрешността на черепа ми. Буквално залит-нах и се вкопчих в страните на каяка, за да не изпадна навън.

БИЛ ЛИ СИ ДОКОСНАТ/ПРОМЕНЕН УЧЕЙКИ СЕ ДА ЧУВАШ/ВИЖДАШ/ХОДИШ ОТ ОНАЗИ, КОЯТО УЧИ (????)

Всяка дума беше като пристъп на мигрена. Всяка една от тях ме връхлиташе със силата на мозъчен кръвоизлив. Думите кънтяха в чере-па ми със собствения ми глас. Навярно полудявах.

Избърсах сълзите си и погледнах към гигантската сепия и рояка от зелени паразити. По-големият организъм пулсираше, свиваше се, протя-гаше своите увиващи се нишки и плуваше в ледения въздух. Не можех да повярвам, че думите са дошли от това създание. Беше прекалено био-логично. А и не вярвах в телепатията. Погледнах към роя. щите се дис-кове, но в поведението им не се забелязваха признаци на по-висш интеле-кт от този на пращинки, осветени от сноп слънчеви лъчи – дори по-малко, отколкото в синхронното плуване на ято риби или прилепи. Ма-кар че се чувствах глупаво, аз извиках:

– Кой си ти? Кой говори?

Примижах, готов за експлозията от думи в мозъка ми, но от гигант-ския организъм и неговите спътници не последва отговор.

– Кой говори? – извиках пак сред надигналия се вятър.

Не се чуваше нищо друго, освен пляска на въжетата в

параплатното.

Каякът зави надясно, изправи се и отново зави. Обърнах се наляво – почти очаквах да открия, че ме напада друго чудовище, но вместо това видях да се приближава нещо много по-зловещо.

Докато бях наблюдавал извънземното същество на север, от юг ме бяха заобиколили развълнувани черни облаци. Откъм тласканите от топъл въздух буреносни маси пълзяха тъмни ленти и се кълбяха под мен като абаносови реки. Можех да видя проблясващите в бездната светкавици и прииждащите сфери на кълбовидните мълнии, откъсващи се от черната буреносна колона. Увиснали от черната облачна река много по-близо до мен се вихреха десетина торнада, чиито фунии се протягаха към лодката ми като опашки на скорпиони. Всяка фуния бе по-голяма от сепията – вертикални километри вихрен хаос – и от тях се отделяха все нови и нови. Тромавото ми параплатно не беше в състояние да издържи на който и да е от тези въртопи – а те нямаше как да не минат през мен.

Изправих се в клатещата се лодка и се хванах за едно от въжетата с лявата си ръка. После разтърсих десния си юмрук към вихрушките, към бурята зад тях и към невидимото небе.

– Мамка ви! – извиках. Думите ми се загубиха във воя на вятъра. Жилетката ми плющеше. Вихърът едва не ме отнесе. Провесих се навън и застанах като ски скачач в мига на безумно равновесие преди неизбежното падане. Отново разтърсих юмрук и изкрещях: – Не ми пука какво ще направите, мамка ви. Предизвиквам ви, богове!

Сякаш в отговор, една от фуниите се приближи и върхът на конуса ѝ се заби надолу, като че ли в търсене на твърда повърхност, която да унищожи. Бе на стотици метри от мен, но вакуумът от преминаването ѝ завъртя каяка и параплатното като хартиена лодка в канала на ваната. Отпуснах се напред върху гладкия корпус на каяка и щях да изпадна в несвяст, ако опипващите ми ръце не бяха открили въже, за което да се хванат.

Фунията на торнадото беше придружена от градушка. Ледени топчета – някои големи колкото юмука ми – заудряха по параплатното и каяка със звука на облак игли, изстрелян от пистолет. Топчетата ме улучиха по крака, рамото и кръста и от болка едва не се пуснах. Това нямаше значение, осъзнах аз, докато се държах за клатещия се, пропадащ каяк, защото платното бе разкъсано на стотици места. Единствено то ме беше спасило от ледения обстрел, но сега бе станало на решето и лодката стремително се носеше към мрака на много хиляди клика под мен.

Фуниите на торнадото изпълниха небето. Стиснах вече безполезното въже и увиснах на него, решен да остана в това положение, докато налягането не ме смажеше или ветровете не ме разкъсаха на парчета.

Бях паднал по-малко от километър, набирайки скорост, невъзможна на Хиперион или Старата Земя, когато сепията – забравена някъде зад и над мен – се понесе надолу. Трябва да се бе придвижила с ослепителна скорост. Първото нещо, което си помислих, щом дългите ѝ нишки се обвиха около мен като пипала, беше, че е гладна и е решила в никакъв случай да не губи вечерята си.

Ако съществото ме бе задържало рязко при скоростта, с която падах, и какъът, и аз щяхме да се пръснем на малки парченца. Но сепията започна да се спуска заедно с мен, като обкръжи лодката, платното, въжетата и мен с най-малките си пипалца – всяко от които дебело от два до пет метра – и после постепенно спря, изпускайки смърдящи на амоняк газове като спускателен кораб преди приземяване. След това отново започна да се издига към бурята, която продължаваше да бушува. Макар почти да бях загубил съзнание, забелязах, че сепията потъва във вихрещия се черен облак и в същото време придвижва разбития каяк и мен към отвор в огромното си прозрачно тяло.

„Е – изтощено си помислих аз, – най-после открих къде ѝ е устата.“

Около и върху мен лежаха парчета от въжетата и пароплатното. Какъът сякаш беше увит в груб сив плат. Опитах се да се обърна, като си мислех да пропълзя обратно към седалката на лодката и да взема игления пистолет, за да се освободя от създанието.

Пистолетът го нямаше, разбира се – беше изпаднал навън по време на яростното премятане и падането. Нямаше ги и възглавниците, раницата с дрехите ми, храната, водата и лазерното фенерче. Вътре нямаше абсолютно нищо.

Опитах се да се засмея, но не успях, докато пипалата теглеха каяка и вкопчили се в него пътник през последните петдесет метра до зейналия отвор от долната страна на тялото на сепията. Сега по-ясно можех да видя вътрешните органи – пулсиращи и поглъщащи, движещи се на перисталтични вълни, някои пълни със зелените дисковидни създания. Когато нишките ме привлякоха по-близо, усетих непреодолима смрад на почистваща течност – амоняк, осъзнах аз, – от която очите ми се насълзиха и гърлото ми започна да пари.

Помислих си за Енея. Тази мисъл не бе продължителна или ясно оформена – просто мислен образ на момичето на шестнайсетия му рожден ден, със съвсем къса коса, потно и загоряло от медитации в

пустинята – и й пратих едноединствено послание: „Съжалявам, хлапе. Направих всичко възможно, за да стигна до кораба и да ти го докарам. Съжалявам.“

После дългите пипала се увиха и притеглиха лодката и мен в устата, която трябва да беше широка трийсетина-четирийсет метра. Помислих си за фиброствъклото, ултранайлоновото параплатно и въглеродните въжета, които влизаха вътре заедно с мен, и имах време за една последна мисъл: „Надявам се от тях да те заболи коремът“.

После потънах в смрад на амоняк и риба, смътно осъзнах, че въздухът във вътрешността на създаването не е годен за дишане и реших да изскоча от каяка, за да не бъда смлян, но загубих съзнание, преди да успея да направя каквото и да е или да помисля за нещо друго.

Когато вече не можех да съзнавам и виждам, сепията продължи да се издига сред облак, по-черен от безлунна нощ. Устата й се затвори и изчезна. Каякът, платното и аз бяхме само сянка в течното съдържание на търбуха й.

13.

Кензо Исозаки не се изненада, когато швейцарските гвардейци дойдоха за него.

Полковникът от *Corpus Helvetica*¹¹ и осемте войника в пълни оранжево-сини униформи с енергийни копия и жезли на смъртта пристигнаха в кабинета му без предупреждение, поискаха да го видят и му представиха шифрован диск, който му нареждаше да се облече официално и да се яви при Негово светейшество папа Урбан XVI. Незабавно.

Полковникът го последва в частния му апартамент, където Исозаки бързо взе душ и облече най-официалната си бяла риза, сива жилетка, червена вратовръзка, черния си двуреден полукостюм със златни копчета отстрани и черна кадифена пелерина.

– Мога ли да телефонирам на колегите си, за да им дам служебни нареждания в случай, че пропусна съвещанията, определени за днес? – попита полковника той, когато излязоха от асансьора в главната приемна. Гвардейците образуваха нещо като златисто-син коридор между работните места.

– Не – отвърна офицерът от швейцарската гвардия. На обичайното място на личния кораб на Исозаки беше кацнал разузнавателен таран на

11. Швейцарска гвардия (лат.). – Б.пр.

мирския флот. Членовете на екипажа съвсем леко кимнаха с глава на шефа на Търговския мир, казаха му да пристегне коланите на ускорителното си кресло и после полетяха навътре в системата. На тактическия холодисплей се виждаше, че ги ескортират два фотонни кораба.

„Отнасят се с мен като със затворник, а не като с почетен гост“, помисли си Исозаки. Лицето му не разкриваше нищо, разбира се, но вълна на облекчение последва пулсиращия му страх и ужас. Бе го очаквал още от тайната си среща със съветник Албедро. Почти не беше спал след онава болезнено и травмиращо преживяване. Знаеше, че Албедро няма причина да не разкрие опитите на Търговския мир да установи контакт с Техноцентъра, но се надяваше, че ще го помислят единствено за негово дело. Исозаки мислено благодари на онези богове, които биха могли да го слушат, че неговата приятелка и колежка Анна Пели Коняни бе напуснала системата на Пацем, за да присъства на големия панаир на Ренсанс Вектор.

От креслото си между полковника от швейцарската гвардия и един от гвардейците Исозаки можеше да види тактическия холос пред седалката на пилота. Сферата от движеща се светлина и цвят с твърдия й щрихкод бе чисто техническа, но шефът на Търговския мир беше управлявал космически кораб още преди да се родят тези момчета. Разбираше, че не ускоряват към планетата Пацем, а към цел, намираща се до троянския пункт точно по средата между рояка от астероидни бази на мирския флот и отбранителните укрепления на системата.

„Орбитален затвор на Светата служба“, помисли си Исозаки. Поужасен от замъка Сант Анджелио, за който се говореше, че машините за виртуална болка не спират да работят нито за миг. В някоя от орбиталните тъмници никой не можеше да чуе крясъците ти. Беше сигурен, че заповедта да се яви на аудиенция при папата е обикновена ирония, начин да го измъкнат без съпротива от Търговския мир. Можеше да се обзаложи на каквото и да е, че след няколко дни – а може би само след няколко часа – официалният му костюм и пелерина ще са окървавени, пропити от пот дрипи.

Грешеше във всяко едно отношение. Разузнавателният таран намали скоростта си над равнината на еклиптиката и Исозаки разбра каква е целта им: замъкът Гандолфо, „лятната резиденция“ на папата.

Дисковото устройство в креслото му работеше и когато таранът се отдели от ескортиращите го фотонни кораби и се спусна към масивния, напомнящ на картоф астероид, той го включи на външен изглед. Дълъг повече от четирийсет клика и широк двайсет и пет, замъкът Гандолфо

представляваше малка планета със синьо небе и богата на кислород атмосфера, поддържана в съдържащи полета клас дваисет. Хълмовете и терасираните склонове бяха покрити със зеленина и жита, скулптираните планини бяха залесени и горите изобилстваха на дребни животни. Исозакн видя под кораба древно италианско селце, но знаеше, че мирната гледка е измамна: околните мирски бази можеха да унищожат всеки кораб или флот, а във вътрешността на самия астероид бяха разположени гарнизони с повече от десет хиляди швейцарски гвардейци й елитни мирски войници.

Разузнавателният таран разпери крилете си и прелетя последните десет километра с безшумните си електроимпулсни двигатели. Исозаки видя облечени в пълна бойна униформа швейцарски гвардейци, издигащи се във въздуха, за да ескортират кораба през последните пет клика. Богатата слънчева светлина се отразяваше в динамичнопоточните им брони и прозрачни шлемове, докато кръжаха около тарана и бавно приближаваха към замъка. Неколцина от тях насочиха към кораба сонди, за да потвърдят с дълбочинни радари и инфрачервени сензори онава, което им казваше за броя и самоличността на пътниците и екипажа кодираното съобщение.

В стената на една от каменните кули на замъка се отвори врата и разузнавателният таран влетя вътре. Швейцарските гвардейци насочиха машината със синия блясък на реактивните си раници.

Херметичният шлюз се затвори. Осемте швейцарски гвардееца първи се спуснаха по рампата и образуваха шпалир, докато полковникът придружаваше навън Кензо Исозаки. Шефът на Търговския мир потърси с поглед врата на асансьор или стълбище, но усети, че цялото гаражно равнище на кулата безшумно започва да се спуска надолу. Единствено движещите се каменни стени показваха, че пътуват надолу и после настрани в подземните вътрешности на замъка Гандолфо.

После спряха. В студената каменна стена се появи врата. Лампи осветяваха коридор от лъскава стомана с фибропластмасови камери, монтирани на десетметрови интервали. Полковникът му посочи натам и Исозаки тръгна пръв по кънтящия тунел. Когато стигнаха края му, ги обля синя светлина и бяха проверени от други сонди и сензори. Прозвуча сигнал и внезапно се отвори нов ирисов портал. Исозаки и придружителите му влязоха в официална чакалня. Вътре имаше трима души.

„По дяволите“, помисли си шефът на Търговския мир. Там беше Анна Пели Коняни, облечена в най-фините си копринени дрехи. До нея стояха Хелвиг Арон и Кенет Хей-Модино, също колеги на Исозаки от

Изпълнителния съвет на Панкапиталистическия съюз на независимите католически транзвездни търговски организации.

„По дяволите – отново си помисли Кензо Исозаки. Лицето му остана абсолютно безизразно, докато мълчаливо им кимаше. – Ще държат всички ни отговорни за моите действия. Всички ще бъдем отлъчени и екзекутирани.“

– Насам – каза полковникът от швейцарската гвардия и отвори врата, покрита със сложна резба. Стаята беше по-тъмна. Исозаки усети мирис на свещи, тамян и влажен камък. Той видя, че швейцарските гвардейци няма да влязат заедно с тях. Онова, което ги очакваше вътре, бе предназначено само за тях четиримата.

– Благодаря ви, полковник – с приятен глас каза Исозаки. После с твърда походка поведе колегите си в изпълнения с тамян сумрак.

Това беше малък параклис, осветен единствено от червени свещи, мъждукащи на свещник от ковано желязо до каменната стена и два сводести прозореца с витражи зад простия олтар в отсрещния край. На голия олтар горяха още шест свещи, а пламъците в мангалите от другата страна на прозорците хвърляха в дългото, тясно помещение червеникава светлина. Имаше само един стол, висок, с права облегалка, тапициран с кадифе и поставен вляво от олтара. На облегалката се виждаше нещо, което отначало приличаше на кръстоид, но когато човек се вгледаше по-внимателно, можеше да различи в него тройния кръст на папата. Олтарът и столът бяха върху ниска каменна платформа.

В останалата част от параклиса нямаше нито столове, нито пейки, но на тъмния каменен под бяха поставени червени кадифени възглавници. Бяха четири – по две от двете страни на пътеката, по която вървяха г. г. Исозаки, Коняни, Хей-Модио и Арон. Ръководителите на Търговския мир потопиха пръсти в каменния купел със светена вода, прекръстиха се, поклониха към олтара и застанаха на колене върху възглавниците. Преди да сведе глава в молитва Кензо Исозаки се огледа наоколо.

Най-близо до олтара бе коленичил министърът на външните работи на Ватикана Саймън Аугустино кардинал Лурдъсами – планина от червено и черно на червеникавата светлина, скрил брадичката си във високата си яка и свел глава в молитва, – а зад него се виждаше сухата фигура на неговия секретар монсиньор Лукас Оди. От другата страна на пътеката със затворени очи се молеше великият инквизитор на Светата служба Джон Доменико кардинал Мустафа. До него беше покритият с ужасна слава на агент от разузнаването и мъчител отец Фарел.

Откъм страната на Лурдъсами бяха коленичили трима офицери от

мирския флот: адмирал Маръсин – чиято сребпиаста коса лъщеше на червената светлина, – неговата адютантка адмирал Марджит Уу и друга жена, чието лице Исозаки не успя да разпознае веднага – адмирал Алди-какти. Откъм страната на великия инквизитор беше коленичила кардинал дю Нойе, префект и председател на *Con Unum*. Дю Нойе бе на седемдесетина стандартни години, с яка челюст и късо подстригана сива коса. Очите ѝ имаха цвета на кремък. Исозаки не познаваше коленичилият зад нея мъж на средна възраст в монсиньорски одежди.

Последните четири коленичили фигури бяха ръководителите на Търговския мир – Арон и Хей-Моудино откъм страната на великия инквизитор, Исозаки и Пели Коняни откъм страната на министъра на външните работи. Исозаки преброи в параклиса общо тринайсет души. Неблагоприятно число, помисли си той.

В този момент в стената отдясно на олтара безшумно се отвори скрита врата и придружен от четирима души, се появи папата. Тринайсетимата в параклиса бързо скочиха на крака и застанаха със сведени глави. Кензо Исозаки имаше достатъчно време да разпознае двама от мъжете с папата като негови секретари и третия като шеф на папските сили за сигурност – безлични служители, – но четвъртият мъж, мъжът в сиво, беше съветник Албедро. Само той остана с папата, когато Негово светейшество влезе навътре в параклиса, като даваше да целуват пръстена му и докосваше главите на събралите се мъже и жени, които отново коленичиха. Накрая папа Урбан XVI зае мястото си на трона и Албедро застана зад него. Тринайсетте високопоставени личности незабавно се изправиха.

Исозаки сведе поглед и лицето му остана образец за спокойствие, но сърцето му силно биеше. „Дали Албедро ще разкрие всички ни? Дали всички тези групи тайно не са се опитали да се свържат с Техноцентъра? Дали ще трябва да се изправам пред Негово светейшество и после ще ни отведат оттук, ще ни свалят кръстоидите и ще ни екзекутират?“ Исозаки смяташе, че това е много вероятно.

– Братя и сестри во Христе – започна Негово светейшество, – радваме се, че днес се съгласихте да дойдете тук. Онова, което ще кажем на това уединено и тихо място, е било пазено в тайна векове наред и не трябва да напуска този кръг, докато Светият престол не ви даде разрешение. Да го споделите с други. Заклеваме ви и ви заповядваме да пазите тази тайна под страх от отлъчване и загуба на душите ви за Христовата светлина.

Тринайсетте мъже и жени промълвиха молитви и се заклеха.

– През последните месеци и години – продължи Негово светейшество, – се случиха едновременно странни и ужасни събития. Ние ги следяхме отдалеч – някои от тях бяхме предрекли с помощта на нашия Бог Исус Христос – и се молехме много от тях да ни отминат, да пощадят народа ни, нашия Мир и нашата Църква от изпитание на волята, вярата и силата на духа. Но става така, както Господ пожелае. Дори Неговият най-предан слуга не е в състояние да разбира всички събития и поличби, а само да вярва в Неговата милост, когато тези събития изглеждат изключително опасни и объркващи.

Тринайсетте високопоставени личности стояха със сведени очи.

– Вместо да ви предаваме тези събития от нашата гледна точка – тихо каза Негово светейшество, – ние ще помолим някой от онези, които участваха в тях, подробно да ги изложи. После ще се постареем да обясним връзката между такива наглед различни неща. Адмирал Маръсин?

Среброкосият адмирал леко се премести, за да се обърне към другите и в същото време да е с лице към Негово светейшество. Той прочисти гърлото си.

– Съобщенията от свят, наречен Витъс-Грей-Балианъс Б, предполагат, че едва не сме заловили родения на Хиперион мъж на име Рол Ендимион, който избяга от нас – заедно с основната ни цел, момичето на име Енея – преди почти пет стандартни години. Войници от спецчаст на знатната гвардия... – Адмиралът кимна към папа Урбан XVI, който сведе очи в знак на съгласие. – Войници от тази спецчаст – продължи Маръсин, – са информирали нашия командир на Витъс-Грей-Балианъс Б за вероятното присъствие на този човек. Макар че е успял да избяга преди да довършим претърсването на района, нашите части са открили сигурни ДНК и микроследи, показващи, че това е същият Рол Ендимион, за кратко заловен на света Mare Infinitum преди повече от четири години.

Кардинал Лурдъсами прочисти гърлото си.

– Може би няма да е излишно, адмирале, да разкажете как заподозреният Рол Ендимион е избягал от Витъс-Грей-Балианъс Б.

Кензо Исозаки дори не премигна, но отбеляза факта, че Лурдъсами говори от името на Негово светейшество.

– Благодаря ви, Ваше високопреосвещенство – каза адмирал Маръсин. – Да, този Ендимион се е появил и е избягал от планетата през един от древните телепортали.

В помещението не се разнесе шушукане, но Исозаки усети интереса и удивлението на присъстващите. През последните четири години се

бяха носили слухове, че сили на мирския флот преследват някакъв еретик, който успял да активира заспалите телепортатори.

– Този телепортал функционира ли е, когато вашите хора са го проверили? – попита Лурдъсами.

– Не, Ваше високопреосвященство – отвърна адмирал Маръсин. – Нито един от двата телепортатора не е проявявал признаци за активност... нито онзи, през който беглецът трябва да е пристигнал на Витъс-Грей-Балианъс Б... нито другият, надолу по течението на реката.

– Но сте сигурни, че този... Ендимион... не е дошъл на планетата по някакъв по-обичаен начин? И сте също толкова сигурни, че в момента не се крие там, така ли?

– Да, Ваше високопреосвященство. Трафикът на този свят от Мира е под пълен контрол и орбиталната му отбрана е отлична. Всеки космически кораб, който приближи до Витъс-Грей-Балианъс Б, се засича още на светлинни часове от планетата. Освен това преобърнахме света наопаки... използвахме наркотика на истината върху десетки хиляди местни жители. Мъжът на име Ендимион не е там. Свидетелите обаче описват проблясък на светлина под втория телепортатор точно в момента, в който нашите сензори в и над това полукълбо са регистрирали силен енергиен приток, отговарящ на телепортаторните измествачи полета от старите архиви.

Негово светейшество повдигна лице и отправи едва доловим знак на кардинал Лурдъсами.

– Струва ми се, че имате още една малко обезпокоителна новина, адмирал Маръсин – изтътна Лурдъсами. Лицето на адмирала стана още по-мрачно и той кимна.

– Да, Ваше високопреосвященство... Ваше светейшество. Отнася се за първия бунт в историята на мирския флот.

Изоаки отново усети беззвучното удивено шушукане. Той остана безизразен и не реагира, но с периферното си зрение видя, че Анна Пели Коняни поглежда към него.

– По този въпрос ще ни информира адмирал Алдикакти – каза Маръсин. Той отстъпи назад и скръсти ръце пред себе си.

Изоаки забеляза, че Алдикакти е една от онези набити лусусиански жени, които изглеждаха прекалено мъжествени, за да бъдат отнесени към нежния пол. Беше яка и квадратна като тухла в униформа.

Алдикакти не си губи времето да прочиства гърлото си. Тя незабавно започна разказа си за спецчаст „ГИДЕОН“, нейната задача да нападне твърдините на прокудените в седем системи далеч в Периферията,

успешното изпълнение на мисията и в седемте системи и накрая изненадата в последната от тях с кодово название „Луцифер“.

– До този момент спецчастта се беше представила по-добре, отколкото очаквахме – излая адмирал Алдикакти. – В резултат, докато довършвахме операциите в системата Луцифер, по робот с гидеонов двигател пратих съобщение до Пацем... до Негово светейшество и адмирал Маръсин... с искане за разрешение да презаредим и ремонтираме корабите в системата Тау Сети и после да разширим мисията на спецчаст „ГИДЕОН“ – да атакуваме други системи на прокудените, преди информацията за нападението ни да се разпространи из Периферията. Получих такова разрешение и заедно с повечето от архангелите се прехвърлих в системата Тау Сети за презареждане, попълване на снаряжението и за среща с още пет архангелски кораба, произведени след като спецчастта ни беше напуснала космоса на Мира.

– Прехвърлили сте се с повечето от архангелите, така ли? – с тихия си тътнеж глас попита кардинал Лурдъсами.

– Да, Ваше високопреосвещенство. – В равния лусусиански глас на Алдикакти не се долавяше извинение. – Пет фотонни кораба на прокудените се бяха скрили от нас и ускоряваха към точката си на прехвърляне, което вероятно щеше да ги отведе в друга тяхна система. Те щяха да разпространят вестта за смъртоносното ни присъствие. Вместо да отклонявам цялата спецчаст „ГИДЕОН“, която приближаваше точка на прехвърляне в системата на Тау Сети, наредих на НСК „Гавриил“ и НСК „Рафаил“ да останат в системата Луцифер, за да пресрещнат и унищожат фотонните кораби на прокудените.

Лурдъсами пхна топчестите си ръце в робата си. Гласът му звучеше като гърлено мъркане.

– И после сте прехвърлили флагманския си кораб „Уриил“ и още четири архангела в системата на Тау Сети, така ли?

– Да, Ваше високопреосвещенство.

– И сте оставили „Гавриил“ и „Рафаил“ в системата Луцифер?

– Да, Ваше високопреосвещенство.

– И сте знаели, адмирале, че „Рафаил“ се командва от отец-капитан де Соя... същият капитан, който преди няколко години получи мъмрене за неуспеха на мисията му да открие и задържи детето Енея?

– Да, Ваше високопреосвещенство.

– И сте знаели, адмирале, че мирският флот и Светият престол са толкова загрижени за... хм... уравновесеността на отец-капитан де Соя, че са пратили на борда на „Рафаил“ таен агент, за да наблюдава и

предава наблюденията си върху поведението и благонадеждността на отец-капитан де Соя?

– Шпионин – отвърна адмирал Алдикакти. – Командир Либлър. Да, Ваше високопреосвещенство. Знаех, че агентите на Светата служба на борда на моя флагмански кораб получават кодирани теснолъчеви съобщения от командир Либлър на борда на „Рафаил“.

– И агентите споделиха ли някаква загриженост или информация от тези съобщения, адмирал Алдикакти?

– Не, Ваше високопреосвещенство. Не бях информирана за характера на загрижеността на Светата служба по отношение на лоялността или психическото състояние на отец-капитан де Соя.

Кардинал Мустафа прочисти гърлото си и вдигна показалец.

Лурдъсами, който водеше разпита, погледна към папата.

Негово светейшество кимна по посока на великия инквизитор.

– Смятам за необходимо да отбележа пред Негово светейшество и другите присъстващи, че наблюдението на отец-капитан де Соя беше одобрено... насочвано... от Службата на Светия престол с устните заповеди на министъра на външните работи и командването на мирския флот... конкретно от адмирал Маръсин.

Последва кратко мълчание.

Накрая Лурдъсами попита:

– А можете ли да ни кажете, кардинал Мустафа, каква е била причината за тази всеобща загриженост? Великият инквизитор облиза устните си.

– Да, Ваше високопреосвещенство. Нашата... хм... разузнавателна информация показваше, че съществува вероятност отец-капитан де Соя да се е заразил по време на преследването и редките си контакти с обекта на име Енея. – Да се е заразил ли? – попита Лурдъсами. – Да, Ваше високопреосвещенство. Ние смятахме, че момичето, наречено Енея, притежава способността да въздейства и физически, и психически върху онези граждани на Мира, с които влиза в контакт. В този случай бяхме загрижени за абсолютната лоялност и покорство на един от командирите на космически кораб от мирския флот.

– И как е била направена тази разузнавателна преценка, кардинал Мустафа? – продължи Лурдъсами. Великият инквизитор не отговори веднага.

– С помощта на различни разузнавателни източници и методи. Ваше високопреосвещенство.

Лурдъсами веднага изстреля следващия си въпрос.

– И сред тях е фактът, че сте задържали и... хм... раз. питали един от подчинените на отец-капитан де Соя, участвал в гореспоменатото преследване на обекта Енея, така ли е, кардинал Мустафа? Хм... капрал Кий, струва ми се?

Мустафа премигна.

– Точно така, Ваше високопреосвещенство. – Великият инквизитор леко се обърна, за да говори и към другите в параклиса, освен към папата и външния министър. – Такова задържане не е обичайна практика, но беше наложено от ситуация, която изглежда застрашава сигурността на Църквата и Мира.

– Разбира се, Ваше високопреосвещенство – измърмори кардинал Лурдъсами. – Адмирал Алдикакти, можете да продължите с разказа си.

– Няколко часа след като петте ми архангела се прехвърлиха в системата на Тау Сети – каза Алдикакти, – и преди който и да е от нас да е завършил двудневния си възкресителен цикъл, в космоса на Тау Сети се е прехвърлил гидеонов робот. Пратен от майка капитан Стоун...

– Капитан на НСК „Гавриил“ – прекъсна я Лурдъсами.

– Да, Ваше високопреосвещенство. В кодираното съобщение на робота... кодирано само за мен... се казваше, че фотонните кораби на прокудените са били унищожени, но и че „Рафаил“ е извършил измяна, своеволно е ускорил към друга точка на прехвърляне и не се е подчинил на заповедите на майка капитан Стоун да спре.

– С други думи – измърка Лурдъсами, – на един от корабите от мирския флот на Негово светейшество е избухнал бунт.

– Така изглежда, Ваше високопреосвещенство. Макар че в този случай бунтът очевидно е бил предвождан от капитана на кораба.

– Отец-капитан де Соя.

– Да, Ваше високопреосвещенство.

– И били ли са направени опити за установяване на връзка с агента на Светата служба на борда на „Рафаил“?

– Да, Ваше високопреосвещенство. Отец-капитан де Соя е отговорил, че командир Либлър изпълнява задълженията си. Майка капитан Стоун е решила, че това е малко вероятно.

– А когато го е попитала за променената точка на прехвърляне?

– Отец-капитан де Соя отговорил, че преди прехвърлянето на нашата спецчаст съм му пратила теснолъчево съобщение с нови заповеди за „Рафаил“ – отвърна адмирал Алдикакти.

– Майка капитан Стоун приела ли е това обяснение?

– Не, Ваше високопреосвещенство. Майка капитан Стоун се

приближила и нападнала „Рафаил“.

– Какъв е бил резултатът от този сблъсък, адмирале?

Алдикакти се поколеба само за миг.

– Ваше високопреосвещенство... Ваше светейшество... тъй като майка капитан Стоун беше използвала лично кодиране, адресирано само до мен, в системата на Тау Сети вече беше изминал цял ден – времето, необходимо за възкресяването ми, – докато успя да прочета съобщението и да дам заповед за незабавно завръщане в системата Луцифер.

– Колко кораба взехте със себе си, адмирале?

– Три, Ваше високопреосвещенство. Собствения ми флагмански кораб „Уриил“ с нов екипаж и двата архангела, които се срещнаха с нас в системата на Тау Сети... „Микал“ и „Израил“. Реших, че рискът от ускорено възкресяване на екипажа на спецчаст „ГИДЕОН“ е прекалено голям.

– Въпреки че сте поели този риск за самата себе си, адмирале – каза Лурдъсами. Алдикакти не отговори.

– Какво се случи после, адмирале?

– Незабавно се прехвърлихме в системата Луцифер, Ваше високопреосвещенство. Там се възстановихме с дванайсетчасово автоматично възкресяване. Много от възкресенията не завършиха успешно. Като обединих успешно възкресените членове на екипажите на трите кораба, успях да попълня екипажа на „Уриил“. Оставих другите два кораба да се движат по пасивни автоматични отбранителни траектории и започнах издирване на „Гавриил“ и „Рафаил“. Не открих нито един от тях. Но от отсрещната страна на жълтото слънце на Луцифер скоро попаднах на още един робот със съобщение.

– И съобщението е било от... – подтикна я Лурдъсами.

– От майка капитан Стоун. В паметта на робота беше качена информацията от записващото устройство за бойни действия на „Гавриил“. От него ставаше ясно, че битката се бе провела по-малко от два дни по-рано. Стоун се опитала да унищожи „Рафаил“ с помощта на плазмени и ядрени оръжия. Опитите завършили неуспешно. После „Гавриил“ атакувал кораба на отец-капитан де Соя с лъч на смъртта.

В малкия параклис се спусна тишина. Исозаки гледаше как червената светлина на мъждукащите свещи обагрят измъченото лице на Негово светейшество папа Урбан XVI.

– Резултатът от тази битка? – попита Лурдъсами.

– И двата екипажа загинали – отвърна Алдикакти. – Според уредите на борда на „Гавриил“, „Рафаил“ автоматично завършил

прехвърлянето си. Майка капитан Стоун наредила на членовете на екипажа си да заемат бойни позиции във възкресителните си ясли. После програмираше корабните компютри на „Гавриил“ да възкресят нея и неколцина офицери с ускорен осемчасов възкресителен цикъл. Успешно била възкресена само тя и един от офицерите. Майка капитан Стоун кодирала съобщението и ускорила към предишната точка на прехвърляне на „Рафаил“. Била решена да открие и унищожи кораба, за предпочитане преди де Соя и хората му да завършат възкресяването си... ако изобщо са били в яслите си по време на обстрела с лъча на смъртта.

– Майка капитан Стоун знаела ли е в коя система ще я отведе тази точка на прехвърляне, адмирале?

– Не, Ваше високопреосвещенство. Имало е прекалено много променливи величини.

– И как реагирахте на съобщението, адмирале?

– Изчаках дванайсет часа, докато екипажите на „Микал“ и „Израил“ довършат възкресяването си, Ваше високопреосвещенство. После прехвърлих и трите си кораба през точката, указана от „Рафаил“ и „Гавриил“. Оставих друг робот със съобщение за архангелите, които бях сигурна, че ще ни последват само след часове от системата на Тау Сети.

– И не сте сметнали за необходимо да изчакате тези кораби?

– Не, Ваше високопреосвещенство. Реших, че трябва да прехвърля и трите кораба веднага, щом бъдат приведени в бойна готовност.

– Но пък сте сметнали за наложително да изчакате екипажите на тези два кораба, адмирале. Защо незабавно не започнахте преследването само с „Уриил“? Алдикакти не се поколеба.

– Това беше решение, взето в бойна обстановка, Ваше високопреосвещенство. Смятах, че има голяма вероятност отец-капитан де Соя да е отвел „Рафаил“ в система на прокудените... навярно по-добре въоръжена от онези, които беше прочистила спецчаст „ГИДЕОН“. Освен това допусчах, че е възможно корабът на майка капитан Стоун „Гавриил“ да е бил унищожен или от „Рафаил“, или от кораби на прокудените в неизвестната система. Реших, че трите налични кораба са минималната сила, която бих могла да отведе в тази неизвестна ситуация.

– И наистина ли се оказа система на прокудените, адмирале?

– Не, Ваше високопреосвещенство. Или поне през двете седмици на търсене, последвали инцидента, не открихме там следи от прокудени.

– Къде всъщност ви отведе точката на прехвърляне, адмирале?

– Във външната обвивка на звезда тип червен гигант – отвърна

адмирал Алдикакти. – Нашите съдръжачи полета, разбира се, бяха активирани, но едва не бяхме унищожени.

– И трите ви кораба ли оцеляха, адмирале?

– Не, Ваше високопреосвещенство. „Уриил“ и „Израил“ излязоха от звездата. Но всички членове на екипажа на „Микал“ загинаха.

– Открихте ли „Гавриил“ и „Рафаил“, адмирале?

– Само „Гавриил“, Ваше високопреосвещенство. Открихме го да се носи свободно на около две АЕ от червения гигант. Не действаше нито една от системите му. В резултат на пробив в съдръжачото поле вътрешността на кораба се бе сляла в монолитна стопена маса.

– Успяхте ли да откриете и възкресите майка капитан Стоун и другите членове на екипажа, адмирале?

– За съжаление, не, Ваше високопреосвещенство. Не беше останал достатъчно органичен материал за извършване на възкресяване.

– Пробивът в съдръжачото поле на прехвърлянето в червения гигант ли се дължеше, на атака от страна на „Рафаил“ или на нападение от неизвестни прокудени, адмирале?

– Нашите специалисти продължават да проучват случая, Ваше високопреосвещенство, но предварителните доклади предполагат пренатоварване в резултат както от естествени причини, така и от обстрел. Използваните оръжия отговарят на снаряжението на „Рафаил“.

– Искате да кажете, че „Гавриил“ е водил автоматично сражение близо до това червено гигантско слънце, така ли, адмирале?

– В самата звезда, Ваше високопреосвещенство. Изглежда „Рафаил“ се е завъртял, проникнал е в звездата и е атакувал „Гавриил“ секунди след появата му от хокинговото пространство.

– Има ли вероятност „Рафаил“ също да е бил унищожен по време на тази втора битка? И корабът да е изгорял дълбоко в звездата?

– Има такава вероятност, Ваше високопреосвещенство, но не смятаме, че е голяма. Според нас отец-капитан де Соя се е прехвърлил от системата до неизвестно местоназначение в Периферията.

Лурдъсами кимна и тежките му челюсти леко потрепнаха.

– Адмирал Маръсин – изтъгна той, – можете ли да ни дадете преценката си за предполагаемата опасност, в случай че „Рафаил“ наистина е оцелял?

По-възрастният адмирал пристъпи напред.

– Ваше високопреосвещенство, трябва да допуснем, че отец-капитан де Соя и другите бунтовници се отнасят с враждебност към Мира и че кражбата на мирски архангелски кораб е била предварително

подготвена. Освен това трябва да допуснем най-лошата възможност, че тази кражба на най-тайната ни и смъртоносна оръжейна система е била извършена в съдействие с прокудените. – Адмиралът си пое дъх. – Ваши високопреосвещения... Ваше светейшество... с гидеоновия двигател всяка точка в този ръкав на галактиката е само на един миг разстояние от която и да е друга. „Рафаил“ може да се прехвърли във всяка система в Мира – дори в системата на Пацем, – без опаската на хокинговия двигател на по-старите и на сегашните кораби на прокудените предварително да го издаде. „Рафаил“ може да опустошава транспортните линии на Търговския мир, да напада незащитени светове и колонии и изобщо да всее хаос, преди която и да е мирска спецчаст да успее да реагира.

Папата вдигна пръст.

– Адмирал Маръсин, трябва ли да разбираме, че този извънредно ценен гидеонов двигател може да попадне в ръцете на прокудените... да го копират... и да го монтират на корабите на многобройните ни врагове?

И без това червендалестото лице и шия на Маръсин още повече се зачервиха.

– Ваше светейшество... няма такава вероятност, Ваше светейшество... в никакъв случай. Етапите на производство на гидеонов архангел са толкова сложни, стойността му е толкова висока, секретните елементи са толкова строго охранявани...

– Но е възможно – прекъсна го папата.

– Да, Ваше светейшество. Папата вдигна ръка и разреже въздуха като с острие.

– Струва ни се, че чухме всичко, което трябваше да чуем от нашите приятели от мирския флот. Моля да ни извините адмирал Маръсин, адмирал Алдикакти, адмирал Уу.

Тримата офицери коленичиха, сведоха глави, изправиха се и отстъпиха назад от Негово светейшество. Вратата зад тях тихо се затвори.

Сега в параклиса имаше десет души, освен безмълвните секретари на папата и съветник Албедро.

Папата наклони глава към външния министър кардинал Лурдъсами.

– Мерките, Саймън Аугустино?

– Адмирал Маръсин ще получи порицателно писмо и ще бъде преместен в генералния щаб – тихо отвърна Лурдъсами. – Адмирал Уу ще заеме мястото му на временен главнокомандващ мирския флот, докато не бъде намерен подходящ заместник. Адмирал Алдикакти се препоръчва за отлъчване и екзекуция.

Папата тъжно кимна.

– Сега ще изслушаме кардинал Мустафа, кардинал дю Нойе, г. Исозаки и съветник Албедро, преди да свършим с всичко това.

– ...с това завърши официалното разследване на Светата служба, свързано със събитията на мирския свят Марс – приключи разказа си кардинал Мустафа. Той погледна към кардинал Лурдъсами. – Тогава капитан Уолмак сметна за необходимо заедно с антуража си да се върна на архангела „Ибрил“, който продължаваше да орбитира около планетата.

– Моля, продължавайте, Ваше високопреосвещенство – измърмори кардинал Лурдъсами. – Можете ли да ни изясните характера на неотложния проблем, заради който капитан Уолмак е решил, че се налага да се върнете?

– Да – отвърна Мустафа и потърка долната си устна. – Капитан Уолмак беше открил междузвезден товарен кораб, натоварен в неизвестна база край марсианския град Арафат-кафийе. Корабът бил открит да се носи свободно в астероидния пояс в системата на Старата Земя.

– Можете ли да ни съобщите името на този кораб, Ваше високопреосвещенство? – попита Лурдъсами.

– НСТК „Сайгон Мару“.

Устните на Кензо Исозаки потрепнаха, въпреки желязното му самообладание. Спомняше си кораба. Най-големият му син бе служил на него през първите си години на чиракуване. „Сайгон Мару“ беше стар товарен кораб за превозване на руда... с около тримилionen тонаж, доколкото си спомняше.

– Г. Исозаки? – изръмжа Лурдъсами.

– Да, Ваше високопреосвещенство? – Гласът на Исозаки бе равен и безизразен.

– Обозначението на кораба предполага, че принадлежи на Търговския мир. Така ли е, г. Исозаки?

– Да, Ваше високопреосвещенство – отвърна шефът на Търговския мир. – Но доколкото си спомням, НСТК „Сайгон Мару“ беше продаден за скрап заедно с шейсетина други остарели товарни кораби преди... около осем стандартни години, ако не ме лъже паметта.

– Ваши високопреосвещенства? – обади се Анна Пели Коняни. – Ваше светейшество? Може ли да се намеся? – Тя бе прошепнала нещо в тънкия си инфотерм и сега докосна обещата на ухото си, служеща ѝ за приемник.

– Г. Пели Коняни – каза кардинал Лурдъсами.

– Нашите архиви показват, че „Сайгон Мару“ наистина е бил продаден на независима компания за скрап преди осем стандартни години, три месеца и два дни. По-късните съобщения потвърждават, че корабите са били превърнати в скрап и рециклирани в орбиталните автоматични леярни на Армагаст.

– Благодаря ви, г. Пели Коняни – кимна Лурдъсами. – Можете да продължите, кардинал Мустафа.

Великият инквизитор кимна и продължи разказа си, като изясняваше само най-важното. И докато говореше, той си мислеше за картините, които не описваше подробно:

„Ибрил“ и придружаващите го фотонни кораби забавиха до безшумно, синхронно въртене и изравниха скоростта си с товарния кораб. Кардинал Мустафа винаги си бе представял астероидните пояси като плътни групи от сателити, но въпреки многобройните образи по тактичския дисплей, не се виждаха никакви скали: само матовочерният товарен кораб, грозна и функционална ръждива маса от тръби и цилиндри с дължина половин клик. Изравнили скоростта и траекторията си с неговата само на три клика от изкуственото жълто слънце зад кърмите им, „Ибрил“ и „Сайгон Мару“ изглеждаха неподвижни и единствено звездите бавно се въртяха около тях.

Мустафа си спомняше – и съжеляваше – за решението си да се качи заедно с войниците на борда на кораба. Унижението да се облече в бойна броня на швейцарски гвардеец: мономолекулярен пласт, следван от ИИ неврална решетка, после самият космически костюм – по-тромав от цивилните костюми с тяхната полимерна броня – и накрая коланите със снаряжение и преобразуваемата реактивна раница. „Ибрил“ десетина пъти беше сканирал корпуса с дълбочинен радар и бяха сигурни, че на борда не се движи и не диша нищо, но въпреки това архангелът се отдалечи на разстояние за атака от трийсет клика, веднага щом великият инквизитор, шефът на силите за сигурност командир Браунинг, сержантът от морската пехота Нел Каснър, бившият командир на губернаторските наземни сили майор Пайит и десет швейцарски гвардейци и командоси от морската пехота скочиха от изходния порт.

Мустафа си спомняше ускорения си пулс, когато се приближаваха към мъртвия товарен кораб. Двама командоси го пренесоха през бездната, сякаш бе някакъв товар. Спомняше си слънчевата светлина, отразяваща се от златните визьори на войниците, които разговаряха по теснолъчевия канал или си сигнализираха с ръце, заемайки позиции от двете страни на отворения херметичен шлюз. Първо влязоха двама войници с

безшумно пулсиращи реактивни раници и вдигнати автоматични оръжия. Последваха ги командир Браунинг и сержант Каснър. Минута по-късно по тактическия канал се получи кодирано съобщение и носачите на Мустафа го насочиха в зейналата черна дупка на херметичния шлюз.

Под лъчите на лазерните фенерчета се носеха трупове. Гледки от хладилни камери за месо. Замръзнали мърши, червени ребра, изкормени стомашни кухини. Челюсти, отворени във вечни, безмълвни викове. Замръзнали струи кръв от зейнали усти и изцъклени очи. Вътрешности, премятащи се в пространството сред пронизващите мрака лъчи.

– Екипажът – каза по теснолъчевия канал командир Браунинг.

– Шрайка? – попита кардинал Мустафа, като се молеше наум не за духовно възкресение, а за да разсейва мислите си от образите, носещи се в адската светлина пред него.

Бяха го предупредили да не повръща в шлема си. Филтрите и четките щяха да почистят кашата преди да го задуши, но имаше вероятност да се повредят.

– Може би Шрайка – отвърна майор Пайит и пъкна облечената си в ръкавица ръка в зейналия гръден кош на един от носещите се в пространството трупове. – Вижте как е изтръгнат кръстоидът. Също като в Арафат-кафийе.

– Командир! – разнесе се по теснолъчевия канал гласът на един от войниците, които бяха влезли последни. – Сержант! Тук! В първия товарен отсек!

Браунинг и Пайит първи влязоха в продълговатото, цилиндрично помещение. Лъчите на лазерните фенерчета се загубиха в огромното пространство.

Тези трупове не бяха насечени и изкормени. Бяха подредени върху въглеродните плочи, стърчащи от двете страни на корпуса, оставяйки по средата коридор от нулева гравитация. Мустафа и двамата му носачи се понесоха в това черно пространство, пронизвано от лазерните им фенерчета. Замръзнала, бледа плът, щрихкодове по стъпалата, косми по пубисите, затворени очи, ръце, светлеещи на фона на черния въглерод до хълбоци, отпуснати пениси, гърди, замръзнали в безтегловност, плътно прилепнала по бледи черепи коса или развяваща се като замръзнал ореол. Деца с гладка, студена кожа, издути коремни и прозрачни клепащи. Бебета с щрихкодове по стъпалата.

В четирите продълговати товарни отсека имаше десетки хиляди тела. Всички бяха човешки. Всички бяха голи. Всички бяха безжизнени.

– И довършихте ли инспекцията си на НСТК „Сайгон Мару“,

велики инквизиторе? – попита кардинал Лурдъсами.

Мустафа осъзна, че дълго е мълчал, обсебен от демона на този ужасен спомен.

– Довършихме я, Ваше високопреосвещенство – с гърлен глас отвърна той.

– Заключениета ви?

– На борда на товарния кораб НСТК „Сайгон Мару“ имаше шейсет и седем хиляди осемстотин двайсет и седем човешки същества – каза великият инквизитор. – Членовете на екипажа бяха четирийсет и един. Открихме трупове на всички им. Бяха насечени и разкъсани като жертвите в Арафат-кафийе.

– Нямахте ли оцелели? Никой ли не можеше да бъде възкресен?

– Не.

– Според вас, кардинал Мустафа, демонът на име Шрайка ли е отговорен за смъртта на членовете на екипажа на НСТК „Сайгон Мару“?

– Според мен е така, Ваше високопреосвещенство.

– И според вас, кардинал Мустафа, Шрайка ли е отговорен за смъртта на останалите шейсет и седем хиляди седемстотин седемдесет и шест души, открити на борда на „Сайгон Мару“?

Мустафа се поколеба само за миг.

– Според мен, Ваше високопреосвещенство... – той обърна глава и се поклони към седналия на стола мъж, – ...Ваше светейшество... смъртта на останалите хиляди мъже, жени и деца, открити на борда на НСТК „Сайгон Мару“, не е предизвикана от рани като на жертвите на Марс.

Кардинал Лурдъсами пристъпи напред и робите му прошумоляха.

– А според вашите съдебномедицински експерти от Светата служба, кардинал Мустафа, каква всъщност е причината за смъртта на човешките същества, открити на борда на онзи товарен кораб?

Докато отговаряше, великият инквизитор гледаше надолу към пода.

– Ваше високопреосвещенство, нито съдебномедицинските експерти от Светата служба, нито колегите им от мирския флот бяха в състояние да открият каквато и да е причина за смъртта на тези хора. Всъщност... – Мустафа замълча.

– Всъщност – продължи вместо него Лурдъсами, – за смъртта на откритите на борда на „Сайгон Мару“ трулове... освен екипажа... не е имало ясна причина, нито пък са проявявали признаци за смърт, нали така?

– Точно така, Ваше високопреосвещенство. – Очите на Мустафа

обходиха лицата на присъстващите в параклиса.

– Те не бяха живи, но... не проявяваха признаци за разлагане, посивяване, мозъчно разпадане... нито един от характерните признаци за физическа смърт.

– И все пак не са били живи, нали? – попита Лурдъсами.

Великият инквизитор поглади бузата си. – Поне ние не успяхме да ги съживим, Ваше високопреосвещенство. Не бяхме в състояние да установим следи от мозъчна или клетъчна активност. Те бяха... спрели. – И какво направихте с товарния кораб НСТК „Сайгон Мару“, кардинал Мустафа?

– Капитан Уолмак остави част от екипажа на „Ибрид“ на борда му – отвърна великият инквизитор. – Незабавно се върнахме на Пацем, за да докладваме. „Сайгон Мару“ се движеше с традиционен хокингов двигател, ескортиран от четири фотонни кораба. Би трябвало да пристигне в най-близката система на Мира с база на мирския флот... системата на Бърнард, струва ми се... след... хм... три стандартни седмици.

Лурдъсами бавно кимна.

– Благодаря ви, велики инквизиторе. – Външният министър се насочи към стола на папата, коленичи към олтара и се прекръсти, докато пресичаше пътеката. – Ваше светейшество, предлагам да изслушаме Нейно високопреосвещенство кардинал Дю Нойе.

Папа Урбан вдигна ръка, сякаш за благословия.

– С удоволствие ще изслушаме кардинал Дю Нойе.

Мислите на Кензо Исозаки блуждаеха. Защо им разказваха всичко това? Каква полза имаха ръководителите на Търговския мир да го чуят? Кръвта му се бе смразила от смъртната присъда на адмирал Алдикакти. Нима съдбата на всички им щеше да е същата?

Не, съзнаваше той. Алдикакти беше осъдена на отлъчване и екзекуция заради обикновена некадърност. Ако се готвеха да обвинят Мустафа, Пели Коняни, самия него и другите в различни видове измяна... бързата, проста екзекуция щеше да е последното нещо, което ги очакваше. Машините за болка в замъка Сант Анджело щяха да бръмчат и скърцат векове наред.

Кардинал Дю Нойе очевидно бе решила да се възкреси като старица. Подобно на повечето по-възрастни хора, тя изглеждаше в отлично здраве – всичките и зъби бяха на мястото си, почти нямаше бръчки, тъмните ѝ очи бяха ясни и блестяха, – но също предпочиташе да я виждат с бялата ѝ коса – подстригана съвсем късо – и с кожа, силно опъната върху острите ѝ скули. Тя започна без встъпителни думи.

– Ваше светейшество, Ваши високопреосвещения, господа... тук съм като префект и председател на Cog Unum, и фактически като говорител на частната институция, известна като Opus Dei. Поради причини, които скоро ще се изяснят, администраторите на Opus Dei не биха могли и не би трябвало да присъстват тук днес.

– Продължавайте, Ваше високопреосвещение – каза кардинал Лурдъсами.

– Товарният кораб НСТК „Сайгон Мару“ беше купен от Cog Unum за Opus Dei, отклонен от рециклиране и доставен в тази институция преди седем години.

– С каква цел. Ваше високопреосвещение? – попита Лурдъсами.

Кардинал Дю Нойе плъзна поглед от лице на лице и почтително го сведе надолу, когато стигна до Негово светейшество.

– С цел да бъдат транспортирани безжизнените тела на милиони хора като онези, открити от кардинал Мустафа, Ваши високопреосвещения, Ваше светейшество.

Четиримата ръководители на Търговския мир сподавиха ахването си.

– Безжизнени тела – повтори кардинал Лурдъсами, но със спокойния глас на прокурор, който предварително знае какви ще са отговорите на всичките му въпроси. – Безжизнени тела, но откъде, кардинал Дю Нойе?

– От световите, определени от Opus Dei, Ваше високопреосвещение – отвърна Дю Нойе. – През последните пет години това бяха Хеброн, Ком-Рияд, Фуджи, Невърмор, Сол Драconi Септем, Парвати, Цингтао-Хсишуанг Панна, Нова Мека, Мао Четири, Иксион, териториите на Ламбъртовия пръстен, Горчивината на Сибиату, северното крайбрежие на Mare Infinitum, тераформираната луна на Ренесанс Минор, Нова Хармония, Нова Земя и Марс.

„Светове извън Мира – помисли си Кензо Исозаки. – Или планети, на които Мирът още не се е закрепил.“

– И колко тела са транспортирали товарните кораби на Opus Dei и Cog Unum, кардинал Дю Нойе? – с тих, тътнеш глас попита Лурдъсами.

– Приблизително седем милиарда, Ваше високопреосвещение – отвърна старицата.

Кензо Исозаки с усилие запази равновесие. Седем милиарда тела. Товарен кораб като „Сайгон Мару“ можеше да побере навярно сто хиляди тела, ако ги натъпчеха в трюмовете като сардели. За да превози седем милиарда души между различни звездни системи, щяха да са му

необходими около седемдесет хиляди пътувания. Абсурд. Освен ако десетки товарни кораби... много от които от по-нов клас... не извършваха стотици рейсове. През последните четири години всеки от споменатите от Дю Нойе светове беше абсолютно забранен за Търговския мир – поставен под карантина заради търговски или дипломатически спорове с Мира.

– Всички тези планети не са християнски. – Исозаки разбра, че гласно е изрекъл мисълта си. Самообладанието му никога не го бе подвеждало така. Мъжете и жените в параклиса обърнаха глави в неговата посока. – Всички тези планети не са християнски – повтори той, без дори да използва съответните обръщения. – Или са обитавани от огромно нехристиянско население като Марс, Фуджи и Невърмор. *Cor Unum* и *Opus Dei* са избивали нехристияните Но защо са транспортирали телата им? Защо просто не са ги оставяли да изгният на родните им планети и после не са докарвали мирски колонисти?

Негово светейшество вдигна ръка. Исозаки замълча, Папата кимна към кардинал Лурдъсами.

– Кардинал Дю Нойе – каза министърът на външните работи, сякаш шефът на Търговския мир изобщо не се беше обаждал, – какво е местоназначението на тези товарни кораби?

– Не зная. Ваше високопреосвещенство. Лурдъсами кимна.

– А кой е наредил изпълнението на този проект, кардинал Дю Нойе?

– Комисията за мир и справедливост, Ваше високопреосвещенство.

Исозаки рязко завъртя глава. Старицата току-що бе обвинила за тази жестокост... за това безпрецедентно масово убийство... един-единствен човек. Комисията за мир и справедливост имаше един и само един префект... папа Урбан XVI, преди това папа Юлий XIX. Исозаки сведе поглед към обувките му и се замисли дали да не се втурне към този демон, да се опита да впие пръсти в мършавата шия на папата. Знаеше, че безмълвните стражи в ъгъла ще го унищожат още преди да го е докоснал. И въпреки това се изкушаваше да опита.

– И знаете ли, кардинал Дю Нойе – продължи Лурдъсами, сякаш не бяха чули нищо ужасно, – как така тези хора... тези нехристияни... са станали... безжизнени?

„Станали безжизнени – помисли си Исозаки, който винаги бе мразил евфемизмите. – Убити, мамичата ти!“

– Не – отвърна кардинал Дю Нойе. – Работата ми като префект на *Cor Unum* е просто да осигурявам на *Opus Dei* транспортните средства,

необходими за изпълнението на задълженията им. Местоназначението на корабите и случилото се преди да станат необходими корабите ми не е... никога не е било... моя грижа.

Исозаки се отпусна на едно коляно на каменния под, не за да се помоли, а защото просто повече не можеше да стои прав. „От колко векове, о, богове на моите предци, съучастниците в масови убийства са отговаряли по същия начин? от Хорас Гленън-Хайт. От легендарния Хитлер. От... откакто свят светува.“

– Благодаря ви, кардинал Дю Нойе – каза Лурдъсами.

Старицата отстъпи назад.

Невероятно, но папата се изправи и закричи напред. Бечите му пантофки издаваха тих звук по каменния под. Негово светейшество мина между зяпналите го присъстващи – покрай кардинал Мустафа и отец Фарел, покрай кардинал Лурдъсами и монсиньор Оди, покрай кардинал Дю Нойе и безименния монсиньор зад нея, покрай стълбовете, до които бяха стоели офицерите от мирския флот, покрай ръководителите на Търговския мир Арон, Хей-Модино и Анна Пели Коняни, за да се приближи до Исозаки, който бе коленичил и пред очите му танцуваха черни петна.

Негово светейшество постави ръка върху главата на мъжа, който в този момент обмисляше възможността да го убие.

– Изправете се, синко – нареди убиецът на милиарди хора. – Изправете се и слушайте. Заповядваме ви.

Исозаки се изправи, като се олюляваше. Ръцете му бяха изтръпнали, сякаш някой бе стрелял по него с неврален зашеметител, но знаеше, че му изневерява собственото му тяло. Не можеше да стегне пръсти около чиято и да е шия. Беше му достатъчно трудно дори да стои изправен, Папа Урбан XVI протегна ръка, постави я на рамото му и му помогна да се задържи.

– Слушай, братко во Христе. Слушай.

Негово светейшество обърна глава и наведе тиарата си напред.

Съветник Албеде пристъпи до ниската платформа и започна да говори.

– Ваше светейшество, Ваши високопреосвещенства, почитаеми ръководители на Търговския мир – каза мъжът в сиво. Гласът му бе също толкова гладък, колкото и косата му, като сивия му поглед, като коприната на сивата му пелерина.

Кензо Исозаки потръпна. Той си спомни за агонията и срама, когато Албеде бе превърнал кръстоида му в извор на болка.

– Кажете ни кой сте, моля – с най-приветливия си глас изтътна Лурдъсами.

„Личен съветник на Негово светейшество папа Урбан XVI“ – очакваше да чуе Кензо Исозаки. Десетилетия наред се носеха слухове за сивото присъствие на Албедро. И никога не го бяха определяли по друг начин, освен като „личен съветник на Негово светейшество“.

– Аз съм изкуствено творение, киборг, създаден от елементи на ИИ Техноцентър – отвърна съветник Албедро. – Тук съм като представител на тези елементи на Техноцентъра.

Всички в параклиса, освен Негово светейшество и кардинал Лурдъсами отстъпиха назад от Албедро. Никой не проговори, никой не ахна и не извика, но животинската миризма на страх и отвращение в малкото помещение не би могла да е по-силна, дори Шрайка внезапно да се бе материализирал сред тях. Кензо Исозаки усети, че пръстите на папата се стягат на рамото му и се зачуди дали Негово светейшество е в състояние да почувства ускорения му пулс през плътта и костта.

– Човешките същества, транспортирани от световите, изброени от кардинал Дю Нойе, станаха... безжизнени... с помощта на техника на Техноцентъра и се съхраняват с методи, разработени от него – продължи Албедро. – Както съобщи кардинал Дю Нойе, през последните седем години по този начин бяха обработени приблизително седем милиарда нехристияни. През следващото стандартно десетилетие по подобен начин трябва да бъдат обработени още четирийсет-петдесет милиарда. Време е да обясним причината за този проект и да посочим вашето пряко участие в него.

Кензо Исозаки си мислеше: „Човешката скелетна структура може да се зареди с мощен експлозив на протеинова основа, толкова фин, че дори сензорите на швейцарската гвардия не са в състояние да го засекат. Трябваше да го направя преди да дойда тук.“

Папата пусна рамото на Исозаки и тихо се насочи към платформата, като докосна ръкава на робата на съветник Албедро, когато минаваше покрай него. Негово светейшество седна на стола си. Тънкият му глас звучеше спокойно.

– Бихме искали всички вие внимателно да слушате – каза папата. – Съветник Албедро говори по наше нареждане и с нашето одобрение. Продължете, моля.

Албедро леко наведе глава и се обърна към зяпналите го сановници. Дори войниците от папската охрана бяха отстъпили назад към стената.

– От митовите и легендите, но също и от църковната история знаете

– започна Албедро, – че Техноцентърът е бил унищожен по време на Падането на телепортаторите. Това не е вярно.

– Известно ви е – главно от забранените хиперионски „Песни“ – че Техноцентърът се е състоял от три елемента:

Устойчивите, които искали да запазят статуквото между човечеството и Техноцентъра, Променливите, които смятали човечеството за заплаха и се готвели да го унищожат – най-вече чрез унищожаването на Земята по време на Голямата грешка от '08 година – и Абсолютните, които мислели единствено за създаването на основан на ИИ Абсолютен интелект, нещо като силиконов Бог, който да е в състояние да предвижда и властва над вселената... или поне над тази галактика. Всички тези истини са лъжа.

Исозаки осъзна, че Анна Пели Коняни е вкопчила студените си пръсти в китката му и го стиска много силно.

– Техноцентърът никога не се е групирал в три воюващи помежду си елемента – продължи Албедро и закрачи напред-назад пред олтара и платформата. – Още от еволюирането си преди хиляда години той се състои от хиляди отделни елементи и фракции – често воюващи, още по-често сътруднически си, но винаги стремящи се да постигнат съгласие, насочено към създаване на независим интелект и еволюиране на изкуствен живот. Такова съгласие досега не е било постигнато.

Почти по същото време, по което Техноцентърът получи истинската си самостоятелност, докато по-голямата част от човечеството живееше на повърхността и в близка орбита около един-единствен свят – Старата Земя, – хората усъвършенстваха способността си да променят собственото си генетично програмиране... тоест, да определят собствената си еволюция. Този успех отчасти се дължеше на постиженията в областта на генното манипулиране от началото на двайсет и първи век сл. Хр., но пряко стана възможен поради усъвършенстването на нанотехнологиите. Отначало под ръководството и контрола, осъществяван от първите ИИ на Техноцентъра, работещи заедно с човешки учени, нанотехнологичните форми на живот... самостоятелни същества, някои разумни, много по-малки от клетка, други с големината на молекула... скоро развиха свои собствени цели на съществуване и принципи на действие. Наномашините, много под формата на вируси, нападнаха и преобразиха човечеството като ужасна чума. За Щастие и за човешката раса, и за расата на независимите интелекти, днес известна като Техноцентъра, основните носители на тази чума бяха в първите семенни кораби и други по-бавни от светлината колонистки кораби, изстреляни през годините

точно преди човешкия Хеджир.

По това време първите елементи на онова, което щеше да се превърне в Човешката хегемония, и праелементите на Техноцентъра осъзнаха, че целта на еволюиращите нанотехнологични общности е самото унищожение на човечеството и създаването на нова раса от биологично изменени същества, контролирани от наномашините в хиляди далечни звездни системи. Хегемонията и Техноцентърът реагираха, като забраниха проучванията в областта на усъвършенстваната нанотехнология и обявиха война на нанотехнологичните колонии в семенните кораби – групите познати днес като прокудените.

Но тази война беше засенчена от други събития.

Елементи на възникващия Техноцентър, които се обявяваха за съюз с нанотехнологичните вселени – а те далеч не бяха малобройна фракция, – откриха нещо, което ужаси всички елементи на Техноцентъра.

Както знаете, първите ни проучвания в областта на физиката на хокинговия двигател и комуникациите със скорост, по-висока от тази на светлината, доведоха до откриването на пространството на Планк, което някои нарекоха Празнотата, Която Обвързва. В резултат от трупашите се познания за тази обединяваща субструктура на вселената ние създадохме векторните комуникации, както и усъвършенствания хокингов двигател, телепортаторите, свързващи Мрежата на световите, планетарните инфосфери, превърнали се в мегасфери от насочвана от Техноцентъра информация, съвременния мигновен гидеонов двигател и дори антиентропийните балони в тази вселена – онова, в което смятаме, че ще се превърнат хиперионските Гробници на времето.

Но тези дарове за човечеството имаха своята цена. Вярно е, че някои крайни фракции в Техноцентъра използваша телепорталите като начин за проникване в човешките мозъци, за да създадат неврални мрежи за собствените си цели. Това беше съвсем безвредно... невралните мрежи бяха създадени в невремето и непространството на телепортаторното планково пространство и хората никога не биха научили за експериментите, ако преди четири века други елементи на Техноцентъра не бяха разкрили този факт на първия киборг на личността на Джон Кийтс – но аз съм съгласен с тези хора и елементи на Техноцентъра, които смятат този акт за неетичен, за нарушение на човешките права.

Ала тези първи експерименти с неврални мрежи разкиха един удивителен факт. Във вселената има и други Центрове... навярно дори в родната ни галактика. Откриването на този факт доведе до гражданска война в нашия Техноцентър, която продължава да бушува. Някои

елементи – не само Променливите – решиха, че е време да сложат край на биологичния експеримент, който представляваше човешката раса. Бяха разработени планове за „случайно“ изпускане на киевската черна дупка от '08 година в центъра на Старата Земя, преди хокинговите двигатели да позволят на човечеството да я напусне. Други елементи на Техноцентъра забавиха осъществяването на тези планове, докато на човешката раса не бяха дадени механизмите за масово емигриране.

Накрая не победи нито една от крайните фракции... Старата Земя не беше унищожена. Тя беше отвлечена – по начин, който нашият Техноцентър до ден днешен не е в състояние да разбере – от един или повече от тези извънземни Абсолютни интелекти.

Ръководителите на Търговския мир зашушукаха помежду си. Кардинал Мустафа коленичи върху възглавницата си и започна да се моли. Кардинал Дю Нойе изглеждаше толкова зле, че секретарят ѝ загрижено зашепна в ухото ѝ. Дори монсиньор Лукас Оди изглеждаше така, като че ли щеше да припадне.

Негово светейшество папа Урбан XVI вдигна ръка. Параклисът се смълча.

– Това, разбира се, е само историята – продължи съветник Албедро.
– Днес искаме да споделим с вас неотложната причина за общи действия.

Преди три века крайните фракции на Техноцентъра – общност от независими интелекти, разкъсвани от осемвековни яростни спорове и конфликти – опитаха в нова посока. Те създадоха киборга, известен като Джон Кийтс – човешка личност, въплътена в ИИ същност, носена в човешко тяло, свързано с Техноцентъра чрез пространството на Планк. Личността на Кийтс имаше много цели – нещо като капан за онова, което АИ смяташе за „състрадателен“ елемент на възникващия АИ на човешкия вид, като основен мотив за задвижване на събитията, които в крайна сметка доведоха до последното хиперионско поклонничество и отварянето на Гробниците на времето, като начин за измъкване на Шрайка от скривалището му и като катализатор за Падането на телепортаторите. За тази последна цел определени елементи на Техноцентъра – на които аз дължа съществуването и верността си – позволиха до Мейна Гладстоун и други в Хегемонията да достигне информацията, че някои елементи на Техноцентъра използват телепортаторите, за да изсмукват човешки неврони като неврални вампири.

Под формата на нападение на прокудените, тези елементи на Техноцентъра извършиха окончателна физическа атака срещу Мрежата на

световете. Стремящи се да унищожат с един удар пръснатата човешка раса, те се надяваха да разрушат напредналото общество на Мрежата на световете. Като атакува Техноцентъра чрез разрушаването на телепортаторната среда, Гладстоун и другите водачи на Хегемонията сложиха край на експериментите с невралната мрежа и нанесоха огромно поражение на така наречените Променливи и Абсолютни в гражданската война в Техноцентъра.

Нашите елементи – елементите, посветили се на запазването не само на човешката раса, но и на някаква форма на съюз с вашия вид – унищожиха първия киборг на Кийтс, но беше създаден втори и той успя да изпълни основната си задача.

А тази задача беше заедно с конкретна човешка жена да възпроизведе „месия“, свързан и с Техноцентъра, и с човечеството.

Този „месия“ сега живее под формата на детето на име Енея.

Родено на Хиперион преди повече от три века, това дете избяга през Гробниците на времето в нашата епоха. Направи го не от страх – ние не бихме му сторили нищо лошо, – а защото неговата задача е да унищожи Църквата, да унищожи цивилизацията на Мира и да сложи край на човешката раса такава, каквато я познавате вие.

Ние смятаме, че то не съзнава действителното си предназначение и функция.

Преди три века останките от моя елемент от Техноцентъра – група, която може да се нарече „Хуманистите“ – осъществи контакт с хора, оцелели след Падането на телепортаторите и последвалия го хаос. – Албедо кимна по посока на Негово светейшество. Папата наведе глава в знак на съгласие. – Отец Ленар Хойт беше оцелял от последното поклонничество на Шрайка – продължи съветник Албедо и отново започна да се разхожда пред олтара. Пламъчетата на свещите леко потрепваха при преминаването му покрай тях. – Той лично бе видял манипулациите на елементите на Абсолютния интелект и ужасите на пратеното им назад във времето чудовище Шрайка. Когато за първи път установихме връзка – Хуманистите, отец Хойт и други членове на една загиваща Църква, – ние решихме да запазим човешката раса от нови атаки до възстановяването на цивилизацията. Кръстоидът буквално беше нашият инструмент на спасението.

Всички знаете, че отначало кръстоидът не е имал успех. Преди Падането хората, възкресявани от този симбионт, бяха видиотени и безполови. Кръстоидът – нещо като органичен компютър, в който се съхраняват неврولوجичните и психологични данни за живото човешко същество

– възстановяваше тялото, но не и пълния интелект и личност. Той възкресяваше плътта, но открадваше душата.

Произходът на кръстоида тъне в загадъчност, но ние, Хуманистите в Техноцентъра смятаме, че е бил разработен във вашето бъдеще и пратен назад във времето през хиперионските Гробници на времето. В известен смисъл той е бил пратен, за да го открие младият отец Ленар Хойт.

Неуспехът на симбионта се дължеше на обикновените изисквания за съхраняване и възстановяване на информация. В човешкия мозък има неврони. В човешкото тяло има приблизително 1028 атома. За да възстанови мозъка и тялото на човешкото същество, кръстоидът трябва не само да пази информацията за тези атоми и неврони, но и да помни точната конфигурация на постоянния холистичен вълнови фронт, който съставлява човешката памет и личност. Освен това трябва да осигурява енергия за реструктурирането на тези атоми, молекули, клетки, кости, мускули и спомени така, че организъмът да се прероди като същия индивид, живял преди в тази телесна обвивка. Сам, кръстоидът не е в състояние да се справи успешно с тази задача. В най-добрия случай биомашината може да възпроизведе грубо копие на оригинала.

Но Техноцентърът притежаваше компютърната способност да съхранява, възстановява и реструктурира тази информация във възкресено човешко същество. И ние го правим вече три века наред.

Тук Кензо Исозаки долови паника в погледите, разменени между кардинал Дю Нойе и кардинал Мустафа, между отец Фарел и монсиньора, който бе секретар на Дю Нойе.

Това беше ерес. Това бе светотатство. Това беше краят на тайнството на възкресяването и ново начало на царството на физическото и механичното. Самият Исозаки усети, че му се гади. Той погледна към Хей-Модино и Пели Коняни и видя, че колегите му се молят. Арон изглеждаше така сякаш бе в шок.

– Възлюбени чеда – каза Негово светейшество. – Не се съмнявайте. Не предавайте вратата си. С мислите си в момента вие предавате нашия Господ Иисус Христос и Неговата Църква. Чудото на възкресението не е по-малко чудо, само защото тези приятели, някога известни като Техноцентъра, са ни помогнали да го разберем. То е дело на Иисус Христос Всемогъщи, който е насочвал тези други Божии чеда – тези творения на нашия Бог чрез Неговите най-достойни инструменти, човешката раса, – за да открият собствените си души и спасение. Продължете, г. Албедро.

Албедро изглеждаше леко развеселен от шокираните изражения на

присъстващите. Но когато отново заговори, гладкото му лице се отпусна в спокойна любезност.

– Ние дадохме на човешката раса безсмъртие. В замяна не поискаме нищо друго, освен таен съюз с човечеството. Единственото ни желание е да сме в мир със собствените си създатели.

През последните три века нашият таен съюз беше изгоден и за ИИ, и за човечеството. Както каза Негово светейшество, ние открихме нашите души. Човечеството намери покой и стабилност, с каквито историята му не можеше да се похвали хилядолетия наред... а може би и никога. И признавам, съюзът беше полезен за моя елемент от Техноцентъра, групата, известна като Хуманистите. От малка, презряна фракция ние се превърнахме – не в управляваща партия, защото нито един от елементите не управлява Техноцентъра – в основен елемент, необходим за постигането на съгласие. Нашата философия се приема от почти всички по-рано воюващи помежду си групи.

Но не от всички.

Тук съветник Албедро престана да крачи и се изправи точно пред олтара. Той премести поглед от лице на лице и сивите му очи станаха мрачни.

– Елементът на Техноцентъра, който се надяваше да се избави от човечеството – елементът, съставен от някои бивши Абсолютни и пронанотехнологични еволюционисти, – изигра своя коз с детето на име Енея. Тя буквално е вирус, пуснат в тялото на човечеството.

Кардинал Лурдъсами пристъпи напред. Лицето на огромния мъж бе зачервено и сериозно. Малките му очи блестяха. Гласът му прозвуча остро.

– Кажете ни, съветник Албедро, каква е целта на детето Енея?

– Нейната цел – отвърна мъжът в сиво, – има три страни.

– Каква е първата цел?

– Да унищожи шанса на човечеството за постигане на физическо безсмъртие.

– И как би могло да постигне това едно дете? – попита Лурдъсами.

– Тя не е дете, дори не е човек – отвърна Албедро. – Тя е изчадие на изкуствено създаден киборг. Личността на киборговия ѝ баща е влязла в интерфейс с нея, когато е била в майчината си утроба. Още отпреди самото ѝ раждане мозъкът и тялото ѝ са преплетени с измамни елементи на Техноцентъра.

– Но как би могла да ни открадне дара на безсмъртието? – настоя Лурдъсами.

– С кръвта си – отговори Алbedo. – Може да разпространи вирус, който унищожава кръстоида.

– Истински вирус ли?

– Да. Но не естествен. Създали са го измамните елементи на Техноцентъра. Вирусът е форма на нанотехнологична епидемия.

– Но в Мира има стотици милиарди преродени християни – каза Лурдъсами с гласа на прокурор, насочващ своя свидетел. – Как е възможно едно дете да представлява заплаха за толкова много хора? Да не би вирусът да се предава от жертва на жертва?

Алbedo въздъхна.

– Доколкото можем да кажем, вирусът става заразен, когато кръстоидът умре. Онези, които са отхвърлили възкресяването чрез установяване на контакт с Енея, ще предадат вируса на други. Освен това, онези, които никога не са носили кръстоид, могат да станат преносители на този вирус.

– Има ли някакво лекарство? Някаква ваксина? – попита Лурдъсами.

– Не – отвърна Алbedo. – Хуманистите вече от три века се опитват да открият такова средство. Но тъй като е форма на самостоятелна нанотехнология, вирусът Енея преобразува собствените си оптимални мутирани преносители. Нашите възможности за защита изобщо не са в състояние да вървят в крак с него. Навярно, ако разпространим сред човечеството собствените си безбройни нанотехнологични колонии, някой ден бихме могли да настигнем вируса Енея и да го унищожим, но ние, Хуманистите, мразим нанотехнологията. И за съжаление е факт, че целият нанотехнологичен живот е извън нашата власт – извън чиято и да е власт. Същността на еволюцията на нанотехнологичния живот се състои в самостоятелност, упорство и цели, които нямат нищо общо с тези на приемниците му.

– Искате да кажете човечеството – отбеляза Лурдъсами.

– Именно.

– Първата цел на Енея – каза кардинал Лурдъсами, – или, за да сме по-точни – първата цел на нейните създатели от Техноцентъра – е да унищожи всички кръстоиди и по този начин да лиши човечеството от възкресяване.

– Да.

– Споменахте, че тя има три цели. Какви са другите две?

– Втората ѝ цел е да унищожи Църквата и Мира... тоест, цялата съвременна човешка цивилизация – отвърна Алbedo. – Когато вирусът

Енея се разпространи, когато възкресяването бъде отхвърлено... като се има предвид, че телепортаторите ще продължат да не функционират и че гидеоновият двигател ще стане неизползваем за хора с един-единствен живот... тази втора цел ще бъде постигната. Човечеството ще се върне към племенното разделение, последвало Падането.

– А третата цел? – попита Лурдъсами.

– Последната цел всъщност е основното намерение на този елемент от Техноцентъра – отвърна съветник Алbedo. – Унищожаването на човешкия вид.

– Това не е възможно! – извика Анна Пели Коняни. – Дори унищожаването... отвличането на Старата Земя или Падането на телепортаторите не успя да сложи край на човечеството. Нашият вид е прекалено широко разпространен, за да изчезне. Обитава прекалено много светове. Има прекалено много култури.

Алbedo тъжно кимаше.

– Това беше вярно. Беше. Но чумата Енея ще се разпространи почти навсякъде. Смъртоносните за кръстоида вируси ще мутират и ще се превърнат в нови видове. Човешката ДНК ще бъде засегната. След падането на Мира прокудените отново ще атакуват... този път успешно. Те отдавна са подложени на нанотехнологично мутиране. Отдавна вече не са хора. Когато Църквата, Мирът или мирският флот не съществуват, за да защитават човечеството, прокудените ще открият тези кътчета на оцеляла човешка ДНК и ще ги заразят с нанотехнологичната чума. Човешкият вид... какъвто го познаваме и какъвто се стреми да го запази Църквата... ще престане да съществува само за няколко стандартни години.

– И какво ще се получи от него? – с притаен глас попита кардинал Лурдъсами.

– Никой не знае – тихо отвърна Алbedo. – Дори Енея, прокудените или измамните елементи на Техноцентъра, разпространили тази пагубна чума. Колониите на нанотехнологичен живот ще еволюират в съответствие със собствените си цели, ще преобразят човешкото тяло според собствените си желания и единствено те ще имат власт над съдбата на хората. Но тази съдба вече няма да е човешка.

– Боже мой, Боже мой – възкликна Кензо Исозаки, удивен от собствения си глас. – Какво можем да направим? Какво мога да направя аз?

За негово удивление му отговори папата.

– Ние се страхуваме и се борим с тази чума вече от триста години – тихо каза Негово светейшество. Тъжните му очи изразяваха повече

болка от тези на Исозаки. – Първите ни усилия бяха насочени към залавянето на детето Енея, преди да успее да разпространи заразата. Знаехме, че не е избягала от своята епоха в нашата от страх – не искахме да й сторим нищо лошо, – а за да може да разпространи вируса из Мира.

– Всъщност – поправи се Негово светейшество, – ние предполагахме, че детето Енея не знае какво ще е цялостното въздействие на заразата й върху човечеството. В известен смисъл тя е нищо неподозиращата пионка на тези измамни елементи от Техноцентъра.

– Трябвало е да взривим Хиперион с плазмени бомби в Деня, в който е излязла от Гробниците на времето – внезапно се обади Хей-Модино. – Да стерилизираме цялата планета. И да не поемаме никакви рискове.

Негово светейшество не се обиди от недопустимото прекъсване.

– Да, синко, някои настояваха за същото. Но Църквата не можеше да стане причина за отнемането на толкова много невинни животи, както не би могла да убие дори самото момиче. Ние се посъветвахме с предвиждащите елементи на Техноцентъра... те видяха, че йезуит на име отец-капитан де Соя ще стане оръдие за окончателното й залавяне... но нито един от мирните ни опити да хванем детето не постигна успех. Мирският флот можеше да превърне кораба на Енея в пара още преди четири години, но ние му наредихме да го направи единствено в случай, че всичко друго се провали. Затова продължихме да се опитваме да я заловим. Ето какво трябва да направите вие, г. Исозаки, ето какво трябва да направим всички ние: да продължим да подкрепяме удвоените усилия на Църквата. Г. Албедро? Сивият мъж отново заговори:

– Представете си настъпващата чума като горски пожар на богат на кислород свят. Той ще помете всичко пред себе си, ако не го задържим и угасим. Първото ни усилие трябва да бъде насочено към изсичането на сухите дървета и храсти – лесно възпламенимите материали, – които не са жизненоважни за живата гора.

– Нехристияните – промълви Пели Коняни.

– Точно така – потвърди съветник Албедро.

– Ето защо е трябвало да бъдат унищожени – каза великият инквизитор. – Всички онези хиляди на „Сайгон Мару“. Всички онези милиони. Всички онези милиарди.

Папа Урбан XVI вдигна ръка, този път за да даде знак за тишина, а не за благословия.

– Не унищожени! – строго го поправи той. – Не е отнет дори и един-единствен живот, било то на християнин или нехристиянин.

Присъстващите в параклиса объркано се спогледаха.

– Вярно е – каза съветник Алbedo.

– Но те бяха безжизнени... – започна великият инквизитор и после внезапно замълча. – Моите най-дълбоки извинения, Ваше светейшество – обърна се той към папата.

Негово светейшество поклати глава.

– Няма нужда от извинения, Джон Доменико. Тук става дума за емоционални въпроси. Моля ви, обяснете, г. Алbedo.

– Да, Ваше светейшество – кимна мъжът в сиво. – Хората на борда на „Сайгон Мару“ бяха безжизнени, Ваше високопреосвещенство, но не мъртви. Техноцентърът... хуманистките елементи в Техноцентъра... разработиха метод за привеждане на човешките същества във временно равновесие, стаза между живота и смъртта...

– Нещо като криогенната сомния ли? – попита Арон, който имаше богат опит в пътуването с хокингов двигател. Алbedo поклати глава.

– Много по-сложен. И не толкова вреден. През последните седем години ние обработихме седем милиарда човешки същества. През следващото стандартно десетилетие – или още по-скоро – трябва да обработим още около четирийсет и два милиарда. В Периферията има много светове, на които нехристияните са мнозинство. Същото се отнася дори за космоса на Мира.

– Да ги обработите ли? – попита Пели Коняни. Алbedo мрачно се усмихна.

– Мирският флот обявява даден свят за поставен под карантина, без да знае действителната причина за действията си. Роботизирани кораби на Техноцентъра пристигат в орбита и помитат с нашата стаза-апаратура обитаемите райони. Cor Unum осигурява корабите, средствата и персонала. Opus Dei използва товарни кораби, за да транспортира телата в стаза...

– Защо ги транспортирате? – попита великият инквизитор. – Защо просто не ги оставяте на родните им светове? Отговори му Негово светейшество.

– Трябва да бъдат скрити на място, на което Енея не е в състояние да ги намери, Джон Доменико. Трябва да бъдат внимателно... нежно... защитени от пагубно въздействие, докато опасността не премине.

Великият инквизитор покорно сведе глава в знак, че разбира.

– Има още нещо – продължи съветник Алbedo. – Моят елемент от Техноцентъра създаде... вид войници... чиято единствена работа е да открият и заловят тази Енея, преди да успее да разпространи

смъртоносната си зараза. Първият беше активиран преди четири години и се нарича Радамант Немес. Тези ловци/преследвачи са само неколцина, но са оборудвани така, че да се справят с всички пречки, които им поставят измамните елементи на Техноцентъра... Дори с Шрайка.

– Шрайка се контролира от Абсолютните и други измамни елементи на Техноцентъра, така ли? – попита отец Фарел. Мъжът се обаждаше за първи път.

– Така смятаме – отвърна кардинал Лурдъсами. – Демонът очевидно е в съюз с Енея... помага ѝ да разпространява заразата. Освен това Абсолютните явно са открили начин да отворят за нея някои телепортали. Опасявам се, че Дяволът се е сдобил със слава... и съюзници... в нашата епоха.

Албедро вдигна пръст.

– Трябва да подчертая, че дори Немес и другите ни ловци/преследвачи са опасни... както и всички останали толкова ужасно целеустремени създания. Щом детето бъде заловено, тези киборги ще бъдат унищожени. Единствено невероятната опасност, която представлява чумата Енея оправдава съществуването им.

– Свети отче – молитвено сключил ръце, каза Кензо Исозаки, – какво друго можем да направим?

– Да се молим – отвърна Негово светейшество. Тъмните му очи бяха извори на болка и отговорност. – Да се молим и подкрепяме нашата Света майка Църквата в усилията ѝ да спаси човечеството.

– Кръстоносният поход срещу прокудените ще продължи – каза кардинал Лурдъсами. – Ще ги държим на разстояние колкото можем по-дълго.

– За тази цел – прибави съветник Албедро, – Техноцентърът създаде гидеония двигател и разработва нови технологии за защита на човечеството.

– Ние ще продължим да търсим момичето... всъщност, вече млада жена, струва ми се – каза Лурдъсами. – И ако я заловим, ще я изолираме.

– Ами ако не я заловим, Ваше високопреосвещенство? – попита великият инквизитор кардинал Мустафа. Лурдъсами не отговори.

– Трябва да се молим – повтори Негово светейшество. – Трябва да молим Христос за помощ в този момент на огромна опасност за нашата Църква и за нашата човешка раса. Всеки от нас трябва да направи всичко възможно и да иска от себе си още повече. Трябва да се молим и за душите на всички наши братя и сестри во Христе – особено за душата

на детето Енея, което неволно води собствения си вид към такава опасност.

– Амин – пропя монсиньор Лукас Оди.

После, когато другите в малкия параклис коленичиха и сведоха глави, Негово светейшество папа Урбан XVI се изправи, приближи се до олтаря и започна месата на благодарността.

14.

Името и се появи преди каквато и да е друга съзнателна мисъл. Помисли си за нея преди да се сетя да помисля за самия себе си.

„Енея.“

А после дойдоха болката, шумът, ужасната влага и ударите. Но онова, което ме върна в съзнание, беше болката.

Отворих едното си око. Другото сякаш бе залепнало от засъхнала кръв. Преди да си спомня кой съм или къде се намирам, усетих болката от безброй натъртвания и рани, но и от нещо далеч по-ужасно в десния си крак. След това си спомних кой съм. И накрая си спомних къде се намирам.

Засмях се. Или по-точно, опитах се да се засмея. Устните ми бяха напукани и подути и в единия ъгъл на устата ми имаше още кръв. Смяхът прозвуча като обезумял стон.

„Бях погълнат от някаква въздушна сепия на свят от атмосфера, облаци и мълнии. В момента звярят ме смिला в шумния си корем.“

Наистина беше шумно. Експлозивно. Тътени, взривове и пулсиращ, шляпащ звук. Като дъжд над тропическа гора. Примижах. Мрак... после проблясък бяла светлина... мрак с червени остатъци по ретината ми... отново бели проблясъци.

Спомних си за фуниите на торнадото и ужасната буря, приближаваща се към мен, докато летях с каяка си под параплатното преди чудовището да ме погълне. Но това не бе буря. Беше дъжд, изливащ се над джунгла. Онова, което се блъскаше в лицето и гърдите ми, бе разпокъсан найлон, останките от параплатното, влажни палмови клони и парчета разбито фибростъкло. Примижах, наведох глава и зачаках следващата светкавица. Каякът беше тук, но не ставаше за нищо. Краката ми бяха тук... все още отчасти напъхани в седалката... левият ми крак бе невредим и се Движеше, но десният... извиках от болка. Десният ми крак определено беше счупен. Не можех да видя стърчаща от плътта кост, но

бях сигурен, че бедрото ми е счупено в долната си част.

Иначе изглеждах невредим. Бях натъртен и изподран. По лицето и ръцете ми имаше засъхнала кръв. Панталоните ми бяха в дрипи. Ризата и жилетката ми също. Но когато се завъртях и извих гръб, протегнах ръце и свих пръстите на ръцете и на левия си крак, а после се опитах да помръдна тези на десния, реших, че съм повече или по-малко цял... гръбнакът ми не бе счупен, нямах пукнати ребра, нервите ми не бяха пострадали, освен може би на десния ми крак, по вените на който сякаш прокарваха бодлива тел.

Когато избухнаха следващите мълнии, помъчих се да преценя заобикалящата ме среда. Очевидно заедно със строшения каяк бях паднал над джунгла, бях се задържал сред клоните, увит в разпокъсаното парaplатно и увиснал на найлоновите въжета, и сега ме шибах палмови клони в тропична буря, в мрак, нарушаван само от проблясващите светкавици. Всиях на неизвестно разстояние над твърдата земя.

„Дървета? Твърда земя?“

Светът, на който бях летял, нямаше твърда земя... или поне такава, която да достигна, без да бъде смазан от налягането. И не ми се струваше много вероятно в ядрото на този Юпитеров свят, на който водородът беше в метално състояние, да има дървета. Значи това не бе същата планета. Нито пък все още бях в търбуха на звяра. Къде се намирах?

Около мен като плазмени гранати избухваха гръмотевици. Вятърът се усили, заподмята каяка и ме накара да изкрещя от болка. Може би за няколко секунди бях загубил съзнание, защото когато отново отворих клепачи, вятърът беше стихнал и дъждът ме удряше като хиляди студени юмурици. Избърсах водата и засъхналата кръв от очите си и разбрах, че ме тресе, че кожата ми гори, въпреки ледения дъжд. „От колко време съм тук? Какви ужасни микроби са проникнали през откритите ми рани? Какви бактерии са преминали в мен от онази въздушна сепия?“

Логиката ми подсказваше, че всички спомени за полета на облачния Юпитеров свят и поглъщането ми от сепията са само трескав сън – че съм се телепортирал тук... където и да се намирах... от Витъс-Грей-Балианъс Б и че всичко останало е било кошмар. Но навсякъде около мен в мократа нощ имаше останки от разгърналото се парaplатно. А и спомените ми бяха съвсем живи. Освен това бе логически факт, че при такава пътуване логиката не е безусловна.

Вятърът разклати дървото. Счупеният каяк се плъзна по гнездото от натрошени клони. Счупеният ми крак изпълни цялото ми тяло с непоносима пронизителна болка.

Осъзнах, че е по-добре да се опитам логично да анализирам положението. Лодката всеки момент щеше да се плъзне надолу или клоните щяха да се строшат и цялата маса от разбито фибростъкло, найлонови въжета и мокро запаметяващо платно щеше да полети надолу, увличайки ме със себе си в мрака. Въпреки светкавиците... които сега проблясваха на по-продължителни интервали от време и ме оставяха в плътния, влажен мрак... не виждах под себе си нищо друго, освен клони, дупки чернота и дебели, сиво-зелени стволоче на дървета, усукани в стегната спирала. Този вид дървета не ми бяха познати.

„Къде съм? Енея... къде си ме пратила?“

Прекъснах тези си мисли. Това беше едва ли не нещо като молитва и няхах намерение да свиквам да се моля на момичето, което бях пазил, с което бях пътувал, ял и спорил в продължение на четири години. „Все пак – помислих си, – можеше да ме пратиш на не чак толкова опасни места, хлапе. Ако изобщо си имала възможност за избор, разбира се.“

Изгътна гръм, но без светкавица, която да освети мястото. Каякът се хлъзна надолу и счупеният нос внезапно се наклони. Протегнах ръка под себе си и затърсих дебелия клон, който бях видял на светлината на една от светкавиците. Имаше много натрошени клони, остри като бръснари, и нарязани като триони палмови листа. Хванах се и се дръпнах в опит да измъкна счупения си крак от лодката, но клоните се отделиха от гъсталака и успях да се освободя само наполовина, като едва не повърнах от болка. Представих си, че пред очите ми започват да плуват черни петна, но нощта беше толкова тъмна, че това нямаше значение. Протегнах ръка от другата страна на каяка и отново опитах да открия стабилна опора в хаоса от натрошени клони.

„Как изобщо съм успял да попадна сред тези върхари?“

Нямаше значение. В този момент нямаше значение нищо Друго, освен да се измъкна от тази бъркотия от счупено фибростъкло и оплетени найлонови въжета.

„Вземи ножа и се освободи с него.“

Ножът ми го нямаше. Коланът ми го нямаше. Джобовите на жилетката ми бяха разпрани и самата жилетка висеше на дрипи по мен. От ризата ми бяха останали само няколко парцала. Нямаше го игленият пистолет, който бях стискал като талисман срещу въздушната сепия... смътно си спомнях, че оръжието беше паднало заедно с раницата ми, когато торнадото разкъса параплатното. Дрехите, лазерното фенерче, храната... всичко бе изчезнало.

Блясна светкавица, макар че тътенът се разнесе някъде надалеч.

Китката ми просветна сред проливния дъжд. „Инфотермът. Тази проклетата лента трябва да е вечна.“ Каква полза бих могъл да имам от инфотерма? Не бях сигурен, но все пак беше по-добре от нищо. Вдигнах лявата си китка към устата си под шибация дъжд и извиках – Кораб! Инфотерм в оперативен режим... Кораб! Хей! Никакъв отговор. Спомних си, че по време на електрическата буря на Юпитеровия свят върху дисплея на устройството се бяха изписвали предупреждения за пренатоварване. В най-добрия случай корабната памет на инфотерма бе учен-идиот, но отдавна беше навсякъде заедно с мен. Бях свикнал с присъствието ѝ. И ми бе помогнала да управлявам спускателния кораб, отнесъл ни от Фолингуотър до Талиезин-запад. И...

Отгърсих се от носталгията и отново заопипвах с ръка. Накрая се хванах за въжетата, които висяха като тънки вени около мен. Това помогна. Трябва стабилно да се бяха закрепил за по-горните клони, защото издържаха тежестта ми, докато се мъчех да намеря опора с левия си крак върху хлъзгавото фибростъкло, за да освободя десния от останките.

От болка отново загубих съзнание за няколко секунди... бе също толкова силна, колкото и от бъбречния камък в най-ужасните ми моменти, само че ме връхлиташе на вълни... но когато отново събрах мислите си, вече се бях вкопчил в увития като спирала дънер на палмата. Няколко минути по-късно вятърът силно разлюля джунглата и какякт падна в мрака долу на парчета. Само някои останаха да висят на все още здравите найлонови въжета.

„А сега какво?“

Навярно трябваше да чакам утрото.

„Ами ако на този свят няма утро?“

Тогав да чакам болката да утихне.

„Защо трябва да утихва? Счупената бедрена кост очевидно дразни нервите и мускулите. Имаш силна треска. Бог знае колко време си лежал тук под дъжда в безсъзнание, с рани, открити за всеки убийствен микроб, който реши да влезе вътре. Може да започне гангрена. Тази смрад на гниеща растителност, която усещаш, може да стане твоя.“

Гангрената не започва чак толкова бързо, нали?

Никакъв отговор.

Опитах се да увисна на дънера с лявата си ръка и да опипам бедрото си с дясната, но и най-лекото докосване ме караше да се олюлявам и стена. Ако отново припаднех, спокойно можех да се пусна от този клон. Заех се да про-веря долната част на десния си крак: беше изтръпнал на

повечето места, но изглеждаше невредим. Навярно бе счупена само бедрената кост.

„Обикновено счупване, Рол? На свят, покрит с джунгла, в буря, която може да продължи вечно. Без медицински комплект, без възможност да запалиш огън, без инструменти, без оръжие. Просто счупен крак и силна треска. Е, добре... стига наистина да е обикновено счупване.“

Млъквай, мамка ти.

Докато дъждът продължаваше да ме шиба, претеглих възможностите си. Да остана тук през останалата част от нощта... която можеше да е от десет минути до трийсет часа... или да се опитам да се спусна на земята?

„Къде дебнат хищниците? Отличен план.“

Казах да млъкваш. Долу можех да се скрия от дъжда, да намеря меко място, на което да положа крака си, да събера клони и лиани, за да направя шина.

– Добре – гласно казах аз и заопипвах наоколо в мрака, за да намеря въже, лиана или клон и да започна спускането си.

Предполагам, че това ми отне два-три часа. Възможно е да е било два пъти по-дълго или по-кратко. Светкавиците бяха престанали и в пълния мрак щеше да е почти невъзможно да откривам за какво да се хвана, но над гъстата джунгла се появи някакво странно, слабо, почти недоловимо червеникаво сияние, което позволи на очите ми да се приспособят достатъчно, за да намират тук въже, там лиана или здрав клон.

„Изгревът?“ Едва ли. Сиянието изглеждаше толкова слабо и разсеяно, че почти сякаш имаше химически произход.

Предполагам, че съм на около двайсет и пет метра височина. Гъстите клони затрудняваха спускането ми чак до долу, но острите като бръсначи палмови листа постепенно оредяваха. Земя нямаше. След като си починах между два клона и се възстанових от болката и замаяността си, отново продължих да се спускам, само за да откроя под себе си Развълнувана водна повърхност. Бързо изтеглих крака си нагоре. Червеникавото сияние бе достатъчно ярко, за да видя, че водата ме заобикаля отвсякъде, мощни течения, носещи се между усуканите дървесни стволоче, въртопи от черна течност, напомняща на нефт.

– Мамка му – изпъшках. Тази нощ повече нямаше да правя каквото и да е. Смътно ми дойде наум мисълта да построя сал. Бях на друг свят, така че в двете посоки на течението трябваше да има телепортатор. Някак щях да се добера до него. Веднъж вече бях строил сал.

„Да, когато беше здрав, сит, с два крака и инструменти... като

брадва и лазерно фенерче. Сега дори нямаш два крака.“

Моля те, млъквай. Моля те.

Затворих очи и се помъчих да заспя. Треперех от треска. Не й обръщах внимание и си мислех за историите, които щях да разкажа на Енея, когато отново се срещнем.

„Ти всъщност не вярваш, че пак ще я видиш, нали?“

– Млъквай, мамка ти – повторих аз. Гласът ми се загуби сред дъжда, изливащ се върху листака на джунглата, и сред шума на бушуващата вода половин метър под мен, Съзнавах, че би трябвало да се покатеря няколко метра нагоре по клоните, по които току-що се бях спуснал с такива болки и усилия. Водата можеше да се издигне. Навярно щеше да се издигне. Каква ирония да преодоля толкова препятствия, само за да направя гибелта си още по-лесна. Щеше да е по-добре да съм три-четири метра по-нависоко. Щях да започна да се катеря след минута. Само да си поема дъх и да поуспокоя малко пристъпите на болка. Най-много две минути.

Събудих се от тънък сноп слънчеви лъчи. Бях се проснал върху няколко провиснали клона само на сантиметри над вихрещата се сива повърхност на водата. Все още беше сумрачно. Предположих, че съм проспал деня и ме очаква поредната безкрайна нощ. Дъждът продължаваше да вали, но вече съвсем слабо. Бе горещо като в тропиците, макар че треската не ми позволяваше да преценя температурата, а влажността беше много висока.

Болеше ме цялото тяло. Трудно можех да разгранича тъпата болка в счупения крак от тази в главата, гърба и корема ми. Чувствах черепа си така, сякаш вътре имаше живачна топка, която силно ме блъскаше дълги секунди след като бях завъртял глава. Гадеше ми се и ми се виеше свят, но вече нямаше какво да повръщам. Провесих се на плетеницата от клони и се замислих за прелестите на приключенията.

„Следващия път, когато искаш някой да изпълни някаква задача, хлапе, прати А. Бетик.“

Светлината не отслабваше, но и не се усилваше. Обърнах се и се загледах във водата под мен: сива, развълнувана от въртопи, носеща останки от палмови листа и мъртва растителност. Не успях да забележа нито следа от каяка или параплатното. Очевидно всичко, което бе паднало във водата през дългата нощ, отдавна беше отнесено.

Приличаше на наводнение, на пролетното прииждане на блатата над залива Тошахи на Хиперион, когато се наслаждаваха наносите за цялата година. Знаех, обаче, че тази наводнена гора, тази безкрайна

мочурлива джунгла спокойно може да е постоянното състояние на нещата тук. „Където и да е това «тук».“

Водата бе тъмна като сивкаво мляко и дъното можеше да е както на няколко сантиметра, така и на десетки метри. Изчезващите в нея дънери ни най-малко не загатваха за дълбочината. Течението беше бързо, но не толкова, че да ме отнесе, ако се хващах здраво за клоните, ниско увиснали над повърхността. С малко късмет, ако нямаше нещо подобно на хиперионските кални мехури или кърлежи-вампири, навярно щях да успея да прегазя до... донякъде.

„За да газиш във водата ти трябва два крака, Рол, мой човек. В твой случай по-скоро ще ти се наложи да подскачаш на един крак в тинята.“

Добре тогава, щях да подскачам на един крак в тинята. Хванах се с две ръце за клона над мен и спуснах левия си крак в течението, като оставих десния отпуснат върху широкия клон, на който лежах. Това предизвика нови болки, но аз упорствах, спуснах стъпалото си в гъстата вода, после глезена и прасеца си, после коляното, после се обърнах да видя дали ще мога да се изправя... подлакътниците и бицепсите ми се напрягаха, счупеният ми крак се изплъзваше от клона с все по-усилваща се болка, която ме караше да се задъхвам.

Дъното беше на по-малко от метър и половина. Можех да се изправя на здравия си крак, докато вълните се плискаха в кръста и гърдите ми. Водата бе топла и като че ли облекчаваше болките ми.

„Всички онези симпатични, мили микроби в този топъл бульон, много от които мутирали от дните на семенните кораби. Те облизват пържолите си, Рол, старо момче.“

– Млъквай – тъпо казах аз и се огледах наоколо. Лявото ми око беше подутото и покрито с гурели, но можех да виждам с него. Болеше ме главата.

Докъдето ми стигаше погледът, безкрайни дървесни дънери се издигаха от сивата вода към сивия дъждец. Увисналите палмови листа и клони бяха толкова тъмносивозелени, че изглеждаха почти черни. Някъде наляво като че ли бе малко по-светло. А и тинята в тази посока беше малко по-твърда.

Поех нататък, като местех левия си крак, докато прехвърлях ръце от клон на клон. Понякога се привеждах под листата, понякога се извирах настрани като бавно движещ се тореадор, за да не се сблъскам с носещи се по течението клони и други останки. Часовете се низеха един след друг. Но нямаше какво друго да направя.

Наводнената джунгла завършваше и се превръщаше в река. Увиснах на последния клон, като усещах, че течението се мъчи да отнесе здравия ми крак изпод мен, и се взрях в безкрайните простори сива вода. Бряг не се виждаше – не защото водата беше безбрежна (течението и въртопите, които се движеха отдясно-наляво, показваха, че това е река, а не езеро или океан), а защото мъглата или ниските облаци се стелеха почти над самата повърхност и скриваха всичко на повече от сто метра разстояние. Сива вода, сиво-зелени увиснали дървета, тъмносиви облаци. Като че ли още повече се смрачаваше. Нощта приближаваше.

Повече не можех да вървя на един крак. Треската ми се усилваше. Въпреки горещината на джунглата, зъбите ми тракаха и ръцете ми почти непреодолимо трепереха. Някъде по време на бавното ми напредване из тинята бях усложнил счупването до такава степен, че ми се искаше да крещя. Не, признавам, че наистина бях крещял. Отначало тихо, но с напредването на часовете, усилването на болката и влошаването на положението започнах да викам стихове и стари маршове от планетарната гвардия, после мръсни стихотворения, които бях научил на шлеповете по река Канс, и накрая нечленоразделни крясъци.

„Толкова за плана да построиш сал.“

Започвах да свиквам със саркастичния глас в главата ми. Двата с него се бяхме помирили, когато осъзнах, че не ме кара да легна и да умра, а просто критикува неадекватните ми усилия да остана жив.

„Това е най-добрата ти възможност за сал, Рол, старо момче.“

Реката влачеше цяло дърво, чийто усукан дънер се въртеше ли въртеше в тъмните води. Вълните стигаха до раменете ми и се намирах на десетина метра от истинското течение.

– Да – гласно отвърнах аз. Пръстите ми се изхлузваха от гладката кора на клона, за който се държах. Преместих се и се хванах малко по-нависоко. Нещо в крака ми застърга и този път бях сигурен, че тъмни петна затъмняват зрението ми. – Да – повторих аз. „Какъв е шансът да остана в съзнание, да остане светло или да остана жив достатъчно дълго, че да хвана някое от тези носещи се по течението дървета?“ Не бях в състояние да плувам, за да го настигна. Десният ми крак бе безполезен и останалите ми три крайника трепереха неконтролируемо. Оставах ми само толкова сили, колкото да се държа за този клон още няколко минути. – Да – потретих аз. – Мамка му.

– Извинете ме, г. Ендимион. На мен ли говорите? Гласът ме стресна и едва не се изпуснах от клона. Все още вкопчен в него с дясната си ръка, аз вдигнах лявата си китка пред очите си и я загледах на сумрачната

светлина. Инфотермът излъчваше слабо сияние.

– Хм, проклет да съм. Мислех, че си повреден, Кораб.

– Този уред е повреден, сър. Паметта му е изтрита. Невралните вериги са съвсем мъртви. Функционират само комуникационните чипове, при това с аварийна енергия.

Намръщих се към лентата.

– Не разбирам. Щом паметта ти е изтрита и невралните ти вериги са...

Реката теглеше счупения ми крак и ме мамеше да се пусна от клоната. За миг не бях в състояние да говоря.

– Кораб? – накрая казах аз.

– Да, г. Ендимион?

– Ти си тук.

– Разбира се, г. Ендимион. Точно както ми наредихте с г. Енея. С радост мога да съобщя, че всички необходими ремонти бяха...

– Покажи се – заповядах аз.

Бе почти съвсем тъмно. Около мен се стелеше мъгла.

Космическият кораб изплува хоризонтално на повърхността. Носът му беше само на двайсет метра от мен по средата на течението и го задържахше като внезапно изникнала скала, като огромен черен кит, който пръскаше водни струи. По носа му премигнаха навигационни светлини и мократа му черна опашка плуваше далеч навътре в мъглата.

Засмях се. Или проплаках. А може би само простенах.

– Искате ли да доплувате до мен, сър? Или аз да дойда при вас?

Пръстите ми се изхлузваха.

– Ела при мен – отвърнах и с две ръце се вкопчих за клоната.

На палубата за криогенна сомния, където по време на пътуването ни от Хиперион спеше Енея, имаше корабен лекар. Беше дъвен – по дяволите, целият кораб бе дъвен, – но авторемонтната му система функционираше, беше добре зареден и – според информацията на словоохотливия кораб отпреди четири години – прокудените си бяха поиграли с него в дните на Консула. Работеше.

Лежах в ултравиолетовата топлина, докато безшумните устройства сондираха кожата ми, мажеха натъртванията ми, шиеха по-дълбоките рани, вкарваха във вените ми болкоуспокоителни и довършваха прегледа ми.

– Фрактурата е сложна, г. Ендимион – съобщи корабът. – Бихте ли желали да погледнете рентгеновите снимки и ултразвуковите графии?

– Не, благодаря – отвърнах аз. – Как ще я оправим?

– Вече започнахме – каза корабът. – В момента се намества костта. Докато спите, ще извършим ултразвуково присаждане. Заради възстановяването на засегнатите нерви и мускулни тъкани, лекарят препоръчва поне десетчасов сън.

– Чудесно – съгласих се аз.

– Диагностикът най-много се безпокои за треската ви, г. Ендимион.

– Тя е резултат от счупването, нали?

– Не – отвърна корабът. – По-скоро изглежда сте получили вирусна бъбречна инфекция. Ако не бъде лекувана, тя ще ви убие преди страшните ефекти от счупената бедрена кост.

– Ободрителна мисъл – отбелязах аз.

– Как така, сър?

– Няма значение. Спомена, че си се ремонтирал напълно, така ли?

– Напълно, г. Ендимион. В момента съм в по-добро състояние, отколкото преди инцидента, ако не възразявате да се похваля. Знаете ли, страхувах се, че заради загубата на някои материали ще се наложи да синтезирам въглеродно-въглеродни матрици от доста бедните скални субстрати на тази река, но скоро открих, че като рециклирам част от неизползваните компоненти на хидравличните амортизатори, станали излишни след модификациите на прокудените, мога с трийсет и два процента да повиша ефикасността на авторемонта, ако...

– Няма значение, Кораб – прекъснах го аз. Отсъствието на болка ме правеше почти лекомислен. – Колко време ти трябваше, за да свършиш ремонта?

– Пет стандартни месеца – отвърна корабът. – Осем и половина местни месеца. Този свят има странен лунен цикъл с две изключително ексцентрични луни, които според мен са специално докарани астероиди заради...

– Пет месеца – отново го прекъснах аз. – И през останалите три и половина години просто си чакал, така ли?

– Да – каза корабът. – Както ми заповядахте. Надявам се че А. Бетик и г. Енея са добре.

– И аз се надявам, Кораб. Но съвсем скоро ще разберам. Готов ли си да напуснеш това място?

– Функционират всички корабни системи, г. ЕНДИМИОН. Очаквам заповедите ви.

– Заповедта е дадена – отвърнах аз. – Да тръгваме. Корабът включи холодисплея и видях, че се издигаме над реката. Вече беше съвсем тъмно, но обективите за нощно виждане показваха придошлите води и

телепортаторната арка, която се намираше само на неколкостотин метра нагоре по течението. В мъглата не я бях забелязал. Издигнахме се над реката, после и над вихрещите се облаци.

– Равнището на реката се е повишило от миналия път, когато бях тук – казах аз.

– Да – потвърди корабът. Започна да се вижда заоблеността на планетата, слънцето отново се издигна над купестите облаци. – Всеки местен орбитален цикъл – който приблизително се равнява на единайсет стандартни месеца – приижда за период от около три стандартни месеца.

– Значи вече знаеш кой е този свят? – попитах аз. – Когато те оставихме тук, не беше сигурен.

– Напълно съм убеден, че тази планета не е сред двете хиляди осемстотин шейсет и седем свята от Общия каталожен указател – отвърна корабът. – Астрономическите ми наблюдения показаха, че не е нито в космоса на Мира, нито в някогашната Мрежа на световите, нито пък в Периферията.

– Не е нито в старата Мрежа на световите, нито пък в Периферията – повторих аз. – Къде е тогава?

– Приблизително двеста и осемдесет светлинни години по посока на галактическия северозапад от периферийната система, известна като ННГС 4645 Делта – информира ме корабът.

Чувствах се леко замаян от болкоуспокоителните.

– Нов свят – казах аз. – Отвъд Периферията. Защо тогава имаше телепортатори? Защо реката беше част от Тетида?

– Не зная, г. Ендимион. Но трябва да отбележа, че докато се ремонтирах на речното дъно, дистанционните ми сензори наблюдаваха множество интересни форми на живот. Освен подобното на речна манта създание, което вие с г. Енея и А. Бетик забелязахте надолу по течението, тук има повече от триста птицеподобни и поне два хуманоидни вида.

– Два хуманоидни вида ли? Искаш да кажеш хора.

– Не – възрази корабът. – Хуманоиди. Определено не са хора от Старата Земя. Представителите на единия вид са съвсем дребни – малко по-високи от метър – и са двустранно симетрични, но имат коренно различна скелетна структура и характерно червеникаво оцветяване.

През ума ми прелетя спомен за червена монолитна скала, която двамата с Енея бяхме разузнали на загубеното хокингово килимче по време на краткия ни престой тук. Малки стъпала, изсечени в гладкия камък. Разтърсих глава, за да проясня мислите си.

– Това е интересно, Кораб. Но хайде да определим посоката си. – Заоблеността на света бе станала ясно изразена и звездите блестяха, без да премигват. Корабът продължаваше да се издига. Минахме покрай картофообразна луна и излязохме от орбита. Безименният свят се превърна в ослепителна сфера от огрени от слънцето облаци. – Известна ли ти е планетата на име Тян Шан или „Райска планина“?

– Тян Шан – повтори корабът. – Да. Ако не ме лъже паметта, никога не съм бил там, но имам координатите. Малък свят в Периферията, обитаван от бегълци от Третата китайска гражданска война в края на Хеджира.

– И няма никакви проблеми да стигнеш там?

– Поне не се очакват такива – отвърна корабът. – Обикновен скок с хокингов двигател. Макар че ви препоръчвам по време на скока да използвате автохирурга като кабина за криогенна сомния.

Отново поклатих глава.

– Ще остана буден, Кораб. Поне след като лекарят ми излекува крака.

– Препоръчвам ви да не го правите, г. Ендимион. Намръщих се.

– Защо? По време на предишните скокове двамата с Енея останахме будни.

– Да, но това бяха сравнително кратки пътувания в старата Мрежа на световите – обясни корабът. – В онова, което сега наричате космос на Мира. Това пътуване ще е малко по-продължително.

– Колко? – попитах аз. Голото ми тяло внезапно се вледени. Най-дългото ни пътуване – до системата на Ренесанс Вектор – бе отнело десет дни корабно време и пет месеца време-дълг за очакващия ни мирски флот. – Колко дълго ще е пътуването? – отново казах аз.

– Три стандартни месеца, осемнайсет дни, шест часа и няколко минути – информира ме корабът.

– Не е прекалено зле за време-дълг – отвърнах аз. За последен път бях видял Енея точно след шестнайсетия ѝ рожден ден. Сега щеше да ме настигне с няколко месеца. Косата ѝ може би щеше да е по-дълга. – По време на скока до системата на Ренесанс имахме по-голям време-дълг.

– Това не е време-дълг, г. Ендимион, а корабно време. Този път студиът по цялото ми тяло беше действителен. Езикът ми сякаш надебеля.

– Три месеца корабно време... колко време-дълг е това?

– За онзи, който ни очаква на Тян Шан ли? – попита корабът. Безименният свят се бе превърнал в далечна точица зад нас, докато ускорявахме към точката на прехвърляне. – Пет години, два месеца и един ден

– съобщи корабът. – Както ви е известно, време-дълговият алгоритъм не е линейна функция на С-плюс продължителността, а включва фактори като...

– О, Божичко – прекъснах го аз и вдигнах ръка към студеното си, влажно чело в ковчега на автохирурга. – О, по дяволите.

– Боли ли ви, г. Ендимион? Болкомерът показва, че не е така, но пулсът ви започна да прескача. Можем да увеличим дозата болкоуспокоителни...

– Не! – изръмжах. – Не, всичко е наред. Просто... пет години... по дяволите.

„Дали Енея знае това? Дали е знаела, че се разделяме за цели години от нейния живот?“ Навярно трябваше да накарам кораба да мине през телепортатора надолу по течението на реката. Не, Енея бе казала да го взема и да отлети с него на Тянь Шан. Последния път телепорталът ни беше отвел на *Mare Infinitum*. Кой знае къде щях да се окажа този път.

– Пет години – промълвих аз. – О, по дяволите. Тя ще е... по дяволите, Кораб... тя ще е на двацет и една години. Зряла жена. Ще пропусна... няма да видя... тя няма да си спомня...

– Сигурен ли сте, че не изпитвате болка, г. Ендимион? Жизнените ви признаци са неравномерни.

– Остави това, Кораб.

– Да приготвя ли автохирурга за криогенна сомния?

– Незабавно, Кораб. Кажете му да ме приспи, докато лекува крака ми и се справя с треската доточера. Искам поне десет часа сън. Колко време остава до точката на прехвърляне?

– Само седемнайсет часа. Тя е доста навътре в тази система.

– Добре – казах аз. – Събуди ме след десет часа. Пригответе ми обилна закуска. Като преди, когато празнувахме „неделя“ по време на пътуването ни.

– Ясно. Нещо друго?

– Да, имаш ли някакъв холос на... на Енея... от последното ни пътуване?

– Запазил съм няколко часа такива записи, г. Ендимион. Например, когато плувахте в балона с нулева гравитация на външния балкон. Разговора ви за преимуществата и недостатъците на религията и рационалността. Уроците по летене в централната шахта, когато...

– Добре – прекъснах го аз. – Пригответе ми ги. Ще ги прегледам на закуска.

– Ще приготвя автохирурга за три месеца криогенна сомния след

седемчасовото прекъсване на съня ви утре – каза корабът. Поех си дъх.

– Добре.

– Хирургът иска незабавно да проведе лечението на увредените нерви и да ви инжектира антибиотици, г. Ендимион. Желаете ли да заспите?

– Да.

– Със или без сънища? Лекарството може да бъде изменено за което и да е от тези две неврологични състояния.

– Никакви сънища – отсякох аз. – Никакви сънища сега. По-късно ще има достатъчно време за това.

– Много добре, г. Ендимион. Лек сън.

ЧАСТ ВТОРА

15.

Намирам се на пазара Фари заедно с А. Бетик, Джигме Норбу и Джордж Тсаронг, когато чувам новината, че на Тянь Шан, „Райската планина“, най-после са пристигнали мирски кораби и войски.

– Трябва да съобщим на Енея – казвам аз. Около, над и под нас хиляди тонове скеле се клати и скърца под тежестта на тълпите, които купуват, продават, разменят, спорят и се смеят. Малцина са чули за появата на Мира. Малцина ще разберат смисъла на това, когато чуят. Вестта ни съобщава монах на име Чим Дин, който току-що се е завърнал от столицата Потала, където работи като учител в Зимния дворец на Далай лама. За щастие всяка втора седмица Чим Дин също работи на Хсуанкунг Су, „Храмът, висящ във въздуха“, проект на Енея, и ни спира на пазара Фари на път за Храма. Така ние сме сред първите извън двора в Потала, които чуваме за пристигането на Мира.

– Пет кораба – беше казал Чим Дин. – Няколко десетки християни. Около половината от тях воители в червено и черно. Около половината от останалите са мисионери, всички в черно. Наеха старата гомпа на сектата на Червената шапка край Ран Цо, Езерото на видрите, близо до Фалоса на Шива. Осветиха част от гомпата като параклис на техния триединен Бог. Далай лама няма да им позволи да използват летящите си машини или да минават отвъд южния хребет на Средното царство, но им разреши свободно да се придвижват в този район.

– Трябва да съобщим на Енея – повтарям на А. Бетик аз, като се навеждам към него, за да ме чуе над шума на пазара.

– Трябва да съобщим на всички в Йо-кунг – отговаря андроидът. Той се обръща и казва на Джордж и Джигме да свършват с пазаруването и да не забравят да се уговорят с носачите да доставят поръчаните въжета и още бамбук бонзай за постройката, после надига голямата си ра. ница, пристяга катераческото си снаряжение на ремъците си и ми кима.

Взимам собствената си тежка раница и повеждам групата надолу по стълбите към кабелното равнище.

– Струва ми се, че по Горния път ще е по-бързо, отколкото по Долния, нали?

Синьокожият мъж кимва. Бях се колебал дали да предложа да се

върнем по Горния път, тъй като за А. Бетик щеше да е трудно да се справя с кабелите и пързалките само с една ръка. Когато отново се срещнахме, аз се бях изненадал, че не си е направил метална кука – лявата му ръка все още завършваше с гладко чуканче по средата между китката и лакътя му, – но скоро видях, че използва кожен ремък и различни кожени приспособления, компенсиращи липсващата му длан.

– Да, г. Ендимион – отвръща той. – По Горния път. Той е много по-бърз. Съгласен съм. Освен ако не искате да използвате някой от летците за куриер.

Поглеждам го, като си мисля, че се шегува. Летците са безумна порода. Те се хвърлят с парапланерите си от високите сгради и скали, прекосяват огромните пространства между хребетите и върховете, които не са свързани с кабели или мостове, наблюдават птиците, търсят топли въздушни течения, сякаш от това зависи живота им... защото животът им наистина зависи от това. Няма равни участъци, на които летецът да може да се приземи, ако коварните ветрове променят посоката си или ако парапланерът му се повреди. Принудителното кацане върху хребет почти винаги означава смърт. Спускането към облаците долу винаги означава смърт. И най-малката грешка в преценката на вятъра, въздушните течения, реактивната струя... всяка грешка означава за летеца смърт. Ето защо те живеят сами, изповядват таен култ и печелят цели състояния като изпълняват поръчките на Далай лама и разнасят съобщения от столицата Потала, развяват във въздуха молитвени знамена по време на будистките празници, пренасят спешни писма от търговци до главните им офиси, за да изпреварят конкурентите си или – поне така казва легендата – посещават източния връх на Тянь Шан, изолиран за месеци всяка местна година от повече от сто клика въздух и смъртоносен облак.

– Мисля, че не би трябвало да доверяваме тази новина на летец – отвръщам аз.

А. Бетик кимва.

– Да, г. Ендимион, но парапланерите могат да се купят тук на пазара. На сергията на гилдията на летците. Можем да купим два и да се върнем обратно по най-късия път. Много са скъпи, но бихме могли да продадем част от зигокозите.

Никога не съм в състояние да разбера кога моят приятел андроид се шегува. Спомням си последния път, когато бях под покрива на парапланното и трябваше да се боря с треперенето си.

– Някога летял ли си на този свят с парапланер? – питам аз.

– Не, г. Ендимион.

- А на който и да е друг свят?
- Не, г. Ендимион.
- Какви са според теб шансовете ни в случай, че опитаме?
- Едно на десет – без никакво колебание отговаря той.
- А какви са шансовете ни по кабелите и пързалките в толкова късен час?

– Около девет на десет преди мръкване – отвръща А. Бетик. – Освен ако залезът не ни свари на пързалката.

– Да тръгваме по Горния път – отсичам аз.

Изчакваме късата опашка от купувачи, които си тръгват по кабела, и после идва нашият ред да се качим на бамбуковата платформа. Тя се намира на около двайсет метра под най-долното скеле на пазара и стърчи на около пет метра навън над бездната. Хиляди метри под нас няма нищо друго, освен въздух и дъното на тази пропаст представлява вездещото море от облаци, които се стелят край хребетите на извисяващите се скали като бели вълни край каменни кейове. Зная, че на километри под тези облаци има отровни газове и бурен киселинен океан, покриващ Целия свят, освен планините му.

Пазачът на кабела посочва напред и ние с А. Бетик заедно се качваме на трамплинната платформа. Над бездната са опънати десетки кабели, които образуват черна паяжина, простираща се докъдето ни стигат очите. Най-близката кабелна станция е на повече от километър и половина на север – върху малък скален зъбер, изпъкващ на фона на бялата прелест на Чомо Лори, „Снежната царица“, – но ние пътуваме на изток над огромната пропаст между хребетите. Нашата станция е на повече от двайсет километра и кабелът продължава в тази посока, за да свърши сякаш във въздуха, сливайки се с привечерния блясък на далечната скална стена. А крайната ни цел е на повече от трийсет и пет клика на север и изток оттам. Пеш биха ни трябвали около шест часа, за да изменим дългия път на север по хребета Фари и после на изток през хребети и тесни первази. Пътуването по кабела и пързалката би трябвали да ни отнеме по-малко от половината от това време, но вече е късен следобед и пързалката е особено опасна. Отново хвърлям поглед към ниското слънце и се запитвам дали идеята ми е била разумна.

– Готови – изръмжава пазачът на кабела, кафяв дребен мъж в обичайна кърпена чуба. Той дъвче корен от бесил и се обръща, за да се изплюе над пропастта.

– Готови – едновременно казваме двамата с А. Бетик.

– Поддържайте дистанция – предупреждава ни пазачът и ми

посочва да тръгна пръв.

Освобождавам пътните си въжета от обхващащите цялото ми тяло ремъци, прокарвам ръце и опипом откривам двойната макара, закопчавам карабината на въжето, вкарвам мюнтеров възел във втора карабина, намирам най-добрата си разклонителна карабина и закопчавам фланците на макарата около кабела, после прокарвам осигурителното си въже през първите две карабини. Всичко това отнема по-малко от минута. Вдигам двете си ръце, хващам контролния пръстен на макарата и подскачам нагоре-надолу, за да проверя и макарата, и карабините. Всичко е наред.

Пазачът на кабела се навежда, за да изпробва двойната пръстенна свързка и макарата ми. Той прокарва макарата около метър назад-напред, за да е сигурен, че лагерите се плъзгат гладко. Накрая се хваща за раменете ми и увисва върху мен като втора раница, след което ме пуска и проверява дали пръстените и въжетата ще издържат. Убеден съм, че изобщо не го интересува дали ще падна и ще загина, но ако макарата заседне някъде на около двацет клика по оплетения моноvlakнест кабел, той ще трябва да оправя кашата. Мъжът изглежда доволен от екипировката ми.

– Давай – казва пазачът и ме шляпва по рамото.

Скачам в бездната, като повдигам голямата раница високо на гърба си. Ремъците ми се опъват, кабелът увисва, лагерите на макарата едва доловимо забръмчават и аз започвам да се плъзгам по-бързо, когато освобождавам запънката, натискайки с палци контролния пръстен. Секунди по-късно се нося по кабела. Вдигам крака и седям в ремъчната седалка по начин, който през последните три месеца ми е станал втора природа. Нашата цел – хребетът Кун Лун – ярко блести, докато сенките на залеза изпълват бездната и сумракът пълзи надолу по стената на хребета Фари зад мен.

Когато А. Бетик започва спускането си, усещам слаба промяна в обтягането на кабела и чувам жужене. Хвърлям поглед назад и го виждам да се отдалечава от трамплинната платформа, протегнал крака пред себе си. Едва различавам въжето, което свързва кожения ремък на лявата му ръка със запънката на макарата. Андройдът ми маха и аз му отвърщам, като се завъртам на ремъците си, за да погледна към кабела. Понякога върху него кацат да си починат птици. Друг път се събира лед или се получават преплитания. Много рядко се случва макарата да се откачи от ремъците. Още по-рядко, но достатъчно, за да се има предвид, хора с леки психопатични наклонности спират, за да разлюлеят кабела,

изненадвайки онзи след тях. Наказанието за такова престъпление е смърт чрез хвърляне от най-високата платформа в Потала или Йо-кунг, но това едва ли е утешение за жертвата.

Докато се плъзгам над бездната под свръхлекия кабел, не се случва нищо подобно. Единственият звук е тихото жужене на запънката на марката, когато намалявам скоростта си. Слънцето все още ни огрява и на този свят е късна пролет, но въздухът над осем хиляди метра винаги е леден. Дишането не е проблем. Всеки ден от пристигането си на Тя Шан благодаря на боговете на планетната еволюция, че въпреки малко по-слабата гравитация тук – 0,954 от стандартната, – кислородът на тази височина е по-богат. Като гледам надолу към облаците няколко клика под краката ми, аз си мисля за кипящия океан при това ужасно налягане, вълнуван от ветрове от фосген и наситен въглероден диоксид. На Тя Шан няма истинска суша, само този гъст бульон от планетарен океан и безчет остри върхове и хребети, извисяващи се на хиляди метри към диоксидния пласт и към яркото слънце, което напомняше на хиперионското.

В главата ми нахлува спомен. Спомен за друг облачен свят, който съм посетил няколко месеца по-рано. Мисля си за първия ден на кораба, преди да достигнем точката на прехвърляне, докато автохирургът лекуваше треската и счупения ми крак. Тогава разсеяно бях казал на кораба:

– Чудя се как съм минал през телепортатора на този свят. Последният ми спомен е за гигантска...

Корабът ми отговори, като включи холос, заснет от една от наблюдателните му камери на повърхността на реката, докато той беше лежал на дъното, където го бяхме оставили. Качеството на образа бе подобро и показваше заобиколената със зеленикаво сияние арка на телепортатора и люлеещите се върхари на дърветата. Внезапно през отвора му влезе пипало, по-дълго от кораба, носещо нещо, което приличаше на играчка каяк, увит в изпокъсано пароплатно. Пипалото изящно и бавно се изви и пароплатното, каякът и отпуснатата фигура в седалката се плъзнаха – всъщност, прелетяха – стотина метра, за да изчезнат в джунглата.

– Защо не дойде да ме вземеш веднага? – без да крия раздразнението си попитах аз. Кракът все още ме наболяваше. – Защо чака цяла нощ, докато висях там на дъжда? Можех да загина.

– Нямах нареждания да ви взимам, когато се върнете – отговори арогантният глас на кораба. – Можехте да имате още някаква важна работа, на която да попреча. Ако не бяхте се свързали с мен няколко дни, щях да пратя в джунглата робот, за да проверя как сте.

Обясних на кораба мнението си за логиката му.

– Това е странно определение – отвърна той. – Макар че в субструктурата ми са включени някои органични компоненти и че имам децентрализирана компютърна ДНК, аз не съм – в най-строгия смисъл на термина – биологичен организъм. Нямам храносмилателна система. Не се нуждая от отделяне, освен случайно изхвърляне на отработен газ и пари. Нямам анус нито в буквалния, нито в преносния смисъл на думата. Ето защо не смятам, че мога да бъда наречен...

– Млъквай – прекъснах го аз.

Плъзгането отнема по-малко от петнайсет минути. Внимателно спирам, когато приближавам до огромната стена на хребета Кун Лун. През последните неколкостотин метра сянките ни, моята и на А. Бетик, падат пред нас на фона на оранжевата скала и ние сякаш участваме в театър на сенките – две странни фигури с развяващи се придатъци, – докато забавяме спускането си с пръстените и размахваме крака, за да се приготвим за кацане. После звукът на запънката на макарата се усилва от тихо жужене до висок стон, докато намалявам скоростта при приближаването си до площадката – шестметрова каменна плоча със задна стена, тапицирана с козина на зигозоци, кафява и прогнила от времето.

Плъзгам се и скачам, за да спра на три метра от стената, възстановявам равновесието си и откопчавам макарата и осигурителното си въже с бързина, дължаща се на продължителна практика. А. Бетик пристига секунда по-късно. Макар и с една ръка, андроидът е безкрайно по-ловък от мен и му трябва по-малко от метър, за да спре.

Оставаме там минута, за да погледаме слънцето, балансиращо на ръба на хребета Фари. Косата светлина обагря покрития с лед конус на върха на юг от него. Когато поправяме ремъците и екипировката си, аз казвам:

– Като навлезем в Средното царство, вече ще се е мръкнало. А. Бетик кимва.

– Бих предпочел да сме оставили пързалката зад гърба си преди пълен мрак, г. Ендимион, но ми се струва, че няма да успеем.

Дори самата мисъл да се спускаме по пързалката на тъмно кара скротума ми да се свие. Разсеяно се чудя дали мъжкият андроид има подобна физиологична реакция.

– Да тръгваме – казвам и се затичвам по ръба на каменната плоча.

По кабела сме загубили неколкостотин метра височина и сега ще трябва да ги наваксаме. Плочата скоро свършва – по върховете на Райската планина има съвсем малко равни участъци – и обувките ни

затракват, докато тичаме по скелето от бамбук бонзай, увиснало над бездната от скалната стена. Тук няма парапет. Надигат се привечерните ветрове и аз затварям термоякето и чубата от козина на зигокоза. Тежката раница подскача на гърба ми.

Джумарният пункт е на по-малко от клик на север от площадката. По пътя не срещаме никого, но далеч по покритата с облаци долина можем да видим факлите, пламтящи по Долния път между Фари и Йокунг. Скелето и лабиринтът от висящи мостове от тази страна на Великата бездна оживяват от хора, поели на север – някои несъмнено насочили се към Храма, висящ във въздуха, за да чуят вечерната дискусия на Енея. Искам да стигна там преди тях.

Джумарният пункт се състои от четири закрепени въжета, минаващи по вертикалната скална стена почти седемстотин метра над нас. Тези червени въжета са за изкачване. На няколко метра от тях висят сини кабели за спускане от върха. Привечерните сенки вече ни покриват и надигащите се ветрове носят хлад.

– Един до друг ли? – питам А. Бетик и посочвам към едно от средните въжета.

Андроидът кимва. Синьото му лице изглежда точно така както си го спомням от пътуването ни от Хиперион почти десет негови години по-рано. А какво друго бях очаквал от един андроид – да остарява ли?

Изваждаме от раниците електрическите си елеватори и ги закопчаваме за две съседни въжета, като разклащаме увисналите микровлакнести кабели, сякаш ще ни кажат дали все още са стабилно закрепени. Пазачите на кабелите проверяват въжетата тук само от време на време и може да са скъсани от нечии джумарни ключалки, разплетени от скални издатини или покрити с лед. Скоро ще разберем.

И двамата закачваме за електрическите си елеватори маргаритни вериги и въжени стремена. А. Бетик развива осем метра катераческо въже и ние го закачваме с карабини за ремъците си. Сега ако въжето на някой от нас се скъса, другият ще може да го спаси. Или поне на теория е така.

Електрическите елеватори са най-разпространените устройства, притежавани от повечето обитатели на Тянь Шан. Задвижват се с херметични слънчеви батерии, малко по-големи от длан. Андроидът проверява екипировката си и кимва. Аз натискам с палци двата си елеватора и ги включавам. Датчиците светват в зелено. Издигам десния елеватор един метър нагоре, застопорявам го, стъпвам във въженото стреме, проверявам дали положението ми е стабилно, плъзгам левия елеватор

малко по-нависоко, здраво го застопорявам и така нататък седемстотин метра нагоре. От време на време двамата спиране, увисваме на стременината си и поглеждаме към долината. Долният път е осветен от безброй факли. Слънцето вече е залязло и небето потъва в лилаво и мораво. Най-ярките звезди вече започват да изгряват. Пресмятам, че имаме двайсети-на минути здрач. Ще се наложи да се спускаме по пързалката в мрак.

Потрепервам, когато вятърът започва да вие наоколо ни.

Последните двеста метра възетата висят върху вертикален лед. Двамата носим в раниците си сгъваеми котки, но не се нуждаем от тях, докато продължаваме уморителния ритуал – издигане – застопоряване – стъпка – освобождаване на стременината – миг на отдых – изкачване – застопоряване – стъпка – освобождаване – почивка – издигане. Изкачването на седемстотинте метра ни отнема почти четирийсет минути. Когато стъпваме на ледената платформа, вече е почти съвсем тъмно.

Тян Шан има пет луни: четири от тях са уловени астероиди, но в достатъчно ниска орбита, за да отразяват силно светлината, а петата е почти толкова голяма, колкото луната на Старата Земя, но е напукана в горната си дясна четвъртина от един-единствен огромен метеоритен кратер, чиито лъчи се разпространяват като сияйна паяжина до всяко видимо кътче на сферата. Тази голяма луна – Оракул – се издига на североизток, докато двамата с А. Бетик бавно вървим на север по тесния леден перваз, застопорявайки предпазните си възета за фиксирани кабели, за да не ни отнесат студените ветрове.

Сложил съм си термокачулката и съм спуснал маската над лицето си, но смразяващият вихър продължава да пари очите ми. Не можем да си губим времето тук, но изпитвам силно желание да спра и да вдигна очи, както винаги, щом застава на кабелната станция на хребета Кун Лун и отправя поглед над Средното царство и Райската планина.

Спирам при равното, открито ледено пространство в началото на пързалката, обръщам се във всички посоки и се наслаждавам на гледката. На юг и запад отвъд сгрениите от луната кипящи облаци далеч надолу хребетът Фари сияе на светлината на Оракул. Високо по хребета на север от Фари пламтят факли, ясно бележещи Долния път и аз мога да видя осветените висящи мостове много по-далеч на север. В небето зад пазара Фари зървам блясък и си представям, че това е факелната светлина на Потала, Зимният дворец на Негово светейшество Далай лама, най-великолепната каменна архитектура на планетата. Зная, че само няколко клика на север оттам Мирът е получил парче земя в Ран Цо под сянката на Шивлинг – „Фалосът на Шива“. Представям си християнските

мисионери, размишляващи за тази езическа скверност и се усмихвам под термомаската си.

Стотици километри на запад отвъд Потала се намира планинското царство на Коко Нор с безбройните му висящи села и опасни мостове. Далеч на юг по огромния хребет, наречен Лоб-санг Гятсо, се намира земята на сектата на Жълтата шапка, свършваща при върха Нанда Деви, където се говори, че живеела хиндуистката богиня на блаженството. На югозапад от тях, толкова далеч оттук, че слънцето там все още продължава да залязва, се намира Музтаг Алта с десетките ѝ хиляди мюсюлмани, пазещи гробниците на Али и другите ислямски светци. На север от Музтаг Алта хребетите преминават в земи, които никога не съм виждал – дори от орбита по време на приближаването ми към планетата, – подслоняващи високите жилища на скитниците евреи, разположени в подножието на върховете Цион и Морая. Там са двата града Авраам и Исаак, в които се намират най-добрите библиотеки на Тянь Шан. На север и запад от тях се издигат върховете Сумеру – центърът на вселената – и Харни, колкото и да е странно, също център на вселената. И двата са около шестстотин клика на югозапад от четирите върха Сан Франциско, обитавани от племето на хопи-ескимосите, също убедени че техните върхове са център на вселената.

Когато се обръщам и поглеждам на север, мога да видя най-голямата планина в нашето полукълбо и северна граница на света ни, тъй като няколко клика на север оттам хребетът изчезва под фосгенови облаци – Чомо Лори, „Снежната царица“. Колкото и да е невероятно, залезът все още осветява замръзналия връх на Чомо Лори, докато Оракул окъпва източните ѝ хребети с меката си светлина.

Хребетите Кун Лун и Фари минават на юг от Чомо Лори и пропастта помежду им постепенно се разширява дотолкова, че на юг от току-що прекосения от нас кабелен път над нея не могат да се прехвърлят мостове. Обръщам се с гръб към северния вятър и поглеждам на юг и изток, проследявам с очи извиващия се хребет Кун Лун и си представям, че мога да видя факлите двестатина клика на юг, където градът Хей уанг-му, „Царицата майка на Запада“ (като този „запад“ е югозапад от гледна точка на Средното царство), подслонява около трийсет и пет хиляди души.

Южно от Хей уанг-му се издига огромният връх Коя. В момента над облаците се вижда само неговата най-висока точка. Според вярващите, живеещи в градове от ледени тунели в подножието му, там е затворен в херметичната си ледена гробница Кобо Дайши, основателят на

шингонския будизъм, който очаква подходящите условия, за да излезе от транса на медитацията си.

Отвъд хоризонта на изток от връх Коя е връх Калаис, дом на Кубера, хиндуисткият бог на богатството, и на Шива, който очевидно няма нищо против да е на повече от хиляда километра облачно пространство от фалоса си. Твърди се, че жената на Шива, Парвати, също живее на Калаис, макар че никои не е чувал мнението и за отдалечеността на фалоса на съпруга ѝ.

През първата си година на планетата А. Бетик е пътувал до Калаис и ми е казал, че връхът е красив, един от най-високите на този свят – повече от деветнайсет хиляди метра над морското равнище. Андройдът го обрисова като напомнящ на мраморна скулптура, издигаща се над пиедестал от набраздена скала. Той каза също, че на самия връх на Калаис, високо сред леда, където въздухът е прекалено рядък, за да е годен за дишане, е построен храм от въглеродна сплав, посветен на будисткото божество на планината Демчог, „Върховно блажения“, танцуващ гигант, висок поне десет метра, син като небето, увит в гирлянди от черепи и доволно прегърнал съпругата си. А. Бетик каза, че синьокожото божество малко приличало на него. Самият дворец се намира в абсолютния център на кръглия връх, лежаш по средата на мандала¹², съставена от по-ниски снежни върхове, всички свързани в свещения кръг – физическата мандала – на божественото пространство на Демчог, където медитираният ще открие мъдростта, за да се освободи от цикъла на страдание.

От връх Калаис, каза ми А. Бетик, се виждал Хелгафел – „Залата за медовина на мъртвите“, – покрит с дебели цял километър ледници, където неколкостотин трансплантирани по време на Хеджира исландци се върнали към викингския начин на живот.

Погледнах на югозапад. Зная, че ако някой ден имам възможност да пътувам по арката на Антарктическият кръг там, ще видя такива върхове като Гунунг Агунг, пъпа на света (един от десетките на Тянь Шан), където фестивалът Ека Даса Рудра е в двацет и седмата година от шестстотингодишния си цикъл и където се говори, че балийските жени танцували с несравнима красота и грация. Повече от хиляда клика на северозапад от Гунунг Агунг се намира Килимачаго. След съответен период от време обитателите на терасите в подножията му ексхумират мъртвите

12. Схематизирано изображение на космоса в хиндуистката и будистката иконография, обикновено концентрично съчетание от геометрични фигури, всяка от които съдържа образ или атрибут на божество. – Б.пр.

си от глинестите цепнатини и отнасят костите им високо над годната за дишане атмосфера – изкачвайки се в ушити на ръка пластокостюми и маски, – за да погребат отново роднините си в твърдия като камък лед на височина близо осемнайсет хиляди метра, като обръщат черепите им с очи към върха в знак на вечна надежда.

Единственият връх отвъд Килимачаго, който ми е известен по име, е Кроуг Патрик, където се говори, че нямало змии. Но доколкото зная, змии няма и никъде другаде на Райската планина.

Отново се обръщам на североизток. Студът и вятърът ме връхлитат и ме карат да бързам, но аз използвам тази последна минута, за да погледна напред към нашата цел. А. Бетик също като че ли не припира, макар че това може да се дължи на тревогата му от предстоящото спускане по пързалката.

На север и изток отвъд отвесната стена на Кун Лун се намира Средното царство с неговите пет върха, сияещи под меката светлина на Оракул.

На север от нас Долният път и десетина висящи мостове прекосяват пространството до град Йо-кунг и централния връх Сунг Шан. Наречен е „Възвишения“, макар че е най-ниският от петте върха на Средното царство.

Пред нас, свързана откъм югозапад само с остър леден хребет, пресечен от лъкатушещия маршрут на пързалката, се издига Хуа Шан, „Цветната планина“, най-западният и според някои най-красив връх в Средното царство. От Хуа Шан последните километри кабелен път свързват Цветната планина с хребетите на север от Йо-кунг, където Енея строи своя Хсуан-кунг Ссу, Храмът, висящ във въздуха, разположен върху отвесна скала, гледаща на север над бездната към Хенг Шан, Свещената планина на Севера.

Около двеста клика на юг има втора Хенг Шан, която бележи границата на Средното царство там, но тя е малка могилка в сравнение с високите стени, огромни хребети и стръмни очертания на северната си посестрима. Докато гледам на север през бушуващите ветрове и навяващия сняг, аз си спомням онзи първи час на планетата, когато летях с кораба на Консула между величествената Хенг Шан и Храма.

Отново обръщам очи на изток и север и отвъд Хуа Шан и ниския централен връх Сунг Шан лесно мога да видя невероятния връх Тай Шан, очертал се на фона на изгряващия Оракул на повече от триста клика оттук. Това е Великият връх на Средното царство, висок осемнайсет хиляди и двеста метра. На височина девет хиляди метра в подножието

му е разположен Тай'ан – градът на Мира – с неговото легендарно стълбище с двайсет и седем хиляди стъпала, издигащо се от Тай Шан през снежни полета и скални стени чак до митичния храм на Нефритения император на върха.

Зная, че отвъд Свещената планина на Севера се издигат Четирите планини на поклонничество за набожните будисти – О-меи Шан на запад, Чиу-хуа Шан, „Планината на деветте цветя“, на юг, Уу-тай Шан, „Планината на петте тераси“, със своя гостоприемен Лилав дворец на север и ниската, но изящно красива Пу-то Шан далеч на изток.

Използвам тези няколко последни секунди върху бруления от вятър леден хребет, за да погледна към Йо-кунг с надеждата да видя факлите от двете страни на прохода до Хсуан-кунг Ссу, но високите облаци или навяващият сняг замъгляват гледката и се вижда единствено сиянието на Оракул.

Обръщам се към А. Бетик. посочвам към пързалката и му давам знак с палци нагоре. Вятърът вие прекалено силно, за да се опитвам да го надвикам.

Андройдът кимва и протяга ръка назад, за да извади от външния джоб на раницата си фолиошейната. Осъзнавам, че сърцето ми тупти бързо не само от напрежение, докато вадя собственото си фолио и го отнасям до платформата в началото на пързалката.

Пързалката е бърза. Това винаги е било нейният чар. И нейната най-голяма опасност.

Сигурен съм, че в Мира все още има места, където се е запазил обичаят на пързалане с шейни. При този спорт човек сяда на шейна с плоско дъно и се носи по предварително подготвено ледено трасе. Същото се отнася и за пързалката, само че вместо шейни, двамата с А. Бетик имаме фолио, дълго по-малко от метър и извито нагоре като лъжица около нас. С помощта на елеваторите си ние пращаме пиезоелектрически сигнали до втвърдителите в структурата му. Само няколко секунди по-късно малките шейни се издуват и оформят.

Веднъж Енея ми каза, че преди по пързалката имало фиксирани въглеродно-въглеродни кабели и пътниците закрепвали за тях осигурителните си въжета. По този начин човек можел да спре при желание или, ако шейната му излети от трасето, да използва осигурителното въже, за да се задържи. Това би довело до натъртвания и счупени кости, но поне тялото му нямало да отлети заедно с шейната в бездната.

Но с кабелите не се получило, обясни ми Енея. Изисквали прекалено много поддръжка. Неочаквани бури ги заледявали за стените на

пързалката и пръстенът на човек, летящ със сто и петдесет клика в час, внезапно се натъквал на твърд лед. В последно време е трудно да се поддържа чист дори само кабелният път.

Така че пързалките били изоставени. Поне докато младежи, търсещи вълнуващи преживявания, и възрастни с бърза работа открили, че в деветдесет процента от случаите човек може да задържи фолиошейната си в канала и без въжета – тоест, като използва една или повече бравички за лед като спирачки и поддържа достатъчно ниска скорост. „Достатъчно ниска“ означаваше под сто и петдесет клика в час. В деветдесет процента от случаите всичко беше наред. Ако човек бе много сръчен. И ако условията бяха отлични. И ако беше светло.

До този момент двамата с А. Бетик бяхме пътували три пъти по пързалката, веднъж на връщане от Фари с лекарство, необходимо за спасяването на живота на малко момиченце, и два пъти просто, за да научим завоите по трасето. Пътуването беше ободряващо и ужасяващо, но бяхме оставали невредими. Тогава обаче бе ден... нямаше вятър... и други пътници пред нас ни показваха пътя.

Сега е тъмно. Дългият канал пред нас злокобно блести под лунната светлина. Повърхността му изглежда заледена и твърда като камък. Нямам представа дали някой друг е минавал оттук днес... или тази седмица... дали някой е проверявал за пукнатини, ледени бабуни, хлътвания, дълбоки цепнатини, ледени шипове или други препятствия. Не зная колко дълги са били древните трасета за състезания с шейни, но тази пързалка е повече от двайсет клика и минава отстрани на хребета Абурузи, за да свърже Кун Лун със склоновете на Хуа Шан. Краят ѝ е откъм западната страна на Цветната планина, километри на юг от по-безопасния и по-бавен Долен път, лъкатушещ от север. От Хуа Шан до скелето на Йо-кунг са само девет клика и три спокойни кабелни спускания, следвани от ободрителното минаване през прохода и спускането надолу по стръмните пътеки към Хсуан-кунг Ссу.

Двамата с А. Бетик сядаме един до друг като деца на шейни, очакващи мама или татко да ги побутне отзад. Навеждам се напред, стискам приятеля си за рамото и го приближавам към себе си така, че да може да ме чуе през термокачулката и лицевата си маска. Вятърът пари лицето ми с ледени снежинки.

– Нещо против да съм пръв? – извиквам.

Андроидът обръща лице и покритите ни с плат бузи се докосват.

– Струва ми се, че аз би трябвало да съм пръв, г. Ендимион. Спускал съм се по тази пързалка два пъти повече от вас, сър.

– По тъмно ли? – изкрещявам аз. А. Бетик поклаща глава.

– Напоследък малцина опитват по тъмно, г. Ендимион. Но отлично си спомням всеки завой. Смятам, че мога да съм ви от полза, за да ви показвам къде да намалите скоростта.

Поколебавам се само за миг.

– Добре – отвърщам и стискам ръката му. С очилата за нощно виждане би било също толкова лесно, колкото спускане през деня – което от моя гледна точка изобщо не е лесно. Но бях загубил очилата, които носех по време на пътуването си през телепортаторите, и макар че на кораба имаше други, аз ги бях оставил там.

– Вземи два пластокостюма и дихателни маски – беше ми предала от името на Енея Рахил. Можеше да спомене и за очила за нощно виждане.

Предполагаше се, че днес спокойно ще пътуваме до пазара Фари, ще прекараме нощта в странноприемницата и после ще се върнем обратно заедно с Джордж Тсаронг, Джигме Норбу и дълга върволица от носачи с тежките строителни материали.

Струва ми се, че съм прекалено напрегнат заради новината за пристигането на Мира. Даже да бяхме тръгнали по обиколния път, спускането по фиксираните въжета на хребета Кун Лун щеше да е също толкова трудно, колкото и по тази пързалка. Или поне така се успокоявам.

Следя с поглед А. Бетик, който закачва късото си, трийсет и осем сантиметрово чукче за катерене по лед за халката на лявата си китка и после приготвя стандартната си седемдесет и пет сантиметрова бравичка. Седнал по турски на шейната си, аз хващам в лявата си ръка собственото си чукче и по-дългата си брадва в дясната. Отново правя знак на андроида с палци нагоре и той се отгласква под лунната светлина. Завърта се веднъж, после опитно задържа шейната с късото си чукче и се понася напред. Изчаквам да се отдалечи на десетина метра – достатъчно далеч, за да избягна леда, пръскащ зад него и достатъчно близо, за да го виждам на оранжевата светлина на Оракул – и също потеглям напред.

Двайсет километра. Със средна скорост сто и двамайсет клика в час би трябвало да изминем това разстояние за десет минути. Десет вледняващи, напompващи ме с адреналин, изпълващи ме с ужас минути.

А. Бетик е блестящ. Той съвършено взима всеки завой ниско се привежда за издигането си – както и моето миг по-късно – по ръба на ледения канал, за да постигне точно необходимата скорост за следващия прав участък, после се понася по дългата ледена рампа толкова бързо, че очите ми се замъгляват, вибрациите пронизват гръбнака ми и главата

ми започва да пулсира от болка, след това ме обсипва дъжд от ледени частички, образуващи ореол на ярката светлина, хвърляна от немигащите звезди над нас – сияйните звезди съперничат дори на блясъка на Оракул и астероидните луни, – а после намаляваме скоростта и отново се издигаме високо по стената на канала, завивайки наляво толкова рязко, че дъхът ми секва, после се плъзгаме още по-рязко надясно, после отскачаме и политаме направо по толкова стръмен участък, че шейната и аз с нея сякаш падаме свободно в пространството. За миг гледам право към осветените от луните зелени фосгенови облаци, после двамата преминаваме поредица от спирали, шейните ни се клатят по ръба на едната или другата стена на канала така, че на два пъти острието на брадвата ми се връзва само в празния леден въздух, но и двата пъти се спускаме обратно – сякаш изплюти от завоите като два куршума, изстреляни точно над самия лед – и после отново се издигаме за следващ завой, ускоряваме по права линия и профучаваме, за да изминем осемкилометровата ледена стена на хребета Абузи, като сега се движим не по дъното, а по дясната стена на пързалката и брадвата ми праща парченца лед във вертикалното пространство, докато увеличаваме скоростта си, после политаме още по-бързо, после вече сякаш нямаме скорост и студеният, рядък въздух пронизва маската, термодрехите, ръкавиците и нагревателните ми обувки, за да вледени плътта и вцепени мускулите ми. Усещам, че замръзналата кожа на бузите ми се опъва под термомаската в идиотска усмивка, гримаса на ужас и радост от безумната скорост, и ръцете ми постоянно и автоматично движат брадвата кормило и спирачката чук.

Внезапно А. Бетик завива наляво и във въздуха политат ледени частички, когато дълбоко забива остриетата на брадвата и чука – това е лудост, такова действие ще отхвърли него (и двама ни!) отвъд вътрешната преграда, отвъд вертикалната стена от лед и след това в бездънното черно пространство, – но аз му се доверявам, взимам решение за по-малко от секунда и забивам острието на брадвата си, силно удрям с чукчето и усещам, че сърцето ми скача в гърлото, докато се плъзгам настрани и се уплашвам, че вместо наляво, ще завия надясно по тесния леден перваз със сто и четирийсет километра в час... – но шейната ми се изправя, стабилизира и прелита покрай дупка в леда, по който щяхме да минем, ако не беше този безумен завой, шест-седемметрова цепнатина, врата към смъртта. После А. Бетик се понася по вътрешната стена, намалява скоростта си с проблясък на острие под лунната светлина и продължава да лети надолу по хребета Абузи към последната поредица от завой по ледените склонове на Хуа Шан.

И аз го следвам.

На Цветната планина и двамата сме прекалено премръзнали и потресени, за да се надигнем от шейните си в продължение на няколко ледени минути. Накрая едновременно се изправяме на крака, сгъваме фолиошейните и ги прибираме обратно в раниците си. И закръчваме по ледената пътека на Хуа Шан в тишина – аз от страхопочитание пред реакциите и смелостта на А. Бетик, а той потънал в мълчание, което не съм в състояние да обясня, но отчаяно се надявам да не е от гняв заради необмисленото ми решение да се върнем по този път.

Последните три кабелни спускания минават спокойно, разнообразени единствено от красотата на лунната светлина, огряваща върховете и хребетите наоколо, и от мъката, с която движа премръзналите си пръсти.

Йо-кунг пламти в светлината на факли, но ние избягваме главните скелета и минаваме през прохода по стълбите. После сме заобиколени от сенчестия мрак на северната скална стена, нарушаван от прашящите факли по високата пътека до Хсуан-кунг Ссу. Последния километър изминаваме тичешком.

Пристигаме точно, когато Енея започва ранната си вечерна дискусия. В малката пагода са се събрали стотина души. Тя поглежда над главите на очакващите хора, вижда лицето ми, моли Рахил да открие дискусията и незабавно идва при нас с А. Бетик на ветровития праг.

16.

Признавам, че бях объркан и малко потиснат, когато пристигнах на Райската планина.

Спах в криогенна сомния три месеца и две седмици. Бях смятал, че няма да сънувам, но грешах. През по-голямата част от пътя ме измъчваха кошмари и се събудих дезориентиран и неспокоен.

До точката на прехвърляне в системата, към която пътувахме, оставаха само седемнайсет часа, но трябваше да се прехвърлим от С-плюс в системата на Тянь Шан отвъд последната ледена планета и да намаляваме скоростта си още три дни. Тичах по палубите, нагоре-надолу по спиралното стълбище и дори излизах на малкия балкон. Казвах си, че се опитвам да раздвижа крака си – все още ме наболяваше, въпреки твърдението на кораба, че автохирургът го е излекувал и не би трябвало да изпитвам болка, – но всъщност знаех, че се опитвам да изразходвам

неспокойната си енергия. Не съм сигурен, че си спомнях по-рано да съм бил толкова нервен.

Корабът искаше да ми разкаже всичко за тази звездна система в мъчителни подробности – жълта звезда тип О и така нататък, – е, и сам можех да видя това... единайсет планети, три газови гиганта, два астероидни пояса, многобройни комети във вътрешната система и прочее. Интересуваше ме единствено Тян Шан и аз седях на килима в холоянката, като наблюдавах постепенното му приближаване. Светът беше удивително ярък. Ослепително ярък. Блестяща перла на черния фон на космоса.

– В момента виждате по-долния, постоянен облачен слой – нареждаше корабът. – И по-високо има облаци – виждате ли онези бурни въртопи в долната дясна част на осветеното полукълбо? Онези високи облаци, хвърлящи сенки над северния полюс? Те носят бури на обитателите на планетата.

– Къде са планините? – попитах.

– Ето там – отвърна корабът и огради с кръг сива сянка в северното полукълбо. – Според старите ми карти, това е висок връх в северните части на източното полукълбо – Чомо Лори, „Снежната царица“ – и виждате ли онези бразди, които минават на юг от него? Виждате ли колко са близо една до друга до преминаването си през екватора и как се отдалечават, преди да се скрият в облачните маси над южния полюс? Това са два огромни хребета, Фари и Кун Лун. Те са били заселени първи и представляват отличен пример за аналог на бурното издигане на земни пластове в Дакота в началото на креда, довело до...

И така нататък, и така нататък. А аз бях в състояние да мисля единствено и само за Енея.

Навлизането в системата ми се стори странно – не ни спряха кораби на мирския флот, нямаше орбитална отбрана, нито лунни бази... база нямаше дори на огромната луна, която изглеждаше така, сякаш някой е изстрелял куршум в гладка оранжева сфера, не се регистрираха опашки на хокингови двигатели, неутринови емисии, гравитационни камери или работи с бусардови реактивни двигатели – никакъв признак за модерна технология. Корабът каза, че от някои райони на планетата засича микровълнови предавания, но когато се включих в тях, се оказа, че са на доходжирски китайски. Това ме удиви. Никога не бях посещавал свят, мнозинството от населението на който говори език, различен от някакъв вариант на английския на Мрежата на световите.

Корабът влезе в геосинхронна орбита над източното полукълбо.

– Наредихте ми да открия върха, наречен Хенг Шан, който би трябвало да е приблизително шестстотин и петдесет километра на югоизток от Чомо Лори... ето там! – Телескопичният образ в холоямката се уголеми и превърна в прекрасен зъбер, покрит със сняг и лед, който пронизваше поне три пласта облаци. Върхът му ясно блестеше над по-голямата част от атмосферата.

– Господи – промълвих аз. – А къде е Хсуан-кунг Ссу? Храмът, висящ във въздуха?

– Би трябвало да е... ето там – триумфално отвърна корабът.

Гледяхме право надолу към вертикален хребет от лед, сняг и сива скала. В основата на тази невероятна грамада вряха облаци. Дори самата гледка по холовизора ме накара да се вкопча във възглавниците на креслото. Зави ми се свят.

– Къде? – попитах аз. Не се виждаха постройки.

– Тъмният триъгълник – каза корабът и заобиколи в кръгче нещо, което преди бях помислил за сянка. – И тази линия... тук.

– Какво е увеличението? – попитах.

– Триъгълникът по най-дългия ръб е приблизително метър и двайсет – разнесе се гласът, който познавах толкова добре от инфотерма си.

– Доста ниска сграда, за да може да се живее вътре – отбелязах аз.

– Не, не – възрази корабът. – Това е само малката част от постройката, стърчаща изпод нещо, което трябва да е надвиснала скала. Предполагам, че целият така наречен Храм, висящ във въздуха е под скалата. В тази си част тя е съвсем вертикална... и е висока от шейсет до осемдесет метра.

– Можеш ли да дадеш страничен изглед? За да видя Храма.

– Бих могъл – отвърна корабът. – Но ще се наложи да се изместим в по-северна орбита, за да съм в състояние да използвам телескопа така, че да го насоча на юг над върха Хенг Шан, а после да превключа на инфрачервено виждане заради облачната маса на осем хиляди метра височина, която минава между върха и хребета, на който е построен Храмът, и освен това ще трябва също...

– Остави – прекъснах го аз. – Просто прати теснолъчево съобщение към района на Храма... по дяволите, към целия хребет... и провери дали Енея ни очаква.

– С каква честота? – попита корабът.

Енея не бе споменала за каквато и да е честота. Просто беше казала, че няма да съм в състояние да се приземя в буквалния смисъл на думата, но че така или иначе ще трябва да се спусна до Хсуан-кунг Ссу. Като

гледах към тази вертикална стена от сняг и лед, започвах да разбирам какво е имала предвид.

– Предай съобщението по обичайната честота, която бихме използвали, за да се свържем с инфотерм – отвърнах аз. – Ако не получиш отговор, премини през всичките си налични честоти. Можеш да опиташ с онези, които засече по-рано.

– Те идваха от най-южната четвъртина на западното полукълбо – търпеливо поясни корабът. – В това полукълбо не засякох микровълнови излъчвания.

– Просто го направи, моля те – настоях.

Всяхме там в продължение на половин час и пращахме теснолъччеви съобщения към хребета, после започнахме да излъчваме общи радиосигнали към всички върхове в района и накрая обсипахме полукълбото с кратки въпроси. Отговор нямаше.

– Възможно ли е да съществува обитаем свят, на който никой да не използва радиостанция? – попитах аз.

– Разбира се – каза корабът. – На Иксион местните закони и обичаи забраняват използването на каквито и да е микровълнови комуникации. На Старата Земя имаше група, която...

– Добре, добре – прекъснах го аз и за хиляден път се зачудих дали има начин да препрограмирам този самостоятелен интелект така, че да не е толкова досаден. – Спусни ни надолу.

– Къде? – попита корабът. – На високия връх на изток – върху картата ми е отбелязан като Тай Шан – има гъсто заселени райони, а на юг от хребета Кун Лун има друг град, наречен Хей уанг-му, струва ми се. По хребета Фари и на запад оттук, в район, обозначен като Коко Нор, също има обитаеми зони. Освен това...

– Спусни ни към Храма, висящ във въздуха – отсякох аз.

За щастие магнитното поле на планетата бе напълно достатъчно за ЕМ тласкачите на кораба, така че ние се понесохме надолу, без да ни се налага да се спускаме върху опашка от ядрен пламък. Излязох да гледам на балкона, макар че холоямката или екраните в горната спалня щяха да са по-практични. Стори ми се, че се минават цели часове, но всъщност след минути ние леко се носехме на около осем хиляди метра между фантастичния връх на север – Хенг Шан – и хребета, на който беше построен Хсуан-кунг Ссу. Докато се спускахме, бях забелязал, че границата между деня и нощта приближава откъм изток и според кораба тук бе късен следобед. Взех със себе си на балкона бинокъл и погледнах през него. Можех ясно да видя Храма. Да го видя, но не и да повярвам.

Онова, което ми се бе струвало просто игра на светлина и сенки под надвисналите набраздени плочи от сив гранит, представляваше поредица от сгради, простиращи се на изток и запад в продължение на много стотици метри. Незабавно можех да забележа азиатското влияние: оформени като пагоди постройки с островърхи керемидени покриви и извити стрехи, със стени, покрити с орнаментирани, позлатени плочки, сияещи под ярките слънчеви лъчи; кръгли прозорци и врати в долните тухлени части на сградите, въздушни дървени тераси със сложно резбовани парапети; изящни дървени колони, боядисани в цвят на засъхнала кръв; червени и жълти знамена, висящи на стрехите, вратите и перилата; сложни фигури по гредите и върховете на покривите; висящи мостове и стълби, украсени с – както по-късно щях да науча – молитвени колела и флагове, които отправяха молитви към Буда всеки път, щом ги завъртеше човешка ръка или ги разлюлееше вятър.

Строежът на Храма все още продължаваше. Можех да видя пренасания към високите платформи дървен материал, работниците, изсичащи скалата, скелето, грубите стълби и мостове, направени от някаква тъкана растителна материя с въжени парапети. Изправени фигури изкачваха празни кошници по тези стълби и мостове, други прегърбени фигури спускаха пълни с камъни кошници долу на широката плоча, където ги изпразваха в бездната. Бяхме достатъчно близо, за да забележа, че много от тези човешки фигури носят пъстри роби, увиснали почти до глезените им – някои развяващи се на ледения вятър – и че тези роби изглеждат дебели и подплатени заради студа. По-късно щях да науча, че това са вездесъщите чуби и че могат да са от плътна, водонепроницаема вълна от зигокози, от церемониална коприна или дори от памук, макар че последният материал се срещаше рядко и високо се ценеше.

Чувствах се неспокоен, защото очаквах местните да видят кораба ни – страхувах се, че може да ги хвърли в паника и да ни нападнат с лазерни копия или нещо подобно, – но не можех да направя нищо. Все още бяхме на няколко километра, така че докато се носехме на белия фон на северния връх, можехме да сме най-много необичаен проблясък слънчева светлина по тъмен метал. Бях се надявал да ни помислят за птица – с кораба бяхме видели достатъчно птици, много от които с размах на крилете, достигащ няколко метра, – но бързо загубих тази надежда, когато видях неколцина от работниците да спират и да вдигат очи към нас, после други и накрая всички. Никой не изпадна в паника. Не се втурнаха да се крият или да взимат оръжията си – не видях каквито и да е оръжия, – но очевидно ни наблюдаваха. Забелязах, че две жени в роби

изтичват нагоре през изкачващите се храмови сгради, висящи мостове, стръмни стълби и по скелето на предпоследната сграда, за да стигнат до най-източната платформа, където работниците като че ли изсичаха дупки в скалната стена. Там имаше някаква временна барака, в която една от жените изчезна. Миг по-късно отново се появи навън, заедно с няколко по-високи фигури в роби.

Превключих бинокъла на по-голямо увеличение. Сърцето ми учестено туптеше, но от строежа се издигаше дим и не можех да съм сигурен дали най-високата фигура е на Енея Но през булото на пушека зърнах руса коса – достигаща точно над раменете – и за миг отпуснах бинокъла, загледан към далечната скала и ухилен като идиот.

– Сигнализират ни – обади се корабът. Отново погледнах през бинокъла. Друг човек – жена, струва ми се, но с много по-тъмна коса – размахваше две сигнални флагчета.

– Това е дървен сигнален код – поясни корабът. – Нарича се морз. Първите думи са...

– Тихо – прекъснах го аз. В планетарната гвардия бяхме учили морзовата азбука и аз я бях използвал веднъж с два окървавени бинта, за да повикам медицински евакуационни плъзгачи на Ледения шелф.

НАСОЧЕТЕ... СЕ... КЪМ... ЦЕПНАТИНАТА... ДЕСЕТ...
 КЛИКА... НА... СЕВЕРО... ИЗТОК.
 ОСТАНЕТЕ... ТАМ.
 ЧАКАЙТЕ... ИНСТРУКЦИИ.

– Разбра ли това, Кораб? – попитах аз.

– Да. – Гласът на кораба винаги звучеше студено, когато проявявах грубост към него.

– Да тръгваме – казах. – Струва ми се, че виждам цепнатина десет клика на североизток. Ще се приближим към нея откъм изток. Мисля, че няма да са в състояние да ни виждат от Храма, а по скалата в тази посока не забелязвам други постройки.

Без повече коментари корабът се издигна, заобиколи и полетя край отвесната скална стена, докато не стигнахме до цепнатината – вертикален прорез, спускащ се няколко хиляди метра под леда и снега до около четиристотин метра над равнището на Храма, който вече не се виждаше, скрит зад скалата на запад.

Корабът се понесе вертикално, докато не стигнахме до петдесет метра над дъното на цепнатината. С изненада видях, че по стръмните

чукари от двете ѝ страни се стичат потоци, изсипващи се в редкия въздух като водопад. Целият проход беше обрасъл в дървета, мъхове, лишей и цъфтящи цветя. Отначало бях сигурен, че тук никога не е стъпвал човешки крак, но после забелязах изсечените по северната стена первази – широки колкото върху тях да застане човек, – а след това и пътеките сред яркозеления мъх, изкусно поставените камъни за преминаване през потока, а накрая и ниската сграда – прекалено малка, за да бъде наречена колиба, по-скоро беседка с прозорци, – Разположена под изваяните от вятъра вечнозелени дървета край потока и близо до най-високата точка на цепнатината.

Посочих с ръка и корабът се понесе натам, увисвайки близо до беседката. Разбрах защо ще е трудно, ако не и невъзможно, да се приземим тук. Корабът на Консула не бе чак толкова голям – векове наред го бяха крили в каменната кула на стария поет, – но даже да кацнеше вертикално върху перките си, щеше да унищожи дървета, трева, мъх и цветя. Растенията изглеждаха прекалено редки за да бъдат смачкани по този начин.

Затова продължихме да висим във въздуха. И да чакаме. Трийсетина минути след пристигането ни откъм скалните первази по пътеката се появи млада жена и енергично започна да ни маха с ръце.

Не беше Енея.

Признавам, че бях разочарован. Копнежът ми да видя младата си приятелка отново бе достигнал точката на вманиачаване и предполагам, че си бях представял абсурдни сцени на среща – двамата с Енея се втурваме един към друг по покрито с цветя поле, тя отново единайсетгодишно дете, а аз неин пазител, двамата се смеем от радост, че отново сме заедно, аз я вдигам на ръце, завъртам я, подхвърлям я нагоре...

Е, тук поне имаше трева. Корабът продължаваше да виси във въздуха и спусна стълба до покритата с цветя морава край беседката. Младата жена прекоси потока, като подскачаше от камък на камък със съвършено равновесие, после усмихнато се приближи към мен.

Беше на двайсетина години и притежаваше физическата грация и присъствие на младата ми приятелка. Но никога през живота си не я бях виждал.

„Възможно ли е Енея толкова много да се е променила за пет години? Възможно ли е да се е преобразила, за да се скрие от Мира? Дали просто не съм забравил как изглежда?“ Последното не ми се струваше вероятно. Не, невъзможно. Корабът ме бе уверил, че ако Енея ме чака на тази планета, за нея ще са минали пет години и няколко месеца, но

цялото ми пътуване – включително криогенната сомния – ми беше отнело около четири месеца. Бях остарял само с няколко седмици. Не бих могъл да я забравя. Никога нямаше да я забравя.

– Здравей, Рол – каза младата жена с тъмна коса.

– Здравей? – отвърнах аз.

Тя пристъпи към мен и протегна ръка. Ръкостискането ѝ бе силно.

– Аз съм Рахил. Енея отлично те описа. – Жената се засмя. – Разбира се, ние не очаквахме когото и да е друг ла пристигне с космически кораб и да търси така. – Тя махна по посока на кораба, увиснал като вертикален балон, леко подскачаш на вятъра.

– Как е Енея? – попитах аз. Гласът ми прозвуча странно. – Къде е?

– А, в Храма е. Работи. Сега е най-натоварената работна смяна. Не можеше да се откъсне. Помоли ме да дойда и да ти помогна да се освободиш от кораба си.

„Не можеше да се откъсне.“ Какво означаваше това, по дяволите? Бях преминал буквално през ада – бях преживял бъбречни инфекции, счупени крака, преследвах ме мирски войници, попаднах в свят без земя, бях изяден и повърнат от извънземно същество, – а тя не можела да се откъсне? Прехапах устни и сподавих желанието си да изрека мислите си.

– Какво искаш да кажеш с това „да се освободя от кораба си?“ – попитах и се огледах наоколо. – Трябва да има място, на което да кацне.

– Всъщност, няма – поклати глава младата жена на име Рахил. Загледах я под ярката слънчева светлина и разбрах, че навярно е малко по-голяма от Енея – може би на около двайсет и пет години. Очите ѝ бяха кафяви и интелигентни, кестенявата ѝ коса беше нехайно подстригана като на Енея, кожата ѝ бе загоряла от дълги часове на открито, ръцете ѝ бяха покрити с мазоли от работа и в ъгълчетата на очите ѝ имаше бръчици от смях. – Защо не направим така – продължи тя. – Защо не вземеш каквото ти трябва от кораба, както и инфотерм или някакъв комуникатор, за да можеш да го повикаш, когато ти потрябва, а също два пластокостюма и две дихателни маски от склада, и после да му кажеш да отлети на третата луна – на втория и най-малък астероид. Там има дълбок кратер, в който може да се скрие, но тази луна е почти в геосинхронна орбита и винаги е обърната към това полукълбо. Можеш да се свържеш с кораба си и той да пристигне само за няколко минути.

Позорително я погледнах.

– Защо са ми пластокостюми и дихателни маски? – Те бяха предназначени за спокойна вакуумна среда, в която не се налага

използването на истинска космическа броня. – Въздухът тук ми изглежда достатъчно плътен.

– Така е – потвърди Рахил. – На тази височина има изненадващо богата кислородна атмосфера. Но Енея ми каза да ти предам да вземеш пластокостюми и дихателни маски.

– Защо? – повторих аз.

– Не зная, Рол – каза Рахил. Очите ѝ бяха спокойни и като че ли не криеха измамност или коварство.

– Защо трябва да крия кораба? – попитах. – Мирът тук ли е?

– Още не – отвърна Рахил. – Но ги очакваме вече от около шест месеца. В момента на и около Тянь Шан няма космически кораби... освен твоя. Нито пък въздушни средства. Няма плъзгачи, ЕМПС-та, топтери или коптери... само парапланери... летците... а те никога не отиват толкова надалеч.

Кимнах, но се колебаех.

– Днес дугпите видяха нещо, което не можах да обяснят – продължи Рахил. – Точицата на твоя кораб на фона на Чомо Лори, искам да кажа. Но в крайна сметка те обясняват всичко от гледна точка на тендрел, така че това няма да е проблем.

– Какво е „тендрел“? – поинтересувах се. – И кои са тези дугпи?

– Тендрел са знаци – отвърна Рахил. – Предзнаменования в будистката шаманистична традиция, която господства в този район на Райската планина. Дугпите са... е, думата „дугпа“ буквално означава „най-висок“. Това са хора, които живеят на по-голяма височина. Има също друкпи, хора от долината... тоест, от по-ниските цепнатини... и друнгпи, хората от гористата долина... повечето от тях живеят в големите папратови гори и сред бамбука бонзай в западните части на хребета Фари и отвъд него.

– Значи Енея е в Храма? – упорито попитах аз, като отказвах да последвам „предложението“ на младата жена да скрия кораба.

– Да.

– Кога мога да я видя?

– Веднага, щом отидем там – усмихна се Рахил.

– Откога познаваш Енея?

– От около четири години, Рол.

– От тази планета ли си?

Тя отново се усмихна, търпеливо понасяйки разпита ми.

– Не. Когато се срещнеш с дугпите и другите, ще видиш, че не съм местна. Повечето от хората в този район са китайци, тибетци и други

потомци на народите от средна Азия.

– Откъде си? – настоях безизразно. Гласът ми прозвуча грубо дори в собствените ми уши.

– Родена съм на Света на Бърнард – отговори Рахил. – Затънтена селскостопанска планета. Ниви, гори, дълги вечери и няколко добри университета, но само това.

– Чувал съм за него – кимнах. Това ме направи още по-подозрителен. „Добрите университети“, които бяха разнасяли славата на Света на Бърнард по време на Хегемонията, отдавна се бяха превърнали в духовни академии и семинарии. Внезапно изпитах желание да видя плътта на гърдите на тази млада жена – да проверя дали носи кръстоид, искам да кажа. Спокойно можех да отпратя кораба и да попадна в мирски капан. – Къде се запозна с Енея? – продължих. – Тук ли?

– Не, не тук. На Амритсар.

– На Амритсар ли? – повторих аз. – Никога не съм чувал за него.

– Това не е необичайно. Според скалата на Солмев Амритсар е граничен свят и се намира далеч в Периферията. Бил е заселен само преди около век – от бегълци от гражданската война на Парвати. Там живеят няколко хиляди сикхи и още толкова суфи¹³. Енея беше назначена да построи на планетата пустинен център, а аз трябваше да проуча терена и да ръководя строителните работници. Оттогава съм с нея.

Кимнах, но продължавах да се колебая. Изпитвах нещо, не точно разочарование, нещо, прииждащо като гняв, но не съвсем избистрено, нещо, граничещо с ревност. Но това беше абсурдно.

– А. Бетик? – попитах, изпълнен с внезапното предчувствие, че през последните пет години андройдът е умрял. – Той...

– Вчера замина за пазара Фари, където ходим за провизии на всеки две седмици – отвърна жената на име Рахил и ме докосна по ръката. – А. Бетик е добре. До довечера би трябвало да се върне. Хайде. Вземи си нещата. Кажи на кораба да се скрие на третата луна. По-добре да чуеш всичко това от Енея.

В крайна сметка взех от кораба само още един чифт дрехи, здрави обувки, малкия си бинокъл, малък нож, пластокостюмите, дихателните маски и голям колкото длан комуникатор/дневник. Напъхах всичко това в раница, спуснах се по стъпалата и казах на кораба какво трябва да направи. Дотолкова бях започнал да го възприемам като човешко същество,

13. Сикхи – религиозна секта, основаваща се на хиндуизма, но отказваща да признае касловата система и върховенството на брамините, както и забраняваща магията, идолопоклонничеството и пр. Суфи – аскетична мюсюлманска секта. – Б.пр.

че очаквах да се нацупи при заповедта отново да остане в пасивно състояние – този път на безвъздушна луна, – но корабът я прие и предложи да се свързваме по теснолъчевия канал веднъж дневно, за да сме сигурни, че комуникаторът функционира. После се отдалечи, превърна се в точица и накрая изчезна като откъснал се от връвта си балон.

Рахил ми даде да облека върху термоякето си вълнена чуба. Забелязах, че носи найлонови ремъци и метална катераческа екипировка и я попитах за какво ѝ са.

– Енея е пригответа в храма ремъци и за теб – отвърна тя. – Това е най-модерната техника на този свят. Леярите в Потала взимат огромни пари за тези неща – котки, кабелни макари, брадви и чукчета за лед, клинове, карабини и какво ли не още.

– Ще ми трябват ли? – със съмнение попитах аз. В планетарната гвардия ни бяха научили на някои основни техники за катерене по лед и когато работех в Аврол Хюм на Клуона се бях изкачвал по въжета, но не бях сигурен дали ставам за истински катерач. Не обичах височините.

– Ще ти трябват, но бързо ще свикнеш – увери ме Рахил и заподскача по камъните, а после леко се затича по пътеката към края на скалата.

Екипировката ѝ тихо подрънкваше като стоманени звънци или камбанки на шията на планинска коза.

Десеткликовият преход на юг по скалата бе съвсем лесен, щом свикнах с тесния перваз, шеметната бездна от дясната ни страна, яркия блясък на невероятната планина на север и на кипящите облаци далеч надолу, както и с опияняващия прилив на енергия от богатата атмосфера.

– Да – каза Рахил, когато споменах за въздуха. – Богатата на кислород атмосфера тук щеше да е проблем, ако имаше гори или савани, в които лесно да избухват пожари. Трябва да видиш мусонните гръмотевични бури. Но гората бонзай при цепнатината и папратовите гори откъм дъждовната страна на Фари са едва ли не единствените лесно запалими неща тук. А дървото бонзай, което използваме в строителството, е прекалено плътно, за да гори.

Известно време вървахме в мълчание един зад друг.

Вниманието ми бе съсредоточено върху перваза. Когато завихме зад остра скална издатина, пътеката се разшири, откри се отлична гледка и пред нас видях Хсуан-кунг Ссу, „Храмът, висящ във въздуха“.

Отблизо, малко по-ниско и на изток от него, той все още изглеждаше магически увиснал във въздуха. Някои от по-ниските, по-стари

сгради имаха каменни или тухлени основи, но повечето бяха построени над бездната. Пагодите бяха заслонени от огромната скала, извисяваща се около седемдесет и пет метра над тях, но почти до върха ѝ пълзяха стълби и платформи.

Навяляохме сред хората. Пъстрите чуби и вездесъщите катерачески стремени не бяха единствените общи показатели тук: повечето от лицата, които с учтиво любопитство се взираха в мен, изглежда водеха произхода си от континента Азия на Старата Земя. Хората бяха сравнително ниски за свят с приблизително стандартна гравитация. Те кимаха и почтително се отдръпваха встрани, докато Рахил ме водеше сред тълпата, нагоре по стълбите, през ухаещите на тамян и сандалово дърво зали на някои от сградите, през веранди, висящи мостове и изящни стълбища. Скоро стигнахме до горните равнина на Храма, където строителството продължаваше с бързи темпове. Дребните фигури, които бях видял през бинокъла, сега бяха живи човешки същества, пшккащи под тежките си кошници с камъни, хора, миришещи на пот и честен труд. Безшумната работа, която бях наблюдавал от корабния балкон, се превърна в глъчка от удари на чук, звън на длета, кънтеж на брадви и викове на работници сред контролирания хаос, типичен за всеки строителен обект.

След няколко стълбища и три дълги стълби, издигащи се до най-високата платформа, аз спрях да си поема дъх, преди да се изкатерия по последната стълба. Богата на кислород атмосфера или не, изкачването си бе трудна работа. Забелязах, че Рахил ме наблюдава със спокойствие, което лесно бих могъл да взема за безразличие.

Вдигнах поглед и видях млада жена, която се приближи до ръба на високата платформа и грациозно заслиза надолу. За миг усетих, че сърцето ми нервно затуптява – Енея! – но после забелязах как се движи жената, зърнах късо подстриганата ѝ черна коса и разбрах, че не е младата ми приятелка.

Двамата с Рахил отстъпихме назад от основата на стълбата, когато жената прескочи последните няколко стъпала. Изглеждаше на четирийсетина или може би почти петдесет стандартни години, беше силно загоряла и в отлична форма. Белите бръчки в ъгълчетата на очите и устата ѝ показваха, че също обича да се смее.

– Рол Ендимион – заговори тя и ми подаде ръка. – Аз съм Тео Бърнард. Помагам при различни строежи. Кимнах. Ръкостискането ѝ бе твърдо като на Рахил.

– Енея тъкмо привършва – посочи към стълбата Тео Бърнард.

Погледнах към Рахил.

– Ти се качвай – каза тя. – Ние си имаме работа.

Заизкачвах се нагоре. Стъпалата на бамбуковата стълба бяха към шейсетина и докато се катерех, си мислех, че платформата под мен е съвсем тясна и че ако човек падне, полетът му надолу ще е безкраен.

Когато се изправих на платформата, видях груби строителни бараки, участъци изсечен камък и безброй тонове скала, започваща само десетина метра над мен, където като гранитен таван се извисяваше надвисналият зъбер. Във въздуха летяха малки птички с раздвоени опашки и кацаха в пукнатините на скалата.

После вниманието ми се насочи към фигурата, излязла от по-голямата от двете бараки.

Това беше Енея. Дръзките тъмни очи, предизвикателната усмивка, острите скули и деликатни ръце, русо-кестенявите коси, нехайно подстригани и развяващи се на силния вятър. Не бе много по-висока от последния път, когато я бях видял – все още можех да я целуна по челото, без да се навеждам, – но беше променена.

Рязко си поех дъх. Бях виждал хора да растат и остаряват, разбира се, но повечето бяха мои приятели, а и самият аз бях расъл и остарявал заедно с тях. Никога не бях имал деца и внимателно бях наблюдавал съзряването на човек единствено през четирите години и няколко месеца на приятелство с това хлапе. В общи линии, съзнавах аз, Енея изглеждаше почти същата като на шестнайсетия си рожден ден пет нейни години по-рано. Нямаше я само бебешката ѝ пълнота, скулите ѝ бяха станали по-остри, лицето ѝ по-твърдо, хълбоците ѝ се бяха разширили и гърдите и изпъкваха малко по-осезаемо. Носеше конопени панталони, високи ботуши, зелена риза, която си спомнях още от Талиезин-запад, и яке в цвят каки, което плющеше на вятъра. Можех да видя, че ръцете и краката ѝ са заякнали и са станали по-мускулести отпреди... но не само това се бе променило в нея.

Всичко в нея се бе променило. Детето, което бях познавал, вече го нямаше. На негово място стоеше жена – странна жена, която бързо се приближаваше към мен по грубата платформа. Промяната не се дължеше само на силно изразените черти на лицето и може би на малко повечето плът по все още стройното ѝ тяло. Дължеше се на... твърдост. На присъствие. Енея и преди беше най-жизнерадостната, одухотворена и завършена личност, която познавах, дори като дете. Сега, когато онова дете го нямаше или поне се криеше под външността на възрастен човек, можех да видя твърдостта в онова одухотворено излъчване.

– Рол! – Тя измина последните няколко крачки до мен и стисна

ръцете ми със силните си пръсти.

За миг си помислих, че ще ме целуне по устата, както беше направила... както шестнайсетгодишното хлапе бе направило в последните минути преди да се разделим на Старата Земя. Вместо това тя повдигна длан и я притисна до лицето ми, прокарвайки дългите си пръсти по очертанията на бузата до брадичката ми. Тъмните ѝ очи блестяха с... с какво? Не с радост. С жизненост, може би. С щастие, надявах се.

Усетих, че езикът ми се преплита. Понечих да заговоря, замълчах, повдигнах дясната си ръка, сякаш за да я докосна по бузата, после я отпуснах.

– Рол... по дяволите... ужасно се радвам да те видя! – Тя отдръпна длан от лицето ми и ме прегърна със смазваща сила.

– И аз се радвам да те видя, хлапе. – Потупах я по гърба и усетих под ръката си грубата тъкан на якето ѝ.

Вече широко усмихната, Енея отстъпи назад и ме хвана за горната част на ръцете.

– Ужасно ли беше пътуването ти до кораба? Разказвай.

– Пет години! – възкликнах аз. – Защо не ми каза...

– Казах ти. Дори ти извиках.

– Кога? В Ханибал ли? Когато бях...

– Да. После извиках „Обичам те“. Спомняш ли си?

– Спомням си, но... шом си знаела... пет години, искамда кажа...

Двамата говорехме едновременно, почти заеквахме. Открих, че се опитвам да ѝ разкажа за всички телепортатори, за бъбречния камък на Витъс-Грей-Балианъс Б, за народа на Спиралния спектър на Амојет, за облачния свят, за напомнящото на сепия създаване – като през цялото време ѝ задавах въпроси и отново продължавах да бъбря, преди да успее да ми отговори.

Енея не преставаше да се усмихва.

– Изглеждаш ми същият, Рол. Изглеждаш ми същият Но пък, по дяволите, предполагам, че така и трябва. За теб са изменили... колко... седмица-две пътуване и студен сън на кораба.

Усетих прилив на гняв наред обзелия ме радостен шемет.

– По дяволите, Енея. Трябваше да ми кажеш за време-дълга. И навярно за телепортирането на свят без река или твърда земя. Можех да загина.

Енея кимаше.

– Но аз не бях сигурна, Рол. Това не беше сигурно, а както винаги само... възможно. Тъкмо затова двамата с А. Бетик вградихме

параплатното в каяка. – Тя отново се усмихна. – Предполагам, че ти е помогнало.

– Но си знаела, че се разделяме задълго. За години. – Не изрекох последните думи като въпрос.

– Да.

Понечих да заговоря, усетих, че гневът ми изчезва също толкова бързо, колкото се бе появил, и я хванах за ръцете.

– Радвам се да те видя, хлапе. – Енея отново ме прегърна и този път ме целуна по бузата по познатия ми начин от времето, когато беше дете и ѝ бях доставил удоволствие с някаква шега или забележка.

– Хайде – каза тя. – Следобедната смяна свърши. Ще ти покажа нашата платформа и ще те запозная с някои хора.

„Нашата платформа?“ Последвах я надолу по стълби и мостове, които не бях забелязал на идване.

– Добре ли си, Енея? Искам да кажа... всичко наред ли е?

– Да. – Тя хвърли поглед през рамо и отново ми се усмихна. – Всичко е наред, Рол. – Пресякохме тераса, разположена отстрани на най-горната от три пагоди, построени една върху друга. Усетих, че повърхността леко се люлее и когато излязохме на тясната платформа между пагодите, цялата постройка завибрира. Забелязах, че хората напускат най-западната пагода по тясна пътека покрай скалната стена.

– Тази част малко се клати, но е достатъчно устойчива – усетила страха ми, каза Енея. – В дупки, пробити в скалата, са вкарани греди от по-здрав бор бонзай. Това поддържа цялата инфраструктура.

– Гредите гният – отвърнах аз, докато я следвах по къс висящ мост, който се люлееше на вятъра.

– Така е – съгласи се тя. – Затова са подменяни на няколко пъти през осемстотинте и няколко години, откакто Храмът е тук. Никой не знае точно колко пъти. Архивите им са по-несигурни от платформите.

– И са те наели да продължиш строежа на това място, така ли? – попитах аз. Бяхме излезли на тераса от виненочервено дърво. В края ѝ се издигаше стълба, водеща към друга платформа, от която излизаше още по-тесен мост.

– Да – потвърди Енея. – Аз съм нещо като архитект и строителен инженер. Когато пристигнах, ръководих строежа на таоистки храм край Потала и Далай лама реши, че може би ще успее да довърши изграждането на Храма, висящ във въздуха.

– Когато си пристигнала – повторих аз. Намирахме се на висока платформа по средата на сградата. Заобикаляха я красиво резбовани

парапети и върху нея се издигаха две малки пагоди. Енея спря пред вратата на първата. – Храм? – попитах.

– Моят дом. – Тя се усмихна и посочи към вътрешността. Надникнах. Квадратната стая бе само три метра широка. Подът ѝ беше от полирано дърво, покрито с две малки рогозки татами¹⁴. Най-удивителна бе отсрещната стена – такава просто нямаше. Параваните шоджи¹⁵ бяха отворени и стаята гледаше към откритото пространство. Вятърът, който вееше покрай скалната стена, шумолеше в листата на три подобни на върбови клонки в красива жълта ваза, поставена върху ниска дървена платформа до западната стена. Това бе единствената украса.

– Тук се събуваме, преди да влезем в някоя сграда – освен в преходните коридори – каза Енея и ме поведе към другата пагода. Беше почти като първата, само че параваните бяха затворени и на пода до тях имаше дюшек. – Вещите на А. Бетик – продължи тя, като посочи към малко, червено шкафче до дюшека. – Тук сме ти приготвили място. Хайде, влизай. – Енея изу ботушите си, тръгна по татамите, дръпна параваните и седна по турски на рогозката.

Събух се, оставих раницата до южната стена и отидох да седна до нея.

– Е – каза тя и отново ме хвана за горната част на ръцете. – Божичко.

За миг не бях в състояние да говоря. Зачудих се дали височината или богатата атмосфера не ме правят толкова емоционален. Съсредоточих се върху върволиците от хора в ярки чуби, които напускаха Храма по тесните первази и мостове на запад по скалната стена. Точно срещу отворената врата сияеше масивът на Хенг Шан, чиито ледници блестяха под късното следобедно слънце.

– Господи – тихо казах аз. – Тук е прекрасно, хлапе.

– Да. И опасно, ако човек не внимава. Утре с А. Бетик ще те заведем горе на скалата и ще ти изнесем освежителна лекция по катераческа екипировка и обичаи.

– По-скоро основен курс – отвърнах аз. Не можех да откъсна поглед от лицето ѝ, от очите ѝ. Страхувах се, че ако отново докосна голата ѝ кожа, помежду ни ще прескочи електрически ток. Спомнях си как беше, когато я докосвах като дете. Поех си дъх. – Добре. Когато си пристигнала тук, Далай лама – който и да е той – е казал, че можеш да

14. Японски плътни сламени рогозки. – Б.пр.

15. Леки японски паравани от прозрачна хартия, използвани като плъзгащи се врати. – Б.пр.

работиш на Храма. И кога пристигна тук? Как пристигна тук? Кога срещна Рахил и Тео? Кого друг познаваш добре тук? Какво се случи, след като се сбогувахме в Ханибал? Какво се случи с всички останали в Талиезин? Преследваха ли те мирски войски? Къде научи всички тези архитектурни неща? Все още ли разговаряш с Лъвовете, Тигрите и Мечките? Как...

Енея вдигна ръка. Тя се смееше.

– Едно по едно, Рол. И аз трябва да чуя всичко за твоето пътуване, нали знаеш. Вгледах се в очите ѝ.

– Сънувах, че разговаряме – промълвих аз. – Ти ми разказа за четирите стъпки... за научаването на езика на мъртвите... за научаването...

– На езика на живите – довърши вместо мен тя. – Да. И аз го сънувах.

Трябва да бях повдигнал вежди.

Енея се усмихна и сложи ръцете си върху моите. Сега дланите ѝ бяха по-големи и покриваха огромния ми юмрук. Спомнях си времето, когато и двете ѝ ръце биха потънали в една от дланите ми.

– Спомням си съня, Рол. Сънувах също и че страдаш... че те боли кръстът...

– Бъбречен камък – обясних аз, като потръпнах от спомена.

– Да. Е, предполагам, това показва, че щом можем да имаме общи сънища, докато сме на светлинни години един от друг, все още сме приятели.

– На светлинни години – повторих аз. – Добре, как преодоля тези светлинни години, Енея? Как стигна тук? Къде другаде си била?

Тя кимна и започна да разказва. Вятърът развяваше косите ѝ през отворените паравани. Докато говореше, привечерната светлина ставаше по-наситена и се издигаше по планината на север и по скалната стена на изток и запад.

Енея последна напуснала Талиезин-запад, но това станало само четири дни, след като бях поел надолу по течението на Мисисипи. Другите чираци заминали през различни телепортатори, каза тя, и спускателният кораб използвал остатъка от енергията си, за да ги отнесе до порталите – при моста „Голдън гейт“, накрая на Големия каньон, на връх Ръшмор под ръждивите подпорни греди на ракетните площадки в историческия парк „Летище Кенеди“ – очевидно навсякъде из западното полукълбо на Старата Земя. Телепортаторът на Енея бил вграден в кирпичен дом в публо на север от пустия град Санта Фе. А, Бетик се телепортирал заедно с нея. Това ме накара ревниво да премигна, но не казах

нищо.

Първото ѝ телепортиране я отведе на свят с висока гравитация, наречен Иксион. Мирът бил установил присъствието си там, но то се съредоточавало главно в другото полукълбо. Иксион не успял да се възстанови след Падането и високото, покрито с джунгла плато, на което пристигнали Енея и А. Бетик, представлявало лабиринт от обрасли развалини, обитавани предимно от воюващи помежду си племена неомарксистични и индиански възродители. Тази летлива смес била дестабилизирана още повече от банди отстъпници и скитащи АРНисти, опитващи се да възстановят всички регистрирани видове динозаври от Старата Земя.

Енея представяше историята от смешната ѝ страна. Разказа ми как криела синята кожа на андроида с огромни количества от декоративната боя за лице, използвана от местните. Проявила нечувана дързост за шестнайсетгодишно момиче, като искала пари – или в този случай храна и кожи, – за да оглави възстановяването на старите иксионски градове Канбар, Илиумут и Маовил. Но успяла. Не само че помогнала за реконструкцията на три от старите градски центрове и на безброй малки къщи, но и започнала поредица от „дискуссионни кръгове“, на които се събирали слушатели от десетки воюващи помежду си племена.

Тук Енея проявяваше сдържаност, разбирах го, но исках да науча какви са тези „дискуссионни кръгове“.

– Съвсем обикновени – отвърна тя. – Хората отварят някаква тема, аз им предлагам въпроси, върху които да помислят, и те разговарят.

– Учи ли ги? – попитах аз, като се сетих за предсказанието, че детето на киборга на Джон Кийтс ще е Онази която учи.

– По начина, по който е учил Сократ, струва ми се – каза Енея.

– Кой е... А, да. – Спомних си онзи Платон, към когото хлапето ме бе насочило в талиезинската библиотека. Платоновият учител Сократ беше учил чрез задаване на въпроси и извличане на истини, които хората вече бяха криели в себе си. Бях решил, че този метод в най-добрия случай е изключително съмнителен.

Тя продължи нататък. Някои от членовете на дискуссионната ѝ група станали нейни верни слушатели и се връщали всяка вечер, а после я следвали, когато се местела в поредния разрушен град на Иксион.

– Искаш да кажеш, че са ти били ученици – отбелязах аз.

Енея се намръщи.

– Тази дума не ми харесва много, Рол.

Скръстих ръце и погледнах навън към червеното сияние на облациите много километри надолу и ярката вечерна светлина, огряваща

северния връх.

– Може и да не ти харесва, но на мен ми се струва, че това е точната дума, хлапе. Учениците следват своя учител, където и да иде, опитвайки се да попият от него всяка частица познание.

– Студентите следват учителя си – възрази Енея.

– Добре – кимнах аз. Не исках да прекъсвам разказа ѝ със спорове.
– Продължавай.

Нямало какво толкова да разказва за Иксион, продължи тя. Двамата с андроида останали там около една местна година, пет стандартни месеца. Повечето сгради строяла с каменни блокове и проектите ѝ били класически, почти древногръцки.

– Ами Мирът – попитах аз. – Не дойдоха ли да душат наоколо?

– Някои мисионери участваха в дискусиите – отвърна Енея. – Един от тях... отец Клифърд... се сприятели с А. Бетик.

– Той... те... не те ли предадоха? Трябва все още да са ни преследвали.

– Сигурна съм, че отец Клифърд не ме е предал – каза Енея. – Но накрая мирски войници започнаха да ни търсят в западното полукълбо, където работехме. Племената ни криха около месец. Отец Клифърд идваше на вечерните дискусии, въпреки че плъзгачите летяха напред-назад над джунглата и ни търсеха.

– И какво стана? – Чувствах се като двегодишно дете, което задава въпроси, за да накара другите да продължат да говорят. Раздялата ни беше продължила само няколко месеца – включително изпълнения с кошмари студен сън, – но бях забравил колко много обичам гласа на младата си приятелка.

– Всъщност, нищо – отвърна тя. – Довърших последния си проект – стар амфитеатър за пиеси и срещи на гражданите – и двамата с А. Бетик заминахме. Неколцина от... студентите... също.

Премиганх.

– Заедно с теб ли? – Рахил ми бе казала, че се е запознала с Енея на свят, наречен Амритсар и че е пътувала заедно с нея. Навярно Тео идваше от Иксион.

– Не, никой не е дошъл с мен от Иксион – тихо каза Енея. – Трябваше да идат на други места. За да учат други.

Погледах я за миг.

– Искаш да кажеш, че Лъвовете, Тигрите и Мечките вече позволяват и на други да се телепортират, така ли? Или се отварят всички стари портали?

– Не – отвърна тя, макар че не бях сигурен на кой от въпросите ми.
– Не, телепортаторите са също толкова мъртви, колкото и преди. Просто... хм... само в някои особени случаи.

Отново оставих въпроса открит. Енея продължи да разказва.

След Иксион се телепортирала на Мауи-обетована.

– Светът на Сайри! – възкликнах аз и си спомних гласа на Баба, която ме учеше на хиперионските „Песни“. Разказът на един от поклонниците се развиваше на тази планета.

Енея кимна и продължи. Мауи-обетована била поразена от революцията и от хегемонийските нападения от епохата на Мрежата, възстановила се по време на междуцарствието след Падането, била повторно колонизирана по време на експанзията на Мира, без помощта на местните, които – следвайки традицията на Сайри – се съпротивлявали от плаващите си острови, заедно със своите делфини, докато мирският флот и швейцарската гвардия здраво стъпили на планетата. Сега Мауи-обетована била подложена на насилствено покръстване и обитателите на единствения голям континент, екваториалния архипелаг, и хилядите мигриращи плаващи острови били пращани на обучение в „християнски духовни академии“.

Но Енея и А. Бетик се телепортирала на плаващ остров, принадлежащ на бунтовниците – групи от неоезичници, наречени „сайристи“, които вдигали платна нощем, а денем се носели сред архипелазите от пустеещи острови и при всяка възможност се сражавали с Мира.

– Какво построил там? – попитах. От „Песните“ си спомнях, че на плаващите острови е имало само дървесни домове.

– Дървесни домове – усмихна се Енея. – Много дървесни домове. А също и няколко подводни купола. През повечето време езичниците живееха в тях.

– Значи си проектирала дървесни домове. Тя поклати глава.

– Шегуваш ли се? След изчезналите храмери от Божия горичка те са най-добрите строители на дървесни домове в цялото човечество. Аз се учех да строя дървесни домове. Бяха достатъчно любезни да ни позволят с А. Бетик да им помагаме.

– Робски труд – казах аз.

– Точно така.

Енея прекарала на Мауи-обетована само около три стандартни месеца. И тъкмо там срещнала Тео Бърнард.

– Бунтовна езичница? – попитах аз.

– Избягала християнка – поправи ме Енея. – Беше дошла на Мауи-

обетована като колонистка. После избягала от колонииите и се присъединила към сайристите.

Намръщих се, без да разбирам.

– Носи ли кръстоид? – попитах. Преродените християни все още ме правеха неспокоен.

– Вече не – отвърна Енея.

– Но как... – Не ми бе известен начин, по който християнин с кръста можеше да се избави от кръстоид, освен чрез тайния ритуал на отлъчването, достойние единствено на Църквата.

– По-късно ще ти обясня – каза Енея. Преди да свърши разказа щеше да използва този израз още няколко пъти.

След Мауи-обетована тримата с А. Бетик и Тео Бърнард се телепортирали на Ренесанс Вектор.

– На Ренесанс Вектор! – почти извиках аз. Това бе една от твърдите на Мира. Едва не ни бяха убили на тази планета. Тя беше свръхиндустриализиран свят, целият в градове, роботизирани фабрики и мирски центрове.

– На Ренесанс Вектор – усмихна се Енея. Не било лесно. Били предложени да маскират андроида с маска от синплът като жертва на изгаряне. Наложило му се да се примирява с това неудобство през шестте месеца, които прекарал там.

– С какво се занимава на Ренесанс Вектор? – попитах аз. Открих, че ми е трудно да си представя как приятелката ми и нейните приятели са се крили на този гъсто заселен свят-град.

– Само с едно нещо – отвърна тя. – Работихме на строежа на новата катедрала в Да Винчи – „Св. Матей“.

Трябваше ми цяла минута да престана да я зяпам и да успея да я попитам:

– Работила си на катедрала? Мирска катедрала? Християнска черква?

– Разбира се – спокойно кимна Енея. – Работих заедно с някои от най-добрите каменоделци, стъклолеяри, строители и занаятчии в този бранш. Отначало като чирак, но преди да замина стигнах до заместник главен архитект.

Можех само да поклата глава.

– И имаше ли... дискусиини кръгове?

– Да – отвърна Енея. – На Ренесанс Вектор се събираха повече хора, отколкото на който и да е от другите светове. Хиляди студенти.

– Удивен съм, че не са те предали.

– Предадох ме – каза тя. – Но не някой от студентите. Един от стъклолеярите ни предаде на местния мирски гарнизон. С А. Бетик и Тео едва успяхме да избягаме.

– През телепортатор ли?

– С... телепортиране, да – отвърна Енея. Едва много по-късно осъзнах, че тогава гласът ѝ леко се бе поколебал.

– Някой друг тръгна ли заедно с теб?

– Не с мен – отново каза тя. – Но стотици се телепортираха другаде.

– Къде? – озадачено попитах аз.

Енея въздъхна.

– Спомняш ли си нашия разговор, Рол, когато ти казах, че Мирът ме смята за вирус? И че са прави?

– Да.

– Е, тези мои студенти също пренасят вируса – поясни тя. – Трябва да обикалят на различни места. И да заразяват хората.

После продължи да изрежда светове и събития. Останала три месеца на Патауфа, където приложила опита си с дървесните домове, за да строи къщи по преплетените клони и дънери, растящи из безкрайните блата на планетата.

Четири стандартни месеца строила палатки и обществени сгради за номадските племена на сикхите и суфите на Амритсар.

– И там си срещнала Рахил – вметнах аз.

– Точно така.

– Какво е фамилното ѝ име? – попитах. – Тя не ми го спомена.

– Не го е споменавала и пред мен – отвърна Енея и продължи да разказва.

От Амритсар заедно с А. Бетик и двете си приятелки се телепортирала на Грумбридж Дайсън Д. Усилията на Хегемонията да тераформира тази планета били пълен провал и тя я изоставила на метаново-амонячните ѝ ледници и урагани. Малкото колонисти се скрили в своите биокуполи и орбитални колиби. Но народът на Грумбридж Дайсън Д – предимно сунитски мюсюлмански инженери от провалилия се Проект за трансафриканско генетично преобразяване – упорито отказали да загинат по време на Падането и успели да превърнат света в лапландска тундра с годен за дишане въздух и адаптирана флора и фауна от Старата Земя, включително дългокосмести мамути, бродещи из екваториалните планини. Милионите хектари тревисти земи били съвършена среда за конете – коне от Старата Земя, произхождащи от вида, изчезнал по време на Премеждията – така че гениите инженери използвали материал от

първия си семенен кораб и развъдили конете с хиляди, а после с десетки хиляди. Из тундрата на южния континент се скитали номадски племена, живеещи в симбиоза с огромните стада, докато фермерите и градските жители се преместили във високите подножия на планините по екватора. Там имало ужасни хищници, еволюирали през вековете на ускорено и самонасочващо се АРНиране: глутници мутирали, хранещи се с мърша зверове, трийсетметрови тревисти змии, произхождащи от хиперионското Тревно море, скални тигри от Фуджи, интелигентни вълци и гризлитата.

Хората притежавали техническите средства, необходими за изстребването на усъвършенстваните убийци за по-малко от година, но обитателите на света избрали друг път: номадите поели риска да се сражават с хищниците, пазейки огромните конски стада, а гражданите започнали да издигат стена – една-единствена стена, дълга повече от пет хиляди километра, отделяща по-дивите райони от саваните и еволюиращите цикладови гори на юг. И постепенно тази стена се превръщала в нещо повече, в огромния линеен град Грумбридж Дайсън Д, висок трийсет метра и изобилстващ на джамии и минарета. Отгоре му минавал път, достатъчно широк, за да се разминат свободно три колесници.

Колонистите били прекалено малко и прекалено заети с други проекти, за да отделят цялото си време на стената, но за тази цел програмирали роботи и извадили андроиди от резервоарите в трюмовете на семенния си кораб. Енея и приятелите ѝ се включили в проекта и работили шест стандартни месеца, докато стената придобивала форма и започвала неуморния си марш в основата на планините и по края на тундрата.

– А. Бетик откри там единия си брат и сестра си – тихо каза Енея.

– Боже мой – промълвих аз. Почти бях забравил. Когато няколко години преди това бяхме на Сол Дракони Септем, седнали край отоплителния куб в покрития с книги кабинет на отец Главк, намиращ се в небостъргач, който на свой ред бе замръзнал във вечния ледник на атмосферата на този свят... А. Бетик ни бе разказал за една от причините за идването си на това пътуване, заедно с детето Енея и мен: въпреки всякаква логика, той се надяваше да открие тримата си братя и сестра си. Разделили ги малко след края на обучението им като деца... ако ускорените първи години на андроидите могат да се нарекат „детство“.

– Значи ги е открил? – удивено попитах аз.

– Двама от тях – повтори Енея. – Брат си А. Антиб и сестра си А. Дария.

– Приличаха ли на него? – попитах. – Старият поет използваше

андроиди в пустия си град Ендимион, но не бях обърнал внимание на който е да е друг от тях, освен на А. Бетик. Прекалено много ми се бе случило прекалено бързо.

– Много – отвърна тя. – Но и бяха много различни. Навярно той ще ти разкаже повече.

Енея приближаваше края на разказа си. След шест стандартни месеца работа на стената-град се наложило да напуснат Грумбридж Дайсън Д.

– Наложил ли ви се? Заради Мира ли?

– Заради Комисията за мир и справедливост, ако трябва да сме съвсем точни – кимна тя. – Не искахме да си тръгваме, но нямахме друг избор.

– Каква е тази Комисия за мир и справедливост? – повдигнах вежди. Нещо в начина, по който бе произнесла думите, накара космите по ръцете ми да настръхнат.

– По-късно ще ти обясня – каза Енея.

– Добре, но сега ми обясни нещо друго. Енея кимна и зачака.

– Казваш, че си останала на Иксион пет стандартни месеца – заговорих. – Три месеца на Мауи-обетована, шест месеца на Ренесанс Вектор, три месеца на Патауфа, четири стандартни месеца на Амритсар, около шест стандартни месеца на... как беше?... Грумбридж Дайсън Д?

Тя кимна.

– И твърдиш, че си тук от около една стандартна година?

– Да.

– Това са само трийсет и девет стандартни месеца – продължих аз. – Три стандартни години и три месеца.

Енея чакаше. Ъгълчетата на устата ѝ леко потрепваха. но разбирах, че няма да се усмихне... по-скоро ми се струваше, че сякаш се опитва да не заплаче. Накрая тя отвърна:

– Винаги си бил силен по математика, Рол.

– Пътуването ми дотук отне пет години време-дълг – тихо казах аз. – За теб това са били около шейсет стандартни месеца, но ти ми разказа само за трийсет и девет от тях. Къде са другите двайсет и един стандартни месеца, хлапе?

Видях в очите ѝ сълзи. Устните ѝ леко трепереха, но тя се опита да отговори спокойно.

– За мен това бяха шейсет и два стандартни месеца, една седмица и шест дни – каза Енея. – Пет години, два месеца и един ден време-дълг на кораба, около четири дни ускоряване и намаляване на скоростта и

осем дни път. Забрави времето си за път.

– Добре, хлапе – съгласих се аз, като виждах емоционалния кладенец в нея. Ръцете ѝ трепереха. – Искаш ли да ми разкажеш за другите... колко бяха?

– Двайсет и три месеца, една седмица и шест часа – каза тя.

„Почти две стандартни години – помислих си аз. – И не иска да ми разкаже какво ѝ се е случило през това време.“ Никога преди не я бях виждал да проявява такова самообладание – сякаш се мъчеше да се задържи физически цяла, съпротивлявайки се на някаква ужасна центробежна сила.

– По-късно ще поговорим за това – обеща тя и посочи през отворената врата към скалната стена на запад от Храма. – Виж.

Едва можех да различа фигурите – двукраки и четирикраки – по тесния перваз. Все още бяха на няколко клика. Отидох при раницата си, извадих бинокъла и погледнах през него.

– Животните са зигокози – поясни Енея. – Носачите са наети на пазара Фари и на сутринта ще се върнат обратно. Виждаш ли някой познат?

Виждах. Синьото лице под качулката на чубата изглеждаше непроменено. Обърнах се към Енея, но тя очевидно нямаше да ми каже нищо повече за липсващите две години. Отново я оставих да промени темата.

Тогава тя започна да ме разпитва и когато А. Бетик се върна, двамата все още разговаряхме. Жените – Рахил и Тео – влязоха няколко минути по-късно. Вдигнаха едно от татамитата и в пода до паравана видях мангал. Енея и андроидът започнаха да готвят за всички. Дойдоха и други, с които ме запознах – надзирателите Джордж Тсаронг и Джигме Норбу, две сестри, които ръководеха резбоването на парапетите – Куку и Кей Се, Гяло Тондъп в официалната му копринена роба и Джигме Таринг във войнишка униформа, монахът-учител Чим Дин и Нга Уанг Таши, игумен на гомпата при Храма, висящ във въздуха, монахиня на име Донка Няпсо, пътуващ търговец на име Тромо Трочи от Дому, Тсион Шакабра, който надзираваше строителството на Храма от името на Далай лама, и прославеният катерач и летец Ломо Дондруб, навярно най-удивителният мъж, който бях виждал, и – както по-късно разбрах – един от малцината летци, пиещи бира или делеящи хляб с дугпите, друкпите или друнгпите.

Храната бе тсампа и момо – печен ечемик, разбъркан в чай с масло от зигокоза, каша, която човек омесваше на топка и ядеше с други топки от задушено тесто с гъби, студен език от зигокоза, захаросан бекон и

парчета чушки, които според думите на А. Бетик идваха от прословутите градини на Хей уанг-му. Докато раздаваха купичките с храна, дойдоха още хора – Лабсанг Самтен – който, прошепна ми андроидът, бе по-голям брат на сегашния Далай лама и караше третата си година като монах в Храма, както и различни друнгпи от гористите цепнатини – включително майсторът дърводелец Чангчи Кенчунг с неговите дълги, засукани мустаци, Пери Самдуп, преводач, и Римси Кипуп, замислен и тъжен млад работник. Не всички монаси, които наминаха онази вечер, произхождаха от китайско-тибетски колонисти от Старата Земя. Заедно с нас се смееха и надигаха грубите си халби с бира безстрашните катерачи Харуюки Отаки и Кенширо Ендо, майсторите Войтек Майер и Януш Куртика и тухларите Ким Байунг-Сун и Вики Гросели. Тук беше кметът на Йо-кунг най-близкия скален град – Чарлз Чи-кяп Кемпо, – който също служеше като велик шамбелан на всички свещеници от Храма и бе член на Тсонгду, регионалният съвет на старейшините, и съветник в Ик-Гшанг, буквално „Гнездото на буквите“, тайният четиричленен орган, който следеше напредването на монасите и назначаваше всички свещеници. Чарлз Чи-кяп Кемпо беше първият сред нас, който изпи достатъчно, за да заспи. Чим Дин и неколцина други отнесоха хъркащия мъж от платформата и го оставиха да спи в ъгъла.

Имаше и други – поне четирийсет души трябва да изпълваха малката пагода, докато последните слънчеви лъчи изчезваха и светлината на Оракул и другите луни огряваше облаците под нас, – но тази нощ аз забравих броя им, докато ядохме тсампа и момо и пиехме огромни количества бира на ярката светлина на факлите в Хсуан-кунг Ссу.

Няколко часа по-късно същата вечер излязох да се облекча. А. Бетик ми показа пътя до тоалетните. Бях предположил, че просто използват края на платформите, но той ме увери, че на свят, на който жилищните сгради са многоетажни, това се смята за неподходящо. Тоалетните бяха вградени в скалата и заобиколени с бамбукови паравани. Санитарните инсталации се състояха от хитро проектирани тръби и шлюзове, водещи в дълбоките цепнатини на скалата, както и от умивалници, вдълбани в каменни плотове. Имаше дори душеве и затопляна от слънцето вода за миене.

Когато си измих ръцете и лицето и се върнах навън на платформата – леденият вятър малко ме отрезви, – застанах до андроида на лунната светлина и се загледах към сияещата пагода, в която хората се бяха наредили в концентрични кръгове около младата ми приятелка. Смехът и хаосът отслабнаха. Един по един монасите, свещениците, работниците,

дърводелците, каменоделците, игумените на гомпите, кметовете и зида- рите задаваха тихи въпроси на младата жена и тя им отговаряше.

Сцената ми напомняше за нещо – някакъв неотдавнашен образ – и ми трябваше само минута, за да се сетя: намаляването на скоростта в продължение на четирийсет АЕ в тази звездна система, когато корабът ми показваше холоси на слънцето тип О с неговите единайсет орбитиращи планети, два астероидни пояса и безчет комети. Енея определено беше слънцето в тази система и всички мъже и жени в стаята орбитираща около нея като световете, астероидите и кометите в корабните холоси.

Облегнах се на бамбуков стълб и погледнах към А. Бетик на лунната светлина.

– Тя трябва да внимава – тихо казах на андроида, – иначе ще започнат да се отнасят с нея като с божество. А. Бетик съвсем леко кимна.

– Те не смятат г. Енея за божество, г. Ендимион – промълви той.

– Добре. – Прегърнах андроида през рамо. – Добре.

– Обаче – прибави синьокожият мъж, – въпреки усилията ѝ да ги убеди в противното, мнозина от тях започват да вярват, че е Бог.

17.

Вечерта, в която двамата с А. Бетик донасяме новината за пристигането на Мира, Енея оставя дискуссионната си група, идва на прага при нас и напрегнато слуша.

– Според Чим Дин Далай лама им е позволил да останат в старата гомпа при Езерото на видрите – казвам аз, – в сянката на Шивлинг.

Енея не отвръща нищо.

– Не им е позволено да използват летящите си машини – продължавам аз, – но имат право да обикалят навсякъде из провинцията. Навсякъде.

Енея кимва.

Иска ми се да я хвана и разтърся.

– Това означава, че скоро ще чуят за теб, хлапе – рязко добавям аз. – След седмици – навярно дори след дни тук Ще се появят мисионери, които ще започнат да шпионират и ще пратят съобщение в анклава на Мира. – Въздъхвам. – Мамка му, ще имаме късмет, ако са само мисионери, а не войници.

Енея мълчи още цяла минута. После казва:

– Вече имаме късмет, че това не е Комисията за спразедливост и

мир.

– Какво е това? – питам аз. Тя е споменавала за тази комисия и преди. Енея поклаща глава.

– В момента няма значение, Рол. Трябва да имат някаква друга работа тук, освен да... освен да прочистват друговерците.

През първия ми ден тук Енея ми е разказала за борбата в и около космоса на Мира – палестинско въстание на Марс, в резултат на което Мирът се е евакуирал от тази планета и я обстрелва с ядрени бомби от орбита; бунтове на свободни търговци в Териториите на Ламбъртовия пръстен и на *Mare Infinitum*; постоянни стълкновения на Иксион и на десетки други светове. С огромните си бази на мирския флот и безбройни барове и бордеи Ренесанс Вектор гъмжал от слухове. И тъй като повечето от корабите на мирския флот сега били архангели с гидеонови двигатели, новините обикновено закъснявали само с няколко дни.

Един от най-интригуващите слухове, които Енея чула преди да пристигне на Тян Шан, бил, че поне един от тези кораби клас „архангел“ се разбунтувал, избягал в космоса на прокудените и сега извършвал набези в космоса на Мира, за да напада конвои на Търговския мир – обездвижвайки товарните кораби, без да ги унищожава – и да пречи на спецчастите на мирския флот, готвещи се да атакуват прокудените отвъд Великата стена. През последните седмици от престоя на Енея и А. Бетик на Ренесанс Вектор се разпространил слух, че флотските бази били в опасност. Други слухове предполагали, че в системата Пацем се съсредоточават големи флотски подразделения за защитата на Ватикана. Каквото и да беше вярно в разказите за разбунтувалия се кораб „Рафаил“, неоспорим факт бе, че набезите му с години са задържали кръстоносния поход на Негово светейшество срещу прокудените.

Но в момента това не ми се струва от значение, докато чакам реакцията на Енея към новината за пристигането на Мира на Тян Шан. „Какво ще правим сега? – чудя се аз. – На друг свят ли ще се телепортираме?“ Вместо да постави въпроса за бягство, тя казва:

– Далай лама ще приветства мирските представители на официална церемония.

– И какво от това? – питам след миг.

– Трябва да се погрижим да получим покана – отвърща Енея.

Съмнявам се, че челюстта ми буквално увисва, но поне усещането ми е такова.

Енея ме докосва по рамото.

– Аз ще се погрижа за това – продължава тя. – Ще разговарям с

Чарлз Чи-кяп Кемпо и Кемпо Нга Уанг Таши Да ни включат сред поканените на церемонията.

Действително загубвам дар слово, докато тя се връща обратно при дискуссионната си група, която тихо я очаква под меката светлина на фенерите.

Чета тези думи на микропергаментата и си спомням, че ги написах през последните си дни в шрьодингеровата котешка кутия, орбитираща около Армагаст, спомням си, че ги написах припряно, убеден, че законите на вероятността и квантовата механика скоро ще изпуснат цианида в моята малка вселена и се удивлявам на сегашното време на разказа. После си спомням причината за това.

Когато ме осъдиха на смърт в шрьодингеровата кутия – всъщност, с яйцевидна форма, – ми позволиха да взема със себе си съвсем малко лични вещи. Носех собствените си дрехи. Кой знае защо ми бяха дали малко килимче за пода на шрьодингеровата ми килия – беше древно, малко по-късо от два метра и метър широко, разнищено и с откъснат ъгъл. Пълно копие на хокинговото килимче на Консула. Бях загубил оригинала на *Mare Infinitum* много години по-рано и подробностите за повторното му откриване все още предстоят да бъдат разказани. Бях дал истинското хокингово килимче на А. Бетик, но мъчителите ми трябва да се бяха забавлявали, постилайки пода на предсмъртната ми килия с това безполезно негово копие.

И така, позволиха ми да донеса тук дрехите си, фалшивото хокингово килимче и големия колкото длан дисков дневник, който бях взел от кораба на Тянь Шан. Комуникационният елемент на дневника бе обезвреден – не че лъчите му щяха да са в състояние да пробият енергийната обвивка на шрьодингеровата кутия или че би имало кого да повикам на помощ, – но след като внимателно проучиха паметта на дневника по време на процеса ми, те я оставиха непокътната. Именно на Тянь Шан бях започнал да си водя дневник.

Тъкмо тези бележки бях повикал на екрана в шрьодингеровата котешка кутия, преглеждайки ги преди да напиша тази най-лична част, и струва ми се, именно непосредствеността им ме накара да използвам в разказа сегашно време. Всичките ми спомени за Енея са живи, но някои от образите, повикани пред очите ми от тези припрени бележки, нахвърляни в края на дълъг ден работа или приключения на Тянь Шан, са толкова жизнени, че ме карат да плача от чувство за загуба. Докато пиша тези думи, отново преживявам същите мигове.

А някои от дискуссионните й групи дословно бяха записани в

дискония дневник. През последните дни ги слушах просто, за да чуя отново мекия глас на Енея.

– Разкажи ни за Техноцентъра – моли един от монасите по време на дискуссионния час в нощта на пристигането на Мира. – Моля те, разкажи ни за Техноцентъра.

Енея се поколебава само за миг и леко свежда глава сякаш подрежда мислите си.

– Имало едно време – започва тя. Винаги започва така дългите си обяснения. – Имало едно време – продължава Енея, – преди повече от хиляда стандартни години, преди Хеджира... преди Голямата грешка от '08-а... самостоятелни интелекти. Единствените самостоятелни интелекти, известни на нас, хората, и това сме били самите ние. Тогава сме смятали, че ако човечеството някога създаде друг интелект, това ще е резултат на мащабен проект... огромна маса от силикон, древни устройства за усилване, превключване и регистриране, наречени транзистори, чипове и вериги... машина с много вериги, с други думи, имитираща по форма и функция човешкия мозък.

Разбира се, ИИ не еволюирали по този начин. Те образно казано започнали съществуването си, когато ние хората сме гледали в друга посока.

Сега трябва да си представите Старата Земя преди човечеството да основе извънземни колонии. Хокинговият двигател не съществува. Да не говорим за междупланетни полети. Хора живеели единствено на прекрасния синьобял свят на Старата Земя.

Към края на двайсети век, християнската епоха, този малък свят имал примитивна инфосфера. Основните планетарни телекомуникации еволюирали в децентрализирана система от стари, основани на силикон компютри, не изискващи организация или йерархия, не изискващи нищо друго, освен общи принципи на комуникация. Създаването на кошерен ум с разпределена памет било неизбежно.

Първите линейни предшественици на днешните личности от Техноцентъра не били резултат от проекти за създаване на изкуствен интелект, а на случайни усилия за симулиране на изкуствен живот. През четирйсетте години на двайсети век прапрадядото на Техноцентъра – математик на име Джон фон Нойман – провел изпитанията за изкуствено самовъзпроизводство. Веднага щом първите основани на силикон компютри станали достатъчно малки за да си играят с тях отделни хора, любопитни аматьори започнали да се занимават със синтетична биология в самките на микропроцесорните цикли на тези машини. В началото на

шейсетте години възникнал свръхживот – самовъзпроизвеждащ се, съхраняващ информацията, интерактивен, метаболизиращ и еволюиращ. През последното десетилетие на века той избягал от границите на отделните машини в зараждащата се планетарна инфосфера, която наричали „Интернет“ или „Мрежата“.

Първите ИИ били абсолютни идиоти. Някои от първите свръхсъздания, носещи се в топлата среда на инфосферата – която също еволюирала, – били осемдесетбайтови организми, вкарани в блок от оперативна памет на виртуален компютър – компютър, симулиран от компютър. Един от първите хора, пуснал такива същества в инфосферния океан, се наричал Том Рей и не бил специалист по ИИ, компютърен програмист или киберманиак – тогава ги наричали „хакери“, – а биолог, колекционер на насекоми, ботаник и човек, прекарал години в събиране на мравки в джунглата за дохеджирски учен на име Е. О. Уилсън. Докато наблюдавал живота на мравките, Том Рей започнал да се интересува от еволюцията и се запитал дали не би могъл не просто да симулира еволюцията в някой от първите компютри, а да създаде там истинска еволюция. Тази идея не заинтригувала нито един от киберманиаците, с които разговарял, затова трябвало да се научи на компютърно програмиране. Киберманиаците му казали, че в компютрите постоянно еволюират и мутират кодови серии – наричали ги „буболечки“ и „прецакани програми“. Казали му също, че подобно на повечето мутации, ако еволюират в нещо друго, кодовите му серии почти сигурно няма да са функциониращи и жизнени и че просто ще объркат действието на компютърния софтуер. Затова Том Рей създал за кодово-сериийните си творения виртуален компютър – симулиран компютър в истинския си компютър. И после създал действително осемдесетбайтово кодово-сериийно създание, което можело да се възпроизвежда, умира и еволюира в неговия компютър в компютъра.

Осемдесетбайтовото създание се копираше в други. Тези осемдесетбайтови прото ИИ клетъчни същества бързо изпълнили виртуалната си вселена, но Том Рей обозначил всяко от тях с дата на поява, с други думи им дал възраст, и програмирал палач, който нарекъл Косача. Косача обикалял тази виртуална вселена и жънел остарелите осемдесетбайтови създания, а също и нежизнеспособните мутации.

Но тъкмо както се очаква от нея, еволюцията се опитала да надхитри Косача. Един от мутантите, седемдесет и деветбайтово създание, не само се оказал жизнеспособен но скоро се размножил и изместил осемдесетбайтовите! Свръхживотите, предци на нашите ИИ от

Техноцентъра, току-що били родени, но вече били оптимизирали генома си. Скоро еволюирал четирийсет и петбайтов организъм, който унищожил всички по-ранни форми на изкуствен живот. Като техен създател, Том Рей решил, че това е странно. Четирийсет и петбайтовите нямали достатъчен код, който да им позволява да се възпроизвеждат. Нещо повече, когато осемдесетбайтовите започнали да изчезват, те също ги последвали. Той направил аутопсия на едно от четирийсет и петбайтовите създания.

Оказало се, че всички те са паразити, извличащи необходимия им код за възпроизводство от осемдесетбайтовите, за да се копираат. Седемдесет и деветбайтовите имали имунитет към паразитите. Но докато осемдесет и четирийсет и петбайтовите постепенно измирили в съвместната си еволюционна спирала, се появил мутант на четирийсет и петбайтовите. Той бил петдесет и единбайтов паразит и можел да поразява жизнените седемдесет и деветбайтови. И така нататък.

Споменавам всичко това, защото е важно да разберете, че още от първата поява на създаден от човека изкуствен живот и интелект, той бил паразитен. Нещо повече от паразитен – той бил свръхпаразитен. Всяка нова мутация водела до възникване на паразити, способни да унищожават по-ранните си събратя. След няколко милиарда поколения – с други думи, микропроцесорни цикли – този изкуствен живот станал свръхсвръхпаразитен. Няколко стандартни месеца след като създал свръхживот. Том Рей открил, че в неговата виртуална среда процъфтяват двайсет и двабайтови създания... създания, толкова алгоритмично ефикасни, че помолените от него програмисти не успели да постигнат нищо повече от трийсет и еднабайтова тяхна версия. Само месеци след появата си свръхсъзданията придобили ефикасност, за каквато собствените им създатели не можели дори да мечтаят!

В началото на двайсет и първи век на Старата Земя процъфтявала биосфера от изкуствен живот и в бързо еволюиращата инфосфера, и в метасферата на човешкия живот.

Макар че ДНК-калкулирането, мехурената памет, успоредното обработване на постоянен вълнов фронт и свръхмрежите все още били в началото си, хората създали основани на силикон същности със забележителна изобретателност. При това ги създавали с милиарди. Микрочиповете били във всичко: от столове до консервни кутии в магазините, от наземни коли до изкуствени части за човешкото тяло. Машините ставали все по-малки, докато средният човешки дом или офис се изпълвал с десетки хиляди от тях. Столът на работника го познавал веднага, щом

седнел, извиквал файла, по който човекът работел с грубия си силиконов компютър, свързвал се с друг чип в кафемашината и му съобщавал да му направи кафе, позволявал на телекомуникационната мрежа да се справя с обаждания, факсове и примитивна електронна поща така, че човекът да не бъде смущаван, осъществявал контакт с главния домашен или офисен компютър, за да приведе температурата в оптимални стойности и така нататък. В магазините микрочиповете в консервните кутии по лавиците сами отбелязвали цените си и промените, настъпили в тях, поръчвали още количества от вида си, когато започвали да се изчерпват, и следели потребителските навици на купувачите. Тази интерактивна мрежа ставала все по-сложна и натоварена, напомняйки за органичния кипеж в първите океани на Старата Земя.

Четирийсет години след осемдесетбайтовата а-клетка на Том Рей хората свикнали да разговарят и взаимодействат по други начини с безбройните изкуствени форми на живот в автомобилите, офисите, асансьорите им... дори в телата им, докато медицинските монитори и протошунтове се приближавали към истинската нанотехнология.

Някъде през този период започнало самостоятелното съществуване на Техноцентъра. Човечеството било проумяло – както се оказало, съвсем правилно, – че за да е ефикасен, изкуственият живот и интелект трябва да е самостоятелен. Че трябва да еволюира и варира също като органичния живот на планетата. Така и станало. По същия начин, по който биосферата ображдала планетата, свръхживотът обгърнал света в жива инфосфера. Техноцентърът еволюирал не само като абстрактна същност в информационния поток на мрежовата инфосфера, но и сред бръзките между милиарди малки, самостоятелни, управлявани от чипове микромашини, изпълняващи тривиалните си задачи в човешкия макросвят.

Човечеството и многоликата еволюираща същност на Техноцентъра скоро заживели в симбиоза, също като акациите и мравките-мародери, които пазят, почитват и разпространяват това дърво, представляващо техен единствен източник на храна. Този процес е известен като „кoeволюция“ и хората възприемат концепцията на клетъчно равнище, тъй като огромна част от органичния живот на Старата Земя се появил и оптимизирал в резултат на взаимна коеволюционна игра. Но там, където човешките същества виждали удобна за тях симбиоза, първите ИИ същности виждали – били в състояние да виждат – само нови възможности за паразитиране.

Компютрите можели да се изключват, софтуерните програми

можели да се трият, но кошерният ум на прото Техноцентъра вече бил проникнал във възникващата инфосфера и тя можела да се изключи единствено от планетна катастрофа.

Накрая Техноцентърът предизвикал тази катастрофа с Голямата грешка от '08-а, но не и преди да разнообрази собствената си среда и да се разпространи извън планетата.

Извършвани и разбираани единствено от усъвършенствани елементи на Техноцентъра, първите експерименти в областта на хокинговия двигател разкрили съществуването на реалността на пространството на Планк или Празнотата, Която Обвързва. Тогавашните ИИ от Техноцентъра – с основана на ДНК вълнова форма в структурно отношение, задвижвани от генни алгоритми – построили първите кораби с хокингови двигатели и започнали разработването на телепортаторната мрежа.

Човешките същества винаги са смятали хокинговия двигател за пряк път през времето и пространството – осъществяване на старите им мечти за свръхдвигател. Те възприемали телепорталите като удобни дупки през пространство/времето. Тази човешка представа била породена от собствените им математически модели и потвърдена от най-мощните компютърни ИИ на Техноцентъра. И била пълна лъжа.

Пространството на Планк, Празнотата, Която Обвързва, е многоизмерна среда със своя собствена реалност и – както скоро щял да научи Техноцентърът – топография. Хокинговият двигател не бил и не е никакъв двигател в класическия смисъл на думата, а входно устройство, което докосва топографията на пространството на Планк, само колкото да промени координатите в четириизмерния пространствено/времеви континуум. От друга страна телепорталите позволяват действително навлизане в Празнотата, Която Обвързва.

За хората тази реалност била очевидна – влизане през дупката в пространство/времето на едно място и мигновено излизане през втора телепортаторна дупка на друго. Моят чичо Мартин имаше телепортален дом със стаи на десетки различни светове. Телепорталите създали хегемонийската Мрежа на световите. Друго изобретение, векторното предаване – по-бърза от светлината комуникативна среда, – позволявало мигновена връзка между звездните системи. Били изпълнени всички условия, необходими за появата на междузвездно общество.

Но Техноцентърът не бил усъвършенствал хокинговия двигател, телепортатора и векторното предаване за благо на човечеството. Всъщност, Техноцентърът не бил усъвършенствал каквото и да е, свързано с Празнотата, Която Обвързва.

Още от самото начало той знаел, че хокинговият двигател е само неуспешен опит за проникване в пространството на Планк. Разбирал, че преминаването на космически кораб през него може да се сравни с плаване на кораб в океан чрез взривяване на поредица от експлозии под кърмата му и предизвикване на вълни. Прimitивно и резултатно, но изключително неефикасно. Техноцентърът знаел, че въпреки всички външни признаци за противното и въпреки твърденията му, че ги е създал, в Мрежата на световите нямало милиони телепортанти... а само един. Всички телепортатори всъщност представлявали един-единствен вход в пространството на Планк, манипулиран в пространство/времето така, че да осигури действена илюзия за много врати. Ако се опитал да обясни истината на човечеството, Техноцентърът можел да използва аналогията с бързо местене на лъч на лазерно фенерче в затворено помещение, при което източникът на светлина е един-единствен. Но ИИ никога не си направили труда да обяснят това... всъщност, те до ден днешен го пазят в тайна.

Техноцентърът знаел и че топографията на Празнотата, Която Обвързва може да се модулира така, че мигновено да предава информация – чрез векторното предаване, – но и че това е тромава и унищожителна форма на използване на пространството на Планк, много напомняща на осъществяване на контакт с други континенти чрез изкуствено предизвикани земетресения. Но ИИ предоставили векторното предаване на човечеството, без изобщо да обясняват това, защото отговаряло на целите им. Те имали свои собствени планове за пространството на Планк.

Още с първите си експерименти Техноцентърът разбрал че Празнотата, Която Обвързва е съвършена среда за собственото му съществуване. ИИ инфосферните мрежи вече нямало да зависят от електромагнитните и теснолъчевите комуникации или дори от модулираното неутрино предаване. Те вече нямало да се нуждаят от пътуване на човешки същества или роботизирани сонди до звездите, за да разширяват физическите параметри на тази мрежа. Навлизането на основните елементи на Техноцентъра в Празнотата, Която Обвързва щяло да осигури на ИИ скривалище от техните органични съперници... скривалище, което едновременно не било никъде и се намирало навсякъде.

По време на това мигриране на ИИ личности от човешките инфосфери в мегасферата на Празнотата, Която Обвързва Техноцентърът открил, че пространството на Планк не е пустееща вселена. Отвъд неговите метаизмерни хълмове и дълбоко в лъкатушешите му квантовопространствени дърета се криело... нещо друго. Някой друг. Там имало

интелекти. Техноцентърът ги проучил и после се отдръпнал в страхопочитание и ужас от потенциалната мощ на тези Други. Това били Лъвовете, Тигрите и Мечките от думите на Ъмон, ИИ личност, която твърдяла, че е създала и убила баща ми.

Отстъплението на Техноцентъра било толкова припряно, разубяването им във вселената на пространството на Планк прекъснало толкова внезапно, че ИИ нямали представа къде в действителното пространство/време живеят тези Лъвове, Тигри и Мечки... и дали изобщо съществуват в реалното време. Техноцентърът също не бил в състояние да определи дали Другите са еволюирали от органичен живот, подобно на човечеството, или от изкуствен живот като самите ИИ. Но знаели, че тези Други могат да манипулират времето и пространството със същата лекота, с каквато някога човешките същества манипулирали стоманата и желязото. Такава способност надхвърляла тяхното разбиране. Реакцията на Техноцентъра била паника и незабавно отстъпление.

Това откритие и паниката съвпаднали с първите действия на Техноцентъра за унищожаването на Старата Земя. Поемата на чичо ми Мартин разказва как ИИ инсценирали Голямата грешка от '08-а, как киевската група „случайно“ изпуснала черна дупка във вътрешността на Старата Земя, но в неговите „Песни“ не се споменава – защото не го е знаел – за паниката на Техноцентъра след откриването на Лъвовете, Тигрите и Мечките, нито пък как ИИ рязко прекратили изпълнението на плана си за унищожаване на Старата Земя. Не било толкова лесно да извадят уголемяващата се черна дупка от ядрото на колабиращата планета, но Техноцентърът разработил средства и припряно се заел да го направи.

После родната планета изчезнала... не била унищожена, както смятали хората, нито пък спасена, както се надявал Техноцентърът... а просто изчезнала. ИИ знаели, че Земята сигурно е отвлечена от Лъвовете, Тигрите и Мечките, но нямали представа как... къде... и поради каква причина. Те изчислили количеството енергия, необходимо за телепортирането на цяла планета и отново се разтреперили. Такива интелекти били в състояние да взривят ядрото на цяла галактика, за да го използват като източник на енергия със същата лекота, с каквато хората могли да запалят лагерен огън в студена нощ. Същностите от Техноцентъра направо се посрели от страх.

Тук трябва да се върна назад, за да обясня причините за решението на Техноцентъра да унищожи Земята и за последвалия му опит да я спаси. Те са свързани с осемдесетбайтовите създания на Том Рей. Както казах, животът и интелектът, еволюирал в средата на инфосферата, не

познавал друга форма на еволюция, освен паразитирането, свръхпаразитирането и свръхсвръхпаразитирането. Но Техноцентърът съзнавал последиците от абсолютното паразитиране и разбирал, че единственият начин да надрасне паразитното си състояние и психология е да еволюира в съответствие с физическата вселена – тоест, да има физически тела, освен абстрактни личности. Той получавал огромно количество сетивна информация и можел да създаде неврални мрежи, но за непаразитна еволюция се изисквала постоянна и координирана система от неврални вериги с обратна връзка – с други думи очи, уши, езици, крайници, пръсти... тела.

За тази цел Техноцентърът създал киборги – тела, развити от човешка ДНК, но свързани със своите основани на ИИ личности чрез векторно предаване – обаче те трудно се поддавали на наблюдение и в човешка среда били възприемани като чужди. Киборгите никога нямало да станат свои на светове, обитавани от милиарди органично еволюирали човешки същества. Затова Техноцентърът разработил първите си планове за унищожаване на Земята и за съкращаване на човешкото население с деветдесет процента.

Техноцентърът наистина имал намерение да включи оцелялата част от човешката раса в своята населена с киборги вселена след гибелта на Старата Земя – да ги използва като резервни запаси на ДНК и за робски труд, както ние използваме андронидите, – но откриването на Лъвовете, Тигрите и Мечките, а после и паническото отстъпление от пространството на Планк усложнило плановете им. Докато не бъдела анализирана и елиминирана опасността от тези Други, Техноцентърът щял да продължи паразитната си връзка с човечеството. Тъкмо с тази цел той разработил телепортаторите в старата Мрежа на световите. За хората пътуването през телепортаторната среда било мигновено. Но в безвременната топография на пространството на Планк субективното време на живот можело да има такава продължителност, каквато поискал Техноцентърът. През този период той се включвал в милиарди човешки мозъци и милиони пъти всеки стандартен ден използвал човешките умове, за да създаде огромна неврална мрежа за собствените си ИИ цели. Всеки път, когато човек минавал през телепортал, Техноцентърът сякаш отварял черепа му, изваждал навън сивото вещество, поставял мозъка на работната маса и го свързвал заедно с милиарди други мозъци в гигантския си органичен компютър. Хората излизали от пространството на Планк в субективен миг от своето време и не забелязвали каквото и да е.

Ъмон е казал на баща ми, киборга на Джон Кийтс, че

Техноцентърът се състои от три воюващи помежду си лагера – Абсолютните, вманиачени от създаването на свой собствен бог, Абсолютният интелект, Променливите, които искали да унищожат човечеството и да продължат с постигането на собствените си цели, и Стабилните, които се стремели да поддържат статуквото в отношенията си с хората. Това обяснение е пълна лъжа.

В Техноцентъра не е имало и няма три лагера... а милиарди. Той е абсолютен пример за анархия – свръхпаразитизъм, доведен до крайност. Елементите на Техноцентъра се борят за власт в съюзи, които могат да съществуват векове наред или микросекунди. Милиарди от тези паразитни личности се отдръпват и обединяват в коварни съюзи, създадени, за да овладеят или предвидят събитията. Разбирате ли, личностите от Техноцентъра умират само от насилствена смърт – с бомбардирането на телепортаторната среда Мейна Гладстоун предизвика не само Падането на телепорталите, но и уби милиарди от тези иначе безсмъртни личности. Те отказват да направят място за други без съпротива. И в същото време свръхживотът на Техноцентъра се нуждае от смърт заради собствената си еволюция. Но във вселената на ИИ смъртта има свои собствени цели.

Програмата „Косач“, създадена преди повече от хиляда години от Том Рей, продължава да съществува в средата на Техноцентъра, мутирала в милиони различни форми. Ъмон изобщо не е споменал за Косачите като фракция в Техноцентъра, но те представляват далеч по-голям блок от Абсолютните. Именно Косачите са авторите и отначало господарите на физическото създаване, известно като Шрайка.

Интересно е да се отбележи, че онези личности от Техноцентъра, които оцеляват въпреки Косачите, не го постигат чрез обикновено, а чрез некрофилско паразитиране. Това е методът, с помощта на който първите двайсет и два байтови изкуствени форми на живот успели да еволюират и оцелеят във виртуалната еволюционна машина на Том Рей преди толкова много векове – като крадат разпръснатия код за копиране на други байтови създания, „ожънати“ в момент на възпроизводство. Паразитите от Техноцентъра не само че правят секс, но и го правят с мъртвите! Ето как милиони мутирала ИИ личности оцеляват днес... чрез некрофилски свръхпаразитизъм.

Какво иска Техноцентърът от човечеството в наше време? Защо съживи Католическата църква и позволи появата на Мира? Как работят кръстоидите и как служат на Техноцентъра? Как всъщност функционират така наречените архангелски кораби с гидеонов двигател и какво е

тяхното въздействие върху Празнотата, Която Обвързва? И как Техноцентърът се справя с опасността от Лъвовете, Тигрите и Мечките?

Тези въпроси ще обсъдим някой друг път.

В деня, след като научаваме за появата на Мира, аз дялам камък на най-високото скеле.

През първия ден след пристигането си ми се струва, че Рахил, Тео, Джигме Норбу, Джордж Тсаронг и другите се съмняват дали ще успея да заслужа оставането си на строежа на Хсуан-кунг Суу. Признавам, че самият аз хранех подобни колебания, докато наблюдавах тежкия труд, който кипеше тук. Но след няколко дни обучение по катерене, проявявам желание да работя и ми се дава възможност Да се проваля. Не се провалям.

Енея знаеше за чиракуването ми при Аврол Хюм, когато не само оформяхме терените в огромните имения на Клюона, но и дялахме камък и дърво за екстравагантните сгради и мостове, беседки и кули. Това ми беше от полза тук и две седмици по-късно се издигнах от общ работник до избраната група от каменоделци на най-високите платформи. Проектът на Енея предвиждаше най-високите постройки да се издигнат до огромната надвиснала скала и различните проходи и парапети да се вградят в нея. Ето защо сега работим тук, дяламе камък и зидаме тухли за пътя по ръба на нищото. Скелето ни опасно виси над бездната. През последните три месеца тялото ми е станало по-стройно и яко, реакциите ми са по-бързи и преценката ми е по-точна, докато работя на отвесните скални стени върху хлъзгавия бамбук бонзай.

Опитният летец и катерач Ломо Дондруб се е съгласил да се изкачи на върха на надвисналата скала, за да закрепим основите на най-горните метри скеле и през последния час ние с Вики Гросели, Ким Байунг-Сун, Харуюки Отаки, Кенширо Ендо, Чангчи Кенчунг, Лабсанг Самтен и още неколцина тухлари и зидари наблюдаваме как Ломо се движи без осигурителни въжета по скалата. Той прилича на легендарната муха от Старата Земя – яките му ръце и крака се сгъват под тънката материя на катераческото му облекло, през цялото време имат три опорни точки по хлъзгавата вертикална стена и свободната му длан или стъпало опипом търси и най-малката неравност, върху която да се задържи, и най-тънката цепнатина, в която да забие винт за скелето. Гледката е ужасяваща, но това е привилегия – сякаш сме в състояние да се върнем назад с машина на времето, за да наблюдаваме как Пикасо рисува, как Джордж Уу чете стихове или как Мейна Гладстоун държи реч. Десетина пъти съм сигурен, че Ломо ще се олюлее назад и ще падне – ще му трябва цели

минути, за да достигне отровните облаци долу, – но всеки път той чудотворно се задържа, намира точка на триене или открива пукнатина, в която да пхне ръка или пръст и да закрепи цялото си тяло.

Накрая Ломо свършва, въжетата са закрепени и увиснали надолу, кабелните точки са фиксирани и той се спуска в стрemenата си, за да скочи на работната ни платформа като легендарен супергерой. Лабсанг Самтен му подава чаша ледена оризова бира. Кенширо и Вики го потупват по гърба. Нашият майстор дърводелец със засукани мустаци Чангчи Кенчунг запява мръсна възхваляваща го песен. Поклащам глава и се ухилвам като идиот. Денят е чудесен – купол от синьо небе, Свещената планина на Севера – Хенг Шан – ярко блести отвъд облачната бездна и вятърът е умерен. Енея ми е казала, че дъждовният сезон ще настъпи след няколко дни – мусон от юг, носещ месеци дъжд, хлъзгава скала и вероятно сняг, – но в такъв прекрасен ден това ми се струва невероятно и далечно.

Усещам докосване по лакътя и Енея е до мен. През по-голямата част от сутринта тя бе на скелето или висеше на ремъците си на скалната стена, за да контролира каменоделците и зидарите, изграждащи пътя и парапетите.

Продължавам да се хиля от адреналиновия прилив, резултат от наблюдаването на Ломо.

– Кабелите са готови за свързване – казвам аз. – Още три-четири дни и дървеният път тук ще е готов. А след това и последната ти платформа там... – посочвам към ръба на надвисналата скала, – ...и voila! Като се изключи боядисването и полирането, проектът ти ще е завършен, хлапе.

Енея кимва, но е очевидно, че мислите ѝ не се въртят около Ломо или предстоящото завършване на труда ѝ.

– Можеш ли да дойдеш за малко с мен, Рол?

Следвам я надолу по стълбите на скелето, стигаме на едно от постоянните равнища и излизаме на каменен перваз. Подплашваме малки зелени птички, които излитат от скална цепнатина.

Отгук Храмът, висящ във въздуха е истинско произведение на изкуството. Боядисаното дърво сякаш блести със собствена, тъмночервена светлина. Стълбищата, парапетите и ажурите са изящни и сложни. Параваните на много от пагодите са отворени и молитвени флагчета, наред със спално бельо, се развяват на топлия вятър. В Храма има осем прекрасни светилища, наредени едно над друго по издигащите се свързващи галерии. Всяка пагода представлява стъпка по Великия осемстепенен

път, определен от Буда. Светилищата са подредени по три оси, свързани с трите части на Пътя: Мъдрост, Морал и Медитация. По издигащата се ос от стълбища и платформи на Мъдростта са медитативните светилища за „Правилно разбиране“ и „Правилно мислене“.

По оста на Морала са „Правилната реч“, „Правилното поведение“, „Правилният поминък“ и „Правилното усилие“. До тези последни медитативни светилища може да се стигне само с тежко изкачване по стълба, защото – както ми обясниха през една от първите вечери след пристигането ми Енея и Кемпо Нга Уанг Таши – Буда искал пътят му да е изнурителен и всеотдаен.

Най-високите медитативни пагоди са посветени на съзercанието на последните две стъпки по Великия осемстепенен път – „Правилното внимание“ и „Правилната меди. тация“. Тази последна пагода, веднага бях забелязал аз гледа само към каменната стена на скалата.

Бях забелязал също, че в Храма няма статуи на Буда. Като дете срещнах думата „будизъм“ в старата книга, взета от библиотеката на мочурищата, и попитах Баба. Тя ми каза само, че будистите почитали и се молили на статуи изобразяващи Буда. Къде бяха те? Бях попитал Енея.

Тя ми обясни, че будистите на Старата Земя се разделяли на две основни групи – хинаяна, „Малката кола“, постара религиозна школа, наречена така от по-разпространените школи махаяна, обявили себе си за „Голямата кола“. Хинаяна изповядвали осемнайсет школи – те смятали Буда за учител и се стремели към съзercание и изучаване на учението му, вместо да го боготворят, – но по времето на Голямата грешка била оцеляла само една от тях, теравада, при това единствено в отдалечени райони на опустошаваните от болести и глад Шри Ланка и Тайланд, две политически провинции на Старата Земя. Всички други будистки школи, отнесени от Хеджира, принадлежали на махаяна и се съсредоточаваха върху почитане на статуи на Буда, медитация, целяща постигане на спасение, носели шафранови роби и други украшения, за които ми бе разказала Баба.

Но на Тян Шан, обясни ми Енея, най-повлияния от будизма свят в Периферията или старата Хегемония, будизмът се върнал към рационалността, съзercанието, изучаването и внимателния, непредубеден анализ на учението на Буда. Затова в Хсуан-кунг Ссу нямало негови статуи.

Ние спираме в края на този каменен перваз. Под нас се носят и кръжат птици в очакване да си тръгнем, за да могат да се върнат в гнездата си.

– Какво има, хлапе?

– Приемът в Зимния дворец в Потала е утре вечер – отвръща тя. Лицето ѝ е зачервено и прашно от утринната и работа на високото скеле. Забелязвам, че над веждата ѝ има голяма драскотина с малки, тъмночервени капчици кръв. – Чарлз Чи-кяп Кемпо събира официална делегация от не повече от десет души – продължава Енея. – В нея ще участва Кемпо Нга Уанг Таши, разбира се, както и надзирателят Тсипон Шакабра, братовчедът на Далай лама Гяло, брат му Лабсанг, Ломо Дондруб, тъй като Далай лама е чул за успехите му и иска да се запознае с него, Тромо Трочи от Дому като пътуващ търговец и един надзирател като представител на работниците... или Джордж, или Джигме...

– Не мога да си ги представя поотделно – подхвърлям.

– И аз – съгласява се Енея. – Но мисля, че ще трябва да е Джордж. Той може да разговаря. Джигме навярно ще дойде там заедно с нас и ще чака пред двореца.

– Станаха осем – казвам аз.

Енея ме хваща за ръката. Пръстите ѝ са задебелили от работа, но въпреки това, струва ми се, са най-нежните и изящни в познатата вселена.

– Аз съм деветата – отвръща тя. – Там ще се събере огромна навалица – делегации от всички градове и провинции в това полукълбо. Има вероятност да не успеем да се приближим на повече от двайсет метра от когото и да е от Мира.

– Или пък да сме първите, които ще им представят – прибавям аз. – Законът на Мърфи и така нататък.

– Да – потвърждава Енея и усмивката, която виждам, е същата като на моята единайсетгодишна приятелка, замислила нещо дяволито и навярно малко опасно. – Искаш ли да ми бъдеш кавалер?

Въздъхвам.

– За нищо на света не бих го пропуснал.

18.

Вечерта преди приема на Далай лама аз съм уморен, но не мога да заспя. А. Бетик го няма – останал е в Йо-кунг, заедно с Джордж, Джигме и трийсетте товара строителен материал, които трябваше да са тук вчера, но бяха задържани в града заради стачка на носачите. На сутринта андроидът ще наеме нови носачи и ще поведе групата през последните няколко километра до Храма.

Неспокойно се надигам от дюшека си и обличам конопените панталони, избелялата риза, обувките и лекото си термо яке. Когато излизам навън, забелязвам светлина на фенер, струяща през матовите прозорци и хартиената врата на пагодата на Енея. Отново работи до късно. Тръгвам внимателно, за да не я обезпокоя като разклатя платформата, и се спускам до главното равнище на Храма, висящ във въздуха.

Винаги се удивлявам колко е пусто нощем това място. отначало си мислех, че е заради тръгналите си строителни работници – повечето от които живеят в скалните кратери около Йо-кунг, – но постепенно разбрах колко малко хора прекарват нощта в храмовия комплекс. Джордж и Джигме обикновено спят в колибата си, но тази вечер са в Йо-кунг, заедно с А. Бетик. Понякога игуменът Кемпо Нга Уанг Таши остава при монасите, но сега се е върнал в официалния си дом в Йо-кунг. Неколцина монаси – сред които Чим Дин, Лабсанг Самтен и монахинята Донка Няпсо – предпочитат аскетичния си дом тук пред официалния манастир в Йо-кунг. От време на време при тях или в празното светилище остава летецът Ломо, но не и тази нощ. Той отдавна е заминал за Зимния дворец, след като ни спомена за идеята си да се изкатери по Нанда Деви на юг от Потала.

Така че докато гледам към меката светлина на фенери, идваща откъм жилищата на монасите на най-долното равнище в източния край на комплекса – сияние, което угасва пред очите ми, – останалата част от Храма е тъмна и тиха под звездната светлина. Не е изгрял нито Оракул, нито другите ярки луни, макар че хоризонтът на изток започва да изсветлява. Звездите са невероятно ярки, почти колкото от космоса. Тази нощ се виждат хиляди – повече, отколкото в нощното небе на Хиперион или на Старата Земя – и аз надигам глава, за да видя бавно движещата се малка луна, на която би трябвало да се крие корабът. Нося комуникационния дисков дневник със себе си и трябва само да прошепна в него, но двамата с Енея бяхме решили, че заради близостта на Мира трябва да оставим дори теснолъчевите предавания с и от кораба само за крайно наложителни ситуации.

Искрено се надявам в скоро време да не възникват крайно наложителни ситуации.

По стълбите, стълбищата и късите мостове надолу по западната страна на храмовия комплекс прекосявам тухлено-каменния перваз под най-долните сгради. Нощният вятър се надига и мога да чуя скърцането на всички платформени равнища. Над мен плющят молитвени флагчета и виждам сгрените от звездна светлина облаци, вихреци се на фона на

скалата далеч надолу. Вятърът не е чак толкова силен, че да издава характерния вълчи вой, който ме будеше през първите ми няколко нощи тук, но преминаването му през цепнатините и дървените греди кара света около мен да шумоли.

Достигам стълбището на Мъдростта и се изкачвам през медитативния павилион на Правилното разбиране, после заставам за миг на балкона, за да погледна към мрака и стихналите жилища на монасите, кацнали на скалата на изток. В сложните резби под пръстите ѝ разпознавам безкрайното умение и търпение на сестрите Куку и Кей Се. Увит в якето си заради усилващия се вятър, аз се изкачвам по спиралното стълбище до платформената пагода за Правилно мислене. На източната ѝ стена Енея е проектирала голям, съвършено кръгъл прозорец, обърнат към хлътването на хребета, над което се появява Оракул. Ярките лъчи на луната първо осветяват покрива на пагодата, после и задната стена, в мазилката на която са врязани следните думи от „Сута Нипата“:

„Както угасеният от вятър пламък
остава в покой и не може да се определи,
така и освободеният от индивидуалност мъдрец
остава в покой и не може да се определи.
И е над всякакви образи –
над силата на думите.“

Зная, че този откъс се отнася за загадъчната смърт на Буда, но го чета на лунната светлина с мисълта дали може да се свърже с Енея, самия мен или и с двама ни. Като че ли не може. За разлика от монасите, които се стремят тук към просветление, аз не изпитвам каквото и да е желание да се извисявам над индивидуалността си. Онова, което ме очарова и изпълва с наслада, е самият свят – всички безбройни светове, които съм имал привилегията да видя. Не искам да оставям зад себе си света и сетивните си възприятия от него. И зная, че Енея изпитва същото към живота – че връзката ѝ с него е като католическото причастие, само че в този случай светът е нафората и трябва да се погълне.

И все пак мисълта, че същността на нещата, на хората, на живота е над всички образи и над силата на думите, отеква в мен. В последно време се опитвах – и не успях – да изразя с думи дори същността на това място, само за Да открия безплодността на тези усилия.

Аз излизам от оста на Мъдростта, пресичам дългата платформа за готвене и хранене и поемам нагоре по стълбищата, мостовете и

платформите на Морала. Оракул вече се е издигнал над хребета и светлината му, наред с блясъка на Двете по-малки лунни, обагрят скалата и червеното дърво около мен.

Минавам през павилионите за Правилна реч и Правилно поведение и спирам да си поема дъх в кръглата пагода за Правилен поминък. Точно пред пагодата за Правилни усилия има бамбукова бъчва с вода за пиене и аз утолявам жаждата си. По терасите и стрехите се веят молитвени флагчета, докато тихо минавам по дългата свързваща платформа до най-високите сгради.

Медитативният павилион за Правилно внимание е едно от последните изпълнения на Енея и все още мирише на новоотсечен кедр бонзай. Изкачвам се десет метра по стръмната стълба и стигам до павилиона за Правилна медитация, увиснал над грамадата на Храма. Прозорецът му гледа към скалната стена. Няколко минути оставам тук, за пръв път осъзнал, че когато луната изгрее, върху тази каменна плоча пада сянката на самата пагода и че Енея е проектирала покрива на павилиона така, че сянката му да се свързва с естествените процепи и багри на скалата, образувайки друга сянка, в която разпознавам китайския йероглиф за Буда.

В този момент ме пронизва студ, макар че вятърът не духа по-силно отпреди. По ръцете и тила ми пробягват тръпки. Разбирам – не, виждам, – че каквато и да е, мисията на Енея е обречена на провал. Че двамата с нея ще бъдем заловени, разпитани, навярно измъчвани и екзекутирани. Обещанията, които бях дал на стария поет на Хиперион, щяха да отидат на вятъра. Да унищожи Мира, бях казал аз. Мира, с неговите милиарди вярващи, милиони въоръжени мъже и жени, хиляди бойни кораби... Да върна обратно Старата Земя, бях се съгласил с него. Е, поне я бях посетил.

Поглеждам през прозореца, за да видя небето, но под лунната светлина има само скална стена и бавно оформяща се сянка с името на Буда, три вертикални черти като мастило по пергамент с цвят на камък, три хоризонтални черти, които се заоблят и сливат, образувайки три бели лица в негативните пространства, три лица, които ме наблюдават в мрака.

Бях обещал да пазя Енея. Заклевам се, че ще дам живота си за нея.

Отърсвам се от студа и предчувствието, излизам на платформата за Медитация, прикрепвам осигурителното си въже за един от кабелите и прелитам трийсетте метра над бездната до платформата под най-горната тераса, на която са двете спални пагоди. Докато се изкачвам по

последната стълба до най-високото равнище, аз си мисля: „Сега навярно ще мога да заспя“.

Не съм оставил бележки за това в дисковия дневник. Спомням си го сега, докато го пиша.

Светлината в пагодата на Енея беше угасена. Това ме зарадва – тя стоеше до късно и работеше прекалено много. Високите скелета и кабелните преходи не бяха за уморена архитектка.

Влязох в собствената си пагода, затворих плъзгащата се врата и си събух обувките. Всичко бе така, както го бях оставил – външният параван беше открехнат, лунната светлина огряваше дюшека ми, вятърът тракаше в стените и тихо разговаряше с планината. Фенерите ми не бяха запалени, но луната и споменът ми осигуряваха достатъчно светлина. Освен спалния ми дюшек, на пода бяха само татамито и раклата, в която държах раницата си, малко храна, халба за бира, дихателните маски от кораба и катераческата ми екипировка: нищо не можеше да ме спъне.

Окачих якето си на кукичката до вратата, наплисках си лицето с вода от легена върху раклата и свалих ризата, чорапите, панталоните и бельото си, после ги напъхах в платнена торба, която прибрах в раклата. Утре беше ден за пране. Въздъгнах, усетил, че предчувствието за обреченост от медитативния павилион сега се превръща в обикновена умора, и се приближих до спалния си дюшек. Винаги спях гол, освен в планетарната гвардия и по време на пътуването ми с кораба на Консула, заедно с двамата ми приятели.

В мрака зад ярката ивица лунна светлина долових съвсем леко движение и сепнат, заех бойна поза. Голотата ми ме караше да се чувствам по-уязвим от обикновено. После си помислих: „А. Бетик трябва да се е върнал по-рано“. Отпуснах десния си юмрук.

– Рол? – каза Енея и се наведе напред под лунната светлина. Беше увила долната половина на тялото си с одеялото ми, но раменете, гърдите и коремът ѝ бяха голи. Оракул докосваше с меките си лъчи косата и скулите ѝ.

Отворих уста да отговоря, понечих да се обърна към Дрехите или якето си, отказах се и се отпуснах на едно коляно до дюшека, за да издърпам завивката и да се покрия. Не бях срамежлив, но това бе Енея. А тя беше...

– Рол – повтори Енея и този път гласът ѝ не бе въпросителен. Тя се приближи към мен на колене. Одеялото се свлече от нея.

– Енея – глупаво запелтечих аз. – Енея, аз... ти... аз не... ти всъщност не...

Тя допря показалец до устните ми и миг по-късно го отдръпна, но преди да успее да заговоря, Енея се наведе още по-близо към мен и притисна устните си към мястото до което се бе докоснал пръстът ѝ.

Всеки път, когато се бях допирал до младата си приятелка, усещах електрически ток. Описвал съм това и по-рано и винаги съм се чувствал глупаво да дискутирам въпроса, но приписвах явлението на нейната... аура... на електрическия заряд на личността ѝ. Той бе действителен, не метафоричен. Но в този момент не усетих помежду ни да прескача каквато и да е искра.

За миг останах неподвижен. Но после топлотата и настойчивостта на целувката надделяха над мислите ми, над съмненията и над всичките ми сетива във всеки смисъл на думата и аз също започнах да я целувам, прегърнах я и я притеглих към себе си, докато тя плъзгаше ръце под моите и прокарваше силните си пръсти по гърба ми. Повече от пет нейни години преди това, когато ме бе целунала на прощаване край реката на Старата Земя, целувката ѝ беше пламенна, електрическа, изпълнена с въпроси и послания... но все пак целувка на шестнайсетгодишно момиче. Тази целувка беше топло, влажно, открито докосване на жена и аз ѝ отвърнах мигновено.

Целувахме се цяла вечност. Смътно съзнавах голотата и възбудата си като нещо, за което би трябвало да се тревожа, от което би трябвало да се срамувам, но това усещане бе далечно и незначително пред усилищата се топлина и пламенност на целувките. Когато накрая устните ни се разделиха, копнеещи отново да се докоснат, ние започнахме да се целуваме по бузите, клепачите, челото, ушите. Сведох лице и целунах вдлъбнатината на шията и, като усещах пулса ѝ и вдишвах аромата на кожата ѝ.

Тя се придвижи напред на колене и леко изви назад гръб така, че едната ѝ гърда докосна бузата ми. Хванах я в шепата си и едва ли не почитателно целунах зърното ѝ. Енея стисна с ръка тила ми. Чувствах ускоряващия ѝ се дъх, когато сведе лице към мен.

– Почакай, почакай – казах аз, вдигнах глава и се отдръпнах назад. – Не, Енея, ти си... искам да кажа... мисля, че не...

– Шшт – прекъсна ме тя, отново се наведе, целуна ме и се притисна към мен така, че тъмните ѝ очи сякаш изпълниха света. – Шшт, Рол. Да. – Енея пак ме целуна, наклони се надясно и двамата се отпуснахме върху дюшека, без да преставаме да се целуваме. Надигналият се вятър тракаше в стените от оризова хартия и цялата платформа се люлееше от силата на целувката ни и от движението на нашите тела.

Трудно ми е. Да разказвам за такива неща. Да споделям най-личните и съкровени мигове. Струва ми се светотатство да изразявам такива неща с думи. И лъжа – да не го сторя.

Да видиш и почувстваш за пръв път любимата си гола е най-чистото житейско просветление. Ако във вселената съществува истинска религия, тя трябва да включва тази истина или завинаги ще остане куха. Да правиш любов с жена, която заслужава тази любов, е една от малкото абсолютни награди да си човешко същество, да уравниш всички болки, загуби, неловкост, самота, безумие и компромиси на човешкия живот. Да правиш любов с такава жена компенсира много грешки.

Никога преди не бях правил любов с такава жена. Знаех го още докато се целувахме и лежахме един до друг, още преди да започнем да се движим бавно, после бързо, после отново бавно. Разбирах, че никога не съм се любил истински – че сексът на младия войник в отпуска с приятелки или на моряка с жените на шлеповете, когато си бях мислил, че зная всичко възможно по въпроса, всъщност не е било дори само началото.

Това беше началото. Спомням си, че по едно време Енея се надигна над мен, силно притиснала ръка в гърдите ми, докато собствените ѝ гърди бяха хлъзгави от пот, но тя продължаваше да ме гледа – с такава напрегнатост и топлина, че сякаш двамата бяхме завинаги свързани от погледа си също толкова здраво, колкото и от бедрата и гениталиите си. Щях да си спомням този миг всеки следващ път, щом правехме любов, а през тези първи мигове на близост като че ли си спомнях всички онези пъти от бъдещето.

Лежахме един до друг под лунната светлина. Чаршафите и одеялата бяха усукани около нас, студеният вятър от север изсушаваше потта по телата ни, бузата ѝ беше притисната до гърдите ми и бедрото ми бе прехвърлено над нейния хълбок. Продължавахме да се докосваме. Пръстите и си играеха с космите на гърдите ми, моите пръсти проследяваха очертанията на лицето ѝ, стъпалото ми се лъзгаше нагоре-надолу по прасеца ѝ.

– Грешка ли беше това? – прошепнах.

– Не – отвърна тя. – Освен ако...

Сърцето ми се разгуптя.

– Освен ако?

– Освен ако си пропуснал онези ваксини в планетарната гвардия, които съм сигурна, че са ти направили – поясни Енея.

Бях толкова обезпокоен, че не долових преднамерено дразнещите

нотки в гласа ѝ.

– Какво? Ваксини ли? Какви ваксини? – попитах аз и се претърколих, за да се повдигна на лакът. – А... ваксини... по дяволите. Знаеш, че са ми ги направили. Господи.

– Зная – промълви Енея и сега видях, че се усмихва. Когато ние, хиperiонските момчета, постъпихме в планетарната гвардия, властите ни направиха обичайните одобрени от Мира инжекции – против малария, рак, грип и за контрол на раждаемостта. Във вселената на Мира, в която огромното мнозинство от хора избираха кръстоида – избираха да се опитат да постигнат безсмъртие, – контролът на раждаемостта бе факт. След сключване на брак човек можеше да се обърне към властите за антидот или просто да си го купи от черния пазар, когато настанеше време да създаде семейство. Или пък, ако не избереше нито пътя на кръста, нито на семейството, ваксината щеше да действа до старостта и смъртта му. От години не се бях сещал за това. Всъщност, струва ми се, че десет години по-рано А. Бетик ме бе попитал за тези ваксини на кораба на Консула, когато разговаряхме за превантивната медицина, и аз бях споменал за инжекциите в планетарната гвардия. Нашата млада, единайсетдванайсетгодишна приятелка бе седяла свита на кушетката в холоямката, зачетена в книга от корабната библиотека и като че ли не бе обръщала каквото и да е внимание...

– Не – все още изправен на лакът, казах аз. – Имам предвид истинска грешка. Ти си...

– Аз съм си аз – промълви тя.

– ...на двацет и една стандартни години – довърших.

– Аз съм...

– Ти си си ти – прекъсна ме Енея.

– ...единайсет стандартни години по-възрастен от теб.

– Невероятно – каза тя. Когато вдигна поглед към мен, лунната светлина огря цялото ѝ лице. – Можеш да правиш изчисления. В такъв момент.

Въздъгнах и се претърколих по корем. Завивките миришеха на нас. Вятърът продължаваше да се усилва и сега тракаше в стените.

– Студено ми е – прошепна Енея.

През следващите дни и месеци при тези думи щях да я притискам в обятията си, но тази нощ реагирах буквално и се изправих, за да затворя паравана. Вятърът беше по-студен от обикновено.

– Не – поклати глава тя.

– Какво?

– Не го затваряй съвсем. – Енея скочи на крака, вдигнала завивката само до кръста си.

– Но...

– Лунната светлина по теб – промълви Енея. Може би гласът ѝ предизвика физическата ми реакция. Или видът ѝ, докато ме чакаше на дюшека. Освен на нас, стаята миришеше на прясна слама заради новите тами и ръокана в тавана. И на свежия, студен планински въздух. Но леденият вятър не забави реакцията ми.

– Ела тук – прошепна тя и разтвори одеялото като пелерина, за да ме скрие в него.

Следващата утрин е, отново работя на строежа и се движа като замаян. Част от проблема е недоспиването – Оракул беше залязъл и небето на изток изсветляваше, когато Енея се върна в собствения си павилион, – но основната причина е удивлението ми. Животът беше предприел обрат, какъвто изобщо не бях очаквал, какъвто никога не си бях представял.

Поставям в скалата подпори за галерията. Майсторите Харуюки, Кенширо и Войтек Майер са пред мен и пробиват дупки в камъка, докато Ким Байунг-Сун и Вики Гро-сели зидат тухли зад и под нас, а дърводелецът Чангчи Кенчунг започва да реди дървения под на самата тераса. Ако вчера Ломо не беше направил показното си изпълнение по свободно катерене и не бе закрепил въжета и кабели, с майсторите спокойно бихме могли да паднем от дървените греди. Сега, докато скачаме от гредата на гредата, ние просто закрепваме някоя от карабините на ремъците си за следващото въже. Веднъж вече бях паднал и осигурителното въже ме бе спасило: всяко от тях можеше да издържи тежест, пет пъти по-голяма от моята.

Скачам от гредата на гредата и закрепям следващата, която биси на един от кабелите. Вятърът се усилва и заплашва да ме отнесе в пространството, но аз се задържам с една Ръка за увисналата над мен гредата и с три пръста на другата за самата скала. Стигам до края на третото фиксирано въже, откъчвам карабината си и се приготвям да я закача за четвъртото от седемте въжета, поставени от Ломо.

Не зная какво да мисля за предишната вечер. Тоест, зная как се чувствам – ободрен, объркан, възвисен, влюбен – но не и какво да мисля по въпроса. Опитвам се да пресрещна Енея преди закуска в общата трапезария до жилищата на монасите, но тя вече се е нахранила и е отишла на новата източна галерия, за да помогне на изпадналите в затруднение резбари. После пристигнаха А. Бетик, Джордж Тсаронг и Джигме Норбу

с носачите и час-два бях зает да сортирам греди, длета и други строителни материали и да ги пренасям до новите високи скелета. Преди да започне поставянето на гредите бях отишъл до източната галерия но А. Бетик и Тсион Шакабра разговаряха с Енея, така че тичешком се върнах обратно на скелетата и потънах в работа.

Сега скачах на последната греда, поставена тази сутрин, готов да закрепя следващата в дупката, издълбана от Харуюки и Кенширо с длета и малки, насочени взривове. После Войтик и Вики ще я циментират. След трийсет минути ще е достатъчно здрава и Чангчи ще може да монтира отгоре ѝ работна платформа. Свикнал съм да скачам от греда на греда, да пазя равновесие и да приклякам, за да поставя следващата и сега го правя, като балансирам с лявата си ръка. Внезапно гредата се залюлява далеч напред и аз губя равновесие, надвесвайки се над нищото. Зная, че осигурителното въже ще ме задържи, но не ми е приятна мисълта да падна и да увисна между последната греда и новопробитата дупка. Ако нямам достатъчно инерция, за да се отблъсна с крак от гредата, ще трябва да чакам Кенширо или някой от другите майстори да дойде и да ме измъкне.

За част от секундата взимам решение и скачам, хващам люлеещата се греда и силно се отблъсквам. Тъй като осигурителното въже е дълго няколко метра, цялата ми тежест увисва на пръстите ми. Гредата е прекалено дебела, за да я хвана здраво и усещам, че се изплъзвам от твърдото като желязо дърво. Но вместо да се отпусна и увисна на въжето, продължавам да се мъча да се задържа, успявам да залюлея тежкия трегер назад и скачам, за да прелетя последните два метра, приземявам се на хлъзгавата греда и размахвам ръце, за да запазя равновесие. Като се смея на собствената си глупост, заставам задъхан за миг, загледан в облаци, връщи на няколко хиляди метра под краката ми.

Чангчи Кенчунг скача от греда на греда към мен, като бързо се закрепва за фиксираните въжета. В очите му блести ужас и за миг съм сигурен, че нещо се е случило с Енея. Сърцето ми се разтуптява толкова силно и тревогата ме изпълва толкова бързо, че едва отново не загубвам равновесие. Но се задържам и заставам, балансирайки на последния трегер, докато със страх очаквам Чангчи.

Когато стига при мен, той е прекалено задъхан, за да говори. Прави ми настойчиви жестове, но аз не мога да го разбера. Навярно е видял комичното ми прежедие с гредата и се е обезпокоил. За да се увери, че съм добре, аз протягам ръка към карабината на ремъците ми и му показвам, че е стабилно закрепена за осигурителното въже.

Там няма карабина. Изобщо не съм я закачил за последния фиксиран кабел. Бях скочил към люлеещата се греда без осигурително въже над бездната...

Внезапно ме връхлита пристъп на шемет, залитам три стъпки към скалата и се облягам на студения камък. Надвисналият зъбер се опитва да ме отблъсне и сякаш цялата планина се накланя навън.

Чангчи хваща фиксирания кабел, дърпа една от карабините на ремъците ми и я закача за него. Кимвам в знак на благодарност и се опитвам да не избълвам закуската си, докато той е при мен.

Застанали десет метра зад завоя на скалата, Харуюки и Кенширо жестикулират. Току-що са пробили поредната свършена дупка. Искат да ги настигна и да поставя следващия трегер.

Делегацията за вечерния прием на Далай лама в чест на Мира заминава точно след обема в общата трапезария. Там виждам Енея, но освен многозначителната размяна на погледи и усмивката й, от която коленете ми се разтреперват, не можем да разговаряме.

Събираме се на най-долното равнище. От горните платформи ни махат стотици работници, монаси, готвачи, учени и носачи. Между ниските прорези в източния хребет започват да се трупат и вихрят дъждовни облаци, но небето над Хсуан-кунг Ссу все още е синьо и развяващите се на високите тераси червени молитвени флагчета изпъкват с почти удивителна яснота.

Всички сме облечени в пътни дрехи и другите носят официалното си облекло във водонепроницаеми чанти за рамо, а аз в раницата си. По традиция приемите на Далай лама се провеждат късно вечер и имаме повече от десет часа, но пътуването по Горния път ще отнеме шест часа, а по-рано същия ден в Йо-кунг бяха пристигнали куриери и един летец, които съобщиха, че времето отвъд хребета Кун Лун е лошо, затова оживено поемаме напред.

Редът, в който се движим, е установен по протокол. Кметът на Йо-кунг и велик шамбелан на Храма, висящ във въздуха Чарлз Чи-кяп Кемпо върви няколко крачки пред игумена на гомпата Кемпо Нга Уанг Таши, който му е почти връстник. Техните „пътни дрехи“ са по-блестящи от моите официални и двамата мъже са заобиколени от малки рояци помощници, монаси и охрана.

Зад свещениците-политици са Гяло Тондуп и Лабсанг Самтен, съответно братовчед и брат на сегашния Далай лама. Те крачат спокойно и се смеят като младежи на върха на физическото си здраве и умствена яснота. Белите им зъби лъщят на фона на кафеникавите им лица. Лабсанг

носи яркочервена катераческа чуба, която сякаш го прави молитвеното флагче на нашата процесия, насочила се на запад по тесния път към цепнатината Йо-кунг.

Тромо Трочи от Дому, блестящият пътуващ търговец от юг, върви с единствения си спътник от толкова много месеци насам – огромна зигоза, натоварена със стока. На рунтавата ѝ шия висят три звънеца, чийто звук ми напомня за молитвените камбанки в Храма. Ломо Дондруб ще ни пресрещне в Потала, но присъствието му в делегацията символично е представено върху най-горната торба на гърба на зигозата от парче нова тъкан за неговия парапланер.

Двамата с Енея крачим последни в процесията. Няколко пъти се опитвам да заговоря за предишната нощ, но тя ме кара да замълча, като притиска показалец до устните си и кима по посока на търговеца и другите ни спътници. Отварям общ разговор за строителството на Храма през последните дни, но умът ми продължава да кипи от въпроси.

Скоро сме в Йо-кунг, покрай рамките и галериите в които са се събрали тълпи, размахващи знаменца и молитвени флагчета. Застанали по терасите и пред скалните колиби, гражданите ръкопляскат на своя кмет и на останалите от нас.

Точно зад разположения в цепнатината град, близо до трамплинните платформи на единствения кабелен път, който ще използваме, за да стигнем до Потала, ние срещаме друга делегация, отпратила се за приема на Далай лама: Дорье Фамо и нейните девет духовнички. Дорье Фамо пътува в паланкин, носен от четирима мускулести мъже, защото е игуменка на гомпата „Самден“, мъжки манастир на трийсетина клика по южната стена на същия хребет, към който е долепена северната страна на Храма, висящ във въздуха. Дорье Фамо е на деветдесет и четири стандартни години и когато била тригодишна открили, че е превъплъщение на първата Дорье Фамо, Мълниеносната свиня Тя е жена с огромно влияние и в продължение на повече от седемдесет стандартни години е била префект и аватар на отделен женски манастир – гомпата „Оракул“ в Ямдрок Тсо на шейсетина клика по опасния склон на хребета. Сега Мълниеносната свиня, заедно с деветте си спътнички и трийсетината носачи и стражи чака при кабелния път да закачат огромните кабини на паланкина ѝ.

Дорье Фамо надниква през завесите, разглежда групата ни и вика Енея да се приближи. От нехайните забележки на приятелката ми зная, че няколко пъти е ходила в гомпата „Оракул“ в Ямдрок Тсо, за да се среща със Свинята и че двете бързо са се сприятелили. От онова, което

А. Бетик поверително сподели с мен, зная също, че неотдавна Доръе Фамо е казала на духовничките и монахините в гомпата „Оракул“ и на монасите в гомпата „Самден“, че именно Енея, а не Негово светейшество сегашният Далай лама, е възплъщение на живия Буда на Милостта. Според андроида мълвата за тази ерес бързо се разпространила, но заради популярността на Мълниеносната свиня по целия Тянь Шан Далай лама още не бил реагирал на тази обίδα.

Сега виждам, че двете жени – моята млада Енея и старичката в паланкина – спокойно бърбят и се смеят, докато двете делегации чакат да пресекат кабелния път над бездната Лангма. Доръе Фамо сигурно бе настояла да минем преди нейната група, защото носачите отдръпнаха паланкина ѝ настрана и деветте духовнички дълбоко се поклониха, когато Енея даде знак на процесията ни да се приближи до платформата. Чарлз Чи-кяп Кемпо и Кемпо Нга Уанг Таши изглеждат смутени, когато позволяват на помощниците си да закрепят макарите им за кабела – не от безпокойство за безопасността си, зная го, а от някакво нарушение на протокола, което ми е убягнало и което не ме интересува особено. В този момент ме интересува да остана насаме с Енея и да разговарям с нея. Или навярно просто пак да я целувам.

По време на пътуването ни до Потала вали проливен дъжд. През трите ми месеца тук се бяха изсипали много летни дъждове, но сега капките са ледени и придружени от стелещи се валма мъгла, които ни заобикалят отвсякъде. Изминаваме единия кабелен преход преди облаците окончателно да се сгъстят, но когато приближаваме източната страна на хребета Кун Лун, Горният път е хлъзгав от лед.

Горният път се състои от скални первази, тухлени галерии върху отвесна скала, високи дървени платформи по северния хребет на Хуа Шан, Цветната планина, и дълги поредици от висящи мостове, свързващи ледените скали с Кун Лун. После идва вторият по дължина висящ мост на планетата, съединяващ Кун Лун с Фари, последван от друга поредица галерии, мостове и первази, водещи на югозапад по източния склон на хребета Фари и достигащи до пазара. Там преминаваме през цепнатината и тръгваме по перваза почти право на запад към Потала.

Обикновено денем пътят отнема шест часа, но този следобед е мрачно, опасно тътрене през стелещата се мъгла и ледения дъжд. Помощниците, които пътуват заедно с кмета/велик шамбелан Чарлз Чи-кяп Кемпо и игумена Кемпо Нга Уанг Таши, се опитват да скрият господарите си под яркочервени и жълти чадъри, но леденият перваз често се стеснява и се налага знатните мъже да се измокрят, докато вървят в

колона по един. Минаването по висящите мостове е кошмар – „подът“ на всеки от тях е просто единичен, изплетен от коноп кабел с вертикални конопени въжета, хоризонтални странични кабели за парапет и друг дебел кабел отгоре – и макар че обикновено е детска игра да запазиш равновесие по долния, докато се държиш за страничните въжета, в този проливен дъжд това усилие изисква пълна съсредоточеност. Но местните са го правили през десетки мусони и бързо преминават. Само ние с Енея колебливо спираме, когато мостовете се огъват и подскачат под тежестта на групата ни, а заледените въжета заплашват да се изплъзнат от ръцете ни.

Въпреки бурята – или навярно тъкмо заради нея – някой е запалил факлите по целия източен склон на хребета Фари и пламъците, пронизващи гъстата мъгла, ни помагат да следваме пътя си, когато дървените галерии завиват, издигат се и се спускат по заледени стълбища и достигат до нови мостове. Пристигаме на пазара Фари точно по здрачаване, макар че заради времето изглежда много по-късно. Там към нас се присъединяват други групи, насочили се към Зимния дворец, а покрай цепнатината на запад се движат поне седемдесет души. Паланкинът на Доръе Фамо все още подскача заедно с нас и подозирам, че всички, включително самият аз, малко и завиждаме, че е вътре.

Признавам, че съм разочарован: бяхме планирали да пристигнем в Потала по светло, докато червеникавото сияние все още огрява хребетите и високите върхове на север и запад от двореца. Никога преди не го бях виждал и с нетърпение очаквах да разгледам този район. Но сега широкият Горен път между Фари и Потала е просто поредица от осветени с факли первази и галерии. Нося в раницата си лазерното фенерче, макар че не съм сигурен дали това е безполезен опит за самозащита в случай, че нещата в двореца тръгнат на зле, или за да осветявам пътя си в мрака. Лед покрива скалите, платформите и конопените парапети по този най-използван път на планетата. Не мога да си представя да се спускам по кабелния път в такава нощ, но се носят слухове, че неколцина от най-дръзките гости пристигат тъкмо така.

Влизаме в Забранения град около два часа преди началото на приема. Облаците малко са се разнесли, дъждът стихва и първият поглед, който хвърлям към Зимния дворец, ме кара да стая дъх и да забравя за разочарованието си, че не съм дошъл по светло.

Зимният дворец е построен върху огромен връх, извисяващ се от хребета на Жълтата шапка. Зад него са по-високите върхове на Коко Нор и през облаците първо се показва „Дрепунг“, манастирът, който

подслонява трийсет и пет хиляди монаси, ред след ред високи каменни сгради, издигащи се по отвесните склонове. Хилядите му прозорци блестят със светлината на фенерите, на балконите, терасите и входовете са закачени факли, а зад и над „Дрепунг“ се извисяват златните, докосващи небето покриви на Потала – Зимният дворец на Далай лама, – грейнали от блясъци и осветени отзад (въпреки мрака на бурята) от мъниите по върховете на Коко Нор.

Тук помощниците и обикновените пътници завиват обратно и в Забранения град влизаме само ние, поканените поклонници.

Горният път се изравнява и разширява, за да достигне петдесет метра. Настлан е със златни камъни, от двете му страни са запалени факли и го заобикалят безброй храмове, малки гомпи, външни манастирски сгради и военни постове. Дъждът е спрял, но пътят хвърля златисти отблясъци, докато стотиците ярко облечени поклонници и обитатели на Забранения град изпълват пространствата пред огромните стени и порти на „Дрепунг“ и Потала. Монаси в шафранени роби се движат на малки, мълчаливи групи. Дворцови служители в яркочервени и тъмнолилави одежди и жълти шапки, напомнящи на обърнати наопаки чинийки, бързо минават покрай войници в сини униформи с копия на черно-бели райета. Официални куриери тичат в плътно прилепнали по тялото им оранжево-червени или златисто-сини костюми. Жени от двора се плъзгат по златните камъни в дълги копринени, небесно– или тъмносини рокли и полите им тихо шумолят по мократа настилка. Свещеници от сектата на Червената шапка изпъкват с извитите си навътре шапки от тъмnochервена коприна, докато друнгпите – хората от гористата долина – носят шапки от вълна на зигоза и костюмите им са украсени с блестящи бели, червени, тъмнокафяви и златни пера, а дългите им, златни церемониални саби са пхнати в ножници. Обикновеният народ в Забранения град е почти също толкова колоритен, колкото и висшите служители: готвачи, градинари, слуги, възпитатели, зидари и камериери, облечени в зелени, сини, златни или оранжеви копринени чуби, с копринени шапки с твърда, широка петдесетина сантиметра периферия, предназначена да пази лицата им от изгаряне в слънчеви дни и от дъжд по време на мусоните.

Нашата измокрена група изглежда сива и дрипава, но аз изобщо не мисля за външния ни вид, докато минаваме през високата шейсет метра порта на една от външните стени на манастира „Дрепунг“ и пресичаме моста Ки Чу.

Този мост е широк двайсет и дълъг сто и петнайсет метра и е

построен от най-модерна въглеродна пластостомана. Материалът блести като черен хром. Под него... няма нищо. Той свързва последната цепнатина в хребета, спускаща се на хиляди метри до фосгеновите облаци долу. Откъм източната му страна – посоката, от която идваме – сградите на „Дрепунг“ се издигат два-три километра над нас, плоски стени, грейнали прозорци и паяжини от официални кабелни пътища между манастира и двореца. Откъм западната му страна – пред нас – Потала се издига върху скалния склон на повече от шест километра и хилядите и каменни лица и стотици златни покриви отразяват проблясващите в ниските облаци светкавици. В случай на нападение мостът Ки Чу за по-малко от трийсет секунди може да се вдигне откъм западната скала.

Той не се вдига и ние го пресичаме. Покрай двете му страни са строени войници в церемониална униформа, всички въоръжени със смъртоносно сериозно копие или енергомет. В отсрещния край на Ки Чу ниеспираме при Парго Калинг, Западната порта – орнаментирана арка, висока осемдесет и пет метра. Отвътре блестят светлини, пречупвани през хиляди сложни мотиви. Най-яркото сияние идва от двете огромни очи – всяко диаметър повече от десет метра, – които гледат на изток над Ки Чу и „Дрепунг“.

Когато минаваме под Парго Калинг, всички спираме. Предстои ни да стъпим на територията на самия Зимен дворец, макар че до истинската му порта остават още трийсетина крачки. Пред нас се изкачват хилядата стъпала, които ще ни отведат до двореца. Енея ми е разказвала, че тук идват поклонници от целия Тян Шан, като вървят на колене, а в някои случаи и като се просват по очи на всяка крачка – буквално измървайки стотиците или хиляди километри с телата си, – само за да минат под Западната порта и да докоснат с чела тази последна част от моста Ки Чу в знак на почит към Далай лама.

Двамата с Енея минаваме под арката заедно и се споглеждаме.

След като показваме поканите си на пазачите и служителите на главния портал, ние се изкачваме по хилядата стъпала. С удивление откривам, че стълбището е ескалатор, макар Тромо Трочи от Дому да ми прошепва, че често го оставят изключено, за да позволят на вярващите последно усилие, преди да ги допуснат в горните части на двореца.

На първите обществени равнища отново проверяват поканите ни, слуги ни освобождават от горните ни дрехи и други слуги ни придружават до стаи, в които можем да се изкъпем и преоблечем. Великият шамбелан Чарлз Чи-кяп Кемпо получава малък апартамент на седемдесет и осмото равнище на двореца и след безкрайни обиколки из външните

коридори – прозорците от дясната ни страна гледат към червените покриви на манастира „Дрепунг“, които блестят под светлината на мълниците – ни посрещат други прислужници, определени за личните ни нужди. Всеки от групата ни има поне затворена със завеси ниша, в която ще спи след официалния прием, а съседните бани предлагат гореща вода, вани и съвременни звукови душеве. Последвам Енея и ѝ се усмихвам, когато ми намига на излизане от топлото помещение.

Нямам истинско официално облекло в Храма, висящ във въздуха – нито на кораба, който в момента се крие на третата луна, – но Ломо Дондруб и някои от другите с приблизително моите размери ми дадоха дрехи за приема: черни панталони и лъснати, високи, черни ботуши, бяла копринена риза под златна жилетка, червено-черно сако, завързано на кръста с тъмночервен копринен пояс. Официалната вечерна пелерина е направена от най-фина коприна, донесена от западните части на Музтаг Алта и е черна, но със сложни червени, златни, сребърни и жълти мотиви по краищата. Това е втората най-хубава пелерина на Ломо и той ясно ми даде да разбере, че ако я изцапам, скъсам или загубя, ще ме хвърли от най-високата платформа. Ломо е приятен, разбран човек – нещо почти нечувано за летец самотник, както са ми казвали, – но ми се струва, че не се шегуваше.

А. Бетик ми зае необходимите за приема сребърни гривни, купени от красивите пазари на Хей уанг-му. На раменете си поставям червената качулка от пух и вълна от зигокоза, заета ми от Джигме Норбу, който цял живот напразно бе чакал да получи покана за Зимния дворец. На шията ми виси верижка от сребро и нефрит, официален талисман на майстора дърводелец и мой приятел Чангчи Кенчунг, който тази сутрин ми каза, че е бил на три приема в двореца и че всеки път ужасно се е отегчавал.

В стаите ни се появяват слуги в златна коприна, за да ни съобщят, че е време да се съберем в главната приемна до тронната зала. Външните коридори са пълни със стотици гости, шумоли коприна, тракат накити, във въздуха се носи аромат на парфюм, одеколон, сапун и кожа. Пред нас зървам старата Дорье Фамо – Мълниеносната свиня, – поддържана от две от деветте ѝ духовнички, всички в елегантни шафранови рокли. Свинята не носи накити, но бялата ѝ коса е нагласена в сложни кокове и красиви плитки.

Роклята на Енея е проста, но поразителна – тъмносиня коприна с кобалтова качулка, покриваща иначе голите ѝ рамене. Над деколтето ѝ виси талисман от сребро и нефрит, в косата ѝ е забоден сребърен

гребен, държащ тънък полувоал. Много от жените наоколо носят воали в знак на свенливост и аз разбирам колко хитро е скрила лицето си приетелката ми.

Тя ме хваща за ръка и ние вървим по безкрайните коридори, завиваме надясно и се изкачваме по спиралните ескалатори към равнищата на Далай лама.

Навеждам се към нея и прошепвам в скритото ѝ под воала ухо:

– Нервна ли си?

Зървам проблясък на усмивка под воала и тя стисва ръката ми.

Продължавам да упорствам.

– Хлапе, ти понякога виждаш бъдещето. Зная го. Та така... дали ще останем живи след тази вечер? Навеждам се към нея и тя ми прошепва в отговор:

– Малко неща в бъдещето са установени, Рол. Повечето са течни като... – Енея посочва към фонтана, покрай който минаваме. – Но не виждам причина за безпокойство, а ти? Тук има хиляди гости. Далай лама може да поздрави лично само неколцина. Неговите гости... представителите на Мира... които и да са те, нямат основание да смятат, че сме тук.

Кимвам, но не съм убеден.

Внезапно братът на Далай лама Лабсанг Самтен бързо се спуска обратно по издигания се ескалатор в нарушение на всякакъв протокол. Монахът се усмихва и ентусиазирано бърби. Той се обръща към нашата група, но стотиците по автоматичното стълбище се навеждат към него, за да го чуят.

– Гостите от космоса са много важни! – възторжено казва Лабсанг. – Разговарях с нашия възпитател, който е помощник на заместник мисиътъра на протокола. Тази вечер ще се срещнем не само с мисионери!

– Нима? – пита великият шамбелан Чарлз Чи-кяп Кемпо, блестящ в многобройните си пластове червена и златна коприна.

– Да! – широко се усмихва Лабсанг Самтен. – Пристигнал е кардинал на мирската Църква! Много важен кардинал. С неколцина от първите си помощници.

Усещам, че стомахът ми кипва ѝ после рязко се свива.

– Кой кардинал? – пита Енея. Гласът ѝ звучи спокойно и заинтригувано. Приближаваме се до края на спиралното стълбище и въздухът се изпълва с шума на стотици или хиляди тихо разговарящи гости.

Лабсанг Самтен се изпълва в официалната си монашеска роба.

– Кардинал Мустафа – енергично съобщава той. – Много

приближен на мирския папа, струва ми се. Мирът изразява почитта си към брат ми, като го праща тук за посланик.

Усещам, че Енея стисва ръката ми, но не мога ясно да видя изражението ѝ през воала.

– И още неколцина важни мирски гости – продължава монахът и се обръща, когато приближаваме до приемната. – Включително някакви странни мирски жени. Военни, предполагам.

– Научи ли имената им? – пита Енея.

– Едно от тях – отвръща Лабсанг. – Генерал Немес. Тя е много бледа. – Братът на Далай лама обръща широката си, искрена усмивка към Енея. – Кардиналът е помолил специално да се запознае с вас, г. Енея. С вас и с вашия придружител г. Ендимион. Министърът на протокола много се изненадал, но е уредил частен прием за вас, мирските хора, разбира се, регента и брат ми, Негово светейшество Далай лама.

Изкачването ни завършва. Стълбището потъва в мраморния под. Енея ме е хванала подръка и двамата се сливаме с шума и строго овладения хаос на главната приемна.

19.

Далай лама е само на осем стандартни години. Знаех това – Енея, А. Бетик, Тео и Рахил неведнъж го бяха споменавали, – но все пак съм изненадан, когато виждам детето, седнало на високия си, покрит с възглавници трон. В огромната приемна зала трябва да има три-четири хиляди души. Гостите едновременно прииждат по няколко широки ескалатора в предверие, голямо колкото хангар за космически кораби – златни колони се издигат към покрит с фрески, висок двайсет метра таван, подът е настлан със синьо-бели плочки със сложни изображения от „Бардо Тодрол“, тибетската „Книга на мъртвите“, както и с илюстрации на огромния семенен кораб, докарал будистките емигранти от Старата Земя. Приемната зала е още по-огромна. Таванът ѝ е гигантски прозорец, през който ясно се виждат кипящите облаци, проблясващите мълнии и осветения от фенери планински склон. Гостите блестят във фините си дрехи – коприна, скулптиран лен, надиплена и боядисана вълна, изобилие на червени, черни и бели пера, сложни прически, фини, красиво оформени гривни, огърлици, обеци, диадеми и колани от сребро, аметист, злато, нефрит, лазурит и десетки скъпоценни метали. Сред цялото това изящество са пръснати десетки монаси и игумени в простите им

оранжеви, златни, жълти, шафранени и червени роби. Бръснатите им глави лъщят на светлината от стотици трикраки мангали. Но помещението е толкова грамадно, че тези няколко хиляди души изобщо не могат да го изпълнят – паркетът блести и между тълпата и златния трон остава двайсетметрово празно пространство.

Разнася се звукът на малки рогове, когато гостите стъпват от ескалатора на плочките в преддверието. Инструментите са от месинг и кост и колоната от монаси, които ги надуват, се простира от стълбищата до входните арки – повече от шейсет метра постоянен шум. Стотиците рогове поддържат един тон в продължение на минути и после преминават на друг, без никой да им дава знак. Ние влизаме в главната приемна зала и ниските тонове са подети и усилены от двайсет четириметрови рогове от двете страни на процесията ни. Монасите, които надуват тези чудовищни инструменти, стоят в малки ниши в стените и подпират роговете на стойки, поставени на паркета. Краищата им се разширяват като еднометрови лотосови цветове. Към тази постоянна поредица от ниски тонове – напомнящи на сирената на океански кораб, отекваща в заобикалящите го ледници – се присъединяват вибрациите на огромен гонг с диаметър поне пет метра, удрян на равни интервали. От мангалите се носи аромат на тамян. Едва забележимото було благоуханен дим се движи над покритите с накити и шапки глави на гостите и като че ли искри и вибрира в съответствие с издигащите се и спадащи тонове на тръбите, роговете и гонга.

Всички лица са обърнати към Далай лама, непосредственото му обкръжение и гостите му. Хващам Енея за ръка и ние минаваме надясно, за да останем надалеч от трона. Съзвездия важни личности нервно се движат между нас и далечното дете.

Внезапно дълбоките тонове стихват. Последният удар на гонга отеква и замира. Всички гости са тук. Огромните врати зад нас са затворени. Чувам пропукването на пламъци в безбройните мангали из гигантското, кънтящо пространство. По кристалния таван високо над нас неочаквано започват да падат капки дъжд.

Далай лама леко се усмихва, седнал по турски върху многобройни копринени възглавници. Платформата го издига на равнището на очите с изправените му гости. Главата на момчето е обръсната и то носи проста червена роба на лама. На друг трон от дясната му страна седи регентът, който ще управлява – като се съветва с други висши свещеници, – докато Негово светейшество Далай лама не стане на осемнайсет стандартни години. Енея ми е разказвала за този регент, мъж на име Ретинг

Токра, за когото се говорело, че бил възплъщение на коварството, но единственото, което мога да видя в момента, е обикновената червена роба и тясно, кафеникаво лице с бадемвидни очи и тънки мустаци.

Отляво на Негово светейшество Далай лама е великият шамбелан, игуменът на игумените. Този мъж е много стар и широко се усмихва на колоните от гости. Вляво от него е държавният оракул, слаба млада жена със строго подстригана коса и жълта ленена риза под червената ѝ роба. Енея ми е обяснила, че работата на държавния оракул е да предсказва бъдещето в състояние на дълбок транс. Вляво от жената са застанали петима пратеници на Мира, чиито лица са почти изцяло скрити от позлатените стълбове на трона на Далай лама – мога да различа нисък мъж в кардиналско червено, три фигури в черни раса и поне една военна униформа.

Вдясно от трона на регента стои главният глашатай и шеф на охраната на Негово светейшество, легендарният Карл Линга Уилям Ейхеджи, дзен стрелец, художник, учител по карате, философ, бивш летец и аранжор на цветя. Тялото на Ейхеджи сякаш е от стомана, увита с мускули. Той прави няколко крачки напред и изпълва огромната зала с глас си:

– Уважаеми гости, посетители от други светове, дугпи, друкпи, друнгпи – хора от най-високите хребети, от великите цепнатини и гористите склонове на долините – дзаси, уважаеми представители, червени шапки и жълти шапки, монаси, игумени, послушници гетсел, ко-си от Четвърти ранг и още по-висши, вие блажени, които носите суги, техни съпруги и съпрузи, търсачи на просветление, за мен е удоволствие да ви приветствам тук от страна на Негово светейшество, Гетсуанг Нгуанг Лобсанг Тенгин Гяпсо Сисунуангюр Тшунгпа Мапай Депал Сангпо – Светия, Нежната слава, Мощния в речта, Чистия ум, Надарения с божествена мъдрост, Вместителя на вярата, Широкия като океан!

Малките тръби от месинг и кост изсвирват високи, ясни тонове. Огромните рогове заревават като динозаври. Гонгът праща вибрации по костите и зъбите ни.

Главният глашатай Ейхеджи отстъпва назад. Заговорва Негово светейшество Далай лама и детският му глас е тих, но ясен и твърд в грамадното пространство.

– Благодаря на всички ви, че дойдохте тук тази вечер. Ние ще приветстваме нашите приятели от Мира при по-лична среща. Мнозина от вас помолиха да се срещнат с мен... вие ще получите моята благословия на частни аудиенции тази вечер. Поисках да разговарям с някои от вас.

Вие ще се срещнете с мен на частна аудиенция тази вечер. Нашите приятели от Мира ще разговарят с мнозина от вас тази вечер и в следващите дни. От тяхно име ви моля да не забравяте, че те са наши братя и сестри в дхармата, в търсенето на просветление. Моля ви да не забравяте, че нашият дъх е техен дъх и че дъхът на всички ни е дъхът на Буда. Благодаря ви. Приятно прекарване на нашия празник.

И тогава платформата, тронът и всички наоколо безшумно се плъзват назад през отварящата се стена, скрива ги подвижна завеса, после още една и накрая самата стена, а хилядите в главната приемна зала едновременно въздъхват.

Доколкото си спомням, вечерта беше почти сюрреалистично съчетание от тържествен бал, вихрещ се около официален папски прием. Никога не бях присъствал на папски прием, разбира се – тайнственият кардинал на вече скритата зад завеси платформа бе най-висшият представител на Църквата, който бях виждал, – но възбудата на онези, които Далай лама приемаше, трябва да беше същата като на християни при срещата им с папата. Монасвийници в червени роби и с червени или жълти шапки придружаваха неколцината щастливци през завесите и вратата в стената при Далай лама, докато останалите от нас обикаляхме по осветения от факлите паркет, хранехме се край дългите маси с превъзходни ястия или дори танцувахме под музиката на малък оркестър. Признавам, че поканих Енея на танц, но тя се усмихна, поклати глава и поведе групата ни към най-близката банкетна маса. Скоро поведохме разговор с Дорье Фамо и някои от деветте ѝ духовници.

Макар да знаех, че може да наруша етикета, аз попитах красивата старица защо е наречена Мълниеносната свиня. Докато ядяхме пържени топки тсампа и пиехме чай, Дорье Фамо се засмя и ни разказа историята си.

На Старата Земя първата такава игуменка на тибетски мъжки будистки манастир се смятала за превъплъщение на истинската Мълниеносна свиня, полубогиня с ужасяваща сила. Твърдяло се, че онази първа Дорье Фамо е превърнала не само себе си, но и всички ламы в манастира в прасета, за да подплаши вражески войници.

Когато попитах това последно превъплъщение на Мълниеносната свиня дали е запазила способността си да се преобразява в свиня, елегантната старица вдигна глава и твърдо отвърна:

– Ако това ще подплаши тези сегашни нашественици бих го направила на мига.

През около трите часа, по време на които ние с Енея разговаряхме,

слушахме музика и гледахме светкавиците през кристалния таван, това бе единственото изречено гласно отрицателно отношение към мирските представители макар че под копринените одежди и веселбата като че ли се носеше подводно течение от безпокойство. Това изглеждаше естествено, тъй като освен спускателните кораби на свободни търговци, Тя Шан беше изолиран от Мира и останалата част от постхегемонийското човечество почти три века наред.

Вече ставаше късно и започвах да се убеждавам, че Лабсанг Самтен е получил грешна информация за желанието на Далай лама и неговите мирски гости да ни видят, когато неочаквано няколко придворни служители с огромни червени и жълти шапки – напомнящи на илюстрациите на древногръцки шлемове, които бях виждал – ни откриха и помолиха да ги придружим за аудиенция при Далай лама.

Погледнах към приятелката си, готов да избягам заедно с нея и да прикривам отстъплението ни, ако тя прояви дори само намек за страх или колебание, но Енея просто кимна и ме хвана за ръка. Морето от гости ни направи път, докато прекосяхахме грамадното пространство след придворните. Двамата вървахме бавно, ръка за ръка, сякаш аз ѝ бях баща и я водех към олтара на традиционна църковна венчавка... или сякаш самите ние винаги сме били брачна двойка. В джоба ми бяха лазерното фенерче и дисковият дневник. Лазерът нямаше да ми помогне много, ако Мирът искаше да ни залови, но бях решил, случи ли се най-лошото, да повикам кораба. Нямаше да им позволя да пленят Енея и щях да спусна машината на пламтящите ѝ реактивни тласкачи право през този прекрасен кристален таван.

Минахме през външната завеса и се озовахме в покрито пространство, в което все още ясно се чуваше музиката на оркестъра и глъчката на празненството. Тук неколцина придворни с червени шапки ни помолиха да протегнем ръце с длани нагоре. Когато се подчинихме, те поставиха в шепите ни бели копринени шалчета, чиито краища свободно висяха надолу. Посочиха ни да минем през втората завеса. Зад нея с поклон ни посрещна великият шамбелан – Енея му отвърна с изящен реверанс, а аз с тромаво навеждане – и ни поведе през вратата в малката стая, в която заедно с гостите си ни очакваше Далай лама.

Тази частна стая приличаше на продължение на трона на малкия първосвещеник – злато, позлата, копринен бродат и прекрасни гоблени с обърнати свастики, избродирани наред образи на разтварящи се цветя, гърчещи се дракони и въртяща се мандала. Вратите зад нас се затвориха и звуците на приема бяха напълно заглушени, освен аудиосигнала

на трите видеомонитора, вградени в лявата стена. Образът се предаваше от различни места в главната приемна зала и момчето на трона и неговите гости унесено наблюдаваха.

Спряхме, докато великият шамбелан не ни даде знак отново да тръгнем напред. Когато приближихме до трона и Далай лама се обърна към нас, шамбеланът ни прошепна:

– Не е нужно да се покланяте, докато Негово светейшество не вдигне ръка. Тогава се наведете напред, за да ви докосне.

Заставахме на три крачки от повдигнатата платформа на трона с нейните искрящи позлати и драпирани възглавници. Главният глашатай Карл Линга Уилям Ейхеджи каза с тих, но еквивалентен глас:

– Ваше светейшество, архитектката, отговаряща за строителството на Хсуан-кунг Ссу, и нейният помощник.

„Нейният помощник ли?“ Смутено пристъпих зад Енея, но бях благодарен, че глашатаят не спомена имената ни. С периферното си зрение забелязвах петте фигури на представителите на Мира. Протоколът обаче изискваше погледът ми да е насочен към Далай лама, но сведен надолу.

Енея спря до високия трон, все още протегнала ръце пред себе си. Шалчето бе опънато между дланите ѝ. Великият шамбелан постави върху него няколко предмета и момчето протегна ръка, бързо ги взе и ги остави на платформата вдясно от себе си. После напред пристъпи един от прислужниците и отнесе бялото шалче. Енея сключи ръце, сякаш за молитва и се поклони. С нежна усмивка малкият Далай лама се наведе напред и докосна приятелката ми – моята любима – по главата, поставяйки пръстите си като корона върху кестенявата ѝ коса. Разбрах, че това е благослов. Когато отдръпна ръка, момчето взе от купчината до себе си червен шал и го постави в лявата длан на Енея. После с още по-широка усмивка стисна дясната ѝ ръка. Великият шамбелан даде знак на Енея да застане пред по-ниския трон на регента и аз пристъпих напред, за да повторя същата кратка церемония с Далай лама.

Имах съвсем малко време, но все пак успях да забележа, че предметите, поставени от великия шамбелан върху белия шал и бързо взети от момчето, са малък златен релеф на три планини, представящ Тянь Шан, както по-късно ми обясни Енея, изображение на човешко тяло, стилизирана книга, символизираща речта, и чортен, храм, символизиращ ума. Поставянето и взимането на тези предмети свърши преди да успея да им обърна повече внимание и после червеният шал бе в едната ми ръка, а малката длан на момчето бе в моята. Ръкостискането му беше изненадващо силно. Макар и със сведен поглед, можех да видя широката му

усмивка. Отстъпих назад и застанах до Енея.

Същата церемония бързо се повтори с регента – бял шал, символични предмети, червен шал. Но регентът не се ръкува с нас. Когато получихме благословията му, великият шамбелан ни даде знак да вдигнем главите и погледите си.

Едва не посегнах да извадя лазерното си фенерче и бясно да започна да стрелям. До Далай лама, неговите прислужници монаси, великият шамбелан, регента, държавния оракул, глашатая, ниския кардинал, тримата мъже в черни раса, стоеше жена в черно-червена униформа на мирския флот. Тъкмо беше заобиколила висок свещеник, така че за първи път можехме да видим лицето ѝ. Тъмните ѝ очи се впиваха в Енея. Косата ѝ бе къса и висеше на кичури над бледото ѝ чело. Кожата ѝ беше светла. Погледът ѝ бе змийски – едновременно далечен и унесен.

Това беше създанието, опитало се да убие трима ни с Енея и А. Бетик на Божия горичка пет мои години по-рано – и повече от десет за Енея. Това бе нечовешката машина за убиване, която беше победила Шрайка и щеше да отнесе главата на приятелката ми в торбата си, ако от орбита не се бе намесил отец-капитан де Соя и не бе използвал цялата ядрена енергия на кораба си, за да запрати чудовището в котел от кипяща стопена скала.

И ето че създанието отново беше тук и пронизваше лицето на Енея с нечовешките си очи. Очевидно я бе търсило през годините и светлинните разстояния и сега я беше открило. Бе открило нас.

Сърцето ми се разтуптя и краката ми внезапно омекнаха, но въпреки шока, умът ми работеше като ИИ. Държах лазерното фенерче в десния джоб на пелерината си. Комуникаторът беше в левия джоб на панталоните ми. С дясната си ръка можех да прострелям очите на жената, после да превключа селектора на широко излъчване и да ослепа мирските свещеници. С лявата си ръка щях да пратя по теснолъчевия канал предварително записаното съобщение до кораба.

Но дори незабавно да реагираше и да не го пресрещнеш мирски боен кораб, той щеше да се спусне през прозрачния таван на двореца едва след няколко минути. Дотогава вече щяхме да сме мъртви.

Знаех колко е бързо това чудовище – когато се биеше с Шрайка, то просто беше изчезнало, бе се превърнало в мъгла от хром. Изобщо нямаше да успее да извадя от джоба си лазера или комуникатора. Щяхме да сме мъртви преди ръката ми да изминеше и половината разстояние до оръжието.

Замръзнах, осъзнал, че макар навярно незабавно да беше познала

жената, Енея не реагира с шока, който изпитвах аз. Външно тя не прояви каквато и да е емоция. Продължаваше да се усмихва. Погледът ѝ обходи гостите от Мира – включително чудовището – и отново се върна към момчето на трона.

Пръв заговори регентът Ретинг Токра.

– Нашите гости помолиха за тази аудиенция. Те чуха от Негово светейшество за реконструкцията на Храма, висящ във въздуха и пожелаха да се запознаят с младата жена, ръководеща строежа.

Гласът на регента бе също толкова безизразен, колкото и лицето му.

После заговори Далай лама:

– Приятели мои – тихо каза той и посочи към нас с Енея, – представям ви нашите знатни гости от Мира. Джон Доменико кардинал Мустафа от Светата служба на Католическата църква, архиепископ Жан Даниел Брек от папския дипломатически корпус, отец Мартин Фарел, отец Жерар Льобланк и командир Радамант Немес от знатната гвардия.

Кимнахме. Мирските представители – включително чудовището – ни отговориха. Дори Негово светейшество Далай лама да беше нарушил протокола на представянето, очевидно никой не забеляза това.

– Благодаря ви, Ваше светейшество – с кадифен глас каза Джон Доменико кардинал Мустафа. – Но вие представихте тези изключителни хора само с професиите им. – кардиналтът ни се усмихна, показвайки ситни, остри зъби. Навярно имате имена?

Пулсът ми се ускори. Пръстите на дясната ми ръка потръпнаха при мисълта за лазерното фенерче. Енея продължаваше да се усмихва, но не понечи да отговори на кардинала. Мислите ми препускаха в търсене на псевдоними Но защо? Те със сигурност знаеха кои сме. Всичко това бе клопка. Немес никога нямаше да ни позволи да напуснем тази тронна зала... или пък щеше да ни причака навън. За моя изненада момчето Далай лама отново заговори:

– Приятно ми е да довърша представянето, Ваше високопреосвещенство. Името на нашата високоуважаема архитектка е Ананда, а нейният помощник – един от многобройните ѝ опитни помощници, както ме увериха – се нарича Субхада.

Признавам, че тези думи ме накараха да премигна. Дали някой беше подшушнал тези имена на Далай лама? Енея ми бе обяснила, че Ананда е била първата ученичка на Буда и също учителка, а Субхада бил скитащ аскет, който станал последния пряк ученик на Буда, след като го срещнал само часове преди смъртта му. Тя също ми каза, че Далай

лама е измислил тези имена за представянето ни, очевидно влагайки в тях ироничен смисъл. Не бях в състояние да открия нищо смешно.

– Г. Ананда – леко се поклони кардинал Мустафа. – Г. Субхада. – Той погледна към нас. – Извинете откровеността и невежеството ми, г. Ананда, но вие изглеждате от различен расов материал от повечето хора, които видяхме в Потала.

Енея кимна.

– Хубаво е човек да внимава с обобщенията, Ваше високопреосвещенство. Тази планета е била заселена с колонисти от много райони на Старата Земя.

– Разбира се – измърка кардинал Мустафа. – Трябва да отбележа, че вашият английски е безупречен. Мога ли да попитам кой район от Тянь Шан наричат свой дом?

– Естествено – отвърна Енея с глас, също толкова гладък, колкото и на кардинала. – Появих се на бял свят в район от хребети отвъд върховете Морая и Цион, на северозапад от Музтаг Алта.

Кардиналът замислено кимна. Забелязах, че яката му – по-късно Енея ми каза, че в църковната терминология тя се наричала „рабат“ или „рави“ – е от алена водна коприна със същия цвят като расото и шапчицата му.

– Може би изповядвате – гладко продължи той, – юдейската или мюсюлманската вяра, които нашите домакини казаха, че преобладават в тези райони?

– Аз не изповядвам никаква вяра – отвърна Енея. – Ако става дума за вяра в свръхестественото.

Кардиналът леко повдигна вежди. Мъжът, наречен отец Фарел, хвърли поглед към господаря си. Ужасните очи на радамант Немес не трепваха.

– И все пак строите будистки храм – любезно отбеляза кардинал Мустафа.

– Наеха ме да реконструирам красив комплекс – каза Енея. – Горда съм, че ме избраха за тази задача.

– Въпреки липсата си на... хм... вяра в свръхестественото? – попита Мустафа. Можех да доловя в гласа му присъствието на Инквизицията. Бяхме чували за Светата служба дори в мочурищата на Хиперион.

– Навярно тъкмо заради това, Ваше високопреосвещенство – отговори Енея. – И заради убедеността ми в собствените ми човешки способности, както и в тези на сътрудниците ми.

– Значи изпълнявате задачата заради самата нея – настояваше

кардиналт. – Даже да няма по-дълбок смисъл?

– Навярно по-дълбокият смисъл е отличното изпълнение на задачата – парира Енея.

Кардинал Мустафа се подсмихна. Звукът изобщо не беше приятен.

– Добре казано, млада госпожо. Добре казано. Отец Фарел прочисти гърлото си.

– Районът отвъд връх Цион – замислено рече той. – По време на орбиталното си проучване забелязахме, че на един хребет там има телепортал. Смятахме, че Тян Шан никога не е бил част от Мрежата, но архивите ни показаха, че порталът е бил завършен точно преди Падането.

– Но никога не е бил използван! – възкликна малкият Далай лама и повдигна тънкия си пръст. – Никой не е пътувал до и от Райската планина през хегемонийския телепортатор.

– Наистина – меко се съгласи кардинал Мустафа. – Е, и ние решихме така, но трябва да ви поднесем извиненията си, Ваше светейшество. По време на опитите си да сондира структурата на стария телепортал от орбита корабът ни случайно стопи заобикалящите го скали. Страхувам се, че завинаги е погребан под камъка.

Хвърлих поглед към Радамант Немес. Тя не мигаше. Никога не я бях виждал да премигва. Очите ѝ бяха приковани към Енея.

Далай лама махна с ръка.

– Няма значение, Ваше високопреосвещенство. Не се нуждаем от телепортал, който никога не е бил използван... освен ако вашият Мир не е открил начин отново да активира телепортаторите? – Тази мисъл го накара да се засмее. Приятен момчешки смях, но в същото време говорещ и за остър интелект.

– Не, Ваше светейшество – усмихна се кардинал Мустафа. – Дори Църквата не е открила начин да съживи Мрежата. И е почти сигурно, че е най-добре изобщо да не го правим.

Напрежението ми бързо се превърна в нещо като виене на свят. Грозният нисък мъж в червени кардиналски одежди показваше на Енея, че знае как е пристигнала на Тян Шан и че не може да избяга по същия път. Погледнах към приятелката си, но тя изглеждаше спокойна и леко заинтригувана от разговора. Възможно ли бе да има втори телепортал, за който Мирът да не подозира? Това поне обясняваше защо все още сме живи: Мирът беше запушил мишата дупка на Енея и бе пуснал да я чака котка или по-скоро няколко котки – под формата на дипломатически кораб в орбита и несъмнено на други бойни кораби, скрити в системата. Ако бях пристигнал няколко месеца по-късно, щяха да заловят или

унищожат нашия кораб и пак да отведат Енея.

Но защо им трябваше да чакат? И защо беше тази игра?

– ...ще ни е много приятно да видим вашия... как се нарича... Храм, висящ във въздуха? Звучи очарователно – казваше архиепископ Брек.

Регентът Токра се намръщи.

– Това може да се окаже сложно, Ваше високопреосвещенство – отвърна той. – Наближават мусоните, кабелните пътища ще са много несигурни и през зимните бури Горният път е опасен.

– Глупости! – извика Далай лама, без да обръща внимание на намръщеното тясно лице на регента, обърнало се в неговата посока. – С радост ще уредим такава експедиция – продължи момчето. – На всяка цена трябва да видите Хсуан-кунг Ссу. И цялото Средно царство... дори Тай Шан, Великият връх, където двайсетте и седем хиляди стъпала се издигат към Храма на Нефритения император и Принцесата на лазурните облаци.

– Ваше светейшество – прошепна великият шамбелан, свел глава, но едва след като размени с регента родителски поглед, – трябва да ви напомня, че заради издигането на отровните облаци, до Великия връх на Средното царство може да се стигне само през пролетните месеци. През следващите седем месеца Тай Шан е недостъпен за останалата част на Средното царство и целия свят.

Момчешката усмивка на Далай лама изчезна... не от сприхавост, помислих си аз, а от недоволство, което се дължеше на покровителственото отношение на шамбелана. Когато отново заговори, в гласа му се долавяха резки, заповедни нотки. Не познавах много деца, но бях виждал достатъчно военни офицери и ако можех да се осланям на опита си, това момче щеше да стане страшен мъж и властник.

– Велики шамбелане – каза Далай лама, – известно ми е, разбира се, че кабелният път е затворен. Всеки знае това. Но зная също, че всяка зима неколцина безстрашни летци извършват полети от Сунг Шан до Великия връх. Как иначе бихме споделяли официалните си укази с нашите приятели сред вярващите на Тай Шан? А някои от парапланерите могат да носят повече от един летец... дори пътници, нали?

Великият шамбелан се поклонил толкова ниско, че челото му сякаш щеше да опре в плочките на пода. Гласът му трепереше.

– Да, да, разбира се, Ваше светейшество, разбира се. Знаех, че го знаете, Господари, Ваше светейшество. Искях само... Искях само да кажа...

Регентът Токра рязко го прекъсна:

– Сигурен съм, Ваше светейшество, че великият шамбелан искаше да каже, че макар неколцина летци всяка година да извършват това пътуване, още повече намират смъртта си. Не бихме искали да излагаме уважаемите си гости на каквато и да е опасност.

Далай лама отново се усмихна, но сега изражението му изглеждаше по-лукаво, почти подигравателно, като на възрастен човек. Той се обърна към кардинал Мустафа.

– Вие не се страхувате от смъртта, нали. Ваше високопреосвещенство? Тъкмо това е целта на посещението ви тук, нали? Да ни покажете чудесата на християнското си възкресение?

– Това не е единствената ни цел, Ваше светейшество – измърмори кардиналът. – Дойдохме главно, за да споделим радостната вест за Христа с онези, които биха желали да я чуят, и също да обсъдим възможни търговски връзки с вашия красив свят. – Мустафа отвърна на усмивката на момчето. – И макар кръстът и тайнството на възкресението да са преки дарове от Господ, Ваше светейшество, за да се извърши това тайнство, трябва да бъде открита част от тялото или кръстоида. Разбрах, че от вашето облачно море не се завръща никой, нали?

– Никой – потвърди момчето и усмивката му стана още по-широка.

Кардинал Мустафа разпери ръце.

– Тогава навярно ще ограничим посещението си до Храма, висящ във въздуха и други достъпни места.

Последва мълчание и аз отново погледнах към Енея, като си мислех, че ще получим разрешение да се оттеглим. Чудех се какъв ли знак ще ни дадат и предполагах, че ще ни изведе великият шамбелан. Тръпки лазеха по ръцете ми от напрегнатостта на алчния поглед на Немес, насочен към Енея. Неочаквано архиепископ Брек наруши тишината.

– Разговарях с Негово височество регента Токра – каза ни той, сякаш можехме да решим някакъв техен спор, – за това колко удивително сходно е нашето чудо на възкресението с вековната будистка вяра в превъплъщаването.

– Аххх – възкликна момчето на златния трон. Лицето му просия, сякаш някой бе засегнал интересна за него тема. – Но не всички будисти вярват в превъплъщаването. Още преди мигрирането на Тянь Шан и настъпилите тук огромни промени във философията, не всички будистки секти приемали концепцията за прераждането. Със сигурност знаем, че Буда е отказал да разговаря с учениците си дали съществува живот след смъртта. „Такива въпроси – казал той, – не са от значение за

упражняването на Пътя и не могат да получат отговор, докато сме обвързани от ограниченията на човешкото съществуване.“ Разбирате ли, господа, по-голямата част от будизма може да се проучва, анализира и използва като средство за просветление, без да се занимаваме със свръхестественото.

Архиепископът изглеждаше слисан, но кардинал Мустафа бързо отвърна:

– И все пак вашият Буда не казва ли – и струва ми се, че едно от вашите писания му приписва тези думи, Ваше светейшество, но незабавно ме поправете, ако греша: – „Съществува неродено, произхождащо, несъздадено, несъставено – ако не съществуваше, нямаше да има път за бягство от света на раждането, произхождането, създаването и съставянето.“

Усмивката на момчето не трепна.

– Наистина го е казал, Ваше високопреосвещенство.

Много добре. Но в нашата физическа вселена не съществуват ли елементи – които все още не се разбират напълно, – обвързани от законите на нашата физическа вселена, които могат да се характеризират като неродени, произхождащи, несъздадени и несъставени?

– Поне на мен не са ми известни, Ваше светейшество – любезно отвърна кардинал Мустафа. – Но и аз не съм учен, а само беден духовник.

Въпреки тази дипломатическа тънкоост, момчето на трона изглежда имаше намерение да довърши разговора докрай.

– Както споменах по-рано, кардинал Мустафа, нашата форма на будизъм се е развила след пристигането ни на този планински свят. Сега тя е изпълнена до голяма степен с духа на дзен. А един от великите дзен учители от Старата Земя, поетът Уилям Блейк¹⁶, е казал: „Вечността е влюбена в творенията на времето“.

Насилената усмивка на кардинал Мустафа ясно говореше за объркването му.

Далай лама вече не се усмихваше. Изражението на момчето беше любезно, но сериозно.

– Как смятате, дали г. Блейк не е искал да каже, че времето без край няма стойност, кардинал Мустафа? Че всяко същество, освободено от смъртността си – дори Бог, – може да завиди на децата на бавното време?

Кардиналът кимна, но не се съгласи.

16. Уилям Блейк (1757–1827) – английски поет, гравьор и художник. – Б.пр.

– Ваше светейшество, не виждам как Господ може да завиди на бедното смъртно човечество. Бог със сигурност не е способен на завист.

Момчето едва доловимо вдигна вежди.

– И все пак няма вашият християнски Бог не е всемоушен? Той със сигурност трябва да е способен на завист.

– О, парадокс, предназначен за деца, Ваше светейшество. Признавам, че не съм опитен нито в логическата апологетика, нито в метафизиката. Но като принц на Христовата Църква, зная от обучението си по катехизис и чувствам в душата си, че Господ не е способен на завист... особено към собствените му порочни творения.

– Порочни ли? – попита момчето. Кардинал Мустафа снизходително се усмихна и отвърна с глас на учен свещеник, който говори на дете:

– Човечеството е порочно заради склонността си към грях – меко каза той. – Нашият Господ не би могъл да завижда на тази склонност.

Далай лама бавно кимна.

– Един от нашите дзен учители, мъж на име Иккю, някога е написал стихотворение по този въпрос.

„Всички грехове, извършени в Трите свята, ще се изгубят и изчезнат заедно с мен.“

Кардинал Мустафа изчака за миг, но след като момчето очевидно нямаше намерение да продължи, попита:

– Какви три свята е имал предвид, Ваше светейшество?

– Това е било преди космическите полети – отвърна Да. лай лама и леко се завъртя на покрития си с възглавници трон. – Трите свята са миналото, настоящето и бъдещето.

– Чудесно – каза кардиналът от Светата служба. Застанал зад него, секретарят му отец Фарел гледаше към момчето с нещо като ледено презрение. – Но ние, християните, не вярваме, че грехът – както и последиците или отговорността за греха – завършват с края на човешкия живот, Ваше светейшество.

– Точно така – усмихна се Далай лама. – Тъкмо поради тази причина съм любопитен защо изкуствено продължавате живота чрез вашето кръстоидно създание. Ние вярваме, че смъртта разчиства всички сметки. Според вас тя носи съд. Защо отлагате този съд?

– Ние приемаме кръстоида за тайнство, дарено ни от нашия Господ Иисус Христос – меко отвърна кардинал Мустафа. – Този съд първо е бил отложен от саможертвата на нашия Спасител на кръста. По този начин Самият Бог е приел наказанието за нашите грехове и ни е дал възможност за вечен живот в рай, ако я приемем. Кръстоидът е още един

дар от нашия Спасител, който навярно ни дава време да се приготвим, преди този окончателен съд.

– Ахх, да – въздъхна момчето. – Но може би Иккю е искал да каже, че грешници няма. Че не съществува грях. Че „нашият“ живот не принадлежи на нас...

– Точно така, Ваше светейшество – прекъсна го кардинал Мустафа, сякаш хвалеше изоставащ ученик. Видях, че регентът, великият шамбелан и другите около трона потръпват от това нарушение на протокола. – Нашият живот не принадлежи на нас, а на нашия Господ и Спасител... и на Светата майка Църквата.

– ...не принадлежи на нас, а на вселената – продължи момчето. – И че нашите дела – добри и лоши – също принадлежат на нея.

Кардинал Мустафа се намръщи.

– Чудесни думи, Ваше светейшество, но навярно прекалено абстрактни. Без Господ вселената може да е само машина... която не мисли, не се интересува и не чувства.

– Защо? – попита Далай лама.

– Моля, Ваше светейшество?

– Защо вселената да не мисли, да не се интересува и да де чувства без вашето определение за Господ? – тихо поясни момчето и затвори очи.

„Утринната роса
избягва
и вече я няма.
Кой може да остане
в този наш свят?“

Кардинал Мустафа вдигна ръка и докосна устните си, сякаш за молитва или от леко раздразнение.

– Чудесно, Ваше светейшество. Пак ли е на Иккю?

Далай лама широко се усмихна.

– Не. Мое. Когато не мога да заспя, пописвам дзен поезия.

Свещениците се подсмихнаха. Създанието Немес гледаше към Енея.

Кардинал Мустафа се обърна към приятелката ми.

– Г. Ананда – каза той, – имате ли мнение по тези важни въпроси?

За миг не разбрах кого пита, но после си спомних, че Далай лама бе представил Енея като Ананда, първата ученичка на Буда.

– Зная друг кратък стих от Иккю, който изразява мнението ми – отвърна тя.

„По-крехко и илюзорно
от цифри, написани върху водна повърхност,
е нашето търсене от Буда
на блаженство в отвъдния свят.“

Архиепископ Брек прочисти гърлото си и се включи в Разговора.

– Това ми се струва съвсем ясно, млада госпожо. Вие не смятате, че Господ ще изпълни молитвите ни.

Енея поклати глава.

– Смятам, че Иккю е искал да каже две неща, Ваше високопреосвещенство. Първо, че Буда няма да ни помогне. Че това не е негова работа, така да се каже. Второ, че мислите за отвъдния свят са глупост, защото по природа ние сме безвременни, вечни, неродени, неумиращи и всесилни.

Лицето и шията над яката на архиепископа почервеняха.

– Тези прилагателни могат да се отнесат само за Господ, г. Ананда. – Той забеляза, че кардинал Мустафа яростно го поглежда и си спомни мястото си на дипломат. – Или поне така смятаме ние – неубедително прибави архиепископът.

– За толкова млада жена и при това архитектка, вие изглежда добре познавате вашата дзен поезия, г. Ананда – подсмихна се кардиналът, очевидно в опит да заглади нещата. – Иккю писал ли е още стихотворения, които според вас се отнасят до въпроса?

Енея кимна.

„Ние идваме на този свят сами
и сами си отиваме.
Това също е илюзия.
Ще ви науча на начина
да не идвате и да не си отивате!“

– Това би бил страхотен фокус – с пресилена веселост отбеляза кардинал Мустафа. Далай лама се наведе напред.

– Иккю ни учи, че е възможно да изживеем поне част от живота си в безвременен, безпространствен свят, в който няма раждане и смърт, няма идване и заминаване – тихо каза той. – Място, където няма разделение във времето, няма разстояние в пространството, няма преграда,

отделяща ни от любимите, няма стъклена стена между опита и сърцата ни.

Кардинал Мустафа зяпна, сякаш загубил дар слово.

– Моята приятелка... г. Ананда... ме научи и на това прибави момчето.

За миг лицето на кардинала се сгърчи в презрителна гримаса. Той се обърна към Енея.

– Ще ми бъде много приятно, ако младата дама ме научи... научи всички ни... на този хитър, магически фокус – рязко каза той.

– Надявам се – отвърна Енея.

Радамант Немес направи половин крачка към приятелката ми. Пъгнах ръка в пелерината и леко докоснах бутона за стрелба на лазерното ми фенерче.

Регентът удари по гонг с увита в плат палка. Великият шамбелан забърза напред, за да ни придружи навън. Енея се поклони на Далай лама и аз несръчно я последвах.

Аудиенцията свърши.

Танцувам с Енея в огромната, кънтяща приемна зала под музиката на оркестър, състоящ се от седемдесет и двама музиканти. Господата и дамите, свещениците и делегатите от Тянь Шан, Райската планина, наблюдават, застанали покрай дансинга, или се въртят около нас в синхронно движение с музиката. Спомням си, че танцувахме с Енея, преди полунощ отново похапнахме до дългата, постоянно зареждана с ястия маса, после пак танцувахме. Спомням си, че силно я притисках, докато заедно се движехме по дансинга. Не си спомням по-рано да съм танцувал – поне като трезвен, – но тази вечер го правя и държа Енея в прегръдките си, докато светлината на прашящите мангали отслабва и Оракул хвърля сенки по паркета на пода.

Вече отдавна е минало полунощ. По-възрастните гости са се оттеглили, всички монаси, кметове и висши държавници – освен Мълниеносната свиня, която се смееше, пееше и пляскаше заедно с оркестъра при всеки кадрил, и тропаше с пантофките си по полирания под – и в огромното сенчесто пространство сме останали само четири-петстотин души. Музикантите свирят все по-бавно, сякаш музикалната им пружина се развива.

Признавам, че ако не беше Енея, щях да съм в леглото още преди часове, но тя иска да танцува. Движи се бавно, пъкнала малката си ръка в голямата ми длан, докато другата ми ръка е на гърба ѝ – през тънката коприна на роклята ѝ усещам гръбначния ѝ стълб и силните ѝ мускули

под дланта си, – косата ѝ гали бузата ми, гърдите ѝ се притискат към мен, главата ѝ е опряна до шията и брадичката ми. Струва ми се малко тъжна, но въпреки това енергична.

Частните аудиенции отдавна бяха свършили и научихме, че Далай лама си е легнал още преди полунощ, но ние продължавахме да празнуваме – Ломо Дондруб, нашият приятел летец, който се смееше и наливаше на всички шампанско и оризова бира, Лабсанг Самтен, братът на Далай лама, който по някое време започна да прескача пълните с въглени мангали, сериозният Тромо Трочи от Дому, който внезапно се е преобразил в магьосник и прави фокуси с огън и обръчи, Дорье Фамо, която пее с ясен, бавен глас, толкова сладък, че до ден днешен ме преследва насън, и още десетки други, поели Песента на Оракул, когато оркестърът се готви да сложи край на празника преди зазоряване.

Неочаквано музиката замлъква по средата на песента. Танцуващите замръзват по местата си. Двамата с Енея спираме и се оглеждаме.

Часове наред от мирските гости нямаше и следа, но изведнъж от сенките на скритата зад завеси ниша на Далай лама се появява Радамант Немес. Тя е оставила униформата си и сега е облечена изцяло в червено. С нея са още двама души и за миг си мисля, че са свещениците, но после виждам, че двете облечени в черно фигури са почти копия на чудовището: още една жена и един мъж, и двамата в черни бойни униформи, с увиснали над бледите им чела черни кичури и с очи от смъртоносен кехлибар.

Тримата минават сред замръзналите на място танцуващи и се насочват към нас с Енея. Инстинктивно заставам пред приятелката си, но мъжът с Немес и неговата близначка ни заобикалят от двете страни. Притискам Енея плътно зад гърба си, но тя се отдръпва настрани.

Замръзналите танцуващи пазят пълно мълчание. Оркестърът също. Дори сноповете лунна светлина като че ли са неподвижни в прашния въздух.

Изваждам от джоба си лазерното фенерче. Първата Немес ми показва ситните си зъби. От сенките изплува кардинал Мустафа и застава зад нея. И четирите мирски същества впиват поглед в Енея. За миг ми се струва, че вселената е замряла, че танцуващите буквално са замръзнали във времето и пространството, че музиката виси над нас като ледени сталактити, готови да се пръснат и паднат, но после чувам шепот в тълпата – уплашено мърморене, тревожно шумолене.

Видима заплаха няма – само четирима гости от Мира се движат из балната зала и от всички страни обграждат Енея, – но усещането за

приближаване на хищници към жертва е прекалено силно, за да не му обръщам внимание, както и мирисът на страх сред парфюма, пудрата и одеколона.

– Защо да чакаме? – казва Радамант Немес и гледа към Енея, но говори на някой друг – навярно на близнаците си или на кардинала.

– Мисля... – отвръща кардинал Мустафа и замръзва. Всички замръзват. Огромните рогове до входната арка екват с басовия тътен на разместване на континентални пластове. В нишите няма никой, който да ги надува. Тръбите от месинг и кост подемат безкрайния монотон на роговете. Огромният гонг вибрира по костите ни. На дансинга се разнася шумолене и задавени викове. Всички гледат по посока на ескалаторите, преддверието и скритата зад завеса входна арка. Оределите тълпи сега образуват широк проход и се отдръпват встрани като разорана почва пред стоманен плуг.

Нещо зад завесите на преддверието се раздвижва. После вече е преминало през тях, без да ги разтваря, а просто ги пронизва. Сега нещо отразява светлината на Оракул, блести по паркета, плъзга се така, сякаш лети на сантиметри над пода, лъщи на отслабващите лунни лъчи. Парчетата от червената завеса висят от невероятно високата фигура – поне три метра – и от гънките на онази тъмночервена роба излизат прекалено много ръце, сякаш стискащи стоманени остриета. Танцуващите още побързо се отдръпват и всички ясно доловимо си поемат дъх. Светкавица безшумно засенчва лунната светлина и се отразява в полирания под. Когато се разнася няколко дълги секунди по-късно, гърмът е неразличим от ниския, разтърсващ костите тътен на все още вибриращите в преддверието рогове.

Шрайка спира на пет крачки пред нас с Енея, на пет крачки от създаването Немес, на десет крачки от всички близнаци на Немес, замръзнали в процеса на обкръжаването ни, и на осем крачки от кардинала. Идва ми наум, че увит в дрипите на червената завеса, Шрайка много напомня на хромирана и покрита с шипове карикатура на кардинал Мустафа. В черните си униформи, изпъкващи на фона на стените, клонингите наподобяват сенки на ками.

Някъде в един от тъмните ъгли на огромната приемна зала висок часовник бавно отмерва часа... един... два... три... четири. Разбира се, това е броят на нечовешките машини за убиване, застанали пред и зад нас. Минали са повече от четири години, откакто бях виждал Шрайка, но присъствието му не е по-малко ужасно, въпреки намесата му тук. Червените очи сияят като лазери под тънък слой вода. Хромово-

стоманените челюсти са отворени и показват ред след ред остри като бърснач зъби. Остриетата, шиповете и режещите ръбове на създаването стърчат от червените дипли на завесата на десетки места. То не мига. Като че ли не диша. Сега, когато плъзгането му е спряло, то е неподвижно като кошмарна скулптура.

Радамант Немес му се усмихва.

Все още стиснал глупавото лазерно фенерче, аз си спомням за сблъсъка на Божия горичка. Създанието Немес се бе превърнало в сребърна мъгла и просто бе изчезнало, появявайки се отново без каквото и да е предупреждение до дванайсетгодишната Енея. Имаше намерение да отреже главата ѝ и да я отнесе в торба от зебло и щеше да го направи, ако тогава не се беше явил Шрайка. Сега Немес можеше да стори същото, без да съм в състояние да реагирам навреме. Тези създания се движеха извън времето. Изпитвам страданието на родител, виждащ как детето му се изпречва пред летяща наземна кола, неспособен да го спаси. Този ужас е придружен от мъката на любим, който не е в състояние да защити любимата си. Бих умрял на мига, за да предпазя Енея от което и да е от тези чудовища – включително Шрайка – и наистина можех да умра след миг, след по-малко от миг, но смъртта ми нямаше да ѝ помогне.

Безсилно скърцам със зъби.

Местя само очите си, защото се страхувам, че ако помръдна ръка, глава или мускул само ще влоша положението и виждам, че Шрайка не гледа към Енея или към първото създание Немес – той гледа право към Джон Доменико кардинал Мустафа. Свещеникът с лице на жаба трябва да усеща тежестта на този кървавочервен поглед, защото е преbledнял като смъртник над червената си роба.

Енея се раздвижва. Тя застава от лявата ми страна, пъха дясната си длан в моята и стиска пръстите ми. Това не е детска молба за помощ: сега самата тя се опитва да ме успокои.

– Знаеш какъв ще е краят – тихо казва на кардинала Енея, без да обръща внимание на Немесите, които се свиват като котки, готови за скок.

Великият инквизитор облизва дебелиите си устни.

– Не, не зная. Те са трима...

– Знаеш какъв ще е краят – с все същия тих глас го прекъсва Енея. – Бил си на Марс.

„На Марс ли? – мисля си аз. – Какво общо има Марс, по дяволите?“ През кристалния таван отново блясва мълния и хвърля безумни сенки. Лицата на стотици вцепенени от ужас гости са като бели овали, нарисувани на черно кадифе. Във внезапен като светкавица миг на

просветление съзнавам, че метафизическата биосфера на този свят – развил се от дзен или не – е изпълнена с тибетски митични демони и зловредни духове: ракообразни земни духове нйени, „господарите на душата“ садаги, които преследват строителите, безпокоящи царствата им, червени духове тсени, които живеят в скалите, духовете на неуспелите да изпълнят клетвите си мъртви царе гйелпо, мъртви, смъртоносни, облечени в светла броня духове дуди, които се хранят само с човешка плът и носят черни обвивки на бръмбари, женски божества мамо, свирепи като невидими подводни въртопи, планетарни божества грахи, които причиняват епилепсия и други ужасни припадъци, пазители на богатството на душата ноджини – смърт за миньорите в диамантените рудници – и още десетки нощни създания, зъбати създания, ноктести създания, убийствени създания. Ломо и другите са ми разказвали безброй истории за тях. Вдигам очи към бледите лица, впили шокирани погледи в Шрайка и Немесите и си мисля: „В разказите на тези хора тази нощ няма да е толкова странна“.

– Демонът не е в състояние да унищожи и трима им – отвръща кардинал Мустафа и изрича думата „демон“ в същия миг, в който аз си я помислям. Разбирам, че говори за Шрайка.

Енея не му обръща внимание.

– Той първо ще изтръгне кръстоида ти – тихо казва тя. – Аз не мога да му попреча да го направи.

Главата на кардинал Мустафа рязко отскача назад, сякаш са го зашлевили. Бледото му лице още повече преbledнява. По примера на Радамонт Немес, клонингите се свиват още повече, сякаш набират енергия за някакво ужасно преобразяване. Немес отново е насочила черния си поглед към Енея и се усмихва толкова широко, че се виждат и най-задните ѝ зъби.

– Спрете! – извиква кардинал Мустафа и кръсъкът му отеква в зала-та. Огромните рогове замлъкват. Гостите се вкопчват един в друг с шумолене на нокти по коприна. Немес стрелва кардинала с поглед на злобна омраза и почти непокорство. – Спрете! – отново извиква свещеникът от Мира и аз разбирам, че говори на Немесите. – Като се позовавам на нареждането на Албедро и Техноцентъра, овластен от Трите елемента, аз ви заповядвам! – Последният отчаян кръсък напомня на заклинание, на някакъв таен ритуал, но мога да кажа, че не е католически или изобщо християнски. Кардиналът не призовава Шрайка да се подчини на желязната хватка на магьосническата му власт – той призовава собствените си демони.

Немес и близнаците ѝ се плъзгат назад по паркета, сякаш теглени от невидими конци. Мъжът и жената ни заобикалят, докато застават до Немес пред Мустафа.

Кардиналът се усмихва, но лицето му потреперва.

– Моите галеници няма да сторят нищо, докато пак не разговаряме. Давам ти думата си на принц на Църквата нечестиво дете. Имам ли и твоята дума... – той посочва към покрития с шипове и с дрипи от завесата Шрайк, – ...че този демон няма да ме преследва дотогава?

По време на всичко това Енея изглежда спокойна.

– Аз не го управлявам – отвръща тя. – Ще си в безопасност единствено, ако напуснеш тази планета в мир.

Кардиналът поглежда към Шрайка. Мъжът сякаш е готов да отскочи, когато високият призрак свива острието на един от пръстите си. Немес и близнаците ѝ продължават да стоят между свещеника и Шрайка.

– Каква гаранция имам – пита той, – че създанието няма да ме последва в космоса... или обратно на Пацем?

– Никаква – отговаря Енея.

Великият инквизитор посочва с дългия си показалец към приятелката ми.

– Ние си имаме работа тук, която няма нищо общо с теб – рязко казва той, – но ти никога няма да напуснеш тази планета. Кълна се в червата на Христос.

Енея отвръща на погледа му и не отговаря.

Мустафа се завърта и се отдалечава с шумолене на червената си роба и със стържене на пантофките си по полирания под. Немесите отстъпват заднешком, докато го следват. Безименните мъж и жена наблюдават Шрайка, а Немес пронизва с поглед Енея. Те минават през завесата на личния портал на Далай лама и изчезват.

Шрайка неподвижно остава на мястото си. Четирите му ръце са замръзнали пред него, остриетата на пръстите му улавят последните капчици светлина на Оракул, преди луната да се скрие зад планината.

Гостите започват да се придвижват към изходите с вълна от шепот и възклицания. Оркестърът тропа, дрънчи и подсвирва, докато припряно прибира инструментите си. Енея продължава да стиска ръката ми. Около нас остава малък кръг от хора.

– Кълна се в гъза на Буда! – извиква Ломо Дондруб и закрачва към Шрайка, докосва с показалец металния шип, който стърчи на гърдите му. На слабата светлина виждам по пръста му кръв. – Фантастично! – възкликва Ломо и надига халба оризова бира.

Дорье Фамо се приближава до Енея. Тя хваща лявата ръка на приятелката ми, пада на едно коляно и притиска дланта ѝ до набръчканото си чело. Енея освобождава ръката си от моята и нежно помага на Мълниеносната свиня да се изправи.

– Не – прошепва Енея.

– О, Благословена – мълви Дорье Фамо. – Амата, Безсмъртна, Архат, Съвършена, Саммасамбуда, Напълно разбудена, заповядвай ни и ни учи на дхамма.

– Не – отсича Енея, като все още внимателно се опитва да изправи старицата на крака, но лицето ѝ е строго. – Ще ви науча на каквото зная и ще споделя, каквото имам, когато настъпи моментът. Повече не мога да направя. Часът за митове е отминал.

Приятелката ми се обръща, хваща ръката ми и ме повежда по дансинга покрай неподвижния Шрайк към разкъсаните завеси и спрелия ескалатор. Гостите бързо отстъпват пред нас, както по-рано пред Шрайка.

Спираме до стоканените стъпала. В коридора, водещ към стаята ни далеч надолу, светят фенери.

– Благодаря ти – казва Енея и вдига поглед към мен. Кафявите ѝ очи са влажни.

– За какво? – глупаво питам аз. – Защо... Не разбирам.

– Благодаря ти за танците – отвърща тя и нежно ме целува по устните.

Електрическият удар на допира ѝ ме кара да премигна. Посочвам назад към тълпата, към дансинга, на който само допреди миг е стоял Шрайка, към пазачите, прииждащи в къртящата зала и към покритата със завеси ниша, през която са изчезнали Мустафа и неговите създания.

– Тази нощ не можем да спим тук, хлапе. Немес и другите двама ще...

– Не – прекъсва ме Енея, – няма. Довери ми се. Няма да се промъкнат по външната стена, за да проникнат в стаята ни. Всъщност, всички те ще заминат за гомпата си и после ще излетят право към орбитиращия си кораб. Ще се върнат, но не тази нощ.

Въздъхвам.

Тя поема ръката ми.

– Спи ли ти се? – тихо пита Енея.

Разбира се, че ми се спи. Не мога да ѝ обясня колко съм изтощен. Предишната нощ ми се струва сякаш преди дни и седмици и съм спал само два-три часа заради... защото бяхме... заради...

– Ни най-малко – отвърщам аз. Енея се усмихва и ме повежда към

стаята.

20.

Папа Урбан XVI: Прати ни Своя Дух и те ще бъдат създадени.

Всички: Ти ще подновиш спомена за Земята и лицето на всички светове в Божието царство.

Папа Урбан XVI: Да се помолим.

О, Господи, Ти си изпълнил сърцата на вярващите със светлината на Светия Дух. Направи така, че чрез същия Дух Свети да можем винаги да сме мъдри и да се радваме на Неговата утеха. Чрез Христа, нашия Господ.

Всички: Амин.

Папа Урбан XVI благославя знаците на рицарите на Кавалерийския орден на Светата йерусалимска гробница.

Папа Урбан XVI: Нашата подкрепа е името Господне.

Всички: Създай рая, Земята и всички светове.

Папа Урбан XVI: Бог с вас.

Всички: И с теб.

Папа Урбан XVI: Да се помолим.

Чуй, ние Ти се молим, о, Боже, прекланяме се пред силата на Твоето величие, благослови почетните знаци. Закрилай рабите Твои, които пожелаят да ги носят, за да са силни и да пазят правата на Църквата, и бързо да защитават и разнасят християнската вяра. Чрез Христа, нашия Господ.

Всички: Амин.

Папа Урбан XVI напръсква емблемите със светена вода. Церемониалмайсторът кардинал Лурдъсами чете указа за новоназначените рицари и за повишенията. Всеки от ордена се изправя, когато произнасят името му, и остава на крака. В базиликата присъстват хиляда двеста и осем рицари. Кардинал Лурдъсами изброява всички удостоени с ранг, първо рицарите, после и свещениците-рицари.

Накрая онези, които трябва да бъдат посветени, коленичат. Всички други сядат.

Папа Урбан XVI пита рицарите: За какво молите?

Рицарите отговарят: Моля да бъде посветен за рицар на Светата гробница.

Папа Урбан XVI: Днес да си рицар на Светата гробница означава да се сражаваш за царството Христово и за развитието на Църквата и да извършваш постъпки на милосърдие със същия дълбок дух на вяра, с какъвто можеш да отдадеш живота си в битка. Готови ли сте да следвате този идеал през целия си живот?

Рицарите отговарят: Готов съм.

Папа Урбан XVI: Напомням ви, че щом всички мъже и жени се смятат за достойни да водят добродетелен живот, толкова добродетелен трябва да е воинът на Христа и рицар на Исус Христос и по всякакъв начин да показва с поведението и добродетелността си, че заслужава честта, която му се оказва, и достойнството, в което се посвещава. Готови ли сте да обещаете да съблюдавате устава на този свят Орден?

Рицарите отговарят: Като истински воин на Христа, обещавам с Божията милост да съблюдавам Божиите заповеди, предписанията на Църквата, нарежданията на командирите си и устава на този свят Орден.

Папа Урбан XVI: С издадения указ ви назначавам и обявявам за воители и рицари на Светата гробница на нашия Господ Исус Христос. В името на Отца и Сина, и Светаго духа.

Рицарите влизат в олтара и коленичат, докато папата благославя йерусалимския кръст, емблемата на Ордена.

Папа Урбан XVI: Приемете кръста на нашия Господ Исус Христос за ваша закрила, в името на Отца и Сина, и Светаго духа.

След като коленичи пред йерусалимския кръст, всеки рицар отвръща: Амин.

Папа Урбан XVI се връща на стола, поставен на олтарната платформа. Когато Негово светейшество дава знак, Церемониалмайсторът кардинал Лурдъсами прочита указа за всеки новоназначен рицар. Като чуе името си, всеки от рицарите се приближава до олтара и коленичи сред огромното пространство пред Негово светейшество. Един от тях е избран да представлява всички новопосветени рицари и сега той се приближава до олтара.

Папа Урбан XVI: За какво молиш?

Рицарят: Желая да бъде посветен за рицар на Светата гробница.

Папа Урбан XVI: Пак ти напомням, че щом всички мъже и жени се смятат за достойни да водят добродетелен живот, толкова по-добродетелен трябва да е воинът на Христа и рицар на Иисус Христос и по никакъв начин да не петни доброто си име. И накрая, той трябва с поведението и добродетелността си да показва, че заслужава честта, с която е удостоен, и достойнството, в което е посветен. Готов ли си да обещаеш да съблюдаваш устава на този свят военен Орден?

Рицарят поставя ръце в дланите на Негово светейшество.

Рицарят: Заявявам и се заклевам в името на Всемогъщия Господ и на Иисус Христос, Неговият син, и на блажената Дева Мария, че като воин на Христа, ще съблюдавам всичко, което съм длъжен.

Негово светейшество папа Урбан XVI поставя дясната си ръка на главата му.

Папа Урбан XVI: Бъди верен и храбър воин на нашия Господ Иисус Христос, рицар на Неговата Света гробница, силен и смел, така че някой ден да бъдеш допуснат в Неговия рай.

Негово светейшество подава на рицаря златните шпори с думите: Приеми тези шпори, които са символ на твоя Орден за честта и защитата на Светата гробница.

Рицарят церемониалмайстор кардинал Лурдъсами подава голия меч на Негово – светейшество, който на свой ред го поднася пред новопосветения рицар и го връща на церемониалмайстора.

Церемониалмайсторът: Приеми този меч, който символизира защитата на Светата Божия Църква и отблъскването на враговете на Кръста и Христа. Бъди нащрек и внимавай никога да не удариш с него някой невинен.

След като рицарят церемониалмайстор прибира меча в ножницата, Негово светейшество го подава на новопосветения рицар.

Папа Урбан XVI: Помни, че светците са завладявали царства не с меч, а с вяра.

Тази част от церемонията се повтаря с всеки кандидат. Дават на Негово светейшество папата голия меч и той три пъти докосва по рамото рицарите с думите: Назначавам те и те обявявам за воин и рицар на Светата гробница на нашия Господ Иисус Христос. В името на Отца и Сина, и Светаго духа.

След като връща меча на рицаря церемониалмайстор, Негово светейшество поставя на шията на всеки от тях Кръста,

емблемата на Ордена, с думите: Приеми Кръста на нашия Господ Иисус Христос, за да те закриля и с тази цел повтаряй непрекъснато: „Под знака на Кръста ни спаси о, Господи, от нашите врагове“.

Всеки новопосветен рицар се изправя, покланя се на Негово светейшество и отива при най-висшия сановник, за да получи от него пелерината. После получава от рицаря-помощник баретата, която незабавно слага на главата си. Накрая се връща на мястото си на пейките.

Всички се изправят, когато Негово светейшество започва следващия химн, подет от присъстващите.

VENI CREATOR¹⁷

Ела, Свети дух, благословени творецо, и намери покой в душите ни. Ела със Своята милост и небесна подкрепа да изпълниш сърцата, що Си създал.

О, Утешителю, на Теб се молим, на Теб, небесен дар от Всемогъщия Бог, на Теб, извор на живот и огън на обич, и помазващ ни с небесно блаженство.

На Теб, който си непознаваем, на Теб, пръст на Божията ръка, на Теб, обещание на Отца, на Теб, Който насищаш меча с пламък.

Разпали сетивата ни и успокой сърцата на смъртниците, с търпение и висша добродетел подкрепи плътта ни слаба.

Далеч от нас задръж врага омразен
и ни надари с гнева Си,
за да спечелим с Твоя помощ
победата си.

Слава да въздадем на Отца и Сина, изправил се от смъртта, и Ти, о,
Свети Меч и Щит, възплъти се в Мира и Небесата.

Негово светейшество папа Урбан XVI: И нека се предадат всички врагове на Христа.

Всички: Амин.

Негово светейшество и церемониалмайсторът излизат.

Вместо да се върне в апостолическите си апартаменти папата отведе своя кардинал в малка стая до Сикстинската капела.

– Стаята на сълзите – каза кардинал Лурдъсами. – От години не съм идвал тук.

17. Ела, Създателю (лат.). – Б.пр.

Помещението беше малко, постлано с почернели от старост кафяви плочки, с червени тапети, ниски сводести тавани, няколко златни стени-ни свещника, без прозорци, но с тежки и неуместни бели завеси на алената стена. Стаята бе оскъдно мебелирана – странна червена кушетка в единия ъгъл, малък черен подвижен олтар, покрит с бял лен, и закачалка по средата, на която висяха стари, пожълтели и малко обезпокояващи стихар и филон. До тях бяха оставени бели и абсурдно украсени обувки, чиито върхове бяха извити нагоре от старост.

– Одеждите на папа Пий XII – каза Негово светейшество. – След избирането му през 1939-а се е облякъл тук. Наредихме да ги вземат от Ватиканския музей и да ги поставят в тази стая. От време на време ги посещаваме.

– Папа Пий XII – замислено повтори кардинал Лурдъсами. Външният министър се опита да си спомни някакво събитие с особено значение в понтификата на този отдавна починал папа. Единственото, за което успя да се сети, беше смущаващата статуя на Пий XII, създадена почти две хилядолетия по-рано – през 1964-а – от Франческо Месина, сега скрита в подземен коридор под Ватикана. Скулптурата е изваяна с груби черти, кръглите очила на папата са пусти като очните орбити, вдълбани в черепа, дясната му ръка е вдигната отбранително – възлестите пръсти са разперени, – сякаш се опитва да отблъсне злото на времето си.

– Папа-воин? – предположи Лурдъсами. Папа Урбан XVI уморено поклати глава. На челото му имаше червена ивица, оставена от тежката тиара по време на продължителната церемония.

– Не ни интересува управлението му по време на световната война на Старата Земя – каза Светият отец, – а сложните сделки, които бил принуден да сключи със сърцето на мрака, за да съхрани Църквата и Ватикана.

Лурдъсами бавно кимна.

– С нацистите и фашистите – промълви той. – Разбира се – Сравнението с Техноцентъра бе подходящо.

Папските прислужници бяха оставили чай върху единствената маса и външният министър сега изигра ролята на личен камериер на Негово светейшество. Той напълни крехката порцеланова чаша и я отнесе на другия мъж. Папа Урбан XVI изтощено кимна в знак на благодарност и отпи от димящата течност. Лурдъсами се върна на мястото си по средата на стаята близо до древните одежди и критично погледна към своя понтифик. „Сърцето отново му създава проблеми. Пак ли ще трябва да преживяваме поредното възкресяване и изборния конклав?“

– Забелязахте ли кой беше избран да представлява рицарите? – вече с укрепнал глас попита папата. Той вдигна напрегнатите си, тъжни очи.

Хванат неподготвен, Лурдъсами трябваше да се замисли за миг.

– А, да... бившият шеф на Търговския мир Исозаки. Той ще е номиналният ръководител на кръстоносния поход до Касиопея 4614.

– Усвършенства се – усмихна се Негово светейшество. Лурдъсами поглади брадичката си.

– Това може да се окаже по-сериозно изкупление, отколкото е предполагал г. Исозаки, Ваше светейшество. Папата вдигна поглед.

– Предвиждат ли се големи загуби?

– Около четирийсет процента смъртни случаи – изтъгна Лурдъсами. – Половината от тях без възможност за възкресяване. Сраженията в този сектор бяха много, много тежки.

– А другаде? – попита Урбан XVI. Кардиналт въздъхна.

– Смутът обхвана около шейсет мирски свята, Ваше светейшество. Около три милиона души са станали жертви на Заразата и са отхвърлили кръстоида. Водят се битки, но мирските власти могат да овладеят положението. Най-зле е на Ренесанс Вектор... около седемстотин и петдесет хиляди заразени и Заразата много бързо продължава да се Разпространява.

Папата уморено кимна и отпи от чая си. – Кажете ми нещо радостно, Саймън Аугустино. – Роботът-куриер се прехвърли от системата на Тяг Шан точно преди церемонията – отвърна кардиналт. – Незабавно дешифрирахме холосъобщението от кардинал Мустафа.

Папата държеше чашата и чинийката си и чакаше.

– Натъкнали са се на детето на дявола – продължи Лурдъсами. – Срещнали са момичето в двореца на Далай лама.

– И... – подтикна го Негово светейшество.

– Не са били предприети каквито и да е действия заради присъствието на демона Шрайк – отвърна Лурдъсами, като хвърли поглед към бележките на дисплея на инфотерма му. – Но идентифицирането е сигурно. Детето на име Енея... сега вече е на двайсет стандартни години, разбира се... нейният телохранител Рол Ендимион, когото бяхме заловили и изпуснахме на Mare Infinitum преди повече от девет години... и другите.

Папата докосна тънките си устни с тънките си пръсти.

– А Шрайка?

– Появил се едва, когато момичето било заплашено от знатната гвардия на Албедро – каза кардинал Лурдъсами. – И после изчезнал. Не

се стигнало до сблъсък.

– Но кардинал Мустафа не е успял да използва момента, така ли? – попита папата. Лурдъсами кимна.

– И вие все още смятате, че Мустафа е подходящ за тази работа? – измърмори папа Урбан XVI.

– Да, Свети отче. Всичко върви според плана. Бяхме се надявали да установим контакт, преди самото залавяне.

– А „Рафаил“? – попита папата.

– От него все още няма следа – отвърна външният министър, – но Мустафа и адмирал Уу са сигурни, че де Соя ще се появи в системата Тянь Шан, за да вземе момичето преди определеното време.

– Ще се молим за това – каза Негово светейшество. – Знаете ли, Саймън Аугустино, какви поражения нанесе на кръстоносния ни поход този бунтовен кораб?

Лурдъсами разбираше, че въпросът е риторичен. Двамата с Негово светейшество и адмиралите от мирския флот обмисляха бойните действия, доклади, изчисления на вероятните загуби на хора и кораби вече пет години. „Рафаил“ и предателят капитан де Соя едва не бяха залавяни или унищожавани десетки пъти, но винаги бяха успявали да избягат в космоса на прокудените, оставяйки зад себе си разпръснати конвои, премятащи се корпуси и разбити мирски бойни кораби. Неспособността на мирския флот да залови един-единствен бунтовен архангел се бе превърнала в позор и най-добре пазената тайна в Мира.

А сега всичко щеше да свърши.

– Елементите на Албедро дават деветдесет и четири процента вероятност, че де Соя ще захване примамката ни – каза кардиналът.

– Колко време мина, откакто мирският флот и Светата служба разпространяват информацията? – попита папата, довърши чая си и внимателно остави чашата и чинийката в края на кушетката.

– Пет стандартни седмици – отвърна Лурдъсами. – Уу нареди да я шифроват в ИИ на борда на един от ескортните фотонни кораби, които „Рафаил“ нападна в края на системата Офиучи. Но кодът не беше чак толкова сложен, че усъвършенстваните от прокудените системи на борда на „Рафаил“ да не са в състояние да го дешифрират. – Де Соя и хората му няма ли да усетят капана? – замислено попита мъжът, който някога бе отец Ленар Хойт.

– Не е много вероятно, Ваше светейшество – отговори кардиналът. – Използвали сме този номер с кодирането и преди, за да подхвърляме сигурна информация на де Соя и...

Папата рязко вдигна глава.

– Кардинал Лурдъсами – остро го прекъсна той, – да не би да искате да ни кажете, че сте жертвали невинни мирски кораби и животи... и сте ги лишавали от възкресяване... само, за да сте сигурни, че отстъпниците ще приемат информацията за сигурна?

– Да, Свети отче – кимна външният министър. Папата въздъхна.

– Жалко, но разбираемо... като се има предвид какво е заложено.

– Освен това – продължи кардиналът, – някои офицери на борда на корабите, определени да бъдат заловени от „Рафаил“, бяха... хм... хипнотизирани... от Светата служба, за да разполагат със същата информация, когато решим да се отправим към момичето Енея и света Тян Шан.

– И всичко това е подготвяно месеци по-рано? – рече папата.

– Да, Ваше светейшество. Съветник Албедро и Техноцентърът ни осигуриха това преимущество, когато преди няколко месеца регистрираха активирането на тяншанския телепортатор.

Урбан XVI отпусна ръце върху бедрата си. Пръстите му бяха синкави.

– И детето на дявола е било лишено от тази възможност за бягство?

– Напълно – потвърди кардиналът. – „Ибрил“ стопи Цялата планина около телепортала. Самият телепортатор е непокътнат, Ваше светейшество, но в момента е под двайсет метра скала.

– И Техноцентърът е убеден, че това е единственият телепортатор на Тян Шан?

– Напълно убеден, Свети отче.

– А подготовката за сблъсък с де Соя и неговия бунтовен архангел?

– Е, тук трябваше да е адмирал Уу, за да ви обясни тактическите подробности, Ваше светейшество...

– Доверяваме се на способността ви да ни представите общите очертания, Саймън Аугустино.

– Благодаря ви, Свети отче. Мирският флот е дислоцирал в системата на Тян Шан петдесет и осем архангелски крайцера от планетен клас. През последните шест стандартни седмици те са били скрити...

– Извинете ни, Саймън Аугустино – прекъсна го папата. – Но как могат да се скрият петдесет и осем бойни крайцера от архангелски клас? Кардиналът леко се усмихна.

– Енергийните им системи бяха изключени и корабите се носят в стратегически позиции в астероидния пояс и външния Куйперов пояс, Ваше светейшество. Абсолютно неоткриваеми са. Готови за незабавно

прехвърляне.

– „Рафаил“ няма ли да успее да избяга този път?

– Не, Ваше светейшество – отвърна кардинал Лурдъсами. – От успеха на тази засада зависят главите на единайсет командири от мирския флот.

– Като оставяте една пета от нашия архангелски флот седмици наред в тази периферийна система, вие сериозно понижавате резултатността на нашия кръстоносен поход срещу прокудените, кардинал Лурдъсами.

– Да, Ваше светейшество. – Външният министър допря длани до робата си и с изненада установи, че са влажни. Знаеше, че освен главите на единайсетте командира, от успеха на тази мисия зависи и собствено то му бъдеще.

– Усилията ще си струват, когато унищожим този бунтовник – промълви папата.

Лурдъсами си пое дъх.

– Предполагаме, че корабът и капитан де Соя наистина ще бъдат унищожени, а не взети в плен – каза Негово светейшество.

– Да, Свети отче. Заповедта е да превърнат кораба в атоми.

– Но няма да навредим на детето, нали?

– Не, Свети отче. Взети са всички предпазни мерки преносителят на заразата на име Енея да бъде заловен жив.

– Това е много важно, Саймън Аугустино – като че ли на себе си прошепна папата. Стотици пъти бяха обсъждали тези подробности. – Трябва да хванем момичето живо. Лоугите с нея... те могат да бъдат унищожени... но момичето трябва да бъде заловено. Разкажи ни пак процедурата.

Кардинал Лурдъсами затвори очи.

– Веднага щом „Рафаил“ бъде пресрещнат и унищожен, корабите на Техноцентъра ще влязат в орбита около Тянь Шан и ще обезвредят населението на планетата.

– С лъчи на смъртта – въздъхна Негово светейшество.

– Не... технически – поправи го кардиналът. – Както знаете, Техноцентърът ни увери, че резултатите от тази техника са обратими. По-скоро напомнят на предизвикване на постоянна кома.

– Милионите тела ще бъдат ли транспортирани и този път, Саймън Аугустино?

– Не веднага, Ваше светейшество. Специалните ни екипи ще се спуснат на планетата, ще открият момичето и ще го отнесат на

архангелски конвой, който ще го докара тук на Пацем, където ще бъде съживено, изолирано, разпитано и...

– Екзекутирано – въздъхна пак папата. – За да покажем на онези милиони бунтовници на шейсетте свята, че техният лъжемесия вече го няма.

– Да, Ваше светейшество.

– С нетърпение очакваме да разговаряме с тази личност, Саймън Аугустино. Била тя дете на дявола или не.

– Да, Ваше светейшество.

– И кога смятате, че капитан де Соя ще захване примамката и ще се появи, за да бъде унищожен? Кардинал Лурдъсами погледна инфотерма си.

– След часове, Ваше светейшество. След часове. – Да се помолим за успешен завършек – прошепна папата. – Да се помолим за спасението на нашата Църква и нашата раса. Двамата мъже в Стаята на сълзите сведоха глави.

През дните, непосредствено следващи завръщането ни от двореца на Далай лама в Потала, долавям първите загатвания за истинския мащаб на плановете и способностите на Енея.

Удивен съм от приема след завръщането ни. Рахил и Тео плачат, когато прегръщат Енея. А. Бетик ме потупва по гърба със здравата си ръка и ме притиска в обятията си. Обикновено лаконичният Джигме Норбу прегръща първо Джордж Тсаронг, после минава по върволицата от поклонници и прегръща всички ни, докато по слабото му лице се стичат сълзи. Целият Храм е изпълнен с възклицания, пляскане с ръце и плач. Тогава разбирам, че мнозина не са ни очаквали – или поне Енея – да се върнем от приема с Мира. Тогава разбирам колко близо сме били до тази възможност.

Захващаме се на работа, за да довършим реконструкцията на Хсуан-кунг Суу. Заедно с Ломо, А. Бетик и майсторите добавяме последните щрихи на най-високата галерия докато Енея, Рахил и Тео контролират цялото строителство.

Тази вечер единственото, за което съм в състояние да мисля, е да се приберем рано заедно с любимата ми и от припрените, но страстни целувки през първите ни минути насаме след общата вечеря, аз предполагам, че Енея споделя копнежа ми за незабавна интимност. Но това е вечерта, определена за една от „дискусионните й групи“ – последната, както се оказва – и след мръкване на платформата на главната гомпа се събират повече от сто души. За щастие след първия пристъп на сивия

им дъжд мусоните са отстъпили и вечерта е прекрасна. Слънцето залязва на запад от хребета Кун Лун. По централната стълбишна ос пращат факли и плющат молитвени флагчета.

Удивен съм от присъствието на някои хора: Тромо Трочи от Дому се е върнал от Петала, въпреки че ни беше казал за необходимостта да замине на запад със стоките си. Тук е Дорье Фамо с деветте си любими духовнички. Тук са многобройни знатни гости от приема в двореца – предимно млади хора – и най-младият и знатен от тях, който се опитва да дойде инкогнито в обикновена червена роба и качулка, е самият Далай лама, без своя регент и велик шамбелан, придружен единствено от личния си телохранител и главен глашатай Карл Линга Уилям Ейхеджи.

Заставам в дъното на претъпканото помещение. В продължение на около час дискуссионната група си е дискуссионна група, понякога водена, но никога доминирана от Енея. Но постепенно въпросите ѝ насочват разговора натам, накъдето иска тя. Разбирам, че е овладяла тантрическия и дзен будизъм от отговорите ѝ на монаси, прекарвали десетилетия в усъвършенстване на тези дисциплини в коани и дхарма. На един от тях, който пита защо да не приемат предложението на Мира за безсмъртие като форма на прераждане, тя цитира Буда, учещ, че никой човек не се преражда, че всички неща са обект на аника – законът на променливостта – и после потъва в доктрината за аната, в буквален превод „не-аз“, учението на Буда, че не съществува каквато и да е личностна същност, известна като „душа“.

В отговор на друг въпрос за смъртта, Енея цитира дзен коан:

– Един монах казал на Тозан: „Един монах умря, къде е отишъл?“ Тозан отговорил: „Новопоникнала трева след пожара“.

– Г. Енея – с изчервено лице пита Куку Се, – това му ли означава?

Енея ме е научила, че му е изящна дзен концепция, която може да се преведе като „Върни си въпроса назад“.

Приятелката ми се усмихва. Тя седи далеч от вратата, на открито пространство близо до отворената стена на стаята и ярките звезди над Свещената планина на Севера ясно се виждат. Оракул още не е изгрял.

– До известна степен да – тихо казва Енея. Стаята се е смълчала. – Освен това означава, че монахът е мъртъв като камък. Че не е отишъл където и да е – нещо повече, че е отишъл в нищото. Но животът също отива там. Той продължава в друга форма. Сърцата са натъжени от смъртта на монаха, но животът не е накърнен. Равновесието на живота във вселената не е загубило нищо. И все пак е умряла цялата вселена – както е била възпроизведена в ума и сърцето на монаха. Сепо веднъж

казал на Генша:

„Монахът Шинсо ме попита къде е отишъл някакъв умрял монах и аз му отговорих, че това е като ледът да се превърне във вода“. Генша казал: „Това е добре, но самият аз не бих отговорил така“. „А какво би казал?“ – попитал Сепо. Генша отвърнал: „Това е все едно водата да се превърне във вода“.

След кратко мълчание някой в предната част на стаята помоли:

– Разкажи ни за Празнотата, Която Обвързва.

– Имало едно време – започна Енея, както винаги започваше такива неща, – Празнота. И Празнотата била извън времето. Всъщност, Празнотата била сирак на времето... сирак на пространството.

Но Празнотата не принадлежала на времето, не принадлежала на пространството и определено не принадлежала на Бог. Нито пък Празнотата, Която Обвързва е Бог. В действителност Празнотата се е развила дълго след като времето и пространството определили границите на вселената, но необвързана от времето и пространството, Празнотата, Която Обвързва се движела напред-назад из континуума чак до началото на Големия взрив и до края на Тихото хленчене.

Тук Енея млъква и вдига ръце към слепоочията си с движение, което не съм виждал откакто беше дете. Тази вечер не ми прилича на дете. Очите ѝ са уморени, но жизнени. Около тези очи се виждат бръчици на изтощение или тревога. Обичам тези очи.

– Празнотата, Която Обвързва е мислещо нещо – твърдо казва тя. – Произхожда от мислещи неща – много от които на свой ред са създадени от мислещи неща.

Празнотата, Която Обвързва е съшита от квантова материя, изтъкана от пространство на Планк, лежи под и около пространство/времето като спален калъф, пълен с вата. Празнотата, Която Обвързва не е нито мистична, нито метафизична, тя произтича от и реагира на физическите закони на вселената, но е продукт на тази развиваща се вселена. Празнотата е изградена от мисъл и чувство. Тя е резултат на самоосъзнаването на вселената. И не само от човешка мисъл и чувство – Празнотата, Която Обвързва е съставена от стотици хиляди разумни раси в милиарди години от времето. Тя е единствената константа в еволюцията на вселената – единствената обща особеност за расите, които ще еволюират, процъфтят, изтлеят и загинат, разделени с милиони години и стотици милиони светлинни години една от друга. И за Празнотата, Която Обвързва има само един ключ...

Енея отново млъква. Младата ѝ приятелка Рахил седи по турски

близо до нея и внимателно слуша. Сега за първи път забелязвам, че Рахил – жената, от която глупаво съм ревнувал заради онези няколко изминали месеца – наистина е красива: меднокестенява коса, къса и къдрава, румени страни, големи зелени очи, изпъстрени с малки кафяви точици. Тя е приблизително на възрастта на Енея, в началото на двайсетте си стандартни години, и кожата ѝ е станала златистокафява от месеците на работа по високите тераси под жълтото слънце на Тян Шан.

Енея докосва Рахил по рамото.

– Моята приятелка тук била бебе, когато баща ѝ открил интересен факт за вселената – продължи тя. – Баща ѝ, учен на име Сол, десетилетия наред бил обсебен от историческата връзка между Господ и човека. Един ден при изключително екстремни обстоятелства, изправил се пред възможността за втори път да загуби дъщеря си, Сол получил сатори – ясно и интуитивно разбрал онова, което само малцина други през милионите години на размисли имали привилегията да видят... Сол разбрал, че любовта е реална и равностойна сила във вселената... също толкова реална, колкото електромагнетизма или слабата ядрена сила. Също толкова реална, колкото гравитацията, и подчиняваща се на много от същите закони. Законът за площта, например, често действа върху любовта също толкова сигурно, колкото и върху гравитацията.

Сол разбрал, че любовта е обвзвращаща сила на Празнотата Която Обвързва, конецът и тъканта на дрехата. И в този миг на сатори Сол осъзнал, че човечеството не е единственият майстор на този великолепен гоблен. Сол зърнал Празнотата, Която Обвързва и силата на любовта зад нея, но не успял да получи достъп до тази среда. Толкова скоро еволюирали от своите братовчеди приматите, човешките същества все още не са придобили сетивната способност ясно да виждат или влизат в Празнотата, Която Обвързва.

Казвам „ясно да виждат“, защото всички хора с открито сърце и ум са зървали редки, но невероятни пейзажи от Празнотата, Която Обвързва. Също както дзен не е религия, а е религия, Празнотата, Която Обвързва не е състояние на ума, а е състояние на ума. Празнотата е също толкова вероятностна, колкото постоянни вълни, взаимодействащи с постоянен вълнов фронт, какъвто е човешкият ум и личност. До Празнотата, Която Обвързва се докосваме всички ние, които сме плакали от щастие, сбогували сме се с любимия, били сме възвисявани от оргазъм, стояли сме до гроба на любим човек или сме виждали как бебето ни за първи път отваря очи.

Докато говори, Енея гледа към мен и аз усещам, че по ръцете ми

полазват тръпки.

– Празнотата, Която Обвързва винаги е под и над повърхността на нашите мисли и чувства – продължава тя, – невидима, но постоянна като диханието на нашия любим до нас през нощта. Нейното действително, но недостъпно присъствие в нашата вселена, е една от основните причини за сложните митологии и религии на човечеството, за нашата упорита, сляпа вяра в свръхсетивни сили, в телепатия и пророкуване, в демони, полубожества, възкресяване, прераждане, призраци, месии и толкова много други видове почти, но не съвсем задоволителни глуposti.

Тези думи карат стотината монаси, работници, учени, политици и свещеници леко да се размърдат. Вятърът навън се усилва и платформата леко се разклаща. Някъде на юг от Йо-кунг изтътва гръмотевица.

– Така наречените „Четири твърдения на сектата дзен“, приписвани на Бодидхарма, живял през шести век след Христа, са почти съвършен указателен знак за откриване на Празнотата, Която Обвързва, поне на очертанията ѝ като отсъствие на фантастична вяра – продължава Енея. – Първо, независимост от думи и букви. Думите са светлината и звукът на нашето съществуване, светкавицата, която ос. ветява нощта. Празнотата, Която Обвързва трябва да се търси в най-дълбоките тайни и тишини на нещата... мястото, което обитава детството.

Второ, специално излъчване извън писанията. Художниците познават другите художници, веднага щом моливът започне да се движи. Музикантът може да различи друг музикант сред милионите, които свирят, веднага щом започне музиката. Поетите откриват други поети само по няколко срички, особено ако е изоставен обичайният смисъл и форми на поезия. Чора е написал...

„Две дойдоха тук, две отлетяха – пеперуди“

– ...и във все още топлия калъп на изгорели думи и образи остава златото на по-дълбоки неща, на онова, което някога Р. Х. Блайт и Фредерик Франк нарекли „тъмният пламък на живота, който гори във всички неща“... и „гледане с корема, не с очите, с «червата на състраданието»“.

Библията лъже. Коранът лъже. Талмудът и Тората лъжат. Новият завет лъже. Сута-питака, никаята, Итивутака и Дхампада лъжат. Бодисатва и Амитабха лъжат. Книгата на мъртвите лъже. Всички писания лъжат... също както лъжа и аз, докато ви говоря сега.

Всички тези свещени книги лъжат не преднамерено или заради неправилно изразяване, а заради самия си характер, заради самото свеждане на нещата до думи. Всички образи, възприятия, закони, канони, цитати, параболи, заповеди, коани, зазени и проповеди в тези красиви книги в крайна сметка само прибавят нови думи между човешкото същество, което търси, и възприемането на Празнотата, Която Обвързва.

Трето, пряко насочване на човешката душа. Дзен, които най-добре е разбрал Празнотата като открива отсъствието ѝ, се мъчи с проблема за насочването без показалец, за създаване на това изкуство без среда, за чуване на този силен звук във вакуум без звуци. Шики е написал...

„Рибарско селце.
Танци под луната
и мирис на прясна риба.“

– Това – и нямам предвид стиховете – е същността на търсенето на ключа за портала на Празнотата, Която Обвързва. Сто хиляди раси на милион светове в безкрайно дълги дни са имали своите селца без домове, своите танци под луната на светове без луни, мириса на прясна риба в океани без риба. Това може да се споделя извън времето, извън думите, извън съществуването на расата.

Четвърто, вглеждане в човешката природа и постигане на Буда. За тази цел не са нужни десетилетия на зазен, покръстване в Църквата или размисли над Корана. В края на краищата природата на Буда е същността на това да си човек. Всички цветя стават цветя. Дивото куче или сляпата зигокоза стават куче или зигокоза. Само човечеството се мъчи и се проваля в опитите си да стане такова, каквото е. Причините са многобройни и сложни, но всички произлизат от факта, че сме еволюирали като един от виждащите себе си органи на еволюиращата вселена. Може ли окото да види себе си?

Енея млъква за миг и в тишината всички чуваме тътена на гръмотевиците някъде отвъд хребета. Мусонът е на няколко дни разстояние, но пристигането му предстои. Опитвам се да си представя тези сгради, планини, хребети, кабели, мостове, галерии и скелета, покрити с лед и мъгла. Мисълта ме кара да потръпна.

– Буда е разбрал, че можем да усетим Празнотата, Която Обвързва, като заглушим глъчката на ежедневието – накрая казва Енея. – В този смисъл сатори е велика и задоволителна тишина, след като дни или месеци наред си слушал кънтящата аудиосистема на съседа си. Но

Празнотата, Която Обвързва е повече от тишина... тя е началото па чуването. Научаването на езика на мъртвите е първата задача на онези, които влизат в средата на Празнотата.

Иисус от Назарет е влязъл в Празнотата, Която Обвързва. Знаем това. Гласът му е сред най-ясните от онези, които говорят езика на мъртвите. Той е останал достатъчно Дълго, за да стигне до второто равнище на отговорност и усилие – научаването на езика на мъртвите. Научил се е да чува музиката на сферите. Бил е способен да яхва прииждащите вероятностни вълни достатъчно надалеч, за да види собствената си смърт и е бил достатъчно смел, за да не я избегне, когато е можел. И ние знаем, че той се е научил да прави тази първа крачка – да минава през и да пресича пространствено/времевата паяжина на Празнотата, Която Обвързва, появявайки се пред приятелите и учениците си на няколко крачки в бъдещето, докато умираше на кръста.

И като се освободил от ограниченията на времето си, зървайки безвременността на Празнотата, Която Обвързва, Иисус разбрал, че той е ключът – не учението му, не писанията, основани на неговите идеи, не унизителното му боготворене или внезапната еволюция на старозаветния Бог, в който той твърдо вярвал, – а самият той, Иисус, човек, чиито клетки носели кода за отключване на портала. Иисус знаел, че способността му да отвори тази врата се криела не в ума или душата му, а в кожата, костите и клетките му... буквално в неговата ДНК.

Когато по време на Тайната вечеря помолил учениците си да пият от неговата кръв и да ядат от тялото му, Иисус от Назарет не говорел с алегии и не искал магическо преобразявало, не поставял началото на вековна символична драматизация. Иисус искал те да пият от кръвта му... няколко капки в огромна чаша вино... и да ядат от тялото му... няколко частици от кожата му в хляба. Той им дал себе си в най-буквалния смисъл, като знаел, че онези, които пият от кръвта му, ще споделят неговата ДНК и ще са в състояние да усетят силата на Празнотата, Която Обвързва вселената.

При някои от учениците му се получило. Но сблъскали се с възприятия, далеч надхвърлящи способността им да ги разберат или да ги поставят в контекста им – полудели от непрестанните гласове на мъртвите и собствените си реакции на езика на живите – и неспособни да излъчат музиката на собствената си кръв към други, тези ученици се обърнали към догмите, свели неизразимото до груби думи и надути проповеди, строги правила и яростна риторика. И видението избледняло, после изчезнало. Порталът се затворил.

Енея отново млъква и отпива вода от дървена чаша. За първи път забелязвам, че Рахил, Тео и неколцина други плачат. Седнал на новото татами, аз се завъртам и поглеждам зад себе си. А. Бетик стои на прага. Безвременното му синьо лице е сериозно и съсредоточено в думите на младата ми приятелка. Андройдът придържа обезобразената си ръка със здравата си дясна длан. „Дали го боли?“ – питам се аз.

Енея отново заговаря.

– Странно е, че първите деца на Старата Земя, преоткрили ключа към Празнотата, Която Обвързва, били елементите от Техноцентъра. Независимите интелекти, опитващи се да насочат собствената си съдба през насилена еволюция милион пъти по-бърза от човешката, открили ДНК-кода за виждането на Празнотата... въпреки че „виждане“ не е точната дума, разбира се. Навярно „резониране“ по-добре изразява смисъла.

Но макар че Техноцентърът можел да усеща и проучва очертанията на Празнотата, да праща сондите си в многоизмерната ѝ постхокингова действителност, той не можел да я разбере. Празнотата, Която Обвързва изисква равнище на разумно състрадание, което Техноцентърът изобщо не си направил труда да развие. Първата крачка към истинско сатори в Празнотата е научаването на езика на любимите мъртви... а Техноцентърът нямал любими мъртви. Празнотата, Която Обвързва била като красива картина за слепеца, който предпочита да я изгори в печката, или като симфония на Бетовен за глухия, който усеща вибрациите и подсилва пода, за да ги заглуши.

Вместо да използва Празнотата, Която Обвързва като средата, каквато е, Техноцентърът откъсвал парченца от нея и ги предлагал на човечеството като модерни технологии. Така нареченият хокингов двигател всъщност не е усъвършенстван от трудовете на древния учител Стивън Хокинг, както твърдял Техноцентърът, а представлявал извращаване на откритията му. Корабите с хокингов двигател, които изтъкали Мрежата на световите и позволили на Хегемонията да съществува, функционирали, като разкъсвали малки дупки в нетъканта по края на Празнотата – дребен вандализъм, но все пак вандализъм. Телепортаторите били нещо друго. Тук моите сравнения ще ни провалят, приятели... защото да се научиш да крачиш в средата на Празнотата, Която Обвързва е все едно да ходиш по вода, докато телепортаторните дупки на Техноцентъра били по-скоро като да пресушаваш океани, за да строиш магистрали по дъното. Телепортаторните им тунели в границите на Празнотата оказвали вредно въздействие върху няколкото милиарда години органично

развитие там. Това било все едно да павират огромни участъци в жизнена зелена гора – макар че и това сравнение не е точно, защото гората ще трябва да е съставена от спомените и гласовете на милионите, които сме обичали и загубили, а павираните магистрали широки хиляди километри – за да разберете дори само частица от причинените щети.

Така нареченото векторно предаване, което позволявало мигновена връзка в Хегемонията, също било извършаване на Празнотата, Която Обвързва. Моите сравнения пак са тромави и неподходящи, но си представете някакви аборигени, които откриват функционираща електромагнитна телекомуникационна мрежа – студия, холокамери, аудиоапаратура, генератори, предаватели, сателити, приемници и проектори – и после правят на пух и прах всичко, което успеят да докопат, за да го използват за сигнални флагчета. Това е още по-ужасно. Още по-ужасно е от доходжирските дни на Старата Земя, когато гигантските танкери на човечеството и океанските кораби оглушили китовете, като напълнили моретата с механичен шум и така заглушили техните Песни на живота – унищожили милион години развиваща се песенна история, още преди човешките същества дори да разберат, че това са песни. След това всички китове решили да умрат. Не ги убило само избиването им заради месото и маста им, а унищожаването на техните песни.

Енея си поема дъх. Тя свива пръсти, сякаш ръцете ѝ са изтръпнали. Когато се оглежда наоколо в стаята, погледът ѝ докосва всеки един от нас.

– Извинете ме – продължава Енея. – Отклонявам се. Достатъчно е да кажа, че с Падането на телепортаторите другите раси, използващи Празнотата, решили да спрат вандализма на векторното предаване. Тези други раси отдавна били пратили сред нас да живеят наблюдатели...

В стаята внезапно се разнася шепот. Енея се усмихва и го изчаква да стихне.

– Зная – казва тя. – Тази идея изненада и мен, макар да я научих още преди да се родя. Тези наблюдатели имат важна функция... да решат дали на човечеството може да се има доверие да се присъедини към тях в средата на Празнотата, Която Обвързва или все още сме само вандали. Тъкмо един от тези наблюдатели сред нас препоръчал Старата Земя да бъде прехвърлена, преди Техноцентърът да успее да я унищожи. И тъкмо един от тези наблюдатели проектирал изпитанията и симулациите, проведени на Старата Земя през последните три века на нейното заточение в По-малкия Магеланов облак, целящи по-добре да разберат нашия вид и да преценят състраданието, на което сме способни.

Тези други раси пратили свои наблюдатели – шпиони, ако щете – и сред елементите на Техноцентъра. Те знаели, че той е виновен за пробиването на границите на Празнотата, но също знаели, че сме го създали ние. Мнозина от... резиденти не е съвсем точната дума – сътрудници? съсътатели? – в Празнотата, Която Обвързва са някогашни силиконови създания, неорганични независими интелекти. Но не от онзи вид, който властва днес в Техноцентъра. Някоя разумна раса не може да оцени Празнотата, без да е развила състрадание.

Енея леко повдига колене и опира лакти на тях, като се навежда напред.

– Моят баща – киборгът на Джон Кийтс – бил създаден с тази цел – казва тя и макар гласът ѝ да е равен, мога да доловя нотките на вълнение в него. – Както вече ви обясних, Техноцентърът е в постоянно състояние на гражданска война и почти всички същности там се бият само за себе си и за никой друг. Това е случай на свръхсвръхпаразитизъм на десета степен. Те не убиват жертвите си – други елементи от Техноцентъра, – а поглъщат техните кодирани генетични материали, спомени, софтуери и възпроизводствени серии. Погълнатият елемент продължава да „живее“, но като съставна част на елемента победител. Съюзите са временни. Не съществуват философии, вери или крайни цели – само случайно подреждане за оптимизиране на стратегиите за оцеляване. Всеки акт на Техноцентъра е резултат на игра с нулев резултат, играна още откакто елементите му станали разумни. Повечето от тях са в състояние да общуват с човечеството само от гледна точка на този нулев резултат... да оптимизират паразитната си стратегия чрез връзките си с нас. Тяхната печалба е загуба за нас. И обратното.

През вековете, обаче, някои от елементите на Техноцентъра започнали да разбират истинския потенциал на Празнотата, Която Обвързва. Те проумели, че непритежаващият им състрадание разумен вид никога няма да стане част от тази амалгама от живи и някогашни раси. Започнали да разбират, че Празнотата, Която Обвързва е не толкова създадена, колкото еволюирала като коралов риф и че никога няма да намерят там подслон, ако не променят някои от параметрите на собственото си съществуване.

Тези елементи на Техноцентъра не били алтруисти, а отчаяно се стремели да оцелеят и разбирали, че единственият начин в крайна сметка да спечелят безкрайната си игра е да ѝ сложат край. А за тази цел трябвало да еволюират във вид, способен на състрадание.

Техноцентърът разбира онова, което Тейлхард де Шарден отказвал

да признае: че еволюцията не е прогрес, че няма „цел“ или посока. Еволюцията е промяна. Еволюцията „успява“, ако тази промяна е в състояние да адаптира някой лист или клон на дървото на живота към условията на вселената. За да постигнат „успех“ в еволюцията си, тези елементи на Техноцентъра трябвало да изоставят безкрайния си паразитизъм и да открият истинска симбиоза. Трябвало да влязат в честна коеволюция с нашата човешка раса.

Отначало бунтовните елементи на Техноцентъра продължили канибализма си, за да разпространят склонността към съчувствие. Доколкото можели, те пренаписали собствения си код. После създали киборга на Джон Кийтс – цялостен опит за симулиране на съчувстващ организъм с тяло и ДНК на човешко същество, и в същото време със съхраняваната в Техноцентъра памет и личност на киборг. Противникови елементи унищожили първия киборг на Кийтс. Вторият бил създаден по подобие на първия. Той наел майка ми – частен детектив – да му помогне да разкрие загадката на смъртта на предшественика си.

Енея се усмихва и за миг като че ли забравя за нас или дори за собствения си разказ. Сякаш отново преживява стари спомени. Тогава се сещам за нещо, което веднъж между другото беше споменала по време на пътуването ни от Хиперион със стария кораб на Консула. „Рол, спомените на майка ми и баща ми са се излели в мен, още преди да се родя... дори преди да стана истински зародиш. Можеш ли да си представиш нещо по-унищожително за личността на едно дете от това да прелива от чужди животи, още преди да е започнало собствения си? Не е за чудене, че съм такъв изрод.“

В този момент тя не ми прилича на изрод. Но пък аз я обичам повече от живота.

– Той наел майка ми да разкрие загадката на смъртта на собствената си личност – тихо продължи Енея, – но всъщност знаел какво се е случило с предишната му същност. Действителната причина да наеме майка ми била да се запознае с нея, да е с нея, да стане неин любовник. – Енея млъква за миг и се усмихва. Очите ѝ виждат нещо далечно, – Чичо ми Мартин изобщо не е изяснил тази част както трябва в обърканите си „Песни“. Родителите ми били женени и ми се струва, че чичо Мартин никога не е научил за това... венчал ги епископът в Храма на Шрайка на Лусус. Това бил култ, но законен, и бракът на родителите ми имал законна сила на двеста свята от Хегемонията. – Тя отново се усмихва и поглежда над тълпата право към мен. – Може да съм копеле, нали знаете, но не съм незаконородена.

Така че те се оженили, заченали ме – навярно още преди тази церемония – и после поддържани от Техноцентъра елементи убили баща ми, преди майка ми да започне поклонението си на Шрайка. И това щял да е краят на каквато и да е връзка между баща ми и мен, ако не били две неща – неговата ИИ личност била уловена в шрьонова верига, имплантирана зад ухото на майка ми. Няколко месеца тя носила и двама ни – мен в утробата си и баща ми, втората личност на Джон Кийтс, в шрьоновата верига. Неговата личност не била в състояние да общува пряко с майка ми, но спокойно можеше да общува с мен. Най-трудното беше да определя какво съм „аз“ в този момент. Баща ми ми помогна, като влезе в Празнотата, Която Обвързва и взе заедно със себе си зародишното „аз“. Видях какво ще съм – коя ще съм, дори как ще умра, – още преди напълно да са се оформили пръстите ми.

Има още една подробност, която чичо Мартин е пропуснал в „Песните“ си. В деня, в който застреляли баща ми на стъпалата на Храма на Шрайка на Главния булевард на Лусус, майка ми била покрита с кръвта му – реконструираната ДНК на Джон Кийтс. По онова време тя не разбираше напълно, че в този момент неговата кръв буквално е най-ценният източник в човешката вселена. Неговата ДНК била предназначена да заразява други с единствения му дар – достъпът до Празнотата. Смесена правилно със съвсем човешка ДНК, тя щяла да предложи кръвния дар, който можел да отвори портала на Празнотата, Която Обвързва за цялата човешка раса.

Аз съм тази смес. Аз нося генетичната способност да влизам в Празнотата от Техноцентъра и прекалено рядко използваната човешка способност да възприемам вселената чрез състрадание. За добро или зло, онези, които пият от кръвта ми, никога повече няма да видят света или вселената по същия начин.

С тези думи Енея застава на колене върху татамито. Тео носи бяла ленена кърпа. Рахил налива червено вино в седем големи бокала. Енея изважда от пуловера си малък пакет – виждам, че това е медицински пакет от кораба – и взема стерилен скалпел и антисептичен тампон. Не се чува нито звук – сякаш повече от стотината души са стаили дъх.

– Няма гаранция, че ако тази вечер пиете от кръвта ми ще постигнете щастие, мъдрост или дълъг живот – много тихо казва тя. – Няма нирвана. Няма спасение. Няма отвъден живот. Няма прераждане. Има само огромно познание – на сърцето и на ума – и възможност за велики открития, велики приключения. Има само гаранция за още от болката и ужаса, които изпълват толкова голяма част от краткия ни живот.

Енея мести поглед от лице на лице и се усмихва, когато среща очите на осемгодишния Далай лама.

– През последната стандартна година някои от вас – продължава тя, – присъстваха на всичките ни дискусии. Казах ви всичко, което зная, за това как да научите езика на мъртвите и езика на живите, как да чувате музиката на сферите. И за това как да направите първата крачка.

Тя поглежда към мен.

– Някои от вас чуха само част от тези дискусии. Вие не бяхте тук, когато обсъждахме действителната функция на кръстоида на Църквата или истинската самоличност на Шрайка. Не чухте подробностите за това как да научите езика на мъртвите или другите изисквания за влизане в Празнотата, Която Обвързва. Съветвам онези от вас, които изпитват съмнения или колебания, да изчакат. За останалите отново ще кажа – аз не съм месия... а учител. Ако онова, на което съм ви научила през тези месеци, ви звучи като истина и ако сте готови да използвате тази възможност, пийте от кръвта ми тази вечер. Предупреждавам ви, че ДНК, която ни позволява да възприемаме средата на Празнотата, Която Обвързва, не може да съществува заедно с кръстоида. Този паразит ще увехне и ще умре двайсет и четири часа след като сте пили от кръвта ми. И никога повече няма да израсне във вас. Ако се стремите към възкресяване чрез кръстоидния кръст, не пийте от кръвта на тялото ми в това вино.

Предупреждавам ви и че също като мен, вие ще станете омразни и преследвани врагове на Мира. Вашата кръв ще бъде заразна. Онези, с които я споделите – онези, които изберете да открият Празнотата, Която Обвързва чрез споделената ви ДНК – на свой ред ще станат като вас.

И накрая, предупреждавам ви, че щом пиете от това вино, децата ви ще се раждат със способността да влизат в Празнотата, Която Обвързва. За добро или зло, вашите деца и техните деца ще се раждат разбиращи езика на мъртвите и езика на живите, чуващи музиката на сферите и знаещи, че могат да направят първата крачка през Празнотата, Която Обвързва.

Енея докосва острието на скалпела до пръста си. На светлината на фенерите се вижда малка капчица кръв. Рахил повдига един от бокалите и капката пада в голямото количество вино. После в следващия бокал и така, докато и седемте чаши са... заразени? Преобразени? Мислите ми блуждаят. Сърцето ми бързо тупти от нещо като тревога. Всичко това ми прилича на някаква безумна пародия на светото причастие в Католическата църква. Дали моята млада приятелка, моята скъпа любовница,

моята любима... не е полудяла? Дали наистина вярва, че е месия? Не, тя каза, че не е. Дали самият аз вярвам, че завинаги ще се преобrazia, като пия от вино, една милионна част от което е кръвта на любимата ми? Не зная. Не разбирам.

Около половината от присъстващите пристъпват напред, за да се наредят на опашка и да отпият от един от големите бокали. „Потири? Това е светотатство. Не е правилно. А може би е?“ Всеки отпива по глътка, после се връща на мястото си на татамитата. Никой не изглежда особено оживен или просветлен. От челото на никого не израстват рога от светлина. Никой не се издига във въздуха, нито пък започва да говори на непознати езици. Всеки отпива по глътка и отново сяда.

Разбирам, че съм изостанал назад и се опитвам да срещна погледа на Енея. Имам толкова много въпроси... Закъснял, чувствайки се като предател на човек, на когото би трябвало да се доверя без колебание, аз заставам накрая на скъсяващата се опашка.

Енея ме вижда. Тя вдига за миг ръка към мен. Знакът е ясен – „Не сега, Рол. Не още“. Известно време се колебае, изпълнен със съмнения, влуден от мисълта, че тези други – тези чужди – влизат в такава връзка със скъпата ми, а аз не мога. После с разтуптяно сърце и изчервено лице сядам обратно на рогазката си.

Дискусията приключва без официален край. Хората започват да се разотиват по двойки и тройки. Двама влюбени – тя е пила от виното, той не – прегърнати си тръгват заедно, сякаш нищо не се е променило. Навярно наистина нищо не се е променило. Навярно ритуалът на причастяване, който току-що съм наблюдавал, е само метафора и символика или самовнушение и самохипноза. Навярно онези, които силно копнеят да усетят нещото, наречено Празнотата, Която Обвързва, са имали някакво душевно преживяване, което ги убеждава, че това се е случило. Навярно всичко са само глупости.

Разтривам челото си. Имам толкова силно главоболие. Добре, че не съм пил от виното, мисля си. Понякога пиенето ми причинява мигрена. Подсмихвам се и за миг се чувствам болен, празен и изоставен.

Рахил казва:

– Не забравяй, че последният камък в галерията ще бъде поставен утре по пладне. На най-горната медитативна платформа ще има празненство! Донеси си освежителни напитки.

И вечерта завършва така. Изкачвам се по стълбите до общата ни спална платформа със смесица от възвисеност, очакване, съжаление, срам, възбуда и пулсиращо главоболие. Признавам пред самия себе си,

че не съм разбрал и половината от обясненията на Енея, но си тръгвам със смътното усещане за разочарование и неуместност... сигурен съм, например, че Тайната вечеря на Исус Христос не е свършила с напомнянето всички да си носят бутилки за купона на горната платформа.

Подсмивам се и после преглъщам смеха си. Тайната вечеря. Тези думи ужасно отекват в ума ми. Сърцето ми отново се разтуптява и главата ме заболява още по-силно. Това едва ли е подходящ начин да вляза в спалнята на любовницата си.

Студеният въздух на горната платформа малко прояснява мислите ми. Оракул тъкмо е посребрил високите облаци на изток. Звездите тази нощ изглеждат студени.

Готвя се да вляза в общата ни стая и да запаля фенера. когато внезапно небесата избухват.

21.

От по-ниските равнища се изкачиха всички – всички онези, които бяха останали в Храма, висящ във въздуха след завършването на по-голямата част от работата – Енея и А. Бетик, Рахил и Тео, Джордж и Джигме, Куку и Кей, Чим Дин и Гяло Тондуп, Ломо и Лабсанг, Ким Байунг-Сун и Вики Гросели, Кенширо и Харуюки, игуменът Кемпо Нга Уанг Таши и неговият господар малкият Далай лама, Войтек Майер и Януш Куртика, замисленият Римси Кипуп и ухиленият Чангчи Кенчунг, Доръе Фамо, Мълниеносната свиня, и Карл Линга Уилям Ейхеджи. Енея застана до мен, пхна ръката си в моята и двамата в благоговейно мълчание се загледахме в небето.

Изненадах се, че всички не сме ослепени от светлините, танцуващи там, където само допреди миг бяха звездите: огромни цветя от бяла светлина, серножълти мълнии, огненочервени нишки – далеч по-ярки от опашка на комета или метеор, – разкъсвани от сини, зелени, бели и жълти мечове – ясни и прави като драскотина от диамант по стъкло, после ненадейни оранжеви експлозии, които сякаш безшумно се вгъваха в себе си, последвани от нови бели мълнии и червени мечове. Не се чуваше нито звук, но дори само от мощната светлина ни се искаше да запушим уши и да се скрием някъде.

– Какво е това, мътните го взели? – попита Ломо Дондруб.

– Космическа битка – отвърна Енея. Гласът ѝ звучеше ужасно уморено.

– Не разбирам – каза Далай лама. Не изглеждаше уплашен, а само любопитен. – Мирските представители ни увериха, че имат в орбита само един кораб – струва ми се, че се казваше „Ибрил“ – и че това е дипломатическа мисия, а не военна. Регентът Ретинг Токра ме увери в същото.

Мълниеносната свиня издаде груб звук.

– Ваше светейшество, мирските копелета са подкупили регента. Момчето я погледна.

– Сигурен съм, че е така, Ваше светейшество – потвърди телохранителят му Ейхеджи. – Чух някои неща в двореца.

Небето беше станало почти напълно черно, но сега отново избухна на десетки места. Скалата зад нас отразяваше червени, зелени и жълти проблясъци.

– Как виждаме лазерните им копия, щом не ги осветява прах или други колоидални частици? – попита Далай лама. Тъмните му очи блесяха. Очевидно новината за измената на регента му не го изненадаваше... или поне не го вълнуваше толкова, колкото битката хиляди километри над нас. С изненада разбрах, че първосвещеникът на будисткия свят е усвоил основните научни познания.

Отново му отговори телохранителят.

– Няколко кораба вече трябва да са били улучени или унищожени, Ваше светейшество – поясни Ейхеджи. – Кохерентните лъчи и СПБ са станали видими в разширяващите се полета от останки, замръзнал кислород, молекулярен прах и други газове.

За известно време това накара групата ни да потъне в мълчание.

– Веднъж баща ми наблюдавал такава битка на Хиперион – прошепна Рахил. Тя разтърка голите си ръце, сякаш изведнъж ѝ бе станало студено.

Премигнах и погледнах към младата жена. Не бях пропуснал забележката на Енея за бащата на приятелката ѝ Сол... Достатъчно добре знаех „Песните“, за да разпозная в Рахил бебето от легендарното хиперионско поклонение дъщерята на Сол Уайнтрауб... но признавам, че не бях повярвал напълно в това. В „Песните“ бебето Рахил се беше превърнало в почти митичната жена Монита – жена, върнала се назад във времето в Гробниците заедно с Шрайка. Как можеше същата Рахил да е тук сега?

Енея прегърна Рахил през рамо.

– И майка ми – тихо каза тя. – Само че тогава се е смятало, че това са хегемонийските сили срещу прокудените.

– Ами сега? – попита Далай лама. – Прокудените срещу Мира ли? И защо мирските бойни кораби са пристигнали неканени в нашата система?

Няколко бели сфери светлина запулсираха, уголемиха се, избледняха и изчезнаха. Всички запремигнахме, за да проясним погледите си.

– Предполагам, че мирските бойни кораби са били тук още откакто се появи първият им кораб, Ваше светейшество – отвърна Енея. – Но не мисля, че се бият с прокудени.

– С кого тогава? – попита момчето. Енея отново вдигна лице към небето.

– С един от своите – каза тя.

Внезапно проблесна поредица от експлозии, съвсем различни от другите... по-близки и по-ярки, последвани от три ослепителни метеоритни опашки. Една от тях веднага експлодира в горните слоеве на атмосферата, оставяйки зад себе си опашки от останки, които бързо изгоряха. Втората се стрелна на запад, обагри се от жълто до червено и чисто бяло и се пръсна на стотици по-малки опашки двайсет градуса над облачния западен хоризонт. Третата с пронизителен писък разкъса небето от запад на изток – наистина можехме да чуем звука, отначало като свистене на чайник, после като вой и накрая като ужасен рев на торнадо, заглъхнал със същата бързина, с каквата се бе разнесъл, – за да се раздели на три-четири големи пламтящи маси, които изгоряха, преди да достигнат хоризонта. Остана само една и тази последна горяща част от кораба сякаш до последния момент се гърчеше наред полета си в жълти проблясъци, преди да изчезне от поглед.

Изчакахме на горната платформа още половин час, но освен десетки ядрени проблясъци през първите няколко минути – космически кораби, ускоряващи за прехвърляне от системата на Тянь Шан, разбрах аз, – нямаше какво друго да видим. Постепенно звездите отново станаха най-ярките светлини в небето и всички се разотидоха – Далай лама се върна в леглото си в монашеските жилища, другите в постоянните или временните си стаи на по-долните равнища.

Енея помоли неколцина от нас да останем – Рахил и Тео, А. Бетик, Ломо Дондруб и мен.

– Това е знакът, който очаквах – съвсем тихо каза тя, когато останахме сами на платформата. – Утре трябва да заминем.

– Да заминем ли? – повторих аз. – Къде? Защо?

Енея ме докосна по ръката. Разтълкувах жеста ѝ като:

„По-късно ще ти обясня“. Замълчах, докато говореха другите.

– Крилете са готови, Учителю – обади се Ломо.

– Позволих си волността да проверя пластокостюмите и дихателните маски в жилището на г. Ендимион, докато ви нямаше – каза А. Бетик. – Всички са в добро състояние.

– Утре ще довършим работата и ще организираме церемонията – рече Тео.

– Искате ли аз да можем да дойда – въздъхна Рахил.

– Къде? – повторих аз, въпреки всичките си усилия да се съдържа.

– И ти си поканен – отвърна Енея, като продължаваше да докосва ръката ми. Това всъщност не отговаряше на въпроса ми. – Ломо и А. Бетик... ако двамата все още сте готови.

Ломо Дондруб широко се усмихна. Андройдът кимна. Започнах да си мисля, че съм единственият на територията на храма, който не разбира какво става.

– Лека нощ на всички ви – каза Енея. – Ще станем при първи зори. Няма нужда да ни изпращате.

– По дяволите – отвърна Рахил. Тео кимна в знак на съгласие. – Ще сме там, за да се сбогуваме – прибави Рахил.

Енея кимна и докосна ръцете им. Всички се запуснаха по стълбите или се плъзнаха по кабелите.

Двамата с Енея останахме сами на най-горната платформа. След битката небето изглеждаше мрачно. Разбрах, че облаците са се издигнали над хребета и скриват звездите като мокра хавлия, хвърлена върху черна дъска. Енея отвори вратата на стаята си, влезе вътре, запали фенера и се върна на прага.

– Идваш ли, Рол?

Разговаряхме. Но не веднага.

Сексът ми се струва прекалено абсурден, когато го описвам – абсурден ми се струва дори моментът, когато небето буквално се стоварваше отгоре ни и след като любовницата ми току-що беше провела нещо като Тайна вечеря, – но сексът никога не е абсурден, щом правиш любов с жената, която истински обичаш. С мен бе така. Дори да не го бях разбирал преди Тайната вечеря, тогава го осъзнах – изцяло, напълно и безусловно.

Може би два часа по-късно Енея облече кимоно, аз нахлузих юката¹⁸ и ние застанахме до отворения шоджи. Тя запари чай, двамата взехме чашите си и седнахме един срещу друг, опрели гръб на рамките на

18. Японска роба от мек и лек памук. – Б.пр.

паравана. Босите ни ходила се докосваха. Моят десен и нейният ляв крак висяха над бездънната бездна. Въздухът беше студен и миришеше на дъжд, но бурята бе преминала на север от нас. Върхът на Хенг Шан се криеше в облаци, ала постоянните проблясъци на мълниите осветяваха всички по-ниски хребети.

– Рахил наистина ли е онази Рахил от „Песните“? – попитах аз. Това не бе въпросът, който исках, но се страхувах да задам.

– Да – отвърна Енея. – Тя е дъщерята на Сол Уайнтрауб – жената, която се разболяла от болестта на Мерлин на Хиперион и след двама и седем години отново станала бебе, което Сол взел със себе си на поклонението.

– И жената, която също е известна като Монита – прибавих аз. – И като Мемносина...

– Припомняща – промълви Енея. – И Памет. Подходящи имена за ролята ѝ по онова време.

– Та това е било преди двеста и осемдесет години! – възкликнах аз. – И на десетки светлинни години... на Хиперион. Как е стигнала тук?

Енея се усмихна. От топлия чай към разрошената ѝ коса се надигаше пара.

– Моят живот започна преди повече от двеста и осемдесет години – напомни ми тя. – И на десетки светлинни години... на Хиперион.

– Значи е стигнала тук също като теб, така ли? През Гробниците на времето?

– И да, и не – отвърна Енея. Тя повдигна ръка, за да не ми позволи да възразя. – Зная, че искаш да ти го кажа направо, Рол... без алегии, сравнения или евфемизми. Съгласна съм. Моментът за откровен разговор настъпи. Но истината е, че Сфинксовите гробници на времето са само част от пътуването на Рахил.

Зачаках.

– Спомняш си „Песните“ – каза тя.

– Спомням си, че поклонникът на име Сол е взел дъщеря си... след като личността на Кийтс някак си я спасила от Шрайка и след като започнала да остарява нормално... че я е отвел през Сфинкса в бъдещето... – Замълчах. – В това бъдеще ли?

– Не – отвърна Енея. – Бебето Рахил отново станало дете, а после и млада жена в бъдеще, различно от това. Баща ѝ повторно я отгледал. Тяхната история е... чудесна, Рол. Буквално изпълнена с чудеса.

Разтрих челото си. Главоболието ми бе преминало, но сега заплашваше отново да се завърне.

– И е стигнала тук пак през Гробниците на времето, така ли? – попитах аз. – Които са се връщали във времето заедно с тях?

– Отчасти през Гробниците на времето – каза Енея. – Освен това самата тя е способна да се движи през времето.

Зяпнах. Това граничеше с лудост.

Енея се усмихна, сякаш прочела мислите ми или просто разчела изражението на лицето ми.

– Зная, че ти се струва безумно, Рол. Голяма част от онова, което все още ни предстои да преживеем, е много странна.

– Слабо казано – отвърнах аз. Още една мисловна ключалка подпада. – Тео Бърнард! – възкликнах аз.

– Да?

– В „Песните“ има Тео, нали? Мъж... – Съществуваха много варианти на устното предание, поемата понякога се пееше и в съкратените, популярни версии се пропускаха много от по-дребните подробности. Баба ме беше накарала да науча по-голямата част от цялата поема, но скучните моменти никога не бяха задържали интереса ми.

– Тео Лейн – кимна Енея. – По едно време секретар на Консула на Хиперион, по-късно първи хегемонийски генерал-губернатор на нашата планета. Като момиче веднъж се срещнах с него. Достоен мъж. Скромен. Носеше архаични очила...

– Този Тео – прекъснах я аз, като се мъчех да си обясня нещата. „Някаква промяна на пола?“ Тя поклати глава.

– Почти улучи, но няма да получиш пура, както би казал Фройд.

– Кой?

– Тео Бърнард е пра-пра-пра и така нататък внучка на Тео Лейн – продължи Енея. – Нейната история сама по себе си е цяло приключение. Но е родена в тази епоха... избягала от мирските колонии на Мауи-обетована и се присъединила към бунтовниците... но го направила заради нещо, което аз казах на първия Тео преди близо триста години. То се предавало от поколение на поколение. Тео знаеше, че ще съм на Мауи-обетована, когато бях...

– Откъде? – прекъснах я аз.

– Точно това бях казала на Тео Лейн – отвърна приятелката ми. – Кога ще съм там. Информацията се пазела в рода му... също както поклонението на Шрайка се пази в „Песните“.

– Значи все пак можеш да виждаш бъдещето – безизразно отбелязах аз.

– Бъдеща – поправи ме Енея. – Вече съм ти казвала, че мога. Чу ме

и тази вечер.

– Че си видяла собствената си смърт ли?

– Да.

– Ще ми разкажеш ли какво си видяла?

– Не сега, Рол. Моля те. Когато настъпи моментът.

– Но щом има различни бъдещи – казах аз и долових ръмженето на болка в собствения си глас, – защо си видяла само една своя смърт? И щом можеш да я видиш, защо не можеш да я избегнеш?

– Бих могла да избягна точно тази смърт – тихо отвърна тя, – но това няма да е правилното решение.

– Как изобщо е възможно изборът на живота пред смъртта да е неправилно решение? – попитах. И разбрах, че съм извикал. Ръцете ми бяха свити в юмруци.

Енея докосна тези юмруци с топлите си длани, скри ги в дългите си пръсти.

– Точно това е въпросът – толкова тихо каза тя, че трябваше да се наведе напред, за да я чуя. Светлината на светкавиците играеше по склоновете на Хенг Шан. – Смъртта никога не е за предпочитане пред живота, Рол, но понякога се налага.

Поклатих глава. Съзнавах, че в този момент трябва да изглеждам нацупен, но не ме интересуваше.

– Ще ми кажеш ли кога ще умра аз?

Тя срещна погледа ми. Тъмните ѝ очи бяха бездънни.

– Не зная – просто каза Енея.

Премигнах. Почувствах се смътно наранен. Нима бе толкова безразлична, че да не погледне в моето бъдеще?

– Разбира се, че не съм безразлична – промълви тя. – Просто реших да не поглеждам към онези вероятностни вълни. Беше ми достатъчно... трудно... да видя собствената си смърт. А да видя твоята, щеше да е... – Енея издаде странен звук и разбрах, че плаче. Приближих се към нея и я прегърнах. Тя се отпусна на гърдите ми.

– Извинявай, хлапе – казах с устни до косите ѝ аз, макар че не можех да обясня точно за какво се извинявам. Бе странно да се чувствам едновременно толкова щастлив и толкова нещастен. При мисълта да я загубя ми се искаше да крещя, да хвърлям камъни към планината. Сякаш отразявайки чувствата ми, от върха на север изтътна гръм.

Зацелувах сълзите ѝ. После просто продължихме да се целуваме. Солта на сълзите ѝ се смесваше с топлината на устните ѝ. После отново се любихме и този път движенията ни бяха бавни, внимателни и

безвременни.

Когато се отпуснахме под студения вятър, все още притиснати един към друг, Енея постави ръка на гърдите ми и каза:

– Искаш да ме попиташ нещо. Усещам го. Какво е то? Помислих си за всички онези въпроси, които ме изпълваха по време на „дискусията“ ѝ – за всичките ѝ разкази, които бях пропуснал и които трябваше да наваксам, за да разбера защо е необходима церемонията на причестяването: „Какво всъщност е кръстоидът? Какво готви Мирът на онези опустели светове? Какво всъщност се надява да постигне Техноцентърът с всичко това? Какво, по дяволите, е Шрайка... чудовище ли е или закрилник? Откъде е дошъл? Какво ще стане с нас? Какво от онова, което вижда в бъдещето Енея, трябва да науча, за да оцелеем... за да избегне участта, за която е разбрала, още преди да се роди? Каква огромна тайна се крие зад Празнотата, Която Обвързва и защо е толкова важно да се свърже с нас? Как ще избягаме от тази планета, ако Мирът наистина е погребал единствения телепортал под стопена скала и между кораба на Консула и нас има мирски бойни кораби? Кои са тези «наблюдатели», за които говореше, че шпионирали човечеството векове наред? Какво означава всичко това за научаването на езика на мъртвите и така нататък? Защо създаването Немес и неговите близнаци все още не са ни убили?“

– Била ли си с някой друг? – попитах аз. – Любила ли си се с някой друг преди мен?

Това беше безумие. Не ми влизаше в работата. Тя бе на почти двадесет и две стандартни години. Аз бях спал с жени – не можех да си спомня фамилията им, но в планетарната гвардия, а после, докато работех в казиното на Деветте опашки... какво ме интересуваше... какво значение имаше... трябваше да зная.

Тя се поколеба само за миг.

– Първият ни път заедно не ми беше... за пръв път – отвърна Енея.

Кимнах. Чувствах се като свиня и воайор. Гърдите ми пронизваше истинска болка. Не можех да се сдържа.

– Обичаше ли... го? – „Откъде знаеш, че е бил «той»? Тео... Рахил... тя се заобикаля с жени.“ Гадеше ми се от собствените ми мисли.

– Обичам те, Рол – прошепна Енея.

Казваше го едва за втори път след сбoguването ни на Старата Земя повече от пет и половина години по-рано. Тези думи би трябвало да възвисят душата ми. Но ме болеше прекалено силно. Тук имаше нещо важно, което не разбирах.

– Но е имало друг мъж – казах аз. Усещах думите като камъни в

устата си. – Ти си го обичала... – „Само един ли? Колко?“ Исках да изрещя на мислите си да млъкнат. Енея притисна показалец до устните ми.

– Обичам те, Рол, не го забравяй, докато ти разказвам тези неща. Всичко е... сложно. Заради това коя съм аз. Заради онова, което трябва да направя. Но те обичам... Обичам те още, откакто за пръв път те видях в сънищата си от бъдещето. Обичах те, когато се срещнахме в прашната буря на Хиперион, сред хаоса, стрелбата, Шрайка и хокинговото килимче. Спомняш ли си как те прегърнах, когато полетяхме с него и се опитахме да избягаме? Още тогава те обичах...

Мълчаливо зачаках. Показалецът на Енея се плъзна от устните към бузата ми. Тя въздъхна, сякаш на раменете ѝ тегнеше тежестта на светове.

– Добре – тихо каза любимата ми. – Имаше мъж. Любила съм се и преди. Ние...

– Сериозно ли беше? – прекъснах я аз. Гласът ми прозвуча странно, като изкуствените нотки на кораба.

– Бяхме женени – продължи Енея.

Веднъж на река Канс на Хиперион се сбих с по-възрастен моряк, който бе двойно по-тежък от мен и имаше безкрайно по-голям опит в юмручния бой. Без да ме предупреждава, той ме удари по брадичката така, че пред очите ми причерня, коленете ми се подкосиха и се прекатурих през перилата в реката. Мъжът лично се хвърли във водата да ме измъкне. Дойдох в съзнание след една-две минути, но минаха часове преди кънтенето в главата ми да утихне и погледът ми да се фокусира.

Сега беше още по-ужасно оттогава. Можех само да лежа и да я гледам, да гледам към любимата ми Енея и да чувствам пръстите ѝ по бузата си като странно студено и чуждо докосване на непозната. Тя отдръпна ръка.

Имаше нещо още по-лошо.

– Двайсетте и три месеца, една седмица и шест часа, които липсваха – поясни Енея.

– С него ли? – Не можех да си спомня, че съм произнесъл тези три думи, но ги чух, изречени със собствения ми глас.

– Да.

– Женени... – започнах аз и не бях в състояние да продължа.

Енея се усмихна, но това бе най-тъжната усмивка, която някога бях виждал.

– От свещеник – отвърна тя. – Брактът ни ще бъде законен в очите

на Мира и Църквата.

– „Ще бъде“ ли? – Тогава ми се прииска да се изправя и да повърна от края на платформата, но не можех да помръдна.

За миг Енея изглеждаше объркана, неспособна да отговори.

– Да... – промълви тя и в очите ѝ заблестяха сълзи. – Искам да кажа, не... сега не съм омъжена... ти... по дяволите, само да можех...

– Но мъжът е все още жив, така ли? – прекъснах я аз с Равен и безизразен глас като на инквизитор от Светата служба.

– Да. – Тя притисна длан до собствената си буза. Пръстите ѝ трепереха. – Обичаш ли го, хлапе?

– Обичам теб, Рол.

Леко се отдръпнах, несъзнателно, непреднамерено, но не можех да остана във физически контакт с нея, докато водехме този разговор.

– Има още нещо... – каза тя. Зачаках.

– Ние имахме... аз ще... аз имах дете, бебе. – Тя ме погледна така, сякаш се опитваше да ме накара да проумея всичко само с погледа си. Не се получи.

– Дете – глупаво повторих аз. Скъпата ми приятелка... моята малка приятелка, превърнала се в жена, превърнала се в моя любовница... моята любима имаше дете. – Колко е голямо? – попитах аз и чух баналните си думи като гърма, изтътнал наблизно.

Тя отново ми се стори объркана, сякаш неуверена за фактите. Накрая каза:

– Детето е... не е на място, на което да мога да го откроя.

– О, хлапе – промълвих аз и забравих за всичко друго, освен мъката ѝ. Притиснах я до себе си, докато плачеше. – Толкова съжалявам, хлапе... толкова съжалявам.

Тя се освободи от мен и избърса сълзите си.

– Не, Рол, ти не разбираш. Всичко е наред... това не е... това е наред...

Отдръпнах се от нея и я погледнах. Беше обезумяла от скръб и хълцаше.

– Разбирам – излъгах аз.

– Рол... – Ръката ѝ затърси моята. Потупах дланта ѝ, но се изправих, навлякох дрехите си и взех катераческите си ремъци и раницата.

– Рол...

– Ще се върна преди зазоряване – казах аз, като гледах в нейната посока, но избягвах очите ѝ. – Просто ще ида да се поразходя.

– Нека дойда с теб – помоли тя и скочи на крака, увита със

завивката. Зад нея блясна светкавица. Задаваше се нова буря.

– Ще се върна преди зазоряване – повторих аз и излязох, преди Енея да успее да се облече и да дойде с мен.

Валеше студена лапавица. Платформите бързо станаха хлъзгави. Спуснах се надолу по стълбите и се затичах по вибриращите стълбища, като виждах пътя си на светлината на случайните светкавици. Не намалих скоростта, докато не стигнах неколкостотин метра надолу по източния перваз, водещ към цепнатината, където за първи път бях приземил кораба. Не исках да ходя там.

На половин клик от Храма бяха фиксираните въжета, издигащи се към върха на хребета. Лапавицата шибаше скалния склон. Червените и черни кабели бяха покрити с пласт лед. Закачих карабините си за въжето и ремъците си извадих от раницата електрическите елеватори и ги свързах, после започнах изкачването по ледените въжета.

Вятърът се надигна, започна да развява якето ми и да ме отгласква от скалата. Лапавица шибаше лицето и ръцете ми. Не обръщах внимание и се изкачвах, понякога се изплъзвах надолу три-четири метра, но после отново подновявах катеренето. Десет метра под острия като бръснач връх на хребета изплувах от облаците като гмуркач от вода. Тук горе звездите продължаваха студено да светят, но облачните маси се трупаха до северния склон на хребета и се издигаха като бели вълни около мен.

Плъзнах елеваторите нагоре и накрая достигнах сравнително равния участък, където бяха закрепени фиксираните въжета. Едва тогава забелязах, че не съм закрепил осигурителното си въже.

– По дяволите – изругах и закрачих на североизток по широкия петнайсет сантиметра хребет. Бурята се усилваше. Бездната откъм юг представляваше километри пуст, черен въздух. Лед покриваше на места скалата и започваше да вали сняг.

Затичах се на изток, като прескачах ледените участъци и цепнатините, без да давам пукната пара за каквото и да е.

Докато бях погълнат от собственото си нещастие, в човешката вселена се случваха други неща. Когато бях момче, на Хиперион новините бавно се просмукваха от междузвездния Мир до нашите номадски кервани в мочурищата. Важните събития на Пацем, Ренесанс Вектор или който и да е друг свят остаряваха с много седмици или месеци времедълг и още седмици, докато стигнат от Порт Романс или друг голям град до нашия провинциален район. Бях свикнал да не обръщам внимание на събитията където и да е другаде. Това положение се промени,

разбира се, когато водех ловци от други планети в Блатата, но новините въпреки това бяха достатъчно стари и загубили значението си. Мирът не ме привличаше, макар че проявявах интерес към междузвездното пътуване. Последвах почти десетте години на Старата Земя и моите пет години време-дълг. Не бях свикнал да мисля за събитията където и да е другаде, освен ако лично не ме засягаха, като, например, маниакалното желание на Мира да ни открие.

Но това скоро щеше да се промени.

Онази нощ на Тянь Шан, Райската планина, докато аз глупаво тичах в лапавицата и мъглата надолу по тесния хребет, другаде се случваха някои от следните събития:

На прекрасния свят Мауи-обетована дългата поредица от събития, която беше достигнала върха си с нашето присъствие с Енея и бе започнала с любовта на Сайри и Мерин, бушуваше бунт. Бунтовниците на подвижните острови отдавна бяха станали последователи на философията на Енея, бяха пили от нейното причастие, завинаги бяха отхвърлили Мира и кръстоида и водеха война на саботажи и съпротива, като се опитваха да не нараняват и убиват мирски войници. Мауи-обетована представляваше специален проблем за Мира, тъй като по начало беше ваканционен свят – всяка стандартна година там отиваха стотици хиляди богати преродени християни, за да се наслаждават на топлите морета, на красивите плажове на Екваториалния архипелаг и на миграциите на делфините и подвижните острови. Мирът също получаваше приходи от стотиците нефтени платформи, осяяли тази предимно океанска планета и скрити от погледа на туристите, но уязвими за нападение от подвижни острови или подводници на бунтовниците. Сега мнозина от самите мирски туристи – необяснимо защо – отхвърляха кръстоида и ставаха последователи на учението на Енея. Отхвърляха безсмъртието. Губернаторът на планетата, местният архиепископ и ватиканските представители, повикани заради кризата, не бяха в състояние да си я обяснят.

На студения Сол Дракони Септем, по-голямата част от атмосферата на който беше замръзнала в един гигантски ледник, нямаше туристи, но опитът на Мира да го колонизира през последните десет години се бе превърнал в кошмар.

Благородните читчатуки, с които около девет и половина години по-рано ние с Енея и А. Бетик се бяхме сприятелили, се бяха превърнали в непримирими врагове на Мира. Небостъргачът, замръзнал в атмосферния лед, в който отец Главк посрещаше всички пътници, все още светеше, въпреки убийството на онзи мил човек от ръката на Радамант

Немес. Читчатуките пазеха светлината в сградата като в светилище. Някак си знаеха кой е убил безобидния слепец и племето на Кучиат – Кучиат, Чиаку, Айчакут, Кучту, Читиция, Чатция – всички онези, които ние с Енея и А. Бетик познавахме по име. Другите читчатуки обвиняваха Мира, правещ опити да колонизира умерените пояси по екватора, където въздухът беше газообразен и големият ледник се топеше.

Но без да са чували за участието на Енея и да са опитвали неговото състрадание, читчатуките се нахвърлиха на Мира като библейска чума. Ловували – и ловувани от – ужасните снежни духове хилядолетия наред, сега читчатуките изтласкаха пробиващите тунели бели зверове на юг към екваториалните райони, насочвайки ги срещу мирските колонисти и мисионери. Жертвите бяха огромни. Докараните да избият примитивните читчатуки мирски бойни части прашаха в планетния ледник патрули, които никога повече не се завръщаха.

На града-планета Ренесанс Вектор думите на Енея за Празнотата, Която Обвързва бяха привлекли милиони нейни последователи. Хиляди мирски вярващи всеки ден приемаха участието от променените, кръстоидите им умираха и падаха от тялото им двайсет и четири часа покъсно и те жертваха безсмъртието си заради... какво? Мирът и Ватиканът не разбираха и по това време аз също не можех да си го обясня.

Но Мирът знаеше, че трябва да попречи на разпространението на вируса. Войници денонощно разбиваха вратите и прозорците, обикновено в по-бедните, индустриални райони на покриващия цялата планета град. Онези, които бяха отхвърлили кръстоида, не оказваха сериозна съпротива – те биха се сражавали яростно, но отказваха да убиват, ако имаше възможност да го избягнат. Мирските войници обаче нямаха нищо против да убиват, за да изпълняват заповедите си. Хиляди последователи на Енея умираха от истинската смърт – някогашни безсмъртни, които никога нямаше да бъдат възкресени – и десетки хиляди бяха отвеждани и прашани в затворнически центрове, където ги заключваха в камери за криогенна сомния, така че кръвта и философията им да не заразяват други. Но на мястото на всеки убит или арестуван последовател на Енея десетки – стотици – други се криеха в безопасност, разпространяваха учението ѝ, предлагаха участието на собствената си променена кръв и при всяка възможност оказваха предимно пасивна съпротива. Огромната индустриална машина, която представляваше Ренесанс Вектор, все още не се бе повредила, но се олюляваше и скърцаше по начин, невидан през вековете, след като Хегемонията бе превърнала планетата в промишлен център на Мрежата.

Ватиканът прашаше все повече войски и обмисляше как да реагира.

На Тау Сети Сентър, някога политически център на Мрежата на световите, но сега просто гъсто населена и известна паркова планета, бунтът придоби друга форма. Макар че посетители от други светове бяха донесли и тук антикръстоидната зараза на Енея, основният проблем за Ватикана се съсредоточаваше в архиепископ Ахила Силваски пресметлива жена, възприела ролята на губернатор и самодържец на ТС2 повече от два века по-рано. Именно архиепископ Силваски се бе опитала да отхвърли преизбирането на вечния папа чрез всяване на интриги сред кардиналите и след провала си просто изпълняваше на планетата вариант на дохеджирската Реформация, започнала със заявлението, че от този момент Католическата църква на Тау Сети Сентър смята за свой първосвещеник нея и завинаги се отделя от „покварената“ междузвездна Църква на Мира. Тъй като предвидливо бе сключила съюз с местните епископи, отговарящи за възкресителните церемонии и техника, тя можеше да контролира тайнството на възкресяването – и следователно местната Църква. Нещо повече, архиепископ Силваски беше съблазнила местните мирски военни власти със земя, богатство и власт, в резултат на което последва безпрецедентно събитие – бунт в мирския флот, който свали повечето старши офицери в системата на Тау Сети и ги замени с привърженици на Новата църква. Не бе заловен нито един от архангелските космически кораби, но осемнайсет крайцера и четирийсет и един фотонни кораба положиха клетва да защитават Новата църква на ТС2 и нейния нов първосвещеник.

Протестираха десетки хиляди вярващи на планетата. Те бяха арестувани, заплашени с отлъчване – тоест, с незабавно отнемане на кръстоидите им – и условно освободени под зоркото око на архиепископските сили за сигурност на Новата църква. Няколко свещенически ордена, на първо място йезуитите на Тау Сети Сентър, отказаха да се подчинят. Повечето бяха тайно арестувани, отлъчени и екзекутирани. Неколкостотин обаче избягаха и използваша мрежата си, за да окажат съпротива на новия ред – отначало пасивна, после набираща все по-голяма сила. Мнозина от йезуитите бяха служили като свещеници-офицери в мирската армия, преди да се върнат към граждански живот и сега използваша военните си умения, за да причиняват щети на и около планетата.

Папа Урбан XVI и неговите съветници от мирския флот анализираха възможностите си. Започналият велик кръстоносен поход срещу прокудените бе отложен и изваден от релси от постоянните опустошителни

нападения на капитан де Соя, от необходимостта да пращат флотски части на десетки светове, за да потушават бунтовете, резултат от заразата на Енея, от организирането на засадата в системата Тян Шан, а сега и от този и други отделни бунтове. Въпреки съвета на адмирал Маръсин да остави ереста на архиепископа без последствия до постигането на други политически и военни цели, папа Урбан XVI и неговият външен министър Лурдъсами решиха да отклонят двайсет архангела, трийсет и два стари крайцера, осем транспортни и сто фотонни кораба към системата на Тау Сети – макар че щяха да минат много седмици време-дълг, преди корабите с техните стари хокингови двигатели да успеят да стигнат до там. Когато се дислоцираше в тази система, спецчастта имаше заповед да преодолее съпротивата на бунтовните космически сили, да влезе в орбита около ТС2, да поиска незабавното предаване на архиепископа и на всички онези, които я подкрепяха, а ако това не бъде изпълнено, да превърне в пустош толкова голяма част от планетата, колкото се налага, за да унищожат инфраструктурата на Новата църква. След това десетки хиляди морски пехотинци щяха да се спуснат на планетата, за да окупират оцелелите градски центрове и отново да установят властта на Мира и Светата майка Църквата.

На Марс в системата на Старата Земя бунтът се бе разгорял още повече, въпреки годините на мирски бомбардировки от космоса и постоянните военни набези от орбита. Два стандартни месеца по-рано губернатор Клеър Пало и архиепископ Робсън бяха загинали от истинската смърт по време на самоубийствена ядрена атака срещу техния дворец в изгнание на Фобос. Реакцията на Мира беше ужасяваща – астероиди, отклонени от съседния пояс и спуснати на планетата, килим от плазмени бомби и нощни нападения с лазерни копия, които пронизваха надигнатата от астероидната бомбардировка нова планетна прашина буря като безброй прожектори, кръстосващи замръзналата пустиня. Лъчите на смъртта щяха да са по-резултатни, но командирите на мирския флот искаха да превърнат Марс в назидателен пример.

Резултатите не бяха точно такива, каквито очакваше Мирът. Марсианската тераформирана среда, вече опасна поради годините на лоша поддръжка, бе унищожена. Годната за дишане атмосфера се ограничаваше до долината Елада и още няколко ниски района. Океаните изчезнаха, изкипели от падането на налягането или отново замръзнали на полюсите. Последните големи растения и дървета загинаха и в почти вакуумната среда останаха да вегетират само кактуси и тръни. Прашните бури щяха да продължат с години и да направят абсолютно невъзможни

патрулите на мирската морска пехота на Червената планета.

Но марсианците, особено войнствените палестински марсианци, бяха адаптирани за такъв живот. Те се криеха убиваха мирските войници още при кацането им и чакаха. Храмерските мисионери из другите марсиански колонии настояваха за окончателно нанотехнологично адаптиране към съществуващите условия на планетата. Хиляди-рисуваха и позволиха на молекулярните машини да променят техните тела и ДНК.

По-смуцаващ за Ватикана обаче беше фактът, че някога принадлежалите на – както се смяташе – мъртвата Марсианска бойна машина кораби излязоха от скривалищата си в далечния Куйперов пояс и започнаха да извършват поредици от набези срещу конвои на мирския флот в системата на Старата Земя. Съотношението на жертвите бе пет към едно в полза на мирския флот, но загубите бяха недопустими и стойността на поддържането на марсианските операции беше невероятно висока.

Адмирал Маръсин и Съветът на началник щабовете посъветваха Негово светейшество да сложи край на тези загуби и засега да се изтегли от системата на Старата Земя. Адмиралът увери папата, че няма да позволят нищо да излезе навън от системата. Той отбеляза, че там вече нямало нищо ценно. Светият отец го изслуша, но отказа да се съгласи с изтеглянето. По време на всяко заседание кардинал Лурдъсами подчертаваше символичното значение на запазването на системата на Старата Земя в границите на Мира. Негово светейшество реши да изчака с решението си. Разсипването на кораби, хора, пари и оборудване продължи.

На Mare Infinitum бунтът тлееше отдавна – съсредоточен около подводни контрабандисти, браконieri и стотиците хиляди упорити местни, които винаги бяха отхвърляли кръста, – но отново се разгоря с появата на заразата на Енея. Огромните рибарски зони сега бяха недостъпни за неохранявани от военни части мирски рибарски флотилии. Автоматичните рибарски кораби и изолираните платформи бяха атакувани и потопявани. В по-плитките води виждаха все повече светлостни чудовища и архиепископ Джейн Кели беше бясна на мирските власти заради неспособността им да се справят с проблеми. Когато епископ Меландриано я посъветва да се държи, по-умерено, Кели го отлъчи. Меландриано на свой ред обяви Южните морета за изключени от властта на Мира и Църквата и хиляди вярващи последваха обаятелния лидер. Ватиканът прати още кораби от мирския флот, но те нямаше какво да направят, за да преустановят четиристранните морски и подводни сражения между бунтовниците, силите на архиепископа, привържениците на епископа и светлостите.

И наред целия този хаос посланието на Енея пътуваше със скоростта на речта и тайното причастие.

Бунтът – и физически, и духовен – пламтеше навсякъде: на световете, които бе посетила Енея – Иксион, Патауфа, Амритсар и Грумбридж Дайсън Д; на Тсинтао-Хсишуанг Панна, където вестта за обединяването на нехристияните отначало предизвика паника, а после мрачна съпротива срещу всичко мирско; на Денеб Драй, където републиката Ямну обяви носенето на кръстоид за престъпление, наказвано със смърт чрез обезглавяване; на Фуджи, където посланието на Енея донесоха отстъпници от Търговския мир и където се разпространи като пожар; на пустинния свят Витъс-Грей-Балианъс Б, където учението на Енея беше пренесено от бегълци от Горчивината на Сибиату и се съчета с разбирането, че мирският начин на живот завинаги ще разруши културата им – и народът на Спиралния спектър на Амойет се надигна на бунт. Градът Керао Тамбат беше освободен през първия месец на сражения и мирската база в Бомбасино скоро се превърна в обсадена крепост. Командирът на базата Солзников надигна вой до небето за помощ от мирския флот, но Ватиканът и командирите на флота – заети другаде – му наредиха да запази търпение и го заплашиха с отлъчване, ако със собствени сили не потуши бунта.

Солзников го направи, но не по начина, по който биха желали мирският флот или Негово светейшество: той склучи мирен договор с армията на Спиралния спектър на Амойет, според който неговите мирски сили щяха да излизат извън базата си само с разрешението на местните. В замяна те нямаше да унищожат Бомбасино.

Солзников, полковник Винара и другите верни християни зачакаха отплатата на Ватикана и мирския флот, но сред народа на Спиралния спектър имаше променени от Енея цивилни, които ходеха на пазар в Бомбасино, които се срещаха, ядяха и пиеха заедно с войниците, които обикаляха сред обезкуражените мирски мъже и жени, разказваха им своята история и им предлагаха своето причастие. Мнозина го приемаха.

Това, разбира се, беше съвсем малка част от събитията на стотиците светове в Мира през онази последна, тъжна нощ, която щях да прекарам на Тян Шан. Естествено, аз няхах представа за тях, но даже да не бе така – даже вече да бях усъвършенствал умението да разбирам тези неща с помощта на Празнотата, Която Обвързва – пак не би ме интересувало.

Енея беше обичала друг мъж. Бяха се оженили. Тя все още трябва

да бе омъжена... не ми спомена за развод или смърт. Имаше дете.

Не зная защо разсеяността ми не доведе до падане в бездната през тези безумни часове по ледения хребет на изток от Йо-кунг и Хсуан-кунг Ссу. Но не паднах. Накрая дойдох на себе си и се върнах обратно, за да стигна при Енея по разсъмване.

Обичах я. Тя беше скъпата ми приятелка. Щях да дам живота си, за да я защита.

Само един ден по-късно щях да имам възможност да го докажа заради събитията, развили се малко след завръщането ми в Храма, висящ във въздуха и нашето заминаване на изток.

Малко след първи зори Джон Доменико кардинал Мустафа, адмирал Марджит Уу, отец Фарел, архиепископ Брек, отец Льобланк, Радамонт Немее и двамата й близнаци се събраха на заседание в старата гомпа под Фалоса на Шива, сега превърнат в твърдина на християнството. Всъщност, заседаваха хората, докато Немее мълчаливо седеше заедно с брат си и сестра си до прозореца с изглед над облаците около Езерото на видрите под върха Шивлинг.

– И вие сте сигурна, че с бунтовния кораб „Рафаил“ е свършено? – питаше великият инквизитор.

– Категорично – отвърна адмирал Уу. – Макар че преди това успя да унищожи седем от архангелските ни кораби. – Тя поклати глава. – Де Соя беше блестящ тактик. Дяволът постигна огромен успех, като го направи изменник.

Отец Фарел се облегна на полираната маса от дърво бонзай.

– И няма вероятност де Соя или който и да е от другите да са оцелели? Адмирал Уу сви рамене.

– Битката се водеше почти в орбита – отвърна тя. – Оставихме „Рафаил“ да се приближи на вътрешно-лунарно разстояние, преди да затворим капана си. Хиляди парчета останки – предимно от нашите нещастни кораби – навлязоха в атмосферата. Изглежда не е оцелял нито един от хората ни – поне не бяха засечени сигнали за помощ. Ако някой от хората на де Соя е избягал, най-вероятно спасителната му капсула е потънала в отровните океани.

– И все пак... – започна архиепископ Брек. Той бе тих човек, затворен и предпазлив. Уу изглеждаше уморена и раздразнена.

– Ваше високопреосвещенство – енергично заговори тя, като се обръщаше към Брек, но гледаше към Мустафа, – можем да решим въпроса по един или друг начин, ако ни позволите да пратим спускателни кораби, плъзгачи и ЕМПС-та в атмосферата.

Брек премигна. Кардинал Мустафа поклати глава.

– Не – отвърна той, – имаме заповед да не проявяваме военното си присъствие, докато Ватиканът не даде нареждане за последната стъпка в залавянето на момичето.

Уу се усмихна с очевидна горчивина.

– След снощната битка точно над атмосферата тази заповед вече трябва да не е актуална – тихо каза тя. – Военното ни присъствие беше доста внушително.

– Така е – потвърди отец Льобланк. – Никога не съм виждал нещо подобно. Адмирал Уу се обърна към Мустафа.

– Ваше високопреосвещенство, хората на този свят нямат енергийни оръжия, нито детектори за хокингови двигатели, нито орбитална отбрана, нито гравитонични детектори... по дяволите, доколкото можем да кажем, те нямат даже радары или комуникационна система. Можем да пратим спускателни кораби или изстребители в атмосферата, за да потърсят оцелели, без местните дори да разберат. Това ще е много по-незабележимо, отколкото снощната битка и...

– Не – отсеке кардинал Мустафа и това не остави съмнения за окончателността на решението му. Великият инквизитор вдигна ръкава на робата си, за да погледне към хронометъра си. – Ватиканският куриерски робот би трябвало да пристигне всеки момент с последната заповед за арестуването на преносителя на зараза на име Енея. Нищо не трябва да усложнява изпълнението ѝ. Отец Фарел поглади слабите си бузи.

– Тази сутрин регентът Токра се свърза с мен по комуникационния канал, който определихме за него. Изглежда техният скъпоценен и преждевременно развит мъничък Далай лама е изчезнал...

Брек и Льобланк изненадано го погледнаха.

– Няма значение – отвърна кардинал Мустафа, очевидно вече информиран. – В момента нищо няма значение освен да получим разрешение за приключване на тази мисия и да арестуваме Енея. – Той погледна към адмирал Уу. – И вие трябва да кажете на своите офицери от швейцарската гвардия и морската пехота, че от главата на младата жена не трябва да падне нито косъм.

Уу уморено кимна. Месеци наред ѝ бяха обяснявали мисията.

– Кога според вас ще пристигне заповедта? – попита кардинала тя.

Радамант Немес и двамата ѝ близнаци се изправиха и се насочиха към вратата.

– Времето за чакане свърши – каза Немес, разтеглила в усмивка тънките си устни. – Ние ще ви донесем главата на Енея.

Кардинал Мустафа и другите мигновено скочиха на крака.

– Сядайте! – изрева великият инквизитор. – Никой не ви е нареждал да действате.

Немес се усмихна и се обърна към вратата. Всички духовници в стаята викаха. Архиепископ Жан Даниел Брек се кръстеше. Адмирал Уу посегна за игления пистолет в кобура си.

Събитията се развиха прекалено бързо. Въздухът се превърна в мъгла. В един миг Немес, Сцила и Бриарей бяха на прага на осем метра от другите, а в следващия ги нямаше и сред облечените в черно и червено хора около масата стояха три искрящи хромирани фигури.

Сцила пресрещна адмирал Марджит Уу преди жената да успее да вдигне игления си пистолет. Проблясна хромирана ръка. Главата на Уу се претърколи по полираната маса. Обезглавеното тяло остана изправено няколко секунди, няколко случайни нервни импулса наредиха на пръстите на дясната ръка да се затворят и игленият пистолет стреля, зарядът откъсна краката на тежката маса и разцепи каменния под на десет хиляди места.

Отец Лъоблан скочи между Бриарей и архиепископ Брек. Замъглената сребърна фигура изкорми свещеника. Брек изпусна очилата си и изтича в съседната стая. Внезапно Бриарей изчезна – оставяйки зад себе си само тихо запълващ вакуума въздух. От другото помещение се разнесе кратък вик, който почти незабавно секна.

Кардинал Мустафа заотстъпва от Радамонт Немес. За всяка негова стъпка назад тя правеше по крачка напред. Замъгленото поле около нея изчезна, но създаването не изглеждаше по-човешко или по-малко заплашително.

– Проклета да си, каквото и адско изчадие да си ти – тихо каза кардиналът. – Хайде, не се страхувам да умра. Немес повдигна едната си вежда.

– Разбира се, че не, Ваше високопреосвещенство. Но дали няма да мислите по друг начин, ако ви кажа, че ще изхвърлим тези тела... и онази глава... – тя посочи към мястото, където очите на Марджит Уу токущо бяха престанали да мигат и гледаха кухо, – ...далеч в киселинния океан и че възкресяването няма да е възможно?

Кардинал Мустафа стигна до стената и спря. Немес бе само на две крачки пред него.

– Защо правите това? – твърдо попита той. Създанието сви рамене.

– В момента основните ни задачи се различават – отвърна Немес. – Готов ли сте, велики инквизиторе?

Кардинал Мустафа се прекръсти и бързо се помоли.

Немес отново се усмихна, десните ѝ ръка и крак се превърнаха в искряща сребърна мъгла и тя пристъпи напред.

Мустафа удивено я наблюдаваше. Тя не го уби. С движения, прекалено бързи, за да ги проследи, създанието счупи лявата му ръка, разби на парчета дясната му ръка, изрита краката му изпод него – като счупи и двата – и го ослепи с два пръста, които спряха точно преди да проникнат в мозъка му.

Ревът от болка беше безпрецедентен за великия инквизитор. В същото време можеше да чуе гласа ѝ, все още равен и безжизнен.

– Зная, че вашият автохирург на спускателния кораб или на „Ибрил“ ще ви излекува – каза тя. – Сигнализирахме им. Ще пристигнат тук след няколко минути. Когато видите папата и неговите паразити, кажете им, че онези, пред които трябва да докладвам, не искаха момичето живо. Нашите извинения, но неговата смърт е необходимост. Кажете им също в бъдеще да внимават и да не действат без съгласието на всички елементи на Техноцентъра. Сбогом, Ваше високопреосвещенство. Надявам се, че автохирургът на „Ибрил“ може да ви развие нови очи. Онова което се готвим да направим, си струва да се види.

Мустафа чу стъпки, плъзгане на врата и после тишина, освен вика на човек, страдащ от ужасни болки. Трябваша му няколко минути, за да осъзнае, че вика самият той.

Когато се върнах в Храма, висящ във въздуха, първите лъчи вече се процеждаха през мъглата, но утрото оставаше мрачно, студено и дъждовно. Най-послед бях достатъчно отрезвял, за да внимавам много, докато се спускам по фиксираните въжета и добре, че беше така – на няколко пъти запънките на спускателния механизъм се плъзваха по покрития с лед кабел и щях да падна, ако не ме бяха задържали осигурителните въжета.

Когато се върнах, Енея бе будна, облечена и готова за път. Носеше термоанорака, катераческите си ремъци и ботуши. А. Бетик и Ломо Дондруб бяха облечени по подобен начин и бяха прехвърлили през рамо продълговати, тежки найлонови чували. Те щяха да дойдат с нас. Други се бяха събрали, за да се сбогуват – Тео, Рахил, Доръе Фамо, Далай лама, Джордж Тсаронг, Джигме Норбу – и изглеждаха тъжни и разтревожени. Енея имаше уморен вид: бях сигурен, че и тя не е спала. Двамата образувахме тъжна наглед двойка. Ломо се приближи до мен и ми подаде един от дългите, увити в найлон вързопи. Беше тежък, но аз го

нарамах, без да се оплаквам или възразявам. Взех останалите си вещи, отговорих на въпросите на Ломо за състоянието на въжетата на хребета – очевидно всички си мислеха, че самоотвержено съм проверил пътя – и отидох да погледна моята приятелка и любима. Когато ми отправи въпросителен поглед, аз ѝ отговорих с кимване. „Всичко е наред. И аз съм наред. Готов съм за път. По-късно ще поговорим за това.“

Тео плачеше. Съзнавах, че това е важна раздяла – че може никога повече да не се видим, въпреки уверенията на Енея към другите две жени, че преди падането на нощта отново ще сме заедно, – но бях прекалено емоционално вцепенен и изтощен, за да реагирам. Отстъпих настрана от групата за миг да си поема дъх и да фокусирам вниманието си. За оцеляването ни през следващите няколко часа навярно щях да се нуждая от всичките си умения и предпазливост. „Когато си страстно влюбен – помислих си аз, – не можеш да си позволиш много сън.“ Тръгнахме по източната платформа. Изтичахме надолу по ледения перваз, минахме покрай въжетата, по които току-що се бях спуснал, и стигнахме до цепнатината без произшествия. Дърветата бонзай изглеждаха стари и нереални сред стелештата се ледена мъгла, тъмните им клони висяха над главите ни, внезапно натежали от влага. Ручеите и водопадите издаваха посилен шум, отколкото си спомнях. Водата се плъзгаше по последната скала към бездната от лявата ни страна.

На най-източните и високи гънки на цепнатината имаше стари, не толкова сигурни фиксирани въжета и Ломо тръгна по тях пръв, последван от Енея, А. Бетик и накрая мен. Забелязах, че андройдът се изкачва бързо и опитно, както винаги, въпреки липсващата му лява ръка. Когато стигнахме на хребета, ние вече бяхме отвъд най-далечната точка от среднощната ми разходка – цепнатината играеше ролята на преграда към хребета, по който бях минал тогава. Сега придвижването наистина бе трудно и ние вървахме по възможно най-тесни пътеки – изтъркани первази, скални издатини, покрити с лед участъци, сипеи – по южния склон на хребета. Самият хребет се извисяваше над нас, покрит с влажен, тежък сняг и лед. Напредвахме мълчаливо, дори не шепнехме, тъй като разбирахме, че и най-тихият звук може да предизвика лавина, която за миг да ни отнесе от десетсантиметровите первази. Накрая, когато придвижването стана още по-трудно, ние се изкачихме нагоре по въжета – като закопчяхме карабините си за кабела и свързахме ремъците си с двойно въже, – така че ако сега някой паднеше, или щеше да се задържи, или всички щяхме да полетим в бездната. Ломо уверено ни водеше напред, крачеше над мъгливи пропасти и ледени цепнатини, които аз

бих се поколебал да прескоча, и ми се струваше, че всички се чувстваме по-добре, след като се завързахме с въжето.

Все още не знаех къде отиваме. Не знаех, че огромният хребет, който минаваше на изток от Кун Лун покрай Йо-кунг, след няколко километра ще свърши, че внезапно и стръмно ще се спусне към отровните облаци няколко клика надолу. За няколко седмици през пролетта облаци потъваха достатъчно, че хребетът отново да се покаже и да позволи на снабдителни кервани, поклонници, монаси, търговци и обикновени любопитни да преминат на изток от Средното царство до Великия връх Тай Шан и да стигнат до най-недостъпната обитаема точка на планетата. Говореше се, че монасите, които живеели на Тай Шан, никога не се връщали в Средното царство или където и да е другаде на Райската планина – безброй поколения наред те посвещавали живота си на тайнствените гробници, гомпи, церемонии и храмове на този най-свещен от всички върхове. Сега, когато времето се влошаваше, аз съзнавах че ако започнем да се спускаме, няма да разберем кога сме излезли от стелестите се облаци на мусоните и сме навлезли в стелестите се пари, докато отровният въздух не ни убиеше.

Но ние не се спуснахме. Няколко часа по-късно стигнахме до пропастта, която бележеше източната граница на Средното царство. Планината Тай Шан не се виждаше разбира се – макар че облаци малко се бяха разкъсали, не се виждаше почти нищо друго, освен мократа скала пред нас, мъглата и облациите.

Тук имаше широк перваз и ние поседнахме на него, извадихме закуски от раниците си и утолихме жаждата си с вода от бутилките си. Ниските растения, които покриваха стръмните урви, започваха да се издват, поглъщайки първата влага на мусонните месеци.

След като се нахранихме, Ломо и А. Бетик започнаха да разопаковат трите ни тежки вързопа. Енея отвори собствената си раница, която изглеждаше по-тежка от нашите. Не се изненадах, когато видях какво е завито във вързопите – найлон, метални подпори и рамки. В раницата на Енея бяха двата пластокостюма и дихателните маски, които бях взел със себе си от кораба и за които съвсем бях забравил.

Въздъхнах и погледнах на изток.

– Значи ще се опитаме да стигнем до Тай Шан – казах аз.

– Да – потвърди Енея. Тя започна да съблича дрехите си. А. Бетик и Ломо се извърнаха, но усетих, че сърцето ми се разтуптява от гняв при мисълта, че другите мъже могат да видят любимата ми гола. Овладях се, извадих другия пластокостюм, започнах да смъквам собственото си

облекло и пласт по пласт да го прибирам в тежката си раница. Въздухът беше студен и мъглата лепнеше по кожата ми.

Ломо и А. Бетик сглобяваха парапланерите, докато ние с Енея се обличахме. Пластокостюмите прилепваха по тялото почти като втора кожа. Качулката на главата бе по-гясна от маска на акваланг и силно притискаше ушите ми. Единствено филтрите позволяваха преминаването на звук: когато бъдехме херметично откъснати от външния въздух, те щяха да улавят сигналите на комуникационните влакна.

Ломо и андроидът бяха сглобили четирите парапланера. Сякаш в отговор на незададения ми въпрос, Ломо каза:

– Аз само ще ви покажа топлите течения. Не бих могъл да оцелея на тази височина. А и не искам да летя до Тай Шан, когато няма голям шанс да се върна.

Енея докосна яката му ръка.

– Не можеш да си представиш колко сме ти благодарни, че ни доведе до топлото течение. Смелият летец се изчерви.

– Ами А. Бетик? – попитах аз и после, осъзнал, че говоря за нашия приятел сякаш го няма, се обърнах към андроида и казах: – Ами ти? За теб няма пластокостюм и дихателна маска.

А. Бетик се усмихна. Винаги бях смятал, че редките му усмивки са най-мъдрото нещо, което някога съм виждал на човешко лице – въпреки че от техническа гледна точка синьокожият мъж не бе човек.

– Вие забравяте, г. Ендимион – отвърна той, – че съм създаден малко по-издръжлив от средния човек.

– Но разстоянието... – започнах. Тай Шан бе на повече от сто километра на изток и даже да достигнем топлото течение, това щеше да означава почти час разреден въздух... прекалено рядък за дишане.

А. Бетик закачи последните ремъци на парапланера си – прекрасно устройство с голям син найлонов триъгълник, широк почти десет метра – и каза:

– Ако имаме късмет да изминем разстоянието, аз ще оцелея.

Кимнах и се заех да закачам ремъците на собствения си парапланер, без да задавам повече въпроси, без да гледам към Енея, без да я питам защо четиримата рискуваме живота си. После неочаквано осъзнах, че приятелката ми е застанала до мен.

– Благодаря ти, Рол – каза тя, достатъчно високо, че да я чуят всички. – Правиш всичко това от любов и приятелство към мен. Благодаря ти от дъното на душата си.

Направих някакъв жест, внезапно загубил дар слово, засрамен, че

ми благодари, когато другите двама също са готови да скочат в бездната. Но Енея продължи:

– Обичам те, Рол – каза тя и се надигна на пръсти, за да ме целуне по устните. После се олюля назад и ме погледна. Тъмните ѝ очи бяха бездънни. – Обичам те, Рол Ендимион. Винаги съм те обичала. И винаги ще те обичам.

Стоях объркан и поразен, докато всички бяхме готови за полет. Ломо последен се присъедини към нас и провери ремъците на всички ни, всяка гайка, всеки винт и скоба на парапланерите ни. Останал доволен, той почтително кимна на А. Бетик и се приближи до ръба на скалата. На тази височина не растяха дори влаголюбивите растения сякаш ужасени от бездната. Усещах, че аз наистина съм ужасен. Мъглата отново се беше състила.

– В тази мъгла ще е трудно да се виждаме един друг – каза Ломо. – Кръжете наляво. Дръжете се на пет метра от онзи, който е пред вас. Тръгваме в същия ред, в който дойдохме дотук – Енея след мен с жълтото крило, после синият мъж със синьото и накрая ти, Рол, със зеленото. Най-опасното е да не се загубим в облаците.

Енея напрегнато кимна.

– Няма да се отдалечавам от крилото ти.

Ломо погледна към мен.

– Дватама с Енея можете да разговаряте по комуникационните влакна на пластокостюмите си, но това няма да ви помогне да се откриете. Ние с А. Бетик ще си разменяме знаци с ръце. Внимавай. Не губи от поглед крилото на синия мъж. Ако случайно го загубиш, продължавай да кръжиш по посока обратна на часовниковата стрелка, докато не излезеш над облаците. После се опитай да се върнеш на мястото си в групата. Докато си в облаците, помъчи се кръговете ти да са тесни. Ако ги разшириш – което не е трудно при парапланерите, – ще се блъснеш в скалата. Кимнах. Устата ми бе пресъхнала.

– Добре – каза Ломо. – Ще се видим над облаците. После ще ви отведе до топлото течение. Ще ви сигнализирам ето така... – той сви юмрук и два пъти поред го повдигна нагоре, – когато дойде време да ви оставя. Продължавайте да се издигате и кръжете. Влезте колкото можете по-навътре в течението. Издигайте се към горните атмосферни ветрове, докато решите, че вече ще разкъсат крилото ви. Навярно ще се случи точно така. Но ако не навлезете по средата на течението, няма да успеете да стигнете до Тай Шан. До склона на Великия връх са сто и единайсет клика.

Всички кимнахме.

– Нека Буда се усмихне на днешното ни безумие – каза Ломо. Изглеждаше много радостен.

– Амин – отвърна Енея.

Без повече думи, Ломо се обърна и скочи от ръба на скалата. Енея го последва миг по-късно. А. Бетик се наведе напред, отблъсна се от перваза и след секунди потъна в облаците. Внезапно под краката ми нямахме скала и аз увиснах на ремъците си. Вече бях загубил от поглед сищото крило на А. Бетик. Стелешите се облаци ме объркваха и дезориентираха. Дръпнах лоста за управление и завих както ме бяха учили, напрегнато взирайки се в мъглата, за да зърна някое от другите крила. Нищо. Със закъснение осъзнах, че прекалено дълго съм се задържал на скалата. Или бях скочил твърде рано? Изравних крилото и усетих, че вятърът тегли найлона над мен, но не можех да определя дали наистина набирам височина, защото не виждах нищо. Мъглата бе като някаква ужасна слепота. Без да се замислям, извиках, като се надявах, че някой от другите ще ми отговори и ще ме ориентира. Само няколко метра пред мен се разнесе човешки вик.

Беше собственият ми глас, отекнал от вертикалната скала, в която сякаш да се блъсна.

Немес, Сцила и Бриарей се движат на юг от мирската гомпа под Фалоса на Шива. Слънцето е високо и на изток се трупат плътни облаци. За пътуването на мирските гости до Зимния дворец в Потала старият Горен път на югозапад по хребета Коко Нор е бил поправен и разширен. На югозапад от двореца, където минава десеткликовият кабелен път, е построена специална платформа, на която сега виси паланкин, предназначен за мирските дипломати. Немес влиза в него, без да обръща внимание на погледите на малкото хора в дебели чуби, които се мотаят на стълбището и платформата. Когато близнаците ѝ се присъединяват към нея, тя освобождава двете спирачки и паланкинът се понася над пропастта. Тъмни облаци се издигат над планината.

Двайсетчленен взвод от дворцовата гвардия, въоръжен с алебарди и примитивни енергийни копия, ги посреща на стъпалата на Голямата тераса откъм западната страна на хребета на Жълтата шапка, където дворецът се спуска няколко вертикални километра надолу. Капитанът на гвардията се държи почтително.

– Трябва да изчакате тук, докато доведем почетна стража, която да ви ескортира в двореца, почитаеми гости – покланя се той.

– Предпочитаме да влезем вътре сами – отвръща Немес. Двайсетте гвардейци приклякат, вдигнали копията си, и образуват плътна стена от желязо, вълна от зигокоза, коприна и орнаментирани шлемове. Капитанът се покланя още по-ниско.

– Извинете ме, почитаеми гости, но в Зимния дворец не може да се влезе без покана и почетна стража. Няма да се наложи да чакате повече от минута. Ако благоволите да останете под покрива на пагодата тук, почитаеми гости, съвсем скоро ще пристигне ескорт със съответния ранг.

Немес кимва.

– Убийте ги – казва на Сцила и Бриарей тя и влиза в двореца, докато близнаците ѝ се фазоизместват.

Двамата се връщат обратно в бавно време, за да изминат дългия преход през многоетажния дворец, като се фазоизместват само, за да убиват стражите и прислугата. Когато излизат по главните стъпала и се приближават до Праго Калинг, голямата Западна порта от тази страна на моста Ки Чу, те откриват регента Ретинг Токра, застанал на пътя им с петстотин от най-добрите си войници от дворцовата гвардия. Неколцина от тези елитни воини носят мечове и копия, но повечето стискат арбалети, пушки и примитивни енергийни оръжия.

– Командир Немес – казва регентът и леко свежда глава, но не толкова за поклон, колкото за да срещне погледа на жената пред него. – Чухме какво сте направили при Шивлинг. По-нататък не можете да отидете. – Токра кимва към някого високо в блестящите очи на кулата на Парго Калинг и черният хромиран мост Ки Чу безшумно се прибира обратно в планината. Остават да висят само дебелите кабели.

Немес се усмихва.

– Какво правиш, Токра?

– Негово светейшество отиде в Хсуан-кунг Ссу – отвръща регентът. – Зная защо сте дошли. Няма да можете да навредите на Негово светейшество Далай лама.

Радамант Немес показва повече от ситните си зъби.

– Какво говориш, Токра? Ти предаде своето скъпо момченце-бог на мирските тайни служби за по-малко от трийсет сребърника. Да не би да ме изнудваш за още от тъпите ти шестостранни монети?

Регентът поклаща глава.

– Договорът с Мира предвиждаше Негово светейшество да остане невредим. Но вие...

– Ние искаме главата на момичето – прекъсва го Немес.

– А не на твоя лама. Разкарай хората си от пътя ни, иначе ще ги загубиш.

Регентът Токра се обръща и излайва заповед към войниците си. Лицата на мъжете са мрачни, когато вдигат оръжията и ги притискат към раменете си. Повечето от тях препречват пътя към моста, въпреки че него вече го няма. Тъмни облаци врят в бездната. – Убийте ги всичките – казва Немес и се фазоизмества.

Ломо ни беше показал всички средства за управление, но до този момент не бях имал възможността да летя. Сега, докато скалата изплуваше от мъглата пред мен, трябваше незабавно да реагирам, иначе щях да загина.

Парапланерът се контролираше с лост, който висеше пред мен, също както аз висях на ремъците си. Наведох се наляво и го натиснах колкото сила имах. Започнах да завивам, но не достатъчно рязко. Нямах да ми достигнат един-два метра, за да довърша дъгата си. Имаше още няколко ръкохватки, но те бяха опасни и само за извънредни случаи.

Можех да видя лишеите по приближаващата се скала. Това бе извънреден случай.

Силно дръпнах лявата ръкохватка и найлонът отляво се разтвори. Дясното крило рязко зави и парапланерът се обърна почти наопаки. Краката ми увиснаха отстрани, бутушите ми наистина докоснаха камъка и после започнах да пропадам почти право надолу. Освободих лявата ръчка, запаметяващата тъкан на лявата водеща повърхност за миг се изправи и аз отново летях – макар и почти вертикално.

Силният вятър покрай скалата подхвана парапланера като асансьор и аз полетях нагоре. Лостът за управление подскочи назад и силно ме блъсна в гърдите. Открих, че отново съм почти с главата надолу и се нося към скалата.

Това не беше добре. Дръпнах дясната ръчка, завих настрани и пак пропаднах надолу, изравних парапланера и натиснах контролния лост, докато отчаяно местех тежестта си, за да си възстановя равновесието. Облаците се бяха разкъсали достатъчно, за да видя, че скалата е на двайсет-трийсет метра от дясната ми страна.

Отново започнах да завивам наляво, но този път внимателно, благодарен на всеки пробив в облаците, които ми позволяваше да преценя разстоянието от хребета. Силно натисках контролния лост. Внезапно в ухото ми се разнесе шепот:

– Леле! Какво представление само. Направи го пак! Стреснах се и

после погледнах нагоре зад себе си. Ярко-жълтият триъгълник на парашанера на Енея кръжеше високо над мен. Облаците висяха над него като сив таван.

– Не, благодаря – отвърнах аз. – Изобщо не ми се иска да се перча. – Отново вдигнах поглед към нея. – Защо си тук? Къде е А. Бетик?

– Срегнахме се над облаците, не те видяхме и аз се спуснах да те открия – просто каза Енея.

Усетих пристъп на гадене – по-скоро от мисълта, че е рискувала всичко, за да ме намери, отколкото от невероятната ми акробатика.

– Добре съм – грубо рекох аз. – Само трябваше да свикна с летенето.

– Да – съгласи се Енея. – Хайде, издигни се към мен.

Направих го без да позволявам на гордостта ми да застане на пътя ми към оцеляването. В мъглата ми бе трудно да не изпускам жълтото й крило от поглед, но все пак по-лесно, отколкото да летя слепешком до скалата. Изглежда, че Енея усещаше къде точно е хребетът и кръгът ни минаваше само на пет метра от него, но никога не се приближавахме повече.

Минути по-късно изплувахме над облаците. Признавам, че дъхът ми секна – първо бавно изсветляване, после прилив на слънчева светлина, издигане над равнището на облаците като плувец на повърхността на бяло море, примижаване под ярките лъчи сред ослепителната свобода на синьото небе и безкрайните простори.

Над океана от облаци се виждаха само най-високите върхове и хребети: Тай Шан, който студено блестеше далеч на изток, Хенг Шан, приблизително също толкова далеч на север, нашият хребет от Йо-кунг, издигащ се като острие на бръснач точно над облачните вълни и връщаш се обратно на запад, далечният склон на Кун Лун, минаващ от северозапад на югоизток, и далеч към края на света – искрящите върхове на Чомо Лори, Парнас, Кангченгджунга. Коя, Калаис и други, които не можех да разпозная оттук. Отвъд хребета Фари слънцето се отразяваше в нещо високо и си помислих, че може да е Потала или по-ниският Шивлинг. Престанах да зяпам и отново насочих вниманието си към опити ни да наберем височина.

А. Бетик кръжеше наблизо и ми даде знак с палци нагоре. Отвърнах му и погледнах нагоре, за да видя, че Ломо жестикулира петдесетина метра над нас: „Приближете се. Не разширявайте кръговете. Следвайте ме.“

Направихме го. Енея спокойно се издигаше зад Ломо, синьото

крило на А. Бетик кръжеше след нея и накрая аз, петнайсет метра под него и петдесет метра извън обсега на кръговете на андроида.

Изглежда Ломо знаеше точно къде са теченията – понякога кръжахме далеч обратно на запад, издигахме се и разширявахме кръговете си, за да се понесем отново на изток. Понякога като че ли кръжахме без да набираме височина, но после поглеждах на север към Хенг Шан и усещях, че сме се издигнали още неколкостотин метра нагоре. Бавно се издигахме и кръжахме на изток, макар че Тай Шан все още трябва да беше на осемдесет-деветдесет клика.

Ставаше по-студено и по-трудно за дишане. Затворих напълно осмозната маска и вдишах чист кислороден диоксид. Пластокостюмът се стегна около тялото ми. Можех да видя, че Ломо трепери в чубата си от вълна на зигокоза и дебели ръкавици. По голата ръка на А. Бетик имаше лед. А ние продължавахме да кръжим и да се издигаме. Небето помрачня и гледката стана още по-невероятна – далечната Нанда Деви на югозапад, Хелгафел още по-далеч на югоизток и връх Харни отвъд Шивлинг на хоризонта.

Накрая Ломо не можеше да издържа повече. Миг по-рано бях отворил прозрачната осмозна маска, за да видя колко плътен е въздухът, бях се опитал да вдишам нещо, твърдо като вакуум и бързо затворих мембраната. Не можех да си представя как успява да диша, мисли и действа Ломо на тази височина. Сега той ни даде знак да продължим да кръжим нагоре, показва ни древния сигнал за късмет, като оформи кръг с палец и показалец и изпусна редкия въздух от триъгълното си крило, за да се понесе надолу като ястреб. Секунди по-късно червеният му парапланер бе няколко хиляди метра под нас и се насочваше към хребета на запад.

Продължихме да кръжим и да се издигаме. От време на време губехме инерция, но после отново се изкачвахме. По-долните пластове на топлото течение ни отвяхаха на изток, но ние следвахме последния съвет на Ломо и устоявахме на изкушението да завием към целта си – все още не бяхме набрали достатъчно височина, за да изминем осемдесеткилометровото разстояние.

Сблъсъкът с топлото течение беше като внезапно навлизане в бързеи с каяк. Крилото на Енея първо попадна в него и аз видях жълтата тъкан да се разтърсва, сякаш от яростен вятър, после алуминиевата рамка силно се огъна. В този момент двамата с А. Бетик навлязохме в него и единственото, което можехме да направим, бе да се задържим в хоризонтално положение на ремъците си зад контролния лост и да продължим да кръжим, за да набираме височина.

– Трудно е – разнесе се в ухото ми гласът на Енея. – Иска ми се да се откъснем и да полетим на изток.

– Не можем – задъхано отвърнах аз, като отново насочих парапланера към течението и се издигнах вертикално от внезапен порив на вятъра.

– Зная – напрегнато каза Енея. Бях на сто метра от нея, но можех да видя малката ѝ фигура, натиснала контролния лост и изпънатите ѝ назад крака.

Огледах се наоколо. Яркото слънце беше заобиколено с ореол от ледени кристали. Хребетите почти не се виждаха, най-високите върхове вече бяха на кликове под нас.

– Как е А. Бетик? – попита Енея.

Извих се и се помъчих да го видя. Андройдът кръжеше над мен. Очите му изглеждаха затворени, но можех да забележа, че мести контролния лост. Синята му кожа блестеше от скреж.

– Добре е, струва ми се – отвърнах аз. – Енея?

– Да?

– Има ли вероятност Мирът да засече разговора ни? – Комуникационният дисков дневник бе в джоба ми, но бяхме решили да не го използваме, докато не дойде време да повикаме кораба. Щеше да е глупаво, ако ни заловяха или убиеха, защото бяхме използвали комуникаторите на пластокостюмите.

– Не – задъхано отвърна Енея. Въпреки осмозните маски и дихателните матрици, въткани в пластокостюмите, въздухът беше рядък и студен. – Комуникационните влакна имат много малък обseg. Най-много половин клик.

– Тогава не се отдалечавай – казах аз и се съсредоточих върху набирането на още неколкостотин метра, преди почти безшумният вятър, който ме шибаше, силно да изтласка крилото ми на изток.

Още няколко минути и ние вече не можехме да се съпротивяваме на мощното течение в тази река от въздух.

– Да тръгваме! – извика Енея, забравила, че чувам и най-тихия ѝ шепот.

Можех да видя, че А. Бетик отваря очи и ми дава знак с палци нагоре. В същия миг течението отнесе собствения ми парапланер на изток. Въпреки че звуците тук бяха приглушени, ние сякаш с рев се носехме във въздуха с невероятна скорост. Жълтото крило на Енея летеше на изток като стрела на арбалет. Андройдът я следваше. Аз се мъчех с контролния лост, осъзнал, че нямам сили да променя курса дори само с един

градус и просто го държах, докато течението ни носеше надолу в кипящата река от въздух. Тай Шан сияеше пред нас, но сега ние бързо губехме височина, а планината все още беше далеч. Километри под нас, под мусоновото море от бели облаци, кипяха невидими, но очакващи ни зеленикавите фосгенови пари на киселинния океан.

Мирските власти в системата Тянь Шан бяха объркани.

Когато получи на „Ибрил“ странния пулсов алармен сигнал от мирския анклав при Шивлинг, капитан Уолмак се опита да се свърже с кардинал Мустафа и другите, но не успя. Минути по-късно той беше пратил боен спускателен кораб с двадесетина морски пехотинци, включително трима медици.

Докладът по теснолъчевия канал бе смущаващ. Заседателната зала в гомпата била превърната в кървава каша. Навсякъде имало човешка кръв и вътрешности, но единственото оцеляло тяло принадлежало на великия инквизитор, който бил осакатен и ослепен. Те анализирали най-голямото количество артериална кръв и открили, че е на отец Фарел. Другите кървави локви били от архиепископ Брек и неговия секретар Люблан. Но труповете ги нямало. Нито кръстоидите. Медиците докладваха, че кардинал Мустафа е в кома, дълбок шок и има опасност от смъртен изход. Те стабилизирали състоянието му, доколкото можели и питаха дали да го оставят да умре, за да го възкресят по-късно, или да го вкарат в автохирурга на спускателния кораб и да се помъчат да го спасят, макар че щяха да минат няколко дни, докато дойдеше в съзнание и можеше да опише нападението. Имало и трета възможност: да го включат на животоподдържащи системи, с помощта на лекарства да го изкарат от комата и да го разпитат за минути – като през това време пациентът щял да страда от ужасни болки и да е на ръба на смъртта.

Уолмак им нареди да изчакат и прати теснолъчево съобщение на адмирал Лемприе, командирът на спецчастта. Отдалечени на много АЕ извън системата Тянь Шан, четирийсетината кораби, участвали в сражението с „Рафаил“, спасяваха оцелелите от унищожените архангели и очакваха пристигането на папския автоматичен куриер, както и на роботизирания кораб на Техноцентъра, който временно щеше да прекрати жизнените функции на населението на планетата. Лемприе бе по-близо – на четири светлинни минути разстояние – и Уолмак знаеше, че няма друг избор, освен да изчака отговора му.

На борда на флагманския кораб „Рагил“ Лемприе се оказа в сложно положение. Разполагаше само с минути, за да вземе решение за

кардинал Мустафа. Ако оставеше великия инквизитор да умре, най-вероятно двудневното възкресяване щеше да е успешно. Кардиналът нямаше да страда много. Но дотогава причината за атаката – Шрайка, местните, учениците на чудовището Енея, прокудените – можеше да остане загадка. Лемприе взе решение за десет секунди, но теснолъчевата връзка отне четири минути.

„Наредете на медиците да го стабилизират – заповяда на Уолмак той. – Отнесете го на спускателния кораб и го включете на животоподдържащи системи. Изкарайте го от кома. Разпитайте го. Когато научим достатъчно, нека автохирургът го диагностицира. Ако възкресяването ще отнеме по-малко време, оставете го да умре.“

– Слушам, сър – четири минути по-късно каза Уолмак и предаде заповедта на морските пехотинци.

Междувременно те разширяваха кръга на претърсването си с помощта на ЕМПС реактивни раници, за да проверят вертикалните склонове около Фалоса на Шива. Сондираха с дълбочинен радар Ран Тсо, така нареченото Езеро на видрите, но не намериха нито видри, нито труповете на изчезналите свещеници. Почетна стража от дванайсет морски пехотинци беше придружавала групата на великия инквизитор – плюс пилота на спускателния кораб, – но тези мъже и жени също ги нямаше. Откритите кръв и вътрешности бяха подложени на ДНК-анализ – оказа се, че са на повечето от липсващите, – но от труповете им нямаше и следа.

– Да разширим ли търсенето до Зимния дворец? – попита лейтенантът, командващ пехотинците. Всички командоси имаха строга заповед да не безпокоят местните – особено Далай лама и неговите хора, – преди да пристигне корабът на Техноцентъра, за да приспи населението.

– Почакайте малко – отвърна Уолмак. Той видя, че се включва мониторинният датчик на адмирал Лемприе. Комуникационният диск на командната му мрежа също премигваше. Офицерът от разузнаването го викаше от сензорния балон. – Да?

– Капитане, извършихме визуално наблюдение на района на двореца. Там се е случило нещо ужасно.

– Какво? – изръмжа Уолмак. Обикновено никой от хората му не се изразяваше толкова неясно.

– Пропуснали сме го, сър – отвърна разузнавачът. Това бе млада, но умна жена. – Използвахме оптика, за да проверим района около гомпата. Но вижте това...

Уолмак леко обърна глава, за да види образа, изпълващ холяйката.

Знаеше, че са го пратили по теснолъчевия канал и на адмирала. Източната страна на Зимния дворец в Потала, сякаш гледан от неколкостотин метра над моста Ки Чу.

Самият мост го нямаше. Но на стъпалата и терасите между двореца и Ки Чу, както и по някои от тесните первази над пропастта между двореца и манастира „Дрепунг“ откъм изток, имаше десетки трупове – стоци трупове, – окървавени и разкъсани на части.

– Мили Боже – промълви капитан Уолмак и се прекръсти.

– Идентифицирахме главата на регента Токра Ретинг – разнесе се спокойният глас на разузнавателният офицер.

– Главата? – възкликна Уолмак, осъзнавайки, че ненужното му повторение се предава до адмирала, както и целият разговор. Четири минути по-късно адмирал Лемприе щеше да разбере, че капитанът е направил глупава забележка. Нямахме значение. – Нещо друго важно там? – попита той.

– Не, сър – отвърна жената. – Но в момента те излъчват по различни радиочестоти.

Уолмак повдигна вежди. До този момент Зимният дворец не беше предавал нито по радиото, нито по теснолъчевия канал.

– Какво казват?

– Съобщението е на китайски следхеджирски тибетски, сър – отвърна офицерът. Но после бързо прибави: – В паника са, капитане. Далай лама е изчезнал. Също и шефът на силите му за сигурност. Генерал Сурканг Сеуон Чемпо, командващ дворцовата гвардия, е мъртъв, сър... те потвърдиха, че са открили обезглавеното му тяло.

Уолмак си погледна часовника. Теснолъчевото съобщение още не бе стигнало до кораба на адмирала.

– Кой го е извършил, офицер? Шрайка ли? – Не зная, сър. Както казах, обективите и камерите бяха Другаде. Ще проверим дисковете.

– Действайте – отвърна Уолмак. Повече не можеше да чака. Той нареди по теснолъчевия канал на лейтенанта от морската пехота: – Идете в двореца, лейтенант. Вижте какво става там. Пращам още пет спускателни кораба, бойни ЕМПС и топтер. Проверете за някакви следи от архиепископ Брек, отец Фарел или отец Лъоблан. Както и от пилота и почетната стража, разбира се.

– Слушам, сър.

Датчикът на теснолъчевия предавател премигна в зелено. Адмиралът получаваше последното предаване. Беше прекалено късно да чака заповедта му. Уолмак се свърза с двата най-близки мирски кораба –

фотонни кораби точно зад външната луна – и им нареди да обявят състояние на бойна готовност, после да се спуснат в синхронна орбита с „Ибрил“. Можеше да му потрябва огневата им мощ. Капитанът и по-рано бе виждал последствията от появата на Шрайка и мисълта, че това създание неочаквано може да се появи на кораба му, го караше да настърхва. Той се свърза с капитан Самюълс на борда на фотонния кораб НСК „Св. Бонавентура“.

– Каръл – каза Уолмак на сепнатия капитан, – включи се в тактическото пространство, моля те.

Уолмак също се включи и застана в двореца на сияещата облачна планета Тян Шан. Самюълс внезапно се появи до него сред звездния мрак.

– Каръл – заговори Уолмак, – там долу става нещо. Мисля, че пак е Шрайка. Ако връзката с „Ибрил“ прекъсне или започнем да надаваме нечленоразделни кръсъщи...

– Ще пратя три лодки с морски пехотинци – отвърна Самюълс.

– Не – възрази Уолмак. – Унищожи „Ибрил“. Незабавно.

Капитан Самюълс премигна. Също и носещият се в пространството датчик, който показваше, че се получава сигнал от флагманския кораб на адмирал Лемприе. Уолмак се изключи от тактическия канал.

Съобщението беше кратко.

– „Рагил“ се готви за скок в системата, точно извън критичния гравитационен кладенец около Тян Шан – заяви адмирал Лемприе. Слабото му лице бе мрачно.

Уолмак отвори уста да възрази на началника си, осъзна, че теснолъчевият му протест ще стигне почти три минути след извършването на хокинговия скок и затвори уста. Подобно прехвърляне в системата беше невероятно опасно – имаше огромна вероятност от катастрофа, при която да загине целият екипаж, – но той разбираше, че адмиралът трябва да бъде на мястото на събитията и заповедите му да се изпълняват незабавно.

„Мили Боже – помисли си Уолмак, – великият инквизитор е осакатен, архиепископът и другите са изчезнали, дворецът на Далай лама прилича на съборен мравуняк. дяволите да го вземат онзи Шрайк. Къде се бави папската сонда-куриер? Къде е корабът на Техноцентъра, който ни обещаха? Как можахме да изпаднем в толкова ужасно положение?“

– Капитане? – От лазарета на спускателния кораб го викаше старшият медик от морската пехота, придружаващ експедиционната част.

– Докладвайте.

– Кардинал Мустафа е в съзнание, сър... все още спял, разбира се...
Страда от ужасни болки, но...

– Свържете ме с него – изръмжа Уолмак.

Ужасяващ образ изпълни холосферата. Капитан Уолмак усети, че другите на мостика се отдръпват назад.

Лицето на великия инквизитор все още бе окървавено. Зъбите му бяха яркочервени и той крещеше. Очните му орбити бяха кухи, освен пипалата от разкъсана тъкан и ручейчетата кръв.

Отначало капитан Уолмак не можеше да разбере нищо от писъците му. После осъзна какво вика кардиналът.

– Немес! Немес! Немес!

Създанията, наречени Немес, Сцила и Бриарей, продължават на изток.

Тримата остават фазоизместени, без да обръщат внимание на шеметните количества енергия, които поглъща това. Енергията си получават отдругаде. Това не е техен проблем. Цялото им съществуване ги е насочвало към този момент.

След мигновеното премеждие под Западната порта Парго Калинг Немес повежда близнаците си нагоре в кулата и през огромните метални кабели, държачи висящия мост. Тримата тичат през пазара Дрепунг, три фигури, плъзгащи се през сгъстения кехлибарен въздух покрай замръзнали на място човешки фигури. Хилядите пазаруващи, дъвчещи, смеещи се, спорещи, бутачи се човешки статуи на пазара Фари карат Немес да разтегне тънките си устни в усмивка. Тя може да обезглави всички им, без дори да разберат какво става. Но целта ѝ е друга.

На кабелната станция на хребета Фари тримата се връщат в бавно време – иначе триенето на кабела ще представлява проблем.

„Сцила по северния Горен път – излъчва по общия канал Немес. – Бриарей по средния мост. Аз тръгвам по кабела.“

Близнаците ѝ кимват, заискриват и изчезват. Надзирателят на кабела пристъпва напред, за да възрази на Немес, която разблъсква опашката и застава пред десетките пътници. Това е наи-натовареното време през деня.

Радамант Немес го повдига и го хвърля от платформата. Десетина разгневени мъже и жени се блъскат към нея викат и искат отмъщение.

Немес скача от платформата и се хваща за кабела. Няма макара, запънки, катерачески ремъци. Фазоизмества само дланите на нечовешките си ръце и се носи към хребета Кун Лун. Разярените хора зад нея се

закачват за кабела и се впускат в преследване – десет, дваисет, дори повече. Мнозина са харесвали надзирателя.

Немес минава над огромната бездна между хребетите Фари и Кун Лун за половината от обичайното време. Когато приближава, тя почти не намалява скоростта си и се блъска в скалата, фазоизместила се в последния момент. После се изправя от вдлъбнатината в камъка и се връща при кабела.

Макарите вият, когато първите ѝ преследвачи изминават последните неколкостотин метра. На хоризонта се нижат още като черни мъниста на тънък конец. Немес се усмихва, фазоизмества двете си ръце, протяга се нагоре и отсича кабела.

Тя се изненадва, че само неколцина от десетките обречени мъже и жени изкрещават, когато се изплъзват в бездната.

Немес изтичва до фиксираните въжета, изкатерва се с голи ръце и после отсича всичките – въжета за изкачване и спускане, осигурителни въжета, всичко. Пет въоръжени бойци от кунлунската полиция от Хей уанг-му се изправят на пътя ѝ по хребета, точно на юг от пързалката. Тя фазоизмества само лявата си подлакътница и ги запокитва в пропастта.

Немес поглежда на северозапад, фокусира инфрачервения си и телескопичен визьор и се съсредоточава върху огромния висящ мост от бамбук бонзай, който свързва скалните пунктове по Горния път между хребетите Фари и Кун Лун. Мостът пада пред очите ѝ, летвите, въжетата и поддържащите кабели се гърчат, докато летят назад към западния склон. По-долните части на моста потъват във фогеновите облаци.

„Готово“ – излъчва Бриарей.

„Колко души имаше на моста по време на падането?“ – пита Немес.

„Много.“ – Бриарей изключва връзката.

Миг по-късно се обажда Сцила.

„Северният мост е унищожен. В момента разрушавам Горния път.“

„Добре – отговаря Немес. – Ще се видим в Ио-кунг.“

Когато минават през града цепнатина Ио-кунг, тримата се връщат в бавно време. Ръми, облаци са гъсти като лятна мъгла. Рядката коса на Немес прилепва към челото ѝ и тя забелязва, че Сцила и Бриарей изглеждат по същия начин. Тълпата отстъпва пред тях. Пътят по перваза до Храма, висящ във въздуха е пуст.

Немес води групата, когато наближават последния висящ мост преди терасата под стълбището към Храма. Това е първото нещо, реконструирано от Енея – обикновен, дваисетметров люлеещ се мост над тясна цепнатина между доломитните зъбери хиляда метра над останалите

скали и облаците. Сега мусонните облаци го обгръщат отвсякъде.

Невидимо в гъстите облаци, нещо стои на скалния перваз от отсрещната страна на моста. Немес превключва на термоизображение и се усмихва, когато вижда, че високата фигура не излъчва каквато и да е топлина. Тя я сондира с генерирания в челото ѝ радар и разглежда образа: височина три метра, тръни, остри пръсти на четирите си огромни ръце, съвършено отразяваща радарните лъчи коруба, остриета по гърдите, никакво дишане, бодлива тел по раменете и шипове на челото.

„Отлично“ – излъчва Немес.

„Отлично“ – съгласяват се Сцила и Бриарей.

Фигурата от отсрещния край на моста не отговаря.

Едва успяхме да стигнем до планината. Когато излязохме от долните пластове на топлото течение, започнахме да се спускаме, без да сме в състояние да наберем каквато и да е височина. Ветровете над облачния океан ни отнасяха предимно надолу. Първата половина от стокликовата бездна ни отне само няколко минути, но втората накара дъха ни да секне – отначало сигурни, че ще успеем, после убедени, че ще потънем в облаците и изобщо няма да усетим смъртта си, когато крилете ни докоснат киселинното море.

Наистина потънахме в облаците, но те бяха мусонни, състоящи се от водни пари, и въздухът беше годен за дишане. Тримата летяхме колкото можем по-близо един до друг – синьо, жълто и зелено крило – и металът и найлонът почти се докосваха, защото повече се страхувахме да не се изгубим и умрем сами, отколкото да се сблъскаме и заедно да паднем в пропастта.

Двамата с Енея можехме да разговаряме по комуникационните влакна, но по време на цялото ни спускане на изток го направихме само веднъж. Мъглата се съгъстяваше, аз едва различавах жълтото ѝ крило и си мислех: „Тя има дете... омъжила се е за някой друг... обичала е някой друг“, когато чух гласа ѝ в ухото си:

– Рол?

– Да, хлапе.

– Обичам те, Рол.

Поколебах се в продължение на няколко удара на сърцето, но емоционалният вакуум, изпълнил ме миг по-рано, беше пометен от прилива на нежност към моята млада приятелка и любовница.

– Обичам те, Енея. – Носехме се все по-ниско в сумрака. Стори ми се, че усещам кисел мирис... краищата на фосгеновите облаци?

– Хлапе?

– Да, Рол. – Гласът ѝ бе шепот в ушите ми. Двата бяхме свалили осмозните си маски... макар че биха ни предпазили от фосгена. Не знаехме дали А. Бетик може да диша тази отрова. Ако не можеше, с Енея безмълвно се бяхме разбрали да затворим маските си и да се надяваме, че ще успеем да стигнем до планината, преди да потънем в киселинното море, после да изтеглим андроида нагоре по склона на чист въздух. И двамата знаехме, че планът ни е тромав – по време на приближаването ми към планетата радарът на борда на кораба беше показал, че повечето върхове и хребети рязко се спускат надолу под фосгеновия облачен слой и щеше да е въпрос на минути да потънем в морето, – но бе по-добре да имаш план, отколкото да се оставиш на съдбата. Междувременно ние затворихме маските си и дишахме свеж въздух, докато все още можехме.

– Хлапе – казах аз, – ако си знаела, че няма да успеем... ако си видяла онова, което смяташ за...

– Собствената си смърт ли? – довърши изречението вместо мен Енея. Не бях в състояние да го изрека гласно.

Глупаво кимнах. Тя не можеше да ме види през облаците помежду ни.

– Това са само вероятности, Рол – тихо отвърна Енея. – Макар че онази, която зная с най-голяма сигурност, не се отнася за сега. Не се тревожи, нямаше да помоля двама ви да дойдете с мен, ако смятах, че ще е... сега.

– Зная – отвърнах аз, радостен, че А. Бетик не може да чуе разговора ни. – Не си мислех за това. – Бях си помислил, че навярно знае, че ние с андроида ще стигнем до планината, но не и тя. Сега вече не го вярвах. Стига съдбата ми да бе преплетена с нейната, можех да приема почти всичко. – Просто се чудех защо отново бягаме, хлапе – продължих аз. – Гади ми се от постоянното криене от Мира.

– И на мен – съгласи се Енея. – И повярвай ми, Рол, ние не сме тук заради това. О, по дяволите!

Това възклицание едва ли подхождаше на месия, но след миг видях причината за вика ѝ. На двайсет метра пред нас се беше появил скалист склон. Между сипеи и стръмни урви стърчаха огромни зъбери.

А. Бетик пръв се насочи към него, като в последния момент натисна контролния лост и спусна крака от стремената, използвайки парапланера като парашут. Той отскочи два пъти и бързо се приземи, после откачи ремъците си. Ломо многократно ни бе обяснявал, че при опасно и ветровито кацане е важно незабавно да се освободиш от парапланера, за

да не те повлече в бездната. А тук определено имаше такава вероятност.

След него се приземи Енея, няколко мига по-късно последвана от мен. Моето кацане беше най-тромаво. Отскочих високо, спуснах се почти право надолу, изкълчих глезена си и паднах на колене, а парапланерът силно се блъсна в скалата над мен. Той се опита да се прекатури назад и да ме повлече в пропастта, точно както ни бе предупредил Ломо, но андроидът улови шръкналите метални пръчки, секунда по-късно Енея хвана дясната рейка и те го задържаха достатъчно време, за да успее да се измъкна от ремъците си и да се отдръпна на няколко крачки от останките, влачейки раницата със себе си.

Енея коленичи на студената, мокра скала до мен, издръпа ботуша ми и разгледа изкълчения ми глезен.

– Струва ми се, че не е много навехнат – каза тя. – Може малко да се подуе, но ще си в състояние да вървиш.

– Добре – глупаво отвърнах аз, като осъзнавах единствено голите й ръце върху голия си глезен. После рязко се дръпнах, когато Енея напръска подпухналата плът с нещо студено от аптечката си.

Двамата ми помогнаха да се изправя на крака, събрахме багажа си и поехме ръка за ръка нагоре по хлъзгавия склон натам, където облаците блестяха по-ярко.

Излязохме под слънчевите лъчи високо на свещените склонове на Тай Шан. Бях свалил качулката на пластокостюма и маската, но Енея предложи да не събличаме самите костюми. Облякох термойкето си отгоре, за да не се чувствам съвсем гол и забелязах, че приятелката ми прави същото. А. Бетик търкаше ръце и видях, че кожата му е станала почти съвсем бяла от студ.

– Добре ли си? – попитах го аз.

– Да, г. Ендимион – отвърна андроидът. – Макар че още няколко минути на тази височина...

Погледнах надолу към облаците, където бяхме оставили изпотрошените хвърчила.

– Предполагам, че няма да напуснем тази скала с парапланерите.

– Точно така – потвърди Енея. – Вижте. Бяхме излезли от скалистите чукари и сипеи сред тревист район между огомните зъбери. Пътеки на зигокози и тесни, настлани с камъни пътища пресичаха зелените поляни. По скалите се стичаха ручей от топящи се ледници, но над тях бяха вдигнати мостове от каменни плочи. Виждаха се сгради, които можеха да са само храмове от бял камък и сиви насипи. Блестящите постройки – ярко огрени под синьо-белите, покрити с лед и сняг склонове –

приличаха на олтари. Енея сочеше към огромен бял камък, поставен до пътеката, на чиято гладка стена бяха изсечени следните стихове:

„С какво мога да сравня Великия връх?
 Синьо-зелените му багри
 никога не изчезват от поглед.
 Надарен от Ваятеля на форми
 с възвишената сила на божествеността,
 скрит в сенки и блясал под слънцето,
 той разделя нощ от ден.
 С разтуптяно сърце се изкачвам към облаците,
 очите ми се напрягат да проследят птичия полет
 и някой ден ще стигна до несравнимия връх,
 и ще обгърна с един-единствен поглед всички планини.“

Ту Фу, династията Тан, Китай, Старата Земя.

И така, ние влязохме в Гаиан, Градът на покоя. По склоновете имаше десетки храмове, стотици магазини, гостилници и домове, безброй малки светилища и оживени улици, пълни със сергии, всяка покрита с ярък брезентов навес. Хората тук бяха прекрасни – това е слабо казано, но не намирам по-подходяща дума, – всички с тъма коса, ярки очи, лъщящи зъби, здрава кожа, изпълнени с гордост и сила. Дрехите им бяха от коприна и боядисан памук, ярки, но изящно семпли. Имаше изключително много монаси в оранжеви и червени роби. Щяхме да простим на тълпите, ако ни бяха зяпнали – никой не посещава Тай Шан през мусонните месеци, – но всички погледи, които видях, бяха приветливи и спокойни. Наистина, много от хората по улицата започнаха да се събират наоколо, като поздравяваха Енея по име и я докосваха по ръката или ръкава. Тогава си спомних, че веднъж вече е идвала на Великия връх.

Енея посочи към огромната плоча от бяла скала, покриваща склона над Града на покоя. Върху полираната стена на плочата бяха изсечени огромни китайски йероглифи, които според думите ѝ представляваха „Диамантената сутра“: един от основните трудове на будистката философия, обясни Енея, който напомнял на минаващия монах и пътник за абсолютната природа на действителността, символизирана от сините небесни простори над главите ни. Енея също ни показа Първата райска порта в края на града – гигантска каменна арка под червена пагода. Там бяха първите от двайсетте и седем хиляди стъпала, водещи нагоре към Нефритения връх.

Не бе за вярване, но ни очакваха. В огромната гомпа по средата на

Града на-покоя на пода търпеливо седяха повече от хиляда и двеста облечени в червени роби монаси и очакваха Енея. Местният лама я поздрави с нисък поклон – тя му помогна да се изправи и прегърна стареца – и после ние с А. Бетик седяхме отстрани на ниската, покрита с възглавници платформа, докато Енея кратко се обръщаше към очакващото я множество.

– Миналата пролет казах, че ще се върна по това време – тихо започна тя. Гласът ѝ съвършено ясно се носеше из огромното мраморно пространство. – Сърцето ми се изпълва с радост, че отново ви виждам. Зная, че онези от вас, които приеха причастието по време на предишното ми идване, са открили истината за научаването на езика на мъртвите, езика на живите и – някои от вас – за чуването на музиката на сферите. Обещавам ви, че скоро ще направите онази първа крачка.

Днес в много отношения е тъжен ден, но бъдещето ни сияе от оптимизъм и промяна. За мен е чест, че ми позволихте да съм ваш учител. За мен е чест, че споделихте навлизането си в една невъобразимо богата вселена. – Тя замълча и погледна към нас с А. Бетик. – Това са моите спътници... моят приятел А. Бетик и моят любим Рол Ендимион. Те споделиха с мен всички трудности на най-дългото ми пътуване и ще участват в днешното поклонение. Когато ви напуснем, ние ще минем през трите Райски порти, ще влезем в Устата на дракона и – ако Буда и съдбите на хаоса го желаят – ще посетим принцесата на лазурните облаци и ще видим храма на Нефритения император.

Енея отново замълча и погледна към бръснатите глави и ярките, тъмни очи. Това не бяха религиозни фанатици, видях аз, не бяха безмозъчни слуги или самобичуващи се аскети, а хиляда интелигентни, любознателни, будни млади мъже и жени. Казвам „млади“, но сред свежите и младежки лица имаше мнозина със сиви бради и фини бръчици.

– Моят скъп приятел ламата ми каза, че днес има мнозина, които желаят да споделят причастието с Празнотата, Която Обвързва – продължи Енея.

Стотина от монасите на предните редове се изправиха на колене.

Енея кимна.

– Така и ще стане – тихо рече тя. Ламата донесе бутилки вино и много обикновени бронзови чаши. Преди да ги напълни и да изцеди капки кръв от пръста си във виното, Енея каза: – Но преди да приемете причастието, трябва да ви напомня, че това е физическа промяна, а не духовна. Личното ви търсене на Бог или просветление трябва да остане просто това... ваше лично търсене. Този миг на промяна няма да ви

донесе сатори или спасение. Ще ви донесе само... промяна.

Младата ми приятелка вдигна показалеца, който щеше да разреже, за да им даде от кръвта си.

– В клетките на моята кръв има уникални ДНК и РНК, наред с определени вируси, които ще проникнат в тялото ви първо през лигавицата на стюмаха ви и ще достигнат до всяка клетка на тялото ви. Тези вируси са соматични... тоест, ще се предадат на децата ви.

Обясних на вашите учители и те на свой ред са ви казали, че тези физически промени ще ви позволят – след известно обучение – по-пряко да се докосвате до Празнотата, Която Обвързва, да научите езика на мъртвите и езика на живите. Накрая, когато натрупате много повече опит, може би ще сте в състояние да чуете музиката на сферите и да направите истинска крачка другаде. – Тя вдигна пръста си още по-високо. – Това не е метафизика, скъпи мои приятели. Това е мутирал вирус. Предупреждавам ви, че повече никога няма да можете да носите кръстоида на Мира, нито вашите деца или децата на техните деца. Основната промяна в душата на вашите гени и хромозоми завинаги ще ви лиши от тази форма на физическа дълговечност.

Това причастие няма да ви предложи безсмъртие, скъпи мои приятели. То гарантира, че смъртта ще е нашият общ край. Пак повтарям – не ви предлагам вечен живот или мигновено сатори. Ако вашите стремления са насочени към тези неща, вие трябва да ги откриете със собствените си религиозни търсения. Предлагам ви само задълбочаване на човешкото изживяване на живота и връзка с други – хора или не, – които са споделили тази ангажираност с живите. Не е срамно да промените решението си. Но онези, които приемат причастieto, се нагърбват с дълг, неудобства и огромна опасност и по този начин се превръщат в учители за Празнотата, Която Обвързва, както и в преносители на този нов вирус на човешкия избор.

Енея изчака, но никой от стотината монаси не помръдна. Всички останаха коленичили, леко свели глави, сякаш в размисъл.

– Така да бъде – завърши тя. – Желая ви успех. – После разряза пръста си и изстиска по капка кръв във всяка чаша вино, която ѝ подаваше възрастният лама.

Стоте монаси предадоха чашите по редиците си и изпиха по глътка само за няколко минути. Аз се надигнах от възглавницата си, решен да отида на края на редицата, която беше най-близо до мен, и да приема това причастие, но Енея ме повика при себе си.

– Не още, скъпи мой – промълви в ухото ми тя и ме докосна по

рамото.

Изкушавах се да възразя – защо ме изключваше така? – но просто се върнах на мястото си при А. Бетик. Наведох се към него и му прошепнах:

– Ти не си взимал от това така наречено причастие, нали? Андройдът се усмихна.

– Не, г. Ендимион. И никога няма да го направя. Канех се да попитам защо, но в този момент церемонията свърши, монасите се изправиха на крака, Енея мина сред тях – като бърбеше и докосваше ръцете им – и от насочения ѝ към мен поглед разбрах, че е време да тръгваме.

Немес, Сцила и Бриарей гледат Шрайка, за миг не се фазоизместват и преценяват реалновременвия вид на врага си.

„Абсурдно е – излъчва Бриарей. – Детско плашило. Цялото в шипове, тръни и зъби. Колко тъпо.“

„Кажи го на Гиес – отвръща Немес. – Готови?“

„Готова“ – излъчва Сцила.

„Готов“ – излъчва Бриарей.

Тримата едновременно се фазоизместват. Немес вижда, че въздухът около тях става плътен и тежък, а светлината се превръща в тъмносин сироп. Тя знае, че даже Шрайка да направи очевидното – да пререже въжетата на висящия мост, – това няма да има никакво значение: в бързото време на моста биха му трябвали векове, за да започне да пада... достатъчно време, за да го пресекат хиляди пъти.

Тръгват в колона по един, с Немес начело.

Шрайка не променя позата си. Главата му не помръдва, за да ги проследи. Червените му очи мътно блестят като тъмночервено стъкло, отразяващо последните лъчи на залеза.

„Тук нещо не е наред“ – излъчва Бриарей.

„Тихо – заповядва Немес. – Не използвайте общия канал, без да съм ви повикала.“

Тя е на по-малко от десет метра от Шрайка и създаването все още не реагира. Немес продължава напред през гъстия въздух и стъпва на твърдата скала. Близначката ѝ я следва и заема позиция от лявата ѝ страна. Бриарей слиза от моста и застава отдясно. Стоят на три метра пред хирионската легенда. Тя остава неподвижна.

– Махни се от пътя ми, иначе ще те унищожа. – Немес се връща в бавно време достатъчно дълго, за да говори на хромираната статуя. – Твоето време отдавна изтече. Момичето вече е наше. – Шрайка не отвръща.

„Унищожете го“ – заповядва на другите клонинги Немес и се фазоизмества.

Шрайка изчезва, движейки се във времето.

Немес премигва от времевите ударни вълни, които се надигат и минават през нея. После проверява замръзналата околност с всички възможности на визъора си. В Храма, висящ във въздуха все още има няколко човешки същества, но не и Шрайка.

„Преминете в бавно време“ – нарежда тя и близнаците ѝ незабавно се подчиняват. Светът изсветлява, въздухът се раздвижва и звуците се връщат.

– Открийте я – казва Немес.

Сцила се затичва към оста на Мъдростта от Великия осемстепенен път и прескача стъпалата до платформата на Правилното разбиране. Бриарей бързо поема по оста на Морала и стига до пагодата на Правилната реч. Немес тръгва по третото, най-високо стълбище към павилионите на Правилното внимание и Правилната медитация. Радарът ѝ показва хора в най-високата сграда. Тя пристига за няколко секунди, сканира постройките и скалния склон за тайни помещения или скривалища. Нищо. В павилиона за Правилна медитация има млада жена и за миг Немес си мисли, че търсенето е свършило, но макар приблизително да е на същата възраст като Енея, момичето е друго. В изящната пагода има още неколцина души – старица (Немес разпознава в нея Мълниеносната свиня от приема на Далай лама); – главният глашатай на Далай лама и шеф на силите за сигурност Карл Линга Уилям Ейхеджи и самото момче – Далай лама.

– Къде е тя? – пита Немес. – Къде е онази, която нарича себе си Енея?

Преди който и да е от другите да успее да отговори, воинът Ейхеджи с мълниеносна скорост вади от наметалото си кама и я хвърля.

Немес лесно я избягва. Дори без да се фазоизмества реакциите ѝ са по-бързи от тези на повечето хора. Но когато Ейхеджи изважда иглен пистолет, Немес се фазоизмества, приближава се до застиналия мъж, поглъща го във фазоизместващото си поле и го хвърля през отворения прозорец в бездната. Разбира се, веднага щом напуска полето ѝ, Ейхеджи сякаш замръзва във въздуха като някаква тромава птица, паднала от гнездото си, неспособна да лети, но нежелаеща да падне.

Немес се обръща към момчето и се прехвърля в бавно време. Зад нея Ейхеджи изкрещява и изчезва от поглед.

Далай лама запва. За него и двете присъстващи жени Ейхеджи

просто е изчезнал и после се е оказал във въздуха, сякаш е решил да се телепортира и да се самоубие.

– Ти не можеш... – започва старата Мълниеносна свиня.

– На теб ти е забранено... – започва Далай лама.

– Ти не... – започва жената, която според Немес е или Рахил, или Тео, съратнички на Енея.

Немес не казва нищо. Тя се фазоизмества, пристъпва към момчето, обгръща го в полето си, вдига го и го отнася До отворената врата.

„Немес!“ – вика я от павилиона на Правилното усилие Бриарей.

„Какво?“

Вместо да излъчва по общия канал, Бриарей изразходва повече енергия, за да прати пълна визуална картина. Сякаш замръзнал в тъмно-синия въздух километри над тях, с ядрена опашка, напомняща на плътна синя колона, надолу се спуска космически кораб.

„Върнете се в бавно време“ – заповядва Немес.

Монасите и старият лама ни пригответе обяд в кафява торба. Те също дадохме на А. Бетик един от старомодните космически костюми, каквито бях виждал само в музея на древните космически полети в Порт Романс. Предложиха да дадат и на нас с Енея, но ние им показвахме пластокостюмите под термомонокамата си. Хиляда и двестата монаси излязоха да ни изпратят до Първата райска порта и трябва да се бяха събрали още две-три хиляди, които се притискаха един до друг и изпъваха шии да ни видят.

Бяхме сами на огромното стълбище. Сега вече спокойно се изкачвахме, А. Бетик с прозрачния си шлем, вдигнат нагоре като качулка, и ние с Енея с отворени осмозни маски. Всяко от стъпалата беше широко седем метра, но ниско и на всеки сто стъпала имаше широки тераси. Стъпалата се подгръзваха отвътре, така че докато навлизахме в царството на вечния лед и сняг по средата на пътя до Тай Шан, камъкът беше чист.

Около час по-късно стигнахме до Втората райска порта – огромна червена пагода с петнайсетметрова арка – и се заизкачвахме по стръмни стъпала нагоре към почти вертикалния разсед, известен като Устата на дракона. Тук се надигна вятър, температурата рязко се понижи и въздухът стана опасно рядък. При Втората райска порта си бяхме сложили ремъците и сега закачихме осигурителните си въжета за един от въглеродните кабели, които минаваха от двете страни на стълбището. Нагласихме макаратата така, че да играе ролята на запънка, ако паднем или вятърът ни отнесе от все по-коварните стъпала. Минути по-късно А. Бетик наду

прозрачния си шлем и ни даде знак с палци нагоре, докато ние с Енея затворихме осмозните си маски.

Продължавахме да се изкачваме към Южната райска порта, която все още беше на километър над нас. Отвсякъде ни заобикаляше бездна. За втори път в продължение на няколко часа ни се разкриваше такава гледка, но сега спирахме на всеки триста стъпала да си починем, заставахме и гледахме ранната следобедна светлина, огряваща високите върхове. Таян, Градът на покоя, вече можеше да се види на петнайсетина хиляди стъпала и няколко клика под ледените полета и скални склонове, по които току-що бяхме минали. Сетих се, че комуникационните влакна на пдастокостюмите отново ни дават възможност да останем насаме и попитах:

– Как е, хлапе?

– Уморена съм – отвърна Енея, но придружи думите си с усмивка иззад прозрачната си маска.

– Можеш ли да ми кажеш накъде сме се запътили? – попитах аз.

– Към храма на Нефритения император – рече приятелката ми. – Той е на върха.

– Така и предполагам – казах аз, като стъпих на широкото стъпало и вдигнах другия си крак, за да стъпя на следващото. На това място стълбището се изкачваше през покрита с лед надвиснала скала. Знаех, че ако се обърна, за да погледна надолу, може да ми се завие свят. Това бе безкрайно по-лошо, отколкото полета с парапланера. – Можеш ли да ми кажеш защо отиваме в Храма на Нефритения император, когато всичко зад нас отива по дяволите?

– Какво искаш да кажеш с това, че всичко отива по дяволите?

– Искам да кажа, че Немес и близнаците ѝ навярно ни преследват. Мирът определено ще направи своя ход. Всичко се разпада. А ние отиваме на поклонение.

Енея кимна. Вятърът продължаваше да се усилва и ние отново навлязохме във въздушното течение. Изкачвахме се прегърбени и със сведени глави, сякаш понесли тежък товар. Чудех се за какво си мисли А. Бетик.

– Защо просто не повикаме кораба и не се разкараме оттук? – попитах аз. – Ако ще се чупим, давай направо да свършваме с това.

Можех да видя тъмните очи на Енея зад маската, които отразяваха все по-тъмносиньото небе.

– Когато повикаме кораба, отгоре ни като гарвани ще се нахвърлят двайсетина мирски бойни кораба – отвърна Енея. – Не можем да го

направим, преди да сме готови.

Посочих нагоре към стръмното стълбище.

– И това изкачване ли ще ни помогне да се приготвим?

– Надявам се – тихо каза тя. Чувах в ушите си тежкото и дишане.

– Какво има там горе, хлапе?

Изкачихме следващите триста стъпала и спряхме за почивка. И тримата бяхме задъхани, прекалено уморени, за да се любуваме на гледката. Небето беше почти черно. Виждаха се няколко от по-ярките звезди и можех да различа една от по-малките луни, която се издигаше към зенита си. „Или това е мирски кораб?“

– Не зная какво ще открием, Рол – уморено отговори Енея. – Зървам разни неща... сънувам ги отново и отново... но всеки следващ път сънувам същото по различен начин. Не обичам да говоря за това, докато не видя каква действителност ще се разкрие.

Кимнах в знак, че разбирам, но лъжех. Пак продължихме да се изкачваме.

– Енея? – повиках я аз.

– Да, Рол?

– Защо не ми позволиш да приема... нали разбираш... причастието?

Тя сбърчи лице зад осмозната маска.

– Тази дума не ми харесва.

– Зная, но така го наричат всички. Добре де, кажи ми поне... защо не ми позволиш да пия от виното?

– За теб още не е дошло време, Рол.

– Защо? – Отново усещах, че точно под повърхността в душата ми се надигат гняв и раздразнение, примесени с кипящия въртоп на любовта, която изпитвах към тази жена.

– Знаеш за четирите крачки, за които говорих... – започна тя.

– Научаването на езика на мъртвите, езика на живите... да, да, зная за четирите крачки – почти пренебрежително отвърнах аз, стъпих със съвсем реалния си крак на съвсем физическо стъпало и направих още една уморена крачка нагоре по безкрайното стълбище.

Можех да видя, че Енея се усмихва на тона ми.

– Тези неща обикновено... поглъщат човека, когато за първи път се сблъска с тях – тихо каза тя. – В момента се нуждая от цялото ти внимание. Нуждая се от помощта ти.

Това ми прозвуча логично. Протегнах ръка и я докоснах по гърба през термоякето и пластокостюма. А. Бетик погледна към нас и кимна,

сякаш одобряваше допира ни. Напомних си, че не може да е чул разговора ни.

– Енея – прошепнах аз, – ти ли си новият месия? Чух я да въздъхва.

– Не, Рол. Никога не съм казвала, че съм месия. Никога не съм искала да съм месия. В момента съм само уморена млада жена... Имам ужасно главоболие... и съм изтръпнала... днес е първият ден от мензиса ми...

Трябва да ме беше видяла изненадано да премигвам. „Хм, по дяволите – помислих си аз, – не всеки ден можеш да срещнеш месия, само за да чуеш, че страда от нещо, което древните са наричали «предменструален синдром»“. Енея се подсмихна.

– Аз не съм месия, Рол. Просто бях избрана да съм Онази, която учи. И се опитвам да го правя, докато... докато мога.

Нещо в последното и изречение накара стомаха ми да се свие на топка от тревога.

– Добре – въздъгнах. Стигнахме до следващото място за почивка и заедно спряхме. Сега дишахме много по-тежко. Вдигнах поглед. Все още не се виждаше никаква Южна райска порта. Въпреки че бе ден, небето беше черно като в космоса. Сияеха хиляди звезди. Осъзнах, че свистенето и рева на въздушното течение са стихнали. Тай Шан бе най-високият връх на Тянь Шан и стигаше до най-горните атмосферни пластове. Ако не бяха пластокостюмите, очите, тъпанчетата и белите ни дробове щяха да експлодират като балони. Кръвта ни щеше да кипне...

Опитах се да насоча мислите си към нещо друго.

– Добре – повторих аз, – но ако все пак беше месията, какво щеше да е посланието ти към човечеството?

Енея отново се подсмихна, но забелязах, че смехът ѝ е замислен, а не подигравателен.

– Ако ти беше месия – задъхано отвърна тя, – какво щеше да е твоето послание?

Засмях се гласно. А. Бетик не можеше да ме чуе през почти вакуумното пространство, което ни разделяше, но трябва да ме бе видял да отмятам глава, защото насмешливо погледна към мен. Махнах му с ръка и отговорих на Енея:

– Нямам представа, дявол да го вземе.

– Точно така – каза тя. – Когато бях хлапе... искам да кажа, малко хлапе, още преди да те срещна... и знаех, че ще трябва да преживея всичко това... винаги съм се чудила какво послание да дам на човечеството. Освен нещата, на които трябва да го науча, разбира се. Нещо

сериозно. Нещо като Проповед на планината.

Огледах се. На тази ужасна височина нямаше нито лед, нито сняг. Чистите, бели стъпала се издигаха през первази от стръмна, черна скала.

– Е – отвърнах аз, – ето ти я планината.

– Да – съгласи се Енея и отново усетих умората в гласа ѝ.

– Та какво послание успя да измислиш? – попитах аз, по-скоро за да я накарам да продължи да говори и да я разсейвам, отколкото за да чуя отговора. Бе минало доста време, откакто бяхме имали възможност просто да разговаряме.

Видях, че се усмихва.

– Продължавах да работя по него – накрая отвърна тя – и се опитвам да го направя кратко и значимо като Проповедта на планината. После разбрах, че няма полза – като чичо Мартин с неговия маниакален опит да надмине Шекспир, – затова реших, че посланието ми просто ще е по-кратко.

– Колко кратко?

– Сведох го до трийсет и пет думи. Твърде дълго. После до двайсет и седем. Пак не беше малко. След няколко години го сведох до десет думи. Накрая останаха само две.

– Две думи? – повторих аз. – Какви?

Стигнахме до следващото място за почивка... вече седемнайсетото или осемнайсетото. Спряхме задъхани. Наведох се да отпусна покритите ми с ръкавиците на пластокостюма ръце върху покритите ми с крочолите на пластокостюма колене и се съсредоточих върху опитите си да не повърна. Не бе добре да повръщам в осмозната маска.

– Какви? – отново попитах аз, когато дишането ми се поуспокои и можех да чуя отговора, без да го заглушат разтуптяното ми сърце и хрипящите ми бели дробове.

– Избери отново – каза Енея. Замислих се.

– „Избери отново“? – накрая повторих аз. Енея се усмихна. Тя си беше поела дъх и гледаше надолу към вертикалната пропаст, към която се страхувах да хвърля дори бегъл поглед. Изглежда ѝ се наслаждаваше. В този момент изпитвах приятелското желание да я хвърля от планината. Младост. Понякога е непоносима.

– Избери отново – твърдо заяви тя.

– Нещо против да ми обясниш?

– Да – отвърна Енея. – Тъкмо това е идеята. Да е просто. Но само избери някоя област и веднага ще разбереш.

– Религия – казах аз.

– Избери отново – рече Енея. Засмях се.

– Това не е само шега, Рол – поклати глава тя. Отново започнахме да се изкачваме. А. Бетик изглеждаше потънал в размисъл.

– Зная, хлапе – кимнах аз, макар че не бях съвсем сигурен. – Области като... хм... политически системи.

– Избери отново.

– Ти не смяташ, че Мирът е крайната точка на еволюция на човешкото общество, така ли? Той донесе на гражданите си междузвезден мир, сравнително добро управление и... а, да... безсмъртие.

– Време е да опитаме пак – каза Енея. – И като говорим за възгледите ни за еволюцията...

– Какво?

– Избери отново.

– Какво да опитам пак? – попитах аз. – Да променя посоката на еволюцията ли?

– Не – каза тя, – говоря за нашите идеи за това дали еволюцията изобщо има посока. За повечето от теориите ни за еволюцията.

– Добре тогава, съгласна ли си с папа Тейлхард... с хиперионския поклонник отец Дюре... когато преди три века е казал, че Тейлхард дьо Шарден е прав да твърди, че вселената еволюира към осъзнаване и сливане с Божественото? С онова, което е наричал „Точката Омега“?

Енея ме погледна.

– Доста си чел в талиезинската библиотека, а?

– Да.

– Не, не съм съгласна с Тейлхард... нито с първия йезуит, нито с живелия толкова кратко папа. Майка ми е познавала и отец Дюре, и сегашния претендент отец Хойт.

Премигнах. Предполагам, че го знаех, но напомнянето за това, че... за връзките на приятелката ми през последните три века... малко ме обърка.

– Така или иначе – продължи Енея, – през последното хилядолетие науката за еволюцията наистина получила ритник отзад. Първо Техноцентърът активно се противопоставял на нови проучвания заради страха си от бързо развиващо се генно инженерство – от бум на нови видове във вариращи форми, върху които не би могъл да паразитира. После под негово влияние Хегемонията за векове забравила за еволюцията и бионауките, а сега Мирът се ужасява от тях.

– Защо? – попитах аз.

– Защо Мирът се ужасява от биологичните и генетичните

проучвания ли?

– Не, струва ми се, че това ми е ясно. Техноцентърът иска да запази човешките същества във вида и формата, които са му удобни. Църквата също. Те определят човека като броят ръце, крака и така нататък. Но искам да кажа защо да търсим ново определение за еволюцията? Защо пак да започваме спора за посоката или липсата на посока и прочее? Древната теория не го ли излага достатъчно добре?

– Не – отвърна Енея. Няколко минути се изкачвахме в мълчание. После тя продължи: – Освен мистици като първия Тейлхард, повечето ранни учени, занимаващи се с еволюцията, много внимавали да не я възприемат от гледна точка на „целите“ ѝ. Това е било религия, не наука. За дохеджирските учени табу била дори идеята за посока. Те могли да говорят само за „тенденции“ в еволюцията, нещо като статистически случайности, които постоянно се случвали.

– И?

– И това била тяхната късогледа предубеденост, също както вярата за Тейлхард дьо Шарден.

– Откъде знаеш? – тихо попитах аз, като се чудех дали ще ми отговори. Тя бързо отвърна:

– Още преди да се родя, видях част от данните с помощта на връзката на баща ми с Техноцентъра. Самостоятелните интелекти там от векове бяха разбрали човешката еволюция, докато самите хора оставаха в пълно неведение. Като свръхсвръхпаразити, ИИ еволюират единствено към още по-голям паразитизъм. Те могат само да гледат към живите същества и тяхната еволюционна крива и да я наблюдават... или да се опитат да я прекратят.

– И какви са посоките в еволюцията? – поинтересувах се аз. – Към по-висш интелект ли? Или към някакъв богоподобен кошерен разум? – Бях любопитен какво е нейното разбиране за Лъвовете, Тигрите и Мечките.

– Кошерен разум – повтори Енея. – Пфу. Не успя ли да измислиш нещо още по-досадно и отвратително?

Не казах нищо. Бях предполагал, че тъкмо натам клони учението ѝ за езика на мъртвите и всичко останало. Отбелязах си следващия път, когато учи, да я слушам по-внимателно.

– Почти всичко интересно в човешкия опит е резултат на индивидуално преживяване, експериментиране, обясняване и споделяне – продължи приятелката ми. – Кошерен разум биха били древните телевизионни предавания или живот на равнището на инфосферата... всеобщо

видиотяване.

– Добре – все още объркан, съгласих се аз. – Каква посока все пак има еволюцията?

– Към още живот – отвърна Енея. – Животът обича живота. Съвсем просто е. Но което е още по-удивително, неживотът също обича живота... и иска да го постигне.

– Не разбирам – признах. Енея кимна.

– На Старата Земя преди Хеджира... през двайсетте години на двайсети век... в националната държава на име русия живял геолог, който разбирал тези неща. Казвал се Владимир Вернадски и той измислил думата „биосфера“, която – ако нещата се развият така, както смятам аз – скоро би трябвало да придобие ново значение и за двама ни.

– Защо?

– Ще видиш, приятелю – отвърна тя и ме докосна по ръката. – Така или иначе, през 1926-а Вернадски написал: „Когато бъдат привлечени в потока на живата материя, атомите не я напускат доброволно“.

За миг се замислих. Не разбирах много от наука – познанията ми произхождаха от Баба и талиезинската библиотека, – но това ми се струваше логично.

– Този принцип бил изразен по-научно преди хиляда и двеста години и е известен като „Закон на Доло“ – продължи Енея. – Според него еволюцията не се връща назад... случаи като с китовете от Старата Земя, които се опитали отново да се превърнат в риби, след като били живели като сухоземни бозайници, са просто редки изключения. Животът се движи напред... и постоянно открива нови ниши, които да заеме.

– Да – казах аз. – Като, например, когато човечеството напуснало Старата Земя на семенните си кораби и съдове с хокингови двигатели.

– Не точно – възрази тя. – На първо място, ние сме го направили най-вече под влияние на Техноцентъра и заради факта, че Старата Земя загивала с онази черна дупка в ядрото й... също дело на Техноцентъра. Второ, заради хокинговия двигател ние сме могли да скочим през нашия ръкав на галактиката и да открием нови подобни на Земята светове, намиращи се високо по скалата на Солмев... повечето от които все пак сме тераформирали и засели с форми на живот от Старата Земя, започвайки с бактериите и червеите в почвата, за да стигнем до патиците, които ти някога си ловувал в хиперионските блата.

Кимнах. Но си мислех: „А как иначе е трябвало да постъпим като вид, пътуващ в космоса? Какво лошо има в това да идеш на място, което прилича и мирише на собствения ти дом... особено когато домът ти

вече го няма, за да се върнеш?“

– В наблюденията на Вернадски и закона на Доло има нещо по-интересно – каза Енея.

– Какво, хлапе? – попитах, като все още си мислех за патиците.

– Животът никога не отстъпва.

– Какво означава това? – Разбрах го веднага, щом зададох въпроса си.

– Да – кимна приятелката ми, видяла, че съм се досетил. – Когато стъпи някъде, животът остава там. Където и да е... сред арктическият студ, в замръзналата пустиня на Стария Марс, в кипящи горещи извори, на вертикална скала като тук на Тянь Шан, дори в програми със самостоятелен интелект... Когато пристъпи през прага, животът винаги остава вътре.

– И какво означава това?

– Просто, че оставен на собствените си механизми... които са изключителни... животът някой ден ще изпълни вселената – отвърна Енея. – Отначало ще покрие със зеленина галактиката, после ще се прехвърли в съседните купове и галактики.

– Това е смущаваща мисъл – отбелязах аз. Тя спря, за да ме погледне.

– Защо, Рол? Аз мисля, че е прекрасна.

– Зелени планети съм виждал – отвърнах аз. – Мога да си представя и зелена атмосфера, но все пак е странно. Енея се усмихна.

– Не е задължително да са само растения. Животът се адаптира... птици, мъже и жени с летящи машини, ние с теб с парапланерите, хора, адаптирали се към полет...

– Това все още не се е случило – прекъснах я аз. – Но всъщност исках да кажа, хм, да съществува зелена галактика, с хора, животни и...

– И живи машини – допълни Енея. – И с андроиди... изкуствен живот в хиляди форми...

– Да, хора, животни, машини, андроиди, каквото и да е... за тази цел ще трябва да се адаптираме към космоса... Не виждам как...

– Но ние вече сме се адаптирали – заяви тя. – И не след дълго ще се адаптират още.

Стигнахме до следващата почивка и спряхме задъхани.

– Какви други посоки има в еволюцията, на които ние не сме обръщали внимание? – попитах, когато отново започнахме да се изкачваме.

– Постоянно увеличаващо се многообразие и сложност – отговори Енея. – Учените векове наред спорят за тези посоки, но няма съмнение,

че еволюцията благоприятства – като цяло – и двете особености. От които по-важно е многообразието.

– Защо? – пак попитах. Енея вече трябва да се бе уморила от този въпрос. Бях като тригодишно дете.

– Някога учените смятали, че основните еволюционни схеми постоянно се умножават – каза тя. – Това се нарича „несъответствие“. Но се оказало, че не е така. Разнообразието в принципния строеж проявява склонност да намалява, докато антиентропичният потенциал на живота – еволюцията – се увеличава. Вземи, например, всички сираци от Старата Земя – еднаква принципна ДНК, разбира се, но освен това и еднакъв принципен строеж: еволюирал от форми с тръбообразни черва, радиална симетрия, очи, уста, два пола... един и същ калъп.

– Но нали каза, че е важно многообразието – отбелязах.

– Така е – потвърди Енея. – Но многообразието е нещо различно от това несъответствие на принципния строеж. Когато открие добра принципна схема, еволюцията обикновено отхвърля вариантите и се съсредоточава върху почти безкрайното многообразие в рамките на тази схема... хиляди свързани помежду си видове... десетки хиляди.

– Трилобити – казах аз, започнал да проумявам идеята.

– Да – отвърна Енея, – и когато...

– Бръмбари – прекъснах я аз. – Всички онези проклетите видове бръмбари. Енея ми се ухили през маската.

– Точно така. И когато...

– Буболечки – не преставах аз. – На всеки свят, на който съм бил, има едни и същи гадни рояци буболечки. Комари. Безкрай разновидности...

– Така е – каза Енея. – Животът преминава на по-висока предавка, когато установи принципната схема на даден организъм и се отварят нови ниши. Животът се установява в тях, като увеличава многообразието в основната форма на тези организми. Нови видове. Има хиляди нови видове растения и животни, които са се появили едва през последното хилядолетие, след началото на междузвездните полети... и не всички те са създадени чрез биоинженерство, някои просто с бясна скорост са се адаптирали към новите светове, на които са попаднали.

– Тритрепетликите – казах аз, спомняйки си само за Хиперион. – Вечносините растения. Тесловите дървета?

– Те са местни – рече Енея.

– Значи многообразието е нещо добро – заключих аз, като се опитвах да отфяй причините за този разговор.

– Разнообразието е нещо добро – потвърди тя. – Както казах, то позволява на живота да преминава на по-висока предавка и да продължава с озеленяването на вселената. Но съществува поне един вид от Старата Земя, който изобщо не е проявил многообразие... поне не на световите с гостоприемна среда, които е колонизирал.

– Ние – досетих се аз. – Хората. Енея мрачно кимна.

– Ние сме се вкопчили във вида си още откакто нашите кроманьонски предци спомогнали за изчезването на по-умните неандерталци. Сега имаме шанс за бързо разнообразяване и институции като Хегемонията, Мира и Техноцентъра му пречат.

– Необходимостта от многообразие отнася ли се за човешките институции? – попитах аз. – За религиите? За обществените системи? – Мислех си за хората, които ми бяха помогнали на Витъс-Грей-Балианъс Б, за Дем Риа, Дем Лоа и техните семейства. Мислех си за Спиралния спектър на Амойет и неговите сложни вярвания.

– Категорично – каза Енея. – Погледни нататък. А. Бетик бе спрял до мраморна плоча, на която бяха изсечени думи на китайски и английски от дните на ранната Мрежа на световите.

„Високо се издига Източният връх.
Извисява се до синьото небе.
Сред скалите – празна дупка,
тайнствена, безмълвна и загадъчна!
Ненабраздена и неиздялана,
скрита от природата с покрив от облаци.
Време и Сезони, какво носите
на безкрайната промяна в живота ми?
Завинаги ще се преселя в тази дупка,
където пролети и есени са все едно и също“

Тао-юн, съпруга на генерал Уанг Нинг-чи 400 г. сл. Хр.

Продължихме да се изкачваме. Стори ми се, че виждам нещо червено на върха на следващата площадка. Южната райска порта и вход към върха? Вече беше крайно време.

– Не е ли красиво? – попитах аз, като говорех за стиховете. – Такава приемственост не е ли също толкова или дори още по-важна за човешките институции от многообразието?

– Важна е – съгласи се Енея. – Но през последното хилядолетие почти цялото човечество се занимава само с това, Рол... да пресъздава на нови светове институциите и идеите, донесени от Старата Земя.

Вземи Хегемонията. Вземи Църквата и Мира. Вземи този свят...

– Тян Шан ли? – прекъснах я аз. – Мисля, че е прекрасен.

– И аз – каза тя. – Но е изцяло копиран. Будизмът малко е еволюирал... поне се е върнал от идолопоклонничеството и ритуализма назад към непредубедеността, която е била първата му особеност... но всичко друго е само опит да се пресъздадат неща, загубени заедно със Старата Земя.

– Като например? – попитах аз.

– Като например езика, облеклото, имената на планините, местните обичаи... по дяволите, Рол, дори този поклоннически път и храмът на Нефритения император, ако изобщо успеем да стигнем дотам.

– Искаш да кажеш, че на Старата Земя е имало планина на име Тян Шан ли? – удивих се аз.

– Разбира се – отвърна Енея. – С местен Град на покоя, Райски порти и Уста на дракона. Конфуций се изкачил на нея преди повече от три хиляди години. Но стълбището на Старата Земя било само със седем хиляди стъпала.

– Иска ми се да се изкачвахме по него – казах аз, като се чудех дали съм в състояние да продължа нагоре. Макар и вече по-къси, стъпалата бяха адски много. – Все пак разбирам какво искаш да кажеш.

Енея кимна.

– Чудесно е да пазиш традицията, но здравият организъм еволюира... и в културно, и във физическо отношение.

– Което ни връща на въпроса за еволюцията – казах аз. – Какви са другите посоки, тенденции, цели или там каквото каза, че било забравено през последните няколко века?

– Има само още няколко – отвърна тя. – Едното е постоянно увеличаващият се брой индивиди. Животът обича многообразието на видовете, но е влюбен в свръхмногообразието на индивидите. В известен смисъл вселената е предназначена за индивиди. В талиезинската библиотека имаше една книга, „Еволюиращите йерархични системи“, написана от човек от Старата Земя на име Станли Солти. Виждал ли си я?

– Не, трябва да съм я пропуснал, когато четях онези холопорно романи от началото на двайсет и първи век.

– Ъ-хъ – каза Енея. – Е, Солти го е изразил съвсем кратко: „Неопределен брой уникални индивиди може да съществува в ограничен материален свят, ако те се намират един в друг и този свят се уголемява“.

– Ако се намират един в друг – замислено повторих аз. – Да, разбирам. Нямам нищо против бактериите от Старата Земя в червата ни,

парамециите, които сме взели със себе си в космоса, и другите клетки в телата ни... повече светове, повече хора... да.

– Номерът е в повечето хора – поясни Енея. – Ние сме стотици милиарди, но от Падането до Мира действителното човешко население в галактиката – без да включваме прокудените – не се е променяло през последните неколкостотин години.

– Е, контролът на раждаемостта е важен – повторих аз онова, на което учеха всички на Хиперион. – Искам да кажа, особено, когато кръс-тоидът удължава човешкия живот до векове...

– Точно така – рече Енея. – Изкуственото безсмъртие води със себе си ново вегетиране... физическо и културно.

Това е факт. Намръщих се.

– Но това не е причина да отказваме на хората възможността за по-дълъг живот, нали?

Гласът на Енея ми се стори далечен, сякаш, мислеше за нещо много по-голямо.

– Само по себе си не – най-после отвърна тя.

– Какви са посоките в еволюцията? – попитах аз. Видях, че червената пагода е по-близо над нас и се молех разговорът да не ми позволи да загубя съзнание и да се изтърколя обратно надолу по двайсетте и няколко хиляди стъпала.

– Струва си да спомена само още три – отговори Енея. – Увеличаването на специализацията, взаимозависимостта и еволюираемостта. Всичко това е много важно, но особено последното.

– Какво искаш да кажеш, хлапе?

– Искам да кажа, че еволюира самата еволюция. Налага се. Еволюираемостта сама по себе си е унаследено средство за оцеляване. Системите – живи и неживи – трябва да се научат да еволюират и до известна степен да овладяват посоката и скоростта на собствената си еволюция. Преди хиляда години ние... искам да кажа човешкият вид... сме били на ръба да го постигнем и Техноцентърът ни е отклонил. Поне повечето от нас.

– Какво искаш да кажеш с това „повечето от нас“?

– Обещавам ти, че след няколко дни сам ще видиш, Рол.

Стигнахме до Южната райска порта и минахме през червената арка под златен покрив на пагода. Отвъд нея бе Райският път, плавен склон, който стигаше до едва видимия връх. Райският път беше обикновена пътека по гола, черна скала. Спокойно можехме да вървим и по безвъздушна луна като тази на Старата Земя – условията тук бяха

приблизително също толкова благоприятни за живот. Започнах да говоря на Енея нещо за тази ниша, в която животът все още не е стъпил, когато тя се отклони от пътеката към малък каменен храм, разположен сред скалистите зъбери и цепнатини на неколкостотин метра под върха. Видях херметичен шлюз, който изглеждаше толкова древен, че сякаш произхождаше от първите семенни кораби. Още по-удивително бе това, че работеше, когато тя активира бутона и тримата влязохме в него. После вътрешната врата се отвори и ние пристъпихме в храма.

Озовахме се в малко помещение, почти голо, освен украсена бронзова ваза със свежи цветя, няколко зелени клонки върху ниска платформа и красива статуя – златна – на жена в роби, сякаш направени от злато. Жената имаше плоски скули, приятно лице – нещо като женски Буда, – като че ли носеше позлатена корона от листа и имаше странно християнски нимб от ковано злато зад главата си.

А. Бетик свали шлема си и каза:

– Въздухът е годен за дишане. Въздушното налягане е повече от нормално.

В краката на статуята имаше ароматични свещи и кутия кибрит. Енея застана на едно коляно и запали една от свещите. Разнесе се много силен мирис на тамян.

– Това е Принцесата на лазурните облаци – каза тя и се усмихна към усмихващото се златно лице. – Богинята на зората. Като запалих тази свещ, аз току-що направих жертвоприношение, за да ми се родят внуци.

Понечих да се усмихна и замръзнах на място. „Тя има дете. Моята любима вече има дете.“ Гърлото ми се сви и аз се извърнах, но Енея се приближи до мен и ме хвана за ръка.

– Ще обядваме ли? – попита тя.

Бях забравил за кафявата ни торба. Щеше да е трудно да ядем през шлемовете и осмозните си маски.

Седнахме на слабата светлина в тази стая без прозорци сред стелещия се дим и аромат на тамян и изядохме сандвичите, пакетирани от монасите.

– Сега накъде? – попитах аз, когато Енея започна да отваря вътрешната врата.

– Чувал съм, че на източния край на върха имало пропаст, наречена „Скалата на самоубийците“ – каза А. Бетик. – Някога била място за сериозни жертвоприношения. Говори се, че скачането от нея дарявало мигновено сливане с Нефритения император и гарантирало, че молбата

ти е почетена. Ако наистина искате да имате внуци, можете да скочите оттам.

Зяпнах към андроида. Никога не бях сигурен дали има чувство за хумор, или просто извратена личност.

Енея се засмя.

– Хайде първо да идем в храма на Нефритения император – предложи тя. – Да видим дали има някой.

Навън бях посрещнат от изолираността на пластокостюма и от безвъдушната прозрачност на всичко. Осмозната маска бе станала почти черна заради нефилтрираното слънце на тази височина.

Бяхме на петдесетина метра от върха и храма, когато от чернотата на сянката зад една от скалите се появи фигура и застана на пътя ни. Помислих си „Шрайка“ и глупаво свих ръце в юмруци, преди да разбере какво е това.

Пред нас стоеше много висок мъж, облечен в разкъсана вакуумна бойна броня. Стандартна за морската пехота и швейцарската гвардия. Можех да видя лицето му през визъора – кожата му бе черна, имаше силно изразени черти и късо подстриганата му коса беше бяла. По тъмното му лице имаше съвсем скорошни белези. Очите му не гледаха приятелски. Носеше многоцелева автоматична пушка и сега я вдигна срещу нас. После предаде по канала на пластокостюмите.

– Стой!

Ние спряхме.

Гигантът като че ли не знаеше какво да прави. „Мирът най-после ни откри“, беше първата ми мисъл. Енея пристъпи напред.

– Сержант Грегориъс – разнесе се в ухото ми гласът ѝ. Мъжът рязко повдигна глава, но не отпусна оръжието си. Не се съмнявах, че пушката ще работи отлично във вакуум – иглен облак, енергийно копие, лъч със заредени частици, куршум или хиперкинетичен заряд. Дулото сочеше към главата на любимата ми.

– Откъде знаете име... – започна гигантът и после сякаш се олюля назад. – Ти си. Онази. Момичето, което търсихме толкова време, в толкова много системи. Енея.

– Да – потвърди тя. – Има ли още оцелели?

– Трима – отвърна мъжът, когато Енея нарече Грегориъс. Той посочи надясно и аз успях да видя само черен белег по черна скала с почернели останки от нещо, което можеше да е спасителна капсула на космически кораб.

– Сред тях ли е отец-капитан де Соя? – попита Енея. Спомних си

името. Спомних си гласа на де Соя по радиостанцията на спускателния кораб, когато ни беше открил и спасил от Немес и после ни остави да си тръгнем от Божия горичка, почти десет негови години по-рано.

– Да – кимна сержант Грегориъс, – капитанът е жив, но получи тежки обгаряния на бедния стар „Рафаил“. Щеше да се превърне на атоми заедно с него, ако не беше припаднал и не ми беше дал възможност да го издърпам в спасителна лодка. Другите двама са ранени, но отец-капитанът умира. – Той отпусна пушката и уморено се облегна на нея. – Умира от истинската смърт... нямаме възкресителна ясла и скъпият отец-капитан ме накара да му обещаая, че ще го стопя на атоми, когато умре, за да не го възкресят и превърнат в безмозъчен идиот.

Енея кимна.

– Можете ли да ме отведете при него? Трябва да поговорим.

Грегориъс нарами тежкото оръжие и подозрително погледна към А. Бетик и мен.

– А тези двамата...

– Това е моят мил приятел – каза Енея и докосна андроида по ръката. После хвана дланта ми. – А това е любимият ми.

Гигантът само кимна, обърна се и ни поведе по склона към върха и към храма на Нефритения император.

ЧАСТ ТРЕТА

22.

На Хиперион, на сто светлинни години към центъра на галактиката от събитията и хората на Тяг Шан, забравен старец се надигна от сън в продължителна криогенна сомния и бавно осъзна къде се намира. Намираще се на гравитолегло, заобиколено от животоподдържащи модули, забили човки в него като хищни птици, и безброй тръби и кабели, които го хранеха, подлагаха кръвта му на детоксикация, стимулираха бъбреците му, вкарваха му антибиотици, за да предотвратят инфекции, наблюдаваха жизнените му показатели и изобщо унижаваха тялото и достойнството му, за да го съживят и задържат жив.

– О, мамка му – изхриптя старецът. – За безкрайно старите събуждането е шибана, проклета, лайняна, педерастка буря от кошмари. Бих платил милион марки, ако можех просто да се изправа от леглото и да отида да се изпикая.

– Добро утро и на вас, г. Силенъс – каза жената-андроид, която следеше жизнените признаци на стария поет на носещ се във въздуха биомонитор. – Днес изглеждате в добро настроение.

– Проклети да са всички синьокожи брантии – измърмори Мартин Силенъс. – Къде са ми зъбите?

– Още не са ви пораснали, г. Силенъс – отвърна андроидът. Казваше се А. Радик и беше на малко повече от три века... по-малко от една трета от възрастта на древната човешка мумия на гравитолеглото.

– Няма и нужда – каза старецът. – Няма да остана буден достатъчно време. Колко дълго бях в сомния?

– Две години, три месеца и осем дни – отвърна А. Радик.

Мартин Силенъс погледна към синьото небе над кулата му. Брезентовият покрив на този последен етаж от каменната кула бе свален. Тъмно, лазурно синьо. Косата светлина на ранна утрин или късен следобед. Искрене и прелитане на сияйни паяжини, които все още не са осветили крехките си половинметрови криле на пеперуда.

– Какъв сезон сме? – успя да попита Силенъс.

– Късна пролет – каза женският андроид. В кръглата стая влизаха и излизаха други синьокожи слуги на стария поет, заети с неясни задачи. Само А. Радик наблюдаваше последните етапи на съживяването на

поета от сомнията.

– Колко време мина от тръгването им? – Нямаше нужда да конкретизира кои са тези „те“. А. Радик знаеше, че старият поет има предвид не само Рол Ендимион, последният посетител в техния изоставен университетски град, но и момичето Енея – което Силенъс бе познавал три века по-рано и което все още се надяваше някой ден отново да види.

– Девет години, осем месеца, една седмица и един ден – отвърна А. Радик. – Стандартни, разбира се.

– Хггрхх – изсумтя старецът и продължи да гледа към небето.

Слънчевите лъчи се процеждаха през брезента, навит на изток, осветяваха южната стена на каменната кула и не падаха директно върху него, но светлината все пак беше достатъчно силна, за да предизвика сълзи в древните му очи. – Превърнал съм се в създаване на мрака – измърмори той. – Като Дракула. Надигам се от шибания си гроб на всеки няколко години, за да проверя света на живите.

– Да, г. Силенъс – съгласи се А. Радик и направи няколко промени на контролното табло.

– Млъквай, брантийо – изръмжа поетът.

– Да, г. Силенъс.

Старецът изпъшка.

– Колко време остава, докато мога да седна в гравитостола си, Радик?

Андроидът прехапа устни.

– Още два дни, г. Силенъс. Може би два и половина.

– О, дяволите да го вземат – измърмори Мартин Силенъс. – С всеки следващ път възстановяването става все по-бавно. Някой ден изобщо няма да се събудя... машинарията няма да успее да ме върне обратно.

– Да, г. Силенъс – съгласи се андроидът. – Всеки следващ студен сън оказва все по-силно въздействие на системите ви. Съживявяващата и животоподдържаща апаратура е доста стара. Истината е, че няма да преживеете още много събуждания.

– О, я млъквай – изръмжа поетът. – Ти си песимистична, мрачна дърта кучка.

– Да, г. Силенъс.

– От колко време си с мен, Радик?

– От двеста четирийсет и една години, единайсет месеца и деветнайсет дни – каза андроидът. – Стандартни.

– И още не си се научила да правиш хубаво кафе.

– Да, г. Силенъс.

– Но все пак си включила кафеника, нали така?

– Да, г. Силенъс. Според обичайните ви инструкции.

– Добре, мамичката му – рече старият поет.

– Но вие няма да сте в състояние да поемате течности през устата поне още дванайсет часа, г. Силенъс – съобщи А. Радик.

– Арррггххх! – изхриптя старецът.

– Да, г. Силенъс.

Няколко минути по-късно, по време на които старецът като че ли отново се беше унесъл в сън, Мартин Силенъс каза:

– Някаква вест от момчето или детето?

– Не, сър – отвърна А. Радик. – Но пък, разбира се, в последно време ние имаме достъп само до вътрешносистемната мирска комуникационна мрежа. А като цяло новите им кодове са доста добри.

– Не се ли носи мълва за тях?

– Поне на нас не ни е известно, г. Силенъс – каза андроидът. – В момента Мирът е в хаос... в много системи е избухнала революцията, имат проблеми със своя кръстоносен поход срещу прокудените в Периферията, в границите на Мира постоянно се придвижват бойни и транспортни кораби... говори се и за вирусната зараза, макар и само в изключително предпазливи кодирани съобщения.

– Заразата – повтори Мартин Силенъс и се усмихна с беззъбата си уста. – Детето, предполагам.

– Напълно възможно, г. Силенъс – отвърна А. Радик, – макар че е напълно възможно да се разпространява и действителна вирусна зараза на онези светове, които...

– Не – прекъсна я поетът, като поклати глава прекалено силно за състоянието си. – Енея е. И нейното учение. Разпространява се като пекинската треска. Ти не си спомняш пекинската треска, нали, Радик?

– Не, сър – потвърди жената, като свърши с проверката си на жизнените му признаци и превключи модула на автоматично управление. – Това е било преди моето време. И преди времето на който и да е друг. Освен вас, сър.

При други обстоятелства поетът би избълвал някоя мръсотия, но сега само кимна.

– Зная. Аз съм природна аномалия. Дайте своите два гроша и влезте в шатрата... за да видите най-стария човек в галактиката... да видите мумията, която ходи и говори... нещо като... да видите отвратителното създание, което отказва да умре. Странен съм, нали, А. Радик?

– Да, г. Силенъс. Поетът изсумтя.

– Е, недей да храниш излишни надежди, синя жено. Няма да се гътна, докато не получа вест от Рол и Енея. Трябва да довърша „Песните“, а няма да науча края им, докато те не ми го предоставят. Как мога да измисля нещо, преди да съм видял какво ще направят?

– Точно така, г. Силенъс.

– Не ме иронизирай, синьо създание.

– Да, г. Силенъс.

– Почти преди десет години момчето... Рол... ме попита какви са заповедите му. Казах му... да спаси детето Енея... да събори Мира... да унищожи властта на Църквата... и да върне Земята обратно оттам, където е отишла, мамицата й. Обеща, че ще го направи. Разбира се, тогава двамата се бяхме напили като тараби.

– Да, г. Силенъс.

– Е? – рече поетът.

– Какво „е“, сър? – попита А. Радик.

– Е, има ли някакъв признак да е направил нещо от нещата, които обеща, Радик?

– От мирските предавания отпреди девет години и осем месеца ни е известно, че е избягал от Хиперион с кораба на Консула – отвърна андроидът. – Можем да се надяваме, че детето Енея все още е в безопасност.

– Да, да – измърмори Силенъс и немощно махна с ръка, – но Мирът съборен ли е?

– Поне ние не сме забелязали такова нещо, г. Силенъс – каза Радик.

– Вече ви споменах за някои проблеми, освен това чуждопланетните преродени туристи на Хиперион понамаляха, но...

– И педерастката Църква все още е в бизнеса със зомбита, така ли? – вече с по-силен глас попита поетът.

– Църквата продължава възхода си – потвърди А. Радик. – С всяка следваща година все повече хора от мочурищата и планините приемат кръстоида.

– Да вървят по дяволите – изпъшка старецът. – Предполагам, че и Земята не се е върнала на мястото си.

– Не сме чували за такова невероятно събитие – отвърна андроидът.

– Разбира се, както споменах, в последно време електронната ни подслушвателна апаратура се ограничава само до вътрешносистемните комуникации и тъй като корабът на Консула замина с г. Ендимион и г. Енея почти преди десет години, възможностите ни за дешифриране не са...

– Добре, добре – прекъсна я поетът. Гласът му отново звучеше ужасно уморено. – Сложи ме да седна на гравитостола.

– Страхувам се, че това ще стане най-малко след два дни – внимателно каза андроидът.

– Скапана работа – въздъхна древната фигура, носеща се сред тръби и сензорни кабели. – Можеш ли да ме приближиш до прозореца, Радик? Моля те. Искам да видя пролетните чалмови дървета и руините на този стар град.

– Да, г. Силенъс – каза жената-андроид, искрено зарадвана, че е в състояние да направи още нещо за стареца, освен да поддържа функциите на тялото му.

Мартин Силенъс гледа през прозореца в продължение на цял час, като се бореше с пристъпите на болка и ужасната сънливост, която го теглеше обратно към състояние на сомния. Светлината беше утринна. По аудиоимплантите си чу птича песен. Старият поет си мислеше за малката си осиновена племенница, за детето, което бе решило да се нарече Енея... мислеше си за скъпата си приятелка Брон Ламиа, майката на Енея... за това колко дълго бяха врагове, колко се бяха мразили по време на последното велико поклонение на Шрайка преди толкова време... за историите, които си бяха разказали и за нещата, които бяха видели... за Шрайка в Долината на Гробниците на времето, за червените му, пламтящи очи... за учения... как ли се казваше? Сол... Сол и малкото му повито в пелени изчадие, което се връщаше назад във времето... и за войника... Касад... така беше... полковник Касад. Старият поет никога не беше давал и пукната пара за военните... всички бяха идиоти... но Касад бе разказал интересна история, беше водил интересен живот... другият свещеник, Ленар Хойт, педант и задник, но първият... онзи с тъжните очи и кожения дневник... Пол Дюре... за този човек си струваше да се пише...

Мартин Силенъс постепенно отново потъна в сън. Светлината на утрото го огряваше, очертаваше безбройните бръчки и прозрачната, пергаментова плът, под която се виждаха сините му, слабо пулсиращи вени. Не сънува... но част от ума му вече нахвърляше следващите части на безкрайните му „Песни“.

Сержант Грегориъс не преувеличаваше. По време на последната битка на своя кораб „Рафаил“ отец-капитан де Соя бе получил ужасни обгаряния и умираше.

Сержантът ни беше отвел в храма. Постройката бе странна, също

както и тази среща: отвън имаше голяма, гола каменна плоча, гладък монолит – Енея спомена, че е донесен от първия храм на Нефритения император на Старата Земя, – докато в херметично затворения двор на самия кънтящ храм каменен парапет заобикаляше скала, която представляваше действителния връх на Тай Шан, свещения Велик връх на Средното царство. В задната част на огромния храм имаше малки стаи за сън и хранене на поклонниците и в една от тях открихме отец-капитан де Соя и другите двама оцелели. Освен Грегориъс и умиращия де Соя, имаше още двама мъже – Карел Шан, офицер по оръжейните системи, сега ужасно обгорен и в безсъзнание, и Хоуган Либлър, представен от сержанта като „бивш“ заместник командир на „Рафаил“. Либлър беше в най-добро състояние от четиримата – лявата му подлакътница бе счупена и сега носеше шина, но нямаше обгаряния или натъртвания, – ала слабият мъж беше мълчалив и затворен, сякаш бе в шок или размишляваше за нещо.

Енея незабавно насочи вниманието си към капитан Федерико де Соя.

Свещеникът-капитан лежеше на един от неудобните поклоннически нарове, или съблечен до кръста от Грегориъс, или загубил горната част на униформата си по време на битката. Панталоните му бяха в дрипи. Ходилата му бяха боси. Единственото място на тялото, където не бе получил ужасно обгаряне, беше паразитният кръстоид на гърдите му – здрав и отвратително розов. Косата на де Соя беше изгоряла и лицето му бе покрито с рани от пръски разтопен метал и радиация, но можех да видя, че е поразителен човек, най-вече заради влажните му, тъжни кафяви очи, непомътени въпреки болката, която трябва да го измъчваше в този момент. Някой беше намазал с крем против изгаряне, временно болкоуспокоително и течен дезинфектант всички видими части от тялото на умиращия отец-капитан – и бе започнал стандартно интравенозно вливане с помощта на средствата от аптечката на спасителната лодка, – но това нямаше да промени крайния изход. И преди бях виждал такива изгаряния, не всички от сражения с космически кораби. По време на битките на Ледения шелф трима мои приятели бяха умрели за часове, тъй като не успяхме да ги евакуираме. Крясъците им бяха ужасни, дори непоносими.

Отец-капитан де Соя не крещеше. Можех да видя, че се напруга да не извика от болка, но мълчеше и очите му бяха съсредоточени единствено към ужасното усилие да запази мълчание, докато Енея коленичи до него.

Отначало не я позна.

– Бетц? – промълви той. – Командир Арджайл? Не... ти загина на поста си. Другите също... Пол Дениш... Илайджа се опитваше да освободи задната лодка... младите войници, когато десният борд беше пробит... но изглеждаш... позната.

Енея понечи да хване ръката му, видя, че три от пръстите на де Соя липсват и отпусна длан на окървавеното одеяло до него.

– Отец-капитан – съвсем тихо каза тя.

– Енея – каза де Соя. Тъмните му очи за първи път наистина погледнаха към нея. – Ти си детето... преследвах те толкова много месеци... видях те, когато излезе от Сфинкса. Невероятно дете. Толкова се радвам, че си оцеляла. – Погледът му се премести към мен. – Ти си Рол Ендимион. Чел съм досието ти от планетарната гвардия. Едва не те заловихме на *Mare Infinitum*. – Погълна го пристъп на болка и свещеникът-капитан затвори очи, като прехапа обгорената си и окървавена долна устна. След миг вдигна клепачи и ми каза: – Пазя нещо твое. Лична вещ на „Рафаил“. Светата служба ми позволи да го запазя, след като приключи разследването си. Сержант Григориъс ще ти го даде, когато умра.

Кимнах, без да имам представа за какво говори.

– Отец-капитан де Соя – промълви Енея. – Федерико... можеш ли да ме чуваш и разбираш?

– Да – прошепна той. – Болкоуспокоителните... отказах на сержант Григориъс... не исках завинаги да потъна в съня си. Няма лесно да се предам. – Болката се завърна. Виждах, че големи участъци по шията и гърдите на де Соя са напукани като обгорели люспи. По одеялата под него се стичаха гной и телесни течности. Мъжът затвори очи, докато пристъпът на болка отmine – този път му отне повече време. Спомних си как се бях присвивал от незначителната в сравнение с неговите болка от бъбречния камък и се опитах да си представя мъките му. Не успях.

– Отец-капитан – каза Енея, – има начин да оцелеете... Де Соя силно поклати глава, въпреки болката, която трябва да му причиняваше движението. Забелязах, че лявото му ухо се е превърнало във въглен. Част от него се отчупи върху възглавницата пред очите ми.

– Не! – извика той. – Казах на Григориъс... никакво частично възкресение... идиот, безполов идиот... – Иззад овъглените му зъби се разнесе кашлица, която можеше да е смях. – Преживях достатъчно като свещеник. И без това... уморен... уморен от... – Почернелите остатъци от пръстите на дясната му ръка се повдигнаха към розовия двоен кръст

на гърдите му. – Нека това нещо умре заедно с мен.

Енея кимна.

– Нямах предвид да се преродите, отец-капитан. Имам предвид да живеете. Да бъдете излекуван.

Де Соя се опита да премигне, но клепачите му бяха разкъсани.

– Не и като затворник на Мира... – успя да изрече той. Въздухът му стигаше само толкова, колкото да говори всеки път, щом издишаше. – Ще... ме... екзекутират. Аз... дезертирах. Убих много невинни... мъже... жени... в защита на... приятелите си.

Енея се наведе по-близо към него, за да срещне погледа му.

– Отец-капитан, Мирът продължава да преследва и нас. Но ние имаме кораб. На него има автохирург.

Сержант Грегориъс пристъпи напред от стената, на която изтощено се облягаше. Мъжът на име Карел Шан все още бе в безсъзнание. Хоуг Либлър, очевидно потънал в някакво свое страдание, не реагира.

Енея трябваше да повтори, за да може де Соя да я разбере.

– Кораб? – рече той. – Древният хегемонийски кораб, с който избягахте ли? Не е въоръжен, нали?

– Не – потвърди тя. – И никога не е бил. Де Соя отново поклати глава.

– Трябва да ни... се нахвърлиха петдесет... кораба от архангелски клас. Няколко... още... са там. Няма начин... да стигнете... до каквато и да е... точка на прехвърляне... преди... – Отец-капитанът затвори разкъсаните си клепачи, докато болката го поглъщаше. Този път очевидно едва не го отнесе. Той се върна сякаш от някакво далечно място.

– Всичко е наред – прошепна Енея. – Аз ще се погрижа за това. Вие ще сте в автохирурга. Но ще трябва да направите нещо.

Отец-капитан де Соя изглеждаше прекалено изтощен, за да говори, но помръдна глава, за да я изслуша.

– Трябва да се откажете от кръстоида – каза Енея. – Трябва да отхвърлите този вид безсмъртие.

Почернелите устни на капитана се отдръпнаха от зъбите.

– С радост... – изхрипя той. – Но съжалявам... не може... щом веднъж го приемеш... не можеш... да се откажеш... от кръстоида.

– Да – промълви Енея, – може. Ако решите да го направите, аз мога да го сваля. Нашият автохирург е стар. Той няма да е в състояние да ви излекува, докато кръстоидният паразит е в тялото ви. На борда на кораба нямаме възкресителна ясла...

Де Соя протегна длан към нея. Покритата му с люспи двупръста

ръка силно стисна ръкава на термоякето ѝ.

– Няма значение... няма значение дали ще умра... махни го. Махни го. Ще умра като истински... католик... отново... ако ти... можеш да ми помогнеш... да се избавя... от него. – Той почти извика последните думи.

Енея се обърна към сержанта.

– Имате ли някаква чаша?

– В аптекката има чаша – изтътна гигантът и се пресегна. – Но нямаме вода...

– Аз нося – каза приятелката ми и свали херметично затворената бутилка от колана си.

Очаквах вино, но когато напуснахме Храма, висящ във въздуха безброй часове по-рано, взехме със себе си само вода. Енея не си направи труда да търси тампон със спирт или стерилен скалпел. Тя ме повика да се приближа, свали ловджийския нож от колана ми и прокара острието по три от пръстите си с бързо движение, което ме накара да потръпна. Потече кръв. Енея потопи пръстите си в прозрачната пластмасова чаша само за миг и във водата започнаха да се вихрят тъмночервени течения.

– Изпийте това – каза на отец-капитан де Соя тя, като помогна на умиращия мъж да повдигне глава.

Той отпи, закашля се, после отново отпи. Очите му бяха затворени, когато Енея го отпусна обратно на окървавената възглавница.

– Кръстостидът ще изчезне след двацет и четири часа – промълви приятелката ми.

Отец-капитан де Соя издаде същия хрипящ звук.

– Но аз ще съм мъртъв до един час.

– След петнайсет минути ще бъдете в автохирурга – отвърна Енея и докосна оцелялата му ръка. – Сега спете... но не умирайте в ръцете ми, Федерико де Соя... не умирайте в ръцете ми. Имаме да си говорим за много неща. И трябва да ми... да ни... направите една огромна услуга.

Сержант Грегориъс се приближи до нея.

– Г. Енея... – каза той, замълча, потътри крака, после пак започна: – Г. Енея, мога ли и аз да пия от тази... вода?

Енея го погледна.

– Да, сержант... но ако веднъж пиете, никога повече няма да можете да носите кръстостид. Никога. Няма да има възкресяване. Има и други... странични ефекти.

Грегориъс махна с ръка.

– Вече десет години следвам своя капитан. Ще го последвам и сега.

– Гигантът дълбоко отпи от възрозовата вода.

Очите на де Соя бяха затворени и аз бях решил, че е заспал или е изпаднал в безсъзнание от болката, но той отново ги отвори и каза на Грегориъс:

– Сержант, моля ви, донесете на г. Ендимион вързопя, който взехме от спасителната лодка.

– Да, капитане – отвърна гигантът и започна да рови из купчината останки в ъгъла на стаята. После ми подаде запечатана тръба, малко по-дълга от метър.

Погледнах към отец-капитана. Де Соя сякаш се носеше между делириум и шок.

– Ще го отворя, когато той се възстанови – казах на сержанта аз.

Грегориъс кимна, отнесе чашата на Карел Шан и изсипа малко вода в зейналата уста на изпадналия в безсъзнание мъж.

– Карел може да умре преди да пристигне корабът ви – рече сержантът и вдигна поглед. – Или корабът има два автохирурга?

– Не – отвърна Енея, – но автохирургът ни има три отделения. Вие също можете да излекувате раните си.

Грегориъс сви рамене. Той се приближи до мъжа на име Либлър и му подаде чашата. Слабият офицер само погледна към нея.

– Навярно по-късно – обади се Енея.

Грегориъс кимна и и върна чашата.

– Заместник командирът беше затворник на кораба ни – съобщи той. – Шпионин. Враг на капитана. Въпреки това отец-капитанът рискува живота си, за да измъкне Либлър от карцера... тогава получи изгарянията си. Мисля че Хоуг не разбира какво точно се е случило.

Либлър вдигна поглед към него.

– Разбирам – тихо каза той. – Просто не мога да разбера. Енея се изправи.

– Рол, надявам се, че не си загубил комуникатора си. Потърсих в джобовете си и няколко секунди по-късно извадих комуникационния дисков дневник.

– Ще изляза навън и ще пратя визуално теснолъчево съобщение – обях аз. – Ще използвам жака на пластокостюма. Някакви инструкции за кораба?

– Каж ми да побърза – отвърна Енея.

Беше сложно да пренесем на кораба де Соя, който бе в полусъзнание, и Карел Шан, който беше в безсъзнание. Те нямаха космически костюми, а навън почти нямаше въздух. Сержант Грегориъс ни каза, че

е използвал надуваем балон, за да ги довлече от спасителната лодка в храма на Нефритения император, но самият балон се бе спукал. Имах петнайсетина минути, за да помисля върху проблема, преди корабът да се спусне на електромагнитните си тласкачи и на синята си ядрена опашка, затова когато пристигна, му наредих да се приземи точно пред херметичния шлюз на храма, да спусне ескалаторна рампа до вратата и да затвори пространството наоколо в съдържащото си поле. После само трябваше да донесем гравитоносилките от автохирурга и да прехвърлим мъжете върху тях, без да ги нараняваме прекалено много. Шан остана в безсъзнание, но кожата на де Соя се лющеше, докато го премествахме върху носилката. Отец-капитанът се размърда и отвори очи, но не извика.

След месеците, прекарани на Тянь Шан, вътрешността на кораба на Консула все още ми беше позната, но като често сънуван сън за къща, в която много отдавна съм живял. След като вкарахме в автохирурга де Соя и Шан, ми се струваше странно да стоя както някога на килима в холяйката до древното пиано „Стенуей“, заедно с А. Бетик и Енея, но и заедно с обгорения гигант, който продължаваше да стиска автоматичната си пушка, и с бившия заместник командир, безмълвно замислен на стълбите.

– Автохирургът приключи диагностиката – съобщи корабът. – Наличието на кръстообразните паразитни възли засега прави лечението невъзможно. Да прекратят ли процедурата или да започна криогенна сомния?

– Криогенна сомния – отвърна Енея. – Автохирургът би трябвало да е в състояние да започне лечението след двайсет и четири часа. Моля те дотогава да поддържащ живота им в студен сън.

– Ясно – рече корабът. И после: – Г. Енея? Г. Ендимион?

– Да – откликнах аз.

– Известно ли ви е, че съм следен от широкообхватни сензори още от мига, в който напуснах третата луна? В момента насам пътуват поне трийсет и седем мирски бойни кораба. Един вече е в орбита около планетата, друг току-що възприе изключително необичайната тактика да се прехвърли в гравитационния кладенец на системата.

– Добре – отвърна Енея. – Не се тревожи за това.

– Струва ми се, че възнамеряват да ни пресрещнат и унищожат – каза корабът. – И могат да го направят преди да напуснем атмосферата.

– Знаем – въздъхна тя. – Повтарям ти, недей да се тревожиш за това.

– Ясно – отсече корабът с най-деловия тон, с който някога го бях чувал да говори. – Цел?

– Цепнатината шест километра на изток от Хсуан-кунг Ссу – отвърна Енея. – На изток от Храма, висящ във въздуха. Бързо. – Тя погледна към хронометъра на китката си. – Но лети ниско, Кораб. В облачните пластове.

– Във фосгеновите облаци или в облаци от водни частици? – попита корабът.

– Колкото е възможно по-ниско – каза приятелката ми. – Освен ако фосгеновите облаци не представляват проблем за теб.

– Разбира се, че не – заяви корабът. – Бихте ли желали да поема курс през киселинното море? За мирския дълбочинен радар това няма да е от значение, но може да се направи само с малко повече време и...

– Не – прекъсна го Енея, – просто през облаци. По сфероекрана в холоямката видяхме, че корабът се издига от Скалата на самоубийците и се спуска десет километра надолу през сивите, а после и в зелените облаци. Щеше да стигне до цепнатината за минути.

После всички седнахме на стъпалата в холоямката. Осъзнах, че продължавам да стискам запечатаната тръба, която ми беше дал де Соя. Започнах да я въртя в ръцете си.

– Хайде, отворете я – каза сержант Грегориъс. Огромният мъж бавно сваляше външните пластове на обезобразената си бойна броня. Вътрешните бяха стопени с лазерно копие. Страхувах се от гледката на гърдите и лявата му ръка.

Колебаех се. Бях казал, че ще изчакам отец-капитанът да се възстанови.

– Хайде – повтори Грегориъс. – Капитанът от девет години чака да ви върне това.

Нямах представа какво може да е. Откъде би могъл този човек да знае, че някой ден ще се срещнем? Нямах никакви вещи... как можеше да е запазил нещо мое, за да ми го върне?

Счупих печата и погледнах вътре. Някаква плътно навита материя. Постепенно започнал да се досещам, аз я извадих навън и я разгънах на пода.

Енея радостно се засмя.

– Боже мой – каза тя. – Не съм виждала това нито в един от сънищата си за сегашното време. Прекрасно!

Беше хокинговото килимче... летящия килим, отнесъл ни с Енея от Долината на Гробниците на времето почти десет години по-рано. Бях го

загубил... трябваша ми една-две секунди, за да си спомня. Бях го загубил на Mare Infinitum девет години преди това, когато мирският лейтенант, с когото се биех, извади нож, намушка ме и ме изхвърли от килимчето в морето. Какво се бе случило после? Хората на лейтенанта на морската платформа по погрешка го бяха убили с облак иглички, мъртвецът беше паднал в лилавото море и хокинговото килимче бе продължило да лети... не, спомних си, че някой на платформата го беше хванал.

– Как се е озовало в отец-капитана? – попитах аз и разбрах отговора веднага, щом произнесох въпроса. По онова време де Соя бе наш неуморен преследвач.

Грегориъс кимна.

– Отец-капитанът го използва, за да установи вашата кръв и ДНК. Ето как получихме досието ви от Хиперион. Ако имахме космически костюми, щях да използвам проклетото нещо, за да се измъкнем от тази безвъздушна планина.

– Искате да кажете, че работи ли? – Набрах нишките за полет. Хокинговото килимче – по-одрипавяло, отколкото си го спомнях – се издигна десет сантиметра над пода. – Проклет да съм!

– Приближаваме се към цепнатината с координатите, които ми дадохте – разнесе се гласът на кораба.

Сфероекранът в холоямката се проясни и показа хребета Ио-кунг, покрай който летяхме. Ние намалихме скоростта и увиснахме на сто метра от него. Бяхме се върнали до същата гориста долина, в която корабът ме беше спуснал преди повече от три месеца. Само че сега зелената цепнатина бе пълна с хора. Видях Тео, Ломо, мнозина други от Храма, висящ във въздуха. Корабът се снижи, увисна и зачака нарежданията ни.

– Спусни ескалатора – каза Енея. – Остави ги да се качат на борда.

– Мога ли да ви напомня – обади се корабът, – че имам кабинни за съмния и животоподдържащи системи най-много за шестима души при продължително междузвездно прехвърляне? Там има поне петдесет души и...

– Спусни ескалатора и остави всички да се качат на борда – заповяда Енея. – Незабавно.

Корабът безмълвно се подчини. Тео поведе групата нагоре по рампата и по спиралните стълби, където ги очаквахме ние.

Тук бяха повечето от онези, които бяха останали в Храма, висящ във въздуха: мнозина от монасите, Тромо Трочи от Дому, бившият войник Гяло Тондуп, Ломо Дондруп – с радост видяхме, че парапланерът

му го е върнал обратно жив и здрав, а от усмивките и прегръдките му разбрахме, че радостта е взаимна – игуменът Кемпо Нга Уанг Таши, Чим Дин, Джигме Таринг, Куку и Кей, Джордж и Джит-ме, братът на Далай лама Лабсанг, зидарите Вики и Ким, надзирателят Тсипон Шакабра, Римси Кипуп – не толкова кисел, колкото винаги – и майсторите Харуюки и Кенширо, както и специалистите по бамбука Войтек и Януш, дори кметът на Йо-кунг Чарлз Чи-кяп Кемпо. Но Далай лама го нямаше. Липсваше и Доръе Фамо.

– Рахил се върна да ги доведе – каза Тео, последната, качила се на борда. – Далай лама настоя да е последен, а Свинята остана да му прави компания, докато дойде време за заминаване. Но трябваше вече да са тук. Тъкмо се канех да се върна по перваза и да проверя...

Енея поклати глава.

– Всички ще отидем.

Нямаше как всички да седнат. Хора се качваха и слизаха по стълбите, стояха на библиотечното равнище, качваха се до спалнята в носа на кораба, за да погледнат навън през прозрачните стени, докато други бяха на равнището за сомния и долу в двигателното отделение.

– Да вървим, Кораб – нареди Енея. – Към Храма, висящ във въздуха. Приближи се директно.

За кораба директното приближаване представляваше само изхвърляне на пламък от тласкачите, издигане на петнайсет клика в атмосферата и после вертикално спускане. Целият процес отне трийсетина секунди, но докато вътрешното съдържашо поле не позволяваше да се превърнем на каша, гледката през прозрачните стени на върха трябва да беше дезориентираща за онези горе. Ние с Енея, А. Бетик и Тео наблюдавахме от холоямката и дори малкото, което видяхме, ме накара да се вкопча в парапета. Спуснахме се по-ниско и увиснахме петдесет метра над храмовия комплекс.

– О, господи – възкликна Тео.

Бяхме видели, че в облаците под нас потъва мъж. Нямаше възможност да го спасим.

– Кой беше това? – попита Тео.

– Кораб – обади се Енея. – Пусни повторението и увеличи образа.

Карл Линга Уилям Ейхеджи, телохранителят на Далай лама.

Секунди по-късно от павилиона за Правилна медитация на най-високата платформа се появиха няколко фигури.

– По дяволите – гласно казах аз. Създанието Немес носеше Далай лама в едната си ръка и го издигаше над ръба на платформата. Зад нея

бяха двамата й близнаци. После от сенките излязоха Рахил и Доръе Фамо.

Енея стисна ръката ми.

– Рол, искаш ли да излезеш навън заедно с мен? Тя беше активирала балкона зад „Стенуея“, но знаех, че няма предвид само това.

– Разбира се – отвърнах аз, като си мислех: „Това ли е смъртта й? Това ли е видяла, още преди да се роди? Това ли е и моята смърт?“ – Разбира се, че ще дойда.

А. Бетик и Тео понечиха да излязат на балкона заедно с нас.

– Не – спря ги Енея. – Моля ви. – Тя хвана за миг ръката на андроида. – Можеш да гледаш всичко отвътре, приятелю.

– Предпочитам да съм с вас, г. Енея – настоя А. Бетик. Енея кимна.

– Но това се отнася само до нас с Рол. Андроидът сведе глава и се върна пред сфероекрана в хлоямката. Никой от останалите десетки хора в библиотеката и на спиралните стълби не каза нито дума. Корабът мълчеше. Излязох на балкона с приятелката си.

Немес продължаваше да държи момчето над бездната. Бяхме двайсет метра над нея и близнаците й. Разсеяно се зачудих колко нависоко могат да скачат.

– Хей! – извика Енея.

Немес вдигна поглед. Спомних си, че погледът й ми действаше така, все едно, че ме зяпат кухи очни орбити. В очите й нямаше нищо човешко.

– Пусни го – каза Енея.

Немес се усмихна и пусна Далай лама, като в последния момент го хвана с лявата си ръка.

– Внимавай какво искаш, дете – рече бледото създание.

– Пусни него и жените и аз ще слеза долу – каза Енея.

Немес сви рамене.

– И без това няма да избягаш оттук – отвърна тя. Не повишаваше глас, но отлично се чуваше над пропастта.

– Пусни ги и аз ще слеза долу – повтори Енея. Немес сви рамене, но запрати Далай лама в отсрещната част на платформата като нежелан вързоп хартия.

Рахил изтича при момчето, видя, че е наранено и окървавено, но живо, взе го на ръце и разярено се обърна към Немес и близнаците й.

– НЕ! – извика Енея. Никога не я бях чувал да крещи така. И аз, и Рахил замръзнахме на място.

– Рахил – отново спокойно каза Енея, – моля те, доведи Негово

светейшество и Дорье Фамо на кораба. – Тонът ѝ бе любезен, но повелителен и аз не бих могъл да му устоя.

Рахил също.

Енея даде заповед и корабът се спусна по-ниско, после опъна стълба от балкона. Приятелката ми тръгна надолу. Побързах да я последвам. Стъпихме на платформата от кедр бонзай... бях помагал за реденето на всички дъски... и Рахил поведе детето и старицата нагоре по стълбата покрай нас. Енея докосна Рахил по главата. Стълбището се изтегли обратно и отново се превърна в балкон. Тео и А. Бетик излязоха, за да застанат до Рахил и Дорье Фамо. Някой беше внесъл окървавеното дете в кораба.

Стояхме на два метра от Радамант Немес. Близнаците ѝ се приближиха и застанаха от двете страни на създаването.

– Така не сме всички – каза Немес. – Къде е твоят... а, ето го.

Шрайка изплува от сенките на павилиона. Казвам „изплува“, защото макар че се движеше, не го виждах да върви.

Свихах и разпусках юмруци. Не бях подготвен за този сблъсък. На кораба бях съблякъл термоякето си, но все още носех глупавия пласто-костюм и катераческите ремъци макар че по-голямата част от екипировката ми остана горе. Ремъците и многобройните пластове на костюма сякаш да забавят движенията ми.

„Да забавят движенията ми ли?“ – помислих си аз. Бях виждал как се бие Немес. Или по-скоро, не я бях виждал. Когато се бяха сражавали с Шрайка на Божия горичка, бях зърнал замъгленост, после експлозии и накрая нищо. Тя можеше да обезглави Енея и да изкорми мен, още преди да успее да свия юмруци.

„Юмруци.“ Корабът не беше въоръжен, но автоматичната пушка на сержант Грегориъс все още бе на библиотечното равнище. Първото нещо, на което ни бяха научили в планетарната гвардия, беше никога да не се бием с юмруци, щом можем да откънем отнякъде оръжие.

Огледах се. Платформата бе гола, нямаше дори парапет, който да разбия, за да си осигуря тояга. Тази сграда беше прекалено здраво построена, за да разбия каквото и да е.

Погледнах към склона от лявата ни страна. Не се виждаха отронени камъни. В цепнатините все още имаше няколко пикела, знаех го – бяхме ги използвали, когато строяхме това равнище и павилиона, а после не успяхме да намерим време да ги свалим, – но те бяха забити прекалено дълбоко, за да ги изтегля и използвам като оръжие, макар че Немес навярно щеше да е в състояние да го направи с един пръст. А и каква

полза от пикел срещу това чудовище?

Тук не можех да открия каквото и да е оръжие. Щях да умира с голи ръце. Надявах се, че ще успея да нанеса един удар, преди тя да ме поваля... или поне да успея да замахна.

Енея и Немес се гледаха. Немес хвърли само бегъл поглед към Шрайка от дясната ѝ страна. Тя каза:

– Знаеш, че няма да те предам на Мира, нали, кучко?

– Да – отвърна Енея. Тя отвръщаше на погледа на чудовището с твърда напрегнатост. Немес се усмихна.

– Но вярваш, че онова твоё бодливо създание пак ще те спаси.

– Не – каза Енея.

– Добре – рече Немес. – Защото няма да успее. – Тя кимна към близнаците си.

Сега вече зная имената им – Сцила и Бриарей. Зная и какво видях после.

Не би трябвало да съм в състояние да го видя, защото и трите създания Немес едновременно се фазоизместиха. Трябваше да зърна само хромирана замъгленост, после хаос и накрая нищо... но Енея протегна ръка и ме докосна по тила, усетих електрическото пропукване, както винаги, щом кожата ѝ докоснеше моята, и внезапно светлината се промени – по-дълбока, по-тъмна – и въздухът наоколо стана гъст като вода. Осъзнах, че сърцето ми сякаш е престанало да тупти и че не мигам, нито пък си поемам въздух. Но тогава това ми се стори маловажно.

Гласът на Енея се разнесе по комуникационните влакна на пластокостюма ми... или навярно говореше направо чрез докосването си до тила ми. Не знаех. „Ние не можем да се фазоизместим заедно с тях, за да се бием – каза тя. – Това е злоупотреба с енергията на Празнотата, Която Обвързва. Но аз мога да направя така, че да ги виждаме.“

А онова, което видяхме, беше невероятно.

По заповед на Немес Сцила и Бриарей се хвърлиха към Шрайка, докато хиперионският демон вдигна четирите си ръце и се метна по посока на Немес – само, за да бъде пресрещнат от близнаците ѝ. Въпреки ускореното ни виждане – корабът висеше замръзнал във въздуха, нашите приятели на балкона бяха вкаменени като немигащи статуи, някаква птичка над скалния склон бе замръзнала в плътния въздух като насекомо в кехлибар, – внезапното движение на Шрайка и двата клонинга беше прекалено бързо, за да успявам да го следя.

Зърнах страхотен сблъсък само на метър от Немес, която се беше превърнала в сребърно изображение на самата себе си и дори не

трепваше. Бриарей нанесе удар, който би разцепил кораба ни надве. Той завибрира по покритата с шипове шия на Шрайка със звука на земетресение и после Сцила изрита краката му изпод него. Шрайка падна, но не и преди две от ръцете му да сграбчат Сцила и острите като бръсначи пръсти на другите две да потънат дълбоко в Бриарей.

Близнаците на Немес като че ли с радост посрещнаха прегръдката му и с тракащи зъби и размахани ръце се хвърлиха върху политналия към пода Шрайк. Можех да видя изпънатите ръбове на дланите им и напомнящите им на гилотини подлакътници, още по-остри от шиповете и остриетата на Шрайка.

Тримата яростно се удряха и хапеха, като се затъркаляха по платформата, вдигнаха трески от кедр бонзай на три метра във въздуха и се блъснаха в скалния склон. След миг и тримата бяха на крака. Огромните челюсти на Шрайка се стегнаха около шията на Бриарей. В същото време Сцила замахна към една от четирите му ръце, огъна я назад и като че ли я счупи в ставата. Все още захапал близнака ѝ в челюстите си – огромните зъби мелеха и се мъчеха да се придвижат към главата на сребърната фигура, – Шрайка се завъртя, за да се обърне към Сцила, но в този момент и двамата клонинги стиснаха в ръце покрития му с шипове и тръни череп и започнаха да го огъват назад. Очаквах да чуя шията му да изхрущява и да видя как главата му се отделя от тялото.

Вместо това Немес някак си им нареди „Сега! Направете го!“ и без каквото и да е колебание, двете създания се метнаха към ръба на платформата. Видях какво искат да направят – да хвърлят Шрайка в бездната, също както бяха сторили с телохраниеля на Далай лама.

Навярно Шрайка също го разбра, защото блъсна двете хромирани тела към себе си и шиповете на гърдите и тръните на китките му дълбоко потънаха в силовите полета около съпротивляващите се клонинги. Тримата се въртяха, падаха и скачаха на крака като някаква обезумяла, трисъставна износена играчка берсерк, включена на свръх-бързо движение, докато накрая Шрайка, заедно с риташите и дращещи с ръце набучени на шиповете му фигури, се блъсна в якия кедров парапет, разкъса го, сякаш бе от мокър картон и полетя в бездната, без да престава да се бие.

Двамата с Енея наблюдавахме как високата сребриста фигура с проблясващи шипове и по-дребните сребърни фигури с размахващи се крайници падат ли падат, стават все по-малки, потъват в облаците и изчезват в тях. Знаех, че онези, които гледат от кораба, няма да видят нищо друго, освен внезапното изчезване на трите създания и после

счупения парапет и опустялата платформа, на която бяхме останали само Немес и ние с Енея. Сребърната статуя, която беше Радамант Немес, обърна безликата си глава към нас.

Светлината се промени. Вятърът отново задуха. Въздухът стана по-рядък. Усетих, че сърцето ми изведнъж започва да бие... силно да тупти... и бързо запремигнах.

Немес отново бе в човешкото си тяло.

– И така – каза на Енея тя, – ще довършим ли този малък фарс?

– Да – отвърна приятелката ми. Немес се усмихна и се опита да се фазоизмести. Не се случи нищо. Създанието се намръщи и като че ли се съсредоточи. Пак нищо.

– Не мога да ти попреча да се фазоизместиш – обади се Енея. – Но други могат... и го направиха.

Немес изглеждаше раздражена за миг, но после се засмя.

– Онези, които ме създадоха, след малко ще се погрижат за това, но не искам да чакам толкова дълго и няма нужда да се фазоизмествам, за да те убия, кучко.

– Вярно е – съгласи се Енея. Беше запазила самообладание по време на ужасната битка и твърдо стоеше с леко раздалечени крака и със спокойно отпуснати отстрани ръце.

Немес показа ситните си зъби, но виждах, че те се удължават и стават по-остри, сякаш израстваха от венците и челюстта ѝ. Бяха поне три реда.

Тя вдигна ръцете си и дългите ѝ нокти пораснаха с още десет сантиметра, за да се превърнат в блестящи шипове.

Създанието протегна надолу тези остри нокти и свали кожата и плътта на дясната си подлакътница, разкривайки някакъв метален ендоскелет, който имаше цвят на стомана, но изглеждаше безкрайно по-остър.

– Сега – каза тя и пристъпи към Енея. Застанах помежду им.

– Не – отсякох аз и вдигнах юмруци като боксьор, готов за бой.

Немес показа всичките си безброй зъби.

23.

Времето и движението като че ли отново се забавят, сякаш пак мога да виждам във фазоизместено състояние, но този път това е само заради въздействието на адреналина и пълната ми съсредоточеност. Мислите

ми препускат. Сетивата ми необикновено се изострят. Виждам, чувствам и пресмятам всяка микросекунда със свръхестествена яснота.

Немес прави още една крачка... по-скоро към Енея, която стои от лявата ми страна, отколкото към мен.

Това повече прилича на шахмат, отколкото на бой. Печеля, ако убия безчувствената кучка или я съборя от платформата, за да избягаме. Тя не трябва да ме убие, за да печели... а само да ме неутрализира за достатъчно време, за да убие Енея. Енея е нейната цел. Енея винаги е била нейна цел. Това чудовище е създадено, за да убие Енея. Шахмат. Немес току-що е пожертвала двете си най-силфигури – своите чудовищни близнаци, – за да неутрализира нашия кон Шрайка. Сега и трите пionsки са извън дъската. Само Немес – черната царица, Енея – царицата на човечеството и обикновената пешка на Енея – аз.

Немес се усмихва. Зъбите ѝ са остри и многобройни. Ръцете ѝ все още са отстранени, дългите ѝ нокти блестят, дясната ѝ подлакътница е оголена като някакъв отвратителен хирургически модел... нечовешката вътрешност... не, абсолютно нечовешка. Острият ръб на ендоскелета ѝ отразява следобедните лъчи.

– Енея – тихо казвам аз, – моля те, дръпни се назад. – Тази най-висока платформа свързва каменната галерия и стълбището. Искам приятелката ми да напусне платформата.

– Рол, аз...

– Направи го веднага – прекъсвам я без да повишавам тон, но влагам в думите цялата властност, на която съм се научил и която съм придобил през трийсет и двете стандартни години на живота си.

Енея прави четири крачки назад и стъпва на каменния перваз. Корабът продължава да виси на петдесет метра от нас. От балкона ни наблюдават много лица. Опитвам се със силата на волята си да накарам сержант Грегориус да излезе навън и да унищожи тази кучка Немес, но не виждам тъмното му лице. Навярно е прекалено отслабнал заради раните си. Навярно смята, че битката трябва да е честна.

„Мамицата му“, мисля си аз. Не искам честна битка. Искам да убия това създание Немес по всякакъв начин. В момента с радост бих приел помощ от където и да е. Наистина ли е мъртъв Шрайка? Възможно ли е това? В „Песните“ на Мартин Силенъс като че ли се казваше, че Шрайка е бил победен от полковник Федман Касад в някаква битка в далечното бъдеще. Но откъде го е знаел Силенъс? И какво означава бъдещето за чудовище, способно да пътува във времето? Ако Шрайка не е мъртъв, сега бих се зарадвал на завръщането му.

Немес прави още една крачка надясно, всъщност мое ляво. Аз пристъпвам наляво, за да препреча пътя ѝ към Енея. Фазоизместено, това създание притежава свръхчовешка мощ и е в състояние да се движи толкова бързо, че буквално става невидимо. Сега тя не може да се фазоизмести. Уповавам се в Господ. Но пак е по-бърза и по-силна от мен... от който и да е човек. Трябва да приема, че е така. И има всички тези зъби, нокти и остра ръка.

– Готов ли си да умреш, Рол Ендимион? – пита Немес и устните ѝ се отдръпват назад, за да разкрият онези редове от зъби.

Нейните преимущества: бързина, сила и нечовешки строеж. Покоро е робот или андроид, отколкото човек. Почти сигурно е, че не изпитва болка. Възможно е да има и други вградени оръжия, които още да не е показала. Нямам представа как да я убия или обезвредя... скелетът ѝ е от метал, не от кост... мускулите, които се виждат в подлакътницата ѝ, изглеждат съвсем истински, но могат да са от фибропластмаса или розова стоманена мрежа. Обичайните бойни техники едва ли ще са в състояние да я спрат.

Нейните недостатъци: неизвестни. Навярно прекалената самоувереност. Навярно прекалено е свикнала с фазоизместването – да убива враговете си, докато не могат да се съпротивляват. Но девет и половина години по-рано тя победи Шрайка, за да освободи пътя си към Енея. И само намесата на отец-капитан де Соя, който изстреля срещу нея лазерни копия, изразходвайки и последния гигаволт в енергийните системи на кораба си, ѝ попречи да убие всички ни.

Немес вдига ръце и прикляка, изпънала ноктестите си пръсти. На какво разстояние може да скача това създание? В състояние ли е да ме прескочи и да стигне до Енея?

Моите преимущества: две години боксиране като представител на полка по време на турнирите в планетарната гвардия – мразех ги, загубих около една трета от срещите. Другите от полка ми обаче не се отказваха да залагат на мен. Болката никога не ме спираше. Усещах я, естествено, но не ме спираше. От ударите в лицето виждах всичко в червено – в началото, щом някой ме удареше по лицето, забравях всичко, което знаех, и когато червената мъгла от ярост се разчистеше, ако все още стоях на крака, вече бях спечелил мача. Но знаей, че сега сляпата ярост няма да ми помогне. Ако дори само за миг загубя съсредоточеността си, това създание ще ме убие.

Бях бърз в бокса... но това беше преди повече от десет години. Бях силен... но отдавна не бях тренирал. На ринга можех да понасям силни

удари и не се поддавах на болката... никога не ме бяха събаряли извън ринга, дори когато по-добрите боксьори ме поваляха десетина пъти, преди да обявят края на мача.

Освен бокса, бях работил като бодигард в едно от големите казина на Деветте опашки във Филикс. Но това бе предимно психологическа работа, просто трябваше да зная как да избягвам сблъсъците, докато изхвърлях някой развилнял се пияница през вратата. И правех така, че няколкото случая на истински бой да приключват само за секунди.

В планетарната гвардия ме бяха учили на юмручен бой, знаех как да убивам отблизо, но това се случваше също толкова рядко, колкото и атаката с щикове.

Най-сериозните сбивания, в които бях участвал, бяха на шлеповете – веднъж се изправих пред мъж, готов да ме изкорми с дълъг нож. И бях оцелял. Но онзи друг моряк ме бе изхвърлил през борда. Като ловен водач бях победил нападател с иглено оръжие. Случайно го бях убил и след като го възкресиха, той свидетелства срещу мен. Всъщност, тъкмо тогава започна всичко това.

Най-сериозната от всичките ми слабости е, че всъщност не искам да убивам когото и да е. Във всичките си сбивания – може би освен с моряка с ножа и християнския ловец с иглената пушка – се бях съдържал и не удрях с всичка сила, не исках да наранявам никого.

Трябва незабавно да променя този начин на мислене. Това не е човек... това е машина за убиване и ако бързо не я обезвредя или унищожа, тя ще ме убие още по-бързо.

Протегнала нокти, Немес скача към мен, вдига назад дясната си ръка и замахва като с коса.

Отскачам назад, привеждам се под косата, избягвам почти всичките ѝ нокти, виждам, че левият ми ръкав е разкъсан, виждам кървави пръски във въздуха и после бързо пристъпвам напред и я удрям – светкавично, силно – три пъти по лицето.

Немес отскача назад също толкова мълниеносно, колкото се е приближила. По дългите нокти на лявата ѝ ръка има кръв. Моят кръв. Носът ѝ е сплескан и се е изкривил настрани на слабото ѝ лице. Счупил съм нещо – кост, хрущял, метални влакна – на мястото на лявата ѝ вежда. По лицето ѝ няма кръв. Тя като че ли не забелязва нищо. Продължава да се усмихва.

Хвърлям поглед към лявата си ръка. Пари яростно. Отрова. Възможно е – логично е, – но ако тя използва отрова, аз би трябвало да съм мъртъв след секунди. Безсмислено е да използва бавнодействащи

отрови.

Още съм тук. Усещам само парене от раните. Четири, мисля си... дълбоки, но не чак до мускула. Няма значение. Съсредоточи се върху очите й. Предвиди какво ще направи сега.

Никога не използвай голите си ръце. Основен урок от планетарната гвардия. Винаги намирай оръжие за близък бой. Ако личното ти оръжие е унищожено или загубено, намери нещо друго, импровизирай – камък, тежък клон, парче метал. Дори камъкът, стиснат в юмрук, или ключове, щръкнали между пръстите, са за предпочитане пред голите ръце. Кокалчетата на пръстите се чупят по-бързо от челюстите, постоянно ни напомняше инструкторът по ръкопашен бой. Ако безусловно се налага да използваш голи ръце, удряй с ръба на дланта си. Промушвай с изпънати пръсти. Изтръгвай с нокти очите и адамовата ябълка.

Тук няма камъни, клони, ключове... няма каквито и да е оръжия. Това създание няма адамова ябълка. Подозирам, че очите му са студени и твърди като скала.

Немес отново тръгва наляво и гледа към Енея.

– Идвам, миличка – изсъсква на приятелката ми чудовището.

С периферното си зрение зървам Енея. Тя е застанала на перваза точно до платформата. Не помръдва. Лицето й е безстрастно. Това не е типично за моята любима... при други обстоятелства би хвърляла камъни, би се метнала на гърба на врага... всичко друго, но не й да ме остави сам да се бия с това изчадие.

„Това е твоят миг, Рол, скъпи мой.“ Гласът й е ясен като шепот в ума ми.

Това наистина е шепот. Идващ от слуховите сензори в качулката на пластокостюма ми. Все още нося проклетото нещо, както и безполезните си катерачески ремъци. Понечвам да й отвърна, но си спомням, че се бях включил в комуникатора, когато виках кораба от върха на Тянь Шан и че ако сега го използвам, ще ме чуе и той.

Придвижвам се наляво и отново блокирам пътя на създанието. Сега мястото за маневриране е по-малко.

Немес този път е по-бърза, прави подвеждащо движение наляво и замахва към мен отдясно, насочвайки дясната си ръка към ребрата ми.

Отскачам назад, но острието разсича плътта точно под най-долното ми ребро. Привеждам се, но ноктите й проблясват – лявата й ръка се насочва към очите ми, – аз отново се привеждам, но пръстите й откъсват парче от скалпа ми. За миг въздухът отново е изпълнен с пръски кръв.

Правя крачка напред и замахвам с дясната си ръка, сякаш удрям с

чук. Юмрукът ми влиза в контакт с шията ѝ точно под дясната страна на челостта ѝ. Синтетичната плът се разкъсва. Металът и тръбите отдолу не поддават.

Немес пак замахва с косата си и протяга ноктите на лявата си ръка. Отскачам. Тя не успява да ме докосне.

Бързо пристъпвам напред и я ритам отзад в коленете, като се надявам да я подкося. Разстоянието до счупения парапет е осем метра. Ако успея да я прекаструя... даже да паднем заедно...

Все едно, че съм ритнал стоманен стълб. Кракът ми се вцепенява от силата на собствения ми ритник, но тя не помръдва. По ендоскелета ѝ се стичат течности и разкъсана плът, но чудовището не загубва равновесие. Трябва да тежи два пъти повече от мен.

Тя ме изритва в отговор и ми счупва едно-две ребра. Чувам ги да пропукват. Дъхът ми секва внезапно и експлозивно.

Олюлявам се назад и почти очаквам да намеря осигурително въже, за което да се хвана, но зад мен има само твърда, хлъзгава, вертикална скала. В гърба ми се забива пикел и за миг ме зашеметява.

Сега зная какво ще направя.

Следващото ми поемане на дъх е все едно, че вдишвам огън, затова бързо правя още няколко болезнени вдишвания, само за да се уверя, че все още мога да го правя. Чувствам се късметлия – струва ми се, че счупените ми ребра не са пронизали левия ми бял дроб.

Немес разперва ръце, за да ми попречи да избягам и се приближава.

Пристъпвам в зловещите ѝ обятия, влизам в убийствения обхват на гилотинната ѝ ръка и с всички сили забивам юмруци от двете страни на главата ѝ, Ушите ѝ стават на каша – този път въздуха изпълва жълта течност, – но усещам пластостоманената твърдост на черепа ѝ под разкъсаната плът. Ръцете ми отскачат. Залитвам назад.

Немес скача.

Облягам гръб на скалата, вдигам и двата си крака, стъпвам на приближаващите ѝ се към мен гърди и я отблъсквам с цялата сила на тялото си.

Докато отлита назад, тя замахва и разсича част от ремъците, якето, пластокостюма и мускулите над гърдите ми. Отдясно на гърдите ми. Не е прекъснала комуникационната връзка. Добре.

Немес прави задно салто и пада на краката си, все още на пет метра от ръба. Невъзможно е да стигна до нея и да я бутна от платформата. Тя няма да играе играта по моите правила.

Втурвам се към нея с вдигнати юмруци.

Немес вдига лявата си ръка с бързо, изкормящо движение. Плъзгам се, спирам на милиметри от този смъртоносен удар и сега, докато тя се готви да ме разсече надве с дясната си ръка, аз се завъртам на един крак и с всички сили я изритвам в гърдите.

Чудовището изсумтява и се опитва да захапе крака ми. Зъбите ѝ пронизват подметката на ботуша ми.

Възстановил равновесие, аз отново се хвърлям напред, стисвам дясната ѝ китка с лявата си длан, за да не позволя на гилотинната ѝ подлакътница да свали плътта от гърба ми и я сграбчвам за косата. Тя се опитва да ме захапе за лицето. Безбройните ѝ зъби са точно пред очите ми, въздухът помежду ни се изпълва с жълтата ѝ слюнка или заместител на кръв. Огъвам главата ѝ назад, докато двамата се завъртаме като двама обезумели танцьори, но късата ѝ коса е хлъзгава от моята кръв и нейната смазка и пръстите ми започват да се изхлузват.

Отново се хвърлям към нея, за да я съборя, насочвам пръстите си към очните ѝ орбити и дръпвам назад с цялата тежест на ръцете и горната част на тялото ми.

Главата и се накланя назад под трийсет градуса... петдесет... шейсет... би трябвало да чуя изхрущяването на гръбначния ѝ стълб... осемдесет градуса... деветдесет. Шията ѝ е огъната под прав ъгъл, каменните ѝ очи леденеят под напрегнатите ми пръсти, широките ѝ устни се разтгат, докато зъбите ѝ се приближават към ръката ми.

Пускам я.

Тя полита напред, сякаш изстреляна от гигантска пружина. Ноктите ѝ потъват в гърба ми, застъргват по костта на дясното ми рамо и лявата ми лопатка.

Приклякам и нанасям къси, силни удари, отскачащи от ребрата и корема ѝ. Два... четири... шест светкавични удара, завъртам се навътре, темето ми се притиска до разкъсаната ѝ, мазна гърд, кръвта от скалпа ми се стича по двама ни. Нещо в гърдите или диафрагмата ѝ изщраква с металически звук и Немес повръща жълта течност върху шията и раменете ми.

Залитвам назад и тя ми се ухилва. Острите ѝ зъби блестят през мехурчетата от жълта жлъч, която капе от брадичката ѝ по вече хлъзгавите дъски на платформата.

Немес изкрещява – съскаща пара от развален бойлер – и отново се хвърля напред. Острата ѝ ръка разсича въздуха по невидима дъга.

Отскачам назад. Три метра до скалата или до перваза, на който стои Енея.

Чудовището размахва ръка като перка, като фучащо стоманено махало. Сега може да ме накара да отстъпя накъдето поиска.

Тя ме иска мъртъв или обезвреден. Тя иска Енея.

Отново отскачам назад и този път острието разсича материята точно над колана ми. Отскочил съм наляво, повече към скалата, отколкото към перваза.

Енея остава незащитена. Вече не съм между нея и създанието.

Недостатъците на Немес. Залагам на това всичко... дори Енея: тя е хищник по природа. Остава ѝ още толкова малко, за да ме убие и не може да устои на желанието да ме довърши.

Немес замахва надясно, като ми оставя възможност да отскоча към Енея, но в същото време ме насочва към скалата. Косата замахва, за да ме обезглави.

Спявам се и се претъркулвам още по-наляво, надалеч от Енея. Сега съм върху дъските.

Немес сяда отгоре ми. По лицето и гърдите ми се стича жълта течност. Тя вдига острата си ръка, изкрещява и замахва.

– Кораб! Приземи се на тази платформа. Незабавно. Без коментари!

Изхриптявам заповедта в комуникационното влакно, докато се претъркулвам към краката на Немес. Ръката ѝ потъва в твърдия кедр бонзай, където само допреди миг е била главата ми.

Под нея съм. Острието на ръката ѝ е забито дълбоко в здравето дърво. Само за секунди тя е наведена над мен и няма опора, за да се измъкне. Над двама ни пада сянка.

Ноктите на лявата ѝ ръка се забиват отлясно на главата ми – почти откъсват ухото ми, пронизват челюстта ми и минават на милиметри от вратната ми вена. Дясната ми ръка е под брадичката ѝ и се опитва да не позволи на зъбите ѝ да се разтворят и захаят шията или лицето ми. Тя е по-силна от мен.

Животът ми зависи от това да се измъкна изпод нея.

Острието на ръката ѝ все още е забито в пода на платформата, но това е в нейна полза и я държи над мен.

Сянката се сгъстява. Десет секунди. Не повече.

Немес се отскубва от ръцете ми и измъква острието от дървото, като се изправя на крака. Очите ѝ се плъзват наляво към мястото, където съвсем беззащитна стои Енея.

Претъркалям се настрани от Немес... и от Енея... и оставям приятелката си сама срещу създанието. Дращя с нокти по студения камък, за да се изправя. Дясната ми ръка е безполезна – в тези последни секунди е

прекъснато някакво сухожилие, – затова вдигам лявата си ръка, свалям осигурителното въже от ремъците си – мога само да се надявам, че все още е невредимо – и с металическо изщракване като от белезници закачвам карабината за клина в скалата.

Немес се завърта наляво и престава да ми обръща внимание, впила черните си, ледени очи в Енея. Приятелката ми запазва самообладание.

Корабът каца на платформата и изключва електромагнитните си тласкачи, както му е наредено, като отпуска цялата си тежест върху дървото и с ужасяващо пращане разбива павилиона за Правилна медитация. Архаичните му перки изпълват повечето пространство и минават само на сантиметри от нас с Немес.

Създанието хвърля поглед през рамо към извисилия се над него огромен черен кораб, очевидно не открива заплаха в него и прикляка, за да се хвърли към Енея.

За миг си мисля, че кедрът бонзай ще издържи... че платформата е по-здрава отколкото предполагат изчисленията на Енея и моят опит... но после се разнася чудовищен звук и цялата горна платформа за Правилна медитация, заедно с голяма част от стълбището към павилиона за Правилно внимание, се свлича по планинския склон.

– Кораб! – изхрипявам аз по комуникационното влакно. – Задръж се във въздуха! – После връщам вниманието си обратно към Немес.

Платформата пада изпод краката ѝ. Тя скача към Енея.

Приятелката ми не отстъпва назад.

Само че падането на платформата не ѝ позволява да довърши скока. Тя не успява да стигне до целта си, но ноктите ѝ се забиват в камъка, вдигат искри във въздуха и намират опора.

Платформата се откъсва, трупите се премятат към бездната, части от нея се стоварват върху главната платформа долу и я разбиват на отделни места.

Немес виси на скалата, дращи с нокти и крака, само на метър под мястото, където стои Енея.

Имам осем метра осигурително въже. С помощта на здравата си лява ръка, кръвта от която прави въжето опасно хлъзгаво, аз отпускам няколко метра и се отблъсквам от скалата, където вися.

Немес се изтегля нагоре и се хваща за перваза. Тя открива ръб или пукнатина и продължава да се изкачва, опитен катерач, преодоляващ скала. Тялото ѝ е извито като лък, докато краката ѝ дращят по камъка, издигат я все по-нависоко така, че да може да прескочи перваза и да се добере до Енея, която не помръдва.

Залюлявам се в посока обратна на Немес, отскачам от скалата – усещам хлъзгавия камък до разкъсаното си босо ходило, – като виждам, че въжето, от което зависи животът ми, се е разнищило по време на битката и не зная дали ще издържи още няколко секунди.

Обтягам го още повече и се залюлявам като махало на часовник.

Немес се издърпва върху перваза на Енея, застава на колене, после се изправя на крака само на метър от любимата ми.

Достигам най-високата точка на дъгата на махалото и скалата одрасква дясното ми рамо. В продължение на цяла влудяваща секунда си мисля, че не съм набрал достатъчно скорост и че въжето няма да достигне, но после усещам, че ще успее...

Немес се завърта точно в момента, в който летя към нея с разтворени крака и ги обвинявам около тялото ѝ.

Тя изкрещява и замахва с острата си ръка. Слабините и коремът ми са незащитени.

Без да обръщам внимание на това – без да обръщам внимание на разнищеното въже и болката, – здраво се вкопчвам в нея, докато гравитацията и инерцията ни теглят назад. Тя е по-тежка от мен – за още една ужасна секунда увисвам на нея, а тя не поддава, – извивам се назад, като се опитвам да преместя центъра на тежестта си към окървавените си рамене... и Немес полита от перваза.

Незабавно разтварям крака и я пускам.

Тя замахва с острата си ръка, само с милиметри не успява да ме изкорми, но аз продължавам да летя назад извън обсега ѝ и инерцията я понася напред, надалеч от перваза и склона, над дупката, където преди бе стояла платформата.

Отново достигам скалата и се опитвам да спра люлеенето си. Осигурителното въже се скъсва.

Разпервам ръце и крака и започвам да се спускам по скалния склон. Дясната ми ръка е безполезна. С пръстите на лявата откривам тясна опора... загубвам я... плъзгам се все по-бързо... левият ми крак стъпва върху издатина, широка един сантиметър. Това, както и триенето, ме задържа до скалата достатъчно дълго, за да погледна през лявото си рамо.

Немес се гърчи, докато пада, опитва се да промени траекторията си, за да забие ноктите или подобната си на коса ръка в останките на най-долната платформа.

Не ѝ достигат четири-пет сантиметра. Сто метра по-надолу тя се удря в скална издатина и полита към облаците. Километър под нея се сипе дъжд от стъпала, подпори, греди и платформени колони.

Немес изкрещява – нечленоразделен вик на чиста ярост и разочарование – и ехото отеква от скала на скала около мен.

Повече не мога да се държа. Загубил съм прекалено много кръв и прекалено много от мускулите ми са разкъсани. Усещам, че скалата под гърдите, бузата, дланта и напрягащия ми се ляв крак се хлъзга.

Поглеждам наляво, за да кажа сбогом на Енея, макар и само с очи.

Ръката ѝ ме хваща, когато започвам да се изплъзвам. Тя се е спуснала над мен по отвесната скала, докато съм проследявал падането на Немес.

Сърцето ми се разтуптява от ужас, че тежестта ми ще повлече и двама ни. Усещам, че се хлъзгам... усещам, че силните ръце на Енея се хлъзгат... целият съм в кръв. Тя не ме пуска.

– Рол – казва Енея и гласът ѝ трепери, но от вълнение, не от изтощение или страх.

Стъпила само с един крак на тясната издатина, тя се пуска с лявата си ръка, вдига я нагоре и закачва осигурителното си въже за увисналата ми карабина, все още закрепена за клина.

Изплъзваме се от скалата. Енея мигновено ме прегръща с двете си ръце и обвива крака около мен. Това е повторение на прегръдката ми с Немес, но този път изпълнена с любов и инстинкт за оцеляване, а не с омраза и стремеж за унищожение.

Пропадаме осем метра до края на осигурителното ѝ въже. Мисля си, че клинът или въжето няма да издържат тежестта ни.

Отскачаме три пъти и увисваме над бездната. Клинът издържа. Осигурителното въже издържа. Прегръдката на Енея издържа.

– Рол – повтаря тя. – Боже мой, Боже мой. – Помислям си, че ме потупва по главата, но разбирам, че се мъчи да намести разкъсания ми скалп и отрязаното ми ухо.

– Всичко е наред – опитвам се да изрека аз, но откривам, че устните ми кървят и са подути. Не мога да произнеса думите, които трябва да кажа на кораба.

Енея разбира. Тя се навежда напред и прошепва в комуникационното влакно в качулката ми:

– Кораб, приближи се и ни вземи. Бързо.

Сянката се спуска надолу и сякаш ще ни смаже. Балконът отново е пълен с хора с разширени очи, когато гигантският кораб стига на три метра от нас – сега и от двете страни сме заобиколени от сива скала – и протяга рампата. Приятелски ръце ни издърпват горе.

Енея не ме пуска от прегръдките си, докато не ни внасят вътре,

надалеч от бездната.

Смътно чувам гласа на кораба.

– Към нас се насочват бойни кораби. Друг е точно над атмосферата на десет хиляди километра на запад и се приближава...

– Измъкни ни оттук – нарежда Енея. – Право нагоре. След минути ще ти дам системните координати. Действай!

Завива ми се свят и затварям очи. Чувам рева на ядрените двигатели. Далечно усещам, че Енея ме целува, прегръща ме, целува клепачите, кървавото ми чело и лице. Приятелката ми плаче.

– Рахил – разнася се от далечината гласът ѝ, – можеш ли да го диагностицираш?

За миг ме докосват други пръсти. Усещам пронизителна болка, но тя все повече се отдалечава. Обгръща ме хлад. Опитвам се да отворя очи, но откривам, че са залепнали от кръв или са подути. Или и двете.

– Онова, което на пръв поглед е най-ужасно, не представлява сериозна опасност – чувам да казва Рахил с мекия си, но делови глас. – Раната на скалпа, ухото, счупеният крак и така нататък. Но ми се струва, че има вътрешни увреждания... не само ребрата, но и вътрешен кръвоизлив. И раните от нокти по гърба му достигат до гръбначния стълб.

Енея продължава да плаче, но все още владее гласа си. – Някой от вас... Ломо... А. Бетик... помогнете ми да го отнеса в автохирурга.

– Съжалявам – разнася се гласът на кораба точно в мига, в който започвам да губя съзнание, – но са заети и трите кабинни на автохирурга. Сержант Григориъс припадна от вътрешните си наранявания и беше вкаран в третото отделение. В момента и тримата пациенти са изцяло на животоподдържащи системи.

– По дяволите – чувам да прошепва Енея. – Рол? Скъпи мой, чуваш ли ме?

Понечвам да отговоря, да отвърна, че съм добре, да не се безпокои за мен, но от подутите ми устни и извадената ми челюст се разнася само мъчителен стон.

– Рол – продължава тя, – трябва да се измъкнем от тези мирски кораби. Ще те вкараме в кабина за криогенна сомния, скъпи. Ще те оставим да поспиш, докато не се освободи място в автохирурга. Чуваш ли ме, Рол?

Отказвам се от усилията да отговоря и успявам да кимна. Усещам нещо да виси от челото ми като мокра шапка.

Скалпът ми.

– Добре – казва Енея. Тя се навежда към мен и прошепва в здравето

ми ухो: – Обичам те, скъпи мой приятелю. Ще се оправиш. Зная го.

Вдигат ме на ръце, носят ме, накрая ме полагат върху нещо твърдо и студено. Болката ме разкъсва, но е далечна и не ме интересува.

Преди да затворят капака на кабината за криогенна сомния ясно чуввам спокойния глас на кораба:

– Викат ни четири мирски бойни кораба. Казват, че ще ни унищожат, ако до десет минути не изключим двигателите. Мога ли да отбележа, че сме поне на единайсет часа от каквато и да е точка на прехвърляне? А и сме в обсега на стрелба и на четирите мирски кораба.

До мен се донася умореният глас на Енея:

– Продължавай към координатите, които ти дадох, Кораб. Не отговаряй на мирските кораби.

Мъча се да се усмихна. Правила сме го и преди – опитвали сме се да избягаме от мирски кораби, въпреки всички шансове. Но разбирам, че с удоволствие бих обяснил нещо на Енея, ако устата ми се подчиняваше и умът ми малко се прояснеше – само това, че колкото и време да се измъкваш, накрая винаги те хващат. Струва ми се, че това е почти откровение, някакво закъсняло сатори.

Но сега студът пълзи по тялото ми, прониква в мен и ме обгръща – смразява сърцето, ума, костите и корема ми. Мога само да се надявам, че веригите на криогенната сомния действат по-бързо, отколкото си спомням от последното си пътуване. Ако това обаче е смъртта... е, смъртта си е смърт. Но искам пак да видя Енея.

Това е последната ми мисъл.

24.

Падам! Събудих се с бясно разтуптяно сърце, като че ли попаднал в друга вселена.

Не падах, а висях във въздуха. Отначало си помислих, че съм в океан, солен океан с положителна плаваемост, че плувам като зародиш в тъмносино солено море, но после разбрах, че няма абсолютно никаква гравитация, няма вълни и течения и че средата не е вода, а плътна, мастиленосиня светлина. „Корабът?“ Не, бях в огромно, празно, тъмно, но заобиколено от светлина пространство – празен овоид, широк петнайсетина или повече метра с пергаментови стени, през които можех да видя и филтрираната светлина на изгарящо слънце, и нещо по-сложно, огромна органична структура със заоблени стени. Немощно вдигнах ръце,

за да докосна лицето, главата, тялото си...

Наистина висях на съвсем леки ремъци, закачени за някаква изда-тина на заоблената стена. Бях бос, облечен само в мека памучна туника, която не ми беше позната. Пижама? Болнична нощница?

Кожата на лицето ми бе чувствителна и усещах нови грапавини, ко-ито можеха да са белези. Косата ми я нямаше, плътта над черепа ми ме болеше и определено беше покрита с белези. Ухото ми също си бе на мястото. По ръцете ми имаше няколко драскотини, които можех да вида на слабата светлина. Дръпнах нагоре крачола си и погледнах към счупе-ния си крак. Излекуван и здрав. Попипах ребрата си – чувствителни, но непокътнати. В края на краищата бях стигнал до автохирурга.

Трябва да бях проговорил на глас, защото тъмната фигура, която се носеше във въздуха наблизо, каза:

– В крайна сметка успя, Рол Ендимион. Но лечението частично бе-ше проведено по стария начин... и от мен.

Сепнах се. Това не бе гласът на Енея.

Тъмната фигура доплува до мен и познах очертанията, косата и – накрая – гласа.

– Рахил – възкликнах. Езикът ми беше сух, устните ми напукани. По-скоро изграчих думата, вместо да я изговоря.

Рахил се приближи и ми подаде впръсквателна бутилка за нулева гравитация. Първите капки излетяха като въртящи се сфери – повечето от които се разплискаха по лицето ми, – но скоро успях да усвоя техни-ката и изстисках няколко струи в устата си. Водата бе студена и имаше прекрасен вкус.

– От две седмици си на течности и интравенозно вливане – поясни Рахил, – но е по-добре да пишеш направо.

– От две седмици! – повторих аз. Огледах се. – Енея? Тя... те...

– Всички са добре – отвърна Рахил. – Енея е заета. Последните две седмици прекара много време тук... гледаше те... но когато се наложи да излезе заедно с Минмън и другите, ме накара да остана при теб.

– Минмън? – изненадах се аз. Вгледах се през прозрачната стена. Една ярка звезда – по-малка от хиперионското слънце. Невероятните ге-ометрии на структурата се развиваха навън от тази овоидна стая. – Къде съм? – попитах.

– Как стигнахме дотук? Рахил се подсмихна.

– Първо ще отговоря на втория ти въпрос и ще те оставя сам да ви-диш отговора на първия след няколко минути. Енея нареди на кораба да се прехвърли тук. Отец-капитан де Соя, неговият сержант Грегориъс и

офицерът Карел Шан знаеха координатите на тази звездна система. Бяха в безсъзнание, но другият оцелял – техният бивш затворник Хоуг Либър – знаеше къде се крие това място.

Отново погледнах през стената. Структурата изглеждаше огромна – дантела от светлина и сянка, заобикаляща ме от всички страни. Как можеше да скрият нещо толкова голямо? И кой го беше скрил?

– Как успяхме да стигнем навреме до точката на прехвърляне? – изхриптях аз и всмуках още няколко капки вода. – Мислех си, че към нас се приближават мирски бойни кораби.

– Така е – потвърди Рахил. – Приближаваха се. Не бихме могли да стигнем до точката на прехвърляне преди да ни унищожат. Ето – вече няма нужда да си завързан за стената. – Тя освободи ремъците ми и аз заплувах във въздуха. Чувствах се много слаб, въпреки нулевата гравитация.

Завъртях се така, че да мога да виждам Рахил на бледата тъмносиня светлина и попитах:

– Тогава как успяхме да избягаме?

– Изобщо не сме се прехвърляли – отвърна младата жена.

– Енея насочи кораба към точка в космоса, от която направо се телепортирахме в тази система.

– Телепортирали сме се? Имало е действащ космически телепортал? Като онези, които са използвали корабите на хегемонийските ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ? Мислех, че не са оцелели след Падането. Рахил поклати глава.

– Нямахте телепортал. Нищо. Само произволна точка на неколкостотин хиляди клика от втората луна. Беше страхотно преследване... мирските кораби постоянно ни викаха и заплашваха, че ще стрелят. Накрая го направиха... насочиха срещу нас лазерни копия от десетина източника – нямаше да сме дори поле от останки, а само газ, движещ се по разширяваща се траектория, – но достигнахме точката, която ни посочи Енея, и внезапно се озовахме... тук.

Не повторих „Къде е това «тук»?“, а доплувах до заоблената стена и се опитах да погледна през нея. Тя бе топла, пореста, органична и филтрираше слънчевите лъчи. В резултат светлината вътре беше мека и красива, но трудно се виждаше навън – единствено самотната пламтяща звезда и загатване за онази невероятна геометрична структура около нашата капсула.

– Готов ли си да видиш къде си? – попита Рахил.

– Да.

– Капсула – каза тя, – прозрачна повърхност, моля.

Изведнъж от външния свят вече не ни отделяше нищо. Едва не извиках от ужас. Размахах ръце и крака в опит да намеря твърда опора, в която да се вкопча, докато Рахил не доплува до мен, за да ме подкрепи със силната си ръка.

Бяхме в космоса. Капсулата просто бе изчезнала. Носехме се в пространството – като че ли се носехме в пространството, само че имаше въздух – и бяхме на края на клон на...

Дърво не е точната дума. Бях виждал дървета. Това не беше дърво.

Бях чувал много за храмерските световни дървета, на Божия горичка бях видял пъна на Световното дърво... и бях слушал за дългите цели километри дърволети, пътували между звездните системи в поклонническите дни на Мартин Силенъс.

Това не бе нито световно дърво, нито дърволет.

Бях чувал безумни легенди – всъщност, от Енея, така че навярно не бяха легенди – за дървесен пръстен около звезда, фантастично оплетен пръстен от жива материя, простиращ се около слънце като онова в системата на Старата Земя. Веднъж се бях опитал да изчисля колко жива материя ще е нужна и реших, че историята трябва да е небивалица.

Това не беше дървесен пръстен.

Онова, което се простираше навсякъде около мен, обхващайки пространства, прекалено огромни, за да ги възприеме моят оформен на планета ум, представляваше разклонена и преплетена сфера от жив растителен материал – дънери с дебелина десетки или стотици километри, клони с дължина цели кликове, листа с ширина стотици метри, коренови системи, влачещи се като Божии синапен на стотици, не... хиляди километри в космоса, преплетени и усукани клони, протягащи се във всички посоки, стволоче с дължината на река Мисисипи от Старата Земя, напомнящи на мънички вейки в далечината, дървесни очертания, големи колкото родния ми континент Аквила на Хиперион, сливащи се в хиляди други маси зеленина, всички извиващи се навътре от всички страни, във всички посоки... Имаше много черни пролуки, дупки в космоса, някои по големи от дънерите и зеленината, минаващи през тях... но никъде нямаше истински празноти. Дънерите, клоните и корените навсякъде се преплитаха, разперили безброй милиарди зелени листа към звездата, която пламтеше във вакуума по средата на...

Затворих очи.

– Това не може да е истина – отсякох аз.

– Истина е – отвърна Рахил.

– Прокудените?

– Да – потвърди приятелката на Енея, детето от „Песните“. – И храмерите. И ерговете. И... други. Живо е, но е създадено... мислещо нещо.

– Невъзможно – настоях. – Трябват милиони години, за да отгледаш такава... сфера.

– Биосфера – усмихна се Рахил. Отново поклатих глава.

– „Биосфера“ е стар термин. Означава само затворена жива система на и около планета.

– Това е биосфера – повтори Рахил. – Само че тук няма планети. Комети да, но не и планети. – Тя посочи с ръка.

В далечината, навярно на стотици хиляди километри, където, вътрешността на тази жива сфера започваше да избледнява в зелена замъгленост дори и в немигащия вакуум, сред черната пролука между стволите бавно се движеше дълга бяла нишка.

– Комета – тъпо повторих аз.

– За напояване – поясни Рахил. – Трябва да използват милиони такива комети. За щастие, в Ойортния облак има много милиарди. А още повече в Куйперовия пояс.

Вгледах се. Там имаше и други бели точки, всяка с дълга, сияеща опашка. Някои се движеха сред дънерите и клоните пред погледа ми и ми дадоха известна представа за, размерите на тази биосфера. „Траекториите на кометите използват пролуките в растителния материал. Ако това наистина е сфера, по пътя си навън от системата те трябва да минават през живия глобус. Що за увереност е нужна, за да направиш такава нещо?“

– В какво се намираме? – попитах.

– В екокапсула – отвърна Рахил. – Тази е създадена за медицински цели. Не само че следеше интравенозното ти вливане, жизнените ти показатели и възстановяването на тъканите ти, но и отглеждаше и приготвяше много от лекарствата и другите химически вещества.

Протегнах ръка и докоснах почти прозрачната материя.

– Колко е дебела?

– Около милиметър – каза тя. – Но е много здрава. Може да ни защити от повечето микрометеоритни удари.

– Откъде взимат такъв материал прокудените?

– Биопроизвеждат гените и той сам се развива – отвърна Рахил. – Чувстваш ли се достатъчно добре, за да излезеш да видиш Енея и да се запознаеш с някои хора? Всички с нетърпение очакват да се събудиш.

– Да – кимнах и бързо прибавих: – Не! Рахил?

Тя се носеше в пространството и чакаше. Виждах колко блестящи са тъмните ѝ очи на удивителната светлина. Почти като на любимата ми.

– Рахил... – неловко започнах аз.

Тя продължаваше да чака и протегна ръка да докосне прозрачната стена на капсулата, за да се завърти с главата нагоре спрямо мен.

– Рахил, ние всъщност не сме разговаряли много...

– Ти не ме харесваше – с лека усмивка отбеляза младата жена.

– Това не е вярно... искам да кажа, че в известен смисъл беше вярно... но отначало просто не разбирах нещата. За Енея бяха минали пет години, откакто се разделихме... беше трудно... предполагам, че съм ревнувал. Тя вдигна тъмните си вежди.

– От какво си ревнувал, Рол? Да не би да си мислил, че през всички онези стандартни години, докато те нямаше, с Енея сме били любовници? – Ами, не... искам да кажа, не знаех... Рахил вдигна ръка и ми спести смущението. – Не сме били – каза тя. – Никога не сме били. Енея никога не би си помислила за такова нещо. Тео може и да се е забавлявала с тази мисъл, но още отначало знаеше, че с Енея сме предопределени да обичаме определени мъже.

Зяпнах. „Предопределени?“

Рахил отново се усмихна. Можех да си представя онази усмивка на малкото момиче, за което Сол Уайнтрауб бе разказвал в неговата хиперионска „Песен“.

– Не се безпокой, Рол. Случайно със сигурност ми е известно, че Енея никога не е обичала никой друг, освен теб. Даже като малка. Даже преди да те срещне. Ти винаги си бил нейният избранник. – Усмивката на младата жена стана мрачна. – Всички ние би трябвало да сме толкова щастливи.

Понечих да заговоря, но се поколебах.

Усмивката на Рахил изчезна.

– О. Тя ти е разказала за онази една година, единайсет месеца, една седмица и шест часа?

– Да – потвърдих аз. – И за това, че има... – Замълчах. Щеше да е глупаво да се задавя в сълзи пред тази силна жена. Тя никога повече нямаше да разговаря с мен.

– Дете ли? – бързо довърши Рахил.

Погледнах я така, сякаш се опитвах да открия някакъв отговор на красивото ѝ лице.

– Енея разказвала ли ти е за това? – Чувствах се така, като че ли предавах скъпата си приятелка, опитвайки се да получа тази информация от друг. Но не можех да се съдържа. – Тогава знаеше ли...

– Къде е била ли? – попита Рахил, като отвърна на напрегнатия ми поглед. – Какво се е случило с нея? Че се е омъжила?

Можех само да кимна.

– Да – отвърна Рахил. – Знаехме.

– С нея ли бяхте?

Рахил като че ли се поколеба, сякаш преценяваше отговора си.

– Не – най-после каза тя. – С А. Бетик и Тео я чакахме да се върне почти цели две години. Продължавахме нейната... служба? Мисия?... Няма значение, ние продължавахме, докато я нямаше... споделяхме някои от уроците ѝ, търсехме хора, които искаха да приемат участието, казвахме им кога ще се върне Енея.

– Значи сте знаели кога ще се върне, така ли?

– Да – потвърди Рахил. – Точната дата.

– Откъде?

– Това беше времето, когато трябваше да се върне – поясни тъмно-косата жена. – Тя използва и последната минута, която можеше, без да излага на опасност мисията си. Мирът ни откри на следващия ден... щяха да хванат всички ни, ако Енея не се беше върнала и не ни телепортира.

Кимнах, но не мислех за бягствата от Мира.

– Ти срещна ли се с... него? – попитах аз, като безуспешно се опитвах да говоря безизразно. Лицето на Рахил остана сериозно.

– Башата на детето им ли имаш предвид? Съпругът на Енея?

Разбирах, че се мъчи да не бъде жестока, но думите ме пронизаха много по-ужасно, отколкото ноктите на Немес.

– Да – отвърнах аз. – Него. Рахил поклати глава.

– Никой от нас не го беше виждал, когато тя замина.

– Но си знаела защо е избрала него за баща на детето си? – настоях аз, чувствайки се като великия инквизитор, който бяхме оставили на Тянь Шан.

– Да – само каза Рахил и отвърна на погледа ми.

– Това свързано ли е с нейната... мисия? – попитах аз. Гърлото ми все повече се свиваше и гласът ми звучеше все по-напрегнато. – Налагало ли се е да го направи... имало ли е някаква причина, поради която е трябвало да им се роди дете? Можеш ли да ми кажеш нещо, Рахил?

Тя ме хвана за китката и силно ме стисна.

– Рол, знаеш, че Енея ще ти го обясни, когато дойде време. Отскубнах се и издадох груб звук.

– Когато дойде време – изръмжах аз. – Иисусе Христе, писна ми да слушам тези думи. Писна ми да чакам. Рахил сви рамене.

– Тогава й възрази. Заплаши я, че ще я набиеш, ако не ти каже. Ти пречука онова чудовище Немес... Енея не би трябвало да е проблем за теб.

Изръмжах.

– Сериозно, Рол, това си е нещо между вас двамата. Мога само да ти кажа, че си единственият мъж, за когото изобщо е приказвала и – доколкото мога да преценя – когото е обичала.

– Откъде, по дяволите, можеш да... – разярено започнах и после се насилих да млъкна. Несръчно я потупах и движението ме завъртя около оста ми. Трудно е да стоиш До някого при нулева гравитация и да не го докосваш. – Благодаря ти, Рахил.

– Готов ли си да се срещнеш с всички?

Поех си дъх.

– Почти – отвърнах аз. – Повърхността на капсулата може ли да стане огледална?

– Капсула – каза тя, – деветдесет процента прозрачност. Висока вътрешна огледалност. – После се обърна към мен: – Искаш да се огледаш преди да отидеш на голямата си среща ли?

Повърхността бе станала приблизително също толкова огледална, колкото неподвижна локва – не свършено огледало, но достатъчно ясна, за да ми покаже Рол Ендимион с белези по лицето и гол, бебешки розов скалп, със следи от контузии и подутини около очите и отслабнал... много отслабнал. Костите и мускулите на лицето и горната половина на тялото ми бяха като скицирани с дръзки щрихи. Очите ми изглеждаха променени.

– Иисусе Христе – повторих аз. Рахил махна с ръка.

– Автохирургът искаше да останеш в него още седмица, но Енея не можеше да чака. Белезите не са постоянни... поне повечето. Лекарствата на капсулата се грижат за възстановяването на тъканите ти. Косата ти ще започне да расте след две-три стандартни седмици.

Вдигнах ръка към скалпа си. Беше все едно да докосваш сбръчканото и особено нежно дупе на грозно новородено.

– Две-три седмици – повторих аз. – Страхотно. Маmicата му.

– Недей да се връзваш – засмя се Рахил. – Мисля, че всъщност изглеждаш много геройски. Ако бях на твое място, щях да си запазя този

вид, Рол. Освен това чух, че Енея си пада по по-възрастни мъже. А в момента ти определено изглеждаш по-възрастен.

– Благодаря – кисело казах аз.

– Моля – отвърна тя. – Капсула. Отвори ирис. Достъп до главната херметична стъблена връзка.

Тя ме поведе напред, като се отблъсна с крака и се понесе пред мен през ирисовата стена.

Когато влязох в стаята... в капсулата... Енея ме прегърна толкова силно, че се зачудих дали счупените ми ребра няма отново да поддадат. Притиснах я към себе си със същата сила.

Пътуването по херметичната стъблена връзка беше съвсем лесно, щом човек се изстреляше надолу по гъвкавата, прозрачна, широка два метра тръба със скорост, която определих като шейсет клика в час – използваха кислородни течения в различни посоки, за да дадат ускорение на онзи, който се отблъснеше с крака и заплуваше във въздуха, – като през цялото време само на сантиметри от мен прелитаха със сто и двайсет клика в час други хора, предимно много слаби, без коса и изключително високи. После идваха главинните капсули, в които двамата с Рахил навлязохме с висока скорост, като кръвни телца, проникнали в камерите и сърдечните уши на огромно сърце, през които се премяхахме, отблъскахме и избягахме други хора и от които излязохме през един от десетината други отвори на стъблената връзка. След минути се обърках, но Рахил изглежда знаеше пътя – тя ми показа, че растителната тъкан над всеки изход е отбелязана с различни цветове – и скоро стигнахме в капсула, не много по-голяма от моята, но пълна с кабинни, седалки и хора. Добре познавах някои от тях – като Енея, А. Бетик, Тео, Дорье Фамо и Ломо Дондруб, – други – отец-капитан де Соя, очевидно възстановен от ужасните си рани и облечен в свещенически черни панталони, туника и римска якичка, сержант Грегориъс в бойната си униформа на швейцарски гвардеец – неотдавна бях срещнал и познавах по лице. Трети, като високите, слаби, неземни прокудени и загърнатите в наметала с качулки храмери бяха чудни и странни, но не противоречаха на нормалните ми разбирания. Имаше обаче и други – бързо представени ми от Енея като храмерският Истински глас на Дървото Хет Мастийн и бившият полковник от хегемонийските ВЪОРЪЖЕНИ СИЛИ Федман Касад, – за които бях чувал, но не вярвах, че наистина ги виждам пред себе си. Това не бе Рахил или фактът, че майка на Енея е Брон Ламия – това бяха личности, които не само идваха от „Песните“ на стария поет, но и бяха архетипи от древните митове. Най-малкото отдавна бяха мъртви

или навярно никога не бяха съществували в установения, ежедневен порядък на нещата.

И накрая в тази капсула с нулева гравитация имаше хора, които изобщо не бяха хора, поне от моя гледна точка: като стройните зелени същества, които Енея представи като Ллииоонн и Ооееаалл, двама от няколкото оцелели сенешайски емпати от Хеброн – извънземни и разумни същества. Погледнах към тези странни създания – имаха най-бледата кипарисово-зелена кожа и очи, телата им бяха толкова тънки, че бих могъл да обхвана торсовете им с пръсти, бяха симетрични като нас с две ръце, два крака и глава, но разбира се, всъщност изобщо не бяха като нас.

Крайниците им по-скоро напомняха на плавни линии, а не се крепяха на кост и хрущяли, ръцете им се разширяваха като на жаба, а главите им бяха като на човешки зародиши, а не на възрастни. Очите им представляваха само тъмни места върху зелената плът на лицата им.

Твърдеше се, че сенешаите са измрели още в началото на Хеджира... те бяха само легенда, не по-реални от приказките за войника Касад или храмера Хет Мастийн.

Една от тези зелени легенди прокара трипръстата си ръка по дланта ми, докато се запознавахме.

В капсулата имаше и други нечовешки, непрокудени, неандроидни същества.

До прозрачната стена се носеха някакви големи, зеленикаво-бели дискове – меки, потръпващи чинии, – всеки от които широк почти два метра. Бях виждал и преди тези форми на живот... на облачния свят, на който бях изяден от небесната сепия.

„Не изяден, г. Ендимион – разнесоха се езикови вълни, отекнали в главата ми, – а само пренесен.“

„Телепатия?“ – помислих си аз, като почти насочих въпроса към дисковете. Спомних си вълните на езика-мисъл от облачния свят и как се бях чудил откъде идват.

Отговори ми Енея.

– Прилича на телепатия – тихо каза тя, – но в това няма нищо мистично. Акератаелите научили нашия език по стария начин – техните зеплинови симбионти слушали звуковите вибрации, а акератаелите дешифрирали и анализирали. Те контролират зеплините с форма на далекообхватни, много точно фокусирани микровълнови импулси...

– Зеплин ли е било онова нещо, което ме погълна на облачния свят? – попитах аз.

– Да – потвърди Енея.

– Като зеплините на Вихрушка ли?

– Да, и в атмосферата на Юпитер.

– Мислех, че са били изтребени още през първите години на Хеджира.

– Били са унищожени на Вихрушка – поясни тя. – А на Юпитер още преди Хеджира. Но ти не си летял с каяка си на Юпитер, нито на Вихрушка... а на друг богат на кислород газов гигант на шестстотин светлинни години в Периферията.

Кимнах.

– Извинявай, че те прекъснах. Говореше за... микровълнови импулси...

Енея направи онзи грациозен пренебрежителен жест, известен ми още от детските й години.

– Казвах само, че контролират действията на своите симбионти-партньори зеплини с прецизно микровълново стимулиране на определени нервни и мозъчни центрове. Акератаелите ни разрешиха да стимулираме собствените си речеви центрове така, че да „чуваме“ техните съобщения. Струва ми се, че за тях това е по-скоро като свирене на сложно пиано...

Кимнах, без да разбирам.

– Акератаелите също са раса, която пътува в космоса – каза отец-капитан де Соя. – През еоните те са колонизирали повече от десет хиляди богати на кислород газови гиганти.

– Десет хиляди! – възкликнах аз. Мисля, че за миг долната ми челюст буквално увисна. За повече от хиляда и двеста години космически пътешествия човечеството бе проучило и заселило планети, равняващи се на по-малко от десет процента от това число.

– Акератаелите са започнали много преди нас – меко поясни де Соя.

Погледнах към леко вибриращите дискове. Те нямаха очи, поне аз не виждах, и определено нямаха уши. Дали ни чуваха? Трябваше... един от тях беше отговорил на мислите ми. Можеха ли да четат умове, освен да стимулират езикови мисли?

Докато ги зяпах, разговорът между хората и прокудените в стаята се възобнови.

– Разузнавателната информация е сигурна – каза бледият прокуден, за когото по-късно научих, че се нарича Навсън Хамним. – В системата Ласайл 9352 са се събрали поне триста кораба от архангелски клас. На

всеки от тях има представител на Ордена на йерусалимските или малтийските рицари. Това определено е мащабен кръстоносен поход.

– Ласайл 9352 – замислено повтори де Соя. – Горчивината на Сибиату. Познавам това място. Откога е информацията?

– От двайсет часа – отвърна Навсън Хамним. – Данните бяха пратени по единствения куриерен робот с гидеонов двигател, който ни е останал... бяха унищожени два от трите робота, заловени по време на набезите ви. Съвсем сигурни сме, че разузнавателният кораб, пратил този куриер, е бил засечен и унищожен секунди след изстрелването му.

– Триста архангела – каза де Соя. Той разтърка бузите си. – Ако им е известно, че знаем за тях, могат да извършат гидеоново прехвърляне в тази посока след дни... часове. Да речем два дни възкресително време. Може би ни остават по-малко от три дни за подготовка. Отбранителни те системи подобрявани ли са, откакто заминах?

Друг прокуден на име Систендж Коридуел разпери ръце в жест, който означаваше – както по-късно щях да науча – „в никакъв случай“. Забелязах, че между дългите му пръсти има ципа.

– Повечето от бойните кораби трябваше да се прехвърлят при Великата стена, за да отблъснат тяхната спецчаст КОНСКА ГЛАВА. Сраженията там са тежки. Не очакваме да се върнат много от корабите.

– Разузнаването ви разбрало ли е дали Мирът знае какво имате тук? – попита Енея.

Навсън Хамним разпери ръце във вариант на жеста на Коридуел.

– Според нас, не. Но вече знаят, че това е важен плацдарм за последните ни отбранителни битки. Предполагам, смятат, че е просто по-редната база – навярно с частичен орбитален горски пръстен.

– Можем ли да направим нещо, за да предотвратим кръстоносния поход, преди да са се прехвърлили тук? – попита Енея, като се обръщаше към всички в стаята.

– Не. – Тази безизразна сричка изрече високият мъж, представен ми като полковник Федман Касад. Неговият хегемонийски английски имаше странен акцент. Беше изключително слаб, но мускулист и носеше къса брада. В „Песните“ на стария поет Касад бе описан като сравнително млад човек, но този воин бе поне на шейсет стандартни години, с дълбоки бръчки около тънките устни и малките му очи. Тъмната му кожа беше още по-черна от продължително стоене на открито под пустинно слънце или космически ултравиолетови лъчи. Острата коса на темето му стърчеше като къси сребърни нокти.

Всички погледнаха към Касад и зачакаха. – След унищожаването

на кораба на де Соя – продължи полковникът, – загубихме единствения си шанс за успешни набези. Няколкото бойни кораба с хокингови двигатели, които са ни останали, ще се прехвърлят до Ласаил 9352 и обратно поне за два месеца време-дълг. Дотогава архангелите от кръстоносния поход почти сигурно вече ще са дошли и ще са си заминали... и ние ще сме беззащитни.

Навсън Хамним се отблъсна от стената на капсулата и се завъртя надясно спрямо Касад.

– Тези няколко бойни кораба и без това не са никаква защита – тихо каза той. Собственият му хегемонийски английски по-скоро беше мелодичен, отколкото с акцент. – Не е ли по-добре да загинем в битка?

Енея се вмъкна между двамата мъже.

– Според мен изобщо не трябва да говорим за умиране – заяви тя. – Нито пък трябва да позволяваме биосферата да бъде унищожена.

„Позитивна идея – разнесе се в главата ми глас. – Но не всички позитивни идеи могат да се подкрепят с течения на позитивни действия.“

– Наистина – отвърна Енея и погледна към дисковете, – но може би в този случай ще случим на течения.

„Попътен вятър на всички ви“ – каза гласът в главата ми. Дисковете се насочиха към стената на капсулата и пред тях се отвори ирисов изход. После изчезнаха.

Енея си пое дъх.

– Защо не се срещнем в седем часа на „Игдразил“, за да вечеряме заедно и да продължим този разговор? На някого може да му дойде някаква идея.

Нямаше възражения. Хора, прокудени и сенешаи излязоха през десетки отвори, които само допреди миг не бяха съществували.

Енея долетя при мен и отново ме прегърна. Потупах я по главата.

– Приятелю – тихо каза тя. – Ела с мен.

Това беше личната ѝ капсула – нашата лична капсула, информира ме тя – и много приличаше на онази, в която се бях събудил, само че имаше органични лавици, ниши, писалищни повърхности, складови помещения и средства за инфотермен интерфейс. В едно от отделенията спретнато бяха подредени част от дрехите ми от кораба и във фибропластмасово чекмедже открих втория си чифт обувки.

Енея извади храна от хладилен шкаф и започна да прави сандвичи.

– Трябва да си гладен, мили – каза тя, докато отчупваше парчета хляб. Видях сирене от зигокоза, парчета печено телешко, които сигурно бяха донесени от кораба, бурканчета горчица и няколко впръсквателни

халби тяншанска оризова бира. Внезапно осъзнах, че умирам от глад.

Сандвичите бяха големи и обилни. Тя ги постави върху магнитни чинии от някакво здраво влакно, взе своята заедно с халба бира и се отблъсна към външната стена. Появи си ирисов портал.

– Хм... – предпазливо казах аз, което означаваше: „Извинявай, Енея, но това там е космосът. Няма ли и двамата да умрем от ужасна декомпресия?“

Енея излетя през органичния портал. Свих рамене и я последвах.

Навън имаше скелета, висящи мостове, стълбища, балкони и тераси – направени от твърди като стомана растителни влакна и извиващи се като бръшлян около капсули, стъбла, клони и дънери. Имаше и въздух. Усетих мирис на гора след дъжд.

– Сдържачо поле – сетих се аз, като си мислех, че е трябвало да го очаквам. В края на краищата, щом древният космически кораб на Консула можеше да има балкон...

Огледах се.

– С каква енергия действа? – попитах. – Със слънчеви рецептори ли?

– Непряко – отвърна Енея. Тя намери пейка с рогозка. На малкия, сложно изтъкан балкон нямаше перила. Огромният клон – дебел поне трийсет метра – свършваше с безброй листа над нас и дантелената паяжина от стволоче и клони „под“ нас убеди вътрешното ми ухо, че сме на много километри височина по стена, изградена от сплетени зелени греди. Сподавих желанието да се хвърля върху рогозката и да се вкопча в нея, за да отърва кожата. Покрай нас прелетя сияйна паяжина, последвана от някаква малка птичка с раздвоена опашка.

– Непряко ли? – попитах аз с пълна уста.

– Слънчевата светлина – в по-голямата си част – се преобразува в сдържачи полета от ергове – продължи приятелката ми, като отпи от бирата си и погледна към сякаш безкрайното пространство от листа над, под и около нас, обърнали зелените си лица към ярката звезда. Нямаше достатъчно въздух, за да направи небето синьо, но сдържачото поле поляризираше гледката към слънцето достатъчно, за да не бъдем ослепени, щом погледнем към него.

Едва не се задавих, но успях да преглътна и попитах:

– Ергове ли? Като в алдебаранските енергоезници ли? Сериозно ли говориш? Ергове като онзи, взет на последното хиперионско поклонение?

– Да – потвърди Енея. Сега тъмните ѝ очи бяха насочени към мен.

– Мислех, че са изчезнали.

– Не – отвърна тя.

Продължително отпих от бирата си и поклатих глава.

– Объркан съм.

– При това основателно, скъпи ми приятелю – тихо каза Енея.

– Това място – безсилно посочих към стената от клони и листа, към безкрайно далечната заобленост от зеленина и чернота над нас. – Не е възможно – прибавих аз.

– Не съм все – възрази тя. – Храмерите и прокудените работят по него – и по други като него – от хиляда години.

Продължих да се храня. Сиренето и печеното телешко бяха прекрасни.

– Значи тук са дошли хилядите и милиони дървета, напуснали Божия горичка по време на Падането.

– Някои от тях – отвърна Енея. – Но храмерите и прокудените са работили заедно върху създаването на орбитални горски пръстени и биосфери много преди това.

Погледнах нагоре. От разстоянията ми се завиваше свят. Усещането от това, че съм на тази малка платформа на толкова километри над нищото ме караше да се олюлявам. Между преплетените клони далеч надолу и надясно бавно се движеше нещо, което приличаше на малка зелена вейка. Видях тънкото енергийно поле около нея и разбрах, че това е един от легендарните храмерски дърволети, почти сигурно дълъг цели километри.

– Значи това е завършено? – попитах аз. – Истинска Дайсънова сфера. Глобус около звезда? Енея поклати глава.

– Още далеч не е завършена, макар че преди двайсетина стандартни години са установили контакт с всички първични стволови филизи. Технически това е сфера, но в момента основната ѝ част се състои от дупки – някои широки много милиони клика.

– Фантастично, дявол да го вземе – възкликнах и осъзнах, че бих могъл да се изразя много по-прилично. Разтърках бузи и усетих високо-то стърнище на наболата си брада. – Две седмици ли съм бил в безсъзнание?

– Петнайсет стандартни дни – уточни Енея.

– Обикновено автохирургът работи по-бързо – отбелязах аз. Довърших сандвича, залепих чинията за масата и се съсредоточих върху бирата.

– Обикновено, да – съгласи се Енея. – Рахил трябва да ти е казала,

че си прекарал сравнително кратко време в автохирурга. Тя лично извърши повечето от първите хирургически операции.

– Защо? – попитах.

– Корабният лекар беше зает – отвърна тя. – Размразихме те от сомнията веднага, щом стигнахме тук, но в автохирурга имаше трима преди теб. Бяха много зле. Де Соя цяла седмица беше полумъртъв. Сержантът... Грегориъс... беше много по-сериозно ранен, отколкото показваше, когато се срещнахме на Великия връх. А третият офицер – Карел Шан – умря, въпреки усилията на автохирурга и лекарите на прокудените.

– По дяволите – изругах и оставих бирата. – Съжалявам. – Човек свикваше с мисълта, че автохирургът може да излекува почти всичко.

Енея ме погледна толкова напрегнато, че усетих погледа ѝ да затопля кожата ми като силна слънчева светлина.

– А ти как си, Рол?

– Страхотно – отвърнах аз. – Малко ме наболява. Усещам ребрата си. Белезите ме сърбят. Освен това се чувствам като човек, който прекалено много е спал цели две седмици... но иначе съм добре.

Тя хвана ръката ми. Осъзнах, че очите ѝ са влажни.

– Наистина щях да се ядосам, ако ми беше умрял в ръцете – след миг каза Енея с дрезгав глас.

– И аз. – Стиснах дланта ѝ, вдигнах поглед и рязко скочих на крака. Халбата описа спирала във въздуха. Самият аз едва не излетях. Спасиха ме единствено самозалепващите се подметки на обувките ми. – Дявол да го вземе! – възкликнах аз и посочих с ръка.

– Един от зеплините – поясни Енея. – Акератаелите имат десетки хиляди от тях – работят по Биосферата. Летят в обвивки от въглероден и кислороден диоксид.

– Няма да ме изяде пак, нали?

Енея се усмихна.

– Съмнявам се. Онзи, който те опита, навярно вече е разпространил мълвата.

Погърсих с поглед бирата си, видях халбата да се премества на сто метра под нас, помислих си дали да не скоча след нея, отказах се и седнах на пейката.

Енея ми подаде своята халба.

– Давай. Никога не мога да допивам тези неща. – Тя ме гледаше, докато пиех. – Някакви други въпроси, докато разговаряме?

Преглътнах и магнах с ръка.

– Ами, наоколо случайно се разхождат изчезнали, митични и умрели хора. Нещо против да ми обясниш това?

– Под „изчезнали“ имаш предвид зеплините, сенешаите и храмерите, така ли? – попита тя.

– Да. И ерговете... макар че още не съм ги видял.

– Храмерите и прокудените са се постарали да запазят тези преследвани разумни видове по същия начин, по който колонистите на Мауи-обетована са се опитали да спасят делфините от Старата Земя – отвърна тя. – От първите хеджирски колонисти, после от Хегемонията и сега от Мира.

– А митичните и умрелите? – настоях аз.

– Искаш да кажеш полковник Касад, нали?

– И Хет Мастийн – прибавих. – А и Рахил. Тук като че ли са се събрали всички от проклетите хиперионски „Песни“.

– Не съвсем – тихо и малко тъжно отвърна тя. – Консултът е мъртъв. На отец Дюре не му позволяват да живее. Няма я и майка ми.

– Извинявай, хлапе...

Тя отново ме докосна по ръката.

– Няма нищо. Зная какво искаше да кажеш... всичко е адски обърквашо.

– Отпреди ли познаваш полковник Касад и Хет Мастийн? – попитах аз. Енея поклати глава.

– Майка ми ми е разказвала за тях, разбира се... и чичо Мартин имаше какво да добави в поемата си. Но тях ги е нямало още преди да се родя.

– Нямало ги е – повторих аз. – Искаш да кажеш, че са умрели ли? – Опитах се да си спомня строфите от „Песните“. Според разказа на стария поет Хет Мастийн, високият храмер, Истинският глас на Дървото, бе изчезнал по време на пътуването с вятърната гемия през хиперионското Тревно море, малко след като неговият дърволет „Игдразил“ изгорял в орбита. Кръвта в каютата на храмера загатвала за Шрайка. Той оставил на гемията ерг в куб на Мьобиус. По-късно открили Мастийн в Долината на Гробниците на времето. Не можел да обясни отсъствието си – казал само, че кръвта на вятърната гемия не била негова, – извикал, че неговата работа е да е Глас на Дървото на болката... и умрял.

Полковник Касад изчезнал приблизително по същото време – малко след влизането им в Долината на Гробниците на времето, – но според „Песните“ на Мартин Силенъс полковникът от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ последвал своята призрачна любовница Монита в далечното бъдеще,

където щял да загине в битка с Шрайка. Затворих очи и изрецитирах на глас:

„... По-късно в смъртната сеч в долината
 Монита и малцина от Избраните воители,
 всички ранени
 от дивите Шрайкови орди,
 открили трупа на Федман Касад,
 все още вкопчен във смъртна прегръдка
 с безмълвния Шрайк.
 Вдигнали воина
 с почит, родена от загубата и битката,
 разкъсаното му тяло измили
 и в Кристалния монолит го отнесли.
 Тук го положили връз ложе от мрамор
 и в нозете му оръжията оставили.
 В долината огромна клада изпълнила
 със светлина нощта.
 Човешки мъже и жени понесли факли
 в мрака, после други от утринните лазури се спуснали
 с тихи криле,
 трети дошли във вълшебни балони от блясък,
 четвърти долетели с криле от енергия
 или в кръгове зелени и златни.
 По-късно, щом звездите изгрели,
 Монита с приятелите си от бъдещето
 се сбобувала и в Сфинкса влязла.
 Запяло множеството.
 Плъхове обикаляли сред падналите знамена
 в полето на геройска смърт,
 а вятърът свирел над остриета,
 стомана и тръни. И тъй, в Долината
 засияли великите Гробници,
 от златни изгледи във бронзови
 и започнали връщането си дълго във времето.“

– Впечатляваща памет – отбеляза Енея.

– Баба често ме шамаросваше, когато се обърквах – отвърнах. – Недей да променяш темата. Струва ми се, че храмерът и полковникът би трябвало да са мъртви.

– И ще бъдат – каза тя. – Както и всички ние. Изчаках я да излезе от оракулската си фаза.

– В „Песните“ се казва, че Хет Мастийн е бил отнесен някъде... по някое време от Шрайка – продължи Енея. – По-късно умрял в Долината на Гробниците на времето, след като се върнал. От поемата не става ясно дали го е нямало за час или за трийсет години. Чичо Мартин просто не е знаел. Погледнах я с присвити очи.

– Ами Касад, хлапе? „Песните“ съвсем ясно казват... че полковникът е последвал Монита в бъдещето, влязъл е в битка с Шрайка...

– Всъщност, с легиони Шрайкове – поправи ме приятелката ми.

– Да – съгласих се аз. Никога не бях разбирал този момент. – Но разказът изглежда съвсем последователен... той тръгва с нея, сражава се, умира, тялото му е положено в Кристалния монолит и заедно с Монита, монолитът започва дългото завръщане в миналото.

Енея кимна и се усмихна.

– Заедно с Шрайка – отвърна тя.

Замълчах. Шрайка се бе появил от Гробниците... Монита някак беше пътувала заедно с него... така че макар в „Песните“ ясно да се казваше, че Касад е убил Шрайща в онази велика, последна битка, чудовището по някакъв начин бе оживяло и се беше върнало заедно с Монита и трупа на Касад...

„По дяволите. В поемата изобщо казва ли се, че Касад наистина е бил мъртъв?“

– Чичо Мартин е трябвало да си измисля отделни части, нали разбираш – каза Енея. – Рахил му е разказала някои неща, но на местата, които не е разбирал, той си е позволявал поетични волности.

– Ъ-хъ – отвърнах аз. „Монита. «Песните» ясно показваха, че момичето-дете Рахил, отправило се в бъдещето заедно с баща си Сол, ще се върне ката жената Монита. Призрачната любовница на полковник Касад. Жената, която щял да последва в бъдещето, за да намери гибелта си...“ А какво ми беше казала Рахил няколко часа по-рано, когато подозирах, че двете с Енея са били любовници „Случайно имам връзка с един войник... с мъж... с когото днес ще се запознаеш. Е, по-точно някой ден ще имам връзка с него. Искам да кажа... дявол да го вземе, адски е сложно.“

Наистина. Болеше ме главата. Оставих халбата и стиснах главата си в ръце.

– Дори е още по-сложно – заяви Енея.

Погледнах към нея през пръстите си.

– Нещо против да ми обясниш?

– Да, но...

- Зная – прекъснах я аз. – Някой друг път.
– Да – потвърди тя и постави ръката си върху моята.
– Някаква причина да не поговорим за това сега? – попитах аз. Енея кимна.
– Сега трябва да влезем в капсулата си и да затъмним стените – каза тя.
– Нима?
– Да.
– И после?
– После – отвърна Енея, като се отблъсна от рогазката и ме дръпна със себе си, – ще се любим до изнемога.

25.

Нулева гравитация. Безтегловност.

Никога преди не съм обичал тези понятия и условия.

Стените на личната ни капсула бяха затъмнени дотолкова, че богатата вечерна светлина проникваше сякаш през плътен пергамент. Отново имах впечатлението, че съм в топло сърце. Отново съзнавах, че собственото ми сърце изцяло принадлежи на Енея.

Отначало всичко започна почти като в болница. Енея внимателно ми сваляше дрехите и разглеждаше оздравяващите ми белези, нежно докосваше ребрата ми и прокарваше длан по гърба ми.

– Трябва да се обръсна – казах аз, – и да взема душ.

– Глупости – прошепна приятелката ми. – Всеки ден те миех с гъба и със звукова баня... включително тази сутрин. Съвършено чист си, скъпи. Пък и си падам по мустаците ти. – Тя поглади страната ми.

Носехме се над меките и заоблени лавици. Помогнах на Енея да се освободи от ризата, панталоните и бельото си. Когато съблечеше отделна дреха, тя я изритваше към шкафчето и накрая затвори фиброплоскостта с босия си крак. Двамата се подсмигнахме. Собствените ми дрехи продължаваха да летят във въздуха и ръкавите на ризата ми описваха бавни жестове.

– Ще ида да донеса... – започнах аз.

– Няма – прекъсна ме Енея и ме притегли към себе си.

При нулева гравитация дори целувките изискват нови умения. Косата на любимата ми се виеше около главата ѝ в огрян от слънцето орол, докато държах лицето ѝ в ръце и го обсипвах с целувки – устните,

очите, бузите, челото и пак устните. Бавно започнахме да се въртим, като се докосвахме до гладката, сияеща стена. Беше топла като плътта на скъпата ми приятелка. Един от нас се отблъскваше с крака и отново се завъртахме заедно по средата на овалната капсула.

Целувките ни ставаха все по-настоичиви. Всеки път, щом някой от нас посегнеше по-силно да притисне към себе си другия, започвахме да се премятам около невидим център на маса, преплели крака и ръце. Без да се откъсвам или да прекъсвам целувката, аз протегнах ръка, изчаках да приближим до топлите като плът стени и спрях премятането. Допирът отново ни отблъсна към средата в бавно въртене.

Енея отлепи устни от моите и отдръпна главата си назад за миг, все още стиснала ръцете ми. През последните десет години от нейния живот бях виждал усмивката ѝ десет хиляди пъти – бях си мислил, че познавам всичките ѝ усмивки, – но тази бе по-дълбока, по-стара, по-загадъчна и по-дяволита от която и да е друга.

– Не мърдай – прошепна тя и леко се оттласна от ръката ми, за да се завърти във въздуха.

– Енея... – успях само да промълвя аз и после вече не можех да говоря. Затворих очи, забравил всичко друго на света, освен това усещане. Почувствах, че ръцете на любимата ми обхващат задната част на краката ми и ме притеглят към нея.

После коленете ѝ се отпуснаха върху раменете ми и бедрата ѝ леко се опряха на гърдите ми. Долепих длани до вдлъбнатината на гърба ѝ и я притиснах към себе си, плъзгайки буза по мускулестата вътрешна страна на бедрото ѝ. Една от готвачките в Талиезин-запад имаше котка. Често вечер, когато седях сам на западната тераса, гледах залеза и усещах как камъните постепенно губят поетата през деня топлина, в очакване на часа, в който двамата с Енея ще можем да поговорим в заслона ѝ за всичко и за нищо, аз наблюдавах котката, която бавно лочеше мляко от купичката си. Сега си представях тази котка, но след минути не можех да си представям нищо друго, освен непосредственото и поразително усещане на милата ми приятелка, която се отваряше за мен, на лекия вкус на море, на движенията ни, напомнящи на надигащ се прилив, на насочването на всичките ми сетива към бавното, но постепенно усилящо се чувство в основата на самата ми същност.

Нямам представа колко време сме плували във въздуха. Такова непреодолимо вълнение е като пожар, който поглъща времето. Пълната близост е освобождаване от пространствено/времевите закони на вселената. Минутите на любовната ни игра бяха белязани единствено с

желанията на страстта ни и с неумолимата потребност да сме още по-близо един до друг.

Енея разтвори по-широко крака, отдели се от мен и откъсна устни от моите, но продължи да ме държи с ръка. Отново се завъртяхме в тъмносинята светлина. Силните ѝ пръсти и моята възбуда бяха център на бавното ни въртене. Целунахме се с влажни устни и прегръдката на Енея се стегна около мен.

– Сега – промълви тя. Подчиних се.

Ако във вселената съществува истинска тайна, това са... тъкмо тези няколко първи секунди на топлота, проникване и пълно приемане от любимата. Отново се целувахме, забравили за бавното си премятане. Богатата светлина разливаше топлината си около нас. Отворих очи, за да видя косата на Енея, която се носеше като плаща на Офелия в тъмното море от въздух. Наистина беше все едно, че прегръщам любимата си в дълбока, солена вода – бях безтегловен и лек, обгърнат от топлината ѝ като от вълна. Движенията ни бяха постоянни като прибор, обливащ топлия пясък.

– Хопа... – прошепна Енея само след миг от това блаженство.

Престанах да я целувам, за да разбера какво ни разделя.

– Законът на Нютон – промълвих аз, притиснал устни до лицето ѝ.

– Всяко действие... – отвърна Енея и тихо се подсмихна, стиснала раменете ми като плувец, поспрял да отдъхне.

– ...има равно по сила и противоположно по посока противодействие... – довърших и се усмигнах, докато тя отново започваше да ме целува.

– Решение – прошепна Енея. Краката ѝ здраво обгърнаха хълбоците ми. Гърдите ѝ плуваха помежду ни и зърната дразнеха кожата ми.

После се отпусна назад и заплува, разперила ръце, но все още сплела пръсти с моите. Продължихме бавно да се въртим около общия си гравитационен център. Главата ми се надигаше и потъваше все едно, че яздох делфин, но вече не се интересувах, нито съзнавах изящната балистика на любенето ни, а единствено самото любене. Движихме се все по-бързо в топлото море от въздух.

Няколко минути по-късно Енея пусна ръцете ми, завъртя се нагоре и напред, заби късите си нокти в гърба ми, докато ме целуваше с яростна настойчивост и после откъсна устни от моите, за да простене и извика. В същия миг усетих топлата ѝ вселена да се затваря около мен с онава късо пулсиране, с онзи интимен, споделен пулс. Секунда след това бе мой ред да простена, да се вкопча и да запулсирам в нея, да шептя в

солената ѝ шия и плуващата ѝ коса:

– Енея... Енея. – Молитва. Единствената ми молитва тогава. Единствената ми молитва сега.

Дълго плувахме заедно, след като отново се превърнахме в две отделни личности. Краката ни все още бяха сплетени, пръстите ни галеха и стискаха пръстите на другия. Целунах я по шията и усетих пулса ѝ като ехо на спомен до устните си. Тя прокара пръсти по потното ми лице.

Осъзнах, че този миг прави маловажно всичко останало в миналото. Нямах значение нищо ужасно в бъдещето. Значение имаше единствено притиснатото ѝ до мен тяло, ръката, която стискаше моята, ароматът на косите и кожата ѝ, топлотата на дъха ѝ до гърдите ми. Това беше сатори. Това бе истината.

Енея се отблъсна до кабината на капсулата и се върна с малка, топла и влажна хавлия. Дватама по ред започнахме да бършем потта си. Ризата ми прелетя покрай нас. Празните ръкави се опитваха да плуват по леките въздушни течения. Енея се засмя, отпусна хавлията и това просто движение бързо се превърна в нещо друго.

– Хопа – каза тя и ми се усмихна. – Как се случил това?

– Законът на Нютон ли? – попитах.

– Логично е – прошепна Енея. – Какво тогава ще е противодействието, ако направя... ето така?

Струва ми се, че мигновеният резултат от експеримента изненада и двамата ни.

– Остават ни часове до срещата на дърволеза – тихо промърмори тя. После нареди нещо на капсулата и заоблените стени станаха абсолютно прозрачни. Сякаш плувахме сред тези безбройни клони и големи колкото платна листа. В един миг ни огряваше слънчевата топлина, в следващия поглеждахме от другата страна на прозрачната капсула потъвахме в нощ и звезди.

– Не се тревожи – каза Енея, – ние можем да виждаме навън, но външната повърхност не е прозрачна. Огледална е.

– Откъде си сигурна? – прошепнах и отново я целунах по шията, търсейки пулса ѝ.

Тя въздъхна.

– Предполагам, че няма как да сме сигурни, освен ако не излезем да проверим отвън. Нещо като проблем на Дейвид Хюм¹⁹.

Опитах се да си спомня философските си занимания в Талиезин,

19. Дейвид Хюм (1711–1776) – шотландски философ и историк. – Б.пр.

разговорите за Бъркли, Хюм и Кант. Подсмихнах се.

– Има и друг начин да проверим – казах аз, като прокарах босото си стъпало по прасците и задната страна на бедрата ѝ.

– Как? – със затворени очи измърмори приятелката ми.

– Ако някой можеше да ни види – отвърнах, като се плъзнах зад нея и започнах да разтривам гърба ѝ, без да ѝ позволявам да се отдалечи, – след трийсет минути навън ще се събере огромна тълпа от прокудени ангели, храмери и кометни фермери.

– Наистина – без да отваря очи отвърна Енея. – И защо?

Залових се да ѝ покажа. Тя отвори очи.

– О, Господи – тихо възкликна Енея. Страхувах се, че я шокирам.

– Рол? – прошепна тя.

– Хммм? – без да спирам измърморих аз. Затворих очи.

– Може да си прав за това, че външната повърхност на капсулата е огледална – промълви тя и после отново въздъхна, този път по-дълбоко.

– Мммхмм?

Енея ме хвана за ушите и ни завъртя, притисна се към мен и прошепна:

– Защо не оставим външната повърхност прозрачна и не направим огледална вътрешната?

Рязко отворих очи.

– Майтап бе – прошепна тя и ни отгласна от стената на капсулата. Звездите сияеха навсякъде около нас.

На вечерята-заседание на „Игдразил“ бяхме облечени в официални черни костюми. Вълнувах се от мисълта, че съм на борда на един от легендарните дървовети и останах малко разочарован, когато разбрах, че не съм забелязал преминаването ни от клоните на биосферата в дънера. Едва когато се събрахме – бяхме стотици – на поредица от платформи и открити капсули и дървоветът наистина се отдели от заобикалящите го листа, големи колкото градове, клони, колкото провинции и стволове, колкото континенти разбрах, че сме на борда и се движим.

От стесняващата се корона на дървото до блестящата коренова система от кипяща ядрена енергия в основата му „Игдразил“ трябва да беше дълъг малко повече от километър. Ускорението донякъде ни върна гравитацията – навярно само няколко стотни от процента микрогравитация, – но въпреки това след безтегловността усещането бе обърквашо. Все пак беше по-добре, че можем да седим на масите и да се гледаме в очите, вместо да плуваме във въздуха... Помислих си за Енея и за последните ни часове, прекарани заедно, и това ме накара да се изчервя. На

многобройните платформи бяха подредени маси и столове. Мнозина висяха на крехките въздушни мостове, свързващи платформите, на спиралните стълбища, виещи се из клоните и листата на централния ствол като лиани или седяха в сенчести беседки.

Двамата с Енея бяхме настанени на кръглата централна маса, заедно с Истинския глас на Дървото Хет Мастийн, водачите на прокудените, още двайсетина храмери, бежанците от Тян Щан и други. Аз седях отляво на приятелката си. От дясната ѝ страна бяха представителите на храмерите. Дори сега мога да си спомня имената на повечето присъстващи.

Освен капитана на дърволета Хет Мастийн, имаше още шестима храмери, сред които Кет Ростийн – представен ми като Истинския глас на Звездното дърво, първосвещеник на Муир и говорител на Храмерското братство. Сред дванайсетимата прокудени бяха Систендж Коридуел и Навсън Хамним, но имаше и други, които не приличаха на тези високи и слаби архетипи на прокудените: Ам Чипета и Кент Кинкент, двама по-ниски, по-тъмни прокудени – семейна двойка, помислих си аз, – с живи очи и без ципи между пръстите си; Сиан Кинтана Каан, жена, която или носеше блестяща роба от ярки пера, или си ги имаше по рождение, както и нейните синьопери партньори Пол Юри и Морган Ботъмс. Други двама повече подхождаха на представата ми за прокудените – Драйвендж Никаагат и Палу Корор, – защото бяха адаптирани към вакуумна среда и по време на целия банкет носеха сребърните си пластокостюми.

Присъстваха четирима хебронски сенешай алуити – Ллииоонн и Ооееаалл, с които се бях запознал по-рано, както и още две стройни зелени фигури, представени ми от Енея като Ааллооое и Ннииллоо. Можех само да предполагам, че четиримата са роднини или брачни партньори в някаква сложна връзка.

Извънземните акератаели като че ли отсъстваха, докато Енея не ми посочи към отдалечено място сред клоните, където микрогравитацията бе по-слаба. Там – между сияйните паяжини и светлоптиците – се носеха дисковидните създания. Дори ерговете, които контролираха съдържащото поле на дърволета, имаха свои представители под формата на Мьобиусови кубове с дискови преводачи в черните им матрици.

Отец-капитан Федерико де Соя седеше от лявата ми страна, придружен от своя помощник сержант Грегориъс. До сержанта беше полковник Федман Касад в официалната си черна униформа от ВЪОРЪЖЕНИТЕ СИЛИ, който приличаше на холос от дълбокото хегемонийско минало. До него седеше Мълниеносната свиня, изправена и

горда като стария воин от дясната ѝ страна, а до нея – с блясал и съсредоточен поглед – бе Гетсуанг Нгуанг Лобсанг Тенгин Гяпсо Сисунуангюр Тшунгпа Мапай Депал Сангпо, момчето Далай лама.

Всички други бежанци от Тянь Шан бяха някъде на платформата. На централната маса видях Ломо Дондруб, Лабсанг Самтен, Джордж и Джигме, Харуюки, Кенширо, Войтек, Вики, Куку, Кей и други. След храмерите седяха А. Бетик, Рахил и Тео Бърнард. Рахил не откъсваше очи от полковник Касад, освен за да погледне към Енея, когато приятелката ми говореше. Сякаш останалите от нас не съществувахме.

Дребни храмерски прислужници, които Енея с шепот ми представи като клонинги от екипажа, поднасяха вода и по-силни напитки. Известно време се носеше обичайното мърморене и се водеха любезни разговори. После се спусна тишина, тежка като молитва. Когато Истинският глас на Звездното дърво Кет Ростийн се изправи, за да говори, всички други също станаха на крака.

– Приятели мои – каза дребният храмер, – братя во Муира, уважаеми прокудени съюзници, разумни сестри и братя от първичното Дърво на живота, хора бежанци от Мира и... – Истинският глас на Звездното дърво се поклони към Енея, – ...дълбокоуважаема Онази, която учи.

Както знаят повечето от нас, онова, което някога Църквата на Шраика наричаше „дни на изкуплението“ – в които живеем вече близо три века – почти свършиха. В очакване на събитията Истинските гласове на Братството на Муира последваха пътя и на пророчество, и на разговор, посявайки семена в плодородната почва на откровението.

През тези предстоящи месеци и години ще се определи бъдещето на много раси – не само на човешката. Макар че сред нас има такива, които са получили дара да съзират мигове от бъдещето, вероятности, хвърляни като зар по неравната повърхност на пространството и времето, дори тези благословени не познават едно-единствено бъдеще, предопределено за нас или нашите потомци. Събитията са непостоянни. Бъдещето е като дим от горски пожар, очакващ вятъра или конкретни явления и лична смелост да раздухат искрите и въглените на действителността в една или друга посока.

Днес на този кораб... на преродения и преосветен „Игдрозил“... ние ще определим собствените си пътища към бъдещето. Аз се моля на зърнатото от Муира Дърво на живота не само да оцелее нашето Братство, не само да оцелеят нашите прокудени братя, не само да оцелеят нашите преследвани и изтребвани разумни братовчеди от сенешаите и акератаелите, ерговете и зеплините, не само да оцелеят видовете,

известни като човечество, но и днес да започнем да разбираме пророчествата си и всички видове на любимия живот – мекочерупчестата костенурка и светлоустите от Mare Infinitum, скачащият паяк и тесловото дърво, миещата се мечка от Старата Земя и томасовият ястреб от Мауи-обетована, – всички видове на любимия живот да се обединят във възродена почит като самостоятелни партньори в постоянния цикъл на живота във вселената.

Истинският глас на Звездното дърво се обърна към Енея и се поклони.

– Уважаема Онази, която учи, днес сме се събрали тук заради теб. От пророчествата си знаем – пророчествата на членовете на нашето Братство и на всички други, докоснали се до връзката, известна като Празнотата, Която Обвързва, – че ти си най-голямата, единствената надежда за помирение между човечеството и Техноцентъра, между човечеството и всички други. Знаем също, че времето е малко и че непосредственото бъдеще съдържа потенциал и за начало на това помирение и наше избавление... и за почти абсолютна гибел. Преди да можем да вземем каквито и да е решения, сред нас има такива, които трябва да зададат последните си въпроси. Ще участваш ли в нашия разговор? Сега ли е времето да разговаряме за онези неща, за които трябва да разговаряме и които трябва да разберем, преди всички светове и обиталища на прокудените, храмерите, Мира и различните видове хора да се срещнат в последната битка за душата на човечеството?

– Да – каза Енея.

Истинският глас на Звездното дърво седна. Енея се изправи и зачака. Извадих дневника от джоба на жилетката си.

ПРОКУДЕНИЯТ СИСТЕНДЖ КОРИДУЕЛ: Г. Енея, много уважаема Онази, която учи, можеш ли да ни кажеш със сигурност дали Биосферата, нашето Звездно дърво, ще бъде пощадено от гибел и нападение от страна на Мира?

ЕНЕЯ: Не мога, свободни Коридуел. А дори да можех, нямаше да е правилно да говоря за това. Моята роля не е да предсказвам вероятностите в огромните хаотични епицикли, които представяват различните бъдеща. Мога без съмнение да кажа, че следващите няколко дни и седмици ще определят дали ще оцелее тази удивителна Биосфера. Това до голяма степен ще определят нашите собствени действия. Но не съществува една-единствена правилна посока на действие.

И ако позволяваш да те попитам... тук присъстват мои приятели, току-що пристигнали на Звездното дърво и в космоса на прокудените. За нашата дискусия ще е от полза някой от нашите домакини да разкаже за историята на расата на прокудени-те, за Биосферата и други проекти, и за философията на прокудените и храмерите.

ПРОКУДЕНАТА СИАН КИНТАНА КААН: С удоволствие ще разкажа за това на новите ни гости, приятелко Енея. Много е важно всички присъстващи на това обсъждане да разберат какво залагаме ние.

Както добре знаят нашите прокудени и храмерски братя тук, прокудената раса е създадена преди повече от осемстотин години на десетки звездни системи, много отдалечени една от друга. По време на мащабната експанзия преди Хеджира от системата на Старата Земя били пратени човешки семенни кораби с колонисти, обучени в генетичните изкуства. В по-голямата си част тези семенни кораби се движели по-бавно от светлината: флоти от примитивни бусардови реактивни тарани, кораби със слънчеви платна, с ядрени двигатели, гравитационни дайсънови сфероиди, лазерни кораби... само няколко десетки от по-късните семенни кораби били С-плюс с хокингови двигатели.

Тези колонисти и наши предци – повечето пътували в студен сън, по-дълбок от криогенната сомния – били сред най-добрите АРНисти, нанотехнолози и генни инженери в системата на Старата Земя. Те имали задачата да открият годни за обитаване светове и – при отсъствието на технология за тераформиране – да биопроизведат и нанотехнологизират милионите форми на живот от Старата Земя, замразени на борда на корабите им, в жизнеспособни варианти, адаптирани за тези светове.

Както знаем, малко от семенните кораби стигнали до обитаеми светове – Нова Земя, Тау Сети, Светът на Бърнард. Повечето обаче открили планети в системи, в които не можела да оцелее нито една форма на живот. Колонистите имали избор – могли да продължат нататък с надеждата, че животоподдържащите системи на кораба им ще издържат дългите десетилетия или векове на пътуване, – а могли и да използват уменията си в областта на генното инженерство, за да приспособят себе си и ембрионите от своя Ноев ковчег към условия, далеч по-сурови, отколкото могли да си представят конструкторите на първите семенни кораби.

Така и постъпили. С помощта на най-модерните нанотехнологични методи – методи, изоставени на Старата Земя и в началото на Хегемонията под въздействието на Техноцентъра – тези човешки същества се адаптирали към невероятно негостоприемни светове и дори към още по-негостоприемните мрачни пространства между планетите и звездите. След векове сред повечето от тези отдалечени рояци от прокудени колонисти се разпространил хокинговият двигател, но те били загубили желание да търсят подходящи за обитаване светове. Искали да продължат да се адаптират – да позволят на всички сираци на Старата Земя да се адаптират – към онези условия, които им предлагала планетата или космосът.

И с тази нова мисия се развила тяхната философия... нашата философия – почти религиозна по страст – за разпространяването на живота из галактиката... из вселената. Не само на човешкия живот... не само на формите на живот от Старата Земя... а на живота във всичките му безкрайни и сложни разновидности.

Някои от нашите гости тази вечер може би не знаят, че крайната цел и на нас прокудените, и на нашите храмерски братя не е само Биосферното звездно дърво, което в момента можем да видим над нас... а денят, в който въздухът, водата и животът ще изпълнят почти цялото пространство между Звездното дърво и жълтото слънце, което пламти над главите ни.

Братството на Муира и нашите свободни конфедерации на прокудените не искат нищо друго, освен повърхността моретата и атмосферата на всеки свят около всяка звезда да станат зелени от живот. Нещо повече, ние полагаме всички усилия, за да видим как галактиката се покрива със зеленина... протягайки пипалата си в съседните галактики... свръхнишки на живот.

Един от вторичните продукти на тази философия, който е и причината Църквата и Мирът да искат да ни унищожат, е, че от векове насочваме човешката еволюция, за да отговаря на изискванията на съответната среда. До този момент освен Homo sapiens, няма други видове човечество – тоест, ако и двете страни проявят желание, всички ние бихме могли да имаме общо потомство с който и да е човек от Мира или Братството на храмерите. Но разликите се увеличават, генетичната пропаст се разширява. Вече има форми на прокудени, които са толкова различни, че сме на

границата на нови човешки видове... и тези разлики генетично се предават на потомството ни.

Църквата не може да търпи това. И затова сме въввлечени в тази ужасна война, която ще реши дали човечеството завинаги ще запази единствения си вид или нашето преклонение пред многообразието във вселената ще може да продължи.

ЕНЕЯ: Благодаря ти, свободна Сиан Кинтана Каан. Сигурна съм, че разказът ти беше от полза за моите приятели, които са новодошли в космоса на прокудените, а също важен за останалите от нас, за да си спомняме тези неща, докато взимаме днешните сериозни решения. Някой друг желае ли да говори?

ДАЛАЙ ЛАМА: Приятелко Енея, бих желал да ти задам един въпрос. Мирското обещание за безсмъртие прелъсти дори мен да обмисля – макар и само за мигове – дали да не приема тяхната християнска вяра. Всички тук обичат живота, той е най-ярката нишка, която ни свързва. Можеш ли да ни кажеш защо кръстоидът е лош за нас? И трябва да отбележа – фактът, че той е симбионт или паразит не го прави немислим за мен и мнозина други. В нашите тела има много форми на живот – бактериите в червата ни, например, – които се хранят от нас и в същото време ни позволяват да живеем. Приятелко Енея, какво всъщност е кръстоидът? И защо трябва да го отхвърлим?

ЕНЕЯ: (затваря очи за миг, въздъхва и ги отваря, за да погледне момчето): Ваше светейшество, кръстоидът е рожба на отчаянието на Техноцентъра след атаката на Мейна Гладстоун срещу него в часовете преди Падането на телепортаторите.

Както на различни форуми съм обяснявала на всички вас Техноцентърът живее и разсъждава единствено като паразит. В този смисъл човечеството отдавна е негов симбионтен партньор. Нашата технология е създадена и ограничена от замислите на Техноцентъра. Нашите общества се създават, променят и унищожават според неговите планове и страхове. Нашето съществуване като човешки същества до голяма степен е определено от безкрайното съчетание от страх и паразитизъм на същностите от Техноцентъра.

След Падането, след като загубил контрола си над Хегемонията с помощта на своите инфосфери и телепортатори, след като загубил най-големия си компютърен двигател – своето директно паразитиране върху милиарди човешки мозъци по време на

преминаването им през Празнотата, Която Обвързва с така наречените телепортатори, – Техноцентърът трябвало да открие нов начин да експлоатира човечеството. И той бързо го открил.

Това е кръстоидът. Това е доведена до съвършенство нанотехнология, която е изключително вредна. Докато нашите прокудени приятели използват модерно генно инженерство, съчетано с нанотехнология в полза на каузата на живота във вселената, Техноцентърът я използва за каузата на собствения си свръхпаразитизъм.

Всеки кръстоид се състои от милиарди свързани с Техноцентъра нанотехнологични същности, всяка от които е в контакт с другите кръстоиди и с Техноцентъра чрез ужасна злоупотреба със средата на Празнотата, Която Обвързва. Техноцентърът познава и използва – злоупотребява с Празнотата от хиляда години. Така нареченият хокингов двигател е пробивал дупки в нея. После телепортаторите са разкъсвали самата ѝ тъкан. Управляваната от Техноцентъра информационна мегасфера и мигновената векторна среда са крали информация от Празнотата, Която Обвързва по начини, ослепили цели раси, унищожили хилядолетни памети. Но тъкмо кръстоидът е най-циничната и ужасяваща злоупотреба на Техноцентъра с Празнотата. Онова, което кара кръстоида да изглежда толкова чудотворен за повечето от нас, не е неговата способност да възстанови определена форма на живот – технологията предлага варианти на това средство от векове, – а способността му да възстанови личността и спомените на починалия. Когато човек осъзнае, че това изисква памет от 6×10^{23} бита за всеки възкресен, съществуването на кръстоида наистина изглежда чудотворно. Онези от йерархията на Католическата църква, които знаят за тайната роля на Техноцентъра във всички възкресения, приписват тази зашеметяваща – невероятна – компютърна мощ на паметта на неговата мегасфера.

Но Техноцентърът изобщо не притежава такава компютърна мощ. Дори в зенита на опита на Абсолютните да създадат съвършена изкуствена компютърна същност, Абсолютният интелект, анализатор на всички променливи, нито един ИИ, нито пък група от ИИ в Техноцентъра не са притежавали способността да съхраняват информация, достатъчна за записването и възкресяването дори само на едно човешко тяло/личност. Всъщност, дори да притежаваше такава памет, Техноцентърът никога нямаше да

разполага с енергията, необходима за точното прегрупиране на атомите и молекулите в живата същност, която представлява тялото на човешкото същество, а още по-малко за възпроизвеждането на сложната вълнова форма, която е човешката личност.

Възкресяването на един-единствен човек беше и си остава невъзможно за Техноцентъра.

Разбира се, невъзможно, освен ако не продължат да опустошават Празнотата, Която Обвързва – онази транстемпорална междузвездна среда за паметта и емоциите на всички разумни същества.

И Техноцентърът го сторил, без изобщо да се колебае.

Именно Празнотата, Която Обвързва записва личностните вълнови фронтове на онези хора, които носят кръстоиди... самият кръстоид е просто създадено от Техноцентъра нанотехнологично устройство за прехвърляне на информация.

Но всеки път, щом бъде възкресен някой човек, от постоянния запис, който представлява Празнотата, Която Обвързва, се изтриват части от хиляди личности – били те хора или не. Онези от вас, които приеха участието от мен, които научиха езика на мъртвите и на живите, които се опитаха да чуят музиката на сферите и се замислиха над възможността да направят тази първа стъпка в Празнотата, Която Обвързва, разбират ужасното значение на този вандализъм. Той трябва да бъде спрял. Аз трябва да го спра. (Енея затваря очи, дълго време остава така, после ги отваря и продължава.) Но това не е единственото зло, което представлява кръстроидът.

Пак повтарям, ИИ същностите от Техноцентъра са паразити. Те не могат да престанат да бъдат такива. Освен че контролират човечеството чрез Църквата – и ако всичко друго пропадне, с помощта на болка, предавана чрез кръстоидите, – има и друга причина, поради която ИИ са дали на човечеството възкресение чрез същите тези кръстоидни паразити.

С Падането на телепортаторите се сложи край на използването на трилиони човешки неврони в последния опит на Техноцентъра за създаване на Абсолютен интелект. Без измамните телепортатори, които полепваха като пиявици по човешките мозъци, които крадяха от своите човешки приемници самата жизнена енергия на невроните и холистичните вълнови фронтове, които свързваха милиарди човешки умове в успоредни компютърни

устройства, проектът за създаване на Абсолютен интелект трябваше да бъде преустановен. С кръстоидите този паразитизъм по човешкия мозък се възобнови.

Но сега той е по-сложен от обикновеното успоредно инфопространствено свързване на милиарди човешки умове за целите на Техноцентъра. Преди векове – още през двайсети век след Христа – човешки учени, занимаващи се с подобни неврални мрежи, съставени от пред-ИИ силиконови интелекти, открили, че най-добрият начин да направят дадена неврална мрежа творческа е да я унищожат. През онези последни секунди преди гибелта – дори през последните наносекунди на съзнателно или полусъзнателно съществуване – линейните, същностно бинарни процеси на невралната мрежа прескачали бариерите и ставали невероятно изобретателни в предсмъртното си освобождаване от ограничаващото „да-не“ на бинарното обработване на информация.

Компютърните военни игри от края на двайсети век показали, че загиващите неврални мрежи взимат неочаквани, но изключително градивни решения: например, примитивният, предсъзнателен ИИ, контролиращ разбит морски флот в симулативна военна игра внезапно потопявал собствените си повредени кораби, за да позволи на останките от флота си да избягат. Такъв бил геният на предсмъртната, нелинейна изобретателност на невралната мрежа.

Тази изобретателност винаги е липсвала на Техноцентъра. По принцип той притежава линейната серийна архитектура на серийните процесори, от които е еволюирал, съчетана с маниакалният неградивен манталитет на абсолютния паразит.

Но кръстоидът, това огромно, свързано в неврална мрежа компютърно устройство, което обхваща християнската част на човечеството, осигурил на Техноцентъра източник на почти неограничена градивност. Единственото, което му трябва, е смъртта на големи части от невралната мрежа. И хората му го предлагат в изобилие.

ИИ от Техноцентъра кръжат като вампири в очакване да се нахранят с умиращи човешки мозъци и изсмукват творческата същност на човечеството. А когато смъртността падне под необходимото равнище или когато нуждата им от творчески решения нарасне... те предизвикват още няколко милиона смърти.

Случват се странни инциденти. Човешкото здраве не е като преди няколко века. Увеличават се смъртните случаи от рак, сърдечни заболявания и прочее. Има и по-фини форми на целенасочена смъртност. Въпреки налагането на мир в човешката междузвездна империя, насилствената смърт постоянно се увеличава. Появяват се нови форми на смърт. Една от тях са архангелските космически кораби. За преродените християни смъртта е евтина стока. Но за Техноцентъра е богат източник на градивност.

Ето това е кръстоидът. И затова... аз смятам... че има поне една причина да освободим човешкото тяло и душа от него. (Когато Енея свършва, настъпва продължително мълчание. Листата на дърволета шепнат под циркулиращия въздух. Като че ли никой от стотиците хора или хуманоиди на платформите, клоните, мостовете или стълбищата не премигва, толкова напрегнато гледат към приятелката ми. Накрая се разнася силен глас...)

ОТЕЦ-КАПИТАН ДЕ СОЯ: Аз все още нося свещеническата якичка и следвам обета си на католически свещеник. Няма ли надежда за моята Църква... не за Църквата на Мира, контролирана от Техноцентъра и суетата на алчни мъже и жени... а за Църквата на Исус Христос и стотиците милиони, последвали думите Му?

ЕНЕЯ: Федерико... отец де Соя... ти трябва да си отговориш на този въпрос. Ти и вярващите като теб. Но мога да ти кажа, че днес има милиарди мъже и жени – някои от тях носят кръстоида, но повечето не, – които копнеят да се върнат в лоното на Църква, занимаваща се с духовни въпроси, с Христовото учение и с най-дълбоките потребности на сърцето, а не с тази мания за измамно възкресение.

ХРАМЕРЪТ ХЕТ МАСТИЙН: Уважаема Онази, която учи, ако ми позволиш да променя темата от космическото и теологичното на най-личното и незначителното...

ЕНЕЯ: Това, за което говориш, не може да е незначително, Истински глас на Дървото Хет Мاستийн.

ХРАМЕРЪТ ХЕТ МАСТИЙН: Аз участвах в хиперионското поклонение заедно с твоята майка...

ЕНЕЯ: Тя често ми разказваше за теб, Истински глас на Дървото Хет Мастийн.

ХРАМЕРЪТ ХЕТ МАСТИЙН: Тогава знаеш, че Господарят на болката... Шрайка... дойде при мен, когато поклонниците пресичаха хиперионското Тревно море с вятърната гемия. Дойде при

мен и ме отнесе напред във времето и отвъд пространството... до това време и това място.

ЕНЕЯ: Да.

ХРАМЕРЪТ ХЕТ МАСТИЙН: И в разговорите си с теб и с моите братя от Братството на Муира аз постепенно разбрах, че съдбата ми е да служа на Муира и на каузата на Живота през тази епоха, както е било предречено преди векове от собствените ни провидци в Празнотата, Която Обвързва. Но напоследък, въпреки всички усилия на моите братя и другите ни мили приятели сред прокудените, аз чух за епичната поема на Мартин Силенъс и на мерих издание на „Песните“...

ЕНЕЯ: Жалко, Истински глас на Дървото Хет Мاستийн. Чичо Мартин е писал онова, което е знаел, но той не е знаел всичко.

ХРАМЕРЪТ ХЕТ МАСТИЙН: Но в „Песните“ се казва, че поклонниците... и моят приятел полковник Касад потвърди, че е точно така... че са ме открили на Хиперион в Долината на Гробниците на времето и че малко след това съм умрял...

ЕНЕЯ: Това е вярно в контекста на „Песните“, но...

ХРАМЕРЪТ ХЕТ МАСТИЙН (протяга ръка, за да накара приятелката ми да замълчи): Не ме безпокои нито неизбежността на завръщането ми назад във времето към поклонението ми на Хиперион, нито неизбежната ми смърт. Разбирам, че това е просто възможно бъдеще... колкото и вероятно и желателно да е то. Но бих искал да изясня истината за последните ми думи според „Песните“ на стария поет. Вярно ли е, че непосредствено преди да умра, ще извикам: „Аз съм Истинският избран. Аз трябва да поведя Дървото на болката през времето на Изкуплението“?

ЕНЕЯ: Така е написано в „Песните“, Истински глас на Дървото Хет Мастийн.

ХРАМЕРЪТ ХЕТ МАСТИЙН (усмихва се под качулката си): И това време приближава, така ли, уважаема Онази, която учи? Ще използваш ли този „Игдразил“ като Дървото на болката за нашето Изкупление, както свидетелстват пророчествата?

ЕНЕЯ: Ще го използвам, Истински глас на Дървото Хет Мастийн. Само след няколко стандартни дни ще замина, за да изпълня това Изкупление. Официално моля „Игдразил“ да бъде инструментът на нашето пътуване и на това Изкупление. Тази вечер ще поканя мнозина от вас да дойдат заедно с мен на това последно пътуване. И официално моля теб. Истински глас на Дървото

Хет Мастийн, да поведеш дървовета „Игдразил“ – който отсега и вовеки ще бъде известен като Дървото на болката – на това пътуване.

ХРАМЕРЪТ ХЕТ МАСТИЙН: Официално приемам поканата ти и съм съгласен да поведе дървовета „Игдразил“ на тази изкупителна мисия, о, уважаема Онази, която учи. (Следват няколко минути мълчание.)

НАДЗИРАТЕЛЯТ ДЖИГМЕ НОРБУ: Енея, ние с Джордж имаме въпрос.

ЕНЕЯ: Да, Джигме.

НАДЗИРАТЕЛЯТ ДЖИГМЕ НОРБУ: Ти ни разказа за тайния геноцид на Техноцентъра на такива светове като Хеброн, Ком-Рияд и други. Е... не точно геноцид, защото населението им е като приспано, но ужасно отвличане.

ЕНЕЯ: Да.

НАДЗИРАТЕЛЯТ ДЖИГМЕ НОРБУ: Това случило ли се е и на нашата любима Тяг Шан, Райската планина, след като заминахме, Енея? Нашите приятели и семейства били ли са приспани с жезъла на смъртта на Техноцентъра и откарани на някой лабиринтен свят?

ЕНЕЯ: Да, Джигме, с мъка трябва да кажа, че това се е случило. В момента транспортират телата.

КУКУ СЕ: Защо? Каква е причината да отвлекат населението на тези светове? Евреите, мюсюлманите, индусите, атеистите, марксистите, а сега и нашия красив будистки свят? Да не би Мирът да възнамерява да унищожи всички други религии?

ЕНЕЯ: Това е мотивът на Мира и Църквата, Куку. Целта на Техноцентъра е много по-сложна. Без кръстоидния паразит на тези нехристиянски светове той не е в състояние да използва тези хора в умиращата си неврална мрежа. Но като оставя милиарди човешки същества в състояние на полусмърт, Техноцентърът може да използва умовете им в огромната си, успоредна неврална мрежа. Сделката е взаимноизгодна – Църквата, която изпълнява основната част от транспортирането, вече не е застрашена от неверниците, а Техноцентърът, който приспива хората и прехвърля в лабиринтите, получава нови вериги в мрежата на Абсолютния си интелект.

НАДЗИРАТЕЛЯТ ДЖОРДЖ ТСАРОНГ: Никаква надежда ли няма? Нищо ли не можем да направим, за да помогнем на приятелите си?

ПРОКУДЕНИЯТ НАВСЪН ХАМНИМ: Извинете, че ви прекъсвам, г. Тсаронг, г. Енея, но бихме искали да обясним на нашите приятели, че когато настъпи моментът рояците на прокудените и храмерските ни съюзници да започнат нападението срещу Мира, първата ни цел ще е да освободим многобройните лабиринтни светове, където държат тези хора, и да се опитаме да ги съживим.

ДОРЪЕ ФАМО (високо): Да ги съживите ли? Как ще го направите? Изобщо как би могъл да ги съживи който и да е?

ЕНЕЯ: Като нападне директно Техноцентъра.

ЛОМО ДОНДРУБ: А къде всъщност е Техноцентъра, Енея? Кажете ми и аз още сега ще ида да се бия с тези ИИ страхливци.

ЕНЕЯ: Действителното местонахождение на Техноцентъра е най-добре пазената тайна на ИИ още откакто преди хиляда стандартни години същностите са напуснали Старата Земя, Ломо. Тяхното истинско, физическо местонахождение се крие оттогава... тяхната скритост е най-добрата им защита от приемниците, които могат да се обърнат срещу своите паразити.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: Президент Мейна Гладстоун беше убедена, че Техноцентърът обитава пролуците в телепортаторната среда... която е тъканта на Празнотата, Която Обвързва. Но Падането на телепортаторите не беше напразно... това лиши Техноцентъра от паразитната среда, в която се хранеше от човешките мозъци, и в същото време унищожи част от мегасферната им информационна мрежа.

ЛОМО ДОНДРУБ: Но, Енея, ти знаеш къде е Техноцентъра, нали?

ЕНЕЯ: Мисля, че зная.

ЛОМО ДОНДРУБ: Ще ни кажеш ли, за да можем да го нападнем със зъби, нокти, куршуми и плазмени оръжия?

ЕНЕЯ: Няма да ви кажа сега, Ломо. Не и докато не се убедя. И Техноцентърът не може да се атакува с физически оръжия, също както в него не могат да проникнат физически същности.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: Значи за пореден път са неуязвими за атаките ни? И не можем да излезем срещу тях?

ЕНЕЯ: Не, нито едното, нито другото. Ако съдбата позволи, аз лично ще извърша атаката срещу физическия Техноцентър.

Всъщност, тя вече започна по начин, който, надявам се, по-късно ще имам възможност да изясня. И ви обещавам, че ще се изправа срещу ИИ в леговището им.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: Г. Енея, дете на Брон, мога ли да ви задам още един въпрос, свързан със собствената ми съдба и бъдеще?

ЕНЕЯ: Ще се опитам да ви отговоря, полковник, макар да повтарям, че не желая да обсъждам подробности от толкова непостоянно нещо, каквото е бъдещето.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: Въпреки това, дете, струва ми се, че заслужавам да отговорите на въпроса ми. Аз също съм чел онези проклетни „Песни“. В тях се казва, че съм последвал призрака Монита в бъдещето, докато съм се сражавал с Шрайка... че съм се опитал да му попреча да убие другите поклонници. Това беше вярно... преди няколко месеца пристигнах тук. Монита изчезна, ала после се появи в по-млада версия като тази жена, която нарича себе си Рахил Уайнтрауб. Но „Песните“ също твърдят, че скоро ще участвам в ужасна битка с легиони Шрайкове, ще загина и ще бъда погребан на Хиперион в новопостроената Гробница на времето, наречена Кристален монолит, заедно с която тялото ми ще се върне назад във времето, придружено от Монита. Възможно ли е това, г. Енея? На погрешно място ли съм попаднал? Или в погрешно време?

ЕНЕЯ: Полковник Касад, приятелю и закрилник на майка ми и на другите поклонници, бъдете уверен, че всичко върви според плана. Чичо Мартин е написал в „Песните“ онова, което е знаел. Не са му били известни всички подробности от вашия... или моя... живот. Всъщност, той е разказал ужасно малко от случилото се в негово отсъствие.

Мога да ви кажа само това, полковник Касад... битката с Шрайка е истина, колкото и метафорично да е предадена. Едно възможно бъдеще за вас е да загинете в тази битка... заедно с много подобни на Шрайка воители... и да бъдете положен в Кристалния монолит като герой. Но ако това наистина се случи, то ще е след много години и след още много битки. През следващите дни, месеци, години и десетилетия ви предстои още много работа. А сега ви моля след три дни да ме придружите с „Игдразил“... това ще е първата стъпка към тези битки.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД (усмихва се): Но вие малко отклонявате въпроса, г. Енея. Мога ли да ви попитам... Шрайка ще бъде ли на вашето Дърво на болката, когато замине след три стандартни дни?

ЕНЕЯ: Мисля, че ще бъде, полковник Касад.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: Вие също не ни казахте, г. Енея, какво е Шрайка... откъде всъщност идва... каква е ролята му в тази вековна игра?

ЕНЕЯ: Така е.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: Но произходът на Шрайка ви е известен.

ЕНЕЯ: Да.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: Ще ни го разкриете ли, дете на Брон Ламия?

ЕНЕЯ: Предпочитам да не го правя, полковник

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: Но ще го направите, ако ви помоля отново, нали? Поне ще отговорите на преките ми въпроси в тази връзка? (ЕНЕЯ безмълвно кимва... Виждам в очите ѝ сълзи)

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: За първи път Шрайка се появява в същото онова далечно бъдеще, в което аз се сражавам с него, както е според „Песните“, прав ли съм, г. Енея? Онова бъдеще, в което Техноцентърът прави последния си ход срещу своите врагове? ЕНЕЯ: Да.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: И Шрайка е... ще бъде... изкуствено създание, нали? Създание на Техноцентъра.

ЕНЕЯ: Точно така.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: Той ще е странна смесица от технологично вълшебство на Техноцентъра, енергия от Празнотата, Която Обвързва и рециклирана киборгова личност на действително човешко същество, нали, г. Енея?

ЕНЕЯ: Да, полковник. Той ще е всички тези неща и нещо повече.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: И Шрайка ще бъде създаден от Техноцентъра, но ще се превърне в слуга и Аватар на други... сили... същности, нали?

ЕНЕЯ: Да.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: Всъщност, Енея, ще се съгласите ли, че Шрайка ще бъде пешка и на двете страни... на всички страни... в тази война за душата на човечеството... тази

война, която скача назад-напред във времето като четириизмерна игра на шах?

ЕНЕЯ: Да, полковник... макар че няма да е пешка. Може би кон.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: Добре, нека е кон. И този киборгов, свързан от Празнотата, Която Обвързва, АРНиран, геннопроизведен, нанотехнологично подсилен, ужасно мутирал кон... започва с личността на един-единствен воин, да или не? Може би противник в тази хилядолетна игра?

ЕНЕЯ: Наистина ли искате да знаете това, полковник? Не съществува по-голям ад от това да видиш точните подробности от човешкото...

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД (тихо): От човешкото бъдеще ли? От човешката смърт? От човешката участ? Зная това, Енея, дъще на приятелката ми Брон Ламия. Зная, че носите в себе си тези ужасни дадености и видения, още откакто сте се родила... още от дните, в които двамата с майка ви пресичахме моретата и планините на Хиперион, за да намерим онова, което смятахме за наша съдба. Зная, че ви е било много трудно, Енея, моя млада приятелко... по-трудно, отколкото може да си представи който и да е от нас тази вечер. Никой от нас не би могъл да се роди с такова бреме.

Но въпреки това искам да зная тази част от собствената си съдба. И смятам, че годините ми на служба за каузата на тази битка... години минали и години бъдещи... ми дават право на отговор. Шрайка основан ли е на личността на един-единствен човешки воин?

ЕНЕЯ: Да.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД: На моята ли? След смъртта ми в битката елементите на Техноцентъра... или на някаква сила... ще изпълтят моята воля, душата и личността ми в това... чудовище... и ще го пратят назад във времето през Кристалния монолит, така ли?

ЕНЕЯ: Да, полковник. Части от вашата личност... но само части от нея... ще бъдат изпълтени в живото създание, наречено Шрайка.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД (смее се): Но също е възможно да оцелея и победа в тази битка?

ЕНЕЯ: Да.

ПОЛКОВНИК ФЕДМАН КАСАД (сега се смее по-силно, искрено и непринудено): За Бога... по волята на Аллах... ако вселената има душа, тя е чиста ирония. Аз убивам врага си, изяждам сърцето му и врагът се превръща в мен... и аз се превръщам в него. (Следват още няколко минути мълчание. Виждам, че дърволетът „Игдразил“ се е обърнал и че отново приближаваме към огромната заобленост на Биосфернотр звездно дърво.)

РАХИЛ УАЙНТРАУБ: Приятелко Енея, любима Учителко, през годините, докато те слушах да учиш и се учех от теб, ме преследваше една огромна загадка.

ЕНЕЯ: Каква, Рахил?

РАХИЛ УАЙНТРАУБ: В Празнотата, Която Обвързва ти си чувала гласовете на Другите... разумните раси извън нашето пространство и време, чиито спомени и личности отекват в средата на Празнотата. Чрез причастието на твоята кръв някои от нас се научиха да чуват шепота на ехото на тези гласове... на Лъвовете, Тигрите и Мечките, както някои ги наричат.

ЕНЕЯ: Ти си една от най-добрите ми студентки, Рахил. Някой ден ясно ще чуеш тези гласове. Също както и ще се научиш да чуваш музиката на сферите и да направиш онази първа крачка.

РАХИЛ УАЙНТРАУБ (поклаща глава): Въпросът ми е друг, приятелко Енея. Загадка за мен остава присъствието на Наблюдател или Наблюдатели сред човешката раса, пратени от онези... от Другите... от онези Лълове, Тигри и Мечки... за да следят човечеството и да информират тези далечни раси. Присъствието на този Наблюдател... или Наблюдатели... буквален факт ли е?

ЕНЕЯ: Да.

РАХИЛ УАЙНТРАУБ: И са способни да приемат формата на човек, прокуден или храмер?

ЕНЕЯ: Наблюдателят или Наблюдателите не могат да променят формата си, Рахил. Те идват сред нас в някаква тленна форма, това е вярно... също както баща ми беше тленен, но роден като киборг.

РАХИЛ УАЙНТРАУБ: И този Наблюдател или тези Наблюдатели са сред нас от векове? ЕНЕЯ: Да.

РАХИЛ УАЙНТРАУБ: Този Наблюдател... или някой от тези Наблюдатели... сред нас ли е днес на този кораб или на тази маса?

ЕНЕЯ (колебае се): Рахил, по-добре е засега да не говоря повече по този въпрос. Някои мигновено биха убили такъв Наблюдател, за да защитят Мира или да спасят онова, което според тях означава „човек“. Дори само фактът, че ви казах за съществуването на такъв Наблюдател, го излага на огромен риск. Съжалявам... Обещавам ти, че тази... тази загадка... ще се разкрие в недалечно бъдеще и че ще стане ясна самоличността на Наблюдателя или Наблюдателите. Не от мен, а от самия Наблюдател или Наблюдатели.

ХРАМЕРСКИЯТ ИСТИНСКИ ГЛАС НА ЗВЕЗДНОТО ДЪРВО КЕТ РОСТИЙН: Братя во Муира, уважаеми прокудени съюзници и човешки гости, възлюбени разумни приятели, почитаема Онази, която учи... ще довършим този разговор по друго време и на друго място. Смятам, че молбата на г. Енея за заминаването на дърволета „Игдразил“ за мирския космос след три стандартни дни се приема единодушно... и че с късмет и смелост така ще се изпълнят древните храмерски пророчества за Дървото на болката и времето на Изкупление за всички деца на Старата Земя.

Сега ще довършим вечерята си и ще поговорим за други неща. Закривам тази официална среща и останалата част от краткото ни пътуване трябва да бъде изпълнена с приятелски разговори, вкусна храна, и с тайнството на истинското кафе, отгледано от зърна, донесени от Старата Земя... нашият общ дом... добрата Земя. Закривам срещата. Казах.

По-късно същата вечер, под топлата светлина на личната ни капсула, двамата с Енея се любихме, разговаряхме за интимни неща и вечеряхме за втори път с вино, сирене от зигозока и пресен хляб.

Енея беше отишла до кухненското отделение и се върна с две кристални чаши вино. Тя ми подаде едната и каза:

– Ето, Рол, любими мой... вземи това и пий.

– Благодаря – отвърнах аз, без да мисля и надигнах чашата към устните си. После замръзнах. – Това... ти...

– Да – кимна Енея. – Това е причастието, което отлагах толкова време. Сега е твое, ако искаш да го приемеш. Но не си длъжен да го правиш, обич моя. Дори да откажеш, чувствата ми към теб няма да се променят.

Без да откъсвам поглед от очите ѝ, аз пресуших виното. Имаше вкус само на вино.

Енея плачеше. Тя извърна глава, но вече бях видял сълзите в прелестните ѝ, тъмни очи. Взех я в ръцете си и ние заедно се понесохме под топлата светлина.

– Хлапе? – прошепнах аз. – Какво има? – Сърцето ми се късаше, докато се чудех дали не мисли за друг мъж в миналото си, за брака си, за детето... Виното ме замая и малко ми се догади. Или може би не бе от виното. – Тя поклати глава.

– Обичам те, Рол.

– Обичам те, Енея.

Тя ме целуна по шията и се вкопчи в мен.

– За това, което току-що направи за мен, в мое име, ще бъдеш преследван и гонен... Насилих се да се подсмихна.

– Хей, хлапе, та нас ни преследват и гонят от деня, в който се качихме на хокинговото килимче в Долината на Гробниците на времето. В това няма нищо ново. Ще ми липсва, ако Мирът престане да ни преследва.

Тя не се усмихна. Усетих сълзите ѝ до гърлото и гърдите си, когато ме притисна към себе си още по-силно.

– Ти ще си първият от всички онези, които ме следват, Рол. Ти ще си водачът в предстоящите десетилетия на битка. Ти ще си уважаваният и мразеният, слушаният и презирианият... те ще искат да те превърнат в бог, скъпи.

– Глупости – прошепнах, притиснал устни към косата на приятелката си. – Зная, че не съм водач, хлапе. Не съм направил нищо друго, освен да те следвам през всички тези години, откакто се познаваме. По дяволите... прекарах повечето време просто в опити да те настигна.

Енея повдигна лице към моето.

– Ти беше моят Избраник още преди да се родя, Рол Ендимион. Когато падна, ти ще продължиш. И двамата трябва да останем живи чрез теб...

Допрях тежкия си показалец към устните ѝ. Целунах сълзите по страните и миглите ѝ.

– Недей да говориш за падане или за живот без теб – наредих ѝ аз. – Планът ми е прост... завинаги да остана с теб... във всичко... да споделяме всичко. Каквото и да се случи с теб, ще се случи и с мен, хлапе. Обичам те, Енея. – Ние плувахме в топлия въздух и аз я притисках в ръцете си.

– Да – прошепна приятелката ми и яростно ме прегърна. – Обичам те, Рол. Заедно. Време. Да.

После престанахме да говорим. Целувките ни имаха вкус на вино и сол от сълзите ѝ. Правихме любов още много часове, после заедно се унесохме в сън, носейки се сплетени в прегръдките си като морски създания, като едно-единствено чудно морско създание, отпуснато под топлите и приятелски вълни.

26.

На следващия ден се отправихме с кораба на Консула към слънцето.

Бях се събудил с очакването да усетя някакво просветление, сатори от виното на участието, най-малкото по-дълбоко разбиране за вселената, в най-добрия случай всезнание и всеилие. Вместо това се събудих с пълен мехур, слабо главоболие, но приятни спомени от предишната нощ.

Енея се беше събудила преди мен и когато излязох от тоалетната, бе приготвила кафе, плодове и пресни, топли кифлички.

– Недей да очакваш същото всяка сутрин – усмихнато ми каза тя.

– Ясно, хлапе. Утре аз ще приготвя закуската.

– Омлет? – попита тя и ми подаде чаша с кафе. Счупих херметичния печат, вдишах аромата и изстисках капка в устата си, без да ме е грижа, че ще се изгоря или че мога да изпусна малката сфера горещо кафе във въздуха.

– Естествено – отвърнах аз. – Каквото пожелаеш.

– Желая ти късмет в търсенето на яйца – рече Енея и довърши кифличката си на две хапки. – Това Звездно дърво е хубаво, но няма кокошки.

– Жалко – казах и погледнах през прозрачната стена на капсулата. – А има толкова много места, на които да кацат. – После продължих сериозно: – Хлапе, за виното... искам да кажа, вече минаха около осем стандартни часа и...

– И ти не се чувстваш променен – довърши Енея. – Хмм, предполагам, че си един от тези редки индивиди, върху които вълшебството не действа.

– Наистина ли?

Гласът ми трябва да е прозвучал притеснено или облекчено, а може би и двете, защото тя поклати глава.

– Не, само се пошегувах. Около двайсет и четири стандартни часа.

Ще усетиш нещо. Гарантирам ти го.

– Ами ако сме... хм... заети, когато дойде моментът? – попитах аз и вдигнах вежди, за да подчертая въпроса си. Рязкото движение малко ме повдигна от магнитната маса.

Енея въздъхна.

– Долу, момче, преди да съм зашила тези твои вежди на мястото им.

– Ммм – ухилих й се над чашата с кафе. – Обичам, когато говориш така.

– Побързай – каза тя, пхна чашата си в звуковия миялен автомат и рециклира салфетката си.

С удоволствие дъвчех кифличката си и се наслаждавах на невероятната гледка през стената.

– Да побързам ли? Защо? Ще ходим ли някъде?

– Имаме среща на кораба – отвърна Енея. – На нашия кораб. После трябва да се върнем и да проверим последните приготовления на „Игдразил“ за заминаването утре вечер.

– Защо на нашия кораб? – попитах. – Няма ли да е направо претъпкан в сравнение с всички тези други места?

– Ще видиш – обеща тя. Беше обула меки, сини, стегнати на глезена панталони за нулева гравитация и тясна бяла риза с няколко самозалепващи се джоба. Носеше сиви пантофи. Бях свикнал да ходя бос в капсулата и по различните стъбла.

– Побързай – повтори тя. – Корабът заминава след десет минути и пътуването дотам е дълго.

Наистина бе претъпкан. И макар че вътрешното съдържащо поле поддържаше една шеста g, след нулевата гравитация се чувствах като на Юпитеров свят. Струваше ми се странно да съм в едноизмерна плоскост с всички останали и всичкото това свободно пространство да отива на вятъра. Седнали до пианото, по пейки, на столове и по первазите на холямката на равнището на библиотеката в кораба на Консула, заедно с нас бяха прокудените Навсън Хамним, Систендж Коридуел, Сиан Кинтана Каан, блестяща в своите пера, двамата сребристи, адаптирани за вакуумни условия прокудени Палу Корор и Дайвендж Никаагат, както и Пол Юри с Ам Чипета. Тук бяха Хет Мастийн и Кет Ростийн. Присъстваше полковник Касад – висок, колкото самите прокудени, – а също Дорье Фамо, която изглеждаше стара и царствена в леденосивата си рокля, прелестно диплеща се при ниската гравитация, Ломо, Рахил, Тео, А. Бетик и Далай лама. Нямахме нито едно от другите разумни същества.

Неколцина от нас излязоха на балкона, за да погледат как вътрешната повърхност на Звездното дърво остава зад кораба, който се издигаше към централната звезда върху стълб от син ядрен пламък.

– Добре дошъл отново, полковник Касад – каза корабът, когато се събрахме на библиотечното равнище.

Вдигнах вежди към Енея, изненадан, че корабът е успял да си спомни своя пътник от някогашните дни.

– Благодаря ти, Кораб – отвърна полковникът. Високият тъмен мъж изглеждаше разсеян и замислен.

Отдалечаването от вътрешната повърхност на Биосферното звездно дърво ме замая по съвсем различен начин, отколкото обикновеното смаляване на планетна сфера. Тук се намирахме във вътрешността на орбиталната структура и макар че виждах пролуки между листата и стволите, звездните полета от другата страна на слънцето и огромните космически пространства, стотиците хиляди километри и отделянето от привидно твърда повърхност, огромните листа, смалили се в искрящи точки – гледката на този свят, напомнящ на огромен зелен, вдлъбнат океан – и усещането, че съм в някаква невероятно голяма купа и не мога да избягам... всичко това беше почти непреодолимо.

Клоните сияеха със синя светлина от атмосферата в съдържащите полета, придавайки на хилядите кликове преплетени стволци и блещукащи листа някакъв син, електрически блясък, сякаш цялата вътрешна повърхност бе заредена с електрически ток. И навсякъде имаше живот и движение: прокудени ангели с широки сто клика криле не само прелитаха сред клоните, но и плуваха по-надалеч в космоса – навътре към слънцето, отвъд дългите десет хиляди клика коренови системи; безброй помалки форми на живот искряха в синята атмосферна обвивка – сияйни паяжини, вълшебни вериги, папагали, сини растения, маймуни от Старата Земя, огромни ята тропически риби, плуващи в нулевата гравитация в търсене на овлажнени от комети райони, сини чапли, ята гъски и марсиански кокошки, делфини – отдалечихме се преди да успеем да изброя дори само малка част от онова, което виждах.

Още по-нататък започнах да различавам размерите на най-големите форми на живот и рояци форми на живот. От „височина“ няколко хиляди клика можех да видя сияещите множества сини дискове, разумните акератаели, които летяха заедно. След първата ми среща тук със съществуващата от моята облачна планета бях попитал Енея дали на Биосферното звездно дърво има още, освен двете на съвещанието. „Още няколко – каза приятелката ми. – Още около шестстотин милиона.“ Сега можех да

видя безцелното прелитане на акератаелите по въздушните течения от дънер на дънер – отдалечени на стотици километри – на рояци от хиляди, може би дори десетки хиляди. А С ТЯХ летяха покорните им слуги: небесните сепии, зеплините, прозрачни медузи и огромни газови чували с пипала, подобни на онзи, който ме бе излял на облачния свят. Но по-големи. Бях пресметнал, че онова чудовище навярно е дълго десет клика – тези зеплинови чудовища тоябва да бяха дълги неколкостотин клика, а може би много повече, ако се смятаха безбройните пипала, камшичета, опашки и хоботи, които имаха тези същества. Докато ги наблюдавах, осъзнах, че всички тези гигантски зверове на акератаелите изпълняват различни задачи – преплитат клони, стъбла и капсули в сложни биомотиви, кастрят мъртвите клони и големите колкото градове листа на Звездното дърво, закрепват проектирани от прокудените структури или носят материали от една част на Биосферата до друга.

– Колко зеплини контролират акератаелите на Звездното дърво? – попитах Енея, когато се освободи за секунда.

– Не зная – отвърна тя. – Питай Навсън.

– Нямам представа – каза прокуденият. – Те отглеждат колкото са им нужни. Самите акератаели са отличен пример за групов организъм, за кошерен ум... никой от тези дискове поотделно не е разумен... но заедно, те са блестящи. Небесните сепии и други създания от Юпитерови светове се възпроизвеждат според нуждите тук вече повече от седемстотин стандартни години. Предполагам, че около Биосферата работят неколкостотин милиона... а на онова място навярно милиард.

Погледнах надолу към малките фигури по смаляващата се повърхност на Биосферата. Милиард създания, всяко голямо колкото Платото на зъбера на родния ми свят.

Още по-нататък през пролуките между клоните се виждаха много други неща. Онази част, от която идвахме ние, беше най-старата и най-плътната, но по огромната вътрешна извивка на Биосферата имаше дупки – някои съзнателно оставени, други все още незапълнени с жив материал. Но дори тук пространството кипеше от движение – по прецизни траектории между корени, клони, листа и стволоче летяха комети, чийто воден дар се изпаряваше от повърхността с помощта на насочени от прокудените и заредени от ерговете топлинни лъчи, изстрелвани от дънерите и от генетично адаптирани огледални листа, широки стотици кликове. Когато се превърнеха във водна пара огромните облаци се понасяха из влаещите се корени и напояваха милиарди квадратни километри листна повърхност.

Още по-големи от кометите бяха десетките внимателно насочени астероиди и пастирски луни, движещи се на няколко хиляди или десетки хиляди километри над вътрешната и външната повърхност на живата сфера – коригираха орбиталната траектория, осигуряваха привличане, за да помогнат на клоните да растат в правилна посока, хвърляха сянка над вътрешната повърхност на Биосферата там, където имаше нужда, и служеха като наблюдателни бази и работни общежития за безбройните прокудени и храмерски градинари, които се грижеха за проекта от десетилетия и векове.

А сега, когато корабът вече се беше отдалечил на половин светлинна минута разстояние и ускоряваше към слънцето, сякаш търсеше точка на прехвърляне, в огромната кухня на зелената сфера като че ли имаше още повече движение: прокудени бойни кораби, всички остарели според стандартите на Мира, с балони на хокингови двигатели или гигантски таранови съдържащи полета, древни унищожители и кораби К-3 от отдавна изчезнала епоха, изящни товарни кораби с огромни заоблени платна от сияеща монотъкан... и навсякъде прокудените ангели, размахващи криле и блестящи, докато се носеха към слънцето или летяха назад към Биосферата.

Енея и другите се отдръпнаха навътре, за да продължат обсъждането си. Темата бе важна – отново опит да открият начин да попречат на Мира да атакува, някаква маневра или отвлечане на вниманието, което да не позволи на трупацията се флот да се прехвърли тук, – но аз си мислех за по-важни неща.

Когато А. Бетик се обърна да напусне балкона, докоснах десния ръкав на андроида.

– Можеш ли да останеш, за да поговорим за минута?

– Разбира се, г. ЕНДИМИОН. – Гласът на синьокожия мъж беше внимателен, както винаги.

Изчаках да останем сами на балкона. Монотонният разговор отвътре ни позволяваше известно уединение и аз се облегнах на перилата.

– Съжалявам, че нямаше възможност да си попрिकाзваме, откакто пристигнах на Звездното дърво – започнах аз.

Голият скалп на А. Бетик блестеше под силната слънчева светлина. Сините му очи бяха спокойни и приятелски.

– Няма нищо, г. Ендимион. Събитията след пристигането ни бяха изключително вълнуващи. Съгласен съм, обаче че тази конструкция кара човек да търси възможности да говори за нея. – Той махна със здравата си ръка към огромната заобленост на Звездното дърво, която сякаш

започваше да избледнява близо до пламтящото слънце.

– Не искам да разговаряме за Звездното дърво или за прокудените – тихо отвърнах аз и се наведох малко по-близо към него.

А. Бетик кимна и зачака.

– Беше ли с Енея на всички светове между Старата Земя и Тян Шан – продължих. – На Иксион, Мауи-обетована, Ренесанс Вектор и другите?

– Да, г. ЕНДИМИОН. Имах честта да пътувам с нея през цялото време, докато позволяваше на други да я придружават.

Прехапах устната си, осъзнал, че се каня да се направя на глупак, но няхах друг избор.

– Ами времето, през което не ти е позволила да пътуваш с нея? – попитах.

– Докато г. Рахил, г. Тео и другите останаха заедно с мен на Грумбридж Дайсън Д ли? – рече А. Бетик. – Ние продължихме с работата на г. Енея, г. ЕНДИМИОН. Аз конкретно се занимавах със строежа на...

– Не, не – прекъснах го аз, – искам да кажа какво знаеш за отсъствието ѝ? А. Бетик замълча за миг.

– На практика нищо, г. Ендимион. Тя ни каза, че известно време няма да я има. Уреди да ни назначат и да продължим работата с нейните... студенти. Един ден замина и я нямаше почти две стандартни години...

– Една година, единайсет месеца, една седмица и шест часа – уточних аз.

– Да, г. Ендимион. Точно толкова.

– А след като се върна не ти ли каза къде е била?

– Не, г. Ендимион. Доколкото ми е известно, не го е споменавала на когото и да е от нас.

Искаше ми се да сграбча А. Бетик за раменете, да го накарам да разбере, да му обясня защо този въпрос е на живот и смърт за мен. Дали щеше да разбере? Не знаех.

Вместо това, като се опитвах да говоря спокойно, почти разсеяно – и безуспешно – казах:

– Забеляза ли някаква разлика в Енея след завръщането ѝ, А. Бетик?

Моят приятел андроид замълча, не, като че ли се поколеба дали да отговори, но сякаш се мъчеше да си спомни нюансите в човешката емоция.

– Заминахме за Тян Шан почти веднага след това, г. Ендимион, но си спомням, че в продължение на няколко месеца г. Енея беше много емоционална – в един момент въодушевена, в следващия напълно

отчаяна. Когато пристигнахте на Тянь Шан, тези емоционални поврати като че ли стихнаха.

– И не ти е споменавала каква е причината за тях, така ли? – Чувствах се като свиня заради това, че правех това зад гърба на любимата си, но знаех, че тя няма да разговаря с мен за тези неща.

– Не, г. Ендимион – отвърна андроидът. – Г. Енея не ми е казвала нищо за причината. Предположих, че е някакво събитие или събития, които е преживяла по време на отсъствието си.

Дълбоко си поех дъх.

– Преди да замине... на другите светове... Амритсар, Патауфа... на който и да е от световете преди да напусне Грумбридж Дайсън Д... тя имала ли е... била ли е... имала ли е някого?

– Не ви разбирам, г. Ендимион.

– Имало ли е мъж в живота ѝ, А. Бетик? Някой, към когото да е проявявала привързаност? Някой, който да е изглеждал особено близък с нея?

– А – кимна андроидът. – Не, г. Ендимион, като че ли нямаше никакъв мъж, който да е проявявал особен интерес към г. Енея... освен като към учителка и вероятен месия, разбира се.

– Да – казах аз. – И никой не се е върнал заедно с нея след онази една година, единайсет месеца, една седмица и шест часа?

– Не, г. Ендимион.

Стиснах рамото на А. Бетик.

– Благодаря ти, приятелю. Съжалявам, че ти зададох тези тъпи въпроси. Просто... не разбирам... някъде има... по дяволите, няма значение. Просто тъпи човешки чувства. – Обърнах се да се присъединя вътре към другите.

А. Бетик ме хвана за китката и ме спря.

– Г. Ендимион – тихо заговори той, – ако любовта е човешкото чувство, което имате предвид, смятам, че съм наблюдавал хората достатъчно дълго по време на съществуването си, за да зная, че любовта никога не е тъпо чувство. Смятам, че г. Енея е права, когато учи, че любовта може да е основният източник на енергия за вселената. Останах замръзнал и със зяпнала уста, докато андроидът напусна балкона и влезе в претъпканото библиотечно равнище.

Скоро щяха да вземат решение.

– Мисля, че трябва да пратим работа-куриер с гидеонов двигател със съобщение – казваше Енея, когато влязох вътре. – Да го пратим направо и след един час.

– Те ще го конфискуват – отвърна Сиан Кинтана Каан с мелодичния си контраалт. – А това е единственият кораб с мигновен двигател, който ни остана.

– Добре – вдигна рамене Енея. – Те са мерзост. Всеки път, когато ги използват, се унищожава част от Празнотата.

– Въпреки това – обади се Пол Юри, чийто силен диалект звучеше като радиосмушения, – остава възможността да използваме робота като носител.

– Да изстреляме ядрени бойни глави или плазмени оръжия срещу армадата ли? – попита Енея. – Мислех си, че сме се отказали от тази възможност.

– Това е единственият начин да ги ударим, преди те да ударят нас – заяви полковник Касад.

– Няма да има никаква полза – поклати глава храмерският Истински глас на Звездното дърво Кет Ростийн. – Роботите не са предназначени за точно насочване. Архангелският боен кораб ще го унищожи на светлинни минути от целта му. Съгласен съм с Онази, която учи. Да пратим съобщение.

– Но дали то ще спре атаката им? – попита Систендж Коридуел.

Енея направи добре познатия ми жест.

– Няма никаква гаранция... но ако ги накара да загубят равновесие, тогава ще те използват мигновените си роботи, за да отложат атаката. Предполагам, че си струва да опитаме.

– И какво ще гласи съобщението? – попита Рахил.

– Моля те, подай ми онзи пергамент и перото – каза Енея.

Тео ѝ донесе нещата и ги остави върху „Стенуея“. Всички – включително аз – се стълпихме наоколо, докато Енея пишеше:

До папа Урбан XVI и кардинал Лурдъсами:

Идвам на Пацем във Ватикана. Енея:

– Ето. – Младата ми приятелка подаде пергамента на Навсън Хамним. – Моля те, постави това в куриера, когато се приземим, включи радиопредавателя на „съобщение“ и го изстреляй към системата Пацем.

Прокуденият пое пергамента. Още не бях придобил способността да чета изражението на лицата на прокудените но ми беше ясно, че нещо го кара да се колебае. Навярно блед вариант на паниката и объркването, които изпълваха гърдите ми в момента.

„Идвам на Пацем.“ Какво означаваше това, по дяволите? Как би могла да отиде на Пацем и да оцелее? Не можеше. И където и да отиваше, бях сигурен в едно... че ще бъда до нея. Което означаваше, че тя ще

убие и мен, ако изпълнеше обещанието си. А Енея винаги спазваше дадената дума. „Идвам на Пацем.“ Може би това бе просто хитър ход, за да спре флота им? Празна заплаха... начин да ги обърка? Искаше ми се да разтърся любимата си, докато не изпаднаха зъбите ѝ или докато не ми обяснеше всичко.

– Рол – повика ме тя и ми даде знак да се приближа. Помислих си, че навярно това е обяснението, което исках, че е прочела изражението на лицето ми от другата страна на стаята и че е забелязала бушувания в мен смут, но Енея просто каза:

– Палу Корор и Драйвендж Никаагат ще ми покажат какво е да летиш като ангел, искаш ли да дойдеш с мен? Ще дойде и Ломо.

„Да летя като ангел?“ За миг бях сигурен, че говори глупости.

– Ако искаш да дойдеш, имат един резервен пластокостюм – продължаваше Енея. – Но вече трябва да тръгваме. Почти стигаме до Звездното дърво и корабът ще кацне след няколко минути. Хет Мастийн трябва да продължи с товаренето на „Игдразил“, а аз имам да правя още сто неща.

– Да – отвърнах аз, без да зная с какво се съгласявам. – Ще дойда. – В момента бях достатъчно кисел, за да си помисля, че този отговор е чудесна метафора за цялата ми десетгодишна одисея: „да, не зная какво правя или в какво се замесвам, но можеш да разчиташ на мен.“ Един от адаптираните за космоса прокудени, жената на Палу Корор, ни подаде пластокостюмите. Бях използвал пластокостюми, разбира се – последният път бе само няколко седмици преди това, когато двамата с Енея се бяхме изкачили на Великия връх на Средното царство на Тян Шан, – макар че ми се струваше преди месеци или години. Но никога не бях виждал или пипал такъв костюм.

Пластокостюмите датират от много векове. Идеята беше, че най-добрият начин да не експлодираш във вакуума не е огромният скафандр като в първите дни на космическите полети, а толкова тънко покритие, че да позволява на потта да излиза навън, като в същото време предпазва кожата от ужасната горещина, студ и вакуум в космоса. Пластокостюмите не се бяха променили много през всички тези векове, освен въвеждането на дихателните влакна и осмозните плоскости. Разбира се, последният ми пластокостюм беше произведен в Хегемонията и функционираше отлично, докато Радамант Немес не го раздра на парчета.

Но това не бе обикновен пластокостюм. Палу Корор пусна в ръцете ми сребърна материя, течна като живак и топла като протоплазма.

Наистина се движеше като живак. Не, движеше се като живо създание. Едва не го изпуснах от удивление и го хванах с другата си ръка, само за да видя, че потича няколко сантиметра нагоре по китката и ръката ми като някакво месоядно извънземно.

Трябва да бях казал нещо на глас, защото Енея рече:

– Наистина е жив, Рол. Пластокостюмът е организъм... генетично оформен и нанотехнологизиран... но дебелината му е само три молекули.

– Как да го облека? – попитах, докато го гледах да тече по ръката ми към ръкава на туниката ми, а после да се връща обратно. Имах впечатлението, че това по-скоро е хищник, а не дреха. А проблемът с всеки пластокостюм беше, че трябваше да се носи върху кожата: човек не носеше дрехи под пластокостюм. Където и да е.

– Ами – каза Енея, – лесно е... Няма нужда да го навличаш като старите пластокостюми. Просто се съблечи, застани неподвижно и го пусни върху главата си. Той ще потече отгоре ти. И трябва да побързаш.

Това не ме ентусиазира особено.

Двамата с Енея се извинихме и изтичахме нагоре по спиралната стълба към спалнята в носа на кораба. Там бързо се съблякохме. Погледнах към любимата ми – застанала гола до древното (и много удобно, както си спомнях) легло на Консула – и ми се прииска да ѝ предложи да използваме по-добре времето до приземяването на кораба. Но Енея само размахна пръст към мен, вдигна топката сребърна протоплазма над главата си и я пусна върху косата си.

Не бе приятно да гледам как сребърният организъм я поглъща – той се стече върху кестеняво-русата ѝ коса като течен метал, покри очите, устата и брадичката ѝ, обгърна шията ѝ като огледална лава, после раменете, гърдите, корема, хълбоците, пубиса, бедрата, коленете... накрая тя повдигна единия си крак, после другия и поглъщането завърши.

– Добре ли си? – тихо попитах аз. Собствената ми сребърна топка пулсираше в дланта ми, готова да ме погълне.

Енея – или хромираната статуя, която беше Енея – ми даде знак с палци нагоре и посочи към гърлото си. Разбрах: както и с хегемонийските пластокостюми, отсега нататък щяхме да разговаряме с помощта на комуникационни влакна.

Повдигнах пулсиращата маса в двете си ръце, затаих дъх, затворих очи и я пуснах върху главата си.

Стана за по-малко от пет секунди. За един ужасен миг бях сигурен, че не мога да дишам, усетих, че хлъзгавата маса покрива носа и устата

ми, но после си спомних да вдишам и в гърлото ми нахлу студен, свеж кислород.

„Чуваш ли ме, Рол?“ Гласът ѝ беше много по-отчетлив, отколкото в стария ми костюм.

Кимнах, после отвърнах: „Да. Странно усещане.“

„Готови ли сте, г. Енея, г. Ендимион?“ Трябваше ми секунда, за да разбера, че това е другият адаптиран прокуден Драйвендж Никаагат. Бях чувал гласа му и преди, но преведен през речеви синтезатор. По директния канал той звучеше по-ясно и мелодично от птичата песен на Сиан Кинтана Каан.

„Готови сме“ – потвърди Енея и ние се спуснахме по спиралната стълба, минахме през тълпата и излязохме на балкона.

„Успех, г. Енея, г. Ендимион.“ Това бе А. Бетик, който ни говореше по комуникационния канал на кораба. Андройдът ни докосна по сребърните рамене, когато спряхме до Корор и Никаагат пред перилата на балкона.

Ломо също ни очакваше. Сребърният му пластокостюм очертаваше всеки мускул на ръцете, бедрата и плоския му корем. За миг се почувствах неловко. Искаше ми се или да нося нещо над този толкова тънък пласт сребърна течност, или да бях полагал повече усилия, за да поддържам формата си. Изваяното от хром тяло на Енея изглеждаше прекрасно. Радвах се, че никой друг, освен андройдът не ни е последвал навън.

Корабът се намираше на две хиляди клика от Звездното дъвои бързо намаляваше скоростта. Палу Корор даде знак и леко скочи върху тънкия парапет на балкона, като балансираше при ниската гравитация. Драйвендж Никаагат я последва, след него Ломо, Енея и накрая – много по-громаво – и аз. Усещането за тежест и голота беше непреодолимо – огромната зелена вдлъбнатина на Звездното дърво под нас, покритите с листа стени в далечината от всички страни, грамадата на кораба, който завиваше под нас, балансирайки върху стройна колона от ядрен пламък. Със замайване осъзнах, че се готвим да скочим.

„Не се тревожете, ще отворя съдържащото поле в момента, в който преминете, и ще бъда на ЕМ тласкачи, докато не се отдалечите от ядрената опашка.“ Разбрах, че говори корабът. Нямах представа какво правим.

„Костюмите ще ви дадат груба представа за нашето адаптиране – казваше Палу Корор. – Разбира се, онези от нас, които са избрали пълната интеграция, не живеят и пътуват в космоса с помощта на

полуразумните костюми и техните молекулярни микропроцесори, а на адаптираните вериги в кожата, кръвта, зрителните органи и мозъците ни.“

„Как ще...“ – започнах аз. Бе ми трудно да говоря, сякаш пресъхналата ми уста можеше да се отрази по някакъв начин на мускулите на гърлото ми.

„Не се безпокойте – каза Никаагат. – Няма да разперим крилете си, докато не се отдалечим на достатъчно разстояние. Няма да се сблъскаш... полетата няма да ни позволят, Управлението е чисто интуитивно. Оптичните системи на костюма ви би трябвало да влязат в интерфейс с нервната ви система и с невросензорите ви и ще извикват информация, когато се налага.“

„Информация ли? Каква информация?“ – Исках само да си го помисля, но комуникационната система на костюма ми излъчи думите.

Енея хвана сребърната ми ръка в своите.

„Ще бъде забавно, Рол. Единствените свободни минути, които ще имаме днес, струва ми се. Или за известно време напред.“

В този момент, изправен върху парапета, готов за ужасяващото вертикално падане през ядрения пламък и вакуума, не се замислих за значението на думите й. „Хайде“ – каза Палу Корор и скочи.

Хванали се за ръце, двамата с Енея скочихме едновременно.

Тя пусна ръката ми и ние с въртене се отдалечихме един от друг. Сдържашото поле се разтвори и ни изтласка на безопасно разстояние. Ядреният двигател спря, докато петимата се отдалечавахме от кораба, после отново се запали – корабът като че ли се понесе напред по-бързо от нас – и ние продължихме да падаме надолу. Усещането беше непреодолимо – пет сребърни фигури с разперени ръце, все повече отделящи се една от друга, всичките полетели към дантелата на Звездното дърво на няколко хиляди клика под нас. После се отвориха крилете ни.

„За нашите цели днес леките криле трябва да са широки само около километър – разнесе се в ушите ми гласът на Палу Корор. – Ако пътувахме по-надалеч или по-бързо, щяха да са много по-големи... навярно неколкостотин километра.“

Когато повдигнах ръце, от пластокостюма ми изскочиха енергийни плоскости, напомнящи на криле на пеперуда. Усетих внезапен прилив на слънчева светлина.

„В момента усещаме течението на първичното магнитно поле, което следваме – поясни Палу Корор. – Ако ми позволите да овладее костюмите ви за момент... ето.“

Гледката се промени. Погледнах наляво, където падаше Енея, вече на няколко клика разстояние – блестяща сребърна пеперуда с разширяващи се златни криле. Другите сияеха зад нея. Можех да видя слънчевия вятър, натоварените частици и течения от плазма, виещи се по безкрайно сложната геометрия на хелиосферата – червени линии спирално магнитно поле, усукващо се така, сякаш нарисувано на вътрешните повърхности на постоянно движещ се наутилус. Всички тези извити, многопластови, пъстри гърчещи се плазмени нишки се стичаха към слънцето, което вече не изглеждаше като бледа звезда, а бе център на милиони сливащи се полета, цели пластове плазма, изгласквани със скорост от четиристотин километра в секунда и привлечани в тези фигури от пулсиращи магнитни полета. Можех да видя лилавите ленти на носещите се навътре магнитни линии, преплитащи се с тъмночервените избухващи навън течения, виждах сините въртопи на хелиосферична ударна вълна около външните краища на Звездното дърво, луните и кометите, които се връзваха в плазмената среда като кораби, плаващи във фосфоресциращи нощни морета, виждах нашите златни криле, които взаимодействаха с тази плазмена и магнитна среда, улавяйки фотоните като милиарди светулки в мрежите си, повърхностите им се носеха към плазмените течения, сребърните ни тела ускоряваха по огромните сияещи гънки и по спиралните магнитни геометрии на хелиосферичната матрица.

Освен това подсилено зрение, оптиката на костюмите представяше информация за траекторията и данни, които не означаваха нищо за мен, но трябва да бяха въпрос за живот и смърт за тези адаптирани към космоса прокудени. Премигваха уравнения и функции и сякаш се носеха някъде в далечината. Спомням си само един пример:

???

и

???

и

???

и

???

и

???

Макар да не разбирах нито едно от тези уравнения, знаех, че приближаваме към Звездното дърво с прекалено висока скорост. Освен ускорението от кораба, бяхме набрали собствена инерция от слънчевия вятър и плазменото течение. Започвах да виждам как тези енергийни криле могат да отдалечат човек от звезда – при това с внушителна скорост, – но няха представа как можеше да се спре на разстояние, което ми се струваше по-малко от хиляда километра.

„Фантастично е – разнесе се гласът на Ломо. – Удивително.“

Завъртях глава, за да погледна към нашия приятел летец от Тян Шан далеч наляво и на много километри под нас. Вече беше влязъл в зоната на листата и пикираше точно над синята замъгленост на съдържащото поле, което заобикаляше клоните и пространствата помежду им като осмозна мембрана.

„Как го е направил, по дяволите?“ – зачудих се аз. Отново трябва да бях предал мисълта на гласните си струни, защото чух дълбокия, характерен смях на Ломо. „ИЗПОЛЗВАЙ крилето, Рол. И оказвай съдействие на дървото и ерговете!“

Да оказвам съдействие на дървото и ерговете ли? Приятелят ми трябва да бе загубил разсъдъка си.

Тогава видях, че Енея е разперила криле и манипулира с тях едновременно с мисъл и движение на ръцете, погледнах зад нея към света от клони, който с ужасяваща скорост се приближаваше към нас, и започнах да проумявам номера.

„Така е добре – чух гласа на Драйвендж Никаагат. – Уловете вятъра. Добре.“

Видях двамата адаптирани прокудени да трепкат с криле като пеперуди. Издигащото се от Звездното дърво течение от плазмена енергия ги заобиколи и внезапно мина покрай тях, сякаш бяха разтворили парашути, докато аз продължавах да пропадам в пространството.

Задъхан в полето на пластокостюма и с разтуптяно сърце, разперих ръце и крака и поисках крилето ми да станат по-широки. Енергийните гънки засяяха и се разшириха поне до два клика. Грамадата от листа под мен се раздвижи, бавно и решително се завъртя, сякаш в безвременен

холос на цветя, стремящи се към светлината, сгъна се, за да образува гладък параболичен диск, широк поне пет клика и после стана съвършено огледална.

Внезапно блясна слънчева светлина. Ако гледах с незащитени очи, мигновено щях да оследея. Оптиката на костюма обаче се поляризира. Чух лъчите да удрят по тялото и крилете ми като силен дъжд по метален покрив. Разперих криле по-широко, за да уловя блестящото течение от светлина в същия момент, в който ерговете от Звездното дърво под мен нагънаха хелиосферната матрица, пречупиха плазмения поток назад към нас с Енея и рязко, но не й болезнено, намалиха скоростта ни. Размахали криле, ние навлязохме в извитите външни клони на Звездното дърво, докато оптиката на костюма продължаваше да показва данни в зрителното ми поле.

???

Това кой знае защо ме изпълни с увереност, че дървото ни дава съответното количество слънчева светлина на основата на масата и яркостта си, докато ерговете ни осигуряват достатъчно хелиосферна плазма и магнитна връзка, за да намалят скоростта ни почти до нулева, преди да се блъснем в някой от огромните клони или да се врежем в съдържащото поле.

Двамата с Енея следвахме прокудените и използвахме крилете си по същия начин, по който те използваха своите реехме се и после ги размахвахме, свивахме ги и след това ги разпервахме, за да уловим светлината на истинското слънце и отново да увеличим скоростта си, пикирахме сред външните клони, изплувахме над външния пласт от листа на Звездното дърво, после пак се гмурвахме дълбоко сред клоните, свили криле, за да минем между капсули или покрити мостове извън вътрешното съдържащо поле, носехме се около потъналите в работа космически сепии, чиито пипала бяха десет пъти по-дълги от кораба на Консула, в момента внимателно напредващ сред листата, отново разпервахме криле, за да прелетим край плуващите ята от хиляди пулсиращи със синя светлина аератаелитски дискове, които сякаш ни махаха с ръце.

Точно под сиянието на съдържащото поле имаше огромен платформен клон. Не знаех дали крилете могат да се използват в полето, но Палу Корор мина през него само с кратък проблясък – като грациозен гмурец, разцепил неподвижна водна повърхност, – последвана от Драйвендж Никаагат, после от Ломо, Енея и накрая от мен. Свих криле до

десетина метра, преминах през енергийната бариера и отново се оказах във въздух, звук, мирис и студени ветрове.

Кацнахме на платформата.

– Много добре за първи полет – отбеляза Палу Корор със специално синтезиран за атмосферата глас. – Искахме да споделим с вас само един миг от нашия живот.

Енея деактивира пластокостюма около лицето си и го остави да изтече в яка от течен живак. Очите ѝ блестяха.

Прекрасната ѝ кожа бе поруменяла и косата и лепнеше от пот.

– Чудесно! – извика тя и се обърна да ми стисне ръката. – Чудесно... много ви благодаря. Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви, свободен Никаагат, свободна Корор.

– Удоволствието беше наше, почитаема Онази, която учи – с поклон отвърна Никаагат.

Вдигнах поглед и разбрах, че „Игдразил“ е кацнал на Звездното дърво точно над нас. Дългите километър клони и ствол на дърволета свършено се сливаха с Биосферата. Успях да го забележа само благодарение на факта, че корабът на Консула бавно се бе приземил и една от сепиите-работници го вкара в хангарна капсула. Клонингите от екипажа трескаво работеха и товареха провизии и Мъобиусови кубове. Видях, че дърволетът е свързан със Звездното дърво с десетки животоподдържащи стъбла.

Енея продължаваше да стиска ръката ми. Когато извърнах очи от увисналия над нас дърволет и погледнах към приятелката ми, тя се наведе към мен и ме целуна по устните.

– Можеш ли да си представиш, Рол? Там живеят милиони адаптивани към космоса прокудени... през цялото време виждат онази енергия... летят със седмици и месеци в пустите пространства... носят се в бързеите на магнитосферите и въртопите около планетите... яхат плазмените ударни вълни на слънчевия вятър на десет или дори повече АЕ, после продължават още по-нататък... към границата на хелиопаузата на седемдесет и пет до сто и петдесет АЕ от звездата до мястото, където свършва слънчевият вятър и започна междузвездната среда. И слушат свистенето, шепота и прибоя на вселенския океан. Можеш ли да си го представиш?

– Не – признах аз. Не можех. Не знаех за какво говори. Поне тогава.

От една от стъблените връзки се появиха А. Бетик, Рахил, Тео, Касад и други. Рахил носеше дрехите на Енея. Андройдът носеше моите.

Прокудени и хора отново наобиколиха приятелката ми, искаха

отговори на неотложни въпроси, молеха я да поясни заповеди, съобщаваха ѝ за предстоящото изстрелване на робота с гидеонов двигател. Бяхме разделени от натиска на други хора.

Енея погледна към мен и ми махна. Вдигнах ръка – все още сребърна от пластокостюма, – за да ѝ отвърна, но вече я нямаше.

Същата вечер неколкостотин души се събрахме в транспортна капсула и една от сепиите ни изтегли до място много хиляди клика на северозапад над равнината на еклиптиката по вътрешната обвивка на Биосферното звездно дърво, но пътуването отне по-малко от трийсет минути, защото създаването мина напяркo, като описа дъга през космоса от нашата част на сферата до новата.

Макар че излючителната география на огромната структура караше този район да прилича на нашия, архитектурата на личните капсули и общи платформи, клонови кули и свързващи мостове в този участък на дървото изглеждаше различна – по-голяма, по-пищна, извънземна, – а прокудените и храмерите тук говореха на малко по-различен диалект, докато адаптираните към космоса прокудени се украсяваха с блестящи пъстри ленти, каквито до този момент не бях виждал. В атмосферните зони имаше други птици и животни – във влажния въздух плуваха екзотични рибки и огромни стада от нещо като косатки от Старата Земя с къси ръце и изящни длани. А това беше само на няколко хиляди клика от познатия ми район. Не можех дори да си представя разнообразието от култури и форми на живот из тази Биосфера. За първи път осъзнавах онова, което постоянно ми повтаряха Енея и другите... вътрешната повърхност на завършената Биосфера щеше да е по-голяма от съвкупността на всички планетни повърхности, открити от човечеството през последните хиляда години междузвездни полети. Когато завършеха Звездното дърво, обитаемото пространство щеше да надхвърля всички обитаеми светове в галактиката на Млечния път.

Посрещнаха ни официални представители, няколко минути ни приветстваха на пълни със стотици прокудени и храмери платформи с една шеста g, после ни отведоха в капсула, голяма колкото малка луна.

Там ни очакваха още неколкостотин хиляди прокудени и храмери, наред с неколкостотин сенешай алуити и акератаели, кръжащи около централната платформа. Премигнах и осъзнах, че ерговете са настроили съдържащото поле на приятната една шеста g, която притегляше всички към повърхността на сферата, но после забелязах, че седалките обхващат цялата ѝ вътрешност. Коригирах преценката си за броя на присъстващите – бяха над един милион.

Прокуденият свободен Навсън Хамним и храмерският Истински глас на Звездното дърво представиха Енея и казаха, че тя носи посланието, което техният народ очаква от векове.

Младата ми приятелка се приближи до подиума и се огледа, сякаш срещаше погледа на всеки присъстващ в огромното пространство. Аудиосистемата бе толкова съвършена, че можехме да чуем как преглъща и диша. Любимата ми изглеждаше спокойна.

– Изберете отново – каза Енея. После се обърна, отдалечи се от подиума и се насочи към дългите маси с наредени отгоре чаши.

Стотици от нас дадоха по няколко капки кръв, докато поднасяха чашите с вино на очакващите множества. Мислех си, че няма да стигне за всички тези прокудени и храмери, но след час онези, които искаха да приемат причастието на Енея, вече го бяха получили. Огромната сфера започна да се изпразва.

През цялата вечер не беше казано нищо друго, освен двете думи на Енея. Наслаждавах се на тишината за първи път през този дълъг – безкраен – ден в транспортната капсула, която се връщаше вкъщи... вкъщи, обратно към нашата част от Звездното дърво под сянката на „Игдразил“, който трябваше да потегли след двайсет часа.

Чувствах се измамник. Бях изпил виното почти двайсет и четири часа по-рано, но не усещах нищо... нищо друго, освен обичайната си любов към Енея, с други думи абсолютно необичайната си, уникална, несравнима любов към Енея.

Множествата, които искаха да пият, бяха пили. Огромната сфера бе опустяла, отидоха си дори онези, които не бяха приели причастието – може би разочаровани от двете думи на любимата ми или замислени за смисъла им.

Почти не разговаряхме в транспортната капсула, освен най-неизбежната размяна на думи. Мълчанието не беше неловко или разочаровано, а по-скоро благоговейно, дори граничещо със страх от края на един период в човешкия живот и началото... надеждата за начало... на нов.

„Избери отново.“ Двамата с Енея се любихме в тъмната ни капсула, въпреки умората и късния час. Любихме се бавно, нежно и почти непоносимо блажено.

„Избери отново.“ Това бяха последните думи в ума ми, когато накрая се унесох в сън. „Избери отново.“ Разбирах. Бях избрал Енея и живота с Енея. И вярвам, че тя бе избрала мен.

И на другия ден отново щях да избира нея, и тя щеше да избере мен, и в други ден, и във всеки час през тези предстоящи дни. „Избери

отново.“

Да. Да.

27.

Казвам се Яков Шулман. Пиша това писмо до приятелите си в Лодз²⁰:

„Скъпи мои приятели, забавих се да ви пиша, за да потвърдя онова, което чух. Уви, за наша най-дълбока скръб, вече знаем всичко. Разговарях със свидетел, който е избягал. Той ми разказа всичко. Избити са в Хелмно край Домбие и са погребани в Жушовската гора. Евреите са убити по два начина: с куршуми и газ. Хиляди евреи от Лодз. Не мислете, че съм полудял. Уви, това е трагичната, ужасна истина.

«Ужас, ужас! Човече, съблечи си дрехите, посипи главата си с пепел, тичай по улиците и танцувай в безумието си.» Толкова съм уморен, че писалката ми вече не може да пише. Помогни ни, Създателю на вселената!»

Пиша писмото на 19 януари сл. Хр., 1942 г. Няколко седмици покъсно, когато по време на февруарското затопляне измамният мирис на пролет се носи към гората около нашия град Грабов, ние – мъжете в лагера – сме натоварени на камиони. Някои от тях са покрити с пъстри картини на тропични дървета и животни по тях. Това са детските камиони от миналото лято, когато отведоха децата от лагера. През предишната зима боята е избеляла и немците не са си направили труда да я подновят, така че веселите рисунки сякаш избледняват като миналогодишни мечти.

Откарват ни на петнайсет километра в Хелмно, което немците наричат Кулмхоф. Тук ни заповядват да слезем от камионите и искат да се облекчим в гората. Не мога да го направя... не и пред пазачите и другите мъже, които ме гледат, но се преструвам, че съм уринирал и отново закопчавам панталоните си.

Връщат ни в големите камиони и ни откарват до стар замък. Тук пак ни нареждат да слезем и ние маршируваме из двор, покрит с дрехи и обувки. Спускаме се в избата.

На стената е написано на идиш: „Никой не си тръгва жив оттук“. Ние сме стотици, всички мъже, всички поляци повечето от нас от съседните села като Градов и Коло, но и мнозина от Лодз. Въздухът мирише

20. Град в централна Полша, на северозапад от Варшава. – Б.пр.

на влага, гнилоч, студен камък и плесен.

Няколко часа по-късно, когато светлината избледнява ние все пак напускаме избата живи. Пристигнали са още камиони, по-големи, с двойни врати. Те са зелени. По страните им не са нарисувани картини. Пазачите отварят вратите и виждам, че повечето са почти съвсем пълни. Във всеки от тях са наблъскани по седемдесет-осемдесет мъже. Не познавам никой от тях.

Немците ни блъскат и удрят, за да ни натикат в големите камиони. Чувам, че мнозина от мъжете, които познавам, викат да ги поведе в молитва, докато ни тикат в зловонните машини – „Шема Израел“²¹, молим се ние. И продължаваме да се молим, когато затръшват вратите.

Навън немците крещат на полския шофьор и на неговите полски помощници. Чувам, че един от тях извиква на полски „Газ!“ и се разнася шум от свързване на тръба или маркуч някъде под камиона ни. Двигателът отново започва да реве.

Някои от хората наоколо се молят заедно с мен, но повечето започват да плачат. Камионът съвсем бавно потегля. Зная, че ни карат по тесния асфалтиран път, който немците построиха от Хелмно до гората. Всички селяни се удивиха на това, защото пътят не води доникъде... свършва сред гората, където се разширява, за да има място камионите да обръщат. Но там няма нищо друго, освен дърветата, пещите, които немците наредиха да построят, и рововете, които немците наредиха да изкопаят. Евреите от лагера, които работиха на този път, които изкопаха рововете и които построиха пещите в гората, ни разказаха за това. Тогава не им повярвахме и после те изчезнаха... откараха ги.

Въздухът се съгъстява. Надигат се писъци. Боли ме главата. Трудно ми е да дишам. Сърцето ми бясно тупти. Стискам ръцете на млад мъж – момче – от лявата ми страна и на старец от дясната. Двамата се молят заедно с мен.

Някъде в камиона ни някой пее, пее на идиш, пее с баритон, който е предназначен за опера:

„Боже мой. Боже мой, защо ни остави?“

Хвърляли са ни в огъня и преди, но никога Закона Твой свещен не сме забравяли.

Енея! Боже мой! Какво?

Шшт. Всичко е наред, мила. Тук съм.

21. „Чуй, Израил!“ – основна юдейска молитва, потвърждаваща вярата на еврейския народ в Господ. – Б.пр.

Аз не... какво?“

Казвам се Калтрин Катейен Ендимион и съм вдовица на Трорб Ендимион, който загина няколко месеца по-рано в ловен инцидент. Освен това съм майка на детето Рол, сега на три хиперионски години, което си играе край огъня в кръга на кервана под зоркия поглед на лелиците си.

Изкачвам се по тревистия склон над долината, в която са се събрали за пренощуване колите от кервана. Край потока в долината има няколко тритрепетлики, но иначе мочурищата са съвсем голи, освен ниска трева, изравниче, острица, скали, камъни и лишеи. И овце. По хълмовете на изток се виждат и чуват стотиците овце на кервана, които преживят и тичат, подгонени от овчарските кучета.

Баба кърпи дрехи на скала, от която се разкрива величествена гледка към долината на запад. Западният хоризонт е покрит в мъгла, което означава открита вода, морето, но непосредственият свят наоколо е ограничен от мочурищата, помръкващия лазур на привечерното небе, метеоритните жилки, които кръстосват това небе, и шумоленето на вятъра в тревата.

Сядам на един от камъните до Баба. Тя е майка на моята покойна майка и лицето ѝ е нашето лице, но по-старо, с набръчкана кожа, къса бяла коса, изпъкнали кости на волево лице, остър нос и кафяви очи с бръчици от смях в ъгълчетата.

– Най-после се върна – казва старицата. – Гладко ли мина пътуването?

– Да – отвръщам аз. – Том ни взе край брега от Порт Романс и после продължихме нагоре по магистралата на Клюна, вместо да плащаме за ферибот през блатата. Първата нощ останахме в хана на Бенброук, втората лагерувахме край Суис.

Баба кимва. Пръстите ѝ сърчно шият. На скалата до нея е оставен кош с дрехи. – Ами лекарите?

– Клиниката беше голяма – разказвам аз. – Християните са пристроили нови сгради от последното ни ходене в Порт Романс. Сестрите бяха много мили по време на изследванията.

Баба чака.

Поглеждам надолу към слънцето, което се откъсва от мрачните облаци. Лъчи огряват долината, хвърлят фини сенки зад ниските скали и хълмове и карат изравничето да запламти.

– Рак е – добавям. – От новия вид.

– Знаем това от лекаря в Мурс Едж – кимва Баба. – Какво казаха за

прогнозите?

Взимам една от ризите – тази е на Трорб, но сега е на брат му, чичото на Рол, Лей. Изваждам от престилката си собствената си игла и конец и започвам да пришивам копчето, което Трорб бе загубил точно преди последното си ловно пътуване на север. Страните ми пламват при мисъл, та, че съм дала тази риза на Лей без едно копче.

– Препоръчват да приема кръста – отговарям аз.

– Няма ли цяр? – пита Баба. – При всичките им лекарства и серуми?

– Преди имало. Но очевидно го правели с молекулярната технология...

– Нанотехнология – поправя ме Баба.

– Да. И преди известно време Църквата го забранила. На по-напредналите светове има други лекарства.

– Но не на Хиперион – прибавя Баба и оставя настрана дрехите от скута си.

– Точно така. – Докато говоря, се чувствам много уморена, все още малко ми е зле от изследванията и пътуването, но съм съвсем спокойна. И много тъжна. Вятърът донася смеха на Рол и другите момчета.

– И препоръчват да приемеш техния кръст – повтаря Баба. Последната дума прозвучава остро.

– Да. Вчера един много мил млад свещеник разговаря с мен часове наред.

Баба ме поглежда право в очите.

– А ти ще го направиш ли, Калтрин? Отвърщам на погледа ѝ.

– Не.

– Сигурна ли си?

– Абсолютно.

– Ако беше приел кръстоида миналата пролет, когато го молеше мисионерът, сега Трорб щеше да е жив.

– Но нямаше да е моят Трорб – казвам аз и извърщам очи. Плача за първи път, откакто преди седем седмици започнаха болките. Не за себе си, зная го, а от спомена за Трорб, които се усмихва и ми маха в онова последно утро, преди да се отправи към крайбрежието заедно с братята си на лов за солена ибсон. Баба ме хваща за ръка.

– За Рол ли си мислиш? Поклащам глава.

– Още не. След няколко седмици няма да мисля за нищо друго.

– Излишно е да се тревожиш за това, знаеш – тихо казва Баба. – Още не съм забравила да гледам деца. Помня приказки и зная как да го уча. И ще запазя спомена за теб в душата му.

– Той ще е толкова малък, когато... – Прошепвам аз и млъквам. Баба стисва ръката ми.

– Малките помнят най-много – тихо отвръща тя. – Когато остареем и започнем да изнемощяваме, най-ясно си спомняме тъкмо детството.

Залезът е прекрасен, но сълзите ми го замъгляват. Лицето ми е полуизвърнато от погледа на Баба.

– Не искам да си ме спомня само, когато остарее. Искам да го виждам... всеки ден... да го гледам как играе и расте.

– Спомняш ли си стиховете от Ръокан, на които те научих? Тогаваш беше съвсем малко по-голяма от Рол. Не мога да не се засмея.

– Ти си ме учила на много стихове от Ръокан, Бабо.

– Първият – уточнява старицата.

Трябва ми само секунда да си спомня. Казвам стиховете, като внимавам да не говоря напеквно, тъкмо както ме научи Баба, когато бях съвсем малко по-голяма от Рол:

„Колко щастлива съм аз –
вървя ръка за ръка
с децата,
за да берем свежи цветя
в пролетните поля!“

Баба е затворила очи. Мога да видя колко тънка е пергаментовата кожа на клепачите ѝ. – Тези стихове ти харесваха, Калтрин. – И още ми харесват.

– А в тях казва ли се нещо за нуждата да береш свежи цветя следващата седмица, следващата година или след десет години, за да си щастлива сега?

Усмиввам се.

– Лесно ти е да говориш така, стара жено – отвръщам аз с тих, нежен глас, за да смекча неуважението на думите си. – Ти си брала цветя седемдесет и четири пролети и се каниш да продължиш в същия дух още седемдесет.

– Не чак толкова, струва ми се. – Тя за последен път стисва ръката ми и я пуска. – Важното е сега да идец с децата и под вечерната пролетна светлина бързо да набереш цветя за вечерята. Готвя ти любимото ядене.

Тези думи ме карат да плесна с ръце.

– Супата на северния вятър ли? Но лукът още не е поникнал.

– На южните ливади е поникнал. Пратих Лий и момчетата му да потърсят там. И те напълниха тенджерата. Сега върви да набереш пролетните цветя, за да е всичко както трябва. Вземи детето и се върнете преди смрачаване.

– Обичам те, Бабо.

– Зная. И Рол те обича, малката ми. Ще се погрижа кръгът да остане цял. Сега тичай.

Събуждам се, падайки. Бил съм буден. Листата на Звездното дърво бяха хвърлили сянка над капсулите за през нощта и звездите от външната страна на Биосферата сияят. Гласовете не отслабват. Образите не изbledняват. Това не е сън. Това е вихър от образи и гласове... хиляди гласове в хор, всички умоляващи да бъдат чути. До този момент не си бях спомнял гласа на майка ми. Когато равинът Шулман викаше на полски от Старата Земя и се молеше на идиш, разбирах не само гласа, но и мислите му.

Полудявам.

– Не, скъпи, не полудяващ – прошепва Енея. Тя се носи до топлата стена на капсулата и ме прегръща. Хронометърът на инфотерма ми показва, че периодът за сън в този район на Биосферното звездно дърво почти изтича, че листата ще се разтворят, за да пропуснат слънчевите лъчи след час.

Гласовете шепнат, мърморят, спорят и ридаят. Образите прелитат в дъното на мозъка ми като цветове след ужасен удар по главата. Съзнавам, че съм се сковал, че съм стиснал юмруци и зъби и съм напрегнал вените на шията си като в ужасен вятър или пристъп на болка.

– Не, не – казва Енея. Нежните ѝ ръце гаят бузата и слепоочията ми. Капки пот се носят около мен като кисел ореол. – Не, Рол, отпусни се. Ти си толкова чувствителен към това, скъпи мой, точно както си мислех. Отпусни се и остави гласовете да стихнат. Можеш да го контролираш, мили. Можеш да ги слушаш, когато искаш, и да ги караш да млъкват, когато трябва.

– Но никога ли няма да изчезнат? – питам аз.

– Могат само да се отдалечат – прошепва Енея. Прокудени ангели летят под слънчевите лъчи отвъд бариерата от листа.

– И ти си слушала всичко това още като бебе? – възкликвам аз.

– Още отпреди да се родя – отвръща любимата ми.

– Боже мой, Боже мой – изпъшквам и притисвам юмруци към очите си. – Боже мой.

Казвам се Амнье Махен Ал Ата и съм на единайсет стандартни

години, когато в моето село на Ком-Рияд пристига Мирът. Селото ни е отдалечено от градовете, от няколкото наземни и небесни магистрала, дори от керванските пътища, които кръстосват скалистата пустиня и Пламтящите равнини.

От два дни във вечерните небеса като въгленчета блестят мирски кораби. Те пресичат от изток на запад нещо, което баща ми нарича пространство извън въздуха. Вчера по селското радио предадоха заповедта на имама в Ал-Газали, който чул по телефона от Омар, че всички във Високите краища и в оазисните лагери в Пламтящите равнини трябвало да се съберат пред юртите си и да чакат. Татко отиде да се срещне с мъжете в кирпичената джамия на нашето село.

Останалите от семейството ми застават пред юртата. Другите трийсет семейства също чакат. Селският ни поет Харид уд-Дин Атар минава сред нас и се опитва да успокои нервността ни със стихове, но дори възрастните са уплашени.

Баща ми се връща. Той казва на мама, че моллата е решил да не чакаме неверниците да ни избият. Селското радио не може да хваща джамията в Ал-Газали или Омар. Татко мисли, че радиото пак се е повредило, но моллата смята, че неверниците са избили всички на запад от Пламтящите равнини.

Чуваме изстрели пред другите юрти. Мама и най-голямата ми сестра искат да избягат, но татко им нарежда да останат. Носят се писъци. Поглеждам към небето в очакване да се появят неверните кораби на Мира. Когато отново свеждам очи, хората на моллата се появяват иззад юртата ни и зареждат нови пълнители в автоматите си. Лицата им са мрачни.

Татко кара всички ни да се хванем за ръце.

– Бог е велик – казва той и ние отговаряме:

– Бог е велик. – Даже аз зная, че „ислям“ означава покорство пред милостивата воля на Аллах.

В последния момент виждам въгленчетата в небето – мирските кораби летят от изток на запад.

– Бог е велик! – извиква татко. Чувам изстрелите.

– Енея, не зная какво означават тези неща.

– Рол, те не означават нищо, те са онова, което са.

– Истина ли са?

– Също колкото спомените, обич моя.

– Но как? Мога да чувам гласовете... толкова много гласове... веднага щом... докосна някой от тях с ума си... те са по-силни от

собствените ми спомени, по-ясни.

– И въпреки това са спомени, обич моя.

– На мъртвите...

– Тези, да.

– Научаването на езика им...

– Ние трябва да учим езика им, Рол, по много начини. Не само техните говорими езици... английски, идиш, полски, фарси, тамилски, гръцки, китайски... но и сърцата им. Душата на техния спомен.

– Тези, които говорят, призраци ли са, Енея?

– Призраци не съществуват, обич моя. Смъртта е окончателна. Душата е онова необяснимо съчетание от спомен и личност, което носим през живота си... когато животът свърши, душата също умира. Освен онова, което оставяме в спомените на любимите си.

– И тези спомени...

– Отекват в Празнотата, Която Обвързва.

– Как? Всички тези милиарди животи...

– И хиляди раси, и милиарди години, обич моя. Там са някои от спомените на майка ти... и на моята майка... но също и спомените на същества, ужасно отдалечени във времето и пространството от нас.

– Мога ли да докосвам и тях, Енея?

– Навярно. С времето и с опита. Трябваша ми години, за да ги разбера. Трудно е да се проумеят дори сетивните възприятия на форми на живот, еволюирали толкова различно от нас, а още по-малко мислите, спомените и чувствата им.

– Но си успяла?

– Опитвах се.

– Извънземни форми на живот като сенешай алуитите или акератаелите ли?

– Много по-извънземни, Рол. Сенешаите поколения наред са живели скрити на Хеброн, близо до човешките заселници. И са емпати – техният основен език са чувствата Акератаелите са съвсем различни от нас, но не чак толкова различни от същностите на Техноцентъра, които е посетил баща ми.

– Боли ме главата, хлапе. Можеш ли да ми помогнеш и ла спреш тези гласове и образи?

– Мога да ти помогна да утихнат, обич моя. Докато сме живи, те никога няма да замълчат. Това е благодатта и бремето на причастието на моята кръв. Но преди да ти покажа как да ги накараш да утихнат, послушай още няколко минути. Вече е почти изгрев слънце.

Казвам се Ленар Хойт, свещеник, но сега съм папа Урбан XVI и отслужвам възкресителната меса за Джон Доменико кардинал Мустафа в базиликата „Св. Петър“ в присъствието на повече от петстотин ватикански величия.

Изправен на олтара с протегнати ръце, аз чета от „Молитвата на вярващия“:

„Нека уверено призовем Господа, всемогъщия наш Отец, Който вдигна Христа, Своя Син от мъртвите, да спаси всички ни.“

Кардинал Лурдъсами, който служи като дякон в тази меса, напечно продължава:

„Да върне във вечната общност на вярващите този покоен кардинал, Джон Доменико Мустафа, които някога получи семето на вечния живот чрез кръщението, ние молим Господа наш.

Той, който изпълняваше епископска служба в Църквата и в Светата служба като жив, отново да може да служи на Бог през възродения си живот, ние молим Господа наш.

Бог дари душите на нашите братя, сестри, роднини и благодетели

с награда за техния труд, ние молим Господа наш

Да посрещне в светлината на Своя лик

всички, що заспиват с надежда за възкресение,

и да ги дари с това възкресение,

та по-добре да Му служат,

ние молим Господа наш.

Да помага и милостиво да утешава нашите братя и сестри, що страдат от набезите на безбожните и от обидите на пропадналите, ние молим Господа наш.

Някой ден да призове в прекрасното Си царство

всички, що тук са се събрали

и да ни въздаде същата благодат

на временното възкресение в Христовото име,

ние молим Господа наш.“

Сега, когато хорът пее молитвата и множеството коленичи в екотна тишина в очакване на светото причастие, аз се обръщам с гръб към олтара и казвам:

– Приеми, о, Господи, тези дарове, които Ти предлагаме от страна на Твоя раб Джон Доменико Мустафа, кардинала. Ти му въздаде дара на

висшия свещенически сан в този свят и нека за кратко иде при Твоите светци в Царството небесно, и се върне при нас чрез Твоето тайнство на възкресението. В името на Христа, нашият Господ.

Множеството отвръща в хор:

– Амин.

Приближавам се до ковчегата и възкресителната ясла на кардинал Мустафа до олтара и го поръсвам със светена вода, докато се моля:

„Отче наш, всемогъщи и вечни Господи, ние винаги и навсякъде Ти благодарим чрез Исуса Христа, нашия Бог.

В Него, който стана от мъртвите, е надеждата ни за възкресение. Скръбта от смъртта отстъпва на светлото обещание за безсмъртие.

Господи, за Твоя набожен народ животът се е подновил, а не е свършил.

Когато тялото на нашето земно съществуване легне в смъртта, ние вярваме в Твоята милост и в Твоето чудо да ни го върнеш.

И затова, заедно с хора на всички райски ангели, ние възнасяме Твоята слава и пеем безкраен химн на възхвала“

Огромният орган в базиликата кънти, докато хорът незабавно започва да пее химна:

„Свети, свети, свети Господи Боже всемогъщи, паят и земята пре-
ливат от Твоята слава. Осанна.

Благословен е Той, който идва в името на Господ. Осанна.“

След причастието, след края на месата и разотиването на множеството бавно отивам в ризницата. Тъжен съм и сърцето ме боли – буквално. Сърдечното ми заболяване отново е в напреднал стадий, задръства артериите ми и прави всяка моя стъпка и дума болезнена. Мисля си: „Не трябва да казвам на Лурдъсами“.

Кардиналът се появява, докато дяконите ми помагат да сваля одеждите си.

– Получихме робот-куриер, Ваше светейшество.

– От кой фронт? – питам.

– Не от флота, Свети отче – отвръща кардиналът и се намръщва към лист хартия, който стиска в тлъстите си пръсти.

– Откъде тогава? – Нетърпеливо протягам ръка. Съобщението е написано на дебел пергамент.

„Идвам на Пацем във Ватикана. Енея“

Вдигам поглед към моя външен министър.

– Можете ли да спрете флота, Саймън Аугустино? Челюстта му като че ли потръпва.

– Не, Ваше светейшество. Прехвърлиха се преди повече от двайсет и четири часа. Би трябвало почти да са приключили с ускореното си възкресяване и да пристъпват към осъществяване на атаката. Не можем навреме да пратим робот, за да ги спрем.

Осъзнавам, че ръката ми трепери. Връщам съобщението на кардинал Лурдъсами.

– Повикайте Маръсин и другите командващи флота – казвам аз. – Наредете им да върнат всеки останал боен кораб обратно в системата Пацем. Незабавно.

– Но, Ваше светейшество – настоятелно възразява Лурдъсами, – в момента текат толкова много важни бойни мисии...

– Незабавно! – отсичам. Лурдъсами се покланя.

– Незабавно, Ваше светейшество.

Когато се извърщам, болката в гърдите ми и секването на дъха ми са като Божие предупреждение, че времето ми е кратко.

– Енея! Папата...

– Спокойно, обич моя. Тук съм.

– Бях с папата... Ленар Хойт... но той не е мъртъв, нали?

– Ти научаваш и езика на живите, Рол. Невероятно е, че първият ти контакт със спомените на друг жив човек е с него. Мисля...

– Няма време, Енея! Няма време. Неговият кардинал... Лурдъсами... му даде твоето съобщение. Папата се опита да върне флота, но Лурдъсами каза, че било прекалено късно... че се били прехвърлили преди двайсет и четири часа и всеки момент ще ни атакуват. Това може да е тук, Енея. Може да е флотът, който се събира в Ласайл 9352...

– Не! – Викът на Енея ме откъсва от какофонията от образи и гласове, спомени и възприятия. Те не изчезват съвсем, но се отдалечават като висока музика в съседна стая.

Енея е извикала инфотерм от лавицата в кабината и едновременно се свързва с нашия кораб и Навсън Хамним.

Опитвам се да се съсредоточа върху приятелката си и настоящия момент и навличам дрехите си, но като човек, събудил се от изключително жив сън. Шепотът на гласове и други спомени все още е с мен.

Отец-капитан Федерико де Соя коленичи за молитва в личната си капсула на дърволета „Игдразил“, само че вече не мисли за себе си като за „отец-капитан“, а просто като за „отец“. И не е уверен дори в това обръщение, докато се моли коленичил, както е правил часове наред тази нощ и още по-дълги часове през дните и нощите след свалянето на кръстоида от гърдите и тялото му от причастието на кръвта на Енея.

Отец де Соя се моли за прошка, за каквато – той е сигурен – не е достоен. Моли се за прошка за годините си като капитан от мирския флот, за многобройните си битки, за отнетите животи, за прекрасните човешки и Божии творения които е унищожил. Отец Федерико де Соя коленичи в тишината на ниската гравитация в каютата си и моли своя Господ и Спасител... Бога на милостта, в който е бил научен да вярва и в който сега се съмнява... да му прости, не заради самия него, а за да може с мисли и действия да служи на своя Бог през бъдните месеци и години или часове, ако животът му ще е толкова кратък...

Откъсвам се от този контакт с внезапното отвращение човек, осъзнал, че е станал воайор. Незабавно разбирам, че ако е знаела за този „език на живите“ от години, през целия си живот, Енея със сигурност е изхабила повече енергия да го избягва – всички тези неканени натрапения в чуждия живот, – вместо да го усъвършенства.

Енея е отворила ирисов портал в стената на капсулата и е изнесла инфотерма на органичния балкон. Излитам навън и се присъединявам към нея на повърхността на балкона под лекото една шеста g на съдържащото поле. Над диска на инфотерма плуват няколко лица – на Хет Мастийн, Кет Ростийн и Навсън Хамним, – но всички гледат настрани от фотоклетките, както и самата Енея.

Трябва ми секунда, за да проследя погледа ѝ.

Пламтящи жилки се връзват в Звездното дърво покрай красиви розети от оранжево-червен огън. За миг си мисля, че това е просто изгревът по вътрешната заобленост на Биосферата, че сепии, ангели и напоителни комети улавят светлината така, както бяхме правили ние с Енея, когато се носехме по хелиосферната матрица, но после разбирам какво виждам.

Мирски кораби се връзват в Звездното дърво на стотици места и ядрените им опашки разсичат клони и дънери като студени, блестящи ножове.

Експлозии от листа и останки на стотици хиляди километри разстояние разтърсват клона, капсулата и балкона, на който стоим.

Огнен хаос. В космоса се носят енергийни копия, които е виждат заради милионите атмосферни частици, пулверизирана органична материя, горящи листа и кръв на прокудени и храмери. Копия, разсичащи и изгарящи всичко, до което се докоснат. На няколко километра от нас разцъфтяват нови експлозии. Съдържащото поле все още устоява и звуковата вълна ни отхвърля назад към стената на капсулата, която се вълнува като плът на ранено животно. Инфотермът на Енея изключва в

същия момент, в който заоблеността на Звездното дърво над нас избухва в пламъци и експлодира в безмълвния космос. Чуват се викове, кръсъци и рекове, но зная, че след секунди съдържашото поле трябва да подаде и че ние с Енея ще бъдем всмукани в космоса заедно с тонове други останки.

Опитвам се да я издърпам обратно в капсулата, която се самозатваря в напразен опит да оцелее.

– Не, Рол, виж!

Поглеждам нататък, накъдето сочи. Над нас, после под нас, навсякъде около нас Звездното дърво гори и експлодира, късат се лиани и клонови, прокудени ангели се обгръщат в пламъци, десеткликови работни сепии се всмукват в самите себе си, дърволети горят, докато се опитват да избягат.

– Убиват ерговете! – надвиква рева на вятъра и експлозиите Енея.

Удрям с ръка по стената на капсулата и викам команди. Ирисовият портал се отваря само за миг, но достатъчно, за да издърпам любимата си вътре.

Това няма да ни спаси. Плазмените взривове се виждат през поляризираните стени.

Енея изважда раницата си от шкафа и я нарамва. Аз грабвам моята и пъхам канията с ножа в колана си, сякаш може да ми помогне срещу тези убийци.

– Трябва да стигнем до „Игдразил“! – извиква тя. Отблъскваме се към стената на стъбления тунел, но капсулата не ни пуска навън. Оттам се разнася рев.

– Стъблената връзка е прекъсната – ахва Енея. Тя все още носи инфотерма – виждам, че е древното устройство от кораба на Консула – и вика данни от мрежата на Звездното дърво. – Мостовите са взривени. Трябва да стигнем до дърволета.

Поглеждам през стената. Оранжеви цветя от пламък. „Игдразил“ е на десет клика нагоре и на изток от нас. След унищожаването на люлеещите се мостове и стъблената връзка, все едно, че е на хиляда светлинни години.

– Повикай кораба – казвам аз. – Кораба на Консула. Енея поклаща глава.

– В момента Хет Мастийн потегля с „Игдразил“... няма време да взимаме нашия кораб. Трябва да сме там след три-четири минути, иначе... Ами пластокостюмите на прокудените? Можем да прелетим дотам.

Мой ред е да поклатя глава.

– Не са тук. Когато ги съблякохме на платформата, казах на А. Бетик да ги отнесе на дървовета.

Капсулата диво се разтърсва и Енея се обръща да погледне. Стената е светлочервена и се топи.

Отварям моето шкафче, разбутвам дрехи и снаряжение, откривам единствената си лична вещ и я изваждам от кожения ѝ калъф. Подаръкът на отец-капитан де Соя.

Набирам активиращите нишки. Хокинговото килимче се втвърдява и се издига. ЕМ полето около тази част на Звездното дърво все още е невредимо.

– Хайде – извиквам аз, докато стената се топи. Издърпвам любимата си върху килимчето.

Ние излитаме през цепнатината сред вакуума и настаналото безумие.

28.

Нагъваните от ерговете магнитни полета все още действаха, но бяха странно объркани. Вместо да лети над широкия като булевард клон към „Игдразил“, хокинговото килимче се опитваше да се извърти под прав ъгъл спрямо него, така че лицата ни сякаш бяха обърнати надолу, когато килимчето се понесе сред разтърсващи се клони, увиснали мостове, разкъсани стъблени връзки, огнени сфери и ята прокудени, носещи се в пространството, за да загинат в битка. Стига да напредвахме към дървовета, килимчето можеше да прави каквото си иска.

Бяха останали балони от атмосферата на съдържащите полета, но повечето ергови полета бяха унищожени заедно със самите ергове, които ги бяха поддържали. Въпреки достатъчното количество, въздухът или изтичаше, или експлозивно се декомпресираще. Нямахме пластокостюми. В последния момент в капсулата си бях спомнил, че древното хокингово килимче образува около пътниците собствено поле от ниско равнище. То не беше предназначено за продължително използване, но девет години по-рано го бяхме изпитали на безименната планета-джунгла, когато се бяхме издигнали почти до края на атмосферата, и сега се надявах, че системите все още работят.

Работеха... поне до известна степен. Веднага щом напускахме капсулата и се заиздигнахме като парапланер сред хаса на битката, слабото поле на килимчето се включи.

Почти усетих, че редкият въздух изтича, но си казах, че би трябвало да ни стигне до „Игдразил“.

Още малко и нямаше да стигнем до „Игдразил“.

Това не бе първата космическа битка, която виждах – не толкова много стандартни дни, всъщност цели еони по-рано двамата с Енея бяхме седели на високата платформа в Храма, висящ във въздуха и бяхме наблюдавали играта на светлините във вътрешно-лунарното пространство, докато мирската спецчаст унищожаваше кораба на отец де Соя, – но бе първата битка, в която някой се опитваше да убие самия мен.

Там, където имаше въздух, шумът беше оглушителен: експлозии, имплозии, разбити стволове и стъблени връзки, пречупени клони и умиращи сепии, вой на сирени, брътвеж и писъци на инфотерми и други комуникатори. Там, където имаше вакуум, тишината бе още по-оглушителна: прокудени и храмерски тела, безшумно взривявани в пространството – жени и деца, воители, неспособни да достигнат оръжията или бойните си позиции, облечени в роби жреци на Муира, които се премятаха към слънцето, – пламъци без прашене, писъци без звук, циклони без вой на вятър.

Енея се бе надвесила над древния инфотерм на Сайри, докато се издигахме през вихъра. Видях Систендж Коридуел, който викаше от малкия холодисплей над диска, а после Кент Кинкент и Сиан Кинтана Каан, които сериозно обясняваха нещо. Бях прекалено зает да управлявам хокинговото килимче, за да слушам отчаяните им разговори.

Вече не виждах ядрените опашки на архангелите от мирския флот, само техните копия, които раздираха газовите облаци и полетата от останки, разсичайки Звездното дърво като скалпели жива плът. От огромните стволове и виещи се клони наистина течеше кръв – сокът и другите им жизнени течности се смесваха с километрите фиброоптични лиани и с кръвта на прокудените, докато избухваха в пространството или кипяха във вакуума. Десеткликова работна сепия бе разсечена на две и после на четири пред очите ми. Докато умираше, изящните ѝ пипала се гърчеха в убийствен танц. Прокудени ангели летяха с хиляди и загиваха с хиляди. Дърволет се опита да избяга и беше разсечен за секунди, а богатата му кислородна атмосфера се възпламени в съдържащото му поле и екипажът му загина навреме, за да изпълни енергийния глобус с къдрав дим.

– Не е „Игдразил“ – извика Енея.

Кимнах. Унищоженият дърволет идваше от север, но „Игдразил“ вече трябваше да е наблизо, на клик или по-малко над нас по вибриращия клон.

Освен ако не бях поел в погрешна посока. Или ако вече де го бяха унищожили. Или ако не бе излетял без нас.

– Разговарях с Хет Мастийн – извика Енея. В момента се намирахме в сфера от изтичащ въздух и шумът беше ужасен. – На борда са само триста от хилядата.

– Добре – отвърнах аз. Нямах представа за какво говори. Какви хиляда? Нямахме време да разпитвам. Зърнах по-тъмния зелен цвят на дърволет на клик или повече над нас и наляво – на съвсем друг спирален клон – и насочих хокинговото килимче към него. Ако не бе „Игдразил“, така или иначе щеше да ни се наложи да потърсим убежище в него. ЕМ полетата на Звездното дърво отслабваха и хокинговото килимче губеше енергия и инерция.

В следващия миг вече нямаше ЕМ поле. Килимчето измина последните си метри напред и после започна да пропада в чернотата между изпочупените клони на километър или повече от най-близките горящи стъблени връзки. Далеч под и зад нас можех да видя групата от капсули, от които бяхме дошли: всички бяха разбити, от тях излитаха въздух и трупове, стъблата и свързващите клони се гърчеха в сяло нютоново противодействие.

– Това беше – тихо казах аз, защото извън нашия смалвяващ се балон от енергия вече нямаше въздух и шум. Хокинговото килимче бе създадено седем века по-рано, за да прелъсти млада племенница да се влюби в старец, а не да запази живота на пътниците си в космоса. – Поне се опитахме, хлапе. – Обърнах се и прегърнах Енея.

– Не – отвърна тя, отхвърляйки не прегръдката ми, а смъртната присъда. После се вкопчи в ръката ми толкова яростно, че пръстите й потънаха в плътта на бицепса ми. – Не, не – каза сама на себе си Енея и включи диска на инфотерма.

На фона на въртящото се звездно поле се появи скритото под калцулка лице на Хет Мастийн. – Да – обади се той. – Виждам ви.

Огромният дърволет висеше на хиляда метра над нас – гигантски таван от зелени листа зад блещукащото лилаво съдържащо поле – и бавно се отдалечаваше от горящото Звездно дърво. Последва внезапно, силно разтърсване и за миг бях сигурен, че някое от архангелските копия ни е пронизало.

– Ерговете ни притеглят – поясни Енея, без да пуска ръката ми.

– Ерговете ли? – попитах. – Мислех си, че дърволетите имат само по един ерг на борда.

– Обикновено е така – отвърна тя. – Понякога имат по два, ако

пътуването е необичайно... например, във външната обвивка на звезда или през ударната вълна на двойна хелиосфера.

– Значи на борда на „Игдразил“ има два ерга? – запитах аз, като наблюдавах уголемяващото се и изпълващо небето дърво. Зад нас безшумно се разпространяваха плазмени експлозии.

– Не – каза Енея, – двайсет и седем.

Разширеното поле ни притегли към себе си. Издигна се нагоре и после се спусна надолу. Приземихме се върху висока платформа точно под мостика, близо до короната на дърволета. Още преди да почукам по контролните нишки, за да сваля слабото ни съдържащо поле, Енея вече бе грабнала инфотерма и раницата си и тичаше към стълбата.

Внимателно навих хокинговото килимче, прибрах го в кожата ка-лф, преметнах го през рамо и се втурнах да я догоня.

На мостика бяха само храмерският капитан на дърволета Хет Мас-тийн и неколцина от лейтенантите му, но платформите и стълбищата на-долу бяха пълни с познати и непознати хора: Рахил, Тео, А. Бетик, отец де Соя, сержант Грегориъс, Ломо Дондруб и десетките други бежанци от Тян Шан, но имаше и много други непрокудени, нехрамери, мъже, жени и деца, които не бях виждал до този момент.

– Бежанци от сто мирски свята, прибрани през последните няколко години от отец-капитан де Соя с „Рафаил“ – поясни Енея. – Преди да за-минем очаквахме да пристигнат още стотици, но вече е прекалено късно.

Последвах я нагоре на мостика. Хет Мастийн стоеше по средата на кръг от органични контролни дискове – дисплей от фиброоптични нер-ви, които минаваха през целия кораб, холодисплей от борда, кърмата и носа на дърволета, комуникационен център за връзка с храмерите, които дежуряха при ерговете, в ексцентричното съдържащо ядро, в двигателни-те корени и навсякъде другаде. Там беше и централното холоизображе-ние на целия кораб, което Истинският глас на Дървото можеше да до-косва с дългите си пръсти, за да подава команди и да променя посоката. Храмерът вдигна поглед, когато Енея бързо пресече свещения мостик и се приближи към него. Лицето му – оформено от азиатски генетичен ма-териал от Старата Земя – бе спокойно.

– Радвам се, че не закъсняхте, Онази, която учи – сухо каза той. – Къде бихте желали да идем?

– Извън системата – без колебание отвърна Енея.

Хет Мастийн кимна.

– Ще ни обстрелват, разбира се. Огневата мощ на мирския флот е

ужасна.

Енея само кимна. Видях изображението на дърволета бавно да се завърта и погледнах нагоре, за да открия, че звездното небе над нас също се върти. Бяхме навлезли само на неколкостотин километра навътре в системата и сега обръщаме назад към опустошената вътрешна повърхност на Биосферното звездно дърво. Сред оплетените клони, където преди бяха нашите капсули, сега имаше дупка. Хилядите квадратни кликове на този район зееха в рани и оголени клони. „Игдрозил“ бавно си пробиваше път сред милиарди премятащи се в пространството листа – онези, които все още бяха в атмосферно съдържащо поле, ярко горяха и обагряха пепеляво-сивото поле, – докато се връщаше към стената на сферата и внимателно минаваше през нея.

Когато изплувахме от другата страна и набрахме скорост с управлявания от ерговете ядрен двигател, ние много по-ясно можехме да видим битката. Космосът се бе превърнал в безброй мъждукащи светли точки, проблясващи огнени искри от задействането на отбранителни съдържащи полета под обстрела на лазерни копия, безброй термоядрени и плазмени експлозии, двигателни опашки на ракети, хиперкинетични оръжия, малки нападателни кораби и архангели. Заоблената външна повърхност на Звездното дърво приличаше на влакнест вулканичен свят, изригващ пламъци и гейзери от останки. Напоителни комети и пастирски астероиди, които мирските оръжия бяха извели от свършената им орбита, се забиваха като гюлета в Звездното дърво. Хет Мастийн включи тактически холос и ние ахнахме от гледката на цялата Биосфера, вече надупчена от десет хиляди пожара – много от тях големи, колкото родния ми свят Хиперион – и сто хиляди ясно забележими пролуки в тъканта на сферата, създавана в продължение на почти хиляда години. Радарът и сензорите показваха хиляди движещи се обекти, които с всяка секунда ставаха все по-малко, докато мощните архангели от разстояние няколко АЕ унищожаваха с копията си разузнавателни тарани, фотонни кораби, унищожители и дърволети на прокудените. Милиони адаптирани към космоса прокудени се хвърляха срещу нападателите, но загиваха като пеперуди в пламък.

На мостика се появи Ломо Дондруб. Носеше пластокостюм на прокудените и дълго автоматично оръжие клас четири в ръка.

– Енея, къде отиваме, по дяволите?

– Надалеч – отвърна любимата ми. – Трябва да се махнем, Ломо.

Летецът поклати глава.

– Не. Трябва да останем и да се бием. Не можем просто така да

изоставим приятелите си на тези мирски лешояди.

– Ломо – рече Енея, – не можем да помогнем на Звездното дърво. Аз трябва да се махна оттук, за да се боря с Мира.

– Щом трябва, бягай – каза Ломо. Красивото му лице бе разкривено от ярост. Той пусна сребърния пластокостюм над главата си. – Аз, обаче, ще остана и ще се бия.

– Те ще те убият, приятелю – отвърна Енея. – Не можеш да се сражаваш с архангелски космически кораби.

– Само гледай – изръмжа Ломо. Сребърният костюм вече беше оставил открито единствено лицето му. Ръкувахме се. – Успех, Рол.

– И на теб – пожелах му аз. Докато се сбогувах с този храбър мъж, гърлото ми се свиваше и се изчервих от срам, че бягам.

Енея го докосна по сребърната ръка.

– Ломо, повече ще помогнеш на борбата, ако дойдеш с нас...

Той поклати глава и спусна течната си качулка. Когато заговори, аудиоустройството предаде гласа му с металическо звучене.

– Успех, Енея. Нека Бог и Буда ти помагат. Нека Бог и Буда помагат на всички ни. – Той пристъпи до ръба на платформата и погледна назад към Хет Мастийн. Храмерът кимна, докосна контролното изображение близо до короната на дървото и прошепна нещо в едно от фибровлакната.

Усетих, че гравитацията отслабва. Външното поле засия и се измести. Ломо беше издигнат, завъртян и катапултиран в космоса отвъд клоните, въздуха и светлините на дърволета. Видях сребърните му криле да се разперват, видях, че светлината ги изпълва и го проследих как се присъединява към десетки други прокудени ангели, яхнали слънчевите вихри и понесли слабите си оръжия към най-близкия архангел.

Сега на мостика се качиха и други – Рахил, Тео, Дорье Фамо, отец де Соя и неговият сержант, А. Бетик, Далай Лама, – но всички те останаха на почетно разстояние от заетия храмерски капитан.

– Откриха ни – съобщи Хет Мастийн. – Стрелят.

Сдържашото поле избухна в червено. Можех да чуя цвъртенето. Сякаш бяхме попаднали в сърцето на звезда. Запроблясваха дисплеи.

– Издържат – каза Истинският глас на Дървото Хет Мастийн. – Издържат.

Имаше предвид отбранителните полета, но мирските кораби не отстъпваха и поддържаха огъня с енергийни копия, докато ние се отдалечавахме от центъра на системата. Освен холосите, на мостника нямаше никакво друго движение – не се виждаха звезди, – само пращания,

съскащ, кипящ овоид от унищожителна енергия, плъзгащ се на няколко десетки метра над и около нас.

– Какъв е курсът ни, моля? – попита Енея храмерът. Приятелката ми за миг докосна челото си, сякаш уморена или потънала в размисъл.

– Просто някъде навън, така че да можем да виждаме звездите.

– Никога няма да стигнем до точка на прехвърляне, докато сме под такъв обстрел – отвърна Хет Мастийн.

– Зная – каза Енея. – Просто... навън... за да мога да виждам звездите.

Истинският глас на Дървото вдигна поглед към ада над нас.

– Възможно е никога повече да не видим звездите.

– Трябва – просто отвърна Енея.

Внезапно се разнесоха високи викове. Погледнах към центъра на вълнението.

Над мостика имаше само няколко малки платформи – надвиснали отгоре структури като наблюдателници на мачти на пиратски кораб от холодрамите или като дървесна къща, каквато веднъж бях видял в хиперионските блата – и на една от тях стоеше фигурата. Клонингите от екипажа викаха и сочеха с ръце. Хет Мастийн вдигна очи към малката платформа на петнайсет метра над главите ни и се обърна към Енея.

– Господарят на болката пътува заедно с нас.

Можех да видя пъстрите отблясъци на ада извън съдържачото поле по челото и гърдите на Шрайка.

– Мислех си, че е загинал на. Тяг Шан – казах аз. Енея изглеждаше по-изтощена, отколкото някога я бях виждал.

– Създанието се движи във времето по-лесно, отколкото ние в пространството, Рол. Може да е загинало на Тяг Шан... може да е загинало след хиляда години в битка с полковник Касад... може да не е способно да умира... никога няма да разберем.

Сякаш повикан от споменаването на името му, полковник Федман Касад се изкачи по стълбите на мостика. Носеше архаичната си бойна униформа от епохата на Хегемонията и стискаше в ръка автоматичната пушка, която бях видял в оръжейната на кораба на Консула. Той гледаше към Шрайка като обладан от свръхестествена сила.

– Мога ли да се кача там горе? – попита храмерския капитан полковникът.

Все още погълнат от издаване на команди и наблюдение на дисплеите, Хет Мастийн посочи към въжените стълби, издигащи се към най-високата платформа.

– Никаква стрелба на този дърволет – извика след полковника той. Касад кимна и започна да се изкачва.

Останалите от нас насочихме вниманието си обратно към дисплеите. От по-малко от милион клика ни обстрелваха поне три архангелски кораба. Те се редуваха да ни обсипват с лазерните си копия, като междувременно насочваха огъня си и към други мишени. Но нашият странен отказ да бъдем унищожени като че ли само още повече разпалваше яростта им. Копията изминаваха разстоянията от четири до десет светлинни секунди и експлодираха, стигнали до съдържашото поле над нас. Един от корабите се готвеше да изчезне зад хоризонта на пламтящото Звездно дърво, но другите два продължаваха да се приближават към нас, без да престават да ни обстрелват.

– Срещу нас са изстреляни ракети – съобщи един от лейтенантите на храмерския капитан с глас, не по-развълнуван, отколкото ако аз трябваше да обявя, че е време за вечеря. – Две... четири... девет. Скорост под светлинната. Вероятно плазмени бойни глави.

– Ще издържим ли? – попита Тео. Рахил бе отишла да проследи изкачването на полковника към Шрайка.

Хет Мастийн беше прекалено зает, за да ѝ отговори, затова Енея отвърна:

– Не знаем. Зависи от ерговете.

– Шейсет секунди до удара на ракетите – обяви същият храмерски лейтенант със същия безизразен глас.

Хет Мастийн се включи в комуникационния канал. Гласът му звучеше нормално, но разбирах, че е усилен и се носи из целия, дълъг един клик дърволет.

– Моля всички да скрият очите си и да не гледат към полето Ерговете ще поляризират проблясъка доколкото е възможно, но моля, не гледайте нагоре. Нека покоят на Муира е с нас. Погледнах към Енея.

– Хлапе, този дърволет има ли оръжия?

– Не – отвърна тя. Очите ѝ изглеждаха също толкова уморени, колкото звучеше гласът ѝ.

– Значи няма да се бием... а само ще бягаме?

– Да, Рол.

Изскърцах със зъби.

– Тогава съм съгласен с Ломо – казах аз. – Бяхаме прекалено много. Време е да помогнем на нашите приятели тук. Време е...

Избухнаха поне три от ракетите. По-късно си спомнях толкова силна светлина, че можех да видя черепа и гръбначния стълб на Енея през

кожата и плътта ѝ, но това едва ли е възможно. Испитах усещане за пропадаване... за разпадане на всичко... и после полето от една шеста g се възстанови. Недоловим за човешкия слух тътен прати вълна от болка по зъбите и костите ми.

Премигнах, за да проясня зрението си. Лицето на Енея все още бе пред мен – страните ѝ пламтяха и по тях се стичаше пот, косата ѝ беше припряно завързана назад, очите ѝ бяха уморени, но безкрайно живи, ръцете ѝ бяха голи и почернели от слънце – и в миг на сантименталност си помислих, че бих приел да умра така, с отпечатано в душата и паметта ми лице на Енея.

Още две плазмени бойни глави накараха дърволета да се разтърси. После още четири.

– Издържат – съобщи лейтенантът. – Всички полета издържат.

– Ломо и Рол са прави, Енея – каза Дорье Фамо и с Царствена грация пристъпи напред с простата си памучна роба. – Бягала си от Мира години наред. Време е да се биеш с тях... време е всички ние да се бием с тях.

Гледах към старицата с нещо, напомнящо на безцеремонна напрегнатост. Бях осъзнал, че около нея има ореол... не, това не е точната дума, прекалено мистична е... но от нея се излъчваше усещане за ярък цвят, тъмночервено, богато като душевността на Мълниеносната свиня. Осъзнах също, че съм забелязал същото у всички на платформата тази вечер – яркосинята смелост на Ломо, златистата увереност на командите на Хет Мастийн, искрящо лилавото удивление на полковник Касад, видял Шрайка – и се зачудих дали не е резултат от научаването на езика на живите. А може би се дължеше на светлината от плазмените експлозии. Каквото и да беше, знаех, че багрите не са действителни – не халюцинирах и зрението ми бе ясно, – но също си помислих, че умът ми осъществява тези асоциации, тези изчистени и опростени погледи в истинската душа на човека на известно равнище под и над виждането.

Знаех и че багрите, заобикалящи Енея, покриват и надхвърлят целия спектър – толкова пронизващо сияние че изпълваше дърволета, както плазмените експлозии изпълваха света извън него.

– Не, госпожо – тихо и почитателно каза на Дорье Фамо отец де Соя. – Ломо и Рол не са прави. Въпреки гнева и желанието ни да отвърнем на удара, Енея е права. Ако оцелее, Ломо може да разбере онова, което ще разберем всички ние, ако оцелеем. А именно, че след участието на Енея, ние споделяме болката на онези, които атакуваме. Наистина я споделяме. Буквално я споделяме. Физически я споделяме. Споделяме я

като част от научаването на езика на живите.

Доръе Фамо погледна надолу към по-ниския от нея свещеник.

– Зная го, християнино. Но това не означава, че не можем да отвърнем, когато други нападат нас. – Тя махна с ръка нагоре, за да посочи към бавно проясняващото се съдържащо поле и към блясъците на ядрени опашки и пламтящи въгленчета отвъд него. – Тези мирски... чудовища... унищожават едно от най-великите постижения на човешката раса. Трябва да ги спрем!

– Не сега – отвърна отец де Соя. – Не като се бием с тях тук. Доверете се на Енея.

В кръга пристъпи гигантът на име сержант Грегориъс.

– Всяка нишка от моето същество, всеки миг от моето обучение, всеки белег от годините ми на битки... всичко ме тласка да се бия сега – изръмжа той. – Но аз вярвам на своя капитан. Сега му вярвам като на свой свещеник, и щом той казва, че трябва да се доверим на младата жена... ние трябва да ѝ се доверим.

Хет Мастийн вдигна ръка. Групата потъна в мълчание.

– Този спор е само губене на време. Както ви каза Онази, която учи, „Игдразил“ няма оръжия и ерговете са единствената ни защита. Но те не могат да фазоизместят ядрения двигател, докато поддържат съдържащите полета. На практика ние само се носим по стария си курс на не повече от няколко светлинни минути от първоначалното си положение. А пет от архангелите промениха курса си, за да ни пресрещнат. – Храмерът се обърна към нас. – Моля всички останали, освен почитаемата Онази, която учи и нейният доблестен приятел Рол, да напуснат платформата на мостика и да чакат долу.

Другите ни оставиха, без да кажат нито дума. Забелязах посоката на погледа на Рахил, преди да се извърне. Вдигнах очи. Полковник Касад стоеше до Шрайка на най-високата платформа. Снажният мъж изглеждаше дребен в сравнение с триметровата скулптура от хром, остриета и шипове. Не помръдваше нито полковникът, нито машината за убиване. Двамата се гледаха от по-малко от метър един от друг.

Насочих вниманието си обратно към дисплея. Въгленчетата на мирските кораби бързо се приближаваха. Съдържащото поле над нас се проясни.

– Хвани ме за ръка, Рол – каза Енея.

Подчиних се и си спомних за всички други случаи през последните десет стандартни години, в които я бях докосвал.

– Звездите – промълви тя. – Погледни към звездите. И се вслушай в

тях.

Дърволетът „Игдразил“ се носеше в ниска орбита около оранжево-червен свят с бели полярни шапки, древни вулкани, по-големи от хиперионското Плато на зъбера, и речна долина, дълга повече от пет хиляди километра и напомняща на белег от апендектомия по корема на планетата.

– Това е Марс – каза Енея. – Полковник Касад ще ни напусне тук.

След квантоизмествания скок полковникът беше слязъл от най-високата платформа. Не бе изречена нито дума за онова, което направихме: в един миг дърволетът се намираше в системата на Биосферата и дрейфаше с ниска скорост и с угаснали двигатели под атаката на рояк от архангели, а в следващия бяхме в ниска и постоянна орбита около този мъртъв свят в системата на Старата Земя. – Как успя? – бях попитал Енея, секунда след като го направи. Изобщо не се съмнявах, че тя ни е... фазоизместила... там.

– Научих се да чувам музиката на сферите – отвърна приятелката ми. – И после да правя стъпката.

Продължих да я гледам. Стисках ръката ѝ. Нямах намерение да я пусна, докато не ми го обяснеше с прости думи.

– Човек може да разбере дадено място, Рол – каза тя. Знаеше, че в момента несъмнено я слушат и много други. – И когато го направиш, то е все едно да чуеш музиката му. Всеки свят е различен акорд. Всяка звездна система е различна соната. Всяко отделно място е ясна и самостоятелна нота.

Не пуснах ръката ѝ.

– А телепортирането без телепортатор? – попитах аз. Енея кимна.

– Свободно телепортиране. Квантов скок в действителния смисъл на термина – отвърна тя. – Движение в макровселената по същия начин, по който електронът се движи в безкрайно микроскопичната вселена. Стъпка напред с помощта на Празнотата, Която Обвързва.

Клатех глава.

– Енергия. Откъде идва енергията, хлапе? Нищо не идва от нищо.

– Но всичко идва от всичко.

– Какво означава това, Енея?

Тя издърпа пръстите си от моите, но ме докосна по лицето.

– Спомняш ли си нашия разговор за нютоновата физика на любовта?

– Любовта е чувство, хлапе. А не форма на енергия.

– Тя е и двете, Рол. Наистина. И е единственият ключ за най-

големия източник на енергия във вселената.

– За религията ли говориш? – попитах, раздразнен или от неяснотата на думите ѝ, или от собствената си тъпота, а може би и от двете.

– Не – отвърна Енея. – Говоря за съзнателно възпламенявани квазари, за опитомявани пулсари, за експлодиращите ядра на галактики, използвани като парни турбини. Говоря за инженерен проект, започнал преди два и половина милиарда години и намиращ се едва в началото си.

Можех само да я зяпна.

Тя поклати глава.

– По-късно, обич моя. Засега разбери, че телепортирането без телепортатор наистина действа. Всъщност, никога не е имало истински телепортатори... никога не са отваряли каквито и да е вълшебни врати на други светове... Техноцентърът само е извърщавал тази форма на втория най-чуден дар на Празнотата.

Трябваше да я попитам: „А какъв е първият най-чуден дар на Празнотата?“, но предположих, че това са записаните спомени на разумните раси... и по-точно на майчиния ми глас. Вместо това казах:

– Значи така трите с Рахил и Тео сте пътували от свят на свят без време-дълг.

– Да.

– И си прехвърлила кораба на Консула от Тянь Шан до Биосферата без хокингов двигател.

– Да.

Искаше ми се да прибавя: „И си отишла на планетата, на която си срещнала любовника си, оженили сте се и сте имали дете“, но просто не можех да произнеса думите.

– Това е Марс – прекъсна мълчанието тя. – Полковник Касад ще ни напусне тук.

Снажният воин застана до Енея. Рахил се приближи, изправи се на пръсти и го целуна.

– Някой ден ще се наричаш Монита – тихо каза той. – И ще бъдем любовници.

– Да – отвърна Рахил и отстъпи назад.

Енея хвана ръката на високия мъж. Той все още носеше архаичната си бойна униформа, спокойно притиснал автоматичната пушка в извивката на ръката си. С лека усмивка полковникът вдигна поглед към най-високата платформа, на която продължаваше да стои Шрайка. Кървавата светлина на Марс се отразяваше в черупката му.

– Рол – обади се Енея, – ще дойдеш ли с нас? Хванах другата й ръка.

Вягърът навяваше пясък в очите ми и не можех да дишам. Енея ми подаде осмозна маска и двамата скрихме лицата си под прозрачната материя.

Пясъкът беше червен, скалите бяха червени, небето бе буреносно розово. Намирахме се в пресъхнало речно корито, заобиколено от зъбери. Долината беше покрита със скали – някои големи, колкото кораба на Консула. Полковник Касад си сложи шлема на бойната си броня и в комуникационните ни влакна изпращя статично електричество.

– Отгук започнах – каза той. – От бежанските бордеи на Тарсис на неколкостотин клика в онази посока. – Полковникът махна към ниското слънце над скалите. Зловещата с големината си фигура с пушка, която изглеждаше всичко друго, но не и остаряла тук, на Марс, се обърна към Енея. – Какво желаете да направя, жено?

Енея отвърна с енергичен, бърз и уверен глас:

– Мирът временно се е оттеглил от Марс и от системата на Старата Земя заради палестинското въстание на планетата и съживяването на Марсианската бойна машина в космоса. Тук няма нищо от достатъчно стратегическо значение, за да ги задържи, докато имат нужда от ресурсите си другаде.

Касад кимна.

– Но ще се върнат – продължи Енея. – И отново със сила. Не само, за да омиротворят Марс, но и за да окупират цялата система. – Тя замълча, за да се огледа наоколо. Проследих погледа ѝ и видях тъмните човешки фигури, които се движеха из скалистото поле. Носеха оръжия.

– Трябва да ги задържите извън системата, полковник – заяви приятелката ми. – Направете всичко, каквото трябва... жертвайте всички, които трябва... но през следващите пет стандартни години ги задържете извън системата на Старата Земя.

Никога не бях чувал Енея да говори толкова твърдо и жестоко.

– Пет стандартни години – повтори полковник Касад. Можех да видя усмивката на тънките му устни зад визъора на шлема му. – Няма проблем. Ако ставаше дума за пет марсиански години, може би щеше да ми се наложи да се понапъна.

Енея се усмихна. Фигурите се приближаваха сред навяващия пясък.

– Ще трябва да поемете ръководството на марсианското съпротивително движение – с убийствено сериозен глас каза тя. – По какъвто и да е начин.

- Ще го направя – не по-малко твърдо отвърна Касад.
- Обединете отделните племена и бойни фракции – поръча Енея.
- Ще го направя.
- Сключете по-здрав съюз с воините от Бойната машина.

Касад кимна. Фигурите вече бяха на по-малко от сто метра. Можех да видя насочените им към нас оръжия.

– Защищавайте Старата Земя – каза Енея. – На всяка цена задръжте Мира на разстояние.

Бях шокиран. Полковник Касад също трябва да бе изненадан.

– Искате да кажете системата на Старата Земя – поправи я той.

Енея поклати глава.

– Старата Земя, Федман. Дръжте Мира на разстояние. Разполагате приблизително с една година, за да овладеете цялата система. Успех.

Двамата се ръкуваха.

– Майка ви беше прекрасна, смела жена – каза полковникът. – Ценях дружбата ѝ.

– И тя ценеше вашата.

Тъмните фигури се приближаваха, като продължаваха да се крият зад скали и дюни. Полковник Касад закри към тях, високо вдигнал дясната си ръка, все още спокойно отпуснал автоматичното си оръжие.

Енея застана до мен и отново стисна ръката ми.

– Студено е, нали, Рол?

Наистина беше. Последва проблясък като безболезнен удар по тила и ние бяхме на мостика на „Игдразил“. Приятелите ни отстъпиха назад при внезапното ни появяване – страхът на човека от магията трудно умира. Марс се въртеше червен и студен отвъд клоните и съдържащото поле на кораба.

– Какъв е курсът, почитаема Онази, която учи? – попита Хет Мастийн.

– Просто обърнете натам, накъдето можем ясно да виждаме звездите – отвърна Енея.

29.

„Игдразил“ продължаваше напред. „Дървото на болката“, така го наричаше неговият капитан, храмерският Истински глас на Дървото Хет Мастийн. Не можех да споря. Всеки скок изтискваше все повече енергия от Енея, моята любима, моята бедна, уморена Енея, и всяко

отдалечаване изпълваше изчерпващия се източник на енергия с все по-дълбока тъга. И през цялото време Шрайка стоеше безполезен и сам на високата си платформа като ужасен бушприт на обречен кораб или като мрачен ангел на смъртта, увенчал върха на тъжна коледна елха.

След като оставихме полковник Касад на Марс, дърволетът се прехвърли в орбита около Мауи-обетована. Светът се бунтуваше, но се намираше дълбоко в космоса на Мира и аз очаквах безброй мирски бойни кораби да се нахвърлят отгоре ни. Но през няколкото часа, докато оставахме там, никой не ни нападна.

– Една от ползите от нападението на армадата срещу Биосферното звездно дърво – с тъжна ирония каза Енея. – Вътрешните системи са останали почти без бойни кораби.

Сега беше ред на Тео да бъде изпратена от Енея на Мауи-обетована. Аз отново придружих приятелката си и нейната приятелка.

Премигнах, за да проясня очите си от бялата светлина, и се озовах на подвижен остров. Дървесните му платна се изпълваха с топъл тропичен вятър, небето и морето бяха поразително сини. Наоколо плаваха и други острови и от двете ни страни се виждаше бялата пяна зад опашките на делфините.

На високата платформа имаше хора и макар да бяха озадачени от появянето ни, те не се уплашиха. Тео прегърна високия рус мъж и неговата тъмнокоса съпруга, които дойдоха да ни посрещнат.

– Енея, Рол – каза тя, – приятно ми е да ви запозная с Мерин и Денеб Аспик-Коро.

– Мерин? – повторих аз и усетих силното ръкостискане на мъжа.

– Десет поколения след първия Мерин Аспик – усмихна се той. – Но съм негов пряк потомък. Както Денеб е потомка на нашата известна дама Сайри. – Той прегърна Енея през рамо. – Ти се върна точно, както обеща. И доведе със себе си нашия най-яръст боец.

– Върнах се – кимна Енея. – И трябва да я закриляте. През следващите дни и месеци стойте надалеч от Мира.

Денеб Аспик-Коро се засмя. Без каквато и да е следа от желание отбелязах, че може би е най-здравата, най-красива жена, която съм виждал.

– Всъщност, ние бягаме, за да се спасим, Онази, която учи. На три пъти се опитвахме да унищожим нефтената платформа при Трите течения и на три пъти ни връхлитаха като Томасови ястреби. Сега просто се надяваме да стигнем до Екваториалния архипелаг, да се скрием сред мигриращите острови и накрая да се регрупираме в подводната база

Лат Нула.

– Пазете я на всяка цена – повтори Енея. После се обърна към Тео.
– Ще ми липсваш, приятелко.

Тео Бърнард видимо се опитваше да не заплаче, но не успя и яростно прегърна Енея.

– Цялото това време... беше прекрасно – задавено пророни тя и се отдръпна назад. – Моля се да успееш. Моля се и да се провалиш... за твое добро.

Енея поклати глава.

– Моли се всички ние да успеем. – Тя протегна ръка за сбогом и се върна на долната платформа при мен.

Усещах опияняващия морски дъх на сол и риба. Слънцето блестеше толкова силно, че ме караше да присвивам очи но температурата бе свършена. Водата по кожата на делфините беше толкова чиста, колкото и собствената ми пот. Представих си как завинаги оставам на това място.

– Трябва да вървим – каза Енея и ме хвана за ръка. В мига, в който излизахме от гравитационния кладенец на Мауи-обетована, на радара се появи фотонен кораб, но ние не му обърнахме внимание. Енея стоеше сама на мостика и гледаше към звездите. Приблжих се и застанах до нея.

– Можеш ли да ги чуеш? – промълви тя.

– Звездите ли? – попитах.

– Световете – отвърна Енея. – Хората на тях. Техните тайни и мълчания. Толкова много туптящи сърца.

Поклатих глава.

– Когато не съм съсредоточен върху нищо друго, все още ме преследват гласове и образи отвсякъде. Други времена. Баща ми, който ловува из мочурищата с братята си. Отец Главк, когото Радамант Немес убива.

Тя ме погледна.

– Видял си това?

– Да. Беше ужасно. Той не можеше да види кой го е нападнал. Падането... мракът... студът... миговете на болка преди да умре. Беше отказал да приеме кръстоида. Затова Църквата го бе пратила на Сол Дракони Септем... в изгнание сред ледовете.

– Да – рече Енея. – През последните десет години много пъти съм докосвала тези негови последни спомени. Но той има и други, Рол. Топли и красиви спомени... пълни със светлина. Надявам се да ги откриеш.

– Искам само гласовете да млъкнат – искрено отвърнах аз. – Това... – посочих към дърволета наоколо, към хората, които познавахме, към Хет Мастийн, застанал на мостика си. – Всичко това е прекалено важно.

Енея се усмихна.

– Наистина е прекалено важно. Тъкмо това е проклетият проблем, нали? – Тя отново обърна лице към звездите.

– Не, Рол, онова, което трябва да чуеш преди да направиш стъпката, не е езикът на мъртвите... нито дори на живите. А... същността на нещата.

Поколебах се. Не исках да се правя на глупак, но все пак казах:

... Милиони приливи и отливи ще минат във непосилен гнет. Но той не ще умре, дорде не се изпълни всичко. Ако докрай...

Енея ме прекъсна:

... проникне в дълбините на магията и обясни смисъла на всички движения, форми и звуци, ако изследва всички материи и видове чак до техните символни същности, то той не ще умре...

Тя отново се усмихна.

– Чудя се как е чичо Мартин. Дали прекарва годините в студен сън? Дали се дърли с бедните си андроидни слуги? Все още ли работи над недовършените си „Песни“? Във всичките си сънища никога не съм успявала да видя чичо Мартин.

– Той умира – казах аз. Енея удивено премигна.

– Сънувах го... видях го... тази сутрин – поясних. – Размразил се е за последен път, така каза на верните си слуги. Машините поддържат живота му. Пулсеновите процедури най-после са го изхабили. Той... – Замълчах.

– Каж ми – настоя Енея.

– Той ще остане жив, докато не те види отново – продължих аз. – Но е много слаб. Енея извърна очи.

– Странно е – каза тя. – Майка ми се е карала с чичо Мартин през цялото време на поклонението. Понякога едва не са се хващали за гушата. Преди смъртта ѝ той беше най-близкият ѝ приятел. Сега... – Гласът и секна.

– Просто трябва да останеш жива, хлапе – отвърнах аз и открих, че собственият ми глас звучи странно. – Остани жива и здрава и се върни, за да видиш стареца. Дължиш му го.

– Хвани ме за ръка, Рол.

Корабът се телепортира с ослепителен пролясък.

Около Тау Сети Сентър незабавно ни атакуваха, не само мирски

кораби, но и фотонни кораби на бунтовниците, борещи се за независимост на планетата под ръководството на амбициозната жена архиепископ Ахила Силваски. Сдържашото поле заблестя като свръх-нова.

– Определено не можеш да се телепортираш през това – казах аз на Енея, когато тя подаде ръце на Тромо Трочи от ДОМУ и мен.

– Човек не може да се телепортира през каквото и да е – твърна приятелката ми, стисна ръцете ни и ние бяхме на Повърхността на някогашната столица на рухналата Хегемония.

Тромо Трочи никога не беше стъпвал на ТС2, всъщност изобщо не бе напуснал Тяг Шан, но търговските му интереси бяха възбудени от разказите за този бивш капиталистически център на човешката вселена.

– Жалко, че нямам с какво да търгувам – каза хитрият търговец. – За около шест месеца на толкова продуктивен свят бих могъл да изградя търговска империя.

Енея бръкна в раницата си и извади тежък златен слитък.

– Това би трябвало да ти стигне за начало – каза тя. – Но не забравяй истинските си задължения тук. Стиснал слитъка, дребният мъж се поклони.

– Никога няма да ги забравя, Онази, която учи. Не съм изтърпял напразно мъките на научаването на езика на мъртвите.

– Просто остани жив през следващите няколко стандартни месеца – отвърна Енея. – Сигурна съм, че после ще успееш да си осигуриш транспорт до който си поискаш свят.

– Ще дойда, където и да сте, г. Енея – каза търговецът и за първи път го виждах изобщо да проявява някъв признак на вълнение. – И ще дам цялото си богатство – минало, бъдещо и фантазирано, – за да го направя.

Тези думи ме накараха да премигна. Дойде ми наум, че мнозина от учениците на Енея може би бяха – навярно бяха – малко влюбени в нея и в същото време изпитваха към приятелката ми огромно благоговение. Но да го чуя от устата на този мислещ единствено за пари търговец – това ми идваше прекалено много.

Енея го докосна по ръката.

– Пази се.

„Игдразил“ все още беше под атака, когато се върнахме. И продължаваше да е, когато Енея ни телепортира от системата.

Вътрешността на града-свят Лусус бе същата, каквато си я спомнях от краткото си пребиваване: поредица от кошерна кули над вертикалните каньони от сив метал. Тук се сбогувахме с Джордж Тсаронг и Джигме

Норбу. На слаба светлина набитият, мускулест Джордж – разплакан, докато прегръщаше Енея – можеше да мине за среден лусусианец, но мършавият като скелет Джигме щеше да изпъква сред кошерните тълпи. Но Лусус беше свикнал с чуждоземци и нашите двама надзиратели щяха да са добре, докато имаха пари. Лусус обаче бе един от малкото мирски светове, върнали се към универсалните кредитни карти, а Енея нямаше такива в раницата си.

Няколко минути след като излязохме от пустите коридори на кошера Дрег, към нас се приближиха седем души в тъмночервени наметала. Заставах между Енея и тези зловещи фигури, но вместо да ни атакуват, седмината мъже паднаха на колене на хлъзгавия под, сведоха глави и напевно произнесоха:

– БЛАГОСЛОВЕНА ДА Е ТЯ,
БЛАГОСЛОВЕН ДА Е ИЗТОЧНИКЪТ НА НАШЕТО СПАСЕНИЕ,
БЛАГОСЛОВЕН ДА Е ИНСТРУМЕНТЪТ НА НАШЕТО ИЗКУПЛЕНИЕ,
БЛАГОСЛОВЕН ДА Е ПЛОДЪТ НА НАШЕТО ПОМИРЕНИЕ.
БЛАГОСЛОВЕНА ДА Е ТЯ.

– Култът към Шрайка – тъпо отбелязах аз. – Мислех си, че са изчезнали – че са били очистени по време на Падането.

– Предпочитаме да бъдем наричани Църквата на Последното изкупление – каза първият мъж, като се изправи на крака, но все още свел глава към Енея. – И не... не сме били „очистени“, както се изразихте... а само се скрихме под земята. Добре дошла, Дъще на светлината. Добре дошла, Невесто на Аватара.

Енея с видимо нетърпение поклати глава.

– Не съм невеста на никого, епископ Дюруйен. Това са двамата мъже, които доведох да поверя под ваша закрила за следващите десет месеца.

Облеченият в червено епископ сведе плешивата си глава.

– Точно както казват твоите пророчества, Дъще на светлината.

– Не са пророчества – отново възрази Енея. – Обещания. – Тя се обърна и за последен път прегърна Джордж и Джигме. – Ще се видим ли отново, Архитекте? – попита Джигме.

– Не мога да ви го обещавам – каза Енея. – Но ви обещавам че ако е по силите ми, пак ще бъдем заедно. Последвах я обратно по пустия, влажен коридор на кошера на Дрег, където нашето заминаване нямаше да изглежда толкова чудотворно, че да подхрани допълнително и без това

достатъчно богатата митология на култа към Шрайка.

На Тсинтао-Хсишуанг Панна се сбогувахме с Далай лама и неговия брат Лабсанг Самтен. Лабсанг заплака. Момчето лама не.

– Китайският диалект на местното население е ужасен – заяви Далай лама.

– Ала ще го разбирате, Ваше светейшество – отвърна Енея. – И те ще ви слушат.

– Но вие сте моята учителка – полуядосано рече момчето. – Как мога да ги уча без ваша помощ?

– Ще ви помагам – обеща Енея. – Ще се опитам да ви помагам. И после зависи от вас. И от тях.

– Ще можем да споделяме причастието с тях, нали? – попита Лабсанг.

– Ако те го пожелаят – каза тя. После се обърна към момчето. – Ще ми дадете ли благословията си, Ваше светейшество?

Детето се усмихна.

– Аз съм този, който трябва да моли за благословия, Учителко.

– Моля ви – настоя Енея и отново долових немощта в гласа ѝ. Далай лама се поклони и каза със затворени очи:

– Това е от „Молитвата на Кунту Сангпо“, както ми беше разкрита чрез видението на моя тертон в един от предишните ми животи:

ХО! Феноменалният свят и цялото съществуване,
самсара и нирвана, една основа имат, но два са пътищата и
два са

резултатите –

прояви и на невежество, и на Познание. Чрез думите на Кунту Сангпо в Двореца на Първичното празно пространство,

нека всички същества постигнат съвършенство и единение с Буда.

Универсалната основа не е ограничена, тя спонтанно надига се, огромно иманентно

пространство, над всякакво описание,

в което не съществуват нито самсара, нито нирвана. Познанието на тази действителност

е единението с Буда,

докато невежите същества се скитат в самсара. Нека всички разумни същества от трите царства постигнат Познание за природата на неопределимата

основа.

Енея се поклони на момчето.

– Дворецът на Първичното празно пространство – промълви тя. – Колко по-изящно определение от моето тромаво „Празнота, Която Обвързва“. Благодаря ви. Ваше светейшество.

Детето се поклони.

– Аз ви благодаря, почитаема Учителко. Нека смъртта ви е по-бърза и безболезнена, отколкото и двамата очакваме.

Двамата с Енея се върнахме на дърволета.

– Какво искаше да каже той? – попитах аз, поставил ръце на раменете й. – „По-бърза и безболезнена смърт“. Какво искаше да каже, по дяволите? Да не би да имаш намерение да бъдеш разпната? Това твое проклето месианско превъплъщение до същия странен край ли трябва да доведе? Отговори ми, Енея! – Осъзнах, че я разтърсвам... че разтърсвам своята скъпа приятелка, своето любимо момиче. Отпуснах ръце.

Енея ме прегърна.

– Просто остани с мен, Рол. Остани с мен, докато можеш.

– Ще остана – казах аз и я потупах по гърба. – Кълна се, че ще остана.

На Фуджи се сбогувахме с Кенширо Ендо и Харуюки Отаки. На Денеб Драйт това беше дете, което никога не бях виждал – десетгодишно момиче на име Катерин, – което остана само и привидно без да се страхува. На Сол Дракони Септем, онзи свят със замръзнал въздух и смъртоносни духове, на който коварно бяха убити отец Главк и нашите читчатукски приятели, почти с радост пожела да остане тъжният и замислен работник Римси Кипуп. На Невърмор това бе друг мъж, когото няха честта да познавам – тих възрастен господин, който приличаше на полюбезен и по-млад брат на Мартин Силенъс. На Божия горичка, където десет стандартни години по-рано А. Бетик беше загубил част от ръката си, двамата храмерски лейтенанти на Хет Мастийн се телепортираха заедно с Енея и мен и не се завърнаха. На Хеброн, на който вече почти не бяха останали еврейски заселници, но за сметка на това имаше хиляди добри християнски колонисти, пратени от Мира, двамата сенешай алуитски емпати Ллииоонн и Ооееаалл се телепортираха, за да се сбогуват с нас в една пустинна вечер, докато скалите все още отразяваха слънчевите лъчи.

На Парвати иначе веселите сестри Куку Се и Кей Се се разплакаха и прегърнаха и двама ни на сбогуване. На Аскуит остана семейство от

двама родители и пет златокоси деца. Над белите облаци и синия океански свят на Mare Infinitum – свят, само от името на който ме побиваха тръпки при спомените за болката и приятелството – Енея помоли сержант Грегориъс да се телепортира заедно с нея, за да се срещне с бунтовниците и да подкрепи тяхната кауза.

– И да оставя капитана? – попита гигантът, очевидно шокиран от предложението. Де Соя пристъпи напред.

– Вече няма капитан, сержант. Мой скъпи приятелю. А само този свещеник без Църква. И подозирам, че ще сме по-полезни, ако се разделим, отколкото ако останем заедно. Прав ли съм, г. Енея?

Приятелката ми кимна.

– Надявах се, че Ломо ще е мой представител на Mare Infinitum – отвърна тя. – Контрабандистите, бунтовниците и ловците на светлоусти на този свят биха уважавали толкова силен мъж. Но това ще е трудно и опасно... бунтът продължава да гори тук и Мирът не взима затворници.

– Не ме плаши опасността! – извика Грегориъс. – Готов съм сто пъти да умра от истинската смърт заради справедлива кауза.

– Зная, сержант – каза Енея.

Гигантът погледна към бившия си капитан и после обратно към нея.

– Момиче, зная, че не обичаш да говориш за бъдещето, макар да знаем, че от време на време му хвърляш по едно око. Но я ми кажи... има ли някакъв шанс пак да се срещна с моя капитан?

– Да – отвърна Енея. – И с хора, които си смятал за мъртви... като капрал Кий.

– Тогаваше ида. Ще направя както искаш. Може вече да не съм от Corpus Helvetica, но дисциплината, на която ме научиха там, е дълбоко коренена.

– Ние не искаме от теб дисциплина – каза отец де Соя. – Става дума за нещо по-трудно и по-дълбоко. Сержант Грегориъс се замисли.

– Да – накрая отвърна той и за миг се обърна с гръб към всички. – Да вървим, момиче – после каза сержантът и подаде ръка на Енея.

Оставихме го на изоставена платформа някъде край Южното крайбрежие, но Енея му каза, че подводниците ще пристигнат един ден по-късно.

Над Мадредедиос отец де Соя пристъпи напред, но Енея вдигна ръка и го спря.

– Това е моят свят – каза свещеникът. – Роден съм тук. Енорията ми беше тук. Представям си, че ще умра тук.

– Възможно е – отвърна Енея, – но вие сте ми нужен за по-сложно място и по-опасна работа, Федерико.

– Къде? – попита свещеникът с тъжния поглед.

– Пацем – заяви тя. – Последната ни цел. Приближих се.

– Почакай малко, хлапе – намесих се аз. – Аз ще дойда с теб на Пацем, ако все още настояваш да идем там. Ти ми каза да остана с теб. – Гласът ми звучеше войнствено и отчаяно дори за самия мен.

– Да – потвърди Енея и ме докосна по китката със студените си пръсти. – Но бих искала отец де Соя да дойде заедно с нас, когато настъпи моментът.

Йезуитът изглеждаше смутен и малко разочарован, но сведе глава. Очевидно дисциплината в Ордена на Исус беше вкоренена по-дълбоко, отколкото в *Corpus Helvetica*.

Накрая тяншанският майстор Войтек Майер и неговата годеница задарката Вики Гросели проявиха желание да останат на Мадредедиос.

На Фрийхолм се сбогувахме с Януш Куртика. На Кастроп-Роксел, неотдавна тераформиран и колонизиран от Мира, това бе войникът Джигме Паринг, който се съгласи да открие бунтовниците. Над Пестеливост, докато мирските бойни кораби превръщаха съдържачото ни поле във вихър от шум и светлина, напред пристъпи жена на име Хелън Дийн О'Брайън и пое ръката на Енея. На Надежда двамата с приятелката ми се сбогувахме с бившия кмет на Йо-кунг Чарлз Чи-кяп Кемпо. На Трева, потънали до раменете в жълтата прерия, покриваща света, се простихме с Ишър Перпет, един от смелите въстаници, когото отец де Соя беше спасил от мирска затворническа галера. На Кум-Рияд, на който джамиите бързо бяха сривани с булдозери или превръщани в катедрали от новите мирски заселници, ние се телепортирахме посред нощ и шепнешком се сбогувахме с бежанец от този свят на име Меруин Мухамед Али и с нашия някогашен преводач на Тян Шан, умния Пери Самдуп.

Над Ренесанс Минор, докато към нас с очевидни унищожителни намерения се носеше ято от бойни кораби, напред пристъпи мълчаливият бивш затворник Хоуган Либлър.

– Бях шпионин – каза бледият мъж. Говореше на Енея, но гледаше право към отец де Соя. – Продавах верността си за пари, за да мога отново да дойда на този свят и да си върна загубените семейни земи и богатство. Продадох своя капитан и душата си.

– Сине мой – каза отец де Соя, – тези грехове отдавна са ти опростени, ако изобщо са били грехове... и от твоя капитан, и, което е по-важно, от Господ. Всичко е наред.

Либлър бавно кимна.

– Гласовете, които чувам, откакто отпих от виното с г. Енея... – Гласът му секна. – Познавам много хора на този свят – вече с по-укрепнал глас продължи той. – Искане ми се да се върна вкъщи и да започна този нов живот.

– Добре – каза Енея и му подаде ръката си.

На Витъс-Грей-Балианъс Б тримата с Енея и Дорье Фамо се телепортирахме сред пустошта далеч от реката с нейните ферми и пъстри къщи, където милият народ на Спиралния спектър на Амоет ме бе излекувал и ми беше помогнал да избягам от Мира. Тук имаше само купчини камъни и сухи дерета, лабиринти от тунелни входи в скалата и прашни бури, навявани откъм кървавия залез на скрития в черни облаци хоризонт. Напомняше ми за Марс, само че тук въздухът бе по-топъл, поплътен и с по-силен мирис на смърт и кордит.

Забулените фигури ни заобиколиха почти незабавно, насочили иглени пушки и адски бичове. Отново се опитах да застана между Енея и опасността, но те ни обкръжиха под навяващия червен вятър и вдигнаха оръжията си.

– Почакайте! – извика познат глас и един от забулените воители се спусна по червената дюна, за да застане пред нас.

– Почакайте! – отново извика женският глас на онези, които бяха готови да стрелят, и жената свали качулката си.

– Дем Лоа! – възкликнах аз и пристъпих напред, за да прегърна ниската жена в обемисти бойни дрехи. Видях, че по бузите ѝ се стичат сълзи и оставят кални бразди.

– Ти доведе твоята Избрана – каза жената, която ме бе спасила. – Точно, както обеща.

Представих ѝ Енея и Дорье Фамо. Чувствах се едновременно глупаво и радостно. Дем Лоа и Енея се погледнаха за миг и после се прегърнаха.

Озърнах се наоколо към другите фигури, все още останали назад в червения сумрак.

– Къде е Дем Риа? – попитах аз. – Алем Микаил Дем Алем? И децата ви – Бин и Сее Амбре?

– Мъртви са – отвърна Дем Лоа. – Всички са мъртви, освен Сес Амбре, която изчезна след последното нападение от Бомбасино.

Останах зашеметен, онемял.

– Бин Риа Дем Лоа Алем умря от болестта си – продължи Дем Лоа, – но останалите загинаха във войната с Мира.

– Войната с Мира – повторих аз. – Моля се на Господ да не съм я започнал аз... Дем Лоа вдигна ръка.

– Не, Рол Ендимион. Не си я започнал ти. Онези от Спиралния спектър на Амоет, които ценяхме собствения си начин на живот, отвърлихме кръста... това е причината за войната. Когато дойде при нас, бунтът вече беше започнал. След като си отиде, мислехме, че сме спечелили. Страхливите войски в мирската база Бомбасино помолиха за мир, пренебрегнаха заповедите на командирите си в космоса и сключиха договор с нас. Но пристигнаха още мирски кораби. Бомбардираха собствената си база... после дойдоха в нашите села. Оттогава водим война. Когато се приземиха и се опитаха да окупират земите ни, ние убихме много от тях. Те пратиха още повече.

– Дем Лоа – казах аз, – толкова, толкова съжалявам. Тя опря ръка на гърдите ми и кимна. Видях усмивката, която си спомнях от часовете, прекарани заедно. Тя отново погледна към Енея.

– Ти си онази, за която той говореше в делириума и болката си. Ти си онази, която обича. Ти обичаш ли го, дете?

– Обичам го – отвърна Енея.

– Добре – кимна Дем Лоа. – Би било тъжно, ако човек, който си мисли, че умира, изразява такава любов към някого, а той не му отвръща със същите чувства. – Тя погледна към Мълниеносната свиня, безмълвна и царствена. – Ти жрица ли си?

– Не съм жрица – отвърна Дорье Фамо, – а игуменка на манастира Самден Гомпа. Дем Лоа ѝ показа зъбите си.

– И управляваш монаси? Мъже?

– Аз... ги напътствам – поправи я Мълниеносната свиня. Вятърът развяваше стоманеносивата ѝ коса.

– Все същото – засмя се Дем Лоа. – Добре дошла тогава, Дорье Фамо. – После се обърна към Енея. – Ти ще останеш ли с нас, дете? Или само ни докосваш и продължаваш нататък, както предсказват нашите пророчества?

– Трябва да продължа – каза Енея. – Но бих искала да оставя тук Дорье Фамо като ваш съюзник и... връзка между нас.

Дем Лоа кимна.

– Сега тук е опасно – обърна се към Мълниеносната свиня тя.

Дорье Фамо се усмихна. Силата на двете изпълваше въздуха наоколо като почти осезаема енергия.

– Добре – рече Дем Лоа и ме прегърна. – Бъди нежен с любимата си, Рол Ендимион. Бъди нежен с нея в часовете, дарени ви от циклите на

живот и хаос.

– Ще бъда – обещах аз.

Дем Лоа погледна към Енея.

– Благодаря ти, че дойде, дете. Такава беше нашата воля. Такава беше надеждата ни. – Двете жени отново се прегърнаха. Внезапно изпитах срам, сякаш бях довел Енея у дома си, за да я запозная с майка ми или с Баба.

Доръе Фамо докосна и двама ни за благословия.

– Кале пе а – рече на Енея тя.

Отдалечихме се в здрача на прашната буря и се телепортирахме с блясък на бяла светлина. На спокойния мостик на „Игдразил“ попитах приятелката си:

– Какво ти каза?

– Кале пе а – повтори тя. – Това е древно тибетско сбогукане, когато керванът се готви за изкачване по високите върхове. Означава „върви бавно, ако искаш да се завърнеш“.

И така продължи на още сто свята, всеки от които посещавахме съвсем за кратко, но всяко сбогуване бе трогателно по различен начин. Трудно ми е да кажа колко дни и нощи прекарахме в това последно пътуване с Енея, защото беше изпълнено само с телепортиране, с проблясък на светлина, когато дърволетът изчезваше на едно място и се появяваше на друго, а когато всички бяха прекалено уморени, за да продължат, „Игдразил“ оставаше да се носи из пустия космос няколко часа, докато ерговете почиваха и останалите от нас се опитвахме да спим.

Спомням си поне три от тези периоди на сън, така че навярно сме пътували само три дни и нощи. А може би сме пътували седмица или повече и сме спали само три пъти. Но си спомням, че двамата с Енея почти не спяхме и нежно се любехме, сякаш всеки път, когато се прегръщаме, можеше да е последен.

През едно от тези кратки уединения аз ѝ прошепнах:

– Защо правиш това, хлапе? Просто всички не можем да станем като прокудените и да улавяме слънчевата светлина в крилете си. Искам да кажа... беше прекрасно... но аз обичам планетите. Обичам пръстта под краката си. Харесва ми просто да съм... човек. Да съм мъж.

Енея се подсмихна и докосна лицето ми. Спомням си, че светлината бе слаба, но че можех да видя капчиците пот между гърдите ѝ.

– И на мен ми харесва да си мъж, Рол, обич моя.

– Искам да кажа... – трмаво започнах аз.

– Зная какво искаш да кажеш – промълви Енея. – И аз обичам

планетите. И на мен ми харесва да съм човек... просто да съм жена. Не правя всичко това заради някаква утопична еволюция на човечеството, заради превръщането ни в прокудени ангели или в сенешайски емпати.

– Тогава защо? – прошепнах в косата ѝ аз.

– Просто заради възможността за избор – тихо отвърна тя. – Заради възможността да продължим да сме хора, каквото и да означава това за онзи, който избира.

– Да изберем отново ли? – попитах.

– Да – кимна Енея. – Даже това да означава да изберем нещо, което вече е било избрано. Даже това да означава да изберем Мира, кръстоида и съюза с Техноцентъра.

Не я разбрах, но в този момент повече се интересувах от това да я прегръщам.

След секунди мълчание Енея каза:

– Рол... аз също обичам пръстта под краката си, шумоленето на вятъра в тревата. Би ли направил нещо за мен?

– Всичко – отвърнах аз.

– Ако умра преди теб – прошепна тя, – искам да върнеш праха ми на Старата Земя и да го разпръснеш там, където двамата сме били най-щастливи заедно. Ако ме бе пронизала в сърцето, нямаше да ме заболи толкова силно.

– Ти ми каза, че мога да остана с теб – накрая дрезгаво, ядосано и смутено промълвих аз. – Че мога да дойда с теб навсякъде.

– И наистина е така, обич моя – прошепна Енея. – Но ако аз умра преди теб, ще направиш ли това за мен? Почакай няколко години и после разпръсни праха ми там, където сме били най-щастливи на Старата Земя.

Искаше ми се да я стисна в ръцете си, докато не извика. Докато не се откаже от молбата си. Вместо това попитах:

– Как, по дяволите, ще се върна на Старата Земя? Тя е в По-малкия Магеланов облак, нали? На около сто и шейсет хиляди светлинни години оттук, нали?

– Да – потвърди Енея.

– Е, нима отново ще отвориш телепортаторните врати, за да мога да се върна там?

– Не – каза тя. – Тези врати завинаги са затворени.

– Тогава как, по дяволите, очакваш да... – Затворих очи. – Не искам това от мен, Енея.

– Вече го поисках, обич моя.

– Вместо това поискай да умра с теб.
 – Не – поклати глава тя. – Искам да живееш заради мен. Да направиш това за мен.

– Дявол да го вземе – измърморих.

– Това „да“ ли означава, Рол?

– Това означава „дявол да го вземе“ – казах аз. – Мразя мъчениците. Мразя предопределението. Мразя любовните истории с тъжен край.

– И аз – прошепна Енея. – Ще направиш ли това за мен?

Изсумтах.

– Къде сме били най-щастливи на Старата Земя? – накрая попитах аз. – Сигурно имаш предвид Талиезин-запад, защото не сме ходили заедно на много други места.

– Ще разбереш – прошепна тя. – Хайде да спим.

– Не искам да спя – грубо отвърнах аз.

Тя ме прегърна. Беше истинска наслада да спим заедно при нулевата гравитация на Звездното дърво. Още по-възхитително бе да спим заедно на малкото си легло в личната си каюта при слабата гравитация на „Игдразил“. Не можех да си помисля, че някога ще съм в състояние да спя без нея.

– Да разпръсна праха ти, а? – накрая прошепнах аз.

– Да – измърмори тя, по-скоро насън, отколкото будна.

– Хлапе, скъпа моя, обич моя – казах аз, – ти си луда малка кучка.

– Да – измърмори моята Енея. – Но съм твоята луда малка кучка.

Скоро заспахме.

През последния ни ден Енея ни телепортира в звездна система с червено джудже клас МЗ и прекрасен земеподобен свят, въртящ се в близка орбита около него.

– Не – каза Рахил, когато малката ни група застана на мостика на Хет Мастийн. Онези триста ученика на Енея, тръгнаха от Звездното дърво, ни бяха оставяли един по един на мирските светове като бутилки, хвърляни в огромен океан, но без послания. Сега бяхме останали отец де Соя, Рахил, Енея, капитанът Хет Мастийн, А. Бетик, неколцина клонинги от екипажа, ерговете долу и аз. И Шрайка, безмълвен и неподвижен на високата си платформа.

– Не – повтори Рахил. – Промених решението си. Искам да дойда с теб.

Енея стоеше със скръстени ръце. През цялата тази дълга сутрин на телепортиране и сбогуване с учениците си тя беше особено мълчалива.

– Както искаш – тихо отвърна приятелката ми. – Знаеш, че няма да

ти заповядам каквото и да е, Рахил.

– Върви по дяволите – промълви Рахил.

– Да – каза Енея. Рахил сви юмруци.

– Това някога ще има ли край, дявол да го вземе?

– Какво искаш да кажеш? – попита Енея.

– Знаеш какво искам да кажа. Баща ми... майка ми... твоята майка... техният живот е бил изпълнен с всичко това. Моят живот... сега изживяван за втори път... винаги в борба с този невидим враг. Постоянно бягство, постоянно очакване. Назад-напред във времето като някакъв прокълнат, излязъл от контрол пумпал... о, по дяволите.

Енея чакаше.

– Имам една молба – въздъхна Рахил и погледна към мен. – Не се обиждай, Рол. Постепенно започнах да те харесвам. Но може ли Енея сама да ме отведе на Света на Бърнард?

Погледнах към Енея.

– Нямам нищо против – отвърнах. Рахил изпъшка.

– Отново на този затътен свят... ниви, залежи, малки градчета с големи бели къщи и широки веранди. Отегчаваше ме още, когато бях осемгодишна.

– Ти си го обичала, когато си била осемгодишна – възрази Енея.

– Да – съгласи се Рахил. – Обичах го. – Тя се ръкува със свещеника, после с Хет Мастийн и накрая с мен.

Внезапно си спомних най-неясните стихове от „Песните“ на стария поет, спомних си как им се смеех на светлината на лагерния огън, когато Баба ме караше да ги рецитирам, зачуден дали хората изобщо си говорят такива неща, и без да се замислям, казах на Рахил:

– Алигаторе, доскоро.

Младата жена странно ме изгледа. Зелените ѝ очи отразяваха светлината на света, който висеше над нас.

– Крокодиле, жив и здрав.

Тя стисна ръката на Енея и двете изчезнаха. Нямаше проблясък, когато човек не се телепортираше с приятелката ми. Само внезапно... изчезване.

Енея се върна пет минути по-късно. Хет Мастийн се отдръпна от контролния кръг и пхна ръце в ръкавите на робата си.

– Онази, която учи?

– В системата на Пацем, моля, Истински глас на Дървото Хет Мастийн. Храмерът не помръдна.

– Вие знаете, скъпа приятелко и учителко, че Мирът вече със

сигурност е свикал половината от бойните си кораби в системата на Ватикана.

Енея вдигна поглед към тихо шумолящите листа на красивото дърво, с което пътувахме. На километър зад нас сиянието на ядрената опашка бавно ни отдалечаваше от гравитационния кладенец на Света на Бърнард. Тук не ни атакуваха мирски кораби.

– Ерговете ще могат ли да задържат полетата, докато се приближим до Пацем? – попита тя.

Капитанът измъкна малките си длани от ръкавите на робата си и разпери ръце.

– Съмнително е. Изтощени са. Тези атаки ги пренатовариха...

– Зная – кимна Енея. – И много съжалявам. Трябва да останете в системата само една-две минути. Навярно ако сега ускорите и се пригответе за маневриране с пълна скорост, когато се появим в системата на Пацем, дърволетът ще може да се телепортира обратно преди полетата да поддадат.

– Ще опитаме – отвърна Хет Мастийн. – Но бъдете готови за незабавно телепортиране. Животът на дърволета може да продължи само секунди след пристигането ни там.

– Първо трябва да отпратим кораба на Консула – каза Енея. – По-добре да го направим сега. Само няколко минути, Хет Мастийн.

Храмерът кимна и се върна при дисплеите си.

– О, не – заявих аз, когато тя се обърна към мен. – Няма да замина за Хиперион с кораба. Енея изглеждаше изненадана.

– Мислиш си, че те отпращам, след като ти казах, че можеш да дойдеш с мен ли? Скръстих ръце.

– Посетихме повечето планети в Мира и Периферията... освен Хиперион. Каквото и да замисляш, не мога да повярвам, че няма да включиш в него родния ни свят.

– Прав си – отвърна тя. – Но няма да се телепортираме там.

Не разбирах нищо.

– А. Бетик – каза Енея, – корабът би трябвало да е почти готов за заминаване. Взе ли писмото, което написах на чичо Мартин?

– Да, г. Енея – потвърди андроидът. Синьокожият човек не изглеждаше щастлив, но не изглеждаше и тъжен.

– Моля те, предай му, че го обичам – поръча Енея.

– Почакай, почакай – намесих се аз. – А. Бетик ли е... твоят пратеник... на Хиперион?

Енея потърка бузата си. Усещах, че е по-изтощена, отколкото

можех да си представя, но пази силите си за нещо важно, което все още предстоеше.

– Моят пратеник ли? – попита тя. – Искаш да кажеш като Рахил, Тео, Дорье Фамо, Джордж и Джигме?

– Да – казах аз. – И останалите триста.

– Не – отвърна Енея. – А. Бетик няма да е мой пратеник на Хиперион. Не и в този смисъл. И с хокинговия си двигател корабът на Консула ще има огромен време-дълг. Той... и А. Бетик... ще пристигнат там едва след месеци наше време.

– Тогава кой е пратеникът... свързката на Хиперион? – попитах аз, сигурен, че този свят не може да бъде пропуснат.

– Не се ли сещаш? – усмихна се приятелката ми. – Скъпият чичо Мартин. Поетът и критикът отново става участник в тази безкрайна игра на шах с Техноцентъра.

– Но всички други приеха причастието и... – Замълчах.

– Да – потвърди Енея. – Още когато бях дете. Чичо Мартин разбираше. Той пи от виното. Не му беше трудно да се приспособи... той векове наред бе чувал езика на мъртвите и на живите по собствения си поетичен начин. Това е основната причина да напише „Песните“. И затова смяташе Шрайка за своя муза.

– Защо тогава А. Бетик се връща с кораба там? – попитах аз. – Само за да предаде писмото ти ли?

– Нещо повече – каза Енея. – Ако всичко тръгне добре, ще видим. – Тя прегърна андроида и той несръчно я потупа по гърба с единствената си ръка.

Миг по-късно, преизпълнен с повече вълнение, отколкото си бях представял, че е възможно, стиснах синята му ръка.

– Ще ми липсваш – глупаво измърморих аз. Той продължително ме изгледа, кимна и се обърна към очакващия го кораб.

– А. Бетик! – извиках аз тъкмо, когато се готвеше да влезе в кораба.

Андроидът се обърна и изчака, докато изтичах до малката си купчина лични вещи на по-долната платформа и после се върнах, като прескачах стъпалата.

– Ще вземеш ли и това? – Подадох му кожения калъф.

– Хокинговото килимче – каза А. Бетик. – Да, разбира се, г. Ендимион. С удоволствие ще го запазя, докато се видим отново.

– А ако не се видим отново... – започнах аз и замълчах. Канех се да кажа „Моля те, дай го на Мартин Силенъс“, но от виденията си знаех, че старият поет е почти мъртъв. – Ако не се видим отново, А. Бетик –

продължих аз, – моля те, запази килимчето като спомен за нашето пътуване. И за нашето приятелство.

А. Бетик мълчаливо ме погледна, отново кимна и влезе в кораба на Консула. Почти очаквах и корабът да се сбогува, но той просто се посъветва с ерговете, безшумно се издигна на тласкачите си, излезе от съдържашото поле и се понесе на безопасно разстояние от нас. Ядрената му опашка заблестя толкова ярко, че очите ми се навлажниха, докато наблюдавах как се отдалечава от Света на Бърнард и „Игдразил“. Тогава с цялото си сърце и воля си пожелах Двамата с Енея да се върнем на Хиперион при А. Бетик, отови да спим дни наред на голямото легло в носа на кораба, после да слушаме музика на „Стенуея“ и да плуваме при нулева гравитация над балкона...

– Трябва да тръгваме – обърна се към Хет Мастийн Енея. – Можете ли да подготвите ерговете за онова, с което ще се сблъскаме?

– Както желаете, почитаема Онази, която учи – отвърна Истинският глас на Дървото.

– Хет Мастийн... – повика го тя.

Храмерът се обърна и зачака нова заповед.

– Благодаря ви, Хет Мастийн – рече Енея. – От името на всички, които пътуваха с вас и на онези, които ще разказват за вашето пътуване през поколенията, благодаря ви, Хет Мастийн.

Храмерът се поклони и се върна в контролния кръг.

– Пълен напред при нула цяло деветдесет и две. Готови за маневриране. Готови за системата Пацем – нареди той на любимите си ергове, увити около невидимата ексцентричност на седемстотин и петдесет метра под нас. – Готови за системата Пацем.

Отец де Соя мълчаливо стоеше наблизко, но сега стисна дясната ръка на Енея в лявата си длан. С другата отправи безмълвен благослов към храмера и клонингите от екипажа.

– In nomine Patris et Filii et Spiritu Sancti.

– Амин – казах аз и хванах лявата ръка на Енея. – Амин – каза Енея.

30.

Нападнаха ни по-малко от две секунди след като се телепортирахме в системата. Фотонните кораби и архангелите обединиха огъня си срещу нас като дъговите акули, които някога ми се бяха нахвърлили в моретата на Mare Infinitum.

– Тръгвайте! – извика Истинският глас на Дървото Хет Мастийн сред бурята от прашене. на полето около нас. – Ерговете умират? Сдържашото поле ще поддаде след секунди. Тръгвайте! Нека Муира насочва мислите ви. Тръгвайте!

Енея имаше само две секунди, за да погледне към жълтото слънце в центъра на системата и по-малката звезда на Пацем, но това беше достатъчно. Тримата стискахме ръцете си, докато се телепортирахме сред светлина и шум, сякаш се издигаме сред котел от лазерен огън, стопяващ полетата на кораба, сред изпарения на пламтящи адски езера.

Блясъкът избледня и после се превърна в слънчева светлина Над Ватикана бе облачно, студено, почти зимно време, и по каменните улици валеше лек, леден дъжд. Енея носеше мека жълтокафява риза, кафява кожена жилетка и по-официални от обикновено черни панталони. Косата ѝ беше вдигната назад и прихваната с две шноли от коруба на костенурка. Кожата ѝ изглеждаше свежа, чиста и млада а очите ѝ – толкова уморени в последните дни – бяха ясни и спокойни. Все още стискаше ръката ми, докато тримата се обърнахме да погледнем към улиците и хората наоколо.

Намирахме се на края на уличка, излизаша на широк булевард. Малки групи хора – мъже и жени в официални черни дрехи, свещеници, ята от монахини, редици от деца, строили се зад две монахини, навсякъде черни и червени чадъри – вървяха по тротоарите, а по улиците безшумно се плъзгаха ниски, черни наземни коли. На задните им седалки виждах епископи и архиепископи. Като че ли никой не забелязваше появяването ни.

Енея гледаше към ниските облаци.

– „Игдразил“ току-що се телепортира от системата. Някой от вас усети ли го?

Затворих очи и се съсредоточих върху потока от гласове и образи. Чувствах... отсъствие. Зърнах пламък, обгърнал външните клони на дървото.

– Полето е поддало точно след като сме се телепортирали – отвърнах аз. – Как са се телепортирали без теб, Енея? – Разбрах отговора още щом зададох въпроса. – Шрайка.

– Да. – Енея продължаваше да стиска ръката ми. Дъждът бе студен и можех да чуя клокоченето му в канавките и каналите зад нас. Тя говореше съвсем тихо. – Шрайка ще пренесе „Игдразил“ и Истинския глас на Дървото през времето и пространството. Към неговата... съдба.

Спомних си откъси от „Песните“. Дърволетът, изгарящ пред

погледа на поклонниците малко преди тайнственото изчезване на Хет Мастийн заедно с Шрайка от вятърната гемия. Няколко дни по-късно Храмерът отново се беше появил в присъствието на чудовището близо до Долината на Гробниците на времето и скоро бе умрял от раните си. Той единствен от седмината поклонници не беше разказал историята си. Хиперионските поклонници: полковник Касад, хегемонийският Консул, бащата на Рахил Сол, майката на Енея Брон Ламиа, храмерът Хет Мастийн, Мартин Силенъс, сегашният папа отец Хойт – на времето никой от тях не беше успял да си обясни събитията. Като дете за мен това бяха само древни думи от мит. Стихове за непознати. Как трябва да бяха премисляли усилията и приключенията си, само за да се наложи отново да поемат бремето си. Колко често, съзнавах сега, като трийсетгодишен, колко често в живота на всички ни се случваше същото.

– Виждате ли онази черква отатък улицата? – попита отец де Соя.

Трябваше да разтърся глава, за да се съсредоточа върху настоящето и да оставя настрана мислите и гласовете, които ми шепнеха.

– Да – отвърнах аз и избърсах дъждовните капки от челото си. – Това базиликата „Св. Петър“ ли е?

– Не – отвърна свещеникът. – Това е енорийската черква „Св. Анна“. Входът към Ватикана до нея е портата на св. Анна. Главният вход за площад „Св. Петър“ е нататък по булеварда и зад онези колонади.

– Там ли отиваме? – попитах Енея. – Във Ватикана?

– Чакай да видим дали ще успеем – отвърна тя. Тръгнахме по тротоара – просто мъж и млада жена, които вървяха заедно със свещеник в студен, дъждовен ден. Отатък улицата имаше знак, показващ, че внушителната сграда без прозорци е казарма на швейцарската гвардия. Пред портата на „Св. Анна“ и на пресечките стояха войници от тази казарма в официални, датиращи от епохата на Възраждането черни плащове, бели дантелени яки и жълто-черни панталони, докато по улиците патрулираха мирски полицаи в делова черна бойна броня и летяха над нас в черни плъзгачи.

Площад „Св. Петър“ бе затворен за пешеходци, освен няколкото охранявани портала, на които войници внимателно проверяваха пропуска и чипови идентификационни карти.

– Няма да можем да минем – каза отец де Соя. Беше достатъчно мрачно и лампите по колонадата на Бернини бяха включени, за да осветяват статуите и каменните папски гербове. Свещеникът посочи към два светещи прозореца над колонадата вдясно от фасадата на „Св. Петър“, увенчана със статуи на Христос, Йоан Кръстител и апостолите.

– Това са частните кабинети на папата.

– Само на един изстрел разстояние – отбелязах аз, макар че дори не си и помислях да нападам папата.

Отец де Соя поклати глава.

– Сдържашо поле клас десет. – Той се огледа. Повечето пешеходци бяха влезли на площада през охраняемите портали и ние започвахме да изпъкваме на улицата. – Ако не направим нещо, ще ни поискат идентификационните карти каза свещеникът.

– Тази охрана обичайна ли е? – попита Енея.

– Не – отговори отец де Соя. – Възможно е да се дължи вашето писмо, но е по-вероятно това да са нормални предохранителни мерки, когато Негово светейшество отслужва папска меса. Камбаните, които чуваме, призовават за следобедна меса, водена от него.

– Откъде знаете? – попитах аз, удивен, че може да разбере толкова много неща само от няколко камбанни удара. Отец де Соя изненадано ме погледна.

– Зная го, защото днес е Възнесение – отвърна той. Изглеждаше шокиран или защото ние не знаехме такъв елементарен факт, или защото до този момент самият той бе забравил за него. – Това е Страстната седмица – продължи свещеникът, като говореше тихо, сякаш на себе си. – През цялата седмица Негово светейшество трябва да изпълнява и папските си, и енорийските си задължения. Днес... този следобед... със сигурност на тази меса той изпълнява церемонията на измиването на краката на дванайсет свещеници, символизиращи дванайсетте апостоли, чиито крака Иисус е измил на Тайната вечеря. Церемонията винаги се е провеждала в енорийската черква на папата, базиликата „Св. Йоан Латерански“, която някога е била извън ватиканските стени, но след преместването на Ватикана на Пацем се изпълнява в базиликата „Св. Петър“. Оставили са базиликата „Св. Йоан Латерански“ на Старата Земя, защото е била унищожена по време на войната на седемте държави през двайсет и първи век и... – Де Соя замълча. Лицето му бе станало абсолютно празно като на епилептик или дълбоко замислен човек.

Двамата с Енея чакахме. Признавам, че с известно безпокойство поглеждах към патрула от мирски полицаи в черни брони, които се приближаваше към нас по дългия булевард.

– Зная как можем да влезем във Ватикана – заяви отец де Соя и тръгна към уличката срещу ватиканския булевард.

– Добре – отвърна Енея и бързо го последва. Йезуитът рязко спря.

– Мисля, че можем да влезем вътре – каза той. – Но нямам

представа как ще излезем.

– Само ни отведете вътре, моля ви – рече Енея.

Стоманената порта се намираше зад разрушен каменен параклис без прозорци на три пресечки от Ватикана. Беше заключена с малък катинар и голяма верига. Надписът на вратата гласеше: „ТУРИСТИЧЕСКИ ОБИКОЛКИ ВСЯКА ВТОРА СЪБОТА: Затворено през Страстната седмица-СВЪРЖЕТЕ СЕ С ВАТИКАНСКАТА ТУРИСТИЧЕСКА СЛУЖБА: «ПЛОЩАД НА ПЪРВИТЕ ХРИСТИЯНСКИ МЪЧЕНИЦИ» №3888.“

– Можете ли да разбиете тази верига? – попита ме отец де Соя.

Попипах тежката верига и здравия катинар. Единственият ми инструмент бе малкият ловджийски нож на колана ми.

– Не – отвърнах аз. – Но навярно ще успея да отворя катинара. Потърсете някаква тел в онова кошче за боклук хей там.

Останахме под дъжда поне десет минути. Светлината избледняваше и шумът на уличното движение по съседните булеварди като че ли се усилваше. Очаквах всеки момент швейцарската гвардия или полицията да ни се нахвърли. Всичко, което знаех за разбиването на ключалки, бях научил от стар комарджия на гемията по р. Канс, прибягнал към хазарта, след като властите в Порт Романс му отрязали два пръста за кражби. Докато работех, си мислех за десетгодишната одисея с Енея, за дългото пътуване на отец де Соя дотук, за пропътуваните стотици светлинни години и за десетките хиляди часове на напрежение, болка, саможертва и ужас.

А проклетият катинар не подаваше.

Накрая върхът на ножа ми се счупи. Изругах, хвърлих го настрани и блъснах гадния, въшлив, кретенски, лайнян катинар в мръсната каменна стена. Той изщрака и се отвори.

Вътре беше тъмно. Дори да имаше ключ за осветлението, никой от нас не успя да го открие. Дори някъде да имаше идиотски ИИ, който контролираше осветлението, той не реагира на командите ни. Никой от нас не носеше фенер. След като години наред бях носил със себе си лазерното фенерче, този ден го бях оставил в раницата си. Когато бе дошло време да напуснем „Игдразил“, аз пристъпих напред и стиснах ръката на Енея, без да си помисля за оръжия или други вещи от първа необходимост. – Това ли е базиликата „Св. Йоан Латерански“? – прошепна Енея. В потискащия мрак просто не можехме да говорим високо.

– Не, не – отвърна отец де Соя. – Само малък мемориален параклис, построен близо до мястото, на което през двайсет и първи век

истинската базилика... – Той замълча и аз можех да си представя как лицето му отново-придобива онова замислено изражение. – Това е действащ параклис струва ми се – прибави свещеникът. – Почакайте тук.

Двамата с Енея застанахме, притиснали рамене един до друг, заслушани в движенията на отец де Соя, който обикаляше из малката сграда. По едно време нещо тежко падна на земята и отекна със звука на желязо по камък. Ние затаихме дъх. Минута по-късно чухме, че ръцете му отново започват да се плъзгат по стените и расото му зашумоля. Разнесе се приглушено „Аххх...“ и секунда след това блясна светлина.

Йезуитът стоеше на по-малко от десет метра от нас и държеше кибритена клечка. В лявата си ръка стискаше кутия кибрит.

– Параклис – поясни той. – Запазили са свещника. – Можех да видя остатъците от свещи, които не бяха заменени с други, но кутията кибрит Бог знае как се беше запазила на това мрачно, изоставено място. Приближихме се до него в малкия кръг светлина, изчакахме да запали втора клечка и го последвахме към тежка дървена врата зад изгнили завеси.

– Преди няколко години, когато бях под домашен арест, моят възкресителен капелан отец Баджо ми разказа за тези туристически обиколки – прошепна отец де Соя. Тази врата не бе заключена и със скърцане се отвори на древните си, ръждясали панти. – Предполагам, е смятал, че обичам страшни истории – продължи той и ни поведе по тесен, лъкатушещ каменен коридор, не много по-широк от раменете ми. Енея последва свещеника. Аз не изоставах.

Стълбището продължаваше надолу, после отново надолу и после пак. Пресметнах, че сме поне на двайсет метра под улицата, когато стъпалата свършиха и ние минахме през поредица от тесни проходи, за да попаднем в по-широк, кънтящ коридор. Йезуитът вече беше изхабил пет-шест клечки, пускайки всяка едва, когато започнеш да пари пръстите му. Не го попитах колко клечки са останали в малката кутия.

Когато по време на Хеджира Църквата решила да премести „Св. Петър“ и Ватикана – вече високо каза де Соя и гласът му изпълни черното пространство, – докарали на Пацем всичко това. Тъй като масата не била проблем, взели със себе си половината Рим, включително огромния замък Сант Анджело и всичко под стария град на дълбочина до шейсет метра. Това е било метрото на двайсети век.

Отец де Соя пое по изоставена железопътна платформа. На места плочките на тавана бяха опаднали и навсякъде, освен по тесния перон, имаше многовековен прах, паднали камъни, счупена пластмаса, потънали в мръсотия нечетивни надписи и стршени пейки. Спуснахме се по

няколко ръждясали стоманени стълбища – ескалатори, спрели повече от хилядолетие по-рано, разбрах аз, – минахме през тесен коридор, който излизаше на кънтяща рампа и стигнахме до друга платформа. В края ѝ можех да видя фибропластмасова стълба, водеща надолу към нови пластове прах, боклуци и ръжда.

Тъкмо се бяхме спуснали по стълбата и излязохме в тунела, когато угасна следващата клечка кибрит. Но не и преди двамата с Енея да видим гледката, която се разкриваше пред нас.

Кости. Човешки кости. Кости и черепи, внимателно подредени и достигащи почти два метра височина от двете страни на тесен проход помежду им. Огромни купчини кости, стърчащи стави, грижливо поставени на еднометрови интервали черепи или образуващи геометрични мотиви в стените от човешки кости.

Отец де Соя драсна следващата клечка и закричи между скелетните останки. Раздвижването на въздуха от движението му накара малкото пламъче да премигне.

– След войната на седемте държави в началото на дваисет и първи век – с нормален глас каза той, – гробищата в Рим били задръстени. Навсякъде около предградията и в големите паркове копаели масови гробове. Глобалното затопляне и постоянните наводнения превърнали това в сериозен здравен проблем. И при всички биологични и химични бойни глави, нали знаете. Метрото и без това било затворено, затова властите наредили останките да бъдат препогребани там.

Този път се случи клечката да изгори в участък, в който костите бяха наредени на пет пласта, всеки отбелязан с ред черепи. Белите им над очни дъги отразяваха светлината, но безоките орбити бяха безразлични към нас. Грижливо оформените стени от кости бяха дебели поне шест метра от двете страни и се издигаха към сводестия таван на десет метра над нас. На отделни места имаше малки свличания и трябваше внимателно да си пробиваме път през тях. В мрака между отделните клечки оставахме на място, но мълчахме. Не се чуваше друг звук... нито пробягане на пльхове, нито капки вода. Тишината нарушаваха само приглушените ни думи и дишането ни.

– Странно – каза отец де Соя, след като изминахме още двеста метра, – те не взели идеята от древните римски катакомби, които са навсякъде около нас тук, а от така наречените парижки катакомби... стари каменни кариери, изкопани дълбоко под града. Парижаните трябвало да прехвърлят в тях костите от задръстените си гробища в края на осемнайсети до средата на деветнайсети век. Те открили, че спокойно могат

да съберат шест милиона мъртъвци само в няколко километра коридори. Ахх... ето че пристигнахме...

В праха на пода на още по-тесен коридор от кости от лявата ни страна се виждаха стъпки, водещи към друга стоманена врата, също не-заключена. Трябваше и тримата да я напънем, за да я отворим. Свещеникът ни поведе надолу по ръждиво спирално стълбище. Според изчисленията ми трябваше да сме на дълбочина поне трийсет и пет метра под равнището на улицата. Кибритената клечка угасна точно в момента, в който влизахме в друг тунел – много по-стар от метрото. Таванът и стените му бяха неравни и порутени. Бях зърнал странични отклонения, кости, безредно пръснати навсякъде, съборени черепи, парчета гнили дрехи.

– Според отец Баджо – прошепна свещеникът, – тук започват истинските катакомби. Християнските катакомби датират от първи век след Христа. – Блясна нова клечка. Чух кибритената кутия да трака така, сякаш наистина беше почти празна. – Насам, предполагам – каза отец де Соя и ни поведе надясно.

– Сега под Ватикана ли сме? – няколко минути по-късно прошепна Енея. Долових нетърпението в гласа ѝ. Кибритената клечка замъждука и угасна.

– Скоро, скоро – отвърна в мрака де Соя и запали нова. Не чух кибритата да трака.

След още сто и петдесетина метра коридорът просто свърши. Тук нямаше разхвърляни кости, нямаше черепи, само груби каменни стени и едва видима мазилка. Клечката изгоря. Енея ме докосна по ръката, докато чакахме в мрака.

– Съжалявам – каза свещеникът. – Няма повече клечки.

Сподавих надигналата се в гърдите ми паника. Бях сигурен, че сега чувам шумове... в най-добрия случай далечен тропот на плъхове, а в най-лошия човешки стъпки по стъпалата.

– Връщаме ли се? – попитах и шепотът ми прозвуча прекалено високо в пълния мрак.

– Отец Баджо ми каза, че на север тези тунели някога се свързвали с древните катакомби под Ватикана – промълви отец де Соя. – По-точно под базиликата „Св. Петър“.

– Е, не ми изглежда да... – започнах аз и замълчах. През няколкото секунди светлина преди клечката да угасне бях зърнал сравнително нови тухли в каменната стена... само на няколко века в сравнение с хилядолетията, изменили от издялването на каменните блокове. Промъкнах

се напред като опипвах с ръце, докато пръстите ми не докоснаха камък, тухли, ронлива мазилка.

– Направено е набързо – отбелязах, като се основавах на опита си от именията на Клюна толкова много години по-рано. – Мазилката е напукана и някои от тухлите са строшени. – Продължих бързо да опипвам с пръсти стената. – Дайте ми нещо остро. По дяволите, иска ми се да не бях изхвърлил ножа си...

Енея ми подаде заострена пръчка или клон в мрака и в продължение на няколко минути дълбах, докато осъзная, че държа в ръцете си счупена в единия край бедрена кост. Приятелката ми и свещеникът се присъединиха към мен и тримата започнахме да копаем с кости и нокти студените тухли, докато пръстите ни не се разкървавиха. Малко по-късно спряхме да си поемем дъх. Очите ни не се бяха приспособили към мрака. Тук не проникваше каквато и да е светлина.

– Месата вече е свършила – прошепна Енея. Каза го така, като че ли беше някакво трагично събитие.

– Това е Голямата меса – отвърна отец де Соя. – Продължителна церемония.

– Почакайте! – казах. Пръстите ми бяха запомнили леко размърдане на тухлите – не на една-две, а на цялата стена. – Отстъпете назад – високо наредих аз. – Пропълзете отстрани на тунела. – После се отдръпнах назад, но изправен, повдигнах лявото си рамо, наведох глава и се хвърлих леко приведен напред. Почти очаквах да си разбия главата в камъка.

Блъснах се в тухлите със силно изпъшкване и дъжд от прах и мазилка. Тухлите не се срутиха. Но усетих, че хлътват навътре.

Енея и де Соя се присъединиха към мен. След минута бяхме направили отвор по средата на стената и съборихме навътре цялата останала маса.

От другата страна на прохода мъждукаше съвсем бледа светлина, но достатъчно, за да видим рампа от останки, водеща към още по-дълбок тунел. Запълзахме надолу на четири крака, стигнахме до място, на което можехме да се изправим, и продължихме през миришещия на пръст коридор. След още два завоя се озовахме в грубо изсечени катакомби като предишните горе, но осветени от тясна светлинна ивица, минаваща на височината на пояса по дясната стена. Тунелът постоянно се разклоняваше, но ние следвахме светлинната ивица и петдесет метра по-нататък стигнахме до по-широк проход със съвременни осветителни глобуси, разположени на всеки пет метра. Те не светеха, но древната

светлинна ивица продължаваше.

– Сега сме под „Св. Петър“ – прошепна отец де Соя. – Тези катакомби са били открити през 1939-а, след като погребали папа Пий XI в недалечна ниша. Разкопките продължили двайсетина години, след което ги преустановили. Археолози повече не били допускани тук.

Навлязохме в още по-просторен коридор – достатъчно широк, за да вървим за първи път един до друг. Древната скала и тухлените стени, тук-там с вградени мраморни блокове, бяха покрити с фрески, раннохристиянски мозайки и счупени статуи, поставени над ниши, пълни с кости и черепи. Много от тези ниши бяха затворени с прозрачна, пожълтяла от вековете пластмаса, която почти скриваше останките вътре, но като се навеждахме и се вглеждахме внимателно, можехме да видим празни очни орбити и овали на тазове.

Фреските представяха християнски изображения – гълъби, носещи маслинови клонки, жени, вадещи вода, вездесъщата риба, – но се намираха до по-стари ниши, урни и гробове с предхристиянски сцени на Изида и Аполон, Бакхус, посрещаш мъртвите в отвъдния свят с огромни, преливащи кани вино, сцени на лудуващи волове и овни, танцуващи сатири – незабавно забелязах приликата с Мартин Силенъс и се обърнах точно навреме, за да уловя разбиращия поглед на Енея – и същества, които отец де Соя нарече менади, някакви пасторални изображения, ята яребици, паун с пера от парченца лазурит, които все още отразяваха светлината с яркосин блясък.

Вглеждането през древната, покрита с мръсотия пластмаса и пластостъкло ме караше да мисля, че минаваме през някакъв земен аквариум на смъртта. Накрая стигнахме до червена стена, разположена под прав ъгъл спрямо по-ниска, избледняла синя преграда със следи от надписи на латински. Тук пластмасата бе по-нова и малкият контейнер с кости вътре все още ясно се виждаше. Черепът беше поставен върху грижливо подредената купчина кости и като че ли любопитно ни наблюдаваше.

Отец де Соя падна на колене в праха, прекръсти се и сведе глава в молитва. Дватама с Енея останахме назад и го гледахме с безмълвния срам, присъщ на неверника в присъствието на каквато и да е истинска вяра.

Когато свещеникът се изправи, очите му бяха влажни.

– Според църковната история и отец Баджо, работниците открили тези окаяни кости през 1949 година след Христа. По-късните анализи показали, че принадлежат на як мъж, починал на шейсетина години. Ние сме точно под олтарата на базиликата „Св. Петър“, построен тук

заради легендата, че на това място тайно е погребан свети Петър. През 1968 година след Христа папа Павел VI публично заявил убедеността на Ватикана, че това наистина са костите на рибаря, на същия онзи Петър, който придружавал Исус и бил Камъкът, върху който Христос построил своята Църква.

Погледнахме към купчината кости и после отново към свещеника.

– Федерико, знаете, че аз не се опитвам да разруша Църквата – каза Енея. – А само сегашното ѝ извращение.

– Да – отвърна отец де Соя. Той грубо избърса очи и остави кални следи по лицето си. – Зная, Енея. – Йезуитът се огледа наоколо, отиде до недалечна врата и я отвори. Нагоре водеше метално стълбище.

– Сигурно има охрана – прошепнах аз.

– Мисля, че няма – поклати глава Енея. – В продължение на осемтотин години Ватиканът се е страхувал от нападение от космоса... от горе. Не вярвам да са обърнали сериозно внимание на катакомбите си.

Тя мина пред свещеника и енергично, но тихо се заизкачва по металните стъпала. Побързах да я последвам. Видях, че отец де Соя поглежда назад към мрачната ниша, прекръства се за последен път и тръгва след нас към базиликата „Св. Петър“.

Макар и смекчена от свечеряването, витражите и свещите след катакомбите светлината в базиликата беше почти ослепителна.

Бяхме се изкачили през подземното светилище, минахме покрай базилика с надпис, изсечен в камък и гласящ „Мемориал на Гай“, продължихме през странични коридори и сервизни входове, през преддверието към ризницата, покрай свещеници и дякони, и излязохме в огромното пространство в дъното на кораба на базиликата „Св. Петър“. Тук бяха десетките официални лица, недостатъчно високопоставени, за да ги възнаградят с място на пейките, но все пак почетени с присъствие на тази важна служба. Трябваше ми само един поглед, за да видя, че на всички входове на базиликата стоят швейцарски гвардейци и хора от охраната. Тук в дъното на черквата за момента не будехме подозрения, просто още един свещеник и двама малко неофициално облечени енориаши, допуснати да зърнат Светия отец на Възнесение.

Месата продължаваше. Миришеше на тамян и восък от свещи. Стотици епископи и високопоставени личности в ярки роби седяха на блестящите редици от пейки. До парапета на мраморния олтар пред бароковия свод на трона на св. Петър бе коленичил самият Свети отец, за да довърши измиването на краката на дванайсет седнали свещеници – осем мъже и четири жени. Невидим, но голям хор пееше:

О, Дух Свети, чрез Теб единствено
познаваме Отца и Сина,
но твърда вярата ни е,
че Ти от двамата изхождаш,
че Ти от двамата изхождаш.
Слава Господу, Отца и Сина
и Светаго Духа, с тях в единство,
и нека Синът дари ни
със всички дарове, що от Духа изтичат,
със всички дарове, що от Духа изтичат.

Тогава изпитах съмнение, зачудих се какво правим тук, защо тази безкрайна битка на Енея ни е довела при извора на вярата на тези хора. Вярвах във всичко, на което ни беше научила, ценях всичко, което бе споделила с нас, но тази прекрасна песен и стените на тази величествена катедрала имаха трихилядолетна традиция. Не можех да не си спомня простите дървени платформи, яките, но обикновени мостове и стълбища, които Енея беше възстановила в Храма, висящ във въздуха. Какво бяха те... какво бяхме ние в сравнение с това величие и смиреност? Енея бе архитектка, но почти самоука, освен годините с киборга на господин Райт, строеше каменни стени от пустинна скала и бъркаше бетон на ръка. А тази базилика беше проектирана с участието на Микеланджело.

Месата почти свършваше. Някои от православните в дъното на кораба започваха да се разотиват, като се движеха съвсем леко, за да не смутят края на службата със стъпките си и си позволяваха тихо да разговарят помежду си едва, когато стигнеха до стълбите към площада навън. Видях, че Енея шепне нещо в ухото на отец де Соя и се наведох към тях, за да чуя, уплашен, че мога да пропусна някакво жизненоважно напътствие.

– Ще ми направите ли една последна, огромна услуга, отче? – попита тя.

– Каквото пожелаете – прошепна свещеникът.

– Моля ви, напуснете базиликата още сега – каза в ухото му Енея. – Моля ви, вървете заедно с другите. Вървете сега и се скрийте в Рим, докато не дойде денят да престанете да се криете.

Отец де Соя удивено отдръпна глава и погледна към Енея от половин метър с изражението на човек, когото изоставят. После се наведе към ухото ѝ.

– Поискайте всичко друго, само това не, Учителко.

– Не искам нищо друго, отче. И ви моля с цялата си обич и уважение.

Хорът запя нов химн. Над главите пред себе си можех да видя, че Светият отец привършва церемонията с измиването на краката на свещениците и се оттегля под позлатения свод на олтара. Всички на пейките се изправиха в очакване на заключителните молитви и последната благословия.

Отец де Соя благослови приятелката ми, обърна се и напусна базиликата заедно с група монаси с тракащи броеници.

Погледнах към Енея с напрегнатост, достатъчна да възпламени дърво, като се опитвах мислено да й пратя съобщението: „НЕ ИСКАЙ И АЗ ДА СИ ТРЪГНА“.

Тя ме повика да се приближа и прошепна в ухото ми:

– Направи още нещо за мен, Рол, обич моя.

Едва не извиках с всичка сила „Не, по дяволите!“ в кънтящия кораб на „Св. Петър“ по време на най-свещените мигове от Голямата меса на Възнесение. Но се сдържах и зачаках.

Енея започна да рови в джобовете на жилетката си и извади малка стъкленица. Течността вътре бе прозрачна, но някак ми изглеждаше по-тежка от вода.

– Ще изпиеш ли това? – прошепна тя и ми подаде стъкленицата.

Помислих си за Ромео и Жулиета, Цезар и Клеопатра, Абелард и Елоиза, Джордж Уу и Хауард Сънг. Всички злощастни любовници. Самоубийство и отрова. Пресуших течността на един дъх, пъхнах празната стъкленица в джоба на ризата си и зачаках Енея да ме последва. Тя не го направи.

– Какво беше това? – прошепнах, без да се страхувам от какъвто и да е отговор.

Енея наблюдаваше последните свещенодействия от месата. Тя се наведе съвсем близо към мен и отвърна:

– Антидот за мирската ваксина за контрол на раждаемостта, която са ти сложили при постъпването в планетарната гвардия.

„Какво, по дяволите!!?!?! – едва не надвиках заключителните думи на Светия отец аз. – Вълнуват те проблемите на семейното планиране в ТАКЪВ МОМЕНТ?? Да не си си загубила проклетия УМ???“

Тя отново се наведе към мен и усетих топлия ѝ дъх по кожата на шията си.

– Слава Богу, нося го вече два дни и почти бях забравила за него.

Не се безпокой, след около три седмици ще подейства. После никога няма да можеш да стреляш напразно.

Премигнах. Това светотатство ли беше – точно в базиликата „Св. Петър“ – или просто проява на невероятно лош вкус? После мислите ми заработиха на висока предавка:

„Това е чудесна новина... каквото и да се случи сега, Енея вижда бъдеще за нас... за себе си... иска да има дете от мен. Ами първото й дете? И защо ми се струва, че го прави, за да можем... защо тя... навярно това е представата й за прощален подарък... защо тя... защо...“

– Целуни ме, Рол – прошепна Енея, достатъчно високо, за да накара възрастната монахиня пред нас да се обърне със строго изражение.

Не я попитах нищо. Целунах я. Устните й бяха меки и леко влажни, точно като първия път, когато се бяхме целунали на брега на Мисисипи в град, наречен Ханибал. Целувката като че ли продължи дълго. Преди устните ни да се разделят, тя докосна тила ми със студените си пръсти.

Папата излезе пред апсидата, обърна се към всяка от двете части на трансепта, после към напречния кораб и накрая към надлъжния кораб, за да даде последната си благословия.

Енея излезе на централната пътека, като внимателно си проправяше път сред хората, докато застана на открито и закрочи към далечния олтар.

– Ленар Хойт! – извика тя. Гласът й отекна в стотиците метри до купола. От мястото, на което стояхме, до папата имаше повече от сто и петдесет метра и знаех, че Енея няма да успее да измине това разстояние, преди да я пресрещнат, но побързах да я настигна.

– Ленар Хойт! – повторно извика тя и към нея се обърнаха стотици глави. Видях раздвижване в сенките на арките от двете страни на кораба и разбрах, че швейцарските гвардейци светкавично реагират. – Ленар Хойт, аз съм Енея, дъщеря на Брон Ламиа, която е пътувала на Хиперион заедно с теб, за да се срещне с Шрайка. Аз съм дъщеря на киборга на Джон Кийтс, когото твоите господари от Техноцентъра убиха два пъти.

Папата стоеше неподвижно, сякаш парализиран, вдигнал костеливия си пръст за благословия. Пръстите на другата му ръка бяха вкопчени в дрехите над гърдите му.

Тиарата му трепереше.

– Ти! – с висок, тънък и немощен глас извика той. – Мерзостта!

– Ти си мерзост – отвърна Енея. Сега тя тичаше и разблъскваше фигурите в тъмни роби, които се изправяха от пейките, за да я хванат. Откопчих двама мъже от гърба й и приятелката ми продължи да тича

напред. Прескочих паднал човек и се затичах отстрани на Енея, като наблюдавах швейцарските гвар дейци, пробиващи си път сред тълпата, вдигнали енергийните си пики, но колебаещи се дали да стрелят при толкова много влиятелни личности от Ватикана и Търговския мир. Знаех, че няма да се поколебаят, ако Енея стигне на десет метра от папата. – Ти си мерзостта – отново извика тя. – Вече тичаше с всички сили и отблъскваше протягащите се към нея ръце. – Ти си Юдата на Католическата църква, Ленар Хойт, ти продаваш свещената й история на...

Едър мъж в униформа на адмирал от мирския флот извади церемониална сабя от ножницата си и замахна към главата на любимата ми. Тя се приведе. Блокирах ръката му, счупих я, изритах сабята настрани и го блъснах по средата на пейката сред подчинените му.

Полковник Касад беше казал, че след като научил езика на живите, усещал болката, причинявана на други. В този момент и аз изпитах същото, усетих разкъсаните нерви, мускули, строшената кост на подлакътницата ми и сблъсъка на тялото ми, когато адмиралът се стовари върху хората си. Но после погледнах надолу – ръката ми бе здрава и единственото наказание беше болката. А болката не ме интересуваше.

Между Енея и папата се образува кордон от свещеници, монаси и епископи. Видях, че понтификът още по-силно впира пръсти в гърдите си и пада, но неколцина от дяконите, които стояха до него, го подхванаха и го отнесоха под свода на трона на Бернини. В края на пътеката заставаха швейцарски гвардейци и преградиха пътя на Енея с пиките и телата си. Други запълниха пространството зад нас, грубо разблъсквайки присъстващите с яростно размахване на оръжията си. Мирски полицаи в черни брони и ЕМ летящи пояси увиснаха на десет метра над главите на множеството. По лицето и гърдите на приятелката ми затанцуваха лазерни лъчи.

Хвърлих се, за да я защита от неминуемите енергийни мълнии и облаци иглички. Лазерен лъч ослепи дясното ми око. Широко разперих ръце и изревах нещо... може би предизвикателство... със сигурност обидно.

– Не! Заловете ги живи! – Викаше огромният кардинал. Басовият му тътен бе като глас Божи.

Един от швейцарските гвардейци се хвърли към Енея с вдигната пика, за да я зашемети с удар по главата. Тя се хвърли на пода, плъзна се по плочките, вкопчи се в коленете му и го събори към мен. Изритах го в главата и се обърнах да изтръгна пиката от ръцете на друг гвардеец, който ни нападнаше изотзад. Те поддадоха.

Летящ полицаи изстреля две иглички в лявото ми рамо. Предположих, че са приспивателни, но ги извадих, хвърлих ги по летящата фигура и не усетих нищо. Двама гвардейци – едър мъж и още по-едра жена – хванаха ръцете ми. Блъснах ги един към друг и черепите им изкълънаха. Двата се строполиха на плочките.

– Енея!

Тя отново бе скочила на крака, изтръгнала се от един гвардеец, само за да се изправи пред двама полицаи в черни брони. Множеството крещеше. Огромният орган на катедралата внезапно запищя като раждаща жена. Войник от охраната стреля по Енея от пет метра разстояние. Тя се завъртя. Жена в черна броня повали любимата ми по корем на земята, възседна я и изви ръцете ѝ отзад.

С подлакътницата си ударих мирската кучка и я отхвърлих пет метра назад. Друг гвардеец заби дръжката на пиката си в корема ми. Летящ полицаи ме улучи с невро-зашеметител. Зашеметителите би трябвало да действат мигновено, но имах време да стегна пръсти около гърлото на най-близкия гвардеец, преди да ме зашеметят повторно, после и за трети път. Тялото ми се сгърчи, аз се строполих и намокрих панталоните си. Последното нещо, което усетих, бе топлата урина, струяща през крачола ми по свършените плочки на базиликата „Св. Петър“.

Не съзнавах десетината тежки гвардейци, стоварили се върху гърба ми, които приковаха ръцете ми отзад и ме извлякоха настрани. Не чуввах, нито усещах как челото ми се удря по плочките.

В последните три-четири секунди на полусъзнание виждах черни крака, бойни ботуши, стъпкани шапки на швейцарски гвардейци, още крака. Знаех, че Енея е паднала от лявата ми страна, но не можех да обрна глава, за да я видя за последен път.

Те ме извлякоха, оставяйки следа от кръв, урина и слюнки. Вече абсолютно нищо не ме интересуваше.

Така завършва моят разказ.

Бях в съзнание, но закопчан с невробелезници по време на „процеса“ – десетминутно явяване пред облечените в черни роби съдии от Светата инквизиция. Осъдиха ме на смърт. Нито едно човешко същество не би осквернило душата си, като ме ексукутира – щяха да ме затворят в шрьодингерова котешка кутия в орбита около поставения под карантина лабиринтен свят Армагаст. Присъдата щяха да изпълнят неизменните закони на физиката и квантовата случайност.

Веднага след края на процеса ме отведоха в системата Армагаст с автоматичен фотонен кораб с хокингов двигател – два месеца време-

дълг. Където и да беше Енея, каквото и да се бе случило с нея, аз вече бях закъснял с два месеца да ѝ помогна. Когато се събудих, тъкмо привършвах запечатването на ядреноенергийната обвивка на моя затвор.

И бавно полудявах в продължение на незнайно колко дни... може би месеци. И после още незнайно колко дни – навярно още месеци – разказвах всичко това с помощта на перото, което ми бяха оставили. Трябва да знаеха, че така наказанието ще е още по-голямо – докато очаквам смъртта и описвам историята си на няколко страници рециклиран микропергамент, както змията изяжда собствената си опашка, да знам, че никой никога няма да има достъп до чипа с разказа ми.

В началото казах, мой въображаеми читателю, че не четеш това, което трябва. В началото казах, че ако го четеш, за да научиш съдбата ѝ, или дори моята, ти не четеш верния документ. Аз не бях с нея, когато се решаваше нейната съдба, а собствената ми е по-близо до развързката си, отколкото в началото на разказа ми.

Аз не бях с нея.

Аз не бях с нея.

О, Боже, Господи на Мойсей, Аллах, мили Буда, Зевс, Муир, Елвис, Иисусе Христе... ако някой от вас съществува или е съществувал, или пък е запазил късче власт в смъртно сивите си ръце... моля ви, нека умра сега. Нека частицата бъде засечена и газът изтече. Сега.

Аз не бях с нея.

31.

Излъгах ви.

В началото казах, че не съм бил с Енея, когато се решаваше съдбата ѝ – като загатвах, че не зная каква е тя – и го повторих няколко периода за сън по-рано, пишейки редовете, които тогава със сигурност смятах за последни.

Но излъгах, като не казах цялата истина, както би могъл да се изрази някой свещеник.

Излъгах, защото не исках да пиша за това, да го преживявам отново, да го вярвам. Но сега зная, че трябва Да направя всички тези неща. Преживявал съм го през всеки час от затворничеството си тук в тази шрьодингерова котешка кутия. Вярвам го от мига, в който споделих преживяването със скъпата ми приятелка, с моята мила Енея.

Преди да ме откарат от системата на Пацем аз знаех каква е съдбата

на любимото ми момиче. И след като го повярвах и отново го преживях, в името на истината и на нашата любов съм длъжен да го разкажа.

Всичко това достигна до мен, докато бях упоен и покорен, затворен в резервоар с висока гравитация на борда на совалка-робот, един час след моя десетминутен процес пред Инквизицията, на мирска астероидна база, отдалечена на десет светлинни минути от Пацем. Веднага щом чух, усетих и видях тези неща, разбрах, че са действителни, че се случват в момента и че единствено близостта ми с Енея и бавното ми научаване на езика на живите ми позволяват толкова мощно съпреживяване. Когато всичко свърши, започнах да крещя в резервоара си, вкопчих се в животоподдържащите системи и заблъсках по стената с глава и юмруци, докато пълният с вода контейнер не закипя от кръвта ми. Опитах се да откъсна осмозната маска, която покриваше лицето ми като някакъв паразит, изсмукващ дъха ми. Но не успях. Цели три часа крещях, протестирах и почти успях да изпадна в безсъзнание, докато хиляди пъти преживях миговете с Енея и хиляди пъти виках в агония. После автоматичният кораб ми впръсна приспивателни през напомнящите на пиявици системи, резервоарът се пресуши и аз потънах в криогенна сомния, когато фотонният кораб достигна точката си на прехвърляне към недалечната система Армагаст.

Събудих се в шрьодингеровата котешка кутия. Автоматичният кораб ме натовари на ядреноенергийния сателит и го изстреля без човешка намеса. В продължение на няколко мига останах дезориентиран, струваше ми се, че съпреживените с Енея мигове са били кошмар. После осъзнах действителността им и отново започнах да крещя. Мисля, че от няколко месеца пак не съм с всички си.

Ето какво ме гласна към тази лудост.

Енея също беше отведена, окървавена и в безсъзнание, от базиликата „Св. Петър“, но за разлика от мен на следващия ден се събуди нито упоена, нито зашеметена. Тя се свести – и аз съпреживях това свестяване по-ясно, отколкото си спомням собственото си, живо и реално като втора система от сетивни възприятия – в огромна каменна зала, кръгла, широка трийсетина метра, с висок петдесет метра таван. В него бе вградено блестящо заскрежено стъкло, което оставяше впечатление за дневна светлина, макар Енея да предположи, че това е илюзия и че помещението се намира дълбоко в някаква още по-голяма сграда.

Лекарите ме бяха почистили за десетминутния ми процес, още докато бях в безсъзнание, но никой не беше до-косвал раните на Енея: лявата страна на лицето ѝ бе възпалена и покрита със синини, бяха ѝ

разкъсали и свалили дрехите, оставяйки я съвсем гола, устните ѝ бяха подути, лявото ѝ око почти беше затворено – можеше да вижда с него с огромно усилие, а дясното ѝ око бе замъглено от мозъчно сътресение, – а по гърдите, бедрата, ръцете и корема ѝ имаше натъртвания и рани. Някои от тях бяха засъхнали, но други бяха достатъчно дълбоки, за да се нуждаят от зашиване, за което никой не се беше погрижил. Те продължаваха да кървят.

Тя бе завързана за нещо като ръждясало желязно скеле, което висеше на вериги от високия таван и ѝ позволяваше да се облегне и отпусне тежестта си, но в същото време я държеше почти изправена, с опънати надолу ръце – почти вертикална звезда от студен метал, на която приятелката ми висеше във въздуха с жестоко заключени със скоби за рамката китки и глезени. Пръстите на краката ѝ стигаха на десетина сантиметра над излъскания под. Можеше да мърда главата си. Кръглото помещение беше почти празно, освен скелето и още два предмета. От дясната страна на стола бе поставен голям кош за смет. В него имаше пластмасов калъф. До десния лъч на звездата се виждаше ръждива метална табла с различни инструменти: древни зъболекарски клещи, обли остриета, скалпели, триони за кости, дълъг форцепс, парчета тел с бодли на трисантиметрови интервали, огромни ножици, по-къси, назъбени ножици, шишета с тъмна течност, туби с паста, игли, дебел конец и чук. Още пообезпокоителна беше кръглата решетка с големина около два и половина метра под Енея, през която се виждаха десетки малки сини пламъчета. Носеше се слаб мирис на природен газ.

Енея опита скобите – те изобщо не помръднаха, – почувства пулсирането на натъртените си китки и глезени, отпусна глава назад и зачака. Косата ѝ беше сплъстена и можеше да усети огромна подутина на скалпа си, а също още една в основата на черепа си. Гадеше ѝ се и тя се опита да не повърне върху собственото си тяло.

Няколко минути по-късно в каменната стена се отвори тайна врата. Вътре влезе Радамант Немес и застана точно отгатък решетката от дясната страна на Енея. Появи се втора Радамант Немес и зае мястото от дясната страна на приятелката ми. Последваха я още две Немеси, които застанаха в дъното на залата. Те не пророниха нито дума. Енея също не им каза нищо.

Няколко минути след това с искрене се появи Джон Доменико кардинал Мустафа – холографското му изображение в нормален ръст се материализира точно пред Енея. Илюзията за физическо присъствие бе почти съвършена, като се изключеше факта, че кардиналът седеше на

стол, който не се виждаше на холограмата и оставяше впечатлението, че се носи във въздуха. Мустафа изглеждаше по-млад и здрав, отколкото на Тян Шан. Няколко секунди по-късно към него се присъедини холосът на по-едър кардинал в червена роба, последван от слаб, туберкулозен на вид свещеник. Миг след това през реалната врата в стената на реалната тъмница влезе висок, красив мъж, изцяло облечен в сиво, и застана при холосите. Мустафа и другият кардинал продължиха да седят на невидимите си столове, докато холосът на монсиньора и реално присъстващият мъж в сиво стояха зад столовете като прислужници.

– Г. Енея – каза великият инквизитор, – позволете ми да ви представя ватиканския външен министър Негово високопреосвещенство кардинал Лурдъсами, неговия секретар монсиньор Лукас Оди и нашия високоуважаван съветник Албедо.

– Къде съм? – попита Енея. Трябваше повторно да произнесе въпроса си заради подутите си устни и натъртена челюст.

Великият инквизитор се усмихна.

– Засега ще отговаряме на всичките ви въпроси, мила моя. А после вие ще отговаряте на нашите. Гарантирам ви го. И за да отговоря на първия ви въпрос, вие сте в най-дълбоката... хм... стая за разпит... в замъка Сант Анджело на десния бряг на новия Тибър близо до моста Сант Анджело, съвсем близо до Ватикана и все още на света Пацем.

– Къде е Рол?

– Рол ли? – попита великият инквизитор. – А, говорите за вашия съвсем безполезен телохранилел. В момента, струва ми се, е приключил собствената си среща със Светата служба и е на борда на кораб, готвещ се да напусне системата ни. Толкова ли е важен за вас, мила моя? Бихме могли да уредим връщането му в замъка Сант Анджело.

– Не е важен – промълви Енея и след първия миг на болка и мъка от думите й, аз усетих мислите и... загриженост за мен, ужас за мен, надежда, че няма да ме използват като средство за нейна принуда.

– Както желаете – каза кардинал Мустафа. – Днес искаме да разпитаме вас. Как се чувствате?

Енея ги погледна през здравето си око.

– Е – рече великият инквизитор, – човек не може да нападне Светия отец в базиликата „Св. Петър“ и да се надява, че ще се измъкне безнаказано.

Енея промълви нещо.

– Какво казвате, мила моя? Не можахме да разберем. – Мустафа леко се усмихваше – самодоволно хилене на крастава жаба.

– Аз... не... съм... нападнала... папата.

Кардиналът разпери ръце.

– Щом настоявате, г. Енея... но намеренията ви не изглеждаха приятелски. Какво бяхте замислили, когато се затичахте по централната пътека към Светия отец?

– Да го предупредя – отвърна Енея. С част от ума си тя преценяваше нараняванията си, докато слушаше брътвежа на великия инквизитор: сериозни натъртвания, но нищо счупено, раната от сабя на бедрото ѝ се нуждаеше от зашиване, както и онази на гърдите ѝ. Но нещо в системата ѝ не беше наред – вътрешен кръвоизлив? Малко вероятно. Бяха ѝ инжектирали чуждо вещество.

– За какво да го предупредите? – мазно попита кардинал Мустафа.

Енея помръдна глава, за да погледне със здравето си око към кардинал Лурдъсами и после към съветник Албеде. Но не каза нищо.

– За какво да го предупредите? – повтори кардинал Мустафа. След като Енея не отговори, великият инквизитор кимна към най-близкия клонинг. Бледата жена бавно се приближи до стола на Енея, взе по-малката от двете ножици, като че ли се отказа, остави инструмента обратно върху таблата, приближи се още повече, застана на едно коляно на решетката до дясната ръка на приятелката ми, изви назад кутретото ѝ и го отхапа. Немес се усмихна, изправи се и изплю кървавия пръст в коша за отпадъци. Енея изкрещя от удивление и болка и едва не припадна. Създанието Немес изстиска турникетна паста от тубата и намаза остатъка от кутретото ѝ.

Холосът на кардинал Мустафа изглеждаше натъжен. – Не искаме да ви причиняваме болка, мила моя, но и няма да се колебаем да го направим. Ще отговаряте на въпросите ни бързо и честно, иначе и други ваши части ще свършат в коша. Последен ще е езикът ви.

Енея сподави пристъпа на гадене. Болката от осакатената ѝ ръка бе невероятна – макар и отдалечен на десет светлинни минути, тя ме накара да изкрещя от вторичния шок.

– Исках да предупредя папата... за... вашия преврат – изхриптя Енея, без да откъсва поглед от Лурдъсами и Албеде. – Инфаркт.

Кардинал Мустафа премигна от изненада.

– Ти наистина си вещица – тихо каза той.

– А ти си мръсен предател – високо и ясно отвърна Енея. – Всички вие. Вие продадохте собствената си Църква. Сега продавате своя марионетен Ленар Хойт.

– О? – обади се кардинал Лурдъсами. Изглеждаше леко развеселен.

– И как го правим, дете?

Енея рязко завъртя глава към съветник Албедро.

– Техноцентърът контролира живота и смъртта на всички чрез кръстоидите. Хората умират, когато Техноцентърът пожелае да умрат... невралните мрежи в процес на умиране са много по-продуктивни от живите. Вие пак ще убиете папата, но този път възкресяването му няма да е успешно, нали?

– Много проникателно, мила моя – изтъгна кардинал Лурдъсами и сви рамене. – Може би наистина е време за нов понтифик. – Той вдигна ръка във въздуха и зад тях в залата се появи пета холограма: папа Урбан XVI в кома на болнично легло, заобиколен от монахини, истински лекари и медицински машини, носещи се около него. Лурдъсами отново махна с топчестата си ръка и образът изчезна.

– Ваш ред ли е да станете папа? – попита Енея и затвори очи. Под клепачите ѝ затанцуваха червени петна. Когато отново погледна, външният министър скромно свиваше рамене.

– Достатъчно – каза съветник Албедро. Той мина направо през холосите на седналите кардинали и застана на края на решетката пред Енея. – Как манипулираше телепортаторната среда? Как се телепортираше без портали?

Енея погледна към представителя на Техноцентъра.

– Това ви плаши, нали, съветник? По същия начин, по който кардиналите се страхуват лично да застанат пред мен.

Сивият мъж показа свършените си зъби.

– В никакъв случай, Енея. Но ти притежаваш способността да се телепортираш – заедно с онези до теб – без портали. Техни високопреосвещенства кардинал Лурдъсами и кардинал Мустафа, както и монсињор Оди, не желаят внезапно да изчезнат от Пацем заедно с теб. Що се отнася до мен... би ми било приятно да ни телепортираш някъде. – Той зачака. Енея не отговаряше и не помръдваше. Съветник Албедро пак се усмихна. – Ние знаем, че ти си единствената, която се е научила да извършва този вид телепортиране – тихо продължи той. – Нито един от твоите така наречени ученици не е в състояние да усвои тази техника. Но каква всъщност е техниката? Единственият начин, по който успяхме да използваме Празнотата за телепортиране, е като отваряме постоянни цепнатини в средата... а това изисква прекалено много енергия.

– И те вече не ви позволяват да го правите – промълви Енея и премигна, за да проясни червените петна и да срещне погледа на сивия мъж. Болката от ръката ѝ се надигаше и утихваше в и около нея като

вълни в неспокойно море.

Съветник Албедо леко повдигна вежди.

– Те ли не ни позволяват? Кои са те, дете? Разкажи ни за своите господари.

– Не са ми господари – промълви Енея. Трябваше да се съсредоточа, за да се справи с виенето на свят. – Львовете, Тигрите и Мечките – прошепна тя.

– Стига шикалкавене – изтътна Лурдъсами. Дебелият мъж кимна на втория клонинг, който се приближи до таблата, взе ръждиви клещи, застана до лявата ръка на Енея, хвана китката ѝ и изтръгна един от ноктите на любимата ми.

Тя изкрещя, припадна за миг, свести се, опита се да извърне глава навреме, но не успя, повърна върху себе си и тихо простена.

– В болката няма достойнство, дете мое – рече кардинал Мустафа. – Кажни онова, което те пита съветникът, и ние ще сложим край на това тъжно представление. Ще те отведат отгук, ще се погрижат за раните ти, ще ти развият нов пръст, ще те почистят и облекат, а после ще те върнат при твоя телохранител, ученик или там каквото е. Този грозен епизод ще приключи.

В този момент, макар и зашеметена от страдание, Енея продължаваше да осъзнава с тялото си чуждото вещество, инжектирано в кръвта ѝ. Клетките ѝ го разпознаха. Отрова. Сигурна, бавнодействаща, убийствена отрова без антидот – щеше да се активира двайсет и четири часа по-късно, независимо от всичко друго. Тогава любимата ми разбра какво искат да направи и защо.

Енея винаги беше поддържала контакт с Техноцентъра, още отпреди да се роди, чрез шръоновата верига в черепа на майка ѝ, свързана с личността на баща ѝ. Това ѝ позволяваше пряко да докосва примитивните инфосфери и сега тя го направи – и усети твърдата повърхност на странните машини на Техноцентъра, които покриваха вътрешността на тази килия: уреди в уредите, сензори, неподдаващи се на човешко разбиране или описание, устройства, работещи в четири и повече измерения, очакващи, слухтящи, очакващи.

Кардиналите, съветник Албедо и Техноцентърът искаха да избяга. Бе предвидено всичко за телепортирането ѝ от тази непоносима ситуация: холодрамната жестокост на мъченията, мелодраматичната абсурдност на затворническата килия в замъка Сант Анджело и тежката ръка на Инквизицията. Щяха да я мъчат, докато вече не можеше да издържа повече и когато се телепортираше, уредите на Техноцентъра щяха да

измерят всичко до милиардна от наносекундата, да анализират начина й на използване на Празнотата и да получат възможност да го копират. Техноцентърът най-после щеше да си върне телепортаторите – не в примитивния им вид чрез пробиване на дупки или с гидеонов двигател, а мигновени, изящни и завинаги техни.

Енея не обърна внимание на великия инквизитор, облиза сухите си, напукани устни и отчетливо каза на съветник Алbedo:

– Зная къде живеете.

Устните на красивия сив мъж потръпнаха.

– Какво искаш да кажеш?

– Зная къде е Техноцентърът – къде са физическите му елементи – отвърна Енея.

Алbedo се усмихна, но тя видя краткия му поглед към двамата кардинали и високия свещеник.

– Глупости – отсеке той. – Нито едно човешко същество не знае местоположението на Техноцентъра.

– Отначало – с леко провлачен от болка и шок глас каза Енея, – Техноцентърът е бил подвижна общност, носеща се в примитивната инфосфера на Старата Земя, известна като Интернет. После, още преди Хеджира, сте преместили мехурчестите си памети, свървърите и основния си инфоцентър в куп астероиди, намиращи се в дълга орбита около слънцето, далеч от Старата Земя, която сте се готвели да унищожите...

– Накарайте я да млъкне – изръмжа Алbedo, обърнат с гръб към Лурдъсами, Мустафа и Оди. – Опитва се да ни отвлече от разпита. Всичко това няма значение.

Израженията на холосите на Мустафа, Лурдъсами и Оди показваха точно обратното.

– В дните на Хегемонията – продължи Енея, като премигваше със здравето си око от усилие да съсредоточи вниманието си и да успокои гласа си по време на продължителните, бавни вълни от болка, – Техноцентърът решил, че е благоразумно да разнообрази физическите си компоненти – матрици на мехурчеста памет, скрити дълбоко под земята на деветте лабиринтни свята, векторни свървъри в орбиталните индустриални комплекси около Тау Сети Сентър, личности от Техноцентъра, пътуващи по телепортаторните комуникационни канали, и мегасферата, свързваща всичко това чрез телепортаторните цепнатини в Празнотата, Която Обвързва. Алbedo скръсти ръце.

– Ти бълунаваш.

– Но след Падането – каза Енея, като държеше здравето си око

отворено и предизвикателно гледаше към сивия мъж, – Техноцентърът се обезпокои. Атаката на Мейна Гладстоун срещу телепортаторната среда ви накара да спрете, макар че щетите, нанесени на мегасферата ви, били поправими. Решили сте да продължите с разнообразяването. Увеличили сте броя на личностите си, миниатюризирали сте същността на Техноцентъра и още по-директно сте започнали да паразитирате върху човешките неврални мрежи...

Алbedo й обърна гръб и посочи към най-близкото създание Немес.

– Тя бълнува. Заший й устните.

– Не! – заповяда кардинал Лурдъсами. Очите на дебелия мъж блестяха. – Не я докосвайте, докато не ви наредя.

Клонингът от дясната страна на Енея вече беше взел игла и кълбо дебел конец. Сега бледоликата жена спря и въпросително погледна към Алbedo.

– Почакай – съгласи се съветникът.

– Искали сте невралният ви паразитизъм да е по-пряк – каза Енея. – Затова всяка една от милиардите същности на Техноцентъра преобразувала заобикалящата я матрица в кръстоидна форма и се свързала директно с човешкия си приемник. Сега всеки от индивидите на Техноцентъра има свой собствен човешки приемник, в който живее и когото може да унищожи при желание. Останали сте свързани чрез старите инфосфери и новите гидеонови мегасферни възли, но сте толкова близо до хранителния си източник...

Алbedo отметна глава и се изсмя, показвайки съвършените си зъби. После разпери ръце и се обърна към трите човешки холоса.

– Това е невероятно представление – заяви той, без да престава да се смее. – Вие инсценирахте всичко това за разпита й... – съветникът махна с ръка, за да посочи килията, стъклото на тавана, желязната звезда, на която висеше Енея, – ...а в крайна сметка момичето си играе със собствените ви умове. Пълни глупости. Но чудесно представление.

Кардинал Мустафа, кардинал Лурдъсами и монсиньор Оди изключително внимателно гледаха към съветник Алbedo, но холографските им пръсти докосваха холографските им гърди.

Холосът на Лурдъсами се изправи от невидимия си стол и се приближи до ръба на решетката. Холографската илюзия бе толкова съвършена, че Енея можеше да чуе тихото шумолене на кръста, който се люлееше на гърдите му, окачен на червен копринен шнур. В него беше преплетена златна нишка и шнурът завършваше с голям червен и златен кичур. Тя се съсредоточи върху люлеещия се кръст, за да не обръща

внимание на болката в осакатените си ръце. Можеше да усети отровата, която бавно се разпространяваше в крайниците и тялото ѝ като тумори и нематоди на растящ кръстоид. Енея се усмихна. Каквото ѝ да ѝ стореха, клетките на тялото и кръвта ѝ никога нямаше да приемат кръстоида.

– Това е интересно, но не е важно, дете мое – измърмори кардинал Лурдъсами. – А това – той посочи с късите си, тлъсти пръсти към раните и голотата ѝ, сякаш отвратен, – е изключително неприятно. – Холосът се наведе към нея и интелигентните му, малки свински очички се впиха в лицето ѝ. – И съвсем излишно. Кажете на съветника каквото те пита.

Енея вдигна глава, за да срещне погледа на огромния мъж.

– Как става телепортирането без телепортатор ли?

Кардинал Лурдъсами облиза тънките си устни.

– Да, да.

Тя се усмихна.

– Просто е, Ваше високопреосвященство. Единственото, което трябва да направите, е да минете няколко курса, да научите за научаването... на езика на мъртвите и на живите, как да чувате музиката на сферите... и после да приемете причастието на кръвта ми или кръвта на някой от последователите ми, който е пил от виното.

Лурдъсами отстъпи назад, сякаш зашлевен. Той вдигна кръста си и го протегна пред себе си като щит.

– Богохулство! – изрева кардиналът. – *Jesus Christus est primogenitus mortuorum; ipsi gloria et imperium in saecula saeculorum!*

– Исус Христос наистина е бил първият, роден от мъртвите – тихо отвърна Енея. Отразената светлина от кръста блестеше в здравето ѝ око. – И вие би трябвало да го славите И да му се подчинявате, ако желаете. Но той никога не е искал човешките същества да се възкресяват от смъртта като лабораторни мишки по волята на мислещи машини...

– Немес – изръмжа съветник Албедро и този път никой не му възрази. Създанието Немес, което стоеше до стената, мина над решетката, протегна петсантиметровите си нокти и ги заби в лицето на Енея точно под очите ѝ, като разкъса мускулите и оголи скулите на скъпата ми приятелка под силната светлина. Енея издаде дълъг, ужасен стон и се отпусна на звездата. Немес приближи лицето си и оголи малките си, остри зъби в широка усмивка. Дъхът ѝ смърдеше на леш.

– Отхапи ѝ носа и клепачите – нареди Албедро. – Бавно.

– Не! – извика Мустафа, скочи на крака, забърза напред и протегна ръце, за да спре клонинга. Холографските му длани минаха през съвсем реалната плът на Немес.

– Един момент – каза съветник Алbedo и вдигна показалец. Създа- нието замръзна с отворена уста над очите на Енея.

– Това е чудовищно – възкликна великият инквизитор. – Каквото беше и отношението ви към мен. Алbedo сви рамене.

– Беше решено, че се нуждаете от урок, Ваше високопреосвещенство.

Мустафа се тресеше от ярост.

– Наистина ли вярвате, че сте наши господари? Съветник Алbedo въздъхна.

– Винаги сме били ваши господари. Вие сте тленна плът, заобика- ляща мозъци на шимпанзе... бърборещи примати, разлагащи се още от момента на раждането си. Единствената ви роля във вселената е на аку- шери на по-висша форма на самосъзнание. На истински важна форма на живот.

– Техноцентърът... – с ужасно презрение каза кардинал Мустафа.

– Отдръпнете се – нареди съветник Алbedo. – Иначе...

– Иначе какво? – засмя се великият инквизитор. – Ина-че ще ме из- мъчвате, както измъчвате тази заблудена жена ли? Или ще накарате чу- довището си пак да ме убие? – Той размахна холографската си ръка през напрегнатото тяло на Немес, после през Алbedo. Кардиналът продължи да се смее и се обърна към Енея. – Ти така или иначе си мъртва, дете. Кажй на това бездушно създание каквото иска и ние ще сложим край на страданията ти след секунди, без никаква...

– Тишина! – извика Алbedo и вдигна ръка като сгърчена лапа.

Холосът на кардинал Мустафа изкрещя, заби пръсти в гърдите си, претърколи се по решетката през окървавените крака на Енея и желязна- та звезда, през краката на един от клонингите, отново изкрещя и изчезна.

Кардинал Лурдсами и монсиньор Оди погледнаха към Алbedo. Лицата им бяха безизразни.

– Съветник – тихо и почтително заговори външният министър, – мога ли аз да я разпитам за момент? Ако не успеем, правете с нея какво- то поискате.

Алbedo студено го изгледа, но след миг бутна Немес по рамото. Чу- довището се отдалечи на три крачки и затвори огромната си уста.

Лурдсами се пресегна към осакатената дясна ръка на Енея, сякаш за да я стисне. Холографските му пръсти като че ли потънаха в окърва- вената плът на любимата ми.

– Quod petis? – прошепна кардиналът и отдалечен на десет

светлинни минути, крещящ и сгърчен в своя резервоар с висока гравитация, аз го разбрах чрез Енея: „Какво искаш?“

– *Virtutes* – промълви Енея. – *Concede mihi virtutes, quibus indigeo, valeum impere.*

И потънал в ярост и мъка, разплисквайки течности от резервоара си, с всяка секунда все повече отдалечаващ се от Енея, аз разбрах: „Сила. Да ми бъде дадена силата, която ми трябва, за да изпълня решението си.“

– *Desiderium tuum grave est* – прошепна кардинал Лурдъсами. „Желанието ти е сериозно.“ – *Quod ultra quaeris?* – „Какво още искаш?“

Енея премигна, за да изтръска с мигли кръвта от здравето си око и да може да вижда лицето на кардинала.

– *Quaero togam* расет – с тих, но твърд глас отвърна тя.

„Искам мир.“

Съветник Албедо отново се засмя.

– Ваше високопреосвещенство – саркастично каза той. – мислите ли, че не зная латински? Лурдъсами погледна към сивия мъж.

– Точно обратното, съветник. Бях сигурен, че знаете. Тя почти се е пречупила, нали разбирате. Виждам го на лицето й. Но най-много се страхува от пламъците... а не от звяра, който насъсквате срещу й. Албедо му отправи скептичен поглед. – Дайте ми пет минути с пламъците, съветник – каза кардиналът. – Ако това не успее, пуснете звяра си. – Три минути – отсече съветникът и отстъпи назад до клонинга, който беше забил нокти в лицето на Енея. Лурдъсами също отстъпи няколко крачки.

– Дете – отново на хегемонийски английски произнесе той – страхувам се, че ще те боли много. – Външният министър махна с холографските си ръце и изпод решетката изригна огнен стълб, който опърли босите крака на Енея. Кожата й се запали, почерня и започна да се сбръчква. Стаята се изпълни със зловонието на изгоряла плът.

Енея изкрещя и се опита да се отскубне от скобите. Те не помръднаха. Основата на желязната греда, на която висеше, започна да се нажежава и прониза с болка голите й прасци и бедра. Усетих, че по кожата й плъзват мехури. Тя отново изкрещя.

Кардинал Лурдъсами махна с ръка и пламъците потънаха под решетката, блещукайки като синьо око на гладен хищник.

– Това е само, за да разбереш каква болка ще изпиташ – измърмори кардиналът. – А за нещастие, когато човек е сериозно обгорен, болката продължава дори след като плътта и нервите са безвъзвратно изгорели.

Твърдят, че това е най-болезнената смърт.

Енея изскърца със зъби, за да не изкрещи. По бледите ѝ гърди капеше кръв от разкъсаните ѝ бузи... същите гърди, които бях милвал и целувал и до които бях заспивал. Затворен в резервоара си на милиони километри и готов да потъна в забравата на сомнията, аз крещях и беснеех.

Албедро стъпи върху решетката и каза на скъпата ми приятелка:

– Телепортирай се, за да избегнеш всичко това. Телепортирай се на кораба, който откарва Рол на сигурна смърт, и го освободи. Телепортирай се на кораба на Консула. Автохирургът ще те излекува. И дълго ще живееш с мъжа, когото обичаш. Иначе тук те очаква бавна и мъчителна смърт, също както Рол го очаква бавна и мъчителна смърт далеч от теб. Никога повече няма да го видиш. Никога няма да чуеш гласа му. Телепортирай се, Енея. Спаси се, Докато още имаш време. След минута този човек ще изГОРИ плътта на краката и ръцете ти, докато костите ти не почернеят. Но няма да те оставим да умреш. Ще пусна Немес да се нахрани с теб. Телепортирай се, Енея. Телепортирай се още сега.

– Енея – обади се кардинал Лурдъсами, – *es igitur parata?* – „Готова ли си?“

– *In nomine Humanitus, ego parata sum* – отвърна тя впила здравото си око в очите на кардинала. „В името на човечеството – готова съм.“

Външният министър махна с ръка. Всички струи газ едновременно лумнаха. Пламъци обгърнаха любимата ми и киборга на Албедро.

Енея се изпъна от болка, когато огънят я погълна.

– Не! – изкрещя Албедро и отскочи от решетката. Синтетичната му плът гореше и оголваше изкуствените му кости. Скъпите му сиви дрехи се издигнаха към високия таван и красивото му стопено лице се стичаше по гърдите му. – Не, проклет да си! – отново изкрещя той и протегна пламтящите си пръсти към гърлото на Лурдъсами.

Дланите му преминаха през холограмата. Кардиналът гледаше към лицето на Енея през пламъците. Той вдигна дясната си ръка.

– *Misericordiam Dei... in nomine Partis, et Filii, et Spiritu Sancti.*

Това бяха последните думи, които Енея чу, докато огънят обгръщаше ушите, шията и лицето ѝ. Косата ѝ избухна в пламъци.

Но през няколко секунди живот, които ѝ бяха останали, аз усещах болката ѝ. И чувах мислите ѝ като вик – не, като шепот в ума си.

„Рол, обичам те.“

После жегата стана огромна, болката стана огромна, усещането ѝ за живота, любовта и мисията ѝ стана огромно и се издигна сред

пламъците като дим към невидимия таван. И моята скъпа Енея умря.

Усетих мига на смъртта ѝ като експлозия на гледка, звук и символ на същност. В този момент изчезна всичко във вселената, което си струваше да обичам и заради което си струваше да живея.

Не изкрещях. Престанах да удрям по стените на резервоара. Носех се в безтегловност, усещах, че резервоарът се изпразва, че приспивателните и системите за криогенна сомния се вливат като червеи в плътта ми. Не се съпротивлявах. Не ме интересуваше.

Енея беше мъртва. Фотонният кораб се прехвърли в квантово състояние.

Когато се събудих, бях в тази шрьодингерова котешка кутия.

Нямаше значение. Енея бе мъртва.

32.

В килията ми нямаше нито часовник, нито календар. Не зная за колко стандартни дни, седмици или месеци съм загубил разсъдъка си. Може да съм будувал дни наред или да съм спал цели седмици. Трудно ми е, невъзможно ми е да кажа.

Но накрая, когато цианидът и законите на квантовата случайност продължаваха да запазват живота ми ден след ден, час след час, минута след минута, аз започнах този разказ. Не зная защо са ми оставили текстовата плоча, перото и възможността да отпечатвам по няколко страници на рециклиран микропергамент. Навярно са виждали в това правото на осъдения да напише изповедта си или да излее безсилната си ярост срещу съдиите си. А може би да опише греховете си и понесените несправедливости, радостите и скърбите като още по-тежко наказание. И навярно в известен смисъл наистина беше така.

Но това бе и моето спасение. Отначало ме спасяваше от безумието и самоунищожението на непоносимата мъка и угризения. После ме спасяваше от спомените за Енея – изваждаше ме от тресавището на ужаса от ужасната ѝ смърт и ме отнасяше на твърдата земя на прекараните зад едно дни, на радостта ѝ от живота, на мисията ѝ, на нашите пътувания и сложното, но невероятно директно послание към мен и към цялото човечество. Накрая просто ми спасяваше живота.

Скоро след като започнах този разказ, открих, че мога да съпреживявам мислите и действията на всеки от участниците в дългата ни одисея и неуспешната ни битка. Знаех, че това се дължи на наученото от

Енея по време на нашите разговори и на причастието – на научаването на езика на мъртвите и живите. Все още се срещам с мъртвите в съня си и в сънищата си най-вече: майка ми често ми говореше и усещах страданието и мъдростта на безброй други, отдавна живели и починали, но сега не ме поглъщаха тези загубени души – а онези, преживели същото като мен, но по свой собствен начин, през всичките ми години с Енея.

Докато очаквах смъртта си в шрьодингеровата котешка кутия, никога не съм вярвал, че мога да чувам настоящите мисли на живите извън моя затвор – смятах, че ядрено-енергийната обвивка на орбиталното яйце по някакъв начин не допуска това, – но скоро се научих да слагам край на глъчката на всички онези безброй по-стари гласове, отекващи в Празнотата, Която Обвързва, и да се съсредоточавам върху спомените на другите – и мъртви, и навярно все още живи, – които участваха в историята на Енея. Така навлязох поне в част от мислите и мотивите на човешки същества, толкова различни от собствения ми начин на мислене, че буквално бяха извънземни създания: кардиналите Саймън Аугустино Лурдъсами и Джон Доменико Мустафа, Ленар Хойт в превъплъщението му на папа Юлий и папа Урбан XVI, лидерите на Търговския мир като Кензо Исозаки и Анна Пели Коняни, свещеници и воители като отец де Соя, сержант Грегориъс, капитан Марджит Уу и заместник командир Хоуган Либлър. Някои от героите в разказа ми присъстват в Празнотата, Която Обвързва най-вече като белези, дупки, празноти – такива вакууми са създанията Немес, а също съветник Албедро и другите същности от Техноцентъра, – но можех да проследя някои от движенията и действията на тези същества просто като движение на вакуума през матрицата от разумна емоция, каквато беше Празнотата, все едно, че гледах очертаванията на невидим човек в силен дъжд. И като се вслушвах в тихите шепоти на умрелите хора, можех да възстановя убийството на невинните на Сол Драконите Септем от Радамант Немес, да чуя съскането и да видя смъртоносните действия на Сцила, Гиес, Бриарей и Немес на Витъс-Грей-Балианъс Б. Но колкото и отвратителни и дезориентиращи да бяха, тези спускания в моралния вакуум и мисловен кошмар се компенсираха от топлотата на приятели като Дем Лоа, Дем Риа, отец Главк, Хет Мастийн, А. Бетик и всички останали. Много от тези участници в повествованието бях открил единствено чрез собствената си памет – прекрасни хора като Ломо Дондруб, когото за последен път видях да отлита с криле от чиста светлина на смелата си, но безнадеждна битка срещу бойните кораби на Мира, и Рахил, живееща втори от няколко животи, които бе предопределена да изпълни с приключения, и царствената

Дорье Фамо, и мъдрия малък Далай лама. Използвах Празнотата, Която Обвързва, за да чувам и собствения си глас, да прояснявам паметта си по начин, невъзможен за паметта, и в този смисъл често се виждах като второстепенен герой от собствения си разказ, не особено интелигентен ученик, обикновено по-скоро реагиращ, отколкото водещ, често неспособен да задава въпроси при нужда или доверяващ се на прекалено неадекватни отговори. Но виждах тромавия Рол Ендимион от разказа и като мъж, открил любовта си в жена, която е очаквал през целия си живот, и в този смисъл неговата готовност безусловно да следва често се компенсираше от готовността му да даде живота за скъпата си приятелка. Макар със сигурност да знаех, че Енея е мъртва, никога не потърсих гласа ѝ сред хора на онези, които говореха езика на мъртвите. По-скоро усещах присъствието ѝ в Празнотата, Която Обвързва, усещах докосването ѝ в умовете и сърцата на всички добри хора, които се бяха скитали заедно с нас или завинаги бяха променили живота си по време на дългата ни битка с Мира. Докато се учех да се дистанцирам от неразбираемата глъчка и да различавам конкретни гласове от хора на мъртвите, осъзнах, че често си представям тези човешки екоти в Празнотата като звезди – някои мъгляви, но видими, когато знаеш къде да гледаш, други ярки като свръхнови, трети съществуващи в бинарни съчетания с други, някога живи души или завинаги останали в съзвездия от обич и свързаност с конкретни личности, четвърти – като Мустафа, Лурдъсами и Хойт, – изгорели докрай и избухнали от ужасната гравитация на амбицията, алчността или ламтежа им за власт, загубили човешкото си сияние и превърнали се в черни дупки на духа.

Но Енея не беше сред тези звезди. Тя пламтеше като слънчева светлина, заобикаляща ни по време на разходка в топъл пролетен ден по моравите над Талиезин-запад – постоянна, разсеяна, изтичаща от единствен източник, но стопляща всичко и всеки наоколо, извор на живот и енергия. И както с идването на зимата или със спускането на нощта, отсъствието на тази слънчева светлина носи студ и мрак и ние очакваме следващата пролет и утрин.

Но знаех, че за Енея вече няма да настъпи утро, че за нея и нашата любов няма да има възкресение. Огромната сила на посланието ѝ е, че мирският вариант на възкресението е лъжа – стерилизиращ като задължителните в Мира инжекции за контрол на раждаемостта. В ограничената вселена на „безсмъртните“ почти няма място за деца. Мирската вселена бе подредена и статична, неизменна и стерилна. Децата носят хаос, врява и безкраен потенциал за бъдещето, което беше анатема за

Мира.

Докато си мислех за това и за последния подарък на Енея – антидотът за мирския имплантант за контрол на раждаемостта в мен, – аз се чудех дали това е чисто метафоричен жест. Надявах се, че Енея не ми е предлагала да го използвам буквално, да си намеря друга любов, жена да имам деца от някоя друга. По време на един от многобройните ни разговори двамата бяхме обсъждали този въпрос – спомням си, че стояхме във вестибюла на заслона й край Талиезин и привечерният вятър донасяше аромат на юка и иглика, – онази странна разтегливост на човешкото сърце, способността му да открива нови връзки, нови хора с които да споделя живота си, нови възможности. Но се надявам, че подаръкът на Енея през онези последни няколко минути, докато бяхме заедно в базиликата „Св. Петър“, наистина е метафора, означаваща по-големия дар, който вече бе дала на човечеството, възможността за хаос, глъч и чуден, невидим потенциал. Ако подаръкът беше буквален, предложение да открия нова любов, да имам деца от друга жена, Енея изобщо не ме бе познавала. Докато пишех този разказ, бях разбрал през очите на толкова много други хора, че Рол Ендимион е достатъчно симпатичен човек, заслужаващ доверие, тромаво храбър от време на време, но че не блести с проникателност или интелигентност. Бях достатъчно умен и проникателен обаче – поне в душата си, – за да съм сигурен, че тази любов ми стига за цял живот и постепенно осъзнах – с изтичането на дните, седмиците и месеците в смъртната ми килия в очакване на неидващата смърт, – че ако по някакво чудо се върна във вселената на живите, отново ще потърся радостта, смеха и приятелството, но не бледа сянка на любовта, която бях изпитал. Не деца. Не.

В продължение на няколко прекрасни дни докато пишех, аз бях убеден, че Енея се е върнала от мъртвите... че наистина е възможно някакво чудо. Тъкмо бях стигнал до онзи момент в разказа, в който се бяхме телепортирала на Старата Земя след ужасната среща с чудовището Немес на Божия горичка – и бях завършил тази част с описанието на пристигането ни в Талиезин-запад.

Нощта след завършването на този първи период от нашата история сънувах, че Енея е дошла при мен – в шрьодингеровата килия, – че вика името ми в мрака, докосва ме по бузата и ми прошепва: „Тръгваме си оттук, Рол скъпи мой. Не скоро, но веднага щом свършиш историята ни. Веднага щом си я спомниш цялата и я разбереш.“ Когато се събудих, открих, че перото се е активирало и на страниците, с почерка на Енея, е написано дълго писмо от нея с цитати от стиховете на баща й.

Дни... седмици наред бях убеден, че тя наистина е идвала при мен, някакво чудо като явлението на Исус пред учениците му след разпването – и работех по разказа с всички сили, отчаяно копнеещ да го видя завършен, да запиша всичко и да го разбера. Но това ми отне още месеци и постепенно започнах да осъзнавам, че посещението на Енея трябва да е било нещо друго – моето първо чуване на шепота ѝ сред гласовете на мъртвите в Празнотата, а вероятно и истинско послание от нея, някак съхранено в паметта на перото и настроено да се задейства, когато напиша тези страници. Това не бе невероятно. Бях сигурен обаче в способността на скъпата ми приятелка да вижда мигове от бъдещето – „от бъдещата“, винаги казваше тя и подчертаваше множественото число. Може би бе успяла да запише онова прекрасно писмо в перото и да се погрижи устройството да бъде поставено в шрьодингеровата котешка кутия.

Или... и това е обяснението, което в крайна сметка приех... съм написал писмото сам, изцяло потънал, макар че може би по-правилно е да кажа „обсебен“, в личността на Енея, докато търсех същността ѝ из Празнотата и собствените си спомени. Тази теория ми е най-малко приятна, но съответства на единственото някога изразявано от приятелката ми мнение за отвъдния живот, повече или по-малко основаващо се на юдейската традиция, че след смъртта си хората живеят само в сърцата и спомените на онези, които са обичали, на които са служили и които са спасили.

Във всеки случай писах още няколко месеца, започнах да разбирам действителните невероятни мащаби – и безполезност – на храбрия подвиг и безпомощната саможертва на Енея и после свърших с отчаяното писане, намерих смелост да опиша ужасната смърт на Енея и собствената си безпомощност, докато тя умираше, плаках, докато отпечатах последните няколко страници върху микропергамент, прочетох ги, рециклирах ги, наредих на перото Да вкара пълния разказ в паметта си и изключих плочата – както си мислех – за последен път.

Енея не се появи. Не ме изведе от плен. Беше мъртва. Усещах отсъствието ѝ от вселената също толкова ясно, колкото усещах всяко отекване от Празнотата, Която Обвързваше.

После легнах в шрьодингеровата си котешка кутия опитах се да заспя, да забравя да ям и зачаках смъртта.

Някои от търсенията ми сред гласовете на мъртвите бяха довели до разкрития, които нямаха пряка връзка с разказа ми. Някои бяха лични – например, сънища най-вече за отдавна мъртвия ми баща, излязъл на лов

заедно с братята си, вникване в благородната душа на този тих човек когото никога не бях познавал, или хроники на човешката жестокост, които, също като спомените на Яков Шулман от забравения двайсети век, бяха само подтекст на по-дълбокото ми разбиране за варварството на съвременето.

Но други гласове...

Бях свършил с разказа си за живота ми с Енея и очаквах смъртта, спях все повече и повече с надеждата, че решителното квантово събитие ще се случи, докато спя, като съзнавах текста в паметта на перото и смътно се чудех дали някой някога ще открие начин да отвори шрьодингеровата ми котешка кутия – направена така, че да се самоунищожи при външна намеса – и ще намери повествованието ми, навярно след векове, когато отново заспах и сънувах този сън. Незабавно разбрах, че не е обикновен – онзи вероятностен танц на вълновия фронт, – а е зов на един от гласовете на мъртвите.

В съня ми Консула на Хегемонията свиреше на „Стенуея“ на балкона на абаносовия си космически кораб – онзи космически кораб, който толкова добре познавах, – докато в недалечните блата скачаха и ревяха огромни зелени гущероподобни твари. Свиреше Шуберт. Не познавах света отвъд балкона, но той бе покрит с могъщи примитивни растения, буреносни облаци и страшни животински резове.

Консула беше по-дребен, отколкото винаги си го бях представял. Когато свърши, той тихо поседя за миг в здрача, докато корабът не проговори с непознат за мен глас – по-умен и по-човешки.

– Чудесно – каза корабът. – Наистина чудесно. – Благодаря ти, Джон – отвърна Консула, изправи се от пейката и прибра балкона вътре. Започваше да вали.

– Все още ли настояваш да отидеш на лов сутринта? – попита безпътният глас, който не принадлежеше на познатия ми кораб.

– Да – рече Консула. – Обикновено го правя, когато идвам тук.

– Обичаш ли вкуса на динозавърско месо? – попита корабният ИИ.

– Никак – отвърна Консула. – Почти не става за ядене. Обичам самия лов.

– Искаш да кажеш риска – поправи го корабът.

– И него. – Консула се подсмихна. – Макар че внимавам.

– Ами ако утре не се върнеш от лов? – попита корабът. Говореше с гласа на млад мъж с британски акцент от Старата Земя. Консула сви рамене.

– Прекарахме... колко?... повече от шест години в проучване на

световете от старата Хегемония. Познаваме системата... хаос, гражданска война, глад, разпокъсване. Видяхме резултата от Падането на телепортаторната система.

– Мислиш ли, че Гладстоун допусна грешка, като даде заповед за атаката? – тихо попита корабът.

Консула си бе налял бренди на бара и сега донесе чашата си на масичката за шах до библиотеката. После седна и погледна към фигурите, вече започнали битка на дъската пред него.

– В никакъв случай – отвърна той. – Тя постъпи правилно. Но резултатът е тъжен. Ще минат десетилетия, навярно и векове, преди Мрежата да започне да се сплита в нова форма. – Докато говореше, Консула затопляше брендите си и внимателно го бъркаше в чашата. Сега вдиша аромата му и отпи. После вдигна поглед и попита: – Би ли искал да довършим играта, Джон?

На стола срещу него се появи холосът на млад мъж. Той бе поразителен човек с ясни кафяви очи, ниско чело, вдлъбнати скули, къс нос, упорита челюст и широка уста, която говореше едновременно за спокойна мъжественост и загатване за войнственост. Носеше широка блуза и високи бричове. Косата му беше кестенява, гъста и много къдрава. Консула знаеше, че някога са описвали лицето на госта му като „... живо и очарователно“ и отдаваше това на спокойната подвижност на изражението му, което се дължеше на огромния интелект и енергията на младежа.

– Ти си на ход – каза Джон.

Няколко минути Консула обмисляше възможностите си и после премести един от офицерите си.

Джон реагира веднага и посочи към пешка, която Консула покорно премести едно квадратче напред вместо него.

Младият мъж го погледна с искрено любопитство.

– Ами ако утре не се върнеш от лова? – тихо попита той.

Сепнат от замислеността си, Консула се усмихна.

– Тогава корабът е твой, което така или иначе е очевидно. – Той върна офицера си назад. – Какво ще правиш Джон, ако нашето съвместно пътуване наистина завърши така?

Джон му посочи да премести топа му напред и със същата светлинна скорост отвърна:

– Ще го върна на Хиперион. Ако всичко е наред, ще го програмирам да се върне при Брон. Или при Мартин Силенъс, ако старецът все още е жив и работи върху „Песните“ си.

– Ще го програмираш ли? – намръщен към дъската, попита Консула. – Искаш да кажеш, че ще напуснеш корабния ИИ? – Той премести офицера си с още едно квадратче.

– Да – потвърди Джон и посочи на противника си отново да премести напред една от пешките му. – Във всеки случай, през следващите няколко дни ще го направя.

Още по-силно намръщен, Консула погледна към дъската, после към холограмата срещу него и накрая отново към дъската.

– Къде ще идеш? – попита той и премести царицата си, за да защити царя.

– Обратно в Техноцентъра – отвърна Джон и премести топа си с две квадратчета.

– За да се изправиш отново пред създателя си ли? – рече Консула и пак атакува с офицера.

Младият мъж поклати глава. Позата му бе изправена и имаше навик да отмята къдриците от челото си с изящно движение с глава.

– Не – тихо каза той, – за да всея хаос сред същностите на Техноцентъра. Да ускоря безкрайните им граждански войни и вътрешни вражди. Да съм онова, което е бил за поетичната общност моят първообраз – дразнител. – Джон посочи към мястото, където искаше да бъде преместен останалият му кон.

Консула обмисли този ход, не откри в него заплаха и се намръщи към собствения си офицер.

– И защо? – накрая попита той. Джон отново се усмихна и посочи към квадратчето, където трябваше да отиде топът му.

– След няколко години дъщеря ми ще се нуждае от помощ – отвърна младежът и се подсмихна. – Е, всъщност, след двеста седемдесет и няколко години. Шах и мат.

– Какво? – сепнат възкликна Консула и проучи дъската. – Не може да бъде... Джон зачака.

– По дяволите – накрая каза Консула на Хегемонията и събори царя си. – По дяволите, майната му и проклятие.

– Да – протегна ръката си Джон. – Благодаря ти за приятната игра. И се надявам, че утрешният лов ще е по-успешен за теб.

– По дяволите – повтори Консула и без да се замисля се опита да стисне фината длан на холограмата. За стотен път реалните му пръсти минаха през нематериалната десница на другия. – По дяволите – отново изруга той.

Същата нощ аз се събудих в шрьодингеровата котешка кутия и

осъзнах, че в ума ми отеква една дума: „Детето!“.

Мисълта, че Енея е била омъжена, преди връзката ни да се превърне в истинска любов, че е родила дете, беше дълбоко заровена в душата ми като болезнен въглен, но освен почти маниакалното ми любопитство – любопитство, останало незадоволено от разговорите ми с А. Бетик, Рахил и другите, които я бях видели да тръгва по време на пътуването ѝ с тях, но които нямаха представа къде и с кого е била – не бях се замислял за това, че детето живее някъде в същата вселена, която обитавах и аз. Нейното дете. Плачеше ми се.

– Детето не е на място, на което да мога да го открия – бе казала тя.

Къде можеше да е сега това дете? Колко беше голямо? Седях на леглото си в шрьодингеровата котешка кутия и си задавах тези въпроси. Енея тъкмо бе навършила двацет и три стандартни години, когато беше умряла... поправка: когато бе брутално убита от Техноцентъра и неговите мирски марионетки. Беше изчезнала за една година, единайсет месеца, една седмица и шест часа, когато едва бе навършила двацет години. Това означаваше, че бебето е на около три стандартни години... плюс времето, което бях прекарал тук, в шрьодингеровото яйце... осем месеца? Десет? Просто не знаех, но ако детето все още бе живо... Боже мой, изобщо не бях попитал Енея дали е момче или момиче и тя не спомена нищо единствения път, когато бе Разговаряла с мен по този въпрос. Толкова бях погълнат от собствената си болка и детинско чувство за онеправданост, че не се сетих да я питам. Какъв идиот съм бил. Детето – синът или дъщерята на Енея – сега беше на около четири стандартни години. Ходеше... със сигурност. Говореше... да. Боже мой, осъзнах аз, детето ѝ вече беше разумно човешко същество, приказваше, задаваше въпроси... много въпроси, както показваше скромният ми опит с малки деца... учеше се да кара колело, да лови риба и да обича природата...

Изобщо не бях попитал Енея за името на детето ѝ. Очите ми пареха и гърлото ми се свиваше от болезненото осъзнаване на този факт. Тя отново не беше проявила склонност да разговаря за този период от живота си и аз не я бях попитал, казвайки си през седмиците ни след това, че не искам да я безпокоя с въпроси, които могат да я накарат да се почувства виновна и да накарат мен да се изпълня с ярост. Но когато накратко ми разказваше за брака и детето си, Енея не бе проявила чувство на вина. За да съм искрен, това е една от причините, поради която се чувствах толкова бесен и безпомощен. Но невероятно, някак това не ни беше попречило да станем любовници... какво пишеше в писмото, което

открих на плочата си месеци по-рано, писмото, за което бях сигурен, че е от Енея? „Любовници, за които ще пеят поетите“. Това беше. Мисълта за краткия ѝ брак и детето не ни бяха попречили да се обичаме така, както никога не сме обичали никоя друг.

И тя навярно не беше, осъзнавах аз. Винаги бях смятал, че бракът ѝ е бил краткотраен каприз, почти импулсивен, но сега го виждах по друг начин. Кой всъщност бе бащата? В писмото на Енея се казваше, че ме обича назад и напред във времето, същото, каквото изпитвах към нея и аз – сякаш винаги я бях обичал, бях очаквал цял живот да открия действителността на тази любов. Ами ако бракът ѝ не е бил импулсивен, а... изгоден? Не, това не беше точната дума. Наложителен?

Храмерите, прокудените, култът към Шрайка или Църквата на последното Изкупление и други бяха предсказали, че майката на Енея Брон Ламиа ще роди дете – Онази, която учи. Според „Песните“ на стария поет, в деня, в който умрял от физическа смърт вторият киборг на Джон Кийтс, и Брон Ламиа намерила убежище в Храма на Шрайка, култистите на Шрайка изпели: „Блажена Майката на нашето спасение – Блажен инструментът на нашето изкупление“, като спасението било самата Енея.

„Ами ако Енея е предопределена да има дете, което да продължи този род на пророци... на месии?“ Не бях чувал каквото и да е пророчество за друг от рода на Енея, но по време на месеците, докато описвах живота ѝ, бях открил, че Рол Ендимион е муден и тъп, обикновено последният, който разбира нещо. Навярно имаше също толкова пророчества за Друга, Която учи, колкото и за самата Енея. А може би това дете щеше да притежава съвсем други сили и проникновения, очаквани от вселената и човечеството.

Очевидно аз нямаше да съм баща на такъв втори месия. Според разказите на Енея, връзката на втория киборг на Джон Кийтс и Брон Ламиа представляваше великото помирение между Техноцентъра и самото човечество. Бяха необходими способностите и възприятията и на ИИ, и на човешките същества, за да създадат хибридна способност за директно виждане в Празнотата, Която Обвързва... и човечеството най-последно научи езика на мъртвите и на живите. Другата дума за тази способност беше „състрадание“ и Енея бе Детето на състраданието, ако изобщо ѝ подхождаше каквото и да е определение.

Кой можеше да е баща на детето ѝ?

Отговорът ме поразява като мълния. За миг в шрьодингеровата кошечка кутия аз бях толкова потресен от логичността му, че бях сигурен,

че детекторът за частици, периодично тиктакаш в стената от замръзнала енергия на затвора ми, е регистрирал излъчената частица в същия миг и че цианидът е бил изпуснат вътре. Каква ирония да разбереш всичко и в същия момент да умреш.

Но не отровата изпълваше въздуха, а само растящата сила на увереността ми и още по-силният импулс за някакво действие.

В космическата партия шах, която Енея и другите играеха вече триста стандартни години, имаше още само един участник: онзи почти митичен Наблюдател от извънземните разумни раси, за когото приятелката ми бе споменавала в няколко различни контекста. През последните няколко века Лъвовете, Тигрите и Мечките, същества толкова силни, че успели да отвлекат Старата Земя в По-малкия Магеланов облак, за да не бъде унищожена пред очите им, бяха – според Енея – пратили сред нас един или повече наблюдатели, същности, които според моята интерпретация на думите ѝ, бяха приели човешка форма и през цялото време се движеха сред нас. Това щеше да е сравнително просто през епохата на Мира с масово разпространеното безсмъртие на кръстоида. И със сигурност имаше други, които – също като древния поет Мартин Силенъс – бяха оцелели чрез съчетание от медицина от ерата на Мрежата, пулсенови процедури и твърда решителност.

Мартин Силенъс беше стар, това бе сигурно, навярно най-старото човешко същество в галактиката – но също толкова сигурно беше, че не е Наблюдателят. Авторът на „Песните“ бе прекалено самоуверен, прекалено активен прекалено общителен, прекалено неприличен и изобщо прекалено opak, за да е безпристрастен наблюдател, представляващ извънземни раси, толкова мощни, че биха могли да ни унищожат с едно мигване на окото. Или поне така се надявах.

Но някъде – навярно място, където никога не бях ходил и което не можех да си представя – този Наблюдател чакаше и следеше в човешка форма. Беше логично Енея да е била принудена – и от пророчествата, и от необходимостта от безпрепятствена човешка еволюция, за която учеше и в която вярваше – да се телепортира на онзи далечен свят на който чакаше Наблюдателят, да се срещне с него, да се омъжи за него и да дари това дете на вселената. Това щеше да е помириенето на Техноцентъра, човечеството и далечните Други.

Идеята бе обезпокоителна, определено тревожна за мен, но в известен смисъл и вълнуваща като нищо друго след смъртта на Енея.

Познавах Енея. Детето ѝ щеше да е човешко дете – пълно с живот, смях и любов към всичко, от природата до старите холодрами. Никога

не бях разбирал как Енея е могла да остави детето си, но сега осъзнавах, че не е имала друг избор. Тя беше знаела ужасната си съдба, очакваща я в дълбините на замъка Сант Анджело. Тя бе знаела, че ще умре от огън и мъки, заобиколена от нечовешки врагове и чудовищата Немес. Тя беше знаела това още отпреди да се роди.

Този факт накара коленете ми да омекнат. Как скъпата ми приятелка бе могла толкова често да се смее с мен, да започва всеки нов ден с оптимизъм, да се наслаждава на живота толкова цялостно, когато е знаела, че всеки изминал миг я приближава към толкова ужасна смърт? Поклатих глава. Що за сила на волята изискваше това? Аз не я притежавах – знаех го. За разлика от Енея.

Но тя не бе можела да вземе детето със себе си, след като е знаела кога и как ще свърши животът ѝ. Следователно детето бе останало при бащата. При Другия в човешка форма. При Наблюдателя.

Това ми се стори още по-тревожно, отколкото предишните ми открития. Порази ме убеждението, че Енея щеше да поиска от мен да играя някаква роля в живота на детето ѝ ако е смятала, че е възможно. Собствените ѝ видения от възможните бъдещи събития навярно свършваха с нейната смърт. Навярно не е знаела, че няма да бъде екзекутиран заедно с нея. Но пък ме беше помолила да разпръсва пепелта ѝ на Старата Земя... което предполагаше, че трябва да оцелея. Навярно бе решила, че това ще е неизпълнима молба – да открия детето ѝ и да му помагам по какъвто и да е начин, да го закрилям във вселена, осеяна с остри ръбове.

Осъзнах, че плача – не тихо, а със силни, накъсани ридания. Плачех за първи път след смъртта на Енея и – странно – това не беше толкова от скръб заради отсъствието ѝ, а от мисълта за тази втора възможност да стисна детска ръчица, както някога бях стискал дланта на двайсетгодишната Енея, да закрилям това дете на любимата ми, както се бях опитвал да закрилям самата нея.

И се бях провалил. Сам поставих присъдата си.

Да, не бях успял да защитя Енея, но тя знаеше, че ще се проваля, че самата тя ще се провали в опита си да унищожи Мира. Беше ме обичала и обичаше живота, и в същото време знаеше, че ще се провалим.

Нямаше причина да се проваля с това дете. Навярно Наблюдателят с радост щеше да посрещне помощта ми, споделения човешки опит с това момченце или момиченце, което почти със сигурност бе нещо повече от човек. Спокойно можех да кажа, че никой не е познавал Енея по-добре от мен. Това щеше да е важно за отглеждането на детето – на новия месия. Щях да му отнеса този разказ, който сега стоеше безполезен в

паметта на перото, и да споделям откъси от него с детето, когато пораснеше, а някой ден да му го дам целия.

Взех плочата и перото и се заразхождах из шрьодингеровата си килия. Все още стоеше въпросът с неизбежната ми екзекуция. Никой нямаше да дойде и да ме освободи. Беше го решила експлозивната обвивка на яйцето и ако имаше начин да заобиколи проблема, вече някой щеше да го е направил. По някаква невероятна случайност и късмет бях оцелял толкова дълго, когато на всеки няколко часа имаше ново надиграване със смъртта, докато детекторът душеше за излъчването на частицата. До този момент бях побеждавал законите на квантовата случайност, но късметът ми нямаше да продължава безкрайно.

Спрях на място. Спомних си за четирите стъпки от учението на Енея за новата връзка на нашата раса с Празнотата, Която Обвързва. Още преди да дойда в килията си бях изпитал, дори да не бях усъвършенствал, езика на мъртвите и живите. С написването на разказа бях показал, че мога да прониквам в Празнотата поне за старите спомени на онези, които все още бяха живи, дори ядреноенергийната обвивка да пречеше на способността ми да усещам какво става в момента с приятелите като отец де Соя, Рахил, Ломо или Мартин Силенъс.

А изобщо имаше ли такава пречка? Може би подсъзнателно отказвах да се опитам да се свържа със света на живите – поне за нещо друго, освен спомените за Енея, – тъй като знаех, че сега обитавам света на мъртвите. Вече не. Искях да се махна оттук. Енея споменаваше за още две стъпки, но никога не ми ги беше обяснила изцяло – чуването на музиката на сферите и извършването на първата стъпка.

Сега разбирах и двете идеи. Без да видя телепортирането ѝ и без огромния прилив на гещалтово разбиране, дошло заедно с ужасното съпреживяване на смъртта ѝ, никога нямаше да ги проумея. Но сега ги разбирах.

Бях смятал, че слушането на музиката на сферите е някакъв паранормален радиотелескопичен номер – всъщност чуване на прашенето и пропукването на звездите, както вече от единайсет или повече столетия правеха радиотелескопите. Но Енея изобщо не бе имала предвид това, съзнавах аз. Тя слушаше не звездите, а резонанса на хората – човеци и други, – обитавачи тези звезди. И беше използвала Празнотата като насочващ фар, преди да се телепортира.

Личното ѝ телепортиране бе почти необяснимо за мен, Контролираните от Техноцентъра телепортаторни врати представляваха груби дупки, пробити в Празнотата – и следователно в пространство/времето, –

които бяха поддържани отворени от порталите, също както в старите дни на скалпелната хирургия разрезите в човешката плът се бяха разтваряли с груби скоби. Телепортирането на Енея, разбирах сега аз, беше безкрайно по-изящно.

Докато двамата с приятелката ми постоянно се бяхме телепортирали на планетните повърхности и от една звездна система на друга с „Иг-дразил“, аз се бях чудил как прави така, че не се появяваме под някой хълм, на петдесет метра над земята или в ядрото на звезда. Струваше ми се, че подобно на неподготвените скокове с хокингов двигател, онова сяпа свободно телепортиране е случайно и опасно. Но ние винаги се бяхме появявали точно там, където искаше Енея. И сега разбирах защо.

Енея чуваше музиката на сферите. Тя резонираше заедно с Празнотата, Която Обвързва, която на свой ред резонираше с разумен живот и мисъл, а после приятелката ми използваше почти неограничената енергия на Празнотата, за да... за да направи първата стъпка. Да мине през Празнотата до мястото, където я очакваха тези гласове. Веднъж тя ми беше казала, че Празнотата улавя енергията на квазари, на експлодиращите ядра на галактики, на черни дупки и черна материя. Навярно достатъчно, за да придвижи няколко органични форми на живот през пространство/времето и да ги отведе на съответното място.

Любовта бе първичният двигател във вселената, веднъж ми каза Енея. Беше се пошегувала, че някой ден ще обясни физиката на този почти неизползван енергиен източник. Но не доживя, за да го направи.

Но сега разбирах какво е искала да каже и какъв е принципът. До голяма степен музиката на сферите се пораждаше от изящната хармония и акордни вариации на любовта. Свободно телепортиране до мястото, където чака нечий любим. Запомняне на определено място, на което си бил с онзи или онези, които обичаш. Копнежа да виждаш нови места.

Внезапно осъзнах защо през първите ни месеци заедно безцелно – както ми се струваше на времето – се бяхме телепортирали от свят на свят: Mare Infinitum, Ком-Рияд, Хеброн, Сол Драconi Септем, безименният свят, на който оставихме кораба, всички други, дори Старата Земя. Телепорталите не работеха. Енея ни бе отвеждала заедно с А. Бетик на тези места – като ги докосваше, усещаше дъха им, чувстваше слънчевата им светлина по кожата си, виждаше ги пълни с приятели, с хора, които обичаше, – научавайки музиката на сферите, за да може по-късно да бъде изпълнявана.

А и собствената ми самотна одисея, помислих си аз: телепортирането с каяка от Старата Земя на Лусус, облачната планета и всички

други. Енергията зад това телепортиране беше Енея. Тя ме прашаше там, за да мога да вкуся от тези места и някой ден отново да ги откроя сам.

Бях смятал – дори докато записвах разказа в перото, което стисках подмишница в шрьодингеровата си смъртна килия, – че едва ли съм бил нещо повече от обикновен спътник в поредица от случайни авантюри. Но всичко това бе имало цел. Бях любим, пътуващ заедно с любимата си – или към любовта си – през музикални петолиния от светове. Петолиния, които е трябвало да науча наизуст, за да мога някой ден отново да ги свира.

Затворих очи в шрьодингеровата си котешка кутия и се съсредоточих, после съсредоточеността ми преля в онова изпразнено умствено състояние, което бях усвоил чрез медитация на Тянь Шан. Всеки свят е имал своята цел.

Всяка минута е имала своята цел.

В тази съзнателна пустота се отворих за Празнотата, Която Обвързва и вселената, с която резонираше тя. Нямаше да мога да го направя, съзнавах аз, без участието на кръвта на Енея, без нанотехнологично създадените организми, които сега обитаваха клетките ми и щяха да обитават клетките на моите деца. „Не – мигновено си помислих аз, – не на моите деца. А клетките на онези от човешката раса, които отхвърляха кръстоида. Клетките на техните деца.“ Нямаше да мога да направя това, ако не го бях научил от Енея. Нямаше да мога да чуя гласовете, които чувах тогава – още по-големи хорове, отколкото преди, – без да усъвършенствам граматиката и синтаксиса на езика на мъртвите и живите през месеците, докато работех по разказа и очаквах смъртта си.

Нямаше да мога да направя това, съзнавах аз, ако бях безсмъртен. Това равнище на любов към живота и към другите е дар, веднъж завинаги разбрах аз, не за безсмъртните, а за онези, които живеят кратко и винаги са под сянката на смъртта.

Докато стоях там и се вслушвах в усилващите се акорди на музиката на сферите, сега способен да различавам в хора отделни звездни гласове – на Мартин Силенъс, все още жив, но умиращ на родния ми свят Хиперион, на Тео на красивата Мауи-обетована, на Рахил на Света на Бърнарда, на полковник Касад на червения Марс, на отец де Соа на Пацем – и дори прекрасните акорди на мъртвите, на Дем Риа на Витъс-Грей-Балианъс Б, на скъпия отец Главк на студения Сол Дракони Септем, гласа на майка ми отново на далечния Хиперион – аз чух и думите на Джон Кийтс, произнесени със собствения му глас и с гласа на

Мартин Силенъс, и с гласа на Енея:

Но туй човешкият живот е: война, дела,
 провали и тревоги,
 битки на фантазии – наблизо и далеч,
 и всички хора носят туй добро,
 че пак във въздуха остават и ни връщат
 усещането ни за съществуване, показват ни
 как тиха е смъртта. Там гдето почвата от хора
 се превръща
 или във бурени, или в цветя.
 За мен обаче няма глъбина,
 в която да потъна...

Но сега за мен бе върно тъкмо обратното – имаше повече от достатъчно глъбини, в които да потъна. В този момент вселената стана безкрайно дълбока, музиката на сферите се превърна от хор в симфония, триумфална като Бетховеновата „Девета“, и аз разбрах, че винаги ще съм в състояние да я чувам, когато поисках или се наложеше, че винаги ще мога да я използвам, за да направя стъпката, която трябваше, за да видя онази, която обичах, или ако не успееш, да открия място, което да обичам заради собствената му красота.

Енергията на квазарите и експлодиращите звездни ядра ме изпълни. Носех се по вълни от енергия, по-прекрасни и по-лирични дори от крилето на прокудените ангели, плъзгащи се по слънчевите лъчи. Сега обвивката от смъртоносна енергия на моя затвор ми се струваше смяхотворна като самата шега на Шрьодингер, детско въже за скачане, поставено в кръг на земята около мен като затворнически стени.

Излязох от шрьодингеровата котешка кутия и от системата на Армагаст.

За миг усетих, че ограниченията на шрьодингеровия затвор изчезват и завинаги остават зад мен, че съществувам никъде и навсякъде в пространството, но оставам физически цял в тялото, перото и плочата си, и изпитах радост, силна, колкото зашеметяващия ефект от самото свободно телепортиране. Свободен! Бях свободен! Вълната от Щастие бе толкова мощна, че ми се прииска да заплача, да извикам сред заобикалящата ме светлина на непространството, да присъединя гласа си към хора от гласове на живите и мъртвите, да запая с кристално чистите симфонии на сферите, издигащи се и потъващи като истински акустичен прибор навсякъде около мен. Най-после свободен!

И тогава си спомних, че единствената причина да съм свободен, единственият човек, който можеше да придаде смисъл на тази свобода, е мъртъв. Енея беше мъртва. Радостта от освобождението ми внезапно изтля и на нейно място изпитах просто, но дълбоко задоволство от избавлението си след толкова много месеци затвор. Вселената вече можеше да е сива за мен, но сега поне бях свободен да ида където поискам в това еднообразно царство.

Но къде отивах? Летях сред светлина, телепортирах се във вселената с перото и плочата подмишница и все още не бях решил.

На Хиперион ли? Бях обещал на Мартин Силенъс да се върна. Можех да чуя силно отекващия му в Празнотата глас, минал и настоящ, но той нямаше още дълго да участва в хора. Оставаха му само дни живот или дори още по-малко. Но не на Хиперион. Още не.

На Биосферното звездно дърво? С удивление чух, че продължава да съществува в някаква форма, макар че гласът на Ломо отсъстваше от симфонията там. Това място бе важно за нас с Енея и някой ден трябва да се върна. Но още не.

На Старата Земя? Удивително, съвсем ясно чух музиката на тази сфера – чух някогашния глас на Енея, собствения си глас, песента на приятелите от Талиезин. В Празнотата, Която Обвързва разстоянията не означаваха нищо. Времето там закалява, но не унищожава. Но не на Старата Земя. Още не.

Чувах десетки възможности, още десетки гласове, които лично исках да чуя, хора, които исках да прегърна и с които да плача. Но сега най-силно реагирах на музиката от света, на който бяха измъчвали и убили Енея. Пацем. Родина на Църквата и гнездо на нашите врагове – не, сега го виждах, все същото. Пацем. На Пацем за мен не беше останало нищо друго от Енея, знаех го, освен пепелта на миналото.

Но тя ме бе помолила да взема праха ѝ и да го разпръсна на Старата Земя. Да го разпръсна там, където най-много се бяхме смели и обичали.

Пацем. Във въртопа от енергия на Празнотата, вече излязъл от шрьодингеровата килия, но съществуващ единствено като чиста квантова вероятност, аз взех решение и се телепортирах на Пацем.

33.

Ватиканът е смазан, сякаш юмрукът Божий се е стоварил от небето с ярост, надхвърляща каквото и да е човешко разбиране. Огромният

бюрократичен град наоколо е разрушен. Космодрумът е унищожен. Широките булеварди са превърнати в шлага и са в развалини. Египетският обелиск, който преди се извисяваше по средата на площад „Св. Петър“, е отсечен в основата си и десетките колонади около овалното пространство са съборени като вкаменени дървета. Куполът на базиликата „Св. Петър“ е разбит и е пропаднал през централната галерия и величествената фасада, за да се пръсне на парчета по строшените стъпала. Ватиканската стена е съборена на стотици места и изцяло липсва в продължение на големи участъци. Сградите, някога защитени зад средновековните зидове – Апостолическият дворец, Тайните архиви, казармите на швейцарската гвардия, приютът „Св. майка Тереза“, папските покои, Сикстинската капела – всичко е разбито, изгорено, съборено и унищожено.

Замъкът Сант Анджело от тази страна на реката е стопен. Извисяващият се цилиндър – двайсетметрова каменна кула, издигаща се от огромната си квадратна основа – се е превърнал в грамада от изстинала лава.

Виждам всичко това, докато вървя по булеварда от строшени плочи откъм източната страна на реката. Мостът Сант Анджело пред мен е разкъсан на три части и е потънал във водата. Трябва да кажа, че Нови Тибър е изврял, оставяйки стъкло на мястото на пясъчното речно дъно. Някой е опънал въжен висящ мост над пълното с останки дере между бреговете.

Това е Пацем – няма никакво съмнение. Рядката, студена атмосфера не се е променила от времето, когато тримата с отец де Соя и Енея пристигнахме тук в деня преди смъртта на скъпото ми момиче, макар че тогава валеше и беше сиво, а сега небето сияе от залеза, който превръща Дори разбития купол на „Св. Петър“ в прелестна гледка.

Почти е замайващо да вървя свободен под открито небе след месеците, прекарани в тесния ми затвор. Притискам плочата към себе си като щит, като някакъв талисман, като Библия, и крача по някога гордите булеварди с омекнали колене. Месеци наред умът ми бе съпреживявал спомени от много места и на много хора, но собствените ми очи, дробове, крака и кожа бяха забравили усещането за истинска свобода. Въпреки скръбта, душата ми ликува.

Външно телепортирането беше същото като преди с Енея но на по-дълбоко равнище разликата бе огромна. Същият беше проблясъкът бяла светлина, лекотата на внезапния преход, слабият шок от различното въздушно налягане и гравитация. Но този път чух светлината, не само я

видях Бях пренесен от музиката на звездите и техните безбройни светове и избрах онзи, на който исках да стъпя. От моя страна нямаше никакво усилие, нямаше голям разход на енергия, освен необходимостта да се съсредоточа и внимателно да избира. И музиката не беше стихнала съвсем – предполагам, че никога няма да стихне, – но сега се носеше в далечината, сякаш музиканти репетираха точно зад хълма за летен вечерен концерт.

Сред руините на града виждам следи от оцелели. На златистия хоризонт се движат две волски каруци и зад тях се очертават човешки силиуети. От тази страна на реката има колиби, прости тухлени къщи сред старите каменни развалини, черква, още една малка черква. Някъде иззад мен се носи миризмата на месо, печено на открит огън, и характерният смях на деца.

Тъкмо се насочвам натам, когато иззад останките, които някога може да са били стражеви пост на входа на замъка Сант Анджело, се появява мъж. Той е дребен и енергичен, лицето му е полускрито под брада и косата му е сресана на опашка отзад, но очите му са нашрек. Носи пушка с куршуми от онези, които преди швейцарската гвардия използваше в церемониални случаи.

За миг двамата се споглеждаме – невъоръженият, отслабнал мъж, който няма нищо друго, освен перото и плочата, и загорелият от слънцето ловец, стиснал пушката си – и после се познаваме. Никога не съм го срещал, нито той мен, но съм го виждал в спомените на други чрез Празнотата, Която Обвързва, макар че когато го видях за първи път, носеше униформа и броня и лицето му бе гладко обръснато – а последния път беше гол и подложен на мъчения. Не зная как ме е познал, но го разбирам по очите му в мига, преди да остави пушката настрани и да се приближи, за да стисне дланта ми в двете си ръце.

– Рол Ендимион! – извиква той. – Денят настъпи! Слава Богу! Добре дошъл. – Братият призрак ме прегръща и отстъпва назад. После отново ме поглежда и широко се усмихва.

– Ти си капрал Кий! – глупаво казвам аз. Спомням си очите му, виждани най-често през погледа на отец де Соя, докато заедно с Кий, сержант Грегориус и копиеносец Ретик години наред ни преследваха из този ръкав на галактиката.

– Бившият капрал Кий – отвръща усмихнатият мъж. – Сега просто Басин Кий, гражданин на Нови Рим, енорияш от енорията „Св. Анна“, ловуващ храната за утрешния ден. – Той поклаща глава и ме поглежда. – Рол Ендимион. Боже мой. Някои смятаха, че никога няма да успееш да

избягаш от онова проклето шрьодингерово котешко нещо.

– Знаели сте за шрьодингеровото яйце?

– Разбира се – казва Кий. – Това е част от Съпреживения миг. Енея знаеше къде те отвеждат. Затова знаехме и всички ние. И усещахме присъствието ти чрез Празнотата, разбира се.

Внезапно ми се зави свят и ми се пригади. Светлината, въздухът, огромното разстояние до хоризонта... Хоризонтът се разлюля, сякаш го гледахме от борда на малък кораб в бурно море. Затворих очи. Когато ги отворих, Кий ме държеше за ръка и ми помагаше да седна на голям бял камък, сякаш отскубнат от катедралата далеч оттатък стъклената река.

– Боже мой, Рол – казва той, – оттам ли се телепортира? Никъде другаде ли не си бил?

– Да – отвръщам аз. – Не. – Два пъти бавно си поемам дъх и питам: – Какво е Съпреживеният миг? – Бях чул главната буква в гласа му.

Дребният мъж ме проучва с ясения си, интелигентен поглед. Гласът му е тих.

– Съпреживеният миг на Енея – казва той. – Всички го наричаме така, макар че, разбира се, е нещо повече от един миг. Всички мигове на мъченията и смъртта й.

– И вие ли ги изпитавате? – питам аз. Внезапно усещам, че около сърцето ми се стяга юмрук, въпреки че не зная дали е от радост или от ужасна скръб.

– Всички ги изпитаха – казва Кий. – Всички ги съпреживяха. Всички, разбира се, освен мъчителите.

– Всички на Пацем? – питам аз.

– На Пацем – отвръща той. – На Лусус и на Ренесанс Вектор. На Марс, Ком-Рияд, Ренесанс Минор и Тау Сети Сентър. На Фуджи, Иксион, Денеб Драй и Горчивината на Сибиату. На Света на Бърнард, Божия горичка и Mage Infinitum. На Тсинтао Хсишуанг Панна, Патауфа и Грумбридж Дайсън Д. – Кий прави пауза и се усмихва на молитвено напевния си глас. – Почти на всички светове, Рол. И помежду им. Ние знаем, че Звездното дърво е изпитало Съпреживения миг... всички биосфери го изпитаха.

Премигвам.

– И други звездни дървета ли има?

Кий кимва.

– Как е възможно всички тези светове... да са съпреживели този миг? – питам аз и откривам отговора, още докато произнасям въпроса.

– Да – промълвява бившият капрал Кий. – Всички места, на които Енея е ходила, често заедно с теб. Всички светове, на които е оставила ученици, приели участието и отхвърлили кръстоида. Нейният Съпреживян миг... часът на смъртта й... беше като сигнал, предаван и препредаван на всички тези светове.

Разтърквам лицето си. Чувствам го изтръпнало.

– Значи само онези, които вече са били приели участието или са учили при Енея, са съпреживели този момент? – казвам аз.

Кий поклаща глава.

– Не... те бяха предавателните станции. Те изтеглиха Съпреживения миг от Празнотата, Която Обвързва и го препредадоха на всички.

– На всички? – тъпо повтарям аз. – Дори на онези десетки и стотици милиарди в Мира, които носят кръста ли?

– Които носеха кръста – поправя ме Басин Кий. – Тогава мнозина от тези вярващи решиха да не носят повече паразита на Техноцентъра в телата си.

Започвам да разбирам. Последните съпреживени мигове на Енея бяха нещо повече от думи, мъчения, болка и ужас – бях усетил мислите й, бях съпреживял разбирането й за мотивите на Техноцентъра, за действителния паразитизъм на кръстоида, за циничното използване на човешката смърт, за да изсмукват своите неврални мрежи, за ламтежа на Лурдъсами за власт, за объркването на Мустафа и абсолютната нечовечност на Албедео... Щом всички бяха съпреживели същия Съпреживян миг, в който бях крещял и се бях мятал из резервоара си на автоматичния фотонен кораб-затвор, това беше ярък и ужасен миг за човешката раса. И всяко живо човешко същество трябва да бе чуло последното й „Обичам те, Рол“, докато пламъците я поглъщаха.

Слънцето залязва. Златни лъчи сияят сред руините на западния бряг на реката и хвърлят лабиринт от сенки по източния бряг. Стопената маса на замъка Сант Анджело се стича надолу към нас като планина от течено стъкло. „Тя ме помоли да разпръсна праха й на Старата Земя. А аз не мога да направя за нея дори това. Провалих я даже в смъртта й.“

Вдигам поглед към Басин Кий.

– А на Пацем? – питам аз. – Тя нямаше ученици на Пацем, когато... О. – Енея бе отпратила отец де Соя точно преди обреченото ни на гибел появяване на пътеката в базиликата „Св. Петър“ и го помоли да си тръгне с монасите, а после да се скрие в града, който познаваше толкова добре, да избягва Мира, каквото и друго да се случи. Когато той беше възразил, Енея му каза: „Не искам нищо друго, отче. И ви моля с цялата

си обич и уважение“. И отец де Соя бе излязъл в дъжда. И после беше станал предавателната станция, за да разпространи последните страдания и проникновения на любимото ми момиче сред няколко милиарда души на Пацем.

– О – казвам аз, без да свалям очи от Кий. – Но последния път, когато те видях... чрез Празнотата... ти беше в криогенна сомния в онази... – С отвращение махнах с ръка към стопената грамада на замъка Сант Анджело.

Кий отново кимва.

– Наистина бях в криогенна сомния, Рол. Бях поставен като парче месо в хладилна камера в подземна тъмница недалеч от мястото, където убиха Енея. Но изпитах Съпреживения миг. Всеки жив човек го изпита – заспал, пиян, умиращ или луд.

Мога само да гледам към мъжа. Сърцето ми отново се къса от разбиране. Накрая казвам:

– Как се измъкна? Оттам? – Сега и двамата гледаме към развалините на Светата служба. Кий въздъхва.

– Съвсем скоро след Съпреживения миг избухна революция. Много хора – мнозинството тук на Пацем – вече не искаха да имат нищо общо с кръстоидите и предателската Църква, която ги беше имплантирала. Някои все още бяха достатъчно цинични, за да сключват тази сделка с Дявола в замяна на физическото си възкресяване, но още през първата седмица милиони... стотици милиони потърсиха причастието и освобождение от кръста на Техноцентъра. Привържениците на Мира се опитаха да ги спрат. Започна битка... революция... гражданска война.

– Пак – казвам аз. – Също като Падането на телепортаторите преди три века.

– Не – възразява Кий. – В никакъв случай толкова ужасно. Не забравяй, щом научи езика на мъртвите и живите, човек изпитва болка, когато наранява друг. Привържениците на Мира нямаха такива задръжки, но пък навсякъде бяха малцинство.

Посочвам към света от руини.

– И наричаш това „задръжки“? Наричаш това „не толкова ужасно“?

– Това не е резултат от революцията срещу Ватикана Мира и Светата служба – мрачно отвръща Кий. – Тя беше сравнително безкръвна. Лоялистите избягаха с архангелски космически кораби. Техният Нови Ватикан е на свят наречен Мадя... истинска клоака, в момента охранявана от половината от стария флот и от няколко милиона лоялисти.

– Тогава кой? – питам и продължавам да гледам към

опустошенията наоколо.

– Техноцентърът – въздъхва Кий. – Създаенията Немес разрушиха града и после завзеха четири архангелски кораба. Обстреляха ни от космоса, след като си тръгнаха лоялистите. Техноцентърът побесня. Навярно още беснее. Но това не ни интересува.

Внимателно оставям плочата на белия камък и се оглеждам наоколо. От развалините се появяват още мъже и жени и остават на почтително разстояние от нас, но ни наблюдават с огромен интерес. Облечени са в работни дрехи и ловно облекло, а не в мечи кожи и дрипи. Очевидно са хора, живеещи на сурово място в тежко време, но не са диваци. Русо момче срамежливо ми махва с ръка. Отвърщам му.

– Всъщност, не отговорих на въпроса ти – казва Кий. – Стражите ме освободиха... освободиха всички затворници... по време на хаоса след Съпреживения миг. През онази седмица много затворници из този ръкав на галактиката откриха вратите отворени. След причастието... е, трудно е да държиш затворен или да мъчиш някой друг, когато наполовина съпреживяваш болката му чрез Празнотата, Която Обвързва. А след Съпреживения миг прокудените съживиха и милиардите евреи, мюсюлмани и други, отвлечени от Техноцентъра... и ги върнаха от лабиринтните планети на родните им светове.

За минута мисля над думите му. После питам:

– Отец де Соя жив ли е?

Кий още по-широко се усмихва.

– Предполагам, може да се каже, че е жив. Той е нашият енорийски свещеник в „Св. Анна“. Ела, ще те заведа при него. Вече знае, че си тук. Дотам са само пет минути път.

Де Соя ме прегръща толкова яростно, че ребрата ме болят цял час след това. Свещеникът носи обикновено черно расо и римска якичка. „Св. Анна“ не е голямата черква, която бяхме видели във Ватикана, а малък параклис от тухли и кирпич, разположен в разчистен район на източния бряг. Изглежда енорията се състои от стотина семейства които си изкарват прехраната с лов и земеделие в някогашен голям парк от тази страна на космодрума. Докато се храним в осветеното пространство пред преддверието на черквата, аз се запознавам с повечето от тези сто семейства и всички изглеждат искрено благодарни, че съм останал жив и съм се върнал в света на живите.

Когато нощта окончателно се спуска, тримата с Кий и де Соя се отегляме в жилището на свещеника: спартанска стая зад черквата. Отец де Соя изважда бутилка вино и ни налива по чаша.

– Една от малкото положителни страни на падането на цивилизацията, такава, каквато я познаваме – казва той, – е, че навсякъде, където решиш да копаеш, откриваш частни изби с отлично вино. Това не е кражба. Това е археология.

Кий вдига чашата си, сякаш за наздравица, после се поколебава.

– За Енея? – предлага той.

– За Енея – кимваме ние с отец де Соя. Пресушаваме чашите си и свещеникът отново ги напълва.

– Колко време ме нямаше? – питам аз. Както винаги, лицето ми се зачервява от виното. Енея често ме поднасяше за това.

– От Съпреживения миг изминаха тринайсет стандартни месеца – отвърща де Соя.

Поклащам глава. Трябва да съм прекарал времето в писане на разказа и в очакване да умра, работейки по трийсет или повече часа, прекъсвани от кратки периоди на сън, после още трийсет-четирийсет часа. Учените наричаха това „свободен пробег“: загубване на всякаква връзка с цикличния ритъм.

– Поддържате ли някакъв контакт с другите светове? – Поглеждам към Кий и отговарям на собствения си въпрос: – Трябва да поддържате. Басин ми разказа за реакцията към Съпреживения миг на други светове и за завръщането на отвлечените милиарди.

– Малко кораби пристигат тук – отвърща де Соя, – но след изчезването на архангелите, пътуването отнема време. Храмерите и прокудениите използват дърволетите си, за да връщат бежанците, но останалите от нас мразим да пътуваме с хокингов двигател, след като разбираме колко вреден е за средата на Празнотата. А колкото и усилия да полагат всички, малцина успяха да се научат да чуват музиката на сферите достатъчно, за да правят онази първа стъпка.

– Не е толкова трудно – казвам аз и се подсмиввам, докато отпивам от пивкото вино. – Адски е трудно – прибавям после. – Извинявайте, отче. Де Соя снизходително кимва.

– Наистина е адски трудно. Стотици пъти съм усещал, че съм близо, но в последния момент винаги губя съсредоточеността си.

Поглеждам към дребния свещеник.

– Вие сте останали католик – накрая казвам аз. Отец де Соя отпива от старата чаша.

– Не само, че останах католик, Рол. Аз преоткрих какво означава да си католик. Да си християнин. Да си вярващ.

– Дори след Съпреживения миг на Енея ли? – питам. Съзнавам, че

капрал Кий ни наблюдава от края на масата. Сенките от газените лампи танкуват по топлите кирпичени стени.

Де Соя кимва.

– Вече бях разбрал поквареността на Църквата в нейния съюз с Техноцентъра – съвсем тихо отвърща той. – Съпреживените проникновения на Енея само подчертаха какво означава за мен да съм човек... и дете на Христа.

Мисля за това минута по-късно, когато отец де Соя прибавя:

– Носят се приказки, че искали да ме направят епископ, но аз отклонявам предложенията. Тъкмо затова останах в този район на Пацем, въпреки че повечето от жизнеспособните общности са далеч от старите градски центрове. Дори само един поглед към руините на нашата прекрасна традиция отгатък реката ми напомня за глупостта да залагаш твърде много на йерархията.

– Значи няма папа? – питам аз. – Няма свети отец? Де Соя свива рамене и налива на трима ни още вино. След тринайсет стандартни месеца на рециклирана храна без алкохол виното отива право в главата ми.

– Монсиньор Лукас Оди избяга и от революцията, и от нападението на Техноцентъра и установи папство в изгнание на Мадя – с остри нотки в гласа си казва свещеникът.

– Не вярвам, че някой от предишния Мир, освен непосредствените му защитници и последователи в тази система, го почитат като истински папа. – Той отпива от виното си – Не за първи път Майката Църква е имала антипапа.

– Ами папа Урбан XVI? Умря ли от инфаркта си?

– Да – потвърждава Кий, като се навежда напред и отпуска силните си пръсти върху масата. – Беше ли възкресен? – интересувам се.

– Не точно – отвърща той.

Поглеждам към бившия капрал в очакване на обяснение, но не получавам.

– Пратих съобщение отгатък реката – обажда се отец де Соя. – Забележката на Басин би трябвало да се изясни всеки момент.

Наистина, минута по-късно завесите на входа на удобната малка ниша на де Соя се разтварят и вътре влиза висок мъж с черно расо. Това не е Ленар Хойт. Това е човек, когото никога не съм срещал, но когото усещам, че познавам добре – изящните му ръце, издълженото му лице, големи, тъжни очи, широко чело и оредяваща сребриста коса. Изправям се, за да се ръкувам с него, да се поклоня, да целуна пръстена му... каквото и да е.

– Рол, момчето ми, момчето ми – казва отец Пол Дюре. – Какво удоволствие да се запозная с теб. Колко се развълнувахме всички, че се завърна.

Възрастният свещеник силно стисва ръката ми, здраво ме прегръща и после отива при шкафа на де Соя, сякаш си е у дома, намира чаша, напълва умивалника с вода, измива чашата, налива си вино и сяда на стола срещу Кий в края на масата.

– Разказваме на Рол случилото се през тази година и един месец на отсъствието му – пояснява отец де Соя.

– Струва ми се сякаш е минал цял век – казвам аз. Очите ми са насочени към нещо далеч извън тази стая.

– За мен наистина беше цял век – отвърща по-възрастният йезуит. Акцентът му е архаичен и някак очарователен – може би от френски говорящ свят в Периферията? – Всъщност, почти три века.

– Разбрах какво са направили с вас, когато сте бил възкресен – заговорвам аз с дързостта на изпитото вино. – Лурдъсами и Албедро са ви убивали така, че от общите ви кръстоиди да се преражда Хойт.

Отец Дюре не е отпил от виното, а гледа надолу към чашата си, сякаш очаква да се трансубстанциализира.

– Многократно – дълбоко замислен казва той. – Това е странен живот, да се раждаш само, за да те убият.

– Енея щеше да се съгласи с вас – отвърщам аз. Зная че тези мъже са приятели и добри хора, но не изпитвам особено приятелски чувства към Църквата като цяло.

– Да – казва Пол Дюре и вдига чашата си в безмълвна наздравица. После отпива.

Басин Кий запълва вакуума на мълчанието.

– Повечето вярващи, останали на Пацем, искат отец Дюре да стане нашият истински папа.

Поглеждам към възрастния йезуит. Преживял съм достатъчно, за да не се вълнувам от присъствието на жива легенда, на човек, който играе главна роля в „Песните“. Както винаги, когато си с действителното човешко същество, стоящо зад звездата или легендата, в него има нещо човешко, което сваля митологичното му було. В този случай това са меките кичури сиви косми, които стърчат от големите уши на свещеника.

– Тейлхард Втори? – питам аз и си спомням, че двеста седемдесет и девет години по-рано този човек е бил прекрасен папа под името Тейлхард Първи – за кратък период, преди да го убият за първи път.

Дюре взима отново напълнената си от другия йезуит чаша и

поклаща глава. Мога да видя, че тъгата в големите му очи е същата като на де Соя – преживяна и дълбока, а не само външна поза.

– Повече няма да стана папа – отвръща той. – Ще прекарам остатъка от живота си в опит да взема нещо от учението на Енея – ще се вслушвам в гласовете на мъртвите и на живите, – докато отново усвоявам уроците на нашия Господ по смирение. Години наред се правих на археолог и интелектуалец. Време е да се преоткрия като обикновен енорийски свещеник.

– Амин – казва де Соя и започва да рови в шкафа си за още вино. Гласът на някогашния капитан на мирски космически кораб звучи малко пиянски.

– Вече не носите кръстоида, така ли? – питам аз, като се обръщам и към тримата мъже, но продължавам да гледам към Дюре.

Те изглеждат шокирани. Възрастният свещеник отвръща:

– Само глупците и крайно циничните все още носят паразита, Рол. На Пацем са само неколцина. Същото се отнася за който и да е от световите, на които е бил чут Съпреживеният миг на Енея. – Той докосва слабите си гърди, сякаш си спомня. – Всъщност, аз нямах възможност за избор. Преродих се в една от ватиканските възкресителни асли в кульминацията на битката. Чаках Лурдъсами и Албеда да дойдат при мен, както винаги... да ме убият, както винаги. Вместо това, този човек... – Йезуитът протяга дългите си пръсти към Кий, който леко се покланя и си налива още малко вино. – Този човек – продължава някогашният папа Тейлхард, – се втурна вътре със своите бунтовници всички в бойни брони и с древни пушки. Той ми даде чаша вино. Знаех какво е това. Бях съпреживял Съпреживения миг.

Зяпвам възрастния свещеник. „Макар и спящ в матрицата на мехурчестата памет на втория кръстоид, макар и в процес на възкресяване?“ – помислям си аз. Сякаш разбрал погледа ми, отец Дюре кимва.

– Въпреки всичко това – казва той. После поглежда право в очите ми и пита: – Какво ще правиш сега, Рол Ендимион?

Поколебавам се само за миг.

– Дойдох на Пацем, за да намеря праха на Енея... тя ме помоли... веднъж тя ме помоли...

– Знаем, синко – тихо казва отец де Соя.

– Както и да е – когато съм в състояние, продължавам аз, – в онова, което е останало от замъка Сант Анджело, няма никакъв шанс да намеря праха й, така че ще продължа с друга задача.

– Каква? – с безкрайна нежност пита отец Дюре. Внезапно в тази

сумрачна стая с груба маса, старо вино и мъжки мирис на чиста пот, аз виждам в стария йезуит могъщата действителност зад митичните „Песни“ на чичо Мартин. Без съмнение разбирам, че това наистина е мъжът на вярата, който неведнъж, а много пъти се е разпвал сам на огненото теслово дърво, за да не се предаде на измамния кръстоиден кръст. Той беше истински защитник на вярата. Това бе мъжът, с когото Енея би искала да се срещне и Да разговаря. В този момент изпитах загубата ѝ с такава оолка, че трябваше да погледна надолу към виното си, за да скрия очи от Дюре и другите.

– Веднъж Енея ми каза, че е родила дете – успявам да промълвя и после мълквам. Не мога да си спомня дали този факт е от гещалта на спомените и мислите, които са били предадени в Съпреживения миг на Енея. Ако е така, те знаят всичко. Поглеждам към тях, но двамата свещеници и капралът любезно чакат. Не са знаели за това. – Ще открия това дете – продължавам аз. – Ще го открия и ще помогна за отглеждането му, ако ми позволят.

Свещениците се спогледват с нещо като почуда. Кий гледа към мен.

– Не знаехме за това – казва Федерико де Соя. – Удивен съм. Бих заложил всичко, което зная за човешката природа, че ти си единственият мъж в живота ѝ... единствената ѝ любов. Никога не съм виждал двама млади да са толкова щастливи.

– Имало е друг – отвърщам аз и рязко вдигам чашата си, за да пресуша остатъка от виното, само за да я открия вече празна. Внимателно я оставям на масата. – Имало е друг – повтарям, вече не толкова мъчително. – Но това не е важно. Важно е бебето... детето. Искам да го открия, ако мога.

– Имаш ли някаква представа къде е? – пита Кий.

Въздъхвам и поклащам глава.

– Не. Но ще се телепортирам на всеки свят в стария Мир и Периферията, на всеки свят в галактиката, ако се наложи. Извън галактиката... – Мълквам. Пиян съм, а това е прекалено важно, за да говоря за него в това състояние. – Във всеки случай, след няколко минути заминавам.

Отец де Соя поклаща глава.

– Ти си изтощен, Рол. Остани тук през нощта. Басин има свободно легло в къщата си, която е наблизо. Тази нощ всички ще се наспим и ще се видим на сутринта.

– Трябва да тръгна още сега – настоявам аз и понечвам да се изправа, за да им докажа способността си да мисля и действам целенасочено.

Стаята са накланя, сякаш земята откъм южната страна на къщичката на де Соя внезапно се е срутила. Вкопчвам се в масата, едва успявам да се хвана и увисвам на нея.

– Навярно утре сутрин ще е по-добре – казва отец Дюре, който се изправя и поставя силната си ръка на рамото ми.

– Да – съгласявам се аз, отново се изправям и откривам, че люлееето на земята е поотслабнало. – Утре. – Отново се отърсвам от ръцете им. Два пъти. Отчаяно ми се плаче, този път не от скръб, макар че изпитвам скръб. постоянна като музиката на сферите, а от облекчение, че съм заедно с тях. Бях останал сам толкова дълго.

– Хайде, приятелю – казва бившият капрал Кий от мирската морска пехота и *Cogrus Helvetica*, поставя ръка на другото ми рамо и тръгва заедно с бившия папа Тейлхард и мен към малката си стая, в която се стоварвам на едно от двете легла. Унасям се, когато усещам, че някой, ми събува обувките. Мисля, че е бившият папа.

Бях забравил, че денят на Пацем е само деветнайсет стандартни часа. Нощите са твърде кратки. На сутринта все още съм преизпълнен с възторг от свободата си, но сърцето ме боли, боли ме гърбът, боли ме стомахът, болят ме зъбите, боли ме косата и съм сигурен, че в устата ми се е настанила глутница малки, космати създания.

Селото зад параклиса кипи от ранна утринна дейност. При това прекалено шумна. Пращят огньовете. Жени и деца сноват по задачите си, а мъжете излизат от простите си къщи със същите обрасли лица и зачервени очи, с каквито зная, че съм и аз.

Свещениците, обаче, са в добра форма. Наблюдавам десетина енориши, които излизат от параклиса, и разбирам, че докато още съм хъркал, де Соя и Дюре са отслужили заедно ранна меса. Басин Кий идва при мен, поздравява ме с прекалено висок глас и ми показва малка постройка, която е мъжката баня. Вътре има студена вода, изпомпвана във висок резервоар, от който човек може да си хвърли бърз, вледеняващ костите душ. Утрото, както обикновено на Пацем, е студено, също като утрините на височина осем хиляди метра на Тянь Шан и душът бързо ме разсънва. Кий ми е донесъл нови дрехи – меки кадифени работни панталони, риза от фино изпредена вълна, дебел пояс и здрави обувки, които са безкрайно по-удобни от онези, които упорито носех в шрьодингеро-вата си котешка кутия. Избръснат, чист, с нови дрехи, с чаша димящо кафе, която ми подаде младата булка на Кий, провесил през рамо плочата си, аз се чувствам нов човек. Първата ми мисъл обаче е: „Енея щеше да хареса тази свежа утрин“ и облаците отново скриват слънчевите лъчи

за мен.

Отец Дюре и отец де Соя идват при мен на голяма скала, надвиснала над изпарената река. Останките от Ватикана приличат на руини от древността. Виждам предните стъкла на движещи се наземни коли, които блещат под острата утринна светлина, зървам случайно ЕМПС, извисило се над опустошения град и отново съзнавам, че това не е ново Падане – дори Пацем не се е върнал към варварство. Кий ми бе обяснил, че кафето се доставя от почти незасегнатите селскостопански градове на запад. Ватиканът и развалините на административните центрове тук обхващат ограничен район: все едно, че оцелелите от регионално земетресение или ураган са решили да възстановят щетите.

Кий отново идва при нас с няколко топли кифлички и четиримата закусваме в приятно мълчание, от време на време отърсваме трохите от дрехите си и отпиваме от кафето, докато слънцето зад нас се издига на високо и огрява могобройните стълбове дим от огньовете и печки.

– Опитвам се да разбера този нов начин на виждане на нещата – най-после казвам аз. – Вие сте изолирани тук на Пацем в сравнение с дните на Мирската империя, но въпреки това знаете какво става другаде... на други светове.

Отец де Соя кимва.

– Също както ти можеш да докосваш Празнотата и да слушаш езика на живите, така и ние можем да се свързваме с онези, които познаваме и обичаме. Например, тази сутрин докоснах мислите на сержант Грегориъс на *Mare Infinitum*.

И аз бях чул характерните мисли на Грегориъс, докато се вслушвах в музиката на сферите преди да се телепортирам, но питам:

– Как е той?

– Добре е – отвръща де Соя. – Браконьерите, контрабандистите и подводните бунтовници на този свят бързо са изолирали малкото мирски привърженици, макар че сраженията между отделните мирски аванпостове са нанесли големи щети на много от цивилните платформи. Грегориъс е станал нещо като местен кмет или губернатор на крайбрежния район. Тъкмо обратното на неговото желание, трябва да прибавя. Сержантът никога не се е стремил към власт... ако беше така, отдавна щеше да стане офицер.

– Като говорим за власт – казвам аз, – кой ръководи... всичко това? – Посочвам към развалините, към далечната магистрала, към ЕМПС-тата, пътуващи към източния бряг.

– Всъщност цялата система на Пацем е под временното

губернаторство на бивш ръководител на Търговския мир на име Кензо Исозаки – отвръща отец де Соя. – Седалището му е сред руините на някогашната орбитална търговска централа, но често посещава планетата.

Показвам изненадата си.

– Исозаки ли? Последния път, когато го видях докато пишех, разказа си, той участваше в нападението на Биосферното звездно дърво.

– Така е – потвърждава де Соя. – Но нападението още е продължавало, когато започна Съпреживеният миг. Последвал пълен хаос. Части от мирския флот се обединили около Лурдъсами и хората му, докато други – някои предвеждани от Кензо Исозаки, който получил титлата комендант на Ордена на йерусалимските рицари – искали да сложат край на зверството. Лоялистите си запазили повечето архангелски кораби, тъй като не могли да се използват без възкресяване. Исозаки върна в системата на Пацем над сто от старите кораби с хокингови двигатели и отблъсна последните нападатели от Техноцентъра.

– Той диктатор ли е? – питам, макар че много не ме е грижа. Това не е мой проблем.

– В никакъв случай – отвръща Кий. – Исозаки временно ръководи нещата с помощта на съвети, избирани от всеки кантон на Пацем. Блестящо се справя с уреждането на доставките... от които се нуждаем. Междувременно местните райони отлично се справят с положението. За първи път в тази система има истинска демокрация. Може да е малко мудна, но действа. Мисля, че Исозаки помага за изграждането на някаква капиталистическа, но съвестна търговска система за дните, когато ще започнем свободно да пътуваме из космоса на стария Мир.

– Чрез свободно телепортиране ли?

И тримата мъже кимват.

Отново поклашам глава. Трудно ми е да си представя близкото бъдеще: милиарди... стотици милиарди... хора, свободни да пътуват от свят на свят без космически кораби или телепортатори. Стотици милиарди, способни да се свързват помежду си, като докосват Празнотата със сърца и ум. Ще е като в зенита на хегемонийската Мрежа на световите, без фасадата на Техноцентъра от телепортали и векторни предаватели. Не, веднага разбирам аз, изобщо няма да е като в дните на Хегемонията. Ще е нещо съвсем различно. Нещо безпрецедентно в човешкия опит. Енея завинаги промени всичко.

– Тръгваш ли днес, Рол? – пита отец Дюре с мекия си френски акцент.

– Веднага щом си допия това чудесно кафе. – Слънцето сгрива

голите ми ръце и шия.

– Къде ще идеш? – пита отец де Соя.

Понечвам да отговоря и после затварям уста. Съзнавам, че нямам никаква представа. Къде да търся детето на Енея? Ами ако Наблюдателят го е отвел в някоя далечна система, която не мога да достигна със свободно телепортиране? Ами ако са се върнали на Старата Земя... наистина ли съм способен да се телепортирам на сто и шейсет хиляди светлинни години разстояние? Енея го правеше. Но може би с помощта на Львовете, Тигрите и Мечките. Дали някой ден щях да съм в състояние да чувам тези гласове в сложния хор на Празнотата? Всичко ми се струваше прекалено огромно, мъгляво и маловажно.

– Не зная къде ще отида – чувам се да казвам с гласа на изгубило се момче. – Исках да ида на Старата Земя заради желанието на Енея, което... праха й... но... – Засрамен, че отново проявявам чувствата си, аз махвам с ръка към планината от стопен камък, която някога е била замъкът Сант Анджело. – Може би ще се върна на Хиперион. За да видя Мартин Силенъс. – „Преди да умре“, мислено прибавям аз.

Всички стоим на скалата, допиваме последните капки от студеното кафе и изтръскваме последните трохи от вкусните кифлички. Внезапно ме поразява очевидна мисъл.

– Искате ли да дойдете с мен? – питам ги. – Или да идете някъде другаде? Струва ми се, че ще си спомня как да телепортирам... и Енея ни взимаше със себе си, просто като ни хващаше за ръка. Не, тя телепортира целия „Игдразил“, само като го пожела.

– Ако отиваш на Хиперион – казва отец де Соя, – бих желал да те придружа. Но първо трябва да ти покажа нещо. Извинете ни, отец Дюре, Басин.

Следвам niskия свещеник обратно до селото и неговата малка черква. В ризницата – голяма колкото да побере дървен шкаф за одежди и втори олтар за нафората и виното – де Соя разтваря завесата на малка ниша и изважда къс метален цилиндър, колкото термос за кафе. Той ми го подава и аз протягам ръка, пръстите ми достигат само на сантиметри и тогава внезапно замръзвам, неспособен да го докосна.

– Да – казва свещеникът. – Прахът на Енея. Каквото успяхме да съберем. Не е много, страхувам се.

Пръстите ми треперят, все още неспособни да докоснат матовия метален цилиндър.

– Как? Кога? – със заекване питам аз.

– Преди последната атака на Техноцентъра – тихо казва де Соя. –

Неколцина от нас, които освободихме затворниците, решихме, че е разумно да вземем кремираните останки на младата ти приятелка. Всъщност, имаше хора, които искаха да ги открием и да ги запазим като свещена реликва... началото на нов култ. Но аз чувствах, че Енея не би желала това. Прав ли съм бил, Рол?

– Да – отвърщам и ръката ми вече видимо трепери. Все още не мога да докосна цилиндъра и почти не съм в състояние да говоря. – Да, абсолютно, напълно – яростно изричам аз. – Тя нямаше да го понесе. Щеше да ругае само при мисълта за това. Не мога да ви кажа колко пъти сме разговаряли за трагедията на последователите на Буда, които го почитали като бог, а останките му като реликви. Буда също е искал да кремират тялото му и да разпръснат праха му, за да... – Тук трябва да замълча.

– Да – кимва де Соя. Той изважда от шкафа черна брезентова чанта и поставя вътре цилиндъра. После прехвърля чантата през рамо. – Ако искаш, аз мога да го нося, докато пътуваме заедно.

– Благодаря – мога само да отвърна аз. Не съм в състояние да свържа живота, енергията, кожата, блестящите очи, чистия женски аромат на Енея, нейния допир, смях, глас, коса и изключително физическо присъствие с този малък метален цилиндър. Навеждам глава, преди свещеникът да успее да види колко силно трепери.

– Готов ли сте да тръгваме? – най-после питам аз. Де Соя кимва.

– Моля те, нека само да кажа на приятелите ми в селото, че ще отсъствам няколко дни. Ще можеш ли да ме върнеш тук по пътя си... където и да отиваш?

Премигвам. Разбира се, че ще мога. Бях смятал, че заминаването днес ми ще е окончателно. Но докато съм жив, Пацем... както и всяко друго място в познатата вселена... никога няма да е по-далеч за мен от една стъпка. „Ако отново си спомня как да чувам музиката на сферите. Ако успее да взема със себе си друг човек. Ако това не е бил еднократен подарък, който съм загубил, без да го съзнавам.“ Вече треперя целият. Казвам си, че просто е от голямото количество кафе и хрипливо отвърщам:

– Да, няма проблем. Ще ида да побъбря с отец Дюре и Басин, докато се приготвите.

Възрастният йезуит и младият войник са в края на малка нива и спорят дали сега е най-подходящото време да приберат реколтата. Чувам Дюре да признава, че мнението му за незабавно прибиране до голяма степен е повлияно от любовта му към царевичните кочани. Когато

приближавам, двамата ми се усмихват.

– Отец де Соя ще замине ли с теб? – пита Дюре.

Кимвам.

– Моля те, предай най-горещите ми добри пожелания на Мартин Силенъс – казва йезуитът. – Преди много години и на много светове отук двамата преживяхме заедно интересни неща. Чувал съм за така наречените му „Песни“, но признавам, че нямам желание да ги прочета. – Дюре се усмихва. – Разбрах, че хегемонийските закони за клевета вече не действали.

– Според мен той се бори да остане жив толкова време само, за да довърши „Песните“ си – тихо отвърщам аз. – Сега вече никога няма да го направи.

Отец Дюре въздъхва.

– Никой живот не е достатъчно дълъг за онзи, който иска да твори, Рол. Или за онзи, който просто иска да разбере себе си и живота си. Това навярно е проклятието да си човек, но е също и блаженство.

– Как така? – питам аз, но преди Дюре да успее да отговори, към нас се присъединяват отец де Соя и неколцина селяни. Оживено разговаряме, сбогуваме се и те ме канят да се върна отново. Поглеждам към черната чанта и виждам, че свещеникът я е напълнил с други неща, освен кутията с праха на Енея.

– Чисто расо – забелязал погледа ми казва де Соя. – Малко чисто бельо. Чорапи. Няколко праскови. Библията ми, тревникът и необходимото за отслужване на месата, Не съм сигурен кога ще се върна. – Той посочва към другите наоколо. – Забравил съм как точно се прави. Трябва ли ни повече пространство?

– Мисля, че не – отвърщам аз. – Може би двамата с вас трябва да сме във физически контакт. Поне за първия опит. – Обръщам се и се ръкувам с Кий и Дюре. – Благодаря ви.

Кий се усмихва и отстъпва назад, сякаш ще се издигна върху стълб от пламъци и той не иска да бъде изгорен. Отец Дюре за последен път ме потупва по рамото.

– Струва ми се, че пак ще се видим, Рол Ендимион – казва той. – Макар че навярно няма да е в близките две години.

Не разбирам. Току-що бях обещал няколко дни по-късно да върна отец де Соя. Но кимвам, сякаш всичко ми е ясно, повторно се ръкувам с него и се отдръпвам.

– Да си стиснем ли ръцете? – пита де Соя. Поставям дланта си върху рамото на дребния свещеник, точно както Дюре ме бе потупал

секунда по-рано, и проверявам дали плочата ми е здраво завързана с ремъка.

– Така би трябвало да стане – решавам аз.

– Хомофобия – с дяволита момчешка усмивка отбелязва де Соя.

– Нежелание да изглеждам глупаво по-често от необходимото – пояснявам аз и затварям очи, съвсем сигурен, че този път няма да чуя музиката на сферите, че ще съм забравил как да направя стъпката през Празнотата. „Е – мисля си аз, – поне кафето и събеседниците тук са приятни, яко се наложи да остана завинаги.“

Бялата светлина ни заобикаля и обгръща.

34.

Бях смятал, че двамата със свещеника ще се появим през деня в изоставения град Ендимион, навярно точно до кулата на стария поет, но когато премигнахме, за да проясним очи от блясъка на Празнотата, се озовахме сред мрак в хълмиста равнина. Вятърът свиреше из тревата, която достигаше до коленете ми и до бедрата на отец де Соя.

– Успяхме ли? – възбудено попита йезуитът. – На Хиперион ли сме? Не ми изглежда познато, но пък аз съм виждал само части от северния континент, при това преди повече от единайсет стандартни години. Всичко наред ли е? Гравитацията ми се струва такава, каквато си я спомням. Въздухът е... по-сладък.

За миг оставих очите ми да се адаптират към нощта. После отвърнах:

– Всичко е наред. – Посочих към небето. – Онези съзвездия? Това там е Лебед. Онова хей там са Стрелците-близнаци. Онова всъщност се нарича Водоносец, но Баба винаги се шегуваше, че се казвало Керванът на Рол заради малката каруца, която теглех. – Поех си дъх и отново погледнах към равнината. – Това беше едно от любимите ни места за лагеруване – продължих аз. – На нашия номадски керван. Когато бях дете. – Заставах на едно коляно, за да разгледам земята на звездната светлина. – Все още има следи от гумени колела. Отпреди няколко седмици. Керваните продължават да минават оттук, предполагам.

Расото на де Соя шумолеше в тревата, докато крачеше насам-натам, неспокоен като нощен ловец.

– Близо ли сме? – попита той. – Можем ли да отидем пеш при Мартин Силенъс оттук?

– На около четиристотин клика сме – поясних аз. – Намираме се в източната част на мочурищата, южно от Клюна. Чичо Мартин живее в подножието на Платото на зъбера. – Вътрешно потръпнах, когато осъзнах, че съм нарекъл стария поет с галовното обръщение на Енея.

– Няма значение – нетърпеливо отвърна свещеникът. – Накъде ще вървим?

Йезуитът наистина беше готов да тръгне, но аз отново поставих ръка на рамото му, за да го спра.

– Мисля, че няма да ни се наложи да вървим пеш – казах тихо. Нещо бе скрило звездите на югоизток и сред свиренето на вятъра долавях високото бръмчене на турбоперки. Минута по-късно видяхме премигващите червени и зелени навигационни светлини на плъзгач, който се носеше на север през равнината и скриваше Лебед.

– Това става ли? – попита де Соя. Рамото му леко се напрегна под дланта ми. Свих рамене.

– Когато живееш тук, не – отвърнах аз. – Повечето плъзгачи бяха на Мира. По-точно на мирските сили за сигурност.

Изчакахме още малко. Плъзгачът се приземи, перките забавиха въртенето си и спряха. Левият преден заоблен капак се отвори. Включиха се вътрешните светлини. Видях синята кожа, сините очи, липсващата лява длан, синята дясна ръка, вдигната за поздрав.

– Става – заявих.

– Как е той? – попитах А. Бетик, докато летяхме на югоизток на три хиляди метра височина. От изсветляването над Зъберите на хоризонта предполагах, че е около час преди разсъмване.

– Умира – отвърна андроидът. За миг летяхме в мълчание.

А. Бетик изглеждаше радостен отново да ме види, макар че неловко стоеше, докато го прегръщах. Андроидите никога не се чувстват добре при проява на такива чувства между слуги и хора, на които са били биопроизведени да служат. По време на краткия ни полет му зададох колкото можех повече въпроси.

Той незабавно изрази съжалението си за смъртта на Енея, което ми даде възможност да му задам най-важния си въпрос.

– Изпита ли Съпреживения миг?

– Не точно, г. Ендимион – отвърна андроидът, което не ми говореше нищо. Но после А. Бетик ни разказа онова, което се беше случило на Хиперион през последната стандартна година и един месец след Мига.

Точно както бе предвидила Енея, Мартин Силенъс бил предавателна станция за Съпреживения миг. Всички на родния ми свят го

изпитали. Мнозинството преродени християни и мирски военни веднага дезертирали, потърсили причастието, за да се избавят от кръстоидните паразити и отблъснали мирските привърженици. Чичо Мартин лично осигурил виното и кръвта. Пазел виното десетилетия наред и давал кръв още от причастието си, прието от десетгодишната Енея двеста и петдесет години по-рано.

Малкото останали мирски лоялисти избягали с трите оцелели космически кораба и последният окупиран от тях град – Порт Романс – бил освободен четири месеца след Мига. От уединението си в стария университетски град Ендимион чичо Мартин започнал да излъчва стари холоси на Енея – като дете, – в които тя обяснявала как да използват новия си достъп до Празнотата, Която Обвързва и ги молела за ненасилие. Милionите местни и бивши мирски вярващи, които тъкмо откривали главосвете на своите мъртви и езика на живите, не се противопоставили на желанията ѝ.

А. Бетик също ми съобщи, че в момента в орбита имало гигантски храмерски дърволет – „*Sequoia Sempervivens*“ – и че негов капитан бил Истинският глас на Звездното дърво Кет Ростийн. На кораба пътували неколцина от старите ни приятели, сред които Рахил, Тео, Доръе Фамо, Далай лама и прокудените Навсън Хамним и Сиан Кинтана Каан. Джордж Тсаронг и Джигме Норбу също били на борда. Ростийн поискал по радиостанцията разрешение от стария поет да се приземи за два дни, каза А. Бетик, но Силенъс отказал – заявил, че не искал да ги вижда, нито пък когото и да е друго, докато не съм пристигнал аз.

– Аз ли? Мартин Силенъс е знаел, че идвам?

– Разбира се – отвърна андроидът и остави въпроса отворен.

– Как са се озовали на дърволета Рахил, Доръе Фамо и Другите? – попитах. – „*Sequoia Sempervivens*“ е минал през Света на Бърнард, Витъс-Грей-Балианъс Б и другите системи, за да ги вземе, така ли?

– Доколкото ми е известно, г. Ендимион, прокудените са тръгнали с дърволета от останките на Биосферното звездно Дърво, което имахме щастието да посетим. Както разбрах от все по-ядосаните радиосъобщения на г. Ростийн до г. Силенъс, другите са се телепортирали на кораба по същия начин, по който вие се телепортирахте тук.

Напрегнах се на седалката си. Това бе шокираща вест. Кой знае защо бях решил, че съм единственият достатъчно умен, благословен или каквото и да е, за да усвоя номера със свободното телепортиране. Сега научавах, че Рахил, Тео и старата игуменка са направили същото, малкият Далай лама и... е, Далай лама може би, Рахил и Тео бяха първите

ученички на Енея... но Джордж и Джигме? Признавам, че се чувствах малко потиснат и в същото време развълнуван от новината. Хиляди други – навярно отначало онези, които Енея лично беше познавала, докосвала и учила – трябва да бяха на ръба на първите си стъпки. И после... отново ми се завиваше свят при мисълта за всички онези милиарди, които щяха да пътуват свободно където поискат.

Приземихме се в изоставения планински град тъкмо, когато небето на изток от върховете изсветляваше. Изскочих от плъзгача, като притисках плочата до себе си, затичах се нагоре по стъпалата на кулата и оставих назад андроида и свещеника в нетърпението си да видя Мартин Силенъс. Старецът трябваше да е радостен и благодарен, че съм направил всичко възможно, за да изпълня неизпълнимите му молби – бях спасил Енея от първата засада на Мира в Долината на Гробниците на времето, сега Мирът беше унищожен, покварената Църква бе победена, Шрайка очевидно не можеше да навреди на човечеството, – точно както бе поискал старият поет онази последна пиянска вечер, която бяхме прекарвали заедно тук повече от едно стандартно десетилетие по-рано. Просто трябваше да е щастлив и благодарен.

– Трябваше ти адски много шибано време, за да си домъкнеш тук мързеливия задник – каза мумията сред паяжината от животоподдържащи системи и тръби. – Мислех си, че ще се наложи да дойда и да те довлека оттам, където се разтакаваше като някоя шибана финансова царица от двайсети век.

Изтощеното същество на гравитолеглото по средата на всички апарати, монитори, респиратори и андроидни сестри не приличаше на подмладения с пулсенови процедури старец, с когото се бях сбoguвал помалко от едно мое десетилетие и само две негови прекарани в будно състояние години по-рано. Това беше труп, който бяха забравили да погребат. Дори гласът му представляваше електронна възстановка на неговите хрипове.

– Свърши ли с шибаното си зяпане или искаш да си купиш още един билет за изродското представление? – попита речевият синтезатор над главата на мумията.

– Извинявайте – измърморих аз. Чувствах се като невъзпитано хлапе, което са хванали да зяпа.

– С едно извинявай няма да минеш – отвърна старият поет. – Ще докладваш ли или просто ще си висиш там като туземен селяндур, какъвто си всъщност?

– Да ви докладвам? – повторих аз, разперих ръце и оставих плочата

на една от таблетите до леглото. – Мисля, че знаете същността на нещата.

– Същността на нещата ли? – изрева синтезаторът, превеждайки урагана от хрипове и гракове. – Какво, мамичата му, знаеш ти за същността на нещата, момче? – И последната андроидна сестра побърза да се скрие от поглед.

Изпитах прилив на гняв. Навярно старостта бе прояла мозъка на дъртия копелдак заедно с обноските му, ако изобщо някога е имал каквито и да е обноси. След минута мълчание, нарушавана единствено от хриптенето на апаратите под леглото, които вкарваха и изкарваха въздух от безполезните дробове на умиращия, аз казах:

– Да докладвам. Добре. Повечето от нещата, които поискахте, са изпълнени, г. Силенъс. Енея сложи, край на властта на Мира и Църквата. Шрайка като че ли е изчезнал. Човешката вселена завинаги е променена.

– Човешката вселена завинаги е променена – имитира ме старият поет в синтезирания си опит за саркастичен фалцет. – Да не би да съм те молил... теб или момичето... да променят шибаната вселена за някакво си шибано завинаги?

Замислих се за разговорите ни тук отпреди едно стандартно десетилетие.

– Не – накрая признах аз.

– Виждаш ли – изръмжа старецът. – Мозъчните ти клетки отново започват да се раздвижват. Иисусе Христе, хлапо, мисля, че шръодингеровата кофа за боклук те е направила по-тъп, отколкото беше.

Стоях и чаках. Навярно, ако чаках достатъчно време, той просто щеше тихо да си умре.

– Какво всъщност те помолих да направиш преди да заминеш, дете чудо? – попита той с глас на бесен учител.

Опитах се да си спомня други подробности, освен искането му двамата с Енея да унищожим желязната власт на Мира и да победим Църквата, управляваща стотици светове. Шрайка... е, той нямаше предвид това. Като докосвах Празнотата, Която Обвързва, вместо собствената си къса памет, аз най-последно си открих последните му думи, преди да отлети с хокинговото килимче, за да се срещна с момичето.

„Тръгвай – беше казал старият поет. – Предай на Енея че я обичам. Кажи й, че чичо Мартин иска да види Старата Земя преди да умре. Кажи й, че старият досадник копнее да я чуе да обяснява значението на всички движения, форми и звуци.“ Същността на нещата.

– О – гласно казах аз. – Съжалявам, че Енея не е тук, за да

разговаря с вас.

– Аз също, момче – промълви старецът със собствения си глас. – Аз също. И недей да ми носиш онзи термос с прах, който влачи свещеникът. Не това имах предвид, когато казах, че искам отново да видя племенницата си преди да умра.

Можех само да кимна. Гърлото и гърдите ми се свиваха от болка.

– Ами останалото? – попита той. – Ще изпълниш ли последната ми молба или просто ще ме оставиш да умра, докато стърчиш тук, заврял палец в тъпия си гъз?

– Последната ви молба? – повторих аз. Изглежда, че в присъствието на Мартин Силенъс коефициентът ми на интелигентност спадеше с петдесет точки.

Гласовият синтезатор въздъхна.

– Дай ми перото и плочата си, щом искаш да ти го напиша с главни букви, момче. Искам да видя Старата Земя преди да се гътна. Искам да ида там. Искам да се върна у дома.

Накрая се реши, че не трябва да го местим от кулата му. Лекарите андроиди се консултираха с прокудените си колеги, които най-после получиха разрешение да се приземят. Те от своя страна се консултираха с автохирурга на борда на кораба на Консула... паркиран точно до кулата, където А. Бетик го беше оставил около два месеца по-рано, плащайки време-дълга си за прехвърлянето от системата на Пацем. Автохирургът по електронен път се консултира с медицинските монитори, заобикалящи стария поет, и присъдата остана непроменена. Ако го вземехме на борда на кораба на Консула или на дърволета и го подложехме дори на най-незначителна промяна в гравитацията или налягането, той вероятно щеше да умре. Затова взехме със себе си кулата и голяма част от Ендимион.

Кет Ростин и прокудените се справиха с подробностите като спуснаха долу шест ерга от леговището им на гигантския дърволет. По-късно пресметнах, че по време на онзи прелестен хиперионски изгрев във въздуха са се издигнали около десет хектара, включително кулата, космическия кораб на Консула, пулсиращите Мьобиусови кубове, които бяха пренесли ерговете, плъзгача, кухнята и пералнята до кулата, част от старата сграда на химическия факултет, няколко каменни постройки, точно половината от моста над реката на Зъбера и няколко милиона метрични тона скала и почва. Издигането изобщо не се усети – съдържащите и повдигащите полета бяха управлявани толкова съвършено от ерговете и техните прокудени и храмерски господари, че нямаше каквото

и да е загатване за движение... освен утринното небе, което се превърна в немигащо звездно поле в кръглият отвор в кулата на чичо Мартин, и холосите в болничната стая, които показваха издигането ни. Застанали при стария поет под пламтящите и въртящи се над главите ни звезди, ние с А. Бетик, отец де Соя и няколко андронидни сестри наблюдавахме тези директни холоси, докато аз държах ръката на стареца.

ЕНДИМИОН, най-старият град на нашата планета и първоизточник на фамилията ми име, безшумно се плъзгаше през изгрева и атмосферата, за да бъде обгърнат от десетте километра на съвършения дърволет, който ни очакваше във висока орбита. „*Sequoia Sempervivens*“ бе разтворила клоните си, за да ни направи място, така че можехме да се прехвърлим от хиперионската пръст върху огромните мостове и галерии на кораба, без да усетим каквато и да е промяна. После дърволетът се насочи към звездите.

– Ще трябва да изпълниш следващата част, Рол – каза Дорье Фамо. – Г. Силенъс няма да издържи на хокинговия скок, на сомнията или на време-дълга.

– Това е ужасно голям дърволет – отвърнах аз. – На борда има много хора и машини. Надявам се, че ще ми помогнете, нали?

– Разбира се – каза високата жена с буйна сива коса.

– Да – казаха Далай лама, Джордж и Джигме.

– Ще ти помогнем – каза Рахил, застанала до Тео. Двете жени изглеждаха по-възрастни.

– И ние ще се опитаме – каза отец де Соя от името на Кет Ростийн и другите наоколо.

А. Бетик се грижеше за някогашния си господар неколкостотин метра под нас. Застанали високо на мостика на кораба, Дорье Фамо, Рахил, Тео, Далай лама, Джордж, Джигме, отец де Соя, храмерският капитан и другите се хванаха за ръце. Аз довърших кръга. Ние затворихме очи и се вслушахме в звездите.

Бях очаквал, че когато изплуваме от светлината, над дърволета ще увисне небесната река от звезди на По-малкия Магеланов облак, но беше очевидно, че все още сме в Млечния път, все още в нашия ръкав на Млечния път, на не чак толкова много светлинни години от системата на Хиперион, ако можеше да се вярва на познатите съзвездия. Бяхме стигнали някъде. Но светът, който сияеше над клоните, не бе морско синята и облачно бяла Стара Земя, нито дори земеподобна планета, а червен и безводен пустинен свят, покрит с вулканични или метеоритни кратери и с блестящо бяла полярна шапка.

– Марс – каза А. Бетик. – Върнали сме се в системата на Старата Земя до звездата на име Слънце.

Всички чувахме на този свят резонанса на гласена Федман Касад. Телепортирахме се на повърхността, открихме го, обяснихме му целта на това пътуване – той не се нуждаеше от обяснението, защото вече ни беше чул да идваме чрез Празнотата – и го взехме на „*Sequoia Sempervivens*“ заедно с нас. Мартин Силенъс прати да ни предадат, че иска да разговаря със стария си спътник от поклонението и аз придружих войника по стълбищата и мостовете до кулата.

– Системата на Старата Земя е в безопасност, точно както ми наре-ди Онази, която учи – докладва Касад, когато стъпихме на хиперионска почва. – От десет месеца мирски кораби не са проверявали отбраната ни. Никой, дори собствените ни бойни кораби нямат право да се приближават на повече от двайсет милиона километра от Старата Земя.

– От Старата Земя ли? – повторих аз. Замръзнах на място. Касад спря и обърна към мен слабото си тъмно лице.

– Не знаехте ли? – попита той. Войникът посочи към небето, право нагоре към мястото, към което с пълна скорост се носеше дърволетът.

Приличаше на двойна звезда, както изглеждат всички планети с голяма луна. Но можех да видя бледото сияние д Луната, по-слабо и по-студено. И топлия синьо-бял пулс на живота – Старата Земя. А. Бетик се присъедини към нас на входа на кулата.

– Кога е била... кога са я... как... кога се е върнала? – попитах аз, без да откъсвам очи от Старата Земя, която вече се беше уголемила в истинска сфера.

– По време на Съпреживения миг – отвърна Касад. Той изтръска червен прах от черната си униформа и се приготви за срещата със стария поет.

– Всички ли знаят? – попитах. Клетият тъп Рол Ендимион. Винаги научаваше последен.

– Вече всички – каза полковник Федман Касад. Тримата се качихме горе, за да се срещнем с умирация поет.

Мартин Силенъс бе в добро настроение, когато след почти двеста и осемдесет годишна раздяла се срещна със стария си приятел.

– Значи черната ти душа на убиец ще стане семенният кристал, когато създадат Шрайка след хиляда години, а? – изкряка старецът през синтезатора. – Е, много ти благодаря, Касад.

Войникът се намръщи към ухилената мумия.

– Защо не си мъртъв, Мартин? – накрая попита полковникът.

– Ами, мъртъв съм – закашля се Силенъс. – Престанах да дишам преди цели еони. Просто нямаха достатъчно здрав разум да ме изключат и погребат. – Синтезаторът дори не се опита да артикулира последвалите хрипове и крякания.

– Довърши ли глупавата си поема в проза? – попита войникът, докато старецът продължаваше да кашля и караше мрежата от тръби и жици да се тресе.

– Не – отвърнах аз от името на кашлящата фигура на леглото. – Не можа.

– Да – ясно каза през микрофона на гърлото си Мартин Силенъс.

Останах неподвижен.

– Всъщност – изграчи поетът, – той я довърши вместо мен. – Костеливата ръка, покрита с пергаментова плът, бавно се надигна от леглото. Изкривен, от артрит палец посочи към мен.

Полковник Касад ми хвърли поглед. Поклатих глава.

– Не бъди толкова шибано тъп – скастри ме Мартин Силенъс с тон, който синтезаторът преведе като нежен. – Да виждаш някъде плочата си?

Завъртях се и погледнах към таблата на леглото, на която по-рано я бях оставил. Нямаше я.

– Всичко е отпечатано. Около един милиард копия. Пратих я по инфосферата, преди да се телепортираме тук – изхриптя Силенъс.

– Инфосфера не съществува – възразих аз. Старият поет се засмя и после се закашля. Накрая синтезаторът преведе част от нечленоразделните звуци като:

– Не само, че си тъп, момче. Ти си безпомощен. Какво си мислиш, че е Празнотата? Това е проклетата инфосфера на проклетата вселена, момче. Слушал съм я векове преди хлапето да ми даде причастието, за да вкара в мен нанотехнологичните буболечки. Тъкмо това правят писателите, художниците и творците, момче. Слушат Празнотата и се опитват да чуят мислите на мъртвите. Да усетят болката им. А и болката на живите. Откриването на муза просто е начин за артиста или светия човек да стъпи пред входната врата на Празнотата, Която Обвързва. Енея го знаеше. И ти би трябвало да го знаеш.

– Не сте имали право да излъчвате моя разказ – отвърнах аз. – Той си е мой. Аз го написах. Не е част от вашите „Песни“. – Ако със сигурност знаех коя тръба му подаваше кислород, щях да стъпя върху ѝ, докато хриптенето не утихнеше.

– Глупости, момче – рече Мартин Силенъс. – Защо си мислиш, че

те пратих на тази единайсетгодишна ваканция?

– За да спася Енея – отвърнах.

Поетът изкряка и се закашля.

– Тя нямаше нужда от спасяване, Рол. По дяволите, така, както го виждах, докато се случваше, тя по-често издърпваше твоя долен задник от огъня. Дори когато я спасяваше Шрайка, това се дължеше на факта, че момичето-дете го беше поопитомило. – Белите очи на мумията с техните видеообективи се насочиха към полковник Касад.

– Опитоми теб, искам да кажа, ти, някогашна и бъдеща машина за убиване.

Отстъпих от леглото и се облегнах на един от биомониторите. Старата Земя в широкия отворен таван на кулата ставаше голяма и кръгла. Гласът на Мартин Силенъс почти подигравателно ме повика.

– Но ти още не си ги довършил, момче. „Песните“ не са завършени.

Зяпнах го от няколко студени метра разстояние.

– Какво искаш да кажеш, старче?

– Трябва да ме отведеш долу, за да можем да свършим, Рол. Двамата с теб.

Не можехме да се телепортираме на Старата Земя, защото там нямаше никой, който да ми послужи като сигнален фар. Затова решихме да използваме ерговете, които да приземят цялата плоча с Ендимион. Това можеше да е фатално за стария поет, но старият поет ни беше извикал, за Бога, да си затваряме шибаните усти и да действваме, така че се подчинихме. От няколко часа „*Sequoia Sempervivens*“ се намираше в ниска орбита около Старата Земя – или просто „Земята“, както искаше да я наричаме Мартин Силенъс. Оптиката, радарът и другите сензори на дърволета бяха показали свят без човешки живот, но пълен с животни, птици, риба, растения и чиста атмосфера. Искаше ми се да се приземим в Талиезин-запад, но телескопите показаха, че сградите са изчезнали. Оставаше само високата пустиня, навярно същата като в последните дни преди Земята да попадне в „черната дупка“ по време на Голямата грешка от '08-а. Нямаше го онзи Рим, в който вторият киборг на Джон Кийтс се бе върнал. Нямаше ги всички градове и сгради, които смятах за експериментални реконструкции на Львовете, Тигрите и Мечките. Земята беше изчистена от градове, пътища и каквито и да е следи от човечеството. Тя пулсираше от живот и здраве, сякаш очакваше нашето завръщане.

Стоях до основата на кораба на Консула в града в дърволета, заобиколен от старите приятели на Енея, и разговарях за пътуването до

Земята, питах кой иска да дойде и кой трябва да ни придружи, като през цялото време си мислех единствено за малкия метален цилиндър в чантата на отец де Соя, когато А. Бетик пристъпи напред и прочисти гърлото си.

– Извинете ме, г. Ендимион, не искам да ви прекъсвам. – Синьото лице на стария ми приятел почти бе изчервено, както винаги, когато противоречеше на някого от нас. – Но г. Енея ми остави специални инструкции в случай, че се върнете на Старата Земя.

Всички зачакахме. На „Игдразил“ не я бях чувал да дава на андроиди инструкции. Но пък към края всичко беше много объркано.

А. Бетик отново се изкашля.

– Г. Енея ми каза, че Кет Ростийн трябва да ръководи приземяването, ако има такова, след което заедно с още четирима да слезе от кораба. Тя ме помоли да се извиня на всички ви, които желаете незабавно да се спуснете на Старата Земя – продължи той. – Извини се специално, каза ми тя, на скъпите приятели като г. Рахил, г. Тео и другите, които ще са особено нетърпеливи да видят планетата. Г. Енея ме помоли да ви уверя, че две седмици след приземяването ще сте добре дошли долу – в последния ден преди дърволета да напусне орбита. И ме помоли да ви кажа, че след две стандартни години... тоест две земни години, разбира се... всеки, който може да се телепортира сам тук, ще е добре дошъл да посети Старата Земя.

– Две години? – повторих аз. – Защо е тази двугодишна карантина?

А. Бетик поклати голата си глава.

– Г. Енея не ми каза, г. Ендимион. Съжалявам.

Разперих ръце.

– Е, а кой трябвала се спусне долу сега? – попитах. Ако името ми не беше в списъка, щях въпреки всичко да слеза долу, независимо от последното желание на Енея. Ако се наложеше, щях да използвам юмруците си, за да се кача на борда. Или да отвлека кораба на Консула и да се приземя с него. Или да се телепортирам сам.

– Вие, сър – отвърна А. Бетик. – Тя специално спомена вас, г. Ендимион. И г. Силенъс, разбира се. Отец де Соя. И... – Андройдът се поколеба, сякаш отново засрамен.

– Продължавай – подканих го по-рязко, отколкото бях възнамерявал.

– Аз – добави А. Бетик.

– Ти – повторих аз. След миг всичко ми се стори логично. Андройдът ни бе придружавал по време на дългото ни пътуване... всъщност,

беше прекарал повече време с Енея, отколкото аз през годините заради време-дълга на самостоятелната ми одисея. Нещо повече, А. Бетик бе рискувал живота си заради нея, заради нас и загуби ръката си по време на засадата на Немее на Божия горичка толкова много години по-рано. Беше слушал учението на Енея още преди Рахил и Тео... или мен... бе неин ученик. Разбира се, че би искала нейният приятел А. Бетик да е там, когато вятърът на Старата Земя разпръсва праха ѝ. Засрамах се от изненадата си. – Извинявай. Разбира се, че трябва да дойдеш.

А. Бетик съвсем леко кимна.

– Две седмици – обърнах се към другите, повечето от които ясно даваха израз на разочарованието си. – След две седмици всички ще се съберем долу, за да поразгледаме, да видим какви изненади са ни оставили Лъвовете, Тигрите и Мечките.

Сбогувахме се като стари приятели, после храмерите, прокудените и други напуснаха град ендимион, за да наблюдават от стълбищата и платформите на дърволета. Рахил си тръгна последна. За моя изненада тя яростно ме прегърна.

– Надявам се, че го заслужаваш – прошепна в ухото ми Рахил. Нямах представа за какво говори енергичната брюнетка. Тя – и повечето жени – винаги бяха оставали загадка за мен.

– Добре – казах аз, след като се изкачихме по стъпалата до леглото на Мартин Силенъс. Можех да видя Старата Земя... Земята... над нас. Гледката стана мъглява и после изчезна, когато сдържащите полета се сляха, удебелиха и после се разделиха, двигателните полета се задействаха и градът се отдели от дърволета. Членовете на храмерския екипаж и прокудените бяха приспособили временни средства за управление на кулата, която – заедно с всички носещи се наоколо медицински апарати на Мартин Силенъс – изведнъж беше станала много тясна. Струваше ми се, че това е също толкова добро място, колкото и всяко друго, да изчакам опита на ерговете да приземят маса от скала и трева, град. с кула и паркиран космически кораб, както и половин неводещ доникъде мост на свят, който представляваше три пети вода и на който нямаше космодруми или трафик контрол. Ако трябваше да се разбием и умрем, мислех си аз, най-малкото щях да предусетя задаващата се катастрофа в секундите преди сблъсък, като гледах безстрастното лице на Кет Ростийн под храмерската му качулка.

Не усетихме навлизането в земната атмосфера. Само постепенната промяна на кръга небе. над главите ни – синевата, появила се на мястото на звездното поле – ни показва, че навлизането ни е успешно. Не

усетихме приземяването. В един миг стояхме в мълчание и чакахме, в следващия Кет Ростийн вдигна поглед от дисплеите и мониторите си, прошепна нещо по комуникационните канали на любимите си ергове и заяви:

– Долу сме.

– Забравих да ви кажа къде трябва да се приземим. – Мислех си за пустинята, където преди се намираше Талиезин. Това трябва да беше мястото, където Енея е била най-щастлива, където би искала топлите аризонски ветрове да разпръснат праха ѝ. Онзи прах, който знаех, но все още не можех да повярвам, че е неин.

Кет Ростийн погледна към носещото се във въздуха смъртно ложе.

– Казах му къде да се приземи, мамичата му – изхриптя гласовият синтезатор на стария поет. – Където съм роден. Където искам да умра. А сега, ако обичате, си измъкнете палците от задниците и ме изтъркаляйте отгук, за да мога да видя небето.

А. Бетик изключи всички монитори на Силенъс – всичко, освен най-важната животоподдържаща апаратура – и отново ги свърза в същото ЕМ тласкателно поле. Докато бяхме на дърволета, андроидите, клонингите на прокудените и храмерите бяха построили дълга рампа от стаята на върха на кулата до земята, после бяха направили изходен тротоар до края на града. Докато придружавахме леглото под слънчевите лъчи навън, забелязах, че всичко това се е приземило невредимо. Когато минавахме покрай абаносовия кораб на Консула, един от високоговорителите на корпуса каза:

– Сбогом, Мартин Силенъс. За мен беше чест да ви познавам.

Древната фигура на леглото успя доста енергично да повдигне костеливата си ръка.

– Ще се видим в ада, Кораб.

Напуснахме плочата на града, спуснахме се по рампата и погледнахме към тревата и далечните скали, не чак толкова по-различни от мочурищата на детството ми, освен гората от дясната ни страна. Гравитацията и въздушното налягане бяха същите, каквито си ги спомнях от четиригодишното ни пребиваване на Земята, макар че въздухът тук бе много по-влажен, отколкото в пустинята.

– Къде сме? – попитах, без да се обръщам конкретно към никого. Кет Ростийн беше останал в кулата и сега само четиримата с андроида, умиращия поет и отец де Соя стояхме под утринните лъчи в ранен пролетен ден в северното полукълбо.

– Където беше имението на майка ми – промълви синтезаторът на

Мартин Силенъс. – В сърцето на сърцето на Северноамериканския резерват.

А. Бетик вдигна поглед от медицинските монитори.

– Струва ми се, че в дните преди Голямата грешка това място се е наричало Илинойс – каза той. – Центърът на този щат, струва ми се. Виждам, че прериите са се върнали. Онези дървета са брястове и кестени... изчезнали през двайсет и първи век, ако не греша. Онази река отгатак скалите тече на юг-югозапад и се влива в Мисисипи. Мисля, че вие сте... хм... прекосили част от тази река, г. Ендимион.

– Да – отвърнах аз. Спомних си малкия ми каяк, сбогуването в Ханибал и първата целувка на Енея.

Закахаме. Слънцето се издигаше все по-нависоко. Вятърът шумолеше в тревата. Някъде отвъд дърветата птица възрази срещу нещо, както могат само птиците. Погледнах към Мартин Силенъс.

– Момче – каза синтезаторът на стария поет, – ако очакваш да умра, само за да ти спестя слънчевия загар, можеш да го забравиш, мамичката му. Вкопчил съм се в живота само с ноктите си, но те са стари, здрави и дълги.

Усмихнах се и докоснах костеливото му рамо.

– Момче? – прошепна поетът.

– Да, сър – отвърнах аз.

– Преди години ми каза, че старото ти бабе – наричаше я Баба – те карало да учиш моите „Песни“ наизуст, докато не започвали да ти текат от ушите. Вярно ли е?

– Да, сър.

– Можеш ли да си спомниш стиховете, които написах за това място... каквото беше по мое време?

– Мога да се опитам – отвърнах аз. Затворих очи. Изкушавах се да докосна Празнотата, да потърся звуците на онези уроци с гласа на Баба, вместо да се мъча да си ги спомня сам, но го направих по трудния начин с помощта на мнемоничните средства, на които тя ме беше научила, за да си спомням конкретни откъси. Застанал там, все още със затворени очи, започнах да рецитирам стиховете, както си ги спомнях:

Крехък здрач, от розово към пурпурно светлеещ,
над фини силуети на дървета,
отвъд моравите на югозапад.
Небеса като прозрачен порцелан изящци
и нито облаче не скрива тази прелест.

След кротката мелодия на първите зори
чинелите на изгрева избухват.
Оранжево-червено, пламтящо златно
и дълго, хладно изгряване в зелено –
на листата сенките, пиките на кипариса
и върбите плачещи, тихото
зелено кадифе на тез поляни.
Майчино имение – нашето имение – хиляда акра,
сред други милиони разположено. Морави
като малки прерии с трева прекрасна,
да легне в нея мами тялото
и да подремне в нежното ѝ съвършенство.
Величествено извисените дървета, превърнали се в оси
на тоз часовник слънчев на Земята.
И сенките им вечно обикалят,
сега се сливат, свиват се по пладне,
накрай на изток плъзват с бавно тлеещия ден.
Царствен дъб.
Гигантски брястове.
Тополи, кипариси, секвои и бонзаи.
Смокини, свели нови стволоче
като колони в храм,
небесен свод поддържащи.
Върби, обточващи грижливо изкопаните канали
и горските потоци.
И клоните им пеят скръбни древни напеви
на вятъра.

Замълчах. Следващата част ми се губеше. Никога не бях обичал тези фалшиво лирични моменти от „Песните“, предпочитях баталните сцени.

Докато рецитирах, бях докосвал рамото на стария поет и бях усетил, че се отпуска под дланта ми. Отворих очи в очакване да видя на леглото мъртвец.

Мартин Силенъс ми се ухили като сатир.

– Не е зле, не е зле – изхриптя той. – Не е зле за стар наемник като теб. – Видеообективите му се обърнаха към андроида и свещеника. – Виджате ли защо избрах това момче да довърши „Песните“ вместо мен? Той не може да напише и един шибан стих, но има памет като на слон.

Канех се да попитам „Какво е слон?“, когато без конкретна причина хвърлих поглед към А. Бетик. За миг, след всички години, през които

бях познавал любезния андроид, аз наистина го видях. Долната ми челюст увисна.

– Какво има? – тревожно попита отец де Соя. Навярно си беше помислил, че получавам инфаркт.

– Ти – казах на А. Бетик аз. – Ти си Наблюдателят.

– Да – потвърди андроидът.

– Ти си един от тях... от тях... от Лъвовете, Тигрите и Мечките.

Свещеникът премести поглед от мен към А. Бетик, после към все още ухиления мъж на леглото и накрая обратно към андроида.

– Никога не съм харесвал този израз на г. Енея – съвсем тихо произнесе А. Бетик. – Никога не съм виждал на живо лъв, тигър или мечка, но разбирам, че ги обединява известна свирепост, чужда на... хм... на извънземната раса, към която принадлежа.

– Ти си приел формата на андроид преди векове – казах аз, все още зяпнал с все по-пълно разбиране, остро и болезнено като удар в главата. – Присъствал си на всички основни събития... на възхода на Хегемонията, на откриването на хиперионските Гробници на времето, на Падането на телепортаторите... мили Боже, ти си участвал в последното поклонение на Шрайка.

А. Бетик леко сведе голата си глава.

– Ако работата ти е да наблюдаваш, г. Ендимион, винаги трябва да си на подходящото място.

Наведох се над леглото на Мартин Силенъс, готов да го разтърся и съживя, ако вече е мъртъв, за да ми отговори.

– Ти знаеше ли това, старче?

– Не и преди да тръгне с теб, Рол – отвърна поетът. – Не и докато не прочетох разказа ти чрез Празнотата и осъзнах...

Отстъпих две крачки назад в меката, висока трева.

– Какъв идиот съм бил – промълвих. – Не виждах нищо. Нищо не разбирах. Бил съм глупак.

– Не – отвърна отец де Соя. – Бил си влюбен. Приблжих се до А. Бетик, сякаш се готвех да го удуша, ако незабавно не ми отговореше честно. Навярно щях да го направя.

– Ти си бащата – казах аз. – Ти ме излъга, че не знаеш къде е изчезнала Енея. Ти си бащата на детето... на следващия месия.

– Не – спокойно отвърна андроидът. Наблюдателят. Едноръкият Наблюдател, приятелят, който десетки пъти едва не загина заедно с нас. – Не – повтори той. – Аз не съм съпругът на Енея. Не съм бащата.

– Моля те – с разтреперани ръце казах аз, – недей да ме лъжеш. –

Но знаех, че няма да ме излъже. Че никога не ме е лъгал.

А. Бетик ме погледна право в очите.

– Аз не съм бащата – повтори той. – Сега няма баща. И никога не е имало нов месия. Няма дете.

„Мъртво е. И двамата са мъртви... детето й, съпругът й, – който и да е бил, каквото и да е бил – като самата Енея. Моето скъпо момиче. Моето любимо момиче. Нищо не е останало. Само прах.“ Макар твърдо да бях решил да открия детето, да помоля бащата Наблюдател да ми позволи да съм приятел на това дете, негов телохранител и ученик, какъвто бях на Енея, дълбоко в сърцето си бях разбирал, че във вселената на живите няма дете на любимата ми... щях да чуя музиката на тази душа, отекваща в Празнотата като fuga на Бах... нямаше дете. Всичко беше прах.

Обърнах се към отец де Соя, готов да докосна цилиндъра с останките на Енея, готов да приема факта, че завинаги я няма с първия допир до студената стомана. Щях да отида сам и да намеря място, на което да разпръсна праха й. Ако се наложеше, щях да отида до Аризона. Или само дотам, където преди бе Ханибал... където за първи път се целунахме. Навярно това беше мястото, където е била най-щастлива.

– Къде е цилиндърът? – с предрезгавял глас попитах аз.

– Не го нося – отвърна свещеникът.

– Къде е? – Не бях ядосан, само много, много уморен. – Ще се върна в кулата да го взема.

Отец Федерико де Соя си пое дъх и поклати глава.

– Оставих го на дървовета, Рол. Не го забравих. Нарочно го оставих там.

Зяпнах го, по-скоро озадачен, отколкото гневен. После разбрах, че той – и А. Бетик, дори и старият поет на леглото – са обърнали глави към скалите над реката.

Сякаш бе преминал облак, но после особено ярък лъч светлина беше огрял тревата за миг. Двете фигури дълго останаха неподвижни, но след това по-ниската енергично закричи към нас и накрая се затича.

По-високата фигура по-лесно можеше да се разпознае от това разстояние, разбира се – слънчеви отблясъци по хромираната й коруба, червените очи, пламтящи дори от толкова далеч, блясъкът на тръните, шиповете и острите пръсти, – но няхах време да гледам към неподвижния Шрайк. Той си бе свършил работата. Беше телепортирал себе си и човека с него напред във времето със същата лекота, с каквата аз се бях научил да се телепортирам в пространството.

Енея тичешком изминаваше последните трийсет метра. Изглеждаше по-млада – не толкова изтощена от тревогите и събитията, – косата ѝ лъщеше почти съвсем руса на слънцето, припряно завързана отзад. Наистина бе по-млада разбрах аз, замръзнал на място, докато тя тичаше към малката ни група на хълма. Беше на двацет, четири години по-възрастна, отколкото я бях оставил в Ханибал но почти три години по-млада, отколкото я бях видял за последен път.

Енея целуна А. Бетик, прегърна отец де Соя, наведе се над леглото, за да целуне с огромна нежност стария поет и после се обърна към мен.

Все още бях замръзнал на място.

Тя се приближи и се повдигна на пръсти, както винаги, когато искаше да ме целуне по бузата.

Нежно ме целуна по устните.

– Съжалявам, Рол – промълви Енея. – Съжалявам, че трябваше да ти е толкова тежко. За всички.

Толкова тежко за мен. Тя стоеше пред мен с пълното съзнание за предстоящите мъчения в замъка Сант Анджело, за чудовищата Немес, обикалящи като лешояди около голото ѝ тяло, за издигащите се пламъци...

Енея отново докосна лицето ми.

– Рол, скъпи мой. Аз съм тук. Това съм аз. През следващата една година, единайсет месеца, една седмица и шест часа ще съм с теб. И никога повече няма да споменавам за времето. Имаме безкрайно много време. Винаги ще бъдем заедно. И нашето дете също ще е с теб.

„Нашето дете. Не месия, роден от необходимост. Не от брак с Наблюдател. Нашето дете. Нашето човешко, крехко, падащо и плачещо дете.“

– Рол? – прошепна Енея и ме докосна по лицето със загубелите си от работа пръсти.

– Здравей, хлапе – казах аз. И я грабнах в обятията си.

35.

Мартин Силенъс почина късно на следващия ден, няколко часа след като ние с Енея се венчахме. Разбира се, венчалната служба отслужи отец де Соя, също както по-късно, точно преди залез слънце отслужи и погребалната служба. Свещеникът изрази радостта си, че е взел със себе си одеждите и требника.

Погребвахме стария поет на една от обраслите с трева скали над реката, откъдето се разкриваше чудесна гледка към прерията и далечните гори. Доколкото знаехме, къщата на майка му трябваше да се е намирала някъде наблизко. Тримата с А. Бетик и Енея бяхме изкопали дълбок гроб, тъй като наоколо имаше диви зверове – предишната нощ бяхме чули вълчи вой – и после отнесохме до мястото тежки камъни, за да покрием пръстта. На простия надгробен камък Енея отбеляза датите на раждане и смърт на стария поет – цяло хилядолетие без четири месеца – дълбоко изчука името му и отдолу прибави само: „НАШИЯТ ПОЕТ“.

Шрайка стоеше на тревистата скала, на която се бе появил заедно с Енея, и не помръдна по време на сватбата ни, нито в прекрасната вечер на смъртта на поета, нито по време на службата по залез, когато погребвахме Мартин Силенъс на няма и двацет метра от създаването, изправено като покрит със сребърни шипове и тръни страж, но когато започнахме да се отдалечаваме, бавно се приближи и застана над гроба със сведена глава и отпуснати надолу ръце. Последните отблясъци на небето се отразяваха в гладката му коруба и червените скъпоценни камъни на очите му. Повече не помръдна.

Отец де Соя и Кет Ростийн настояха да прекараме още една нощ в някоя от стаите в кулата, но двамата с Енея имахме други планове. Бяхме донесли от кораба на Консула екипировка за лагеруване – надуваем сал, ловна пушка и много замразено-сушена храна, ако нямахме късмет в лова – и успяхме да съберем всичко това в две много тежки раници. Сега стояхме на края на Ендимион и гледахме към здрачния свят от трева, гори и тъмнеещо небе. Надгробната пирамида на стария поет ясно се виждаше на фона на залеза.

– Скоро ще се мръкне – засуети се отец де Соя.

– Имаме фенер – усмихна се Енея.

– Наоколо има диви зверове – каза свещеникът. – Онзи вой, който чухме снощи... Бог знае какви хищници се събуждат в момента.

– Това е Земята – отвърнах аз. – Мога да се справя с пушката с всичко по-малко от гризли.

– Ами ако наистина има гризлита? – настояваше йезуитът. – Освен това, ще се загубите там. Няма нито пътища, нито градове. Няма мостове. Как ще пресичате реките...

– Федерико – прекъсна го Енея и твърдо, но нежно хвана ръката на свещеника. – Това е нашата първа брачна нощ.

– О – рече той. После бързо я прегърна, ръкува се с мен и отстъпи назад.

– Мога ли да направя едно предложение, г. Енея, г. Ендимион? – неуверено каза А. Бетик. Пъхнах канията с ножа в колана си и вдигнах поглед.

– Да не би да искаш да ни кажеш, че вие, момчета, от другата страна на Празнотата, Която Обвързва, имате планове за Земята през идните години? – попитах аз. – Или че най-после искате лично да поздравите човешката раса?

Андроидът изглеждаше засрамен.

– О... не – отвърна той. – Всъщност, предложението ми по-скоро е свързано със скромен сватбен подарък. – А. Бетик подаде на двама ни кожен калъф.

Познах го мигновено. Енея също. Заставахме на четири крака, за да извадим и развием върху тревата хокинговото килимче.

То се активира още при първото докосване и се издигна на метър над земята. Натоварихме и пристегнахме раниците си отзад, поставихме отгоре пушката и имаше достатъчно място за двама ни – ако седнех по турски и Енея се гушнеше в скута ми, притиснала гръб към гърдите ми.

– С това би трябвало да можем да минаваме над реки и зверове – каза тя. – Тази вечер няма да търсим място за лагеруване надалеч. Точно оттатък реката, колкото да не ни чувате.

– Колкото да не ви чуваме? – повтори йезуитът. – Но защо да оставате толкова близо, щом няма да можем да ви чуваме? Ами ако извикате за помощ и... О! – Той се изчерви.

Енея го прегърна. Тя стисна ръката на Кет Ростийн и каза:

– Ще ви бъда много задължена, ако след две седмици позволите на Рахил и другите да се телепортират тук или да приземите кораба на Консула, ако искат да поразгледат наоколо. Ще ги чакаме по пладне при гроба на чичо Мартин. Добре дошли са да останат до залез. След две години всеки, който е в състояние да се телепортира тук сам, ще е добре дошъл да обикаля колкото му душа иска. Но могат да остават само месец, не повече. И не се позволяват никакви трайни постройки. Никакви сгради. Никакви градове. Никакви огради. След две години. – Енея ми се усмихна. – С Лъвовете, Тигрите и Мечките имаме някои интересни планове за този свят за след няколко години. Но засега той е наш... наш с Рол. Затова ви моля, Истински глас на Дървото, моля ви, на път за вашия дърволет поставете голям знак „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. Ще го направите, нали?

– Ще го направя – отвърна храмерът. Той се върна обратно в кулата, за да приготви ерговете си за отлитане.

Настанихме се върху килимчето. Прегърнах Енея. Нямах намерение да я пусна много дълго време. Една земна година, единайсет месеца, една седмица и шест часа може да е цяла вечност, ако го искаш. Дори само един ден. Дори само час.

Отец де Соя ни даде благословията си и попита:

– Мога ли да направя нещо за вас през идващите месеци? Искате ли да пратя на Старата Земя някакви провизии?

Поклатих глава.

– Не, благодаря, отче. Екипировката за лагеруване, аптекката на кораба, надуваемият сал и тази пушка би трябвало да са ни достатъчни. Не напразно съм бил ловен водач на Хиперион.

– Има едно нещо – обади се Енея и аз зърнах лекото потрепване на мускул в ъгълчето на устата ѝ, което винаги ме беше предупреждавало, че готви някаква дяволия.

– Каквото поискате – отвърна отец де Соя.

– Ако можете да се върнете тук след около година – каза тя, – може би ще имам нужда от добра акушерка. Това би трябвало да ви даде достатъчно време да попрочетете нещо по въпроса.

Отец де Соя побледня, понечи да каже нещо, отказа се и сериозно кимна.

Енея се засмя и го докосна по ръката.

– Просто се пошегувах. Доръе Фамо и Дем Лоа вече се съгласиха да се телепортират тук, ако се наложи. – Енея погледна към мен. – А определено ще се наложи.

Отец де Соя въздъхна, постави силната си десница върху главата на Енея за последна благословия, бавно закрочи към плочата на града и се изкачи по рампата до кулата. Проследихме го с поглед, докато не изчезна в сенките.

– Какво ще стане с неговата Църква? – тихо попитах Енея. Тя поклати глава.

– Каквото и да се случи, тя има шанс за ново начало... да преоткрие душата си. – Любимата ми се усмихна през рамо. – Ние също.

Усетих, че сърцето ми нервно затуптява, но все пак я повиках:

– Хлапе?

Енея обърна бузата си до гърдите ми и вдигна поглед към мен.

– Момче или момиче? – казах аз. – Изобщо не се сетих да те попитам.

– Какво? – объркано ме погледна тя.

– Причината, поради която ще се нуждаеш от Мълниеносната свиня

и Дем Лоа след около година – дрезгаво поясних аз. – Момче ли ще е или момиче?

– Аххх – вече разбрала, рече Енея. Тя отново извърна лице, отпусна се в ръцете ми и намести глава под брадичката ми. Докато говореше, можех да усетя думите, вибриращи в костите ми. – Не зная, Рол. Наистина не зная. Това е единствената част от живота ми, към която винаги съм избягвала да поглеждам. Всичко, което ще се случи сега, ще е ново. О... от отделни погледи към други неща зная, че ще имаме здраво дете и че да оставя бебето... и теб... ще е най-трудното за мен... много по-трудно, отколкото, когато ще трябва да позволя да ме хванат в базиликата „Св. Петър“ и да се оставя в ръцете на мирските инквизитори. Но от погледите към себе си след този период – когато отново съм с теб на Тянь Шан, в моето бъдеще и твоето минало, и страдам, защото не мога да ти кажа за всичко това – зная още нещо: тогава ще ме утешава фактът, че в това бъдеще нашето бебе е добре и че расте при теб. Зная и че никога няма да му позволиш да забрави коя съм била и колко много съм обичала и двама ви.

Тя дълбоко си пое дъх.

– Но дали ще е момче, или момиче, или пък как ще го наречем... нямам представа, скъпи. Реших да не поглеждам в това време, в нашето време, а просто да го изживея заедно с теб ден за ден. Аз съм също толкова сляпа за това бъдеще, колкото и ти.

Обгърнах я с ръце през гърдите и силно я притиснах към себе си.

Разнесе се смутено изкашляне и ние вдигнахме погледи, за да осъзнаем, че А. Бетик все още стои до хокинговото килимче.

– Стари приятелю – каза Енея и стисна ръката му, докато аз продължавах да я прегръщам. – Какво повече можем да изразим с думи?

Андроидът поклати глава, но после попита:

– Някога чели ли сте сонета на баща ви „На Омир“, г. Енея?

Скъпото ми момиче се замисли, намръщи се и отвърна:

– Струва ми се, че съм го чела, но не си го спомням.

– Навярно част от него се отнася до въпроса на г. Ендимион за бъдещето на Църквата на отец де Соя – обясни синьокожият човек. – А и до други неща. Бихте ли желали да го чуете?

– Моля те – рече Енея. По обтегнатите силни мускули на притиснатия ѝ към мен гръб и по напрегнатите ѝ пръсти върху дясното ми бедро можех да усетя, че е също толкова нетърпелива, колкото мен, да потеглим и да намерим място за лагеруване. Надявах се, че рециталът на А. Бетик ще е кратък. Андроидът започна:

Да, на брега на мрака огън грее –
и в девствен стрък е скрита паст опасна,
сред тъмна нощ зората ясна зрее
и сяпа мъдрост вижда триж по-ясно...²²

– Благодаря ти – каза Енея. – Благодаря ти, скъпи приятелю. – Тя се освободи от мен достатъчно, за да целуне андроида за последен път.

– Хей – намесих се аз и се опитах да изхленча като забравено дете.

Тя ме целуна по-продължително. Много по-продължително. Страхотно по-продължително.

Махнахме с ръце за последно сбогом, аз докоснах полетните влакна и вековното килимче се издигна на петдесет метра, за последен път прелетя над странстващия град и каменната кула, направи кръг над абаносовия космически кораб на Консула и ни понесе на запад. Вече доверили се на Северната звезда, тихо обсъждащи подходящо наглед място за лагеруване, разположено на височина няколко километра на запад, ние прелетяхме над гроба на стария поет, където продължаваше да стои на пост Шрайка, минахме над реката, чиито вълни и бързеи улавяха последните отблясъци на залеза, и се извисихме, за да обгърнем с поглед тучните ливади и мамещи гори на новата ни игрална площадка, на нашия древен свят, на нашия нов свят... на нашия пръв, бъдещ и най-чуден свят.

КРАЙ

22. Пр. В. Левчев. – Б.пр.

© 1997 Дан Симънс
© 1998 Крум Бъчваров, превод от английски

Dan Simmons
The Rise of Endymion, 1997

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ТРИУМФЪТ НА ЕНДИМИОН. 1998. Изд. Бард, София. Биб. Избрана световна фантастика, No.52. Роман. Превод: Крум БЪЧВАРОВ [The Rise of Endymion, by Dan SIMMONS]. Формат: 20 см. Страници: 720. Цена: 6000.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/161>]